

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

S povolením nejdůst. arcibiskupské konsistoře
v Olomouci a řeholních představených vydávají
Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně
na Moravě.

Ročník XXVI. Rok 1930.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatně 12 Kč, v Americe 1 dolar.
Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

Obsah XXVI. ročníku.

Básně.

Dostál Hynek dr.: Prosba z Ameriky	65
Filip Jan: Ze Sv. Hostýna	114
Hájenská Fr.: Hostýnská Matička	81
Kantilen A.: Svatohostýnské písničky	49
Kubín Vincenc C. SS. R.: Svatohostýnské písničky	1, 17, 33
Píseň adventní z 16. století	197
Stupavský R.: Hostýn	97
„ Píseň	129
Tr. T.: Spor andilků	70
U pomníku na Sv. Hostýně	139

Články poučné a zábavné.

Členům mešního spolku	17
Furch Vincenc	7
Kyjovský F. P.: K umírajícímu otci	3
„ Paní nad pramenem	20
„ Pozdní lítost	36
„ Matčino přání	52
„ Kdo je vinen	65
„ Rytíř	82
„ Černý mrak	101, 114
„ Zdravas v tísni	157
„ Kylice růží	184
„ Nezatvrzujte srdce svých	199
Oběť. Postní meditace	49
Rybák Jos. T. J.: Zdravas, jeho smysl a význam	33, 50
Stork Al.: Okružní list Pia XI. o křesť. výchově	183
Vraštil Jen T. J.: Polské obrázky	1, 18
Za vdp. P. superiorem Ant. Ostrčilíkem	129
Z království Kristova	186

Články o Sv. Hostýně.

Děika valů hostýnských	76
Dětský ráj	204
Do prvních řad	108
Drbohlav J.: Potrestaná zlovů'e	66
Dudík Beda dr.: Valy na Sv. Hostýně	84
Dudíkové bratři na Sv. Hostýně	90
Dva úsudky o soše P. Marie svatoh.	42
F. Prager: Poutníci	200
Houb Ferd.: Oběť dítěte	81
Houdek V.: Hradisko hostýnské	55, 70
Jarní úvaha	69
Kachnik Jos. dr.: Úcta svatohostýnská u Fr. Sušila	97, 116, 134
Korec Frant.	189
Maška K. J.: Archeologická vycházka na Hostýn r. 1882	8
Nač zapomináme	143
Nová rozváděcí deska v předšní sakristie	188
Orelstvo na Sv. Hostýně	153, 185, 202
O svatohostýnském apoštolátě	117
Panna Maria svatoh. a kněží	59
Pavlišťáková M.: Kouzlo Sv. Hostýna	120, 132
Podhorská M.: Kouzlo Sv. Hostýna	88
Pouť rekrutů	187
Pravda Frant.: Pouť na Sv. Hostýn r. 1863	39
Před 100 lety na Sv. Hostýně	6, 101
Redakce: 20. prosince 1905	197
Sl. Kat. Pištěková	154
Slavnost Božího Těla na Sv. Hostýně	124
Stavba nové silnice	60
Svěcení základního kamene ve Vřesině	126
Šembera A. W.: Sv. Hostýn	23
U pomníku padlých	187
Valná hromada Matice	146

Varhannická služba na Sv. Hostýně	44
Z dražanské vysočiny: Má první pouť	73
Z Hostýna do nemocnice	26
Úmrtí: Jana Tkalc	13
Pavla Navrátila a Frant. Křivky	27
Ondřeje Poledny	44
P. Cyr. Ježe, Fr. Výleta, Jos. Mazala, Jana Sroslíka	193

Stálé rubriky:

Dary, dopisy, literatura domácí a cizojazyčná, návštěva chrámu a počet sv. přijímání, poděkování, prosby, Přátelům Sv. Hostýna, zápisník svatohost. kronikáře, zemřelí členové Matice svatoh., zprávy o povětrnosti.

Obrození:

Sudbrack Karel T. J.: Výheň katolické akce.
 Encyklika Sv. Otce Pia XI. o duchovních cvičeních.
 Význam exercicií.
 Jak jinde agituji pro exercicie.
 Fiedler J. T. J.: Maria Antonia de Paz, apoštolka exercicií.
 Plater K. T. J.: Duchovní obnova pro laiky.
 Stork A. T. J.: Stav našeho exercičního hnutí.
 „ Bývalým exercitantiům.
 Rybák Jos. T. J.: Duchovní cvičení sv. Ignáce, škola charakteru.
 Lindworský Jan dr.: Tajemství exercicií sv. Ignáce.
 Exerciční hlídka v každém čísle.

Seznam vyobrazení.

Chovanky z ústavu z Řepčína	5
Šestavování železné konstrukce na klenbě	9
Část železné konstrukce na klenbě	11
Kaple na Hostýně v Texasu	19
Stavba čerpací stanice nového vodovodu	22
P. Maria svatoh. v kapli na Hostýně v Texasu	25
Chovanci ústavu Salvatoriánů z Val. Meziříčí	35
Dokončená železná vazba z vnitřku	37
Sv. Hostýn z r. 1841	41
Průčelí čerpací stanice vodovodu	52
Nádrž vodovodu u rozhledny	53
Nový výtok pramene u Vodní kaple	57
Malý prodavač Hlasů o po. ti	67
Půdorys hradiska hostýnského	71
Pražská intendantní škola návštěvou na Sv. Hostýně	75
Žákyně měšťanské školy ve Zlíně	83
Chovanky ústavu ve Vyškově	85
Dohotovena montáž bane kostela	87
Převorové Milosrdných bratří	99
Pouť mládeže z Tupes	102
Chrám svatoh. při opravě průčelí	104
První třída arc. semináře z Kroměříže	106
VII. třída arc. gymnasia z Bubenče	115
Školní děti ze Vse í a	118
Školní děti z Bystřice p. H.	119
Hudba salesiánského ústavu z Fryštáku	121
P. Ant. Ostrčilík T. J.	130
Oprava věží a průčelí chrámu	133
Družičky z Čadce a Turzovky	135
Dívky z Uh. Ostrohu	139
Oprava jižního ambitu	149
I. turnus kněžských exercicií	152
Svatba Jos. Zapletala, zem. předsedy Omladiny	153
Sl. Kateřina Pištěková	155
Pomník padlých	181
Jan Stavěl, elektromonter	185
Nová rozváděcí deska v předsíni sakristie	188
Jubilant Msgr. Frant. Korec	189
Chrám při elektrickém osvětlení v noci	200
Opravené průčelí chrámu	201
Poškozený les sněhovou vánicí koncem října 1930	203

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

Obsah: Vincenc Kubín C.S.S.R.: Svatohostýnské písničky, str. 1. — J. V.: Polské obrázky, str. 1. — F. P. Kyjovský: K umírajícímu otci, str. 3. — Vincenc Fuchs, str. 7. — Archeologická vycházka na Sv. Hostýn roku 1882, str. 8. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 13. — Poděkování, str. 14. — Prosby, str. 15. — Dobrá četba, str. 15. — Cizojazyčná literatura, str. 16. — **Vyobrazení:** Chovanky z ústavu z Řepčína, str. 5. — Sestavování železné konstrukce na klenbě, str. 9. — Část železné konstrukce na klenbě, str. 11.

Práteleům Sv. Hostýna.

Jeho milost nejdůstojnější pan prelát František Valoušek, předseda Matice Svatohostýnské, začátkem prosince těžce onemocněl. Po několik dnů jeho stav byl velmi vážný, takže byl zaopatřen sv. svátostmi. Bohudíky, nastalo podstatné zlepšení. Pan prelát získal si jako předseda Matice takové zásluhy o Sv. Hostýn, jako snad nikdo z jeho předchůdců. Sv. Hostýn vděčí jeho přičinění Poutní dům, nový vodovod novou silnici, jejíž stavba je již zadána. Prosíme všechny členy Matice a celou čtenářskou rodinu Hlasů, aby p. prelátovi úplného uzdravení na přímluvu P. Marie u Pána Boha vyprosili.

Různé práce u vodovodu, oplocení čerpací stanice a nádržky u rozhledny, protáhly se až do prvních dnů prosince. Čerpací stanice a celý vodovod nesou jméno: „Pramen arcibiskupa Leopolda“, jak hlásá nápis nad vchodem k zřídlu. Co nový vodovod pro Sv. Hostýn znamená, ukáže teprve budoucnost. Při jeho vydatnosti můžeme doufat, že již navždy minuly doby, kdy na vrchu hostýnském nebylo možno dostat vody. — U Vodní kaple je výtok pro zimu nově důstojně upraven. Kaple samotná potřebuje nutně již uvnitř opravy. Nová hlavní vrata pro kostel zhotovuje odborná průmyslová škola v Hradci Král. Bude to krásné umělecké dílo, snad nám bude možno přinést v některém

z příštích čísel podrobnosti z pera odborníka. Celý náklad - 22.000 Kč, uhradí jistý ctitel P. Marie. Také pro jedna boční vrata se již našel dobrodinec, takže zbývají druhé boční dveře. Náklad na tyto by obnášel asi 3000 Kč. Snad se i pro tyto najde ctitel Panny Marie, jenž nám je pomůže pořídit. Při opravě průčelí chrámu bylo by nutno pořídit místo starých soch sv. Petra a Pavla, které jak provedením tak velikostí se do velikých krásných výklenků nehodí, nové přiměřeně vysoké a opravdu umělecky provedené sochy. Kéž P. Maria vzbudí dobrodince!

Dva důst. pánové umožnili svou štědrostí pořízení elektrického pohonu pro měchy u varhan. Součástky jsou již na Sv. Hostýně, a po Novém roce bude hned započato s montáží. Pohon je takový, že vystačí i pro budoucí nové varhany. — Když se díváme zpět na uplynulý rok, na všechny podniky a práce, směřující k zvelebení Sv. Hostýna ať po stránce hmotné nebo duchovní, připadá nám vše jako krásná pohádka dobroty Boží a lásky lidu k Matce Boží. Než není to pohádka, je to skutečnost a proto díky Bohu a Marii a díky Vám všem drazí přátelé! Kéž Nový rok je Vám všem na přímluvu Matky Boží Svatohostýnské požehnaný.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: 1000. Kč: N. N. z okolí Sv. Hostýna — Farní úřad ve Vracově — 300 Kč: Dp. P. Chalupa, emer. far. v Opavě — 200 Kč: A. Šindlerová, Bystřice p. Host. — A. Školová, učitelka v Praze — A. Kepertová, učit., Zábřeh — Prostřed. dp. Aloise Vicenika, far. v Klášterci 200 Kč rentu — 150 Kč: P. Smrček, Savín — 125 Kč: M. Kyselá, Mořkov — 100 Kč: C. Pavlovská, N. Hvězdlice — M. Kalousková, Brno — Dp. Dom. Trnka, far. Herzogwald — N. N. z Hor. Lapače na poděkov. — N. N. pouťnice — C. Štojanova, Všetuly — N. N. z Veřovic — E. a A. Zásměta, říd. učit. Pustějov — J. Makuch, Bruntál — K. Jančová, Nivnice — Farní úřad Zborovice — A. Ho-

vorka, Král. Vinohrady — Farní úřad, Zdounky — J. Huňa, Vlčková — J. Vinklerová, Hranice — J. Havrant, Rybí — Ed. Zásměta, říd. učit. v Pustějově — Dr. Fr. Vlach, Kroměříž — Farní úřad, Štítná n. Vl. — A. Tomečková, Vnorovy — J. Vlášek, Napajedla — H. Mařová, Osek n. Beč. — Fr. Rumlíková, Kroměříž — 90 Kč: M. Řihová, učit., Kostice — 70 Kč: M. Černá, Lišeň u Brna — 60 Kč: Oldř. Beránek, stud., Drozdovice — J. Janošková, Místek — M. Maršálková, Rajhrad — L. Pospíšilová, Vojnice — 50 Kč: A. Plšek, Brno — F. Procházková, Bystřice p. Host. — Th. Dr. Ant. Mikan, děk., Čes. Libchavy — A. Brychtová,

Číslo 1.

Leden 1930.

Ročník XXVI.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

*Na posvátném Hostýně
plno sněhu leží,
že se na vysoký hlum
dostanu as stěží.*

*Všude plno závějí,
není cesty znáti,
a já přece, stůj co stůj,
musím ku své Mlāti.*

*Vyřídím Ji pozdravy,
sepnu zbožně ruce:
„Ochránkyně Moravy,
potěš, posilň v muce!”*

*Setři slzy z očí mých,
zapud' žal, bol z hrudi!
Proč jen mne to mocně tak
k Tobě, Mlāti, pudí?*

*Vím již, dobrá Mlātičko,
Tvé mne srdce volá,
a té lásce mateřské —
nikdo neodolá.*

J. V.

POLSKÉ OBRÁZKY.

O DLOUHÉ unavující jízdě jednotvárnou krajinou přijíždíme k Varšavě. Se zájmem pozorujeme deset ohromných stožárů transatlantické vysílací stanice. Okolí města je dosti nevzhledné; továrny, skladiště, dělnické kolonie. Varšava je staré město, uvádí se v dějinách již ve 13. století. Hlavním městem Polsky je od roku 1596, kdy Sigismund III. ji vyvolil za své sídlo. Rozvoj města datuje se z druhé poloviny 18. století; nejkrásnějšími budovami ozdobil je Stanislav August Poniatowski, znalec a milovník umění. Zajímavé jsou osudy Varšavy během staletí. Za švédských válek r. 1656 bylo město zničeno, po třetím rozdělení Polsky r. 1795 je obsadili Němci, r. 1806 dobyté Napoleonem stalo se hlavním městem nově zřízeného velkoknížectví varšavského a bylo jím až do roku 1815. Pak je obsadili Rusové a Varšava stala se prostým guberniálním městem. Za

světové války byla r. 1915 dobyta Němci, až konečně mír r. 1918 vrátil jí bývalou slávu hlavního města Polsky. Od této chvíle snaží se vláda všemožně, aby Varšava zaujímala důstojné místo mezi hlavními městy evropských států. Město je na rozdíl od jiných polských měst čisté, má řadu krásných asfaltovaných tříd a starodávné budovy se pilně opravují. Jako každé staré město, má Varšava řadu čtvrtí velmi se lišících svým vzhledem. Minulost Varšavy je Stare Miasto se svým Rynkem, obklopeným budovami ve slohu středověkém. Připomínal mi Rynek živě podobné náměstí v Bruselu. Přítomnost a budoucnost Varšavy je čtvrt Alejí Ujazdowských. Velmi mne zklamalo nábreží Visly. Málo budov, většinou zakouřené továrny a skladiště. Celé nábreží je málo upravené. Praha je se svými nábrežními nepopsatelně krásnější. Nenajdete ve Varšavě panorama jaké Vám skýtá pohled na Hradčany. Zajímavostí pro cizince jsou Nalewki — čtvrt židovská —; než o tom později.

Vjíždíme do Varšavy. Hlavní nádraží je malé a nedostatečné, slyšel jsem, že brzy má být nahrazeno novým reprezentačním, které by jak důstojnosti města, tak i potřebám odpovídalo. Hned před nádražím spousta fiakrů. Izvozcíci jsou zajímavým zjevem. Stejně uniformováni mají stejné lehké kočárky, mihá se jich městem spousta. Dle čísla, které jím visí na límci kabátu na zádech, je jich hezký počet. Ceny jsou mírné, do 4 km se platí zlotý — za každý další km je 50 grošů příplatek. Fiakry jsou vedle tramvají opravdu lidovým dopravním prostředkem. Autodrožkaři právě stávkovali, jsou však také daleko levnější než u nás.

Varšava čítá něco přes milion obyvatel, ruch v ulicích je větší než v Praze. Zajel jsem nejprve na ministerstvo věcí zahraničních, jelikož jsem musel projednat další program své cesty. Štěstí mi přálo. Ač byla sobota, pět hodin odpoledne, doba kdy se již neúčtuje — první člověk, kterého jsem v rozlehlém nádvoří ministerstva prosil o informaci kde se nalézá tiskový odbor byl, právě úředník, na něhož jsem byl polským konsulátem v Praze odkázán! Oslovil jsem ho francouzsky, přednesl svou prosbu, odpověděl mi, představil se a správnou plynou česťinou se mne ptá, zda nejsem z Čech. Měl jsem radost a on též. Byl jsem u něho během svého třidenního pobytu ještě dvakrát; byl vždy neobyčejně laskav a vyšel mi nade vše očekávání vstříc. Vzpomínal rád Prahy, Československa. Totéž jsem zažil v Polsku všude bez výjimky. Znal jsem polskou pohostinnost a srdečnost již z dřívějška; roku 1917 jsem cestoval za velmi těžkých okolností do Lwova a do Krakova. Moje očekávání mně nezklamalo. Ať to byli spolubratři - polští Jesuité - ať světští kněží, ať úředníci a zřizenci - vždy a všude těšil jsem se jako Čechoslovák zvláštní pozornosti. Po celých 14 dní neměl jsem té nejmenší příčiny k steskům.

Z ministerstva jel jsem hledat dům svých spolubratřů, polských Jesuitů. Leží ve starém městě, hned vedle katedrály sv. Jana. Mile jsem byl přijat, dobře ubytován a mohl jsem se oddat svému pozorování. Druhý den, byla neděle, mne nejvíce zajímala návštěva chrámů. Kostel jesuitský nevyniká zvláštní krásou, ale návštěva na mších sv. byla krásná. Odsloužil jsem mši sv. u vedlejšího oltáře, u hlavního měla mariánská družina dívek mši sv. a společné sv. přijímání - kostel byl plný. Trochu mi vadilo, že zpěv byl slabý, zvěděl jsem, ale později, že v kongresovce, (v bývalém ruském Polsku lid nerad zpívá, nejlepšími zpěváky jsou Poláci z Horního Slezska. Za to ale nevidět nikde zjev u nás tak častý, že by věřící netečně v kostele stáli, a čekali až bude konec. Poláci se zbožně modlí - vůbec chování v chrámu je příkladné. Celé dopoledne jsem ztrávil pochůzkami po kostelech - je jich mnoho - všude, kde byla mše sv., velmi pěkná návštěva, a kde právě služeb Božích nebylo, mnoho věřících se modlilo. Skoro jsem si netroufal chodit po kostele, abych si jednotlivé zajímavosti důkladně prohlédl, tak mi imponovala neličená zbožnost. A byly to lidé, náležející dle obleku a chování k nejlepším třídám. Ještě více jsem byl překvapen, když odpoledne, chtěje jíti na požehnání nemohl jsem se do kostela vůbec ani dostat. Až do předsíně, až přede dveře, byl kostel naplněn věřícími. Prodral jsem se několik kroků ku předu, viděl jsem vedle sebe studenty a studentky — lehce je člověk pozná, jelikož nosí stejnokroj — zbožně klečící a modlící se. Vzpomínal jsem, s bolestí, jak u nás v mnohém chrámu Páně při odpoledním sv. požehnání zeje kostel

prázdností. — Třidenní pobyt ve Varšavě ztrávil jsem prohlídkou města a okolí. Začal jsem tam, kde je vlastní střed, královským hradem. Ani jsem netušil, vida poměrně nevzhledný zevnějšek, co krásy se tam tají. Královský hrad, nyní stálé sídlo presidenta republiky, je monumentální budova, která v nynější podobě vznikla přebudováním starého hradu za krále Sigmunda III. v roce 1619. Má dvě věže, Sigmundovku a Vladislavovku. Chová v sobě řadu krásných sálů a síní, jako trůnní, bálou, malinovou, mramorovou, rytířskou, mirovskou, prospektovou. V bývalé hradní kapli jsou ladně seskupeny prapory armád polských. V nynější kapli je urna se srdcem národního bohatýra Kosciński. — Hrad je uvnitř úplně restaurován, a předčí svou krásou a bohatstvím daleko Hradčany. Bylo mi řečeno, že zvláštní komise je pověřena, aby se starala o navrácení uměleckých věcí, během poroby a války odcizených. —

Podobné — snad větší ještě bohatství chová zámek poblíž Varšavy — Vilánov zvaný, bývalé letní sídlo krále Augusta.

Více než budovy a památnosti zajímal mne lid. Pokud jen čas stačil pozoroval jsem . . . Žel Bohu, nebylo mi možno zajet si na venkov, do vesnice, kde jsou ještě mrav a zvyky ryzé, nefalšované velkoměstem. Zarážel mne i ve Varšavě velký počet židů. A jelikož jsem byl upozorněn na židovskou čtvrť Nalewki, zajel jsem i tam. V první chvíli jsem byl zklamán — dlouhá a široká ulice nesoucí toto jméno neliší se ničím od obvyklých ulic velkoměsta. Zde bylo nápadné jen to, že křesťanská tvář byla řídkostí. Nad obchody, je jich tam spousta, samá židovská jména, často i v hebrejských literách. Skoro jsem se chtěl vrátit, tu mi napadlo nahlédnout do vrat jednoho domu a hned jsem pochopil jméno ulice i čtvrti. Za průchodem byl velký dvůr obklopený budovami, a tam se to židy hemžilo. Vešel jsem do dvora; můj zjev nezůstal nepozorován. Hned se v oknech a na pavlačích objevilo plno židů a židovek živě gestikujících, aby si toho goima prohlédli. Přivítání nebylo nikterak přátelské, nejeden si uplivil, to mne ale nerušilo, prohlédl jsem si vše kolkolem a vešel ještě asi do tří jiných nádvoří. Všude tentýž zjev, plno židů a plno špíny a zápachu. Věděl jsem dost a byl jsem rád, když jsem byl za Nalewkami a viděl zase poctivé křesťanské nosy a tváře.

F. P. Kyjovský:

K UMÍRAJÍCÍMU OTCI.

Obrázek ze života.

BYLO to v první polovici listopadu před několika lety. Mdlé slunko vysílalo své nejjasnější paprsky na šedé zdi klášterního dívčího pensionátu na východní Moravě s onou tak hebkou září „babího léta“. Chovanky byly ve slavnostní náladě, bylť dnes svátek ctihodné Matky představené, a řeholní sestry učinily vše, co jim mohla vnuknouti laskavá dobrota, aby svým svěženkám tento den co nejvíce zpříjemnily a okrášlily.

Znenadání bylo bezstarostné veselí nečetné dívčí společnosti ztlumeno mrakem smutku. Před 9. hodinou ráno rozlétla se mezi nimi zpráva, že jejich nejmilejší spolužačka, Helenka Roubalova, musí ihned opustiti pensionát, kde ztrávila s nimi dosud tři šťastná léta, a odebrati se do svého domova nedaleko Prahy. Příčina tohoto

náhlého odchodu byla velmi zarmucující. Časně ráno přišel telegram oznamující, že její otec byl raněn mrtvicí a jest v posledním tažení.

Ještě toho rána první její myšlenka byla o blahopřejné básni, již měla s jinými družkami přednésti na počest ctihodné Matky. Těšila se na tuto malou akademii, již dosti dlouho chystaly. To vše rázem zmizelo z její mysli jako jitřní rosa na louce při zásvitu slunce. Opanovala ji jen jediná představa, v jak nebezpečném postavení jest otec, jediná obava, že by mohl zemřiti před setkáním s ní, bez jeho posledního požehnání. Jen rychle pryč — třeba i z tohoto jí tak drahého útulku — jen rychle na cestu k onomu jí ještě dražšímu domu, kde její milovaný tatíček snad právě umíral, kde její matka, sestra a bratr asi úzkostlivě počítali hodiny, kdy se při-

poji k jejich vyděšené skupince shromážděné okolo lože, na němž ležela hlava rodiny snad bez vědomí, snad také se stálými otázkami po ní, nepřítomné, — toť vše, co jí jedině kroužilo myslí.

Sestry chvatně připravily nejnutnější věci na cestu a stěží ji přemluvily, by se posílila aspoň šálkem čaje s pečivem. Mezitím byl zapřažen klášterní povoz a v něm umístěn její malý cestovní kufřík. Jedna řeholnice ji měla doprovodit na blízké nádraží. V předsíni čekaly ostatní sestry a spolužačky. Nastalo loučení, při němž více mluvily oči a vřelý stisk rukou nežli ústa, a již odcházela k vozu.

Nežli překročila práh domu, zadržela ji na chvíli matka představená a pravila: „Helenko, mé ubohé dítě, jen slovíčko před odchodem. Něco mě napadlo. Jedeš sama, jsi už dost velká, budeš mít brzo osmnáct let. Ale cesta je daleká. Dávám tě s důvěrou pod ochranu Matky Boží. Dnes večer, před sedmou hodinou, nežli se u nás zvoní Anděl Páně, budeme se modlití růženec na tvůj úmysl a ty sama učin taktéž. Pamatuj si tedy, před večerním klekáním!“

Vzlykajíc slíbila Helenka, oč ji představená žádala. Pak vstoupila do vozu, který tryskem ujížděl k železniční stanici. Mnohá vroucí modlitba vznášela se za ni k nebi v té smutné chvíli ze srdcí těch, jež opouštěla, na jak dlouho, nikdo nevěděl.

Zatím v Helenčině domově mijely hodiny pomalu a truchlivě. Přišel kněz z nedalekého farního kostela a zaopatřil svátostmi umírajících pana Roubala, který ještě před dvěma dny kvetl zdravím a silou. Byl majitelem většího obchodu v Praze a dobrým katolíkem. Dříve byl dosti vlažný křesťan, ale příklad a mírná domluva jeho zbožné manželky jej znovu přivedly k plnění náboženských povinností. Pocházela z Moravy a dostalo se jí výchovy a vzdělání v uvedeném klášterním pensionátě. To bylo příčinou, proč dala svou nejstarší dceru do tak vzdáleného ústavu.

Pan Roubal byl stále při vědomí a odevzdán do vůle Boží. Toužil jen uzříti naposled své nejmilejší dítě, nežli zavře oči. Jeho hlas, předtím tak plný a zvučný, slábl již víc a více a jeho sklíčená žena se musela sklonit nad ním a pozorně naslouchati, aby zachytla jeho slova:

„Jestliže mám umřít“, šeptal, „staň se vůle Boží. Sloužil jsem Bohu, seč jsem byl, — odevzdávám vás do jeho prozřetelnosti — ale chtěl bych ještě uvidět — Helenku — chtěl bych uslyšet její hlas“.

„Už je na cestě, Václave. Vyjela v deset hodin ráno a teď jsou dvě hodiny odpoledne. Můžeme ji čekat v sedm“.

Nemocný si z hluboka povzdechl. „Tak dlouho ještě“, pravil, „tak dlouho, dlouho. Ó Bože — dej, ať přijde včas. Och, kdyby se snad zpozдила!“

Jak toužebně přítomní čekali a jak vroucně se modlili za včasný návrat vzdálené dívky! Mnohý úzkoslivý pohled upíral se na nástěnné hodiny a odtud na zsinalou tvář na bílých poduškách. Každý si říkal sám u sebe, že se udržuje podivuhodně při vědomí, že Bůh mu poskytuje dobrotivě ještě tolik hodin života proti všemu očekávání. Když se však blížila doba Helenina příchodu, jeho úzkost očividně rostla a jeho zraky se co chvíli obracely na hodiny.

Konečně ukazovala rafika na ciferníku sedm a Helenka ještě tu nebyla.

„Je sedm hodin — a nepřišla. Což se nemám s ní shledat před smrtí?“

„Strpení, Václave, jen malé strpení“, šeptala paní, „víš přece že cesta z nádraží sem trvá deset minut“.

Avšak uplynulo deset minut — dvacet — a stále nepřicházela. Dveře se zticha pootevřely a kdosi kynul rukou mladému Oldřichu Roubalovi, o rok mladšímu než Helena, aby vyšel do předsíně. Nežli mohl zavřít dveře za sebou, proklouzla jimi za ním nejmladší sestra Olga a slyšela ho mluvit k jejich kočímu, jenž stál se zděšeným výrazem v bledé tváři: „Co to pravíte, Petře — srážka vlaků na dráze Brno-Praha? Mnoho mrtvých a raněných? Je to pravda?“

„Ano, mladý pane. Všude se již o tom vypráví“.

Mladičká dívka přimkla se k bratrovi v němé hrůze.

„Jel jste na nádraží pro mou sestru?“

„Ano, mladý pane, a čekal jsem tam až do sedmi hodin, ale žádný vlak nepřišel. Čekalo tam mnoho jiných lidí a všichni

se divili tomu zpoždění. Najednou přišla telefonická zpráva, že brněnský rychlík vjel před stanicí M. na nesprávnou kolej a narazil celou prudkostí na nákladní vlak tam postavený. Několik vozů bylo úplně roztrženo“.

„Dosti, Petře. Půjdu ihned na nádraží a podívám se, co se dá dělat. Ale, Olgo, ani slova o tom, rozumíš? A také žádný pláč, nechceš-li otce okamžitě usmrtit. Ani matince nic nepovídej — potvrdí-li se naše

Ve světnici bylo nehybné ticho. Zdálo se, že stín křídel anděla smrti se již sklání nad ložem nemocného, který stěží dýchal. I jeho jediná poslední horečná touha téměř zmizela v blízkosti smrti. Matka zvedla hlavu, když její dcera vkročila, a pohlédla tázavě na její obličej. Polekána jejím vzržením sotva potlačila výkřik, vstupující na její zbělelé rty. Uvědomivši si však ihned, jaký následek by mohl mítí náhlý poplach, opanovala své vzrušení, sklonila opět hlavu

Chovanky z ústavu v Řepčíně.

nejhorší obavy, doví se o tom dost brzy. Jdi nyní dovnitř a hleď se tvářiti, jako by se nic zlého nestalo. Bude-li se matinka ptáti, proč jsem odešel, řekni, že jsem šel naproti Helence“.

„Oldřichu, je nějaká naděje? Co myslíš?“ a dívanka sevřela bratrovo ramě, zírājíc mu do očí pohledem, jenž rozdíral jeho srdce.

„Jak bych to mohl vědět, Olgo? Slyšelasi, co vyprávěl Petr. Vím jen tolik, že Bůh je dobrotivý, a modli se, abychom — našli sestru živu a zdravu. Jdi nyní k ubohé matince“. A již odkvapil za věrným sluhou, který se odebral ke kočáru.

nad tvář manželovu a pravila sama u sebe: „Buď vůle Tvá“. Doufala jen, že její manžel usne, než zaslechne nějakou Jobovu zprávu.

Minuly další dvě hodiny a zarmoucená matka a dcera klečely v tiché modlitbě vedle postele, na níž leželo bezvládné tělo zdánlivě již odumírající všemu světu. Na schodech se ozvaly kroky, dveře se potichu otevřely a vstoupil mladý Roubal. Pohlédl na lože, pak na matku, jež potřásla smutně hlavou.

„Matinko, je už mrtev?“ vydral se z úst mladíkových přidušený výkřik. Při tomto zvuku otevřel otec matné zraky a upřel je na svého syna. „Stalo se jí něco?“ vy-

rážel slabě. „Je snad nemocna?“ „Ne, tatíčku, není nemocna, ale zdráva u tebe“, zvolala Helenka sama, nemohouc se již udržeti u dveří, kde ji bratr zanechal. Rozradostněna, že nalézá otce ještě naživu, a že slyší opět jeho milý hlas, zapomněla na nebezpečí, jež hrozilo otci z náhlého vzrušení, a vrhla se na kolena vedle jeho lože. Uchopila chladnou ruku, již otec snažil se zdvihnouti, a porosila ji slzami. Ostatní mlčeli, obávající se nejhoršího následku Heleniny neopatrnosti. Stalo se zrovna naopak, než jak s bázní očekávali. Oči pana Roubala se rozjasnily a jeho hlas zesílel, vyslovuje radost a vděčnost nad dceřiným příchodem. „Díky Bohu, ó díky Bohu“.

V té chvíli vstoupil do pokoje lékař.

Pohlédl nejprve na pana Roubala, stěží doufaje, že ho najde živého, potom spatřil Helenku a zvolal:

„Jak vidím, panu Roubalovi se vede lépe. A vy jste zde Helenko. Slyšel jsem • strašném železničním neštěstí u stanice M., a poněvadž jsem věděl, že jedete oním vlakem, obával jsem se nejhoršího a proto jsem přišel schválně sem, abych někoho z rodiny o tom zpravil, aby se o tom nedověděl předčasně otec“.

„Neštěstí — jaké neštěstí? Přihodilo se něco?“

Tak promluvil pan Roubal a ostatní pohlíželi nejistě jeden na druhého, bojíce se o tom vyprávěti, ale lékař pravil vesele:

„Můžete mu to pověděti, slečno Helenko. Radost mu neuškodí. Naopak mám za to, že ho přivedla znovu k životu. Avšak nechte otce trochu si odpočinout, bude mu tím lépe. A vy napijte se trochu čaje a pak přijďte a povíte nám vše. Jděte jen všichni na čaj! Já zůstanu u pana Roubala, než se vrátíte. Musím si ve svém zápisníku uspořádat některé poznámky a mezitím si on poněkud zdřímne. Ne, děkuji, paní Roubalová“, odpovídal na prosbu paní, aby pojedl s rodinou, ona že by zůstala s manželem. „Nikoli, právě jsem povečeřel. Na mne nedbejte. Počkám zde, neboť sám jsem dychtiv uslyšeti, jak Helenka vyvázla bez úrazu“.

V tichém pokoji spal pan Roubal občerstvujícím spánkem, zatím co lékař činil si poznámky v zápisníku u světla pečlivě zašitného proti pacientovým očím.

Za chvíli se malá rodina opět shromáždila okolo lůžka nemocného. Všichni toužili zvědět, co jim Helenka měla vyprávěti. Když pravila lékaři váhavě: „Myslíte, že to tatínkovi neublíží?“ chorý se usmál a řekl slabým hlasem: „Neublíží, Helenko, ale prospěje“. Lékař přikývl povzbudivě a Helena začala své vyprávění. Líčila svůj odjezd z pensionátu dopoledne, co jí matka představená pověděla při loučení, jak ponenáhlu se za jízdy uklidnila a počala doufati, že stihne domů zavčas a že nebude tam ani tak zle.

Vyprávěla jak jela okolo Sv. Hostýna a zírала k bílé svatyni nahoře, dokud jí nezmizela z očí, vysílajíc vroucí prosby za nemocného tatíčka k Panně Svatohostýnské. Mír se rozhostil v její duši a proto sáhla po knížce, již jí dala na cestu sestra, která ji doprovodila na nádraží. Byl to „Život sv. Terezičky Ježíškovy“. Osudy této světkice ji tak zajímaly, že ani nepozorovala, jak rychle čas utíká. Krátký listopadový den se rychle nachýlil k večeru a ve vlaku byla rozžata světla. Odložila knížku a znovu vzpomínala na nemocného otce a na své drahé doma, jež měla brzo spatřiti. Pak její myšlenky zabloudily k oněm milým osobám, jež dnes opustila, a zřetelně jí zazněla v paměti slova matky představené: „Budeme se modliti růženec za tebe před večerním klekáním a ty se připoj k nám“.

Pohlédla na své zapěstní hodinky a s úžasem zjistila, že již za dvacet minut mělo býti sedm, doba to, kdy v klášteře se zvonilo k modlitbě Anděl Páně. Ihned vyňala svůj růženec a pokřičovala se jím. To nemálo pobavilo její spolucestující v témže oddělení. Helenka chvíli nedbala jejich více méně vtipných poznámek, ale když neustávaly, vzchopila se, vzala své zavazadélko a odešla do zadního vagonu, kde našla prázdné kupé. Tam se mohla nerušeně oddati své pobožnosti. Právě říkala poslední desátek bolestného růžence, když se ozval strašlivý, hřmot a praskot. Bylo to, jako by se nebe a země srazily. Prudký otřes zachvěl jejím vozem, který couvl a pak se náhle zastavil. Zpředu zazníval zoufalý křik a volání o pomoc. Helenka se zprvu schoulila ve svém koutečku, ale když se její vůz nehýbal, vyhlédla z okna. Přední vagony ležely vykolejené pod náspem a rozbité.

S hrůzou viděla, že vůz, který před čtvrt-hodinkou opustila, byl rovněž roztržštěn.

V téže chvíli uprostřed hluku a křiku zaslechla přece hlas zvonku z blízkého ko-stela. Bylo to večerní klekání.

Helenka vystoupila ze svého vozu, který zůstal neporušený, a zděšením se třesouc pozorovala, jak z trosek vagonů byla vy-mášena zohavená těla jejích spolucestujících. Ani nevěděla, jak se konečně octla v silných pažích svého mladšího bratra, který právě

přijel kočárem pro ni určeným na místo neštěstí

Avšak Matka Boží vykonala více než jen záchranu Helenčinu. Po tomto šťastném shledání počal se pan Roubal zotavovati, a ač nedosáhl již své dřívější síly a zdraví úplně, přece byl své rodině zachován.

Příštího dne dotazoval se telegram z pen-sionátu: „Byla Helenka zachráněna?“ „Za-chráněna zázračně“, zněla odpověď, „právě před večerním klekáním“.

VINCENC FURCH

Mezi nemnoha muži, kteří na Moravě budili národní vědomí u lidu českého v první po-lovici minulého století, za-ujímá čestné místo básník — dnes už téměř zapomenutý — Vincenc Furch, nadšený pěvec Sv. Hostýna.

Narodiv se r. 1817 v Krasonicích na Moravě, nabyl prvního vzdělání na hlavní škole v Telči, kamž otec jeho — hospo-dářský úředník, rodem Němec — se pře-stěhoval r. 1820. Potom od r. 1829 stu-doval na gymnasiu v Jihlavě, dále filosofii v Brně a konečně, vytknuv si za povolání životní dráhu úřednickou, dal se zapsati na práva v Olomouci (1837-1841). Ukončiv studia právnická, vstoupil do státní služby za praktikanta při komorní hlavní účtárně ve Vídni, kdež setrval, postupuje ovšem v úřadě, až do r. 1850. V lednu toho roku byl přesazen k ministerstvu obchodu, průmyslu a veřejných staveb jakožto účetní revident. Prodělav ještě několik stupňů dráhy úřednické, dosáhl konečně hodnosti účetního rady při ústřední účtárně pro komunikační ústavy. Ale netěšil se dlouho z tohoto vyššího a samostatného postavení: počal se u něho vzrůstat plícní neduh, který dne 5. ledna r. 1874 učinil konec jeho tichému životu.

Význam tohoto šlechetného muže pro národní probuzení českého lidu na Moravě je značný. Narodil se ovšem z otce ně-meckého, ale za to z matky Češky; zdědil duševní vlastnosti i její smýšlení vlaste-necké. Již jako chlapec miloval Furch jazyk český nemoha pochopiti, proč mluva ce-lého národa je v takovém opovržení, jak

bylo tenkrát zvlášť na Moravě. I čítal rád české knihy a to již na gymnasiu, ale zá-liba tato byla v něm neuvědomělá a ne-jasná. Tehdy nepronikalo vědomí národní v duši lidu moravského: jen jednotlivci pro-bouzeli v něm národní hrdost a lásku k rodné mluvě i k vlasti. Podivením tedy nás naplňuje, že mladý Furch zachoval zálibu k řeči a národu českému po celé gymnasium. Veřejné a vědecké přednášky o mluvnicki české slyšel teprve jako právník, poněvadž tenkrát měla celá Morava jen jedinou stolicí českého jazyka a to na sta-vovské akademii (vysoké škole) v Olomouci. Tam se roznítilo Furchovo srdce pro mluvu mateřskou, v níž nyní horlivě a důkladně se vzdělával. Výsledkem této práce a tlu-močníkem jeho citů byla sbírka veršů, již vydal roku 1843 pod názvem „Básně“. Krátce potom (1845) následovala kniha druhá a roku 1848 sbírka třetí, „Barvy a zvuky“ nazvaná.

V těchto sbírkách jest jeden oddíl vě-nován Sv. Hostýnu a jmenuje se „Písně Hostýnské“. Mají dva díly, každý o 12 básních. Při čtení těchto básní musíme mítí na paměti, že jsou skládány před více než 80 lety, od muže, jenž teprve na vyšších studiích se učil správně česky.

Oslavuje v nich Pannu Marii Svato-hostýnskou a probouzí vědomí národní. Tak zní dvanáctá píseň prvního dílu:

Hostýne, Hostýne, otče náš,
co tak smutně na nás se díváš?
Nedivej se smutně na rod svůj,
Vinu svou již poznává rod tvůj.
Vzniká v něm již cit národnosti,
Až dočkáš se na něm radosti.

Zotvívá mu srdce tvůj pohled,
 Nadějný mu v srdci roste květ.
 Oko jeho k tobě se dívá,
 Píseň jeho chválu tvou zpívá.
 Ráno vychází již nad tebou,
 A rod pod tebou již hne sebou.
 Aj my hnusně více nespíme,
 Ale všickni již se budíme.
 Hostýne, Hostýne, otče náš,
 Věrné syny, věrné dcery máš.

V druhém díle zní hned první báseň:

Hostýne!
 V nebi skryješ svoje čelo,
 Na zemi
 Postaveno tvoje tělo.
 Nad tebou
 Nebes obloha se klene,
 Pod tebou
 Nivy kvetou rozprostřené.
 K sobě nás
 Dvojím lásky pásmem vážeš,
 zjevně nám
 Dvojím lásky slovem kážeš.

K sobě nás
 Vážeš svazkem nábožnosti,
 K sobě nás
 Vážeš pásmem národnosti.
 Kážeš nám
 zem a nebe milovati,
 Nebi a
 vlasti život věnovati.
 Hostýne,
 Svaté ctíme svazky oba,
 co kážeš,
 Vyplníme až do hroba.

Podotýkáme, že r. 1841 a 1842 vydal profesor Alois Šembera v Olomouci „Vpád Mongolů na Moravu“, kdež zvláště líčí hrdinské vítězství Jaroslava ze Šternberka nad Tatary; k tomuto spisu přidal samostatný článek o Hostýně, kde popisuje jeho polohu, dějiny chrámu, Vodní kaple a celé okolí.

Šembera tento svůj spis s básněmi Furchovými velice šířil po Moravě, takže od té doby byl Hostýn uctíván jako památník moravského vlastenectví hrdinského.

ARCHEOLOGICKÁ VYCHÁZKA NA HOSTÝN Z ROKU 1882.

Popisuje prof. K. J. Maška.

SKVĚLÉ výsledky mého pátrání po předhistorických památkách v jeskyních a na temeni hory Kotouče u Štramberka roku 1878—82 přiměly mne tomu, abych také jiná vynikající, avšak sud neznámá sobě místa na Moravě navštívil a takto nový materiál k příštím podnikům zároveň sbíraje, studiem i srovnáním poměrů na jiných nalezištích většího zřetel a jistoty nabyl k pravému posouzení nálezů štramberských.

Při mém povolání rozumí se samo sebou, jsem k takovým vycházkám používal avně prázdnin. Již dávno mne vábil, více jakékoliv jiné místo, památný Hostýn, proto jsem si před dvěma roky umínil žbu tuto skutkem učiniti.

Přišel dne 3. srpna 1882 z Holešova do Bystřice, spěchal jsem, krátce prodlevám v městě, na Hostýn. Učitel bystřický, pan Ambros, s nímž jsem se příjemnou náhodou seznámil, doprovázel mne. Hned za hostýnským zámkem upozornil mne na nevysoký holý

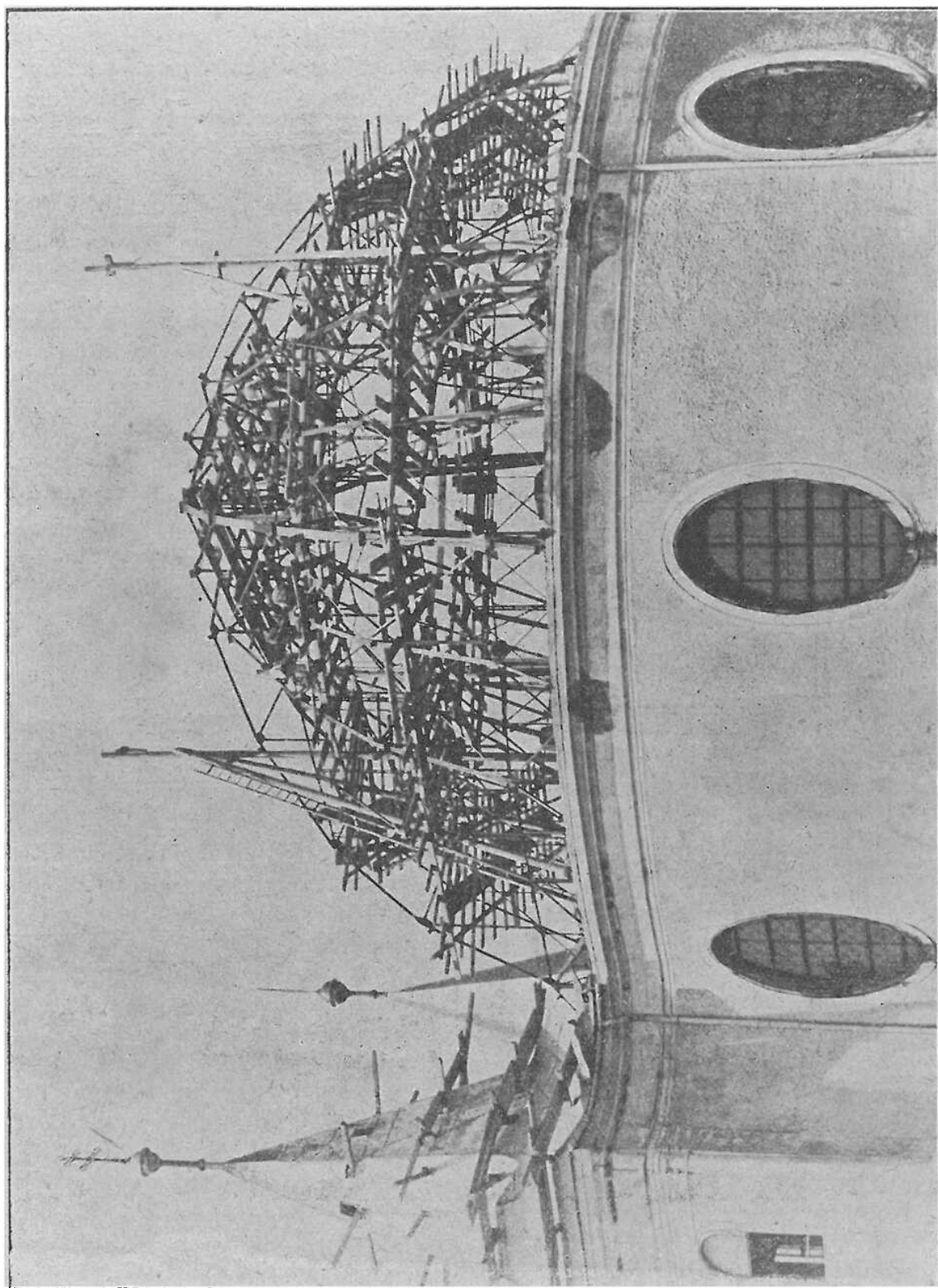
vrch, „Tatarský kopec“ nazvaný, o němž lid vypravuje, že jej v třináctém věku Tataři obléhajíce Hostýn nanесли, aby mohli takto snáze na horu střílet a ji dobýti. Takto znějící, nemá podání prázdného podkladu, jelikož kopec až k vrcholu složen jest z pouhé skály.

Za malou chvíli došli jsme, lázní v podchlumí si nevšímajíce, paty hory, po čemž jsme stoupali v příjemném chládku vysokého lesa dosti příkrou stezkou kolem „divotvorné“, nyní kaplou překlenující studánky, o níž se v hrdinské básni Jaroslavu v rukopise Královédvorském zmínka činí, k vrcholu Hostýnu. Kdežto veškeré stráně hostýnské bujným smrčím a jedličím jsou pokryty, nespátří oko příchozího na hrbovitým, k severu a k východu se zvedajícím temeni ani křovíčka, jedině kraj severní značně vyvýšené části jest v novější době neproniknutelným bořím zalesněn.

Sotva vkročíme na holé téměř hory, vítá nás v nádherné velebnosti se skvoucí chrám rodičky Boží, k němuž každoročně,

obzvláště ve svátky Mariánské, tisíce nábožných poutníků z blízka i z daleka putuje. Svatyně tato, jež pochází teprve z minulého věku, strmí na témž místě, kde již

s hospodářskými staveními. Letního času přicházejí téměř každodenně hosté z rozličných krajin na posvátnou horu, takže nečetným stálým obyvatelům samoty ale-

Sestavování železné konstrukce na klenbě.

roku 1241 kaple rovněž Mariánská stála. Kolem kostela viděti rozbořené zdi dřívějších kaplí, nově vystavené přístřeší pro poutníky a konečně dosti slušnou hospodu

spoň v této době obávati se netřeba. Osířelý poutník nalezne tam často příjemnou společnost. Moravský historiograf Dr. B. Dudík navštěvuje každého roku Hostýn, schážeje

se tam se svými bratry, z nichž jeden, kojetínský měšťan pan Ed. Dudík, roku 1874 ohrady hostýnské vyměřil a popsal.

Pěkný chodník vede od hospody k protějšímu severnímu výběžku, jenž posázen jsa, jak již řečeno, hustým bořím na této straně horu lemuje. Na nejvyšším bodu strmí stěžeň triangulační. Z místa tohoto, jehož výška nad mořem jest 736 metrů, jeví se daleká, unášející vyhlídka na pozeňnané nivy krásné naší vlasti.

Bezmála celé téměř hory ovroubeno jest mohutnými, posud zachovanými náspy z hlíny a kamení, zčásti i vnějším příkopem, tvoříc takto rozsáhlé, asi 20 hektarů velké hradiště, jež způsobno bylo, aby několika tisícům lidí v čas nebezpečí jistého útulku poskytl.

Hradiště hostýnské má tvar podlouhlého, nepravidelného čtyřúhelníku, jehož strany, podmíněny jsou směrem pobočných svahů, napříč k úhlům světa se rozkládají. Objem celé ohrady jest dle udání p. Ed. Dudíka 2200 kroků čili 2000 metrů dlouhý a sice připadá na stranu jihozápadní s hlavním vchodem 400, na východní 800, na severní 350 a na západní 650 kroků. Naproti hlavnímu vchodu udělán v koutě severo-východním malý, jak se zdá, taktéž původní otvor do ohrady „železná brána“ nazvaný; dalších pět průlomů směrem na straně západní k Bystřici a studánce, k jihovýchodu do Rusavy (Rotalovic) a k východu do údolí Rudolfova povstalo bezpochyby v dobách pozdějších.

Náspy tyto nejsou na všech stranách stejně silny, nýbrž dle potřeby rozměrů buď větších neb menších. Výška náspu obnáší 5-15 metrů, šířka plochého čeřenu 2-3 metry. Nejvíce vyniká mohutností, průčelí na straně jihozápadní; přiléhajíc tu k neohražené části temene zvolna se klonícího i s mírnějším úbočím, bylo hradiště z této strany nejpřístupnějším a tudíž bylo třeba nejpevněji je ohraditi. Proto také strmí u hlavního vchodu ještě zvláštní baštám podobné hráze.

Na straně severní, kde příroda sama nejpříkřejší stráň utvořila, nebylo umělého opevnění valně třeba, pouhé upravení přirozené hradby dostačovalo úplně.

Maje na zřeteli hlavně památky z dob předhistorických čili pravěkých, byl bych

se rád přesvědčil, zdali původ hradiště tohoto až do šedého pravěku sahá aneb povstalo-li teprv ve středověku, dejme tomu r. 1241, k čemuž poukazuje první historická zpráva o Hostýnu v rukopise Královédvorském, vypravujíc obšírně, jak křesťané na horu tuto před divokými Tatary se uchýlivše, s vysokých a nedobytných náspů veškeré útoky litého nepřítele vítězně odráželi.

Na zevrubné a důkladné prozkoumání nebylo lze arci zatím pomýšleti, chtěl jsem jedině Hostýn z vlastního názoru seznat a zejména prostranství vnitř ohrady blíže ohledati.

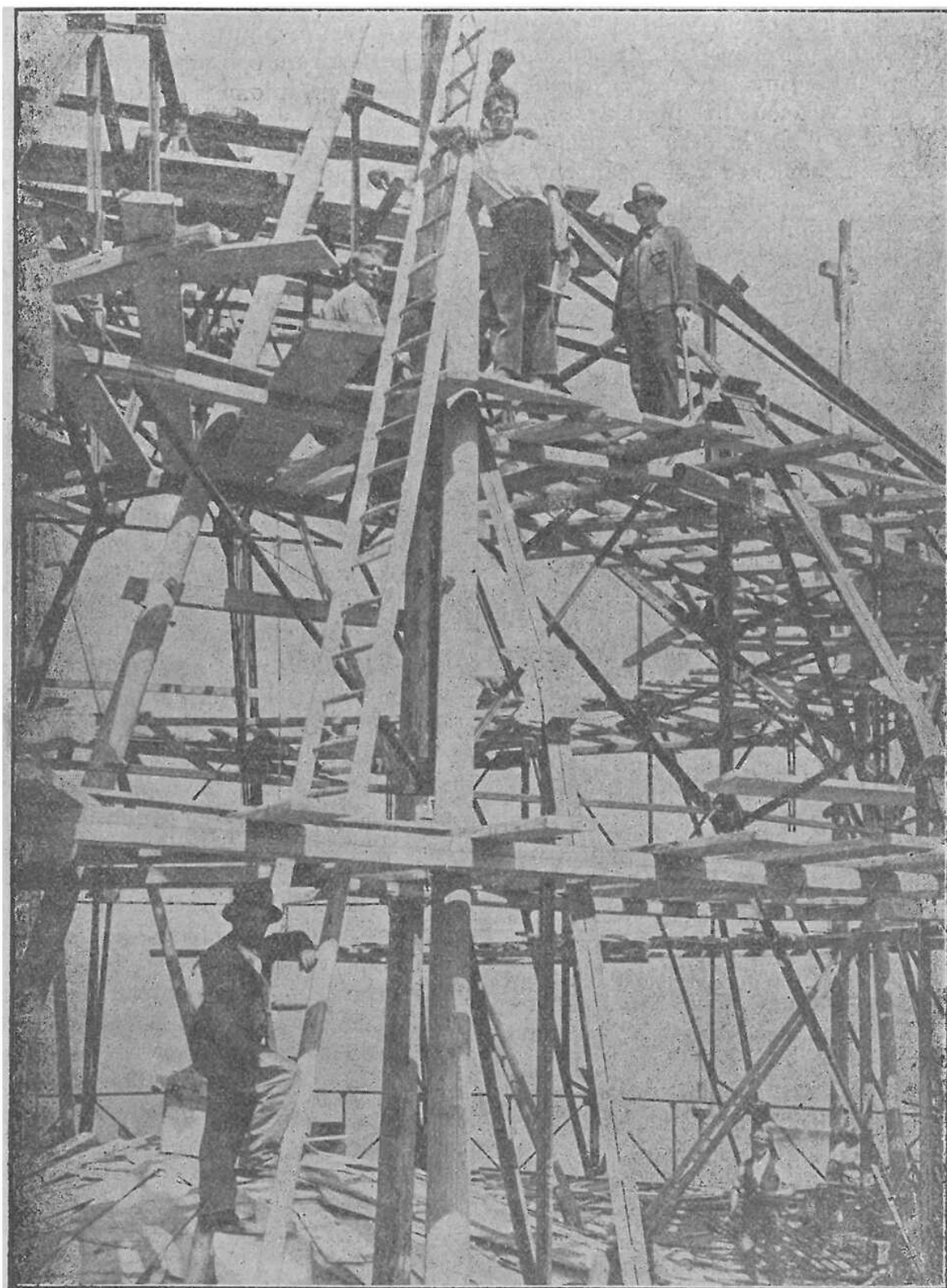
Na prospěch mi byla příznivá okolnost, že se touže dobou kostel opravoval, neboť laskavostí p. Bořity, políra při stavbě, dostalo se mi bez průtahu potřebných dělníků, s nimiž jsem se jal ihned na vyvýšeném místě okolo kostela kopati, doufaje právě tam nalézt zbytky obětiště aneb dokonce pohanské svatyně. Ač jsem dal na rozličných místech blízko zdi a stranou jámy 50-120 cm hluboké vyházeti, nenalezl jsem kromě několika střípků hliněných ničeho. Na prostoře kolem kostela pochovávali se dlouho mrtví, tuším z Rusavy, pročez byla půda všude promíchána a tam, kde náhodou zůstaly vrstvy neporušené, totiž na odlehlejších místech a vně kostelní ohrady, neobsahovaly pražádné stopy lidské přítomnosti.

Obrátil jsem se tedy na pole v sedle mezi kostelním a triangulačním pahrbkem. Všude leželo již na povrchu množství vyoraných střepů, jež aspoň zčásti za pravěké pokládám. Kopati jsem však tam ovšem nemohl, protože všechna pole byla obdělána, pročez jsem se rozhodl zbývající ještě dobu podvečerní prozkoumání zarostlého pahrbku triangulačního věnovati. Práce na vnitřním svahu, jakož i na vrcholu byla však nadmíru obtížná a bez výsledku.

Večer jsem se na hospodě dověděl, že roku 1879 na polích u „železné brány“ při orání byly nalezeny dva k sobě se hodící kameny ručního mlýnu, jenž se od obyčejných na Valašsku posud užívaných žernovníků podstatně liší. Pokud mi známo, jsou u těchto obě plochy, mezi nimiž se zrna drtí a trou, rovny, kdežto na hostýnském mlýně, jehož průměr jenom 38 cm,

obnáší, spodní plocha jest vypouklá, horní však vyhloubena, podduta.

Skala, neznaje důležitosti nálezu, oba kameny na jedné straně na rovno otesati.

Část železné konstrukce na klenbě.

Oba tyto kameny, upraveny v úplný žernovník, nacházejí se posud na Hostýně a sice v kůlně u hospody, sloužíce opět původnímu účelu. Bohužel dal hospodský

R. 1859 vykopán tu někde hrnec s brakteaty t. j. tenkými, plíškům podobnými, stříbrnými penězi z 13. věku; podrobnějších zpráv o tomto nálezu jsem se nemohl dopídití.

Nezdarem celodenní práce jsem se nedal odstrašiti a začal jsem druhého dne kopati na dolním prostranství ohrady, v pravo od vozní cesty ke kostelu vedoucí. Výsledek byl poněkud příznivější. Hned pod drnem nalézalo se velké množství rozličných střepů, dále jsem vykopal tři přesleny, rovněž z hlíny, dvě malá kolečka ze střepů vystrouhaná, několik zvířecích rozbitých kostí a hřebíků železných. Průměr každého kolečka obnáší 45 mm; jedno jest z popelnice tuhou natřené zhotovené, druhé jest uvnitř na 13 mm vykrojeno.

Litovati jest, že jsem nemohl v kopání pokračovati; nastalá nepohoda přinutila mne od lopotné práce ustati a s posavadními výsledky se spokojiti.

Dříve než podám celkový úsudek o hradišti hostýnském, zmíním se několika slovy o střepinách, jimž příkládám poměrně největší důležitost. Střepiny ty jsou z rozdílného věku. Větší část náleží rozhodně nádobám pravěkým, bez kruhu hrnčířského v rukou hněténým a slabě páleným. Rozeznávám dva druhy střepů: jedny jsou hrubé, se zrnky písku a s ozdobami pouhým vtisknutím dřívka neb prstu utvořenými - nádob těchto se užívalo k potřebám domácím; druhé jsou jemné, povrchu hlazeného neb hlinkou, často i tuhou natřeného a bohatě čárkami a body ozdobeného, obsahují někdy také lesklé lupinky slidy - nádob těchto užíváno bezpochyby k obřadům náboženským. Menší část jsou úlomky nádob mladších, na kruhu hrnčířském točených. Střepiny tyto vynikají tloušťkou stěn, zvláště kraje a množstvím přimíšené tuhy, takže se někdy zdá, jakoby ze samé tuhy zhotoveny byly. Na okrasu jsou od hrdla ke dnu vedoucí rovnoběžné kolmé čáry, na dvou střepinách našel jsem jednoduchou čáru vlnitou.

Podotýkám, že hrubé střepiny z hradiště hostýnského většinou se shodují úplně s oněmi, jichž jsem na Kotouči u Štramberka, na hradišti u Obřan a na hradišti leskounském u Krumlova hojně nasbíral. Střepiny s povlakem tuhým mají ráz popelnic mohelnických, tršických a štramberských.

Vzhledem ku mlýnským kamenům uvádím, že ve své sbírce mám dva exempláře ze Štramberka, jež hostýnským jsou velmi podobny; nedávno nalezeny takové

kameny též u Lednice, pocházely prý od ~~tvary~~ (?!). **A V A R I E**.

Nálezům z hradiště na Hostýně, ač o sobě nepatrným, nelze upřiti vědecké důležitosti; dokazují po prve zřejmě, čeho jsme se posud jenom domnívati mohli: že člověk pravěký dlel na temeni hory. Na základě nálezů učiněných, a uváživ všechny okolnosti, mohu určitě tvrditi, že hradiště hostýnské původ svůj mělo v době pravěké. Vynikajíc příznivou polohou, jakož i rozsáhlostí, zachovalo se až do dob pozdějších, historických, byvši arci dle potřeby obnovováno, sotva však rozšířeno.

Na tomto úsudku přestávám.

Za jakým účelem lidé na hoře prodlévali, zdali národ tehdá na Moravě žijící, jak pravděpodobno, tam bohům svým obětoval, zdali tam stále bydlel aneb jen v čas nebezpečenství se tam utíkal, jaký národ to byl, čím se zabýval a živil, a vůbec jakého stupně osvěty již tehdá dosáhl: na tyto a podobné otázky, jež soudnému čtenáři se namanou, může se odpovídati, až celé téměř hory vně i zevně ohrady, této nevyjímajíc, důkladně a systematicky prozkoumáno bude.

Pátrání dlužno rozšířiti také na okolní nížiny, neboť i ty byly již ve pravěku obydleny. Při bedlivých poptávkách u tamějšího obyvatelstva namanuly by se mnohé údaje, mnohé význačné jméno, jež by k objevu výdatnějšího naleziště, než na temeni hostýnském jest, podnět dáti mohlo. Na hradištích nalézáme předkem věci, jež pravěký člověk buď náhodou ztratil, neb jako nepotřebné odhodil, na pohřebištích však předměty cenné a zachovalé, jež úmyslně k tělesným pozůstatkům nebožtíka se příkládaly. Jest opravdu s podivením, že okolí hostýnské, ba celá východní Morava s malými výjimkami strany nálezů pravěkých posud jest pravá terra incognita.

Konče zběžný náčrt vycházky na Hostýn, nechci mlčením minouti jeskyně na Smrduté a na Černavě za Obřany, o jichž rozsáhlosti mezi lidem mnoho se vypravuje. S p. farářem Kremlm navštívil jsem také tyto jeskyně a přesvědčil jsem se, že jsou to nepatrné, vodou vymleté trhlíny v pískovci, nemající důležitosti vědecké.

Sborník musejní společnosti ve Valašském Meziříčí. Číslo 1. v květnu 1884.

Ctitelé P. Marie Svatohostýnské na Černé Hoře. Známy ctitel Panny Marie Svatohostýnské a přítel Jihoslovanů konal minulého roku apoštolské cesty mezi katolíky na Černé Hoře, které popisoval v listopadových číslech „Našince.“ Zvláštní zmínku činí o katolicích, kteří znají Sv. Hostýn. Tak píše 16. listopadu:

Bjela Gora na Černé Hoře je ve zdravotním obvodu našeho milého krajana a mého „osobního“ lékaře, pana dra Ludvika Krásného. Pravý Slovák z Břeclavě. Našinec duší, tělem. Katolík činem. Pochvaluje si, jak ho ze všedního života povznáší „**Hlasy svatohostýnské**“ a „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje“. Rád, ano s nadšením vzpomíná studentských exercicií na Velehradě za vůdcovství našeho nezapomenutelného „tatička“ pana arcibiskupa dra Stojana. Všeobecně oblíben. Otec chudiny. „Gospodin doktor Krásný je krasan čovjek.“

Nemohu tu nevzpomenouti také jiného velikého dobráka a našeho upřímného krajana, pana Jul. Met. Šlechty, hostinského v hotelu „Sloboda“. Bodrý Hanák od Přerova. Jeho šlechetná, dobročinná manželka je také Moravanka, z kraje našeho sv. Klimenta, od Znojma. Poněvadž v Řisanu není farní budovy, bydlil jsem, konává tam služby Boží, jako doma u nich v soukromém bytě nedaleko hotelu. Bezdětní manželé Šlechtovi zůstávali v hostinci. Když jsme hovořili o vzdáleném domově, vzpomnul též milý kraján, že se vyučil v Bystřici pod Hostýnem. Předplatil si „**Hlasy svatohostýnské**“ a jeho choť „Glasnik sv. Josipa“.

A 23. listopadu, píše v „Našinci“:

Náš příchod již ohlášen p. inž. Švelchem. Pospíchají nám vstříc. Chci sestoupiti s koně na nízký železniční násyp, ale neveliký sice za to však svalnatý chlapík otvírá náruč, snímá mě s koně, objímá a staví na zem. Ženy se chápají těžkého kufru. Na blízku pracují dělníci na dráze. Pozdravuji: „Hvaljen Isus!“ Odpovídají: „U

vijeke. Amen“. Kdyby snad byli mezi nimi pravoslavní, dodávám: „Pomagaj Bog!“ Odpověď zní: „Svi smo šokci, gospodine“. (Všichni jsme katolíci, velebný pane). Pojednou můj průvodce, který mě sňal s koně, se obrátí a praví: „Velebný pane, nejste vy z Moravy?“ Můžete si představit mé překvapení, když jsem uslyšel libé zvuky meterštiny? Na Bílé Hoře na Černé Hoře! Než jsem se vzpamatoval, již muž dobrý pokračuje: „**Víte, velebný pane, já jsem od svatého Hostýna z Osíčka.**“ Byl na **svatém Hostýně roku 1924**, když konal vojenská cvičení v Olomouci. V Jugoslavií usazen, oženěn, ale příslušník československý. Český čísti a psáti se naučil u nás na vojně. Na Bílé Hoře je závodním pekařem. Peče prý denně až 900 bochníků. Žena mu pomáhá. Také z českého kořene. Oba mají slušný plat a deputát. Jinak je tu, jak jsem později zvěděl, slyšel a viděl, mistr pekař ve společenském životě „faktotum“. Poroučeti umí. Býval četařem.

Pan Josef Klimek.

Redakce Hlasů Svatohostýnských posílá všem čtenářům „Hlasů“ v Jugoslavií srdečný pozdrav, a prosí je, aby si na něj jakým dopisem vzpomněli.

Úmrtí poutníka Svatohost. 15. listopadu zemřel ve Val. Senici Jan Tkadlec ve věku 63 let. Od svého mládí byl horlivým a oddaným ctitelem Panny Marie Svatoh. K ní se vždy utíkal v těžkých životních zkouškách a od ní odcházel klidný a nesl si posilu do budoucích bojů. V modlitbě nalézal životní sílu a odevzdanost do vůle Boží a s modlitbou na rtech vypustil duši. S těžkým srdcem se loučil s rodinou, ale s klidem odcházel na věčnost k Panně Marii. Každoročně putoval na Sv. Hostýn, zúčastnil se mnohých slavností hostýnských. Posledně navštívil Sv. Hostýn jsa již nemocen. O. v p.

Návštěva chrámu. V neděle přicházelo 100—200 poutníků a sv. přijímání bývalo okolo sta. 8. prosince bylo pout-

níků na 400 a přes 200 sv. přijímání. Za listopad přišlo asi 1300 poutníků, sv. přijímání bylo 892, mši sv. slouženo 156.

Různé. Od 3.-11. listopadu konal sv. misie P. Superior s P. Pokorným v Kroměříži u sv. Mořice, a od 17.-25. listopadu s P. Vondrou v Olomouci u sv. Michala. Od 17.-25. listop. konal na Sv. Hostýně duchovní cvičení P. Habeš, rektor na Velehradě. 1. prosince přijel z Podkarpatské Rusi misionář P. Bourgeois, konal tu duchovní cvičení a do konce měsíce prodlel tu na zotavené.

Bouře. Ve čtvrtek 12. prosince večer, kdy v celé střední Evropě se rozpoutala vichřice, bylo slyšeti okolo páté hodiny od Přerova hřmění a o čtvrt na sedmou se přihnala na Hostýn bouřka, a asi čtvrt hodiny se blýskalo a hřmělo. Před tím padaly zmrzlé krupky s deštěm.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V listopadu 1929

1. bylo lidí v kostele	115 a u sv. přijímání	62
3. " " "	90 "	53
10. " " "	210 "	118
17. " " "	150 "	96
24. " " "	170 "	103
Ve všední dny úhr.	591 "	460
Úhrnem	1326 "	892
Mši sv. slouženo 156.		

Povětrnost v listopadu. Listopad - jako předešlé měsíce - byl poměrně teplejší než jiná léta: průměrná teplota za posledních 25 let byla 0.6 st.; letošní byla 4 st. Ranní 2.3 st., polední 4.3, večerní 3 st. Taťo teplota byla skoro rovnoměrná, nebylo žádných prudkých mrazů. Mrzlo sice 5., 6., 14.-17., 19., 20., ale mrazy netrvaly dlouho, a největší mráz byl 16. listopadu - 2 st. Proto také zušlechtěný mák na dvoře kvetl po celý měsíc - i 10. prosince -, na louce kvetly sedmikrásky, na vrbách a lískách byly jehnědy, a chrysantémy, které ve květináčích byly položeny na Vše svatě na hřbitově na hroby, vytrvaly celý měsíc ve květu. Snad udržoval mírnou teplotu silný jihovýchodní vítr, jenž váł 10., 12., 13., 14., 20.,-24., 26., 29., 30. listopadu. Jinak to však byl opravdu podzimní měsíc: deštivý, zamračený, zamlžený. Pršelo 2., 3., 7., 9.-13., (14. napršelo 24.5 mm a pak sněžilo), 17., 18., zase pršelo, a pak 26., 27., listopadu. Za celý měsíc napršelo 83 mm. V Praze napršelo jen 27.8 mm. 15. listopadu bylo na 1 cm sněhu, který druhého dne zmizel. Na Dražanské vysočině prý bylo 7 cm sněhu. Jen dva dny slunce jasně svítilo: 5., 20. listopadu. Většinou zamračených dní bylo 14. Mraky se obvykle vznašely nad samými horami; často však se snížily a nás zahálily mlhou, někdy na hodinu, někdy po celý den. Dní s mlhou bylo 18.

O říjnovém počasí píše časopis „Z našich hor a lázní“: Začátek měsíce byl neobvykle slunný, v druhé

polovici a na konci měsíce po prvních nárazech podzimních větrů a chmur objevily se též občas jasné a slunné horské dny. A nejen za těchto slunných dnů, ale i při západních větrech byly klimatické poměry na Hostýně velmi příjemné. Poměry ty byly pro lidský organismus neobyčejně osvěžující. pro organismus chorý zejména v polohách před větrem dobře chráněných. Slunné a teplé dny byly ještě v období, kdy duše jásala nezkalenou radostí všehomíra. Slunné, teplé a vlhké dny podzimu na Hostýně přispěly k potěšení a uklidnění těch, kteří hledali na jeho vrcholech nejen osvěžení tělesné, nýbrž i duševní. Bylo to zdravé a krásné prostředí horské, prosté přizemních chmur a mlh.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáš, sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkuji, plníce slib: L. J. z Ottonovic za vyslyšení prosby - A. S. z Přerova za vyslyšení - J. P. z Blatnice za vyslyšení a ulevení v nemoci - Š. P. z Kroměříže za vyslyšení v těžké záležitosti - Ž. D. z Kroměříže za vyslyšení prosby - M. Š. z Vyškova - A. F. z Jimravova za vyslyšení prosby - G. J. z Boršic za uzdravení - M. K. z Nového Jičína za pomoc v důležité záležitosti a za milost šťastné volby stavu - čtenářka z Hvozdné za uzdravení - R. K. z Lešné za obdržené milosti - N. N. za navrácení zdraví - čtenářka z Pavlovic u Kroměříže za uzdravení - M. B. z Domášova (i Cyrilu Stojanovi) za vyslyšení prosby ve dvou záležitostech - N. ze Slezské Ostravy za uzdravení v nemoci - čtenářka z Komárovic za vyslyšení a uzdravení - ctitelka P. Marie za uzdravení manžela

Dále děkuje M. Z. z Rožnova za sílu v utrpení. Píše: Byla jsem na Sv. Hostýně osobně poděkovati Panně Marii za dobrodiní a lásku. Ale i na tom překrásném a zázračném místě mě bolesti stihly do tváře, ale snášela jsem je celou noc klidně a s odevzdaností do vůle Boží z lásky ku Kristu Pánu a k Panně Marii. Doma také ještě větší bolesti a trápení přicházejí, ale tiše se pomodlím: „Zdravas Vítězná Ochra-no Moravy, zůstaň Matkou lidu svému“, a snesu je všechny.

D. D. z Uherského Hradiště píše: Před dvěma roky jsem upadla a zranila jsem se na koleno tak nebezpečně, že mi koleno za čtvrt roku oteklo a musila jsem jít k lékaři. Dříve však než jsem k němu vkročila, učinila jsem slib P. M. Svatoh. a sv. Tereziče, že, bude-li se koleno dobře hojit, veřejně v Hlasech poděkuji. Lékař provedl malou operaci, velmi se divil, jak rychle se rána hojí, a ve 14 dnech bylo koleno úplně zdravé.

Druhý případ: Jeden člen z naší rodiny provedl takovou věc, která po celý život mohla mít pro něho velice zlé následky. Opět jsem se v této tísní obrátila se slibem k P. M. Svatoh. a k sv. Tereziče. A skutečně záležitost se hladce urovnala.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

M. L. od Opavy prosí za pomoc ve starostech a křížích v domácnosti.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Biskup dr. K. Kašpar: **Dojmyz Konnersreuthu.** V Praze 1929. Nákl. V. Kotrby. 16°. stran 142. Cena 7 Kč. — Spis o známé stigmatizované dívce Terezii Neumannové není toho druhu jediný. Přece však vyvolal velikou pozornost, zvláště v kruzích českého kléru i věřícího lidu, jakmile vešlo ve známost, že J. M. dr. Kašpar, biskup královéhradecký, po svém návratu z Konnersreuthu o něm pracuje. Že to bude spis netoliko spolehlivě informativní, nýbrž i střizlivě a po stránce theologické důkladně psaný, byl kde kdo hned zpočátku přesvědčen. A věru, nebyli jsme zklamáni. P. spisovatel líčí dojmy, jaké sám zažil, když Neumannovou navštívil. Co pan biskup slyšel a viděl, to hned na místě si poznamenával. Slova, kterým nerozuměl, uvádí s poznámkou, že mu byla nejasná — zkrátka netvrdí nic, o čem by nebyl přesvědčen a nevydává za pravdu to, co mu bylo nejasné a nevysvětlitelné. Proto také spis p. biskupa jest tak zají-

mavý a spolehlivý o tomto zvláštním případě, jehož líčení vyvolává v čtenáři řadu vážných myšlenek i o tom, jak nevyzpytatelné jsou cesty Páně. Úprava knížky je velice vzhledná, a několik vložených obrázků, dle fotografie provedených, zajisté poslouží jen k jasnějšímu poznání i celého konnersreuthského ovzduší. Spis, velice zajímavě zpracovaný, přímo uchvacuje, a proto jsme velice zavázáni díky p. spisovateli za jeho napsání.

Arnošt Oliva: **S. s. Eucharistia.** Praha 1929. - Nákladem V. Kotrby. Velká 8°, stran 114. Cena Kč 10.—. Kromě spisů sv. Alfonse de Liguori nemáme v češtině moho vhodných příruček, které by byly nejen poučením, nýbrž rukojetí k této pobožnosti. Ctitelé nejsv. Svátosti velice rádi si zajdou do chrámu, kde nejsv. Svátost jest vystavena a také doma se rádi už v předvečer připravují k hodnému sv. přijímání. Že k tomu cíli jest tato kniha jako stvořena, dokazuje její celý obsah i rozvržení jednotlivých úvah, které jsou zároveň výbornými meditacemi pro zbožné duše a spolu díkůčiněním. První díl, jenž jest jaksi úvodem, dokazuje, že Kristus jest skutečně v nejsv. Svátosti celý přítomen a to jako Bůh i člověk, načež následuje poučení a povzbuzení, bychom Ho také hodně a často přijímali, jak nám to velí církev a radí velcí světcí a světice od sv. Otců až na naše doby. K tomu cíli se nesou potom jednotlivé kapitoly, začínající tklivou modlitbou přípravnou, načež teprve následuje rozjímání vlastní a k posledu i výklad obřadů a modliteb při mši svaté. Ježto první podmínkou hodného sv. přijímání jest zbožné přijetí svátosti pokání, autor ani na tuto přípravu nezapomněl, přidav poučení, kterak při této příležitosti můžeme dosíci odpustků a kterak lze i duchovně přijímati svátostného Spasitele. Závěr tvoří obvyklé denní modlitby, litanie a devět písní k nejsv. Svátosti. Jest to tedy příručka úplná a také výborná, již srdečně doporučujeme pro její vělost a účelné sestavení.

Důstojnému duchovenstvu. Misál patří k nejposvátnějším knihám obřadním. Tiskařské umění mělo by jej proto též zcela mimořádným způsobem vybavit. Tento úkol však je přenesnadný. Není tudíž divu, že přání dosud tak často projevovanému,

aby byl vydán misál dokonalý po stránce tiskové i liturgické, nemohlo býti dosud vyhověno. Nyní však připravuje opatství Maria Laach společně s „Bremer Presse“ takové vydání a nakladatelé Herder a Filser se uvolili toto dílo vydati. Opatství se postaralo o zcela nové typy, jichž bude výlučně pro liturgické tisky použito. Seřazení mší bude nové. Účelným tiskem se má dosáti co největší soustředěnosti knězovy na obřad. Nebude na př. museti kněz budoucně listovati, maje právě ruce k modlitbě rozpjaty. Toto mimořádné liturgické dílo bylo již schváleno nejvyšší církevní vrchností a bude vydáno ještě během této zimy. Upozorňujeme na ně důstojné duchovenstvo.

Edice Smíru, Přerov, Šířava 7.:

Na rozcestí, napsal Dörner. Cena 2'40 Kč. Tento spisek o povolání by se měl dostat do rukou každého jinocha a každé dívky i jejich vychovatelů.

Pán Bůh na návštěvě, napsal Willam. Cena 4'50 Kč. Příklad prosté, srdečné víry matky - vychovatelky a dítěte. Takové četby dopřávejme našim dětem hojně! Sv. Otec Pius XI. ve své krásné encyklice o sv. Václavu k československým biskupům klade našemu národu vřele na srdce eucharistickou výchovu dětí. Jedním z prostředků, a to velmi vydatným, jest eucharistická četba.

Cyrillo-Methodějské knihkupectví Gustav Franci v Praze. - Ksaver Meško: **Mládeži**. Krásný dárek naší mládeži od známého slovinského kněze-buditele a velikého přítele dítek. Povídky a básničky pro děti ve stáří od 6 do 12 let s pěknými obrázky. Knížka formátu m. 8° má 101 str. a stojí kartonovaná Kč 10'—. Jest povinností katolických rodičů dáti dětem do ruky pouze knihu dobrou. Proto na tuto knížku upozorňujeme.

Mikulášská a vánoční nadílka! V roce svatováclavského milenia připravila EDICE SMÍRU (Přerov, Šířava 7.) našim dětem k sv. Mikuláši a na Ježíška knihu „**Dej mi srdce své**“. Je to sbírka pěkných povídek pro mládež. Název je dobře vystižen vychovatelský moment toho díla. - Jestliže již utlé srdce se oddá Ježíškovi,

jestliže k němu přilne celou svou čistou a něžnou láskou, jistě se později tak snadno nepropůjčí nemravnosti pro nízkou chvilkovou rozkoš; naopak, dovede pro Pána Ježíše a pro jeho zájmy přinášet i značné oběti. Silu k tomu čerpá z nejsvětější Svátosti. — Aby se naše děti rozvíjely láskou k nejsv. eucharistii, k tomu mají aspoň poněkud posloužiti povídky, jež tuto podáváme. Cena knihy 12 Kč.

Mimo to má EDICE SMÍRU: pro děti: **Bílé květy** - 5'50 Kč; Willam: **Pán Bůh na návštěvě** - 4'50 Kč; **Květy nejsv. Svátosti** - 8 Kč.

Pro mládež dospívající a pro dospělé: Dörner: **Na rozcestí** - 2'40 Kč; Pfannmüller: **Když přišla na svět Lásky** - 20 Kč; modl. knížka „**Po vůni tvých růží**“ vázaná 12'— Kč; M. Schmid: **Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu** - 26 Kč; Faber: **Dobrota** - 3 Kč; Plus: **Bůh v nás** - 20 Kč; **Myšlenka smíru** - 12 Kč; Mossong: **Apoštolát, na který se zapomíná** - 6'80 Kč; Chautard: **Duše veškerého apoštolátu** - 20 Kč; Suberville-Odvalil: **Hvězda z Lisieux** - 12 Kč; P. Alberti: **Nová světla** - 12 Kč; M. Lekeux: **Markétka** - 20 Kč; Wiesen: **Čeho po tobě žádá laický apoštolát?** - 1'— Kč; **Modlitba za zpovědníka** na obrázku sv. Terezičky - 20 h, 100 výtisků 15 Kč; **Modlitba za exerciční hnutí** téže ceny.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Herder & Co. Verlag, Freiburg im Breisgau.

Das Leben ruft von Robert Linhardt. Stran 220, cena 3 M. — Spisovatel chce ukázati v tomto díle, že víra zůstává věčně moderní, že ona jediná může zprostředkovati nevyčerpatelné, nezdolné životní hodnoty, že tudíž lze věřiti klidně i tomu, jenž „oběma nohama“ stojí na zemi a jenž jde životem „s očima otevřenýma“. Poznátky, jež spisovatel shromáždil v tomto spise o jednotlivcích a jejich osobním životě, obrací na lidskou společnost a její problémy ve svém druhém spise „*Menschen und Dinge der Zeit*“, jenž byl doporučen v čísle 12., ročník 1929.

Duchovní správa na Sv. Hostýně přeje všem ctitelům P. Marie Svatohostýnské šťastný nový rok, zvláště aby se ve zdraví dočkali důstojné obnovy Její svatyně.

Město Ždár — Dp. Fr. Pazdera, katech., Unhošť — A. Mikulenkova, Brodek — R. Bečák, Vel. Týnec — Rod. Váňová, Přerov — A. Chmeliková, Klášterec — M. Bilíková, Boršice — Děk. úřad, Čes. Brod — E. Veselský, stav., Přerov — Fr. Bradáč, Nivnice — Prof. Dr. Fr. Endler, Břevnov — F. T. J. E. na poděkování — N. N. manželé z Kunovic u Val. Meziříčí na poděkování — H. Svoboda, Lipňany — J. a M. Rozsypalovi, Zářiči — J. a M. Bubeník, Hranice — N. N. z Mrlínka — J. Haša, Drahotuše — N. N. z Chrástán — N. N. z Poruby — N. N. pouťník — V. Smékal, Kelčice — Fr. Šiler, Kateřinky — A. Rotreklová, Brno — V. Buchta, vrch. insp. Brno — T. Sochor, učít., Líšeň u Brna — F. Tomečka, Hluzov — A. Urbanová, Oznice — N. N. Uher, Brod — Dp. Ev. Dlouhý, kaplan, Hulín — Dp. Fr. Zapletalík, farář, N. Losiny — Duch. správa kostela sv. Kateřiny v Olomouci na poděkování — 40 Kč: J. Vážanský, Kelč — E. Damec, Šenov, Slez. — L. Klementová, Přepychy — V. Jurník, Prostějov — 33 Kč: M. Cholavová, Kroměříž — 30 Kč: R. Kašpárková, Napajedla — K. Bartíková, Holešov (sbírkou) — Farní úř., Stařec — T. Fingerová, Rajhrad — Dp. K. Vykopal, kaplan, Ostrož. N. Ves — E. Šimordová, Bernatice — J. Šulák, Hovězí — A. Šrámková, Holešov — M. Sovová, Tršice — M. Šindelářová, Brodek — J. Pleva, Prostějov — Fr. Nováková, Sobišky — P. Tuzarová, Praha — Fr. Štěpánková, Uher. Hradiště — A. Hurník, Polanka — P. Vaculíková, Vlkoš — M. Smýkalová, Nenakonice — F. Lysá, Uher. Brod — N. N. z Hůrky — N. N. ze Všetul — K. V. J. Nosislav — 25 Kč: J. Čechová, Drínov — J. Husička, Vojnice — J. Kaňa, Biskupice — K. Turánková, Praha — J. Bláhová, Jindřichov — J. Matura, Postřelmov — M. Slováčková, Řepiště — J. Koliba, Dolní Bojanovice — 24 Kč: Jos. Nikl, Brničko — K. Látalová, Olomouc — F. Janyška, kapl., Slavičín — K. Štýbrová, Vyškovice — N. N. z farnosti Dubské — A. Zalčíková, Domanín — J. Jalůvka, Metylovice — M. Haitlová, Parfutovice — L. Klementová, Brno — K. Znojenská, Praha — M. Krpcová, Zdounky — A. Hradilová, Stavešice — Farní úřad, Rychaltice — A. Mánková, Přerov — Fr. Běloch, katecheta, Hodonín — Dp. Jos. Bartoník, T. J., Opava — Provinciálát Milosrd. Braňi, Praha — M. Novotná, Hradec Král. — Ctih. sestra Methodie, Praha — M. Hrnčířková, Štítná n. Vl. — Fr. Lanža, Drnovice — A. Rozenkrancová, Tovačov — J. Křížan, Břest u Hulína — K. Štramberský, Palačov — M. Juráková, Šardice — J. A. Blechovi, Osvětimany — A. Ondrášková, Přerov — C. Kohoutová, Výšovice — T. Zatloukalová, Zahnašovice — J. Hlaváčová, Přerov — A. Vašínová, Bochoř — B. Zavrtálková, Domanín — M. Merličková, Brno — J. Hrubíš, Vrahovice — M. Štěpánková, Kostelec n. H. — L. Petrová, Komárné — M. Babicová, Místek — Fr. Závada, Vendryně — L. Zatloukalová, Penčín — Fr. Jemelka, Velká u Hranic — A. Kolečářová, Kvasice — Fr. Příkrylová, Dubany — Fr. Vyslouzilová, Kralice — Ž. Galčíková, Kralice — Fr. a A. H., Zábřeh — A. Skoupilíková, Zborovice — Farní úřad v Rybi — A. Hrbáčková, Olomouc — F. Pohajdová, Přerov — E. Plesník, Bystrovany — A. Kalusová, M. Karlovice — N. N. Vel. Opalovice — N. N. Kladruby — V. M. Gerlovi, Nemetice — N. N. manželé z Pacedluk — J. Haša, Kladruby — Dp. Jos. Chrobák, far., Vel. Polom

— B. Doležalová, Troubsko — Fr. Kopřiva, Hor. Lapač — J. Popelka, Seine et Marne, Francie — A. Konaříková, N. Hrozenkov — A. Meluzinová, Želechovice — Fr. Křapa, Vlčnov — 15 Kč: J. Kupková, Těžkovice — M. Navrátilová, Líšeň u Brna — M. Pustková, Frenštát pod Radh. — Fr. Ramíková, Lubno — H. Rakušanová, Kotojedy — A. Zrubíková, Frenštát — Fr. Gebauer, Bystřice p. Host. — Fr. Řezníčková, Havříce — T. Svoboda, Křtomil — V. Bezručová, Sviadnov — J. Volná, Místek — M. Machálková, Otrokovice — 14 Kč: F. Gröplová, Napajedla — 12 Kč: Farní úřad, Obrany — J. Štěrba, Kunovice — C. Solařík, Kozojidky — 11 Kč: N. N. ze Zlobic — 10'80 Kč: K. Neuvirt, Polanka — 10 Kč: Fr. Lužná, Vojnice — N. N. z Kyjovska — N. N. rod. z Loučky — Fr. Bofa, Opatovice — L. Langrová, Ondrařice — N. N. z Radkovic, Holešova, Velikové, Veřovic, Hulína — M. Unzeitigová, Fryšták — A. Rušar, Kelč — J. Vrána, Řikovice — M. Tkalcová, Franc. Lhota — A. Maletová, Lehotice — Fr. Dřemánová — C. Hubková — Fr. Hýl, St. Ves u Jistebníka — H. Dárková, Místek — Fr. Popelka, Haluzice — R. Juříčka, Ivanovice — Fr. Krátký, Napajedla — N. N. kněz ze Slovácka — Rod. Brumunský, Brušperk — M. Opluštilová, Brno — P. Trávníček, Brno — C. Šimčáková, Kroměříž — Dp. J. Janák, far., Rázová — J. a Fr. Plesníkovi, Komárovice — Fr. Gajdorusová, Jalubí — Frant. Zdráhalová, Palonín — T. Tvrď, Kojetín u St. Jičína — J. Vlček, Slavičín — L. Hlaváč, Kunčice p. Ondř. — Fr. Kokšová, Vyškovice — Farní úřad v Rajhradě — V. Vašek, Dol. Bečva — J. Huvar, Lussdorf — M. a L. Vojdikovi — Veselí n. Mor. — A. Alexová, Jablůňany — M. Robičková, Jíramov — M. Sochor, Praha — A. Šubertová, Bystřice p. Host. — Fr. Šlichtová, Nemochovice — Fr. Slaninová, Předklášteří — J. Pavelka, Zašová — Fr. Kobliňová, Borotín — A. Matulová, Lukov u Holešova — H. Pleváková, St. Město Sestry sv. Fantiška v Moravci — Fr. Kozáková, Podhoří — C. Šrubař, Trojanovice — A. Königová, Brno — A. Roháčková, Žešov — Fr. Mrázková, Ponětovice — M. Kristofič, Račisdorf — Frant. Krejčí, Otmarov — K. Iserle ve Štekni — A. Sárová, Mitrovce — Dp. B. Pešat, kaplan, Drahaný — Fr. Sadílková, N. Jičín — M. Hanzlíková, Dluhonice — A. Hornyšerová, Lukavice — A. Haplová, Čertoryje — Fr. Pařízková, Osiky — L. Stuchlík, Příštně — A. Kotková, Radějov — A. Tillich, Olomouc — A. Kovářová, Pílán — Fr. Surá, Místek — A. Vrzalová, Zlobice — J. Pavelka, Osek n. B. — M. Bajerová, Příbor — K. Hndák, Čejkovice — K. Fajkusová, Napajedla — M. Smičková, Prostějov — M. Žondrová, Prostějov — A. Vahalová, Kojetín u St. Jičína — K. Müllerová, Místek — Rod. Sušlikova a Nezdařilova — J. Jurásek, Nová Ves — A. Kozelská, Mor. Ostrava — A. Smékalová, Měnik — N. N. z Velké u Hranic — A. Procházková, Kroměříž — A. Bagarová, Hranice — M. Závadná, Nové Zámky — A. Glingarová, Místek — M. Jiříčková, učít., Ottnice — Rod. Varadová, Prackšice — A. Reková, Drozdovice — H. Richtrová, Přerov — J. Bartoník, Kostelec — A. Ružička, Kokory — M. Škařupová, Kroměříž — P. Švestka, Havříce — A. Rajnochová, N. Jičín — A. Svozilík, Prostějov — M. Slámečková, Vítkovice — Dp. V. Jelínek, far., Hor. Cereker — A. Mik, Luboměř — M. Musilová, Židenice — K. Prak-

sová, Strážnice — L. Kociánová, Myslík — M. Mostková, Vlčnov — Fr. Trnka, Praha — N. N. z Chromče — J. Staňková, Olomouc — V. Žáková, Nevšová — J. Stejskalová, Osek — 9 Kč: A. Havlík, Kašava — 7 Kč: A. Škrabalová, Hněvkov — Fr. Tater, učitel, Turnov. Č. — 6 Kč: Fr. Žáková, Polanka — 5 Kč: V. Šuba, Přílepy — J. Vnuk, Hranice — M. Kvítková, Prostějov — A. Zermeg, Vsetín — Fr. Marek, Letonice — A. Bartoňová, Mořkov — A. Kolář, Biškovice — M. Moravcová, Sendražice — Fr. Olejník, Květná — A. Němčíková, Holešov — A. Limanovská, Bánov — E. Janyška, Kojetín u St. Jičína — P. Bízová, Plzeň — R. Mráček, Biskupice — Fr. Benedikt, Fulnek — M. V. Rázovice — Sestry Dominik., Předklášteří — M. Dostálová, Lukov — N. N. Radvanice, Žakovice, Kojetín — Fr. Hradil, Brusná — Rod. Šeděnkova, Komárov — M. Kučerová, Brno — 4 Kč: Dp. A. Sopůch, far., Bratřejov — 3.90 Kč: J. Žák, kaplan, Sepekov — 3 Kč: A. Minaříková, Divnice — A. Hradil, Blazice — J. Haramija, Kaňovice — 2.70 Kč: A. Toralová, Uherský Brod — 14 Kč: M. Měsíčková, Kelčany.

Na pouť dům: J. Hejdová, Uher. Hradiště 10 — M. Syrová, Čáslav 10 — A. Bajerová, Albrechtůvky

20 — Svaz katol. žen a dívek, Havříce 20 — A. Hrbáčková, Olomouc 5 — M. Kociánová, Myslík 6 — Ter. Hrnčářová, Myslík 5 — J. Zeman, Podbřezice 50 — J. Novotná, Náměstí n. Osl. — Mar. Merličková, Brno 20 — K. Šlichta, Nenakonice 5 — K. Turánková, Praha 6 — Ž. Šebelová, Hodonín 5 — M. Manová, Třebíč 35 — M. Samoilová, Brno 20 — A. Sehnal, Dol. Těšice 12 — K. Pacovská, Vyškov 20 — K. Jalovská, Rybníčky 5 — J. Hnila, H. Ves 15 — A. Přádková, Tichá 10 — J. Dočkal, Lufin 10 — B. Kulišová, Bánov 5 — J. Žádník, Lideřovice 10 — Far. úřad, Ludslavice 200 — N. Šlechta, Štítná 18 — J. Vlk, Kostelec 12 — A. Mičková, Dubany 4 — Š. Procházka, Vracov 2 — Fr. Žalmanová, Slavičín 20 — A. Glingarová, Mistek 15 — M. R. Dostálovi, Prostějov 20 — C. Stojanová, Všetuly 25 — A. Dorazil, Starojická Lhota 5 — M. Slováčková, z Řepišť 25 — Dp. J. Chrobák, far., Vel. Polom 50 — N. N. Holešov 10 — M. Jiříčková, Otínice 5 — N. N. z Pavlovic na poděk. 20 — M. K. z Ljšan u Brna dle slibu 85 — Dp. J. Bodal, katech., Mor. Ostrava 200 — A. Janušková, Štáblovice 10 — Děkanův úřad v Rudíkově 30.

Všem šlechetným dárcům srdečně „Zaplať Pán Bůh!“

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Hedvika Minaříková, soukromnice v Kojetíně.

Františka Čápková ze Zdounek.

Jan Kužela, výměnkář v Hor. Moštěnici.

František Zétek z Val. Meziříčí.

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost pouťníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. — 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci — **Cena 5 — Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

Obsah: Vincenc Kubín C.S.S.R.: Svatohostýnské písničky, str. 17. — Členům mešního spolku, str. 17. — J. V.: Polské obrázky, str. 18. — F. P. Kyjovský: Paní nad pramenem, str. 20. — A. W. Šembera: Vpád Mongolů do Moravy, str. 23. — R. R. T. J.: Z Hostýna do nemocnice, str. 26. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 27. — Poděkování, str. 29. — Prosby, str. 30. — Dopisy, str. 30. — Dobrá četba, str. 31. — Cizojazyčná literatura, str. 31. — Dary, str. 32. **Vyobrazení:** Kaple na Hostýně v Texasu podle vzoru kříž. cesty na Sv. Hostýně, str. 19. — Stavba čerpací stanice nového vodovodu na Sv. Hostýně, str. 22. — P. Maria svatohostýnská v kapli na Hostýně v Texasu v Americe, str. 25.

Přátelům Sv. Hostýna.

Po svátku Sv. Tří Králů přijeli montéři firmy Transforma, aby postavili elektrický pohon pro měchy u varhan. Za dva dny byla práce dokončena. Varhany tím velmi získaly, pohon pracuje bezvadně, odpadá otřásání celé skříně při neopatrném šlapání, což mělo za následek uvolňování píšťal a stálé rozladění varhan.

Můžeme již v hrubých rysech alespoň nastínit program prací pro příští rok. Největší starostí bude nová omítka pro kostel. Jelikož průčelí a věže nejvíce trpí, bude celá tato část provedena v umělém kameni a to v umělé, hodně světlé žule. Náklad i s lešením bude obnášet okrouhle 100.000 Kč. Ostatní část kostela bude omítnuta dobrou stříkanou omítkou. Zda bude vše již letos provedeno, či zda se provede jen první část, bude záviset hlavně na počasí a — na penězích.

Další částí pracovního programu bude oprava zaoltářní hlavního oltáře, které je již v bídém stavu. Tato práce byla vlastně již loni v programu, nedošlo však na ni pro nutnější jiné práce.

Velkou starost působí nám elektrický pohon zvonů. Kostel svatohostýnský byl jedním z prvních, který el. po-

hon pro zvony zavedl. Znamená to nesmírnou úsporu času a práce, což je na sv. Hostýně hlavně v době letní velmi důležité. Již loni se ukazovalo, že bude nutné el. pohon opravit a zastaralý systém, který často vypovídá službu a to hlavně tehdy, kdy je toho nejméně žádoucí, nahradit novým. Práce s tím spojené by obnášely asi 15.000 Kč. Snad se najdou milovníci el. zvonění, jako se našli dobrodinci pro el. pohon varhan. Dva kněží totiž, pan Mongre Kuča z Opavy a jeden pan farář, velký příznivec Sv. Hostýna, jenž nechce býti jmenován, uhradili celý náklad. Zaplat jim Pán Bůh!

Také u Vodní kaple nejsou všechny bolesti odstraněny, než pro začátek stačí to, co bylo uvedeno, aby ukázalo všem milovníkům Sv. Hostýna, že je třeba ještě velké práce a velké obětavosti než Sv. Hostýn bude důstojně upraven a okrášlen.

Předseda Matice svatohostýnské, pan prelát Valoušek se ze své choroby tak dalece pozdravil, že se může odebrat do Poděbrad, aby tam léčení dokončil. Přejeme mu, aby se k nám vrátil v nové síle a svěžesti.

Duchovní správa.

DARY.

Na hlavní oltář: Čten. Hlasů z far. Zborovické 10 — V Hrubý, Hrušov 5 — Š. P. z Kroměříže 20 — N. N. Dřevohostice 25 — N. N. 10 — R. Krutílková, Lešná 50 — N. N. na poděkov. 50 — M. Vaclavíková, Hor. Něčice 4 — Rod. Hradilova, Kozlovice 15 — N. N. za vyslyšení prosby 50 — N. N. z Rymic, prostřed. dp. Jos. Látna 60 — Fr. Hrubíš, varh. Kunčice p./Ondř. 100 — T. Králová, Kobeřice 20 — Dp. V. Rutta, far. v. v., Nová Ves 10 — L. Kunová, učít., Kunovice 100 — A. M. Č. Zábřeh n./O. 10 — M. Mahdalíková, Bánov 5 — M. Beránková, žák. III. tř., Drozdovice 25 — K. Lakotová, Soběšice 8 — N. N. z Místku na poděkov. 50

Na oltářní a věčné světlo: A. Skřečková, Přerov 20 — Čten. Hlasů z far. Zborovické 5 — J. Matějčíček, Chrovec 10 — F. Brandtnerová, Osiky

20 — A. Chytil, Grymov 40 — N. N. Všetuly 10 — M. M. z Brusného 3 — Rod. Růžicková, Dřevohostice 2 — R. Glacnerová, Olomouc 30 — M. Š. Vyškov, na poděkov. 20 — M. Včislavá, Spytihněv 2 — N. N. z Třebětice 80 — N. N. 5 — M. Fišerová, Náklo 100 — A. Přikrylová, Pustiměř 20 — J. Bařák, Dol. Ves 10 — K. Hradecká, Lukovany 10 — Fr. Vyskočilová, Postoupky 3 — Fr. Matoušková, Prušánky 20 — A. Zárubová, Praha 10 — N. N. rodina z Brna 18.

Na opravu Vodní kaple: V. Soldánová, Ottonovice 20 —

Na koruuky Panny Marie: J. Frydrych, Vysoká 20 — Rod. Růžicková, Dřevohostice 5 —

Na duchovní správu (klášter): K. Šlosarová, Uher. Hradiště 15 — J. Kyncl, Hlinsko. Č. 5 —

Číslo 2.

Únor 1930.

Ročník XXVI.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNIČKY.

VIII. Modlitba.

*Matičko Hostýnská, Matičko drahá,
která jsi potřela krutého vraha,
k Tobě se s veškerou vineme důvěrou,
v nástrahách ku hříchu svůdnému zvlášť
pod tvůj se skryjeme ochranný plášť.*

*Matičko Hostýnská, Matičko Boží,
blessen kdo u Tebe starost svou složí,
jemu Ty pomůžeš, milosti vymůžeš,
dušičku obmyješ z hříchů a vin,
plačící přitulíš ve sladký klín.*

*Vítězná Ochrano Moravy celé,
moje slyš modlitby, povzdechů vřelé:
Na svatém Hostýně z posvátné svatyně
žehnej a opatruj bodrý náš lid,
rozsej mu do srdcí štěstí a klid!*

ČLENŮM MEŠNÍHO SPOLKU.

BOŽNÁ mysl se ráda utíká ve svých svízelných a trampotách k té, která je „útočiště hříšníků“, „potěšení zarmoucených.“ Za tím účelem putují její věrné dítky na Sv. Hostýn, aby si tam vyprosily u jejího trůnu potřebných milostí, k tomu konci dávají tam nařmodlení, aby bylo denně pamatováno u milostného oltáře na všechny jejich potřeby jak těla tak duše. A tu bylo také projevono zbožné přání od některých ctitelů mariánských, zdaž by nebylo možno, aby se na jejich úmysly obětovala denně také mše sv. před milostným oltářem Matky Páně. Jeť zajistě oblažující

myšlenka pro každé věřící srdce: „Dnes všechny tvoje starosti velké i malé jsou na Sv. Hostýně skrze ruce Matky Páně přednášeny při oběti mše sv. nebeskému Otci.“

Tomuto zbožnému přání věrných ctitelů Mariánských bylo také skutečně před dvěma roky vyhověno založením mešního spolku při kostele P. Marie na Sv. Hostýně. Členové jeho platí ročně 20 Kč (nebo půlletně 10 Kč) a za to je denně na jejich úmysly sloužena mše sv. před milostným oltářem Matky Páně. Peněz, jež se takto sejdou, použije se na výchovu řádového dorostu kněžského Tovaryšstva Ježíšova, jenž se připravuje na své budoucí vznešené povolání na řadových učilištích v cizině.

Sotva tato myšlenka byla uskutečněna, hned nalezla živý ohlas u mnohých velkomyslných duší, které se staly členy mešního spolku. Duchovní správa na Sv. Hostýně cítí se tedy povinnou vzdáti všem těmto velkomyslným dobrodincům uctivé díky za tyto almužny a prosí, aby tato apoštolská myšlenka nalezla i v tomto Novém roce u četných ctitelů mariánských blahovolné porozumění. Tím se stanou účastni nejen hojných milostí mše sv., nýbrž budou zároveň spolupracovníky na velikém díle Kristově a vlastního národa. Každý národ, postrádá-li zbožných a učených kněží, propadá mravní zkáze.

Kéž Matka Páně svatohostýnská vyprosí svým ctitelům u trůnu svého božského Syna hojných milostí a naleje jim hojivého balsámu do všech ran ztrápeného srdce!

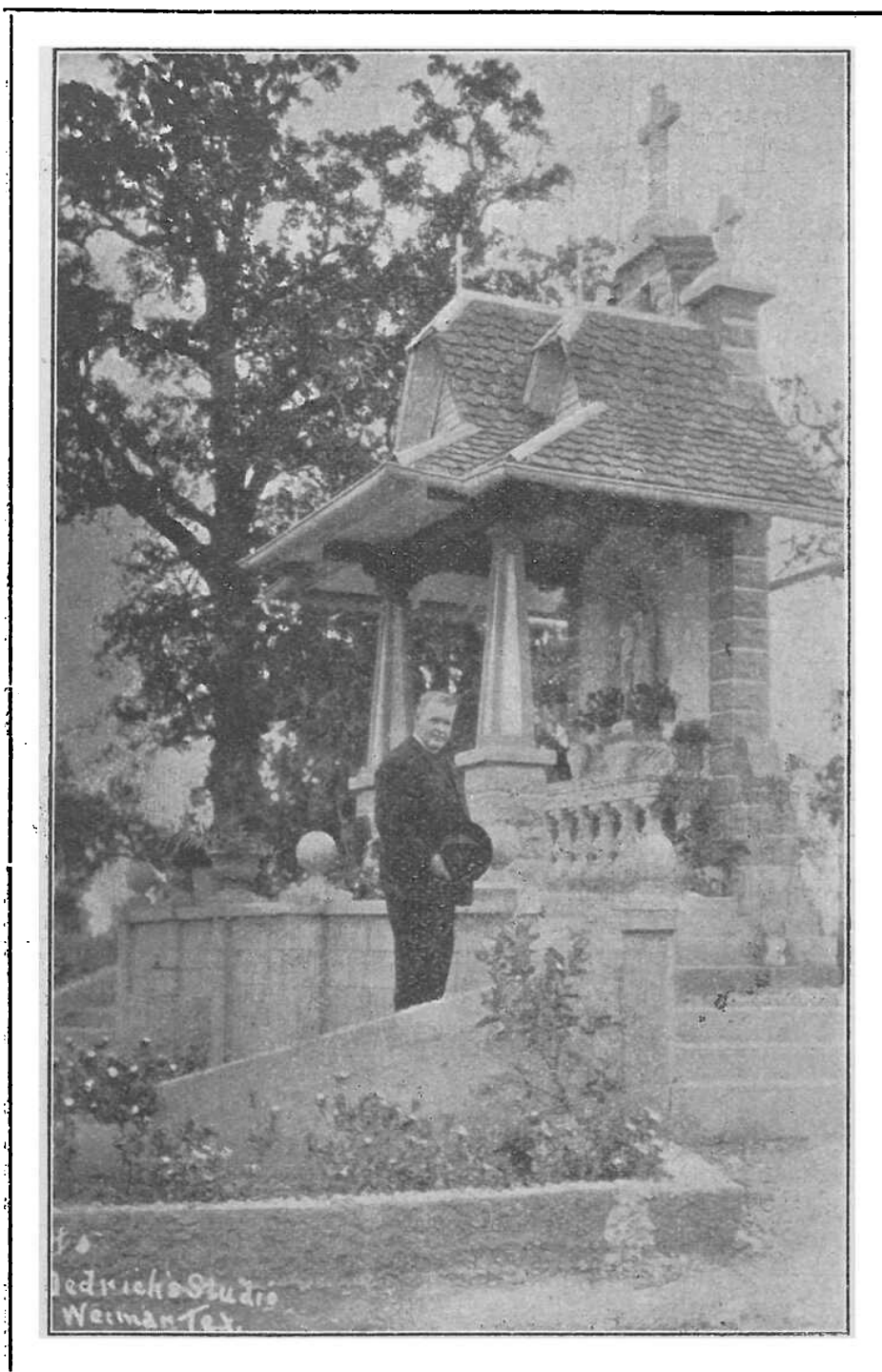
J. V.

POLSKÉ OBRAZKY.

Mezi polskými městy nejvíce mne lákalo Wilno. Svou polohou na rozhraní Polska, Ruska a Litvy slibovalo zajímavé zvláštnosti národopisné; jeho dějiny po šest století dají se krátce vyjádřit slovy: ohněm a mečem — snad žádné město polské tolik netrpělo jako Wilno — věděl jsem, že v sobě chová řadu zajímavých kostelů, co však nejvíce lákalo, byla Ostrá Brama, kaplička s obrazem Matky Boží, jenž je ve stejné úctě jako obraz Matky Boží jasnohorské. Ostrá Brama (brána) byla také prvním cílem mého putování. Ač jsem byl již předem ohlášen, přece jsem musel až do jednácti hodin čekat, než jsem se dostal k oltáři.

V čem je to zvláštní kouzlo Ostré Bramy? Jsou to myslím hlavně dvě věci. Ostrá Brama je předně poutním místem na ulici. Nad zbytky jedné z devíti bran, kterými se vcházelo kdysi do Wilna, druhého hlavního města Polsky, je malá kaplička, která pojme sotva dvacet lidí. Nad oltářem je obraz Matky Boží, jenž hledí velkým oknem ven na ulici. Tam klečí a stojí v každou hodinu denní četné zástupy zbožných poutníků. Každý, kdo ulicí prochází, smeká; po čas bohoslužeb, ať mše sv., ať požehnání, není povozům dovoleno projíždět. Na obou koncích ulice stojí strážníci, kteří povozy dirigují jiným směrem. To je asi ten první důvod, proč Ostrá Brama činí tak hluboký dojem, je to něco zcela neznámého pro nás, aby uprostřed velkoměstského ruchu zástupy na ulici klečely a se modlily. Druhý důvod, proč hlavně Polákům ostrobramská Panna Maria je tak milá a drahá, je, že osudy její úzce jsou spjaty s osudem města a celé Polsky. Není tu té nádhery a toho bohatství jako na Jasně Hoře, není tu zlata a stříbra, není zlatých bulav a drahokamů, ale Matka Boží s oltáře pohlíží tak mile a dobrotivě, a bolestný rys ve tváři tolik se hodí k městu, jež mnoho trpělo. — Mnoho Wilno zažilo, celý zevnějšek tomu nasvědčuje. — Ulice většinou v ubohém stavu, domy, které křičí po opravě. — Po krátkém pobytu v koleji polských Jesuitů, kteří hrdinně zápasí s obtížemi krušného začátku — vydal jsem se na obchůzku městem. Jelikož jsem měl jen tento den pro Wilno, najal jsem si drožku, abych si mohl více prohlédnout. Antokol, biskupský katedrální chrám, je imposantní stavba, vnitřek velmi bohatý, v jedné boční kapli odpočívá tělo sv. Kazimíra. Kostelů katolických má město asi třicet, některé z nich opravdu krásné.

Největší dojem na mne učinil kostel sv. Petra a Pavla za městem; zdobí jej na tři tisíce překrásných italských štuků, myslím, že v Evropě není mnoho chrámů jemu podobných. A universita! Je to velký komplex domů, tvořící několik dvorů, ale vše sešlé, staré, již nepraktické. Přece však neubrání se člověk hlubokému dojmu, je to místo, odkud proudil i v nejhorších dobách polský život — krásná jsi i ve své sešlosti,

Kaple na Hostýně v Texasu podle vzoru nové kříž. cesty na Sv. Hostýně.

universito Jagellonská! — A nyní horem k přístavu a na parníček, který nás po řece Wilaně dopraví k zajímavému místu, na Kalvárii pod Wilnem. Jeli jsme přes hodinu, směrem k litevským hranicím. Pohled na ztrácející se Wilno je přepěkný, ještě zdaleka pozdravuje hora Tří křížů, místo, kde tři Františkáni tuším byli pro víru umučeni. Daleko za město po pravé straně táhnou se vily, několik malých pláží hemžilo se koupajícími se — po levé straně se buduje nový velký zinný přístav, a pak se prostírají kasárny a vojenská cvičiště. Jízda, pionýři, pěchota, dělostřelectvo, všechno cvičí.

Po chvíli lesy vroubí řeku a otvírají rozkošné pohledy do malebných zákoutí. Konečně vystupujeme, ještě asi 20 minut stoupáme lesem, půda je sám písek, a noha se hluboko do něho boří. Pak začínají kapličky Kalvárie pod Wilnem. Mnozí z čtenářů znají snad Kalvárii Žebřidowskou, nedaleko Krakova. Těm kteří jí neznají, několik slov na vysvětlenou. Jménem Kalvarie označují Poláci ne snad jen skupinu nebo obraz znázorňující umučení Páně, jak jsme u nás zvyklí. Kalvarie v Polsku značí místa, kde celý život a utrpení Páně jsou znázorněny. Najdete tam kapli betlémskou, domek Nazaretský a pak kapličky připomínající výjevy z utrpení Páně. Je tu hora Olivetská, potok Cedron, domy Piláta a Kaifáše, brány města Jerusalema, vše, jak mi bylo řečeno, od sebe vzdáleno jako ve skutečnosti. Tím ovšem Kalvárie nabývá ohromných rozměrů. Kalvarie pod Wilnem prostírá se v rozloze mnoha hektarů, je to rozlehlý les, kde poutníci mnoho hodin ztráví putováním od jedné kapličky ke druhé. Pobožnost koná se tam na způsob křížové cesty, ovšem trvá mnohem déle, neboť u každého význačného místa je kázání a dlouhé modlitby. Pobožnost se končí v chrámu, který zdaleka je viditelný, vede k němu strmé schodiště. Žel Bohu, byl jsem na Kalvárii ve všední den, nebylo tam poutníků, ale bylo mi řečeno, že jich přichází zvláště v době odpustků mnoho tisíc.

Spěchali jsme zpět na parník, parný den se k večeru příjemně ochladil a návrat do Wilna byl velmi osvěžující. Ještě večer unášel mne rychlík zpět k Varšavě a dále přes Hvězdno do Poznaň, perly polských měst.

F. P. Kyjovský.

PANÍ NAD PRAMENEM.

MALÁ Boženka seděla na prahu své bídné světničky. Bylo jí velmi smutno. Nedávno jí umřel tatínek a nezanechal jí ani groše. Syn její domácí paní, Tomáš, ubohý mrzák, který ji učil zpívat, zemřel také. Domácí paní, která ji nechala bydlet v podkrovní světničce nevymáhajíc na ní nájemného, odstěhovala se nadobro z domu a nová majitelka jí pravila, že musí odejít a hledat si byt jinde. Boženka nikdy nepoznala pečlivé lásky mateřské, ale stará paní byla k ní dobrotivá svým prostým způsobem a Tomáš ji naučil všem kostelním i národním písním, jež uměl, doprovázejí její zpěv hrou na harmoniku. Boženka cítila, že se obloha jejího života truchlivě zachmuřila. Jak záviděla děvčátku v sousedství, jež tak vesele poskakovalo po ulici, po boku matčině. Jak toužila po matce, která by ji také pohladila, objala a polibky zaplašila z jejího srdce všechnu bolest a tíseň, jak činila matka onoho děvčátka a slzy jí vyhrkly při pomyslení na štěstí onoho děvčátka a její vlastní osamělost a bídu.

Po smrti otcově živila se zpěvem písní u nároží živých ulic velkého města a mnozí, dojatí jejím jasným hláskem a bledou tvářičkou, vtiskli jí peníz do ručky;

ale nyní jí při vzpomínce na její opuštěnost a zoufalé postavení selhával hlas a tak jí vyschl i tento jediný pramen výživy. Domácí paní jí dovolila zůstat ještě jenom na jednu noc s podmínkou, že „zmiž“ hned časně ráno. Boženka šla ještě k hokynářce koupit si za poslední groše dva rohlíky na večeři. Byly již tvrdé, ale Boženčin žaludek na to nedbal, jen když ukojily její hlad. Pojídajíc na prahu své světničky, zadívala se na útržek papíru, v němž rohlíky byly zabaleny. Odhodila jej, ale průvan jej přinesl zpět k jejím nohám, jako by chtěl upoutati její pozornost. Boženka sotva tušila, že její osud je připjat k tomuto círu, když jej zvedla a rozprostřela na klíně. Nejvíce si povšimla slov: „démanty, smaragdy, rubíny a perly“. Šla k domácí paní a otázala se jí, co ta slova znamenají.

„To jsou skvosty — vzácné, krásné věci a stojí hrůzu peněz“, vysvětlovala paní Lakomá. „Kdybych jich měla aspoň hromádku, nemusela bych se dřít od rána do večera, byla bych bohatá a bydlela bych v krásném domě a měla bych vše co bych chtěla“.

„A kde jsou takové drahokamy, paní?“ tázala se Boženka, „Šla bych hned zítra ráno je hledat“.

„Takové věci nejsou pro tebe, hlupáčku. Raději hled najít nějaký pelech, protože zítra musíš udělat místo novému nájemníku. Jdi jen už spat“, pravila paní Lakomá, zavírajíc dvěře a Boženka stoupala se zarmouceným srdcem po dřevěných schodech do podkroví.

Bylo ještě dost světla na čtení i slabikovala řádky tisku na papíře u okna. Byla to básnička nadepsaná: „Naše milá paní nad pramenem“. Vyprávěla o dobré Matce, Královně nebeské, shlížející se zvláštní láskou na ony své děti, jež tíží starost a hoře. Líčila, jak andělé přinášejí slzy jejich dětí do nebes a vylévají je do krásné studánky, pramenící před jejich Královnou a když voda pramene vytryskne do výše, slzy se mění v drahé kameny, jako dýmanty, smaragdy, rubíny a perly, jež andělé sbírají, aby z nich utvořili nádherné koruny pro její dívky, až přijdou do nebe.

Boženka věděla z náboženství jen velmi málo. Uměla sice některé modlitbičky, jimž ji naučil hrbatý Tomáš, ale jejich význam byl jí skryt. Nyní však uchvátila ji myšlenka, že kdesi jest laskavá a soucitná Matka, jež se stará o všechny své dívky, ale zvláště o zarmoucené a sirotky. To ji naplnilo nadšením a odvahou. Tomáš jí pověděl, že má anděla strážného, dličího u ní ve dne v noci; než-li se tedy uložila ku spánku této noci, řekla svému andělovi, že časně ráno se vydá na cestu do krásné krajiny, v níž ona milá Paní je Královnou a opustí navždy paní Lakomou a celé toto nevlídné město.

Uklidněna a povzbuzena tímto rozhodnutím, lehla si a spala sladce, až ji zburcoval drsný hlas paní Lakomé, rozplašil její sny a uvrhl ji nazpět v nelibostnou skutečnost. Vyskočila, oblékla se a zabalila všechn svůj majeteček do šátečku. Poprosila svého anděla strážce za ochranu na cestě ke Královně a pomalu sestoupila po schodech k domovním dveřím. Tam řekla ještě „S Bohem“ svému starému domovu a bez jakékoliv pochybnosti nebo nejistoty vydala se na pout do krásné země, kde její smutek obrátí v radost Naše milá Paní nad pramenem.

Když kráčela ulicí vedle hokynářského krámků, upozorovala hokynářka, jež právě

obsluhovala několik služek, její bledou, úzkou tvářičku, zírající toužebně na pečivo v okně. Přivolala ji k sobě, dala jí hrneček kávy s krajícem chleba a vyzvídala, kam se tak záhy z rána ubírá.

„Jdu na dalekou cestu, paní Caltová“, pravilo dítě, „jdu k paní, která bydlí daleko, daleko odtud, a požádám ji, by vám zaplatila tuto dobrou kávu, jež mě tak zahřála a za niž vám mnohokrát děkuji“.

Žena, jejíž zvědavost byla podrážděna, počala se vyptávat Boženky na tuto náhlou cestu, když tu přišli noví zákazníci a ona byla nucena je obsloužiti; ale napřed chvatně vsunula do sáčku několik rohlíků a žemlí a dala je děvčátku: „Tu máš, sněz to cestou a nezapomeň mi napsat jak se ti povede!“ To jí Boženka slíbila a odešla. Spěchala ulicemi, až se octla mezi poli na silnici k nejbližšímu městu. Tam vyňala básničku z uzlíčku a učila se jí nazpaměť při chůzi a když ji uměla, jala se ji zpívat na nápěv, je-muž se naučila od Tomáše. Bylo jasné a teplé ráno, kolem ní se zelenala pole a luka, na nichž se třpytily tisíce krůpějí rosy. Boženka cupala vesele vpřed, radujíc se z veškeré té krásy vůkol ní a myslíc si: Jak příjemná je cesta do nebe! Jen tomu se divila, že tak málo lidí po ní jde.

Tak šla celý den, snědla všechny rohlíky a žemle, také si trochu zdřímala po poledni na kraji lesa ve stínu košaté ba-byky. Blížil se večer a pocítovala již únavu. Tu přihrčel žebřinový vůz a vozka se podívil, vida dítě samotné tak daleko v polích v tak pozdní hodinu. Zastavil koně a zavolal na ni. Boženka povídala, že je na cestách a že ji bolí nohy. Muž ji zdvihl do vozu na kozlík vedle sebe a když tak spolu pomalu jeli dále na drkotavém povoze, vyprávěla mu, že jde k paní, která je matkou sirotek a bydlí daleko odtud v krásném domě.

„To asi myslíš paní Kopovou,“ pravil vozka. Ta má ve svém domě několik sirotek, vychovává je, a když dorostou, zaplatí jim dobré místo. Je to dobrá, štedrá paní. Bůh jí zaplať za vše dobré.“

„A kde pak bydlí?“ tázala se Boženka.

„To je hodně daleko. Ještě pár dní cesty. Ale tady jsme již v městě. Slez

a přenocuj někde. Někdo ti již poví, jak by ses k ní dostala. Počkej, pomohu ti. Dobrou noc a mnoho štěstí Boženko“.

Boženka poděkovala za svezení a pustila se přímo hlavní ulicí neznámého města. Kdo jí dá večeri a nocleh? To sama nevěděla. Lidé chvátali mimo ni sem i tam, ale žádný jí neoslovil ani si jí nevšímal. Opět ji přepadl stesk a zármutek. Byla unavena a hladova, nohy ji bolely. Zmocnilo se jí zoufalství, že už asi do nebe nedojde, že asi umře tam, kde si teď lehne. Omdlévajíc únavou a žalem, usedla na práh osamělého domu s touhou po odpočinku. Tu zaslechla z nedaleka hlas, jenž se jí zdál hlasem anděla, poslaného jí na pomoc. Odkudsi z otevřeného okna linula se do večerního vzduchu sladká melodie, nesouc Božence slova útěchy a naděje:

Doufej, duše moje, čekej na Pána,
cokoli tě potká, buď mu oddána.
V nouzi, neštěstí,
o tobě Bůh ví,
jeho mocná ruka tě zachrání.

Tyto verše a lahodný hlas, jenž je pěl, proudily až do nitra její duše, plníce jí radostí a odvahou. Otevřela oči, povstala a vlekla se k rohu ulice, odkud, jak se jí zdálo, hudba přicházela. Za nárožím se ocitla na širém, pustém prostranství v jehož pozadí stála velká budova s věží. Váhala chvíli, má-li jíti dále, když tu vyšel nad kostelem měsíc a ozářil obrysy staré kašny v zákoutí mezi chrámem a skupinou stromů. Přiblížila se k ní a spatřila, že z kašny vystupuje vodotrysk a měsíční svit zdál se měniti jeho padající krůpěje v krásné drahokamy duhových barev, podobné oněm, o nichž vyprávěla báseň a k vyvrcholení všeho tam nad kašnou, ve výklenku kostelní zdi, stála paní v bělostném rouše, s přelaskavou tváří a se vztaženými pažemi, jako by vítalala ubohou maličkou poutnici. Ta poskočila s radostným výkřikem a pokleknuvši u nohou bílé paní, pravila:

„Ó, krásná paní, přišla jsem k tobě zdaleka a jsem zemdlena a slába. Ó, buď mi matkou a přijmi mě za své dítě. Jak ráda bych měla tak milou matičku, jež

může mé hoře změniti v radost a mé slzy obrátiti v drahokamy, jako jsou ty, jež padají do studánky. Pokud mi ještě síla postačí, zazpívám ti, dobrá paní, písničku o studánce“ a sebravši zbytek svých sil, vložila celé své srdéčko do písně u nohou bílé Paní a zdálo se jí, že naše milá Paní nad pramenem se na ni usmála jakoby v odpověď a sklonivši se nad ní, pojala ji v náručí.

Když Boženka otevřela oči, ležela v bílé postýlce. Laskavá tvář se k ní skláněla a měkká ruka jí něžně hladila vlásy.

„Jste naše milá Paní nad pramenem?“ tázala se.

„Nikoli, mé dítě, ale jsem její služebnice“, pravila přívětivě její ošetřovatelka. Vidouc úzkostlivý výraz v obličeji dítěte, pokračovala: „Je mým zvykem rozsvěcovati světélko každý večer u sochy Matky Boží. Včera mi bylo velmi smutno po mé drahé dcerušce, která je mrtvá. Měla krásný hlas a často zpívám večer její oblíbené písně. Před smrtí mi pravila, abych se nermoutila, že poprosí Matku Boží, aby mi poslala jiné dítě místo ní. Když jsem včera večer šla ke kašně, slyšela jsem tě zpívat. Slova tvé písně mi byla známa, protože je složila má dceruška loni za jasné měsíční noci. Když jsem se již k tobě blížila, tvůj hlas se zlomil a ty ses zapotácela, jako bys padala. Ještě včas jsem tě zachytila do náruče, než jsi omdlela. Zajisté máš za sebou smutný osud. Nyní si odpočineš a potom mi všechno vypovíš. Jsem však přesvědčena, že mi tě poslala naše milá Paní nad pramenem.“

Tak našla ubohá Boženka dobrou matku a útulný domov. Dostalo se jí řádného náboženského vzdělání a naučila se znáti a ctíti přesvatou Matku Boží. Měla pěkný hlas, jenž se cvikem ještě zušlechtil a největší její radostí bylo zpívati v kostelním sboru ke cti blahoslavené Panny, zdobiti její oltář a udržovati světlo před její sochou. Chtěla žíti tak, aby její život byl jedinou písní lásky a vděčnosti k „Naší milé Paní nad pramenem“.

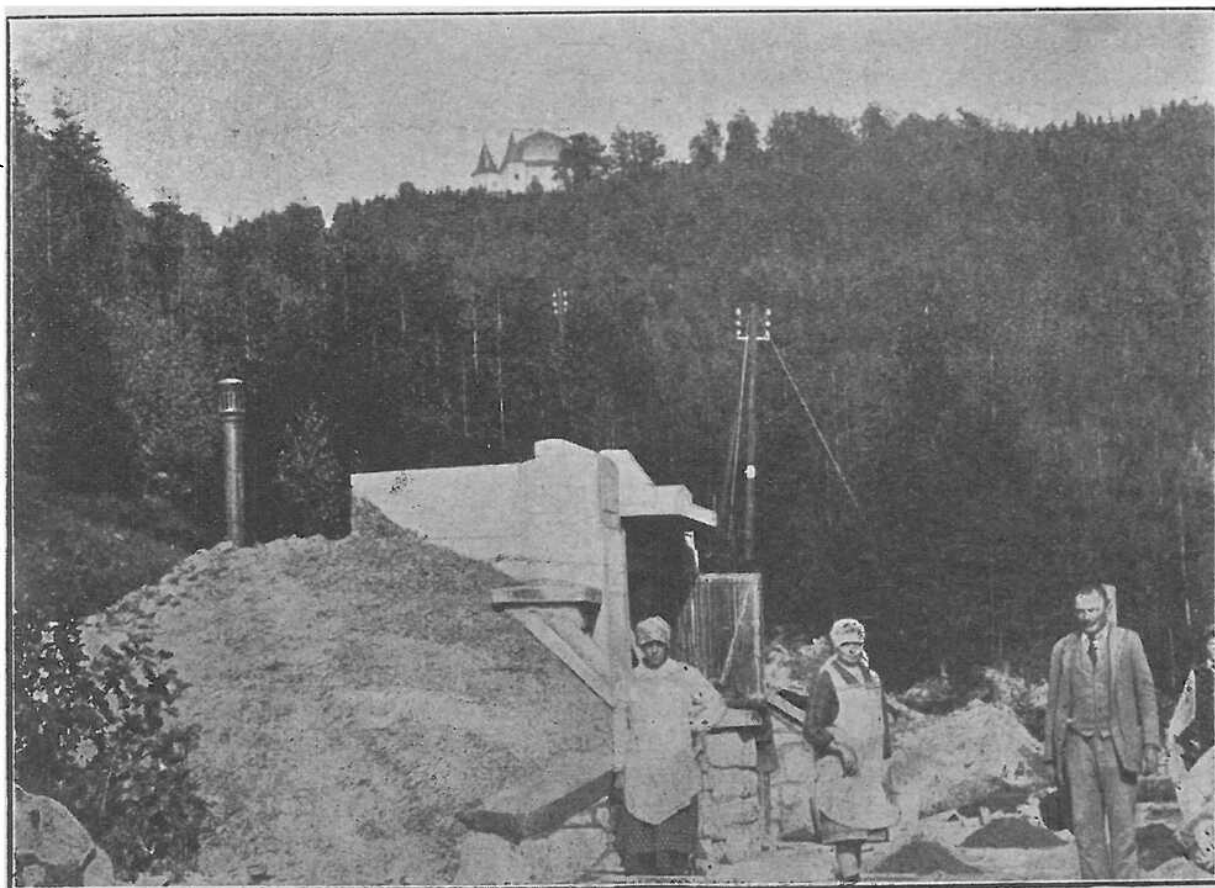
VPÁD MONGOLŮ DO MORAVY.

A. W. Šembera. V Olomouci 1841.

Hostýn. (Popis) str. 93.

Hostýn, obležením od Mongolů roku 1241 v historii vlastenské velepamátný, leží v kraji Přerovském půl páté míle od Olomouce a dvě od Přerova na panství Bystřickém. Jest 385 sáhů vyvýšen nad hladinou mořskou, od severozápadu příkrý, přístupnější ale od stran ostatních. Pod

vrchy slovenské s Nitranskou Javořinou, s Vysokou, Bábou a Kuglem (v Prešpurkové stolici), hory Polavské s Děvčími hradky a temný Špielberk u Brna, dále pak k západu výstřelky Jeseníka objímají, jako lesem pestrý koberec, rozlehlou krajinu, z jižto středu blíží hradové Starojitčinský,

Stavba čerpací stanice nového vodovodu na Sv. Hostýně.

ním severozápadně leží městečko Bystřice, k západu dědiny Brusné a Slavkov, k poledni Rusava čili Rotalovice a k východu Rajnochovice. 1. Z velké části přikrývá jej tmavý, jedlový les, ke straně západní však jest holý, zde, onde travou porostlý, na níž se skrz celé léto stáda ovcí pasou. S vrchu objevuje se přeskvostná výhlídka. Morava, Slezsko a Uhry rozkládají se tu před očima obdivovatele krásné krajiny co mapa, rovinou, vrchy a dolinami rozmanitě protkaná. Pohorí slezské nad Odrami, Beskydy s nebetyčným Radhoštěm,

Helštýnský a Buchlovský co tři strážní obrové vyvstávají. A to množství měst a dědin po úrodné Hané a krásném Slovensku! Vážná Olomouc s kostelem Svatohorským, starožitný Přerov, ozdobná Kroměříž, Chropiň, Hulín, Dřevohostice, Bystřice a Holešov z jedné a Uherské Hradiště, Napajedla, Ostrov, Veselí, Strážnice a více jiných měst z druhé strany, přehlédne se tu jediným obhledem.

Na samém chlumu strmější zříceniny bývalého kostela a kaple, pak známky několika jiných stavení, vysokou zdí obe-

hnaných. Tam kde stojí rozbořený kostel, bývala někdy ona pověstná kaple, v níž dle básně obležení Moravani modlitbu svou vykonávali, prosíce za vysvobození od nepřátel. Když sešla věkem, dal ji Jan hrabě z Rotalu, pán na Bystřici r. 1658 přestavěti a založil vedle ní ještě dvě menší kapličky. František hrabě z Rotalu ale dal ji r. 1743 i s kaplí vedlejší k polední straně rozbořiti a vystavěl na jich místě nový pěkný kostel ve vlašském způsobu, ježž dne 28. července r. 1784 Ferdinand hrabě z Troyeru, biskup Olomoucký, pod jménem Nanebevzetí Panny Marie posvětil. Jak ukazují zdi, měl kostel ten okrouhlou podobu s položitou střechou a dvěma ozdobnými věžemi na způsob kostela Svatohorského u Olomouce a postaven jest tak, že věže a chor přišly na to místo, kde původně stála stará kaple. Pozůstalá třetí kaplička péčí téhož hraběte obnovena a dne 7. pros. 1749 ke cti sv. Jiljí posvěcena jest. V pravo od kostela zříděny jsou příbytky pro administrátora a dva pomocníky, vedle nich krčma a dozadu k Rusavské straně obydlí pro rektora a kostelníka i také poustevna. Kostel i s těmito staveními ohraděn pro bezpečnost zdi vysokou, okolo níž vystavěny podsínky pro poutníky. Nebylo ale ozdobnému kostelu přáno dlouhého věku; živlové a duch času spojili se ku jeho zkáze. Dne 24. září 1769 udeřil do něho hrom a zničil obě věže se zvony a střechou kostelní. Byl sice za dvě leta opět přikryt a novými zvony z Olomouce opatřen; avšak při regulování okrsků farních uznáno roku 1778, že obtížno osadníkům z okolních dědin sem přivtělených, choditi na Hostýn do kostela, načež r. 1786 v Bilavsku nové kostely vystavěny, kostel pak Hostýnský za zrušený prohlášen a dne 14. února 1787 odsvěcen jest. Obraz Panny Marie a zvony přeneseny do Bystřice, ostatní nářadí kostelní rozděleno mezi okolní kostely. Stavení samo zůstalo nějaký čas ještě přikryto, vzdorujíc vichrům a bouřím až do nynějšího století; posléz ale s něho stržena střecha a dříví stržené použito ku přikrytí kolny čili ovčírny, nedaleko pod kostelem vystavené. 2. Od té doby nastala kostelu nevyhnutelná zkáza. Holé zdi obrostly travou, mistrovské klenutí potrháno deštěmi a mrazy, oltář se sesypal až

na spodní kámen a všeliké známky někdejší ozdobnosti zmizely docela. 3. Rovněž se obrátila i vedlejší kaple s bývalými příbytky duchovních v pouhé rozvaliny.

Čím boleštněji však dojíímá vlastence pohled na zpustlost místa toho, tím příjemněji překvapí jej „pramen horský“, několik set kroků níže k severovýchodu se vyřinující. V též hojnosti jako před šesti sty lety, obživen byv přívalem, poskytuje i nyní navštěvovatelům posvátné hory křišťalového nápoje. Nejsa co dílo přírody podroben rozmaru lidskému, chová u věčné síle živé upamatování na někdejší svrchovanou úzkost Moravanů, ale i na radostné osvobození od ukrutných nepřátel. Za starodávna vyvaloval se skvostný zdroj zrovna ze štěrbiny skalní, vydlabav si v malém pádoličku sprostou studánku. Jan hrabě z Rotalu dal jej ale pro větší pohodlí r. 1659 zachytiti do trub a vedl jej několik sáh klenutím podzemním do kulatého, do zdi zasazeného kameného vahanu, do něhož i nyní valným crkem padá, odtikaje podzemním žlabem do koryta k napájení skotů a odtad hřkotem dolů pod kopec. Lid okolní pilně sem dochází pro výbornou uzdravující vodu, užívaje jí co lék v rozličných neduhách.

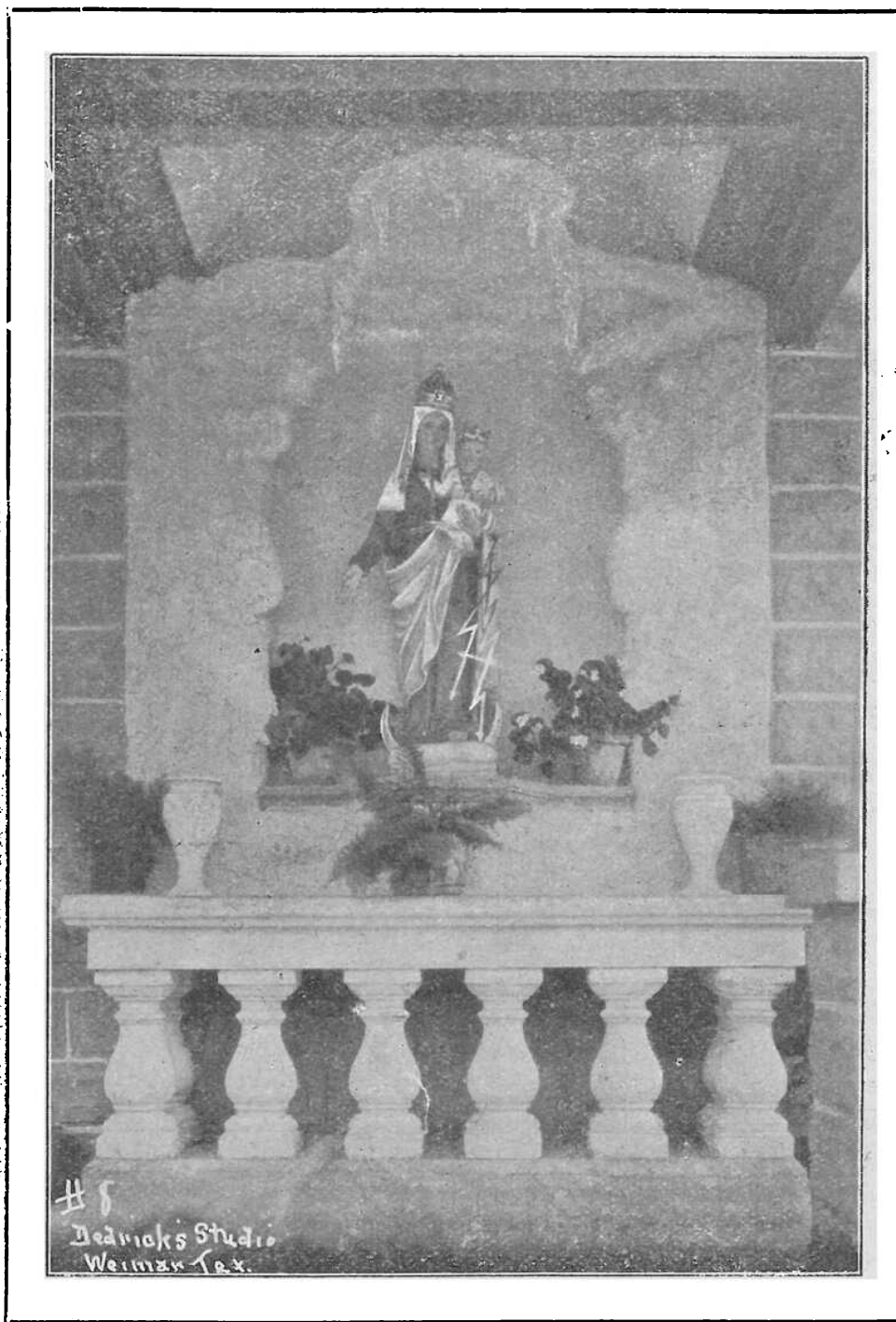
V levo od kašinky vedou schody na horu ke kapličce, původně též od Jana hraběte z Rotalu založené, ale roku 1748 od hraběte Františka z Rotalů v nynější podobu vystavené; v pravo pak jde se po stejných schodech k ovčírně, velkému to dřevěnému stavení, před nímž viděti dlouhou hráz, která zároveň s příkopem, od těchto míst kolem celého vrchu v obchodu bez mála na půl hodiny vezeným, za zbytek někdejšího ohradění proti Mongolům se považuje.

V historii vlastenské známý jest Hostýn už před vpádem Mongolů do Moravy. Roku 1030 daroval jej vojvoda Břetislav s okolím na potoku Rusavě až k Holešovu a s lesem Dúbravou chrámu sv. Petra v Olomouci. 4. Za starších časů kopávalo se na patě jeho na zlato a stříbro a podnes říkají u Slavkova jednomu místu „na šachtách“. V staré kapli chlumské vykonávali rudníci svou pobožnost, matku Kristovu o zdar a požehnání díla podzemního vzývající. Nyní podává zchu-

dlý Hostýn chudou obživu vápeníkům, uhlířům a pastýřům.

Okolí Hostýnské k východu a poledni jest kopcovité. Nejbližší vrchy jsou Bedřina a Chlum nad dědinou Bílavskem. K se-

jených neb srostlých ploch, poskytujících obraz tak nazvaných slovanských oltářů, ačkoli se nižádným způsobem za ně pokládati nemohou. Nejvyšší skála slove Gygulka. Na půlnoční straně Javorníka

P. Maria svatohostýnská v kapli na Hostýně v Texasu (v Americe).

verovýchodu vystává vrch Javorník, z něhož se otvírá velmi pěkná vyhlídka k Těšinu, Radhošti a do Uher. Viděti odtud Starý i Nový Jitčín, Štramberk, Kelč, Krásno, Valašský Mezříč a množství menších i větších dědin. Na vrchu čnějí ohromné břidličnaté skály, složené z velkých, na sebe kladených a nepohnutě spo-

rozkládá se louka bujně travnatá, ostatně jest celý kopec porostlý bukovinou a javořím. Pod Javorníkem jest první rusavský salaš. K východu od Javorníka leží vrch Černava s jeskyní „Smrdutá díra“ řečenou a s velkými skalami na temeně. Při Černavě a na blízké louce Botici, jsou opět salaše. Dále k poledni strmějí

na příkrém kopci zříceniny hradu Obřanského, za nimiž „Holý vrch“ a jiný „U třech kamenů“ jmenovaný. Asi půl hodiny od Hostýna vede cesta přes vrch Dúbek do dědiny Rusava (Rotalovic), první to osady valašské, obklopené ze všech stran vysokými vrchy, jichžto jména jsou: Skalný (se zajímavou vyhlídkou), Bečka, Pardus, Grunín, Čecher neb Trojník, Javorčí, Černý, Poschlá a j. V pravo od údolí ke vsi Brusnému, vystupuje vrch

„Hrádek“ s pozůstatky starobylého, hustým stromovým zastíněného hradu.

Celé toto pohoří, skládající se z pískovce, vápence a břidlice, jest znamenité i v ohledu botanickém, chovajíc přerostlé, vzácné byliny; zvláště ale jest pověstné pro výbornou žinčici a bryzdu, od Rusavanů, co majitelů salašů na okolních kopcích připravovanou. Pročež navštěvuje v létě množství hostů, nejvíce neduživých, rozhlášenou tuto krajinu.

R. R. T. J.

Z HOSTÝNA DO NEMOCNICE.

Na první pohled by se zdálo, že vlastně na Sv. Hostýně ani nemají býti osoby nemocné, vždyť Panna Maria uzdravuje vzdálené osoby, tím spíše bude chrániti od nemoci obyvatele hostýnské. A sám jsem poněkud měl toto přesvědčení: byl jsem mnoho let na Sv. Hostýně a dlouho jsem nevěděl, kde bydlí v Bystřici lékař. Na začátku roku jsem však důkladně změnil své mínění. Dolehla na mne náhlá nemoc, která vyžadovala brzkého zákroku. Vezli mne s kopce na saních, u Lázní přeložili na vůz a zavezli mne k lékaři v Bystřici. Cestou jsem prosil Pannu Marii, by řídila tak lékaře, bych byl bez operace uzdraven a sliboval jsem poděkování ve Hlasech. Nestalo se však dle mého přání. Na rozkaz lékaře bylo objednáno auto, které mě dovezlo o 2. hodině odpoledne do všeobecné nemocnice v Kroměříži. O 3/4 4 již jsem ležel v operační síni na stole, kde mne svázali silnými řemeny, tázali se mne, zda mám dobré srdce a když jsem přisvědčil, napřed kapali, pak zrovna lili, až by mě zadusili, na řídké plátno k nosu přiložené, uspávající tekutinu, až jsem ztratil vědomí. Když jsem se probudil — kdy to bylo nevím — ležel jsem na posteli a necítil jsem žádných bolestí, jen jsem musil několik dní a nocí ležeti naznak. Spáti se mi nechtělo a noci se mi zdály velice dlouhé: od pěti hodin večer do sedmi ráno. Dlouho to trvalo, než minuta uplynula a což teprve hodina! A čtrnáct hodin! Troufal jsem si za tu dobu vykonati cestu z Kroměříže na Hostýn a zpět! A kam by doletělo letadlo za čtrnáct hodin, neb kam by ujel rychlík za ten čas! Co práce se

se může za tu dobu vykonati! A člověk musí v nemoci tento čas tak nečinně ztráviti!

Vyřešil jsem si tuto záhadu jako Boží dopuštění! Lidé s chvatem ve světě pracují, nemají času ani si na Boha vzpomnouti, ba ani nepřemýšlejí, nač jsou na světě. V nemoci mají aspoň příležitost přemýšletí o těch věcech. Jak hrozně musí působiti bezesné noci na člověka, jenž má těžkou vinu na duši! Ticho, samota, tma, výčitky svědomí! Vzpomínal jsem dále na duše v očištění: jsou také v bolestech, ve tmě, také jim pomalu ubíhá čas! A což teprve ti, kteří jsou odsouzeni do temností zevnitřních!!

Když jsem se těmito a podobnými myšlenkami zabýval, hodiny mi rychleji ubíhaly. Jsou to myšlenky důležité a přece ve chvatu světském ani někdy nemáme kdy jimi se obírat. A tu Pán Bůh v nemoci nám dává příležitost přemýšletí o věčných pravdách.

Poznal jsem však ještě jiný účel nemoci. Lidé ve světě nejen že na duši zapomínají, oni ji přímo v neřestech ubíjejí. Spisovatel Holeček napsal, že půjde-li to tak dále, bude za dvacet let venkov periferií, předměstím, Prahy, peleší nemravnosti. Svět odpadá od Boha a řítí se do záhuby. A aby Pán Bůh nemusil svět dle své spravedlnosti trestati, volí si duše, které by přijaly od něho nemoc, kříž, utrpení a činí je podobnými svému jednoroznému Synu. A pro tyto zbožné duše Bůh se smilovává nad hříšníky, dává jim dobré vnuknutí a čeká na jejich obrácení. To jest vznešený úkol tak zvaných smír-

ných obětí. A takové duše jsou, neb aspoň se vychovávají v každé nemocnici. V ženském oddělení bylo několik žen, které by mohly býti modelem sochaři neb malíři Bolestné Matky Boží. A s jakou láskou pohlížel božský Spasitel na pokoj, kde ležely nemocné dívky! Proto často není nemoc toliko trestem Božím, ale milostí od Boha seslanou, znamením vyvolení Božího.

Nemocné obsluhovaly řeholní sestry. Spisovatel Foerster v knize o Výchově uvádí pěkný příklad o takové sestře. Píše o jednom boháči, jenž mohl vždycky jezdit jen v první třídě, chodíval každý den do divadla a všech světských radostí plným douškem užívati. Jedenkrát byl tázán, kdy byl ve svém životě nejšťastnějším? Odpověděl: „Když jsem jako pacient ležel v nemocnici“. Když se tomu všichni divili, vysvětlil jim to. „V nemocnici mě obsluhovala řeholní sestra a to s takovou laskavostí, obětavostí a radostí, že se z jejího obličejce šířilo štěstí, blaho i na mne a já jsem se cítil celý šťastný“.

A v nemocnici kroměřížské jest 25 sester, které šíří okolo sebe štěstí, hlavně na nemocné. Jedna z nich mi vypravovala: „Pocházím z chudobné rodiny, bylo nás dvanáct dětí a ještě jsme vyhořeli. Matka však nebyla malomyslná, ale měla velkou důvěru ve sv. Josefa. A hle! Několik dě-

tí zemřelo a ostatní jsme všichni dobře zaopatřeni. Čtyři sestry jsme šly do kláštera. A já jsem tak šťastná ve svém povolání, že často přemlouvám jiné dívky, aby se také zasvětily službě Boží, ale ony se toho bojí“.

Jako hvězda šíří světlo, tak taková duše rozšiřuje štěstí na všechny, s nimiž přichází do styku. To jsou právě Moravanky, dcery zbožných moravských matek! Tu jest docela opačný duch, docela opačné smýšlení než ve Hvězdě a Moravance, časopisech to, které nyní se velmi šíří po Moravě. „Hvězda“ líčí život „hvězd“ tanečnic, hereček, zpěvaček, vůbec žen často pochybné pověsti, které dnes svým vystoupením oslňují diváky a posluchače, rozněcují v nich smyslné náklonnosti a zítra zapadnou v zapomenutí. Podobného obsahu je také Moravanka. A právě Hvězdy a právě Moravanky jsou jako fialky skryty v nemocnicích a klášterích. Ty by měly vlastně vydávati Hvězdu a Moravanku!

Těmito a podobnými myšlenkami jsem se zabýval v nemocnici a čas tak utíkal, že 16. ledna mě propustili. Chtěl jsem děkovati Panně Marii, když odvrátí operaci; musím jí však i po operaci poděkovati, zvláště za to, že jsem se naučil více vážit nemocných lidí, ba nemoci samé.

Úmrtí. 30. prosince 1929 zemřel tiše, odevzdán do vůle Boží v Brně-Králově Polí arcikněz a děkan v Hodoníně Pavel Navrátil. Tělesné pozůstatky byly 31. prosince do Hodonína převezeny a ve čtvrtek 2. ledna dopoledne na městském hřbitově uloženy. V Pánu zesnulý byl v době války i po válce mnoho let ve výboru Matice Svatohostýnské. O. v. p.

V prosinci zemřel František Knotek, vůdce poutníků z Vlčnova. Před pěti lety napsal následující dopis na Sv. Hostýn: „Když jsem šel jedenkrát z dalekého lesa,

rozbolela se mi noha tak, že jsem nemohl choditi! Bylo to právě před naší poutí! Myslel jsem si, že od nás nepůjde procesí na Sv. Hostýn, neboť nebylo nikoho, kdo by je vedl. Lidé chodili ke mně a tázali se, zda půjdu s nimi. Vymlouval jsem se jim, že nemohu. Přišel ke mně i náš panáček Filip Novák, který je nyní farářem v Ořechově a radil mi, že právě proto, poněvadž jsem nemocen, mám jíti k Panně Marii, která je uzdravení nemocných. Když pořád lidé na mě doléhali, rozhodl jsem se, že půjdu. Když jsem šel asi hodinu

cesty rozbolela se mi noha tak, že mi bylo do pláče. Ale poutníci mě pořád těšili, že půjdou pomalu. Velmi vroucně jsem se s poutníky modlil, abych se dostal na Sv. Hostýn. Konečně jsme došli k vodní kapli, kde jsme si umyli nohy a za zpěvu mariánských písní vešli jsme do chrámu, kde jsem opět vroucně prosil Pannu Marii o udravení. Venku jsme konali křížovou cestu. Když jsme se vraceli do chrámu, přestávala mě noha boleti. Na zpáteční cestě necítil jsem žádných bolestí. Proto jsem si umínil, že rok co rok povedu průvod na Sv. Hostýn. Vedl jsem průvod 33 krát a mám již 68 let. Již to dlouho trvati nebude. Děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii, že mne zlého chránili a prosívám je, aby mne na mé poslední pouti doprovázeli do radosti nebeské. Také již mám pomocníka, jenž mi při průvodu pomáhá, je to Jan Pavelčík z Vlčnova“. Tento Jan Pavelčík nám právě oznamuje, že František Knotek zemřel. Píše: „Když jsem jej v poslední chvíli jeho života navštívil, tázal jsem se ho, kolikrát byl na Sv. Hostýně? Řekl mi, že 46krát s procesím a 4krát vlakem. Také i jeho nástupce Jan Pavelčík byl již na Sv. Hostýně 35krát. Přímá vzdálenost z Vlčnova na Sv. Hostýn jest 42 km, neb 56.000 vojenských kroků, obě tedy cesty tam a zpět činí přes 100.000 kroků; jelikož byly konány 46krát, činí 5 milionů kroků. O. v. p.

Návštěva chrámu pro celkem příznivé počasí bývala dobrá. V neděle a svátky přicházivalo přes 100 poutníků, z nichž většina přistupovala k sv. svátostem. Na Tři krále a v neděli po nich bylo na 400 věřících.

Jaké byly vánoce? Před vánočními svátky velice padal tlakoměr a zdálo se, že bude mnoho sněžití. Na štědrý den však jen trochu padal sníh a večer se ochladilo na 7 stupňů mrazu. Do rána však teplota stoupla jen na dva stupně zimy a na jitřní se nahrnulo do chrámu daleko více než 1000 lidí. Již o 2. hodině ranní, kdy byly slouženy tři mše sv., byly všechny lavice hustě obsazeny. Od 5. hodiny byly slouženy mše sv. do 10. hodiny, mezi nimiž bylo dvojé kázání. Po jitřní zůstalo v kostele na 300 zbožných věřících a zpívali koledy. Dopoledne sví-

tilo slunce a sníh na rovině dolů roztál. Odpoledne zesílil vítr a v noci bouřila prudká vichřice. Na sv. Štěpána bylo dopoledne jasno, odpoledne zamračeno a na sv. Jana sníh a mlha. K jesličkám přivedl hulínský kaplan Eugen Dlouhý 28. prosince 31 žáků a 2. ledna za prudké vichřice 11 žákyň a sloužil jim mše sv., při nichž byly zpívány koledy u jesliček. Jesličky byly dobře navštěvovány od mládeže, zvláště z Bystřice. Na poslední den v roce měl slavné požehnání s Te Deum profesor bubenečského gymnasia P. Alois Jemelka T. J., jenž přišel na horu z mi-sie v Laškově za velmi prudkého větru. Také byl u nás hostem P. Metoděj Řihák, T. J., jenž tu konal duchovní cvičení. P. Superior nebyl doma: měl sv. misií ve Vídni v kostele sv. Brigity s velmi požehnaným výsledkem. Za prosinec přišlo na 3400 poutníků, sv. přijímání bylo 1389, mší sv. slouženo 160.

Za celý rok 1929 přišlo asi 210.000 poutníků, sv. přijímání bylo uděleno 77.945, mší sv. slouženo 2.823, z nich 289 zpívaných a z těchto 22 svatebních, kněží se zapsalo v sakristii 668, sňatků 85, průvodů přišlo 273, z nich bylo uvítáno 136, skupin mládeže 54, dětí přišlo 2052, kázání a promluv 164, nových členů Matice přistoupilo: zakládajících 39, přispívajících 103, zemřelo 53.

Děkujeme Dr. Hynkovi Dostálovi, redaktoru Amerického Hlasu, za peněžitý obnos na mše sv. a na Hlasy nám poslaný na Vánoční svátky, a přejeme mu v Novém roce od Panny Marie Svatohostýnské co nejhojnějších milostí pro jeho další apoštolské působení.

Na svátek sv. Mikuláše nás navštívil všem čtenářům dobře známý horlitel Hlasů Svatohostýnských v Americe P. Jan Berger a odevzdal dary, které po něm krajané z Ameriky na různé účely poslali. Slíbil, že bude-li příznivé počasí, přijde se podívat po vánocích na jesličky. Stal se duchovním správcem v Krčmaní u Olomouce.

9. ledna upravoval ing. Dvořák se dvěma montéry elektrický pohon k měchům u varhan. V sobotu 11. ledna byl hotov

a večer se ponejprv hrálo na varhany bez měchošlapa.

Ku 30. světovému eucharistickému sjezdu v Karthagu v severní Africe bude též vypravěna česká sekce. Jest žádoucí co největší účast. Zájezd potrvá od 1. do 18. května 1930. Rovněž bude pořádána letos od 8. do 21. srpna velká 10. národní pouť do Lurd. Podrobných zpráv se dočtete v mar. měsíčníku „Růži lurdské“, v Brně, Falkensteinova 42.

Povětrnost v prosinci. Do polovice prosince kvetl v zahradě zušlechtěný mák, na loukách chudobky, a lísky a vrby měly jehnědy. Byly sice od 9. do 15. prosince slabé mrazy, které však rostlinám neškodily. Mráz však přitůžil 16. prosince a trval téměř ustavičně až do konce měsíce, jen 25. a 30. prosince na chvíli stoupl teploměr nad nulu. — Mrazy byly ve 22 dnech, celý den mrzlo ve 13 dnech. — V první polovici měsíce byla nejvyšší teplota 7° nad nulou, a v druhé polovici nejnižší taktéž 7° pod nulou. Proto byla průměrná teplota za celý měsíc 0°, průměrná ranní − 0·4°, polední + 0·8°, večerní − 0·4°.

V prosinci bylo mnoho dní s mlhou a silným větrem. Mlhy byly: 1.—4., 7., 9., 10., 14.—19., 28.—31. prosince; silný vítr vál 1., 3., 5.—7., 9.—12., 15., 18., 19., 22., 25., 26., 29., 31.; nejčastěji vál vítr jihovýchodní a jižní.

Za celý měsíc napršelo 47·6 mm; nejvíce napršelo 15. prosince: 10·3 mm; 10.—12., 16.—19., 24.—29., a 31. sněžilo, ne však ve velkém množství. Před vánočními svátky bylo na půl dm sněhu, ve vánoci na 3, 4. cm. Přišlo málo lyžářů. 12. prosince, jak již bylo uveřejněno v minulém čísle, byla bouřka.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V prosinci 1929

1. bylo lidí v kostele	130 a u sv. přijímání	86
8. " " "	370	203
15. " " "	150	81
22. " " "	110	69
25. " " "	1700	278
26. " " "	180	126
9 " " "	116	65
Ve všední dny úhr.	654	481
Úhrnem	3410	1389
Mši sv. slouženo	160.	

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Jistý farář píše: Jsem pokladníkem Raiffeisenky, pokladnu mám na faře, na chodbě; 31. října jsem vydával peníze z pokladny a v rychlosti jsem nechal otevřenou pokladnu, někdo se tam vplížil a ukradl 13.000 Kč. Druhý den jsem teprve na to přišel. Podezření bylo na mne i na neteř, fara policejně prohledána, noci bezesné. Modlili jsme se k P. Marii Svatohostýnské, k sv. Josefu, k sv. Antonínu, dvakrát jsme konali novenu k sv. Terezičce. A ejhle! aspoň se našlo místo, kde zloději peníze vysypávali. Četníci sami našli v lese lesknoucí se 20 h a několik 10 h, pak lístek mnou psaný. Tím podezření od fary vyvráceno; jinak nevím, jak bychom to byli vydrželi. Pojišťovna odmítla platiti, nyní však přece něco zaplatí. Proto děkuji za odvrácení podezření.

M. P. ze S. posílá dopis, z něhož uveřejňujeme prosbu: Matičko Svatohostýnská, přimlouvej se za mou manželku, která již třetí měsíc leží nemocna na otravu krve a sami lékaři několikrát prohlašovali, že prý utekla hrobařovi z lopaty. Matičko Svatoh. viš, jak černé mraky se loni vztahovaly nad mojí rodinou, do jaké propasti jsem měl býti uvržen, viš, kolikrát jsem Tě v dlouhých nocích v slzách prosíval o pomoc, o uzdravení milé manželky. Teď, kdy jsi mi manželku z nemocnice vrátila, a tak opět zavítala radost do našeho domu, v duchu klekám před milostnou Tvou sochou, a děkuji Ti, že jsi mi a mému dítěti pomoc a útěchu v našich útrapách vyprosila.

T. J. z Prostějova píše 20. prosince 1929: Syn trpěl hnisavým zánětem nehtů u dvou prstů. Byla velká obava, že bude nutný operační zákrok, před kterým se sedmiletý hoch velice strachoval. V noci, kdy bolestíúpěl a naříkal, vzpomněl jsem si, že máme doma vodu ze Sv. Hostýna. Dali jsme mu obkladek z této vody a prosili Matičku o pomoc. Hoch po obkladku usnul, druhý den se začal zánět hojit a dnes je hoch zdrav.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují, plníce slib: Marie Vaculíková z Louky za uzdravení tělesné a vysvobození z útrap duševních — nejmenovaná z Místku za vyslyšení prosby a uzdravení (50 Kč) — rodina Slavíkova z T. za zdraví a milost Boží (10 Kč) — A. Š. z Velké u Hranic za vyslyšení prosby v tělesných i duchovních záležitostech — Františka Horáková z Luk nad Dřevnicí, za vyslyšení prosby a uzdravení z choroby — L. M. z Malhotic za uzdravení bez operace, která dle úsudku lékařů byla neodvratná (10 Kč) — M. Z. z Fryštáku za uzdravení (10 Kč) — R. Z. z Pitína za uzdravení a rychlou pomoc v rodinné záležitosti (20 Kč) — M. Z. za vysvobození z velké tísně — A. V. z Lověšic za vyslyšení prosby, že nemusila jít po druhé na operaci — M. A. z Lechotic za uzdravení dítěte (10 Kč) — Marie Sedláčková ze Skalky za zlepšení nervové a srdeční nemoci — Anna P. za vyslyšení — Marie V. za vyslyšení — M. V. z Uher. Hradiště za vyslyšení prosby, za dar zdraví a spokojenosti (50 Kč) — A. Z. z Malhotic za uzdravení těžce nemocné sestry (50 Kč) — A. Š. z Hulína za uzdravení dítěte (10 Kč) — ctitelka P. Marie za zázračné uzdravení manžela — N. z Prusinovic za uzdravení dítěte, ztíženého zápallem, o němž řekl lékař, že od smrti není léku — M. S. z Lipníka (sv. Janu Nep.) za ochranu dobrého jména, a za pomoc v těžké záležitosti (10 Kč) — vdp. Jan Rozsypal, farář v Hlinsku za velkou úlevu v nemoci a vyslyšení v jisté záležitosti (100 Kč) — J. Kamenec z Poličné za dobrodiní prokázaná v minulém roce a v celém životě. Tento poslední prosí dále všechny čtenáře Hlasů a jiné věřící, kteří děkují Bohu a jeho svatým za obdržené milosti, aby se nestyděli podepsati pod svůj dík plným jménem. Kdo se nestydí prositi a obdržít jakoukoliv milost, nemá se stydět ani za své jméno, neboť tím mnoho přispěje k rozšíření cti a slávy Boží. Slýchám často od nevěřících a pochybovačských lidí, že prý ty díky se nezakládají na pravdě a že je redakce vkládá jen k mámení lidu a k vyplnění místa.

Redakce s tímto návrhem souhlasí a přeje si, aby ti, kteří posílají poděkování

a plným jménem se podepisují, dovolili, aby jejich jméno bylo při poděkování uvedeno, aspoň při poděkováních veřejně známých. V záležitostech však duchovních bude redakce zachovávat tajemství a neuvěřitelné jméno. Na Sv. Hostýně jsou uloženy celé spousty poděkování, která se však časem ničí.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Manžel prosí za uzdravení manželky, která trpí již tři roky těžkou duševní chorobou — B. B. z Prostějova za pomoc v tísní — nejmenovaná z farnosti nezamyslické za odvrácení podezření nevinné osoby z krádeže.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

Zblízka i zdáli. Skoro se závisti čtla jsem dopis p. Jindř. Hrbáčka, redaktora „Věstníku kat. učitelstva čsl.“ o pobytu na Sv. Hostýně. Nedivím se, že tak krásně líčí svou prázdninovou dovolenou. Šťastným se může věru pokládati ten, jemuž jest přáno dliti na blízkou Tě, která divy tvoří. Neboť víme, jak mile vše na nás působí, jsme-li tam půl dne nebo den; při odchodu ohlížíme se mnohokrát nazpět. Odnášíme si domů klidnější mysl, posilu k svému zaměstnání, zkušenosti i něco pro zasmání.

Onehdy slyšela jsem vypravovati dva - inteligentní sice, ale velmi domýšlivé - pány v hotelu, jak kritisovali dívčí návštěvu na Sv. Hostýně. Přemýšlejí o tom cestou k domovu, umínila jsem si: Však vám to špičkování nezůstane dlužna a odpovídám jejich vlastními slovy: „Vždyť ony přijdou zase“, — ovšem, v létě za dobrými nápoji, v zimě za horkým čajem. Připouštím, že přicházejí leckteré i s podobenkami. Domnívá-li se však někdo, vida starší dívku častěji na Sv. Hostýně, že tam chodí s úmysly špatnými, velmi se mylí. Každá starší dívka jest si vědoma své cti, nejde tam za leccjakou darebností.

Když bylo před šesti lety vypraveno na Sv. Hostýn procesí z naší farnosti, zavládl

mezi dívkami pravý zápal. Pan farář — nyní již mrtvý — ohlásil pout a žádal, aby se vypravilo co nejvíce dívek starších, ale řádných. Bylo nás mnoho; pan farář krácel mezi námi hrdě jako vítěz. Stanuli jsme na prostranství před kostelem, kdež se přivítal pan farář se známým knězem. Privil mu: „Příteli, na to jsem hrdý, to jsou samé přes dvacet let nezlomené květy; tím se může málokterý farář pochlubit“. Kněz dojat se slzami v očích pokynul hlavou, učinil nad námi kříž a pravit: „Nechť naše Matička svatohostýnská zachová vám i nadále pel nevinnosti!“

Přicházíváme opět všechny, jedny už jako paní, jiné jako staré panny, ale nestydíme se za onen název. Vždyť jak my tak i vy, mládenci, můžeme si směle zaspívat naši oblíbenou: „Zahučaly hory, zahučaly lesy, kam jste se poděly moje mladé časy.“ Proto s klidnou myslí prosím: „Pomocnice křesťanů, vezmi nás všechny i ty promlouváče pod svou ochranu“!

S přátelským pozdravem čtenářka a odběratelka Hlasů svatohostýnských.

DOBRÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených o d v o l á v e j t e se, prosím, vždy na „Hlas Svatohostýnské“.

Jan Horák: O té naší Hané. Kulturní a místopisné obrázky z dějin přerovského a kroměřížského kraje dle archivních pramenů. Vlkoš u Přerova 1930. Odporujeme všem, kteří mají zájem o minulost těchto krajů; dočtou se tam mnoho zajímavých věcí. Vyšel sešit první o 368 stranách.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Herder, Freiburg im Breisgau.

Jón Svensson, kněz Tov. Jež. ve Feldkirchu v Rakousku, jest spisovatel vypravování o Nonnim, na něž útočí mladí i staří v lidových knihovnách. Ladně a jednoduše plynou jeho věty a jdou ze srdce. Opět a opět vypravuje o Islandu, své otcině, kdež se narodil. Hrdina jeho vypravování „Nonni“ jest — on sám. „Manni“ jest jeho mladší bratr, který zemřel jako bohoslovec Tov. Jež. v Belgii. Svensson líčí své dětské radosti v knihách „Sonnentage“ (cena 4 M.) a „Aus Island“ (strany 83, cena 1.80 M.) Touha Nonniho poznati jednou celý svět, o němž dějiny vypravují, vzplanula v něm záhy. Již r. 1870 vidíme 12 letého Islandana na lodi do Kodaně. Loučení s Islandem, nebezpečnou dobrodružnou plavbu na plachetní lodi „Valdemar“ a příjezd do Kodaně, líčí v knize „Nonni“ (stran 356, cena 4.80 M.) Cílem první cesty Nonniho byl Avignon. V Kodani musil čekat jeden rok pro německo-francouzskou válku. Kniha „Die Stadt am Meer“ (stran 360, cena 4.80 M.) obsahuje mnoho dobrodružství, která tam zažil a úžas, s jakým syn severu odhaloval postupně divy velkoměstské vzdělanosti. Neomezil se však jen na toto krásné město, neboť brzo jej spařujeme opět na cestě s přítelem Valdemarem. Procestuje za mnohých dobrodružství se slony, opicemi, psy, sedláky a „divochy“

krásné ostrovy Seeland a Fünen, o čemž vypravuje Svensson v knize „Abenteuer auf den Inseln“ (stran 260, cena 4.60 M). Koncem r. 1871 dospěl Nonni po mnoha nebezpečích do Francie a zůstal tam do r. 1880. Z doby této a pozdější víme o něm velmi málo. Mládež a lid mnoha zemí čeká, že Svensson napíše ještě „Nonni ve Francii“ a tak dokreslí obraz vypravování o svém mládí. Mezitím — na podzim r. 1928 — napsal svazek nových vypravování o Islandě „Auf Skipalón“ (strany 204, cena 4 M.) — Knihy Svenssonovy lze počítati k nejlepším spisům pro mládež. Uchvacují všechny děti, chlapce i děvčata.

*

Helene Pagés: **Grossmütters Jugendland**“ (strany 142, cena 2.70 M) **Grossmütters Mädchenfage** (strany 144, cena 2.80 M), **Mutter Nanni und ihre Kinder** (strany 182, cena 3.20 M). Tyto tři knihy tvoří dohromady ucelený životopisný obraz Nanny jako dítěte, dívky, matky. Není mnoho těch, kteří dovedou takovým způsobem mluvit k mládeži; tak veliká dobrota, láska, slunný život jest dar Boží. Helena Pagés chápe takřka děti za ruku a vede je mládím, věkem dospělosti, až do činného života. Máme dojem, ne jako bychom čtli, nýbrž slyšeli básničku samu mluvit. Knížky o Nanně jsou výtečnou četbou pro mladé dívky.

*

Jahresbericht (1929) des Verlages Herder in Freiburg im Breisgau podává v abecedním pořádku bez ohledu na obsah dlouhou řadu knih, které vyšly r. 1929 v nakladatelství Herderově. Vřele doporučujeme nakladatelství Herderovo všem přátelům německé katolické literatury.

*

Vor dem Sommer. Von Heinrich Fassbinder. Ein Buch vom innern Reifen für unsere künftigen Frauen. Stran 200, cena 3 M. Tato kniha vznikla z dlouholeté praxe vychovatelské. Jest napsána předně pro dospívající dívky s vyšším školským vzděláním a promlouvá k nim o oněch vážných otázkách náboženských a mravních, jež jsou nesmírně důležitý pro sebevýchovu dívky v letech, kdy se má rozhodnout pro povolání. Poslouží k před-

náškám a katechesím učitelům náboženství i všem, kdož vedou spoiky ženské mládeže.

Bildung des jungen Menschen. Von Dr. Tóth. Stran 170. cena 3'40 M. Tóth, universitní profesor v Budapešti, ukázal se ve svých spisech Bohem nadaným vůdcem mládeže. Uvedená kniha obsahuje tolik povzbuzení a myšlenek, že ji vřele doporučujeme všem vychovatelům i studujícím vyšších tříd škol středních a mladým akademikům. Téměř každá stránka obsahuje poznámky, jež právě mladým lidem ve věku od 17 do 22 let udávají prostředky a cesty, aby si správně počínali v obcování se světem, v péči o zdravý způsob života, ve studiu, ve volbě povolání a jeho pojmání.

Charakter des jungen Menschen. Von Dr. Tóth. Stran 164. cena 3'40 M. Spis chce přispěti k výchově pevných povah mládeže. Učí naši mládež co to znamená: „Chci“ Toťž: ovládati smysly a city; uspořádati myšlenky, napřed mysliti, pak mluvit; učiti se z minulosti, na budoucnost mysliti a proto přítomnosti co nejlépe využití. Kniha je stejně hodná doporučení jako Tóthův spis: „Bildung des jungen Menschen“.

Dr. Alfons Heilmann:

Stunden der Stille. (Sonntagsgedanken.) Cena 3'50 M. Spisovatel náleží k těm, kteří dovedou psáti ze života a pro život, jelikož jej znají a milují. Kniha hodí se pro čtenáře velké i malé, vzdělané i nevzdělané, neboť jest psána srdcem a srdce zná jen jedinou mluvu pro všechny.

Zwischen Alltag und Ewigkeit. Cena 3'50 M. Heilmann staví v řeči povznesené a srdečné věci

každodenní, prosté všeho lesku, do jasu věčna a oduševňuje a objasňuje duchaprázdnou jednotvárnost denního života.

Vom kostbaren Leben. Cena 3 M. Spisovatel rozumí moderní duši v jejím všelikém neklidu a rozervanosti a ukazuje ji cestu k pokoji a duševnímu souladu. Tato kniha je čerpána z bohatého životního umění a zkušeností.

Tempelreinigung. Von F. M. Willam. Stran 120, cena 0'70 M. Je-li Bůh v kostele přítomen, jest i nejzastší místočko (v kostele) svaté. Myslí na to ti, kdož do kostela chodí? Willam praví, nač oni myslí, jak se chovají a baví, jak se na cestu do kostela připravují, proč se vzdalují mnozí kázání, jiní docela kostela. Těchto 10 obrazů, plných života a půvabu, podává obratný, zkušený povídkář v kněžském rouše.

Nur eine Knabenseele. Nach Familienpapieren herausgegeben von N. N. Stran 114, cena 2 M. Dějiny duše hochovy, zápas mezi mladíkem, jenž tají hřích a knězem, který zří vinu v hloubi jeho duše — toť krátký obsah tohoto spisu. Kniha, ač plna tragiky, končí světle tím, že kněz-přítel snímá z mladistvé duše 13letého šlechtice na smrtelném lůžku těžkou vinu. Kniha patří do ruky každého katolického mladíka.

DARY.

Na kostel: (Pokračování z obálky), 40 Kč: M. Čiháčeková, učitelka, Fryšlák — Manž. Masaříkovi, Šardičky — Dp. J. Soldát, far., Letiny, Čechy — T. Janková, Strážnice — 38 Kč: R. Šugar, Vlastovičky u Opavy — 30 Kč: H. Moricová, Komárov — P. Štenclová, Bohučovice — A. Julínová, Kostelec — M. Strouhalová, Němčice — A. Dlouhá, Stará Ves — 25 Kč: B. Milotová, učitel, Libochovice — 24 Kč: J. Nikl, Brničko — 23 Kč: A. Doležálek, Žadovice — 20 Kč: J. Vojtěchovská, Prostějov — M. Perníčková, Brno — M. Krafínová, Brno — T. Raška, Troubky n./B. — J. Gregovská, Troubky n./B. — J. Benda, Čechůvky — M. Bartková, Troubky n./Beč. — J. Mazánková, Vel. Senice — A. Skopalová, Radvanice — K. Léhar, Brničko — T. Kolář, Příluk — V. Pospíšil, Hor. Lažany — Ž. Haiserová, Prostějov — N. N. manž. z Brušperku — V. Hroza, Snovídky — N. N. Otonovice na poděkov. — M. Štratilová, Nětčice — M. Zajícová, Rožnov — J. Hošpes, Bystřice n./P. — Rod. Kočišová, Lideřovice — Fr. Panák, Veselíčko n./B. — J. Koliba, Dol. Bojanovice — V. Vodová, Krásno n./B. — J. Polášek, Oplocany — Fr. Jeřábek, Luhačovice — A. Sýkora, Vážany

— J. Z. Fialová, Moravec — K. Henzl, Liskovec — St. Pospíšil, Lhota-Radkov — Ž. Jurečková, Předmostí — J. Mencner, Petrovice — M. Vítková, Dambořice — 15 Kč: Fr. Kunert, Chrovec — V. Bank, Chrovec — L. Cáb, Val. Bystřice — F. Klanicová, Holešov — A. Nováková, Urbanov — A. Holková, Vnorovy — 11'50 Kč: R. Tkáč, kapl. Karvinná — 10 Kč: Rod. Poláchová, Březová — A. Chromíková, Val. Senice — B. Paskovský, Frýdek — M. Illová, Jevíčko — K. Busek, Třebíč — A. Kuklová, Loučka — Dr. Fr. Jelének, Litovel — Fr. Bakala, Žopy — J. Procházka, Medlov — A. Glivitzká, učitel, Kroměříž — J. Vařeka, Luběnice — E. Lužná, Kateřinky — A. Radocha, Drahotuše — Dp. J. Neužil, prof., Bučovice — A. Gajdačková, Šenov — A. Gregrová, Husovice — T. Benáčeková, Mor. Ostrava — A. Ošťádal, Vřesovice — L. Sachr, Vsetín — 8 Kč: J. Orság, N. Hrozenkov — 7'20 Kč: C. Kučera, Jalubí — 5 Kč: C. Kopečná, Kroměříž — A. Polášek, Žilina — J. Dvořáčková, Ústí — L. Lourek, Brno — J. Odstrčil, Slavkov u Brna — Sestry sv. Kříže, Vizovice — J. Bělocký Bruntál, Slez. — J. Haluza, Květná — V. Zapletal Milenov.

Fr. Hrubíš, varh., Kunčice p./O. 100 — M. Stuchliková, N. Sedlice 20 — J. Hudecová, Kr. Vinohrady 100 — N. N. Chromeč 20 — Fr. Sedláček, dvor. rada v Brně 100 — M. Heidenreichová, Kostelec 25

Na dorost T. J.: Fr. Schäfer, Malacky 25 — Frant. Rozkošná, Kanovsko 50 — N. N. Prakčice 20 — Prostřed. sl. K. z Opavy 70 — N. N. z Komné u Bojkovic 50 — J. Mach, Ostrož. N. Ves 50 — J. Bartoš, Frenštát p./R. 8.

Na Matici Svatohostýnskou: Mánková Ant., Nitkovice 50 —

Na elektrické osvětlení: Fr. Buchta, rol. v Praci u Brna 20 — A. M. Č. Zábřeh n./O. 20 — A. Lukovský, Drštková 50 — J. Vaněk, Sněhořice 5.

Na křížovou cestu: Dp. V. Ruffa, Nová Ves 5 — H. Chovancová, Bánov 10 — M. Matějčíková, Bánov 10.

Na vodovod: A. M. Č., Zábřeh n./O. 20.

Na jesličky: T. J. z Prostějova na poděkov. 50

Na tiskový fond: A. Flodrová, Dědice 8 — Fr. Hub., Milotice n./B. 5 — Po 3 Kč: A. Bednář, Šenov — P. Halajka, Dol. Bojanovice — J. Pánková, Raškovice — A. Švandová, Trusovice — K. Vijačka, Ludgeřovice — M. Malošiková, Machová — M. Bartová, Výšovice — A. Kuklová, Loučka — A. Rozsypalová, Chropýň 2 — R. Mikšová, Brno 20 — Ant. Šindlerová, Bystřice p. H. 100 — Po 8 Kč: M. Bednářová, Vřesovice — H. Plášková, Rudimov — A. Příkrylová, Pustiměř — A. Kudličková, Brno — A. Hložek, Napajedla — In. Bartoník, Kostelec — H. Vychytilová, Nezamyslice — J. Čechová, Dřínov — A. Gajdová, Zašová — K. Neuwirt, Polanka — J. Fialová, Napajedla — A. Mánková, Přerov — M. Manová, Třebíč — A. Lochmanová, Žádkovice — Šedé sestry v nemoc. Benešov — Fr. Horáková, Holešov — M. Běliková, Těšice — Fr. Lefner, Letonice — B. Kalábová, Velatice — Dp. A. Havelka, arciděkan, Plzeň — Fr. Hrabcová, Nedachlebice — Ant. Vlach, Zábřeh n. O. — M. Vinterová, Přívoz — A. Bartková, Nivnice — M. Seidlová, Vítkovice — R. Chudobová, Král. Vinohrady — In. Blasche, Dol. Benešov — M. Kubánková, Bratislava — Pj. Ig. Künstler, Kroměříž — Fr. Racková, Zábřeh — A. Bembenková, Orlová — B. Milotová, Libochovice — M. Vítková, Dambořice — E. Kubínek, Opava — H. Bartozelová, Mor. Ostrava — Fr. Ježková, Brno — J. Toupasz, Křenovice — A. Zúsfálková, Mar. Hory — A. Mikulenkova, Brodek — M. Schreinerová, Opava — J. Valenta, Hrabůvka.

Na poufni dům: M. Březská, Bzenec 100 — Dp. V. Král, far., Blahutovice 20 — A. Horák, Blatnice 10 — J. Gazda, Koválovice 10 — A. Vagnerová, Zábřeh n. O. 50 — Ž. Hořínová, uč. Hranice 20 — C. Hubková, Přerov 10 — A. Kapavík, Kladruhy 10 — Dp. J. Buchta, far. v Pišele 10 — Dp. V. Ruffa, far. v. v. Nová Ves 10 — J. Neužil, Padochov 5 — Št. Skýpala, Oznice 2 — K. uctění památky svého bratrance † Msgre Jana Daňka, kanovníka v Kroměříži a dlouholetého neunavného jednatele MSH, věnovaly jeho sestřenky Julie Švihnosová a Žofie Gottwaldová v Brně 200 — Leop. Beneš, Třebětice 20 — Far. K. Vymětal, Pusté Žibřidovice 100 — Far. Ondř. Bilek, Slušovice 50 — Msgre J. Abendroth, Kunčina 100 — koop. J. Daněk, Rohle 2 — Far. Jos. Januška, 50 — Kapl. Jan Churý, Zábřeh 25

— N. N. Litultovice 10 — Prof. P. Fr. Myslivec, Opava 10 — Ktch. Leop. Reček, Opava 25 — N. N. v Količině (poslal F. úř.) 20 — Far. Fr. Zdráhal, Dol. Životice 20 — F. úř. Jaktář 20 — J. M. p. prelát Valoušek, od nejmenované 300 — Fr. Hlisník, Šenov 25 — Jos. a Štěpánka Klapetkovi a M. Sadilková 100 — Kpl. Al. Doubravský, Hradčovice 20 — F. Fr. Řezníček, Zašová 20 — Děk. Št. Čech, Malenovice 50 — F. úř. Ruda n. M. 5 — F. Fr. Bilek, Konice 50 — J. M. prelát Valoušek od N. N. 10 — Kt. R. Stibor, Konice 50 — F. Boh. Strommer, Šumv. 5 — F. Jos. Veselý, Penčice 10 — F. Jan Lochmann, Hněvoťín 100 — Kpl. Al. Černý, Zdounky 10 — F. Rob. Urbančík, Žeranovice 25 — F. Tom. Jirásek, Hvozdná 10 — F. Fr. Lév, Bystročice 50 — Far. Jos. Něníček, Výšovice 5 — Koop. Lad. Kubíček, Poruba 50 — Far. Jos. Navrátil, Černošín 20 — Děk. Ed. Pavlik, Hradečná 5 — Far. V. Kalivoda, Morkovice 10 — Far. M. Košut, Myslejovice 10 — Far. J. Klečka, Kašava 10 — Far. T. Loprais, Halenkovice 10 — Far. Fr. Crha, Chudobín 5 — Děk. Fr. Derka, Hlučín 100 — Far. Fr. Urbanec, Šenov 50 — Kpl. A. Olšovský, Vítkovice 30 — Kpl. Fr. Půček, Halenkov 10 — Far. úř. Hluk 5 — M. Martykán, ktch., Příbor 5 — Far. J. Dočkal, St. Město 25 — Far. K. Dřímál, Bludov 20 — Far. Ad. Běhal, Bilovice 20 — Far. J. Hradil, Soběchleby 20 — Ktch. Fr. Dovrtěl, M. Ostrava 25 — Far. úř. Prasklice 84 — Far. úřad Rénoty 35 — J. Raška, Hustopeče 50 — J. Hanáček, Frýdlant 10 — Vávra Ed., Přerov 12 — Zapletal Cyr., Skašovice 10 — A. Nečas, far. v. v., Sloup 5 — Vávrová Ter., Kožichovice 10 — J. Kalivoda, prof. v. v., Praha 2 — J. Blažek, far. Val. Bystř. 10 — J. Tesárek, ktch., Veselí 20 — K. Vlk, ktch., Hodolany 10 — Ondroušek, koop., Polešovice 5 — Bohumil Navrátil, kpl., Veselí 10 — Th. Motál, far., Zděchov 5 — Od N. N. z Nedakonic s prosbou k P. M. Sv. o vysl. prosby zaslal P. Fr. Dohnal z Poleš. 50 — Jan Malota, děk., Zábřeh 50 — Jan Jančík, děk., Veselí n. M. 20 — Vinc. Vaněk, far. Slavkov 10 — Rodina Vybíral., Mitrovce 20 — Ludv. Eliáš, far. v. v. N. Zámky 40 — Stan. Kaláb., far., Vřesovice 100 — Vlad. Sekera, řed. ústavu pro hluchon., Hradec Král. 20 — M. Pipková, Hradec Král. 2 — P. Rudolf Korec, adm., Staříč 1.000 — F. úř. Hradečná 60 — Fr. Lochman 26., Třebětice 30 — Kaláb Jos., kpl. v Kroměříži 10 — A. Dománová (za † pi Bluskovou) Hodonín 10.

Na kostel: Po 100 Kč: Ed. A. Zasměta, říd. učít. Pustějov — M. Lefnerová, učít. Letonice — N. N. Náměšť na Hané — Jos. Zlámál, Malhotice — Manž. Mezulánikovi, Koberice — A. Banková, Chromeč — T. a K. Hradilovi, Chylice — A. Huslarová, Kožušany — J. a Fr. Chytilovi, Grymov — 84 Kč: Gabr. Vlček, far. Trnava — 70 Kč: Čten. Hlasů z Čejkovic — 60 Kč: Ludm. Kozelková, Vel. Opatovice — sbírkou 50 Kč: N. N. Dvůr Javůrek — Věr. Rnibarová, Jezeřany — Fr. Hanák, Vizovice — Jos. a Ant. Mikulkovi, Olomouc — M. Montágová, Hroz. Lhota — Růž. Dohnalová, Plešovec — J. Grygarová, Dětmárovice — J. a Kar. Řehulka, nadučitel Osek n. B. — Fil. Janovská, Holešov — M. Říhová, učít. Kostice, na poděkování — J. Tomečka, Hluzov — 48 Kč: J. Hořčica, Boršice u Blatnice — 44 Kč: B. Dostálková, Bilovice.

Na vojenský pomník: Fr. Dusý, Kobeřice 10 — Dp. V. Rutta, far. v. v. Nová Ves 5.

Na sochu Bož. Srdce Páně: N. N. Dřevohostice 25 — Rod. Růžicková, Dřevohostice 5 — Boh. Chytilová, Břest 10 — Fr. Gaisler, Zlín 10.

Na sv. Antonína: M. Bartková, Troubky 5 — Čten. Hlasů z far. Zborovické 5 — N. N. Dřevohostice 5 — N. N. Senica, Slov. 10 — Fr. Mořil, star. Želechovice n./Dř. 10 — J. Volná, Místek 10 — A. Glingarová, Místek 10 — J. Skácel, Kuliřov 10 — P. Masařík, Snovídky 10.

Z Ameriky: Prostřednictvím dp. faráře Bergra: Na mše sv. (v dolarech) J. Kratochvil, Elmhurst 5 — M. Komrska, St. Louis 100 — Fr. Chrlíček 2 — John Náhlík, Savanna Ill. 1 — Fr. Kolbeck, New Mexico 2 — T. V. Karmazin, Nebr. 15 — Na kostel: John Náhlík, Savanna Ill. 1 — Fr. Kolbeck, New Mexico 1 — P. Prokop, Silver Lake 10 — na Poutní dům: Jan Zbořil 1 — M. Marek 3'45.

- P. Haluzka 15 — A. Kalista 1 — Fr. Brda 1 — Fr. Smid, Blandburg 2'50 — John Náhlík, Savanna 2 — Ant. Gajzur, Jonkers, N. Y. 10 — na duchovní správu: Jos. Syrový, Chicago, Ill. 2 — A. Krhovský, Chicago Ill. 3 — na Hlasy Svatohost.: Stanley Brabec 1 — Fr. Smid, Blandburg 2'50 — John Náhlík, Savanna Ill. 1 — Frank Kolbeck, New Mexico 1 — Anna Hala, Augusta, Hlasy 1, duch. správa 2 — J. Kratochvil, Elmhurst, mše sv. 5, oltář. světlo 1 — Kasp. Severin, Chelsea, Hlasy 1, kříž. cesta 50 ct. — Alberta Schumlitz, Brockfield, mše sv. 1, Hlasy 2, — M. Obrtlík, Binghamton, Hlasy 1 — Václ. Ševčík, Savanna Ill., Hlasy 1, mše sv. 4. — Prostřednictvím p. Hynka Dostála na mše sv.: Dp. J. Raška, Tex. 5 — A. Peklorová, N. J. 1 — K. Pěchníková, O. 2 — K. Vojkůvková, N. D. 1 — Manželé Fr. a A. Řehákoví, St. Louis, Mo. 10 —; Na Hlasy Svatohost.: K. Radouš, St. Paul, Min. 2 dol.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplať Pán Bůh!“

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Vojtěch Švaříček, vrchní fin. komis. v. v. na Sv. Kopečku.

Marie Zemanová v Předklášteří u Tišnova.

Anna Pleváková z Vážan u Polešovic.

Frant. Knotek z Vlčnova.

Frant. Lichnovská ze Závěšic.

Julie Navrátilová z Beňova.

Anna Holásková z Rudimova.

Florent. Skoupilová z Náměště n. H.

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poutníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Methoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5.- Kč.**

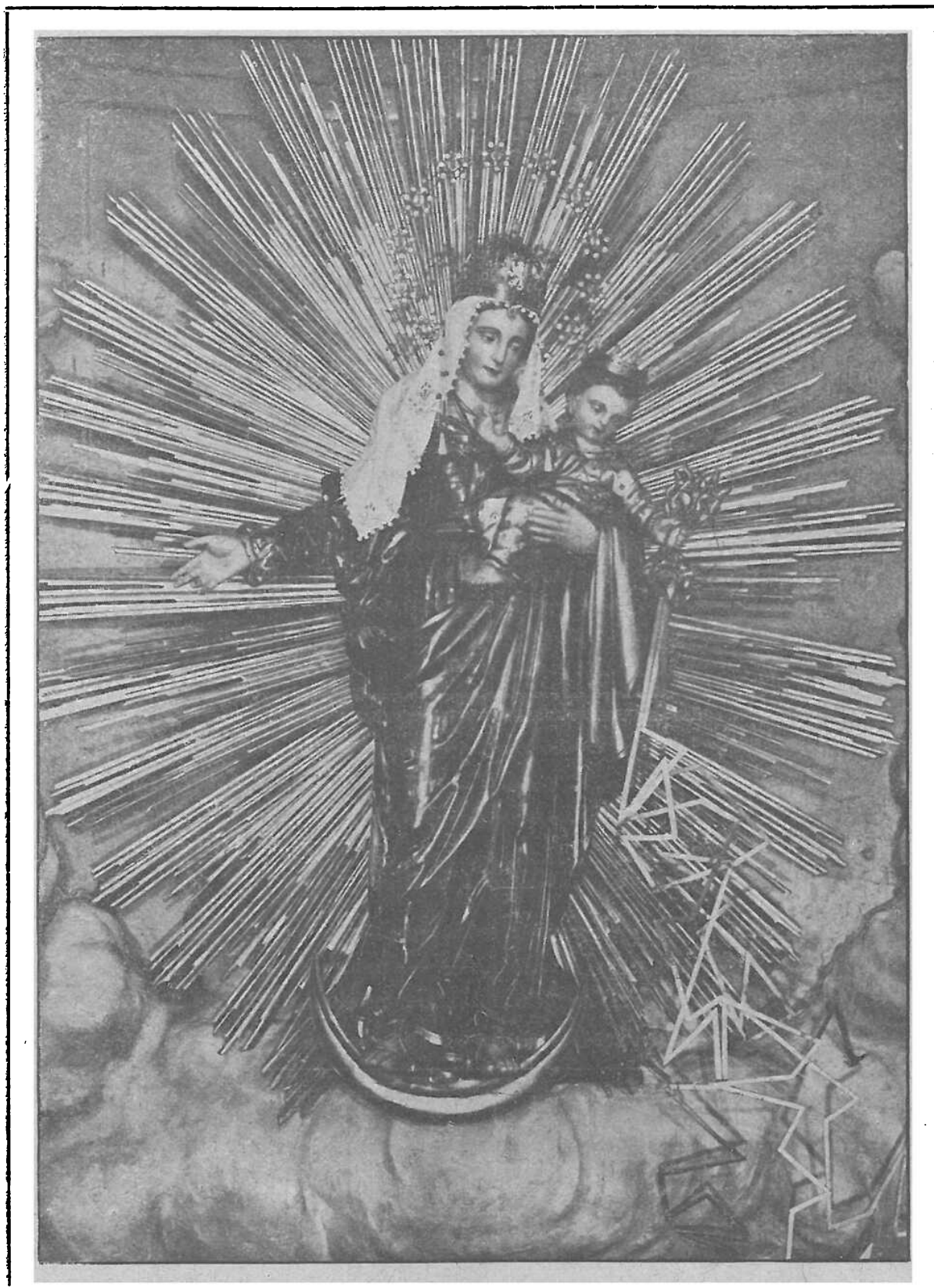
Proti předem zaslanému obnosu zašílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

HLASY SVATOHOSTÝŇSKÉ

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: Vincenc Kubín CSSR.: Svatohostýnské písničky, str. 33. — P. J. Rybák T. J.: Zdravas, jeho smysl a význam, str. 33. — F. P. Kyjovský: Pozdní lítost, str. 36. — Frant. Pravda: Pouť na Sv. Hostýn r. 1863, str. 39. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 42. — Poděkování, str. 46. — Prosby, str. 47. — Dopisy, str. 47. — Dobrá četba, str. 48. — Cizojazyčná literatura, str. 48. — **Vyobrazení:** Vdp. W. Kalinský a V. Pecháček s chovanci ústavu Salvatoriánů z Val. Meziříčí, str. 35. — Dokončená železná vazba z vnitřku, str. 37. — Sv. Hostýn z roku 1841, str. 41.

Prátelům Sv. Hostýna.

Dne 20. února konal užší výbor Matice schůzi v Kroměříži. Přítomni byli J. M. pan prelát Valoušek, pan gen. ředitel arcib. statků Holub, pan starosta Zbořil, pan rada Dosedla, pan farář Dokoupil, P. Superior. Projednány důležité otázky týkající se stavu jmění - aktiv a passiv Matice, stavby silnice, kolaudace nového vodovodu. S povděkem vzata na vědomí zpráva pana hospodáře Matice o výsledcích vedení hotelu a Poutního domu ve vlastní

režii Matice. — Uplynulý rok ukázal, že jediné správná cesta pro Matici, chce-li, aby objekty na Sv. Hostýně přispívaly na další vybudování Sv. Hostýna je, mít vše ve vlastní režii. S vřelými díky přijat návrh pana gen. ředitele Holuba na umořování dluhu Matice a s přáním, aby J. M. pan prelát, jenž odjíždí na dvouměsíční zdravotní dovolenou — se vrátil hodně zdrav a osvěžen, schůze skončena.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: 2000 Kč N. N. z Černošína u Hranic. — 1000 Kč Václav Zbořil, starosta v Bystřici p. Host. — 500 Kč N. N. z Tišnova — 300 Kč A. M. Č. Zábřeh n. O. — 250 Kč Jos. a Kar. Řehulkovi, Osek n. B. — Po 100 Kč: Dp. V. Buchta, far. Jamné. — B. Hrubá, Zlobice. — T. Dučková, Melč. Slez. — M. Koutná, Hostkovice — A. Slámečka, Místek. — A. Kratochvilová, Břelav. — C. Svatínková, Prostějov — B. Binková, říd. učít. Brno -- A. Pospíšilová, Uh. Ostroh — Dp. Jan Rozsypal, far. v Hlinsku — Farní úř. Štítná n. Vl. — Služební personál všeobec. nem. v Kroměříži — Krista Surmová, učít. v Ptení — F. Floriánová, Senorady — Jindř. Rumplová, úřed. v Brně — N. N. rodina z Tučap — N. N. z Loukova — 300 Kč Am. Beránková, Drozdovice — 200 Kč N. N. z Pravčic — 90 Kč A. Stanislavová, Strážnice — 65 Kč A. Pavlicová, St. Město — Po 50 Kč: Rod. Pospíšilová, Vel. Týnec — Ign. Mildner, Hranice — Fr. Rozsypal, Vel. Senice — A. Kalusová, M. Karlovice — Jan Řiha, Brno —

M. Kosová, Hodonín — M. Zezulová, Jevíčko — E. Hýžová, N. Jičín — C. Lysák, Bylnice — J. Minařík, Rebešovice — Dp. Fr. Černý, far. Kyšlovce — Fr. Machálková, Němčice na Hané — Jen. Obrtelová, Henčlov — A. Zamazalová, Malhořice — M. Lukešová, Mor. Hůzová — Fr. Hanák, Vizovice — Fr. Beneš, Hrušky — M. Vičánková, choť posl., Uh. Hradiště — Dp. Petr Tesař, děk. v. v. Kroměříž — Al. a M. Zatloukalovi, Císařov — Dp. Josef Jančík, kapl. Brno-Petrov — Dp. B. Spisar, Frýdlant n. Ostr. — N. N. z Pravčic — N. N. z Vitonic-Zahnašovic — N. N. z Velatic — K. Dostál, Grymov — N. N. z Komné — M. Heidenreichová, Kostelec — Fr. Janovský, Poruba — Št. Pištěk, Želechovice n. Dřev. — 44 Kč Dp. K. Jeřábek, katech. v Lišni u Brna — 40 Kč Fr. Košutová, Fryšták — 38 Kč R. Dubínková, Hroz. Lhota — N. N. z Dvořiska — 30 Kč: Čten. Hlasů z Nenakonic — N. N. z Kobeřic — A. Křížová, Uh. Ostroh — E. Seidler, Březová, Slez. — M. Tománková, Štítná n. Vl. — M. Vi-

Číslo 3.

Březen 1930.

Ročník XXVI.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

U Sarkandrovky.

*Jako pomník lásky — ceny netušené —
Kaple Sarkandrovka ku nebi se klene,
v stín přitulena hostýnských jsouc věží,
dar zbožných kněží.*

*Oni chtěli míti též zde navždy podíl,
Sarkander kde svatý moravský lid vodil,
kde vyprošoval k životnímu dílu
si milost, sílu.*

*Kéž lid slovanský dál láskou k Matce hoří,
která na Hostýně dosud divy tvoří,
by tam vymodlilo srdce jeho vděčné
si štěstí věčné.*

ZDRÁVAS, JEHO SMYSL A VÝZNAM.

K 25. březnu podává: P. Josef Rybák T. J.

„A vešed k ní anděl, řekl: Zdravas,
milostiplná, Pán s tebou, požehnaná
ty mezi ženami!“ Luk. 1, 28.

MODLITBA jest povinným, ba nutným zaměstnáním každého dobrého křesťana. Jsou různé způsoby modlitby. I k Panně Marii lze se různě modliti: ústně nebo rozjímavě, krátce (střelné povzdechy) nebo déle (růženec). I zpěvem můžeme se k ní povznášeti. Ale ať se modlíme jakkoli, ústně nebo rozjímavě, z knížek nebo bez nich, a ať se modlíme sebe více, bez jedné modlitby se stěží obejdeme, totiž bez té, kterou nám zbožná matka naše nejdříve vstúpila v srdce naše, kterou jsme se modlili, když jsme ještě ani dobře mluvit neuměli, a která bezpochyby byla až dosud naše nejobvyklejší a nejoblíbenější. To jest Zdravas Maria.

Zdrávas je modlitba kratinká, ale hluboká, neobyčejně obsažná a velevýznamná. Kolik je krásných a důmyslných výkladů tohoto Mariánského pozdravu! Možná, že již dávno znáš, m. čt., jeho s m y s l a v ý z n a m. Ale nemůže škoditi, když zas jednou si jej připomeneme a promyslíme, neboť čím lépe mu porozumíme, tím vhodnější myšlenky budeme mítí, modlíce se jej, s tím větším zájmem i užtkem budeme tak činiti.

I.

Kdo je původcem Zdrávasu ve znění nynějším?

Původci jsou tři: Archanděl Gabriel, sv. Alžběta, příbuzná P. Marie, a církev sv. Slova archandělova jsou: „Zdrávas, milostiplná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami“; Alžbětina: „Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života Tvého“; k oběma pozdravům připojila církev: „Ježíš, Svatá Maria, matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší! Amen.“ Tedy nebe a země pojí se tu k velebě Bohorodičky.

Podejme krátce s m y s l těchto vznešených slov!

1. Archanděl dí: „Zdrávas, milostiplná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami!“ „Zdrávas“ nebyl obvyklý pozdrav u Židů; „Pán s tebou“ bylo sice řečeno i k jiným ženám ve Starém zákoně, Panně Marii však platí ve smyslu nekonečně vyšším. Na to upozorňuje slůvko, jež vkládá anděl mezi obě, totiž „milostiplná“. Milost Boží spojuje nás s Bohem: jestiž život Boží v nás. Čím více je kdo omilostněn, tím úžeji se pojí s Bohem, tím více je Boží. „Milostiplná“ je tedy v nejužším svazku s Bohem. To je nejkrásnější uskutečnění výrazu „Pán s Tebou.“

Rodička Boží byla ovšem spojena s vtěleným Bohem i jako matka s dítětem. Stalať se vtělením Syna Božího matkou Boží; to však zvěstuje anděl až po slovech o spojení skrze milost. Jestliž toto u Boha nejpřednější.

Všimněme si, že archanděl nevelebí na Panně Marii vnějších darů a předností, krásy, vážnosti u světa a pod., nýbrž vnitřní výbornost a dokonalost.

„Požehnaná ty mezi ženami!“ praví anděl. To znamená: nejvýtečnější, nejblazeštější, nejvelebnější, nejoslavenější; a to mezi ženami vůbec, jak mezi pannami tak mezi manželkami a vdovami. Ženě starozákonní Jáchel dostalo se též této veleby, poněvadž usmrtila zlého nepřítele lidu israelského, Sisaru; i Judit byla tak nazvána, protože osvobodila Betulii od Holoferna, ale P. Marii přísluší název ten v míře nejvyšší, poněvadž zlomila moc nepřítele největšího a nejhroznějšího, satana, jednak svou úplnou bezhříšností a svatostí, jednak tím, že jako matka Vykupitelova stala se prostřednicí spásy celému světu. To Bůh přislíbil již v ráji po pádu prarodičů slovy: „Ona potře hlavu tvou!“

Kolik žen místo tohoto názvu zaslouží si opaku, poněvadž nepřinesly sobě ani jiným dobra a požehnání, nýbrž zlo a kletbu! Již první ženu stihlo pro hřích zlořečení.

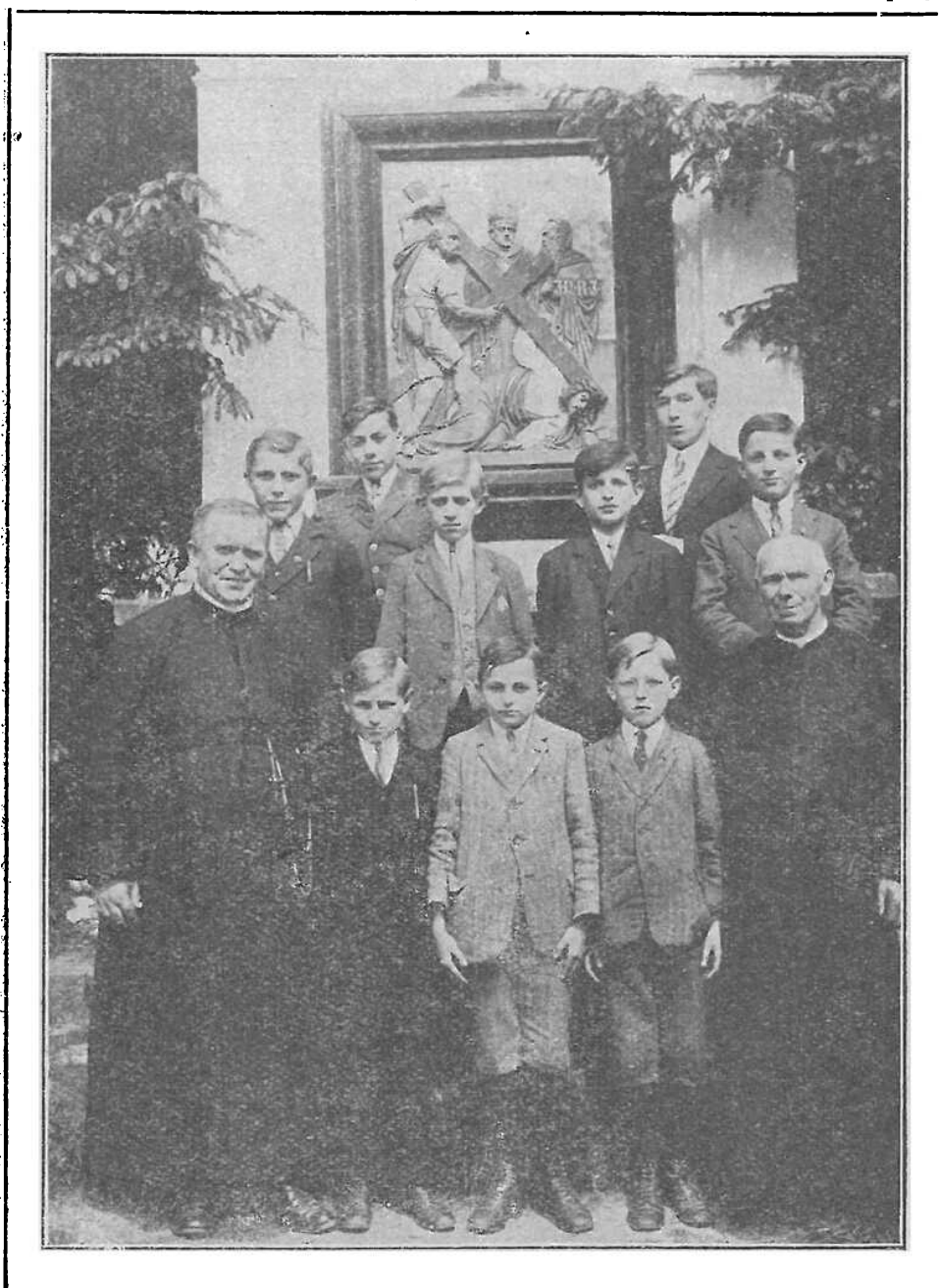
Anděl nepřidává k pozdravu svému žádné prosby. Nehledě k tomu, že se to naprosto nehodilo do rámce tohoto poselství, nebyla by měla prosba vzhledem k andělu smyslu, poněvadž andělé jsou již ve slávě věčné, již nemohou pozbýti; nepotřebují tudíž přimluvy.

2. Slova nebeského posla: „Požehnaná ty mezi ženami“ opakovala Alžběta, naplněna jsouc Duchem sv., když ji P. Maria navštívila. Anděl pronesl je jménem nebes. Alžběta jménem země, jménem lidstva. Ale ještě připojila: „A požehnaný plod života tvého“. Tím udává právě hlavní příčinu, proč je P. Maria požehnanou mezi ženami, a proto i vznešenou, blahoslavenou a nejvíce oslavovanou, totiž pro synáčka svého, jenž jako Vykupitel světa přinesl lidstvu požehnání a štěstí největší, nejvzácnější, začez si také zaslouží veleby a slávy neskonale, největší. A zase, kolik je synů lidských, kteří místo přívlastku „požehnaný“ zasluhují býti zvanu „zlořečený“, poněvadž hříchy svými uškodili sobě a jiným.

„Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého“, jest pozdrav první pravé citelky P. Marie vůbec, která v zápětí jmenuje ji výslovně matkou Boží, řkouc: „A odkud mi to, že matka Páně přichází ke mně?“

Ani Alžběta nepřidává k velebě své žádné prosby, jednak že se to také v tu chvíli nehodilo, jednak že byla zcela pohřžena v radostnou událost, jednak že ani přimluvy její alespoň tehdy nepotřebovala, jsouc svaťa a naplněna Duchem svatým.

3. Církev katolická tento dvojí významný pozdrav, archanděla a svěťice, přijala za svůj, aby jím bez ustání od prvopočátku svého až na konec věků pozdravovala matku Páně. Sotva je modlitba, která by byla blah. Panně tak milou a příjemnou jako

Vdp. W. Kalinský a V. Pecháček s chovanci ústavu Salvatoriánů z Val. Meziříčí.

tato: vždyť jí připomíná okamžiky tak vzácné a veliké, a od těch dob téměř nekonečné množství upřímných a vroucích Zdrávasů. Jako se k Otci nebeskému vtěleného Syna Božího pojí jeho matka, tak pojí církev sv. k Otčenáši Zdrávas. Pozdrav tento stal se heslem, ano známkou pravé církve Kristovy: Kde ho zaslechneš, tam — věz, — modlí se pravá církev, anaf uctívá bl. Pannu, jako ji poctilo samo nebe.

Než církev sv. nejen obojí pozdrav opakuje, nýbrž přidává ještě vhodně prosbu sice krátkou, ale významnou. Začíná oslovením: „Svatá Maria, matko Boží!“, což v podstatě je totéž jako milostiplná . . . požehnaná ty mezi ženami“. Neboť, je-li milostiplnou, jest i svatou, a je-li matkou Boží, jest i na výsost požehnanou mezi ženami. A když ještě připojila jméno Bohorodičky „Maria“, bylo zajisté záhodno, aby

připojila i jméno nejsvětější „Ježíš“, poněvadž oba nositelé jejich náležejí k sobě nerozlučitelně. Prosba sama: „Pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší! Amen“ jest jasná, jakož i slůvko „Amen“, t. j.: „staň se, budiž“, které není nic jiného než opakování celé prosby jedním slovem, jedním dechem? (Pokračování).

F. P. Kyjovský.

POZDNÍ LÍTOST.

(Příspěvek k dějinám módy.)

„To je hrozné s těmi jeptiškami!“ Z očí paní Bednářové sršely blesky hněvu na jejího manžela, když vrazila přímo z ulice do salonku se svou pětiletou dceruškou, která se hned vrhla tváří na pohovku.

„Co — co se stalo?“, tázal se zmateně pan Bednář, vyrušen jsa z čelby novin a snažil se k sobě přitáhnouti ten uzlíček hedvábí a krajek, jímž byla jeho jediná dceruška, ale dítě se mu vyvinulo z rukou a pokračovalo ve svém řevu.

„Pohleď, jak je rozčilená“, zvolala její matka, ačkoli Drahůška brečela z pouhého rozmaru a rozčilená byla vlastně paní sama. „Slyšel jsi někdy něco takového?“ pokračovala hněvivě. „Ale, drahůšku, nekřič takhle! Pojď sem, dám ti čokoládu. Jdi, ukaž své nové šaty tatínkovi, třeba ta podivínská sestra Agata praví, že jsou — a tu snížila hlas, ačkoli poznámka, již řeholnice učinila o skrovném kousku mušelínu, sloužícím za oděv Drahůšce, byla kromě přízvuku nelibosti nesrozumitelná jejím pětiletým uším, — neslušné! „Slyšel jsi kdy takový nesmysl? Vždyť Drahůšce není ani šest let.“

Pan Bednář miloval stejně jako jeho paní svého převabného jedináčka, ale s druhé strany ho jeho moudrá, stará matka již častěji upozornila na něco, co si jeho Marie neuvědomovala, jak Drahůška, ta vzácná osůbka, byla rozmazlována, jidlem přecpávána, ale jen nedostatečně oblékána. V této chvíli mu svědomí vnuklo, že nyní je příležitost, zhostiti se své povinnosti, již mu jeho matka připomněla, a protestovati proti způsobu výchovy, směřujícímu k oslabení přirozeného studu dítěte a tím i k otřesení odolnosti proti skutečnému zlu.

Odkašlal si a začal šetrně: „Musíš uznat Marie —“

„Neslušné!“ opakovala paní posměšně. „U takového dítěte!“

„Ovšem, je to dítě a k tomu velmi roztomilé, ale je skutečně zcela nedosta-

tečně oblečeno a co bude, až doroste—“ „Tohle opakuješ po své matce, Karle“, přerušila ho paní. „Ano, ano, je to tak, nemusíš zapírat, ale do toho, jak mám oblékat své dítě, nemá mi kdo co mluvit.“

Pan Bednář miloval pokoj nade vše a proto zanechal dalších námitek. Ostatně i jemu se zdálo, že v srdci tak hezkého, chytrého, zkrátka podivuhodného dítěte, jako byla jejich Drahůška, nemůže vzklíčiti marnivost a smyslnost, byť i její výchova tyto nectnosti v ní přímo či nepřímo pěstovala.

Vždyť jí bylo teprve pět let!

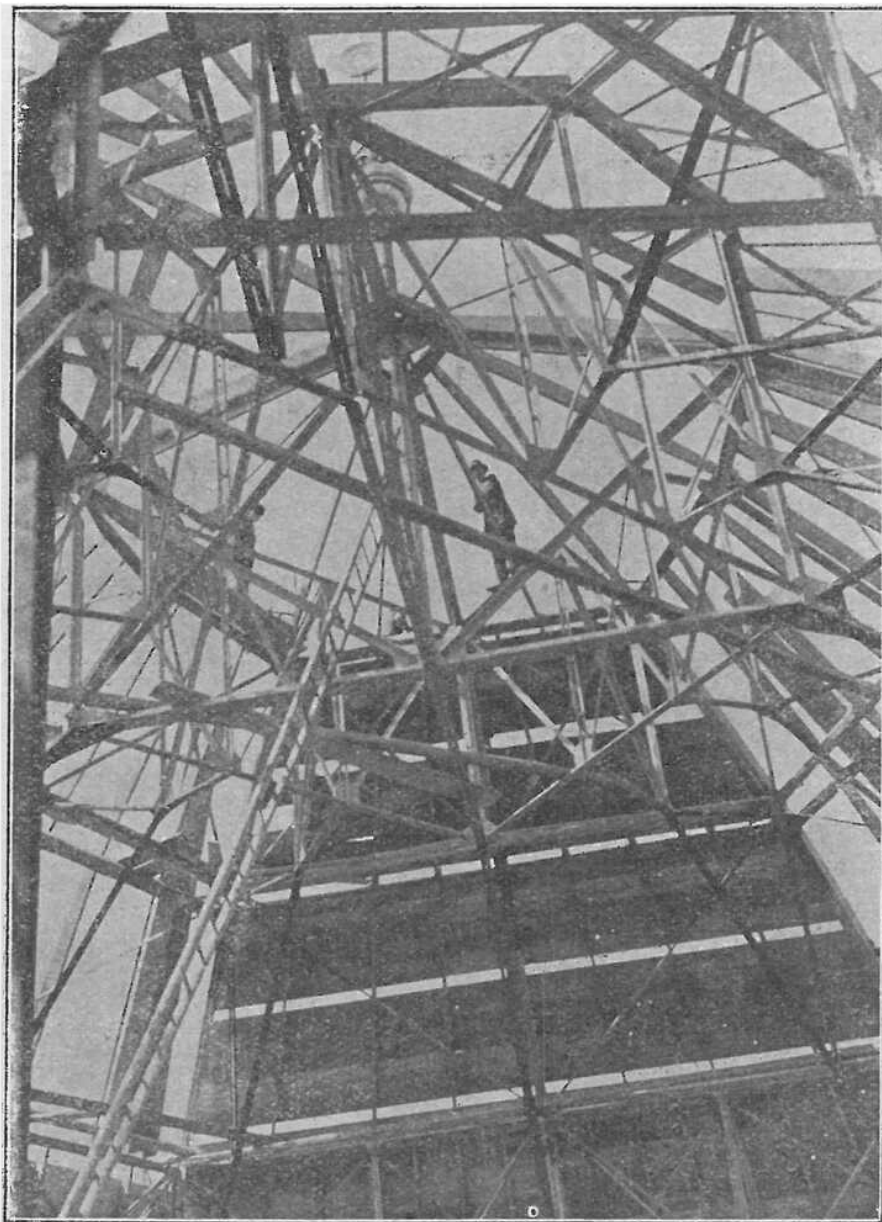
. . . Po této příhodě léta rychle mýjela. Ježto Drahůška zůstala jedináčkem v rodině, zahrnovali ji rodiče mazlením a hýčkáním. Kromě tělesné krásy a příjemného chování, měla ještě dvě výhody: přirozeně dobré srdce a náboženskou výchovu v klášterní škole, v níž se mezitím sestra Agata, jež kdysi tak nepokrytě odsoudila její oblek, stala představenou.

Drahůščiný spolužačky říkaly, že jí je snadno míti nejlepší šaty z celé školy, kdyžť její otec byl majitelem předního oděvního závodu v P. Proto vzbudilo ohromný rozruch, když se rozhlásilo, že Drahůška nebude připuštěna, aby držela stuhu při soše Matky Boží, nesené v průvodě klášterní zahradou na zakončení májové pobožnosti. Bylo to již po tři léta její výsadou, jakožto jedné z nejlepších žaček, a toho roku se k tomu opět chystala, neboť si pořídila nový šat, jež ukázala několika důvěrným přítelkyním. Byl to velmi smělý výtvar ze vzácné látky, spojené na ramennou a splývající k vrchnímu okraji dlouhých hedvábných punčoch vysoko nad koleny. Když v něm dívka stála nehnutě, ještě to ušlo, ale když kráčela, nebo si chtěla sednout, bylo po příznivém dojmu.

Již před dvěma lety, kdy Drahůška byla po prvé určena k držení stuh, upozornila ji matka představená, že příštího roku

její oblek musí být vhodnější. Za rok — to jí bylo čtrnáct let — přišla opět oděna proti předpisu, ale jedna pošetile soucitná sestra ji na rychlo zahalila dlouhým závojem, jenž kryl její šíji a holé páže. Dívka vyvázla tedy opět s pouhým napomenutím. Avšak v patnácti letech to

jejž samy zavinily svou nevšímavostí k rozumným požadavkům vychovatelek. Nikoli, paní Bednářová prohlásila: nesmí-li její dcera zaujímati čestné místo v procesí tak, jak je, nezúčastní se ho vůbec. A tak odešly obě se vztýčenou hlavou, zapomeněvše, že účelem procesí není vystavovati

Dokončená železná vazba z vnitřku.

prasklo. Drahůška, na jejíž šíji, páže a nohy se nedostalo dosti látky, byla vyloučena z řady vybraných družiček a Eliška Němcová nastoupila na její místo.

Pan Bednář uznával sice v hloubi srdce spravedlivost tohoto pokárání, ale mrzelo ho přece nemálo pokoření jeho miláčka. Paní Bednářová pak byla příliš hrdá a Drahůška příliš domýšlivá, aby se podrobily ortelu,

na odiv úbory, nýbrž uctíti Matku Boží.

Toho roku vychodila Drahůška měšťanku, a rodiče se rozhodli, že se má v otcově závodě, jenž jí beztoho měl jednou připadnouti, zaučovati v prodeji a vpravovati do jeho vedení. Kolik se toho opravdu naučila, zůstane navždy záhadou, neboť rodiče jí neodpírali žádné zábavy. Čajové večírky, kino, taneční věnečky a výlety

zabíraly téměř všechna její odpoledne a večery. Tak to trvalo pět let.

Život plynul tedy vesele pro Drahušku, ale na její rodiče padala čím dále tím větší tíseň a neklid. Così se jí nezdálo v pořádku, a když se dívka jednou vrátila z dalekého výletu, jež vykonala na motocyklu se svým oblíbeným společníkem, matka jí to v přítomnosti zachmuřeného otce vážně vytkla.

Druhého dne se Drahůska neukázala u snídání, ale ve své prázdné ložnici zanechala podle vzoru hrdinek svých zamilovaných románů tento lístek:

„Drahý tatínku a maminko, nezlujte se na mne. Moje kamarádka mi našla dobré postavení ve velkém městě. Jedu tam, ale neprozrazuji Vám kam, protože nechci, abyste mě hledali. P. . . je zapadlá díra a já chci napřed užít trochu světa, nežli se k Vám vrátím. Zatím se mňjte dobře! Na shledanou — Drahůska.

Odchodem Drahůščiným se paní Bednářová zhroutila. Týdny prchaly a rostly v měsíce. S počátku toužila paní po zprávě o dceři, ale později nevěděla, nemá-li se této zprávě spíše báti, než v ní doufat. Pan Bednář mluvil málo, ale zestárl předčasně a děkoval Bohu, že se jeho stará matka nedočkala této rány, již předvíдалa. Říkávalať vždy, že její syn a snacha budou kdysi litovati své slabosti k její vnučce, již rovněž milovala.

Konečně po dlouhé době zpráva přišla. Paní Bednářová byla sama doma, když jí listonoš přinesl dopis. Rukopis na obálce byl jí neznám. „Asi nějaká prosba o milodar“, řekla si. Takové prosébné dopisy dostávali často od té doby, co po útěku Drahůščině dávali hojně dary dobročinným ústavům klášterním se žádostí o modlitbu, na zvláštní úmysl. A jak vroucně se modlili oba sami doma i v kostele na tento úmysl — za Drahůsku!

Otevřela dopis. Měl skutečně v záhlaví název jakési útulny, řízené řeholnicemi, a podepsána byla „sestra Anežka.“ To jméno jí nic nepřipomínalo.

„Milá paní Bednářová! — Mám pro Vás zprávu o Vaší Drahůsce. Je to zpráva dobrá i špatná zároveň, neboť, ačkoli Bůh si ji vzal z tohoto světa, zemřela svatou, blaženou smrtí. Přišla k nám po velikonočních, zkrúšena ranami, jež jí zasadil

svět, ale šťastna, že našla u nás mír. Zdráhala se Vám psáti nebo nám dáti Vaši adresu až do dne, kdy odešla od nás do nemocnice. Ježto se sama ostýchala Vám psát, jest nyní na mně, abych to učinila místo ní. Většina dívek, jež k nám přicházejí nebo jsou k nám posílány, je velmi nevědomá ve věcech náboženských, a jedna z našich sester je všechny vyučuje skoro každý den. Drahůska znala dobře katechismus, ale mám za to, že její vůle byla slabá a že se nenaučila nic si odepřít. Jednoho dne mi pravila: „Stane-li se mi něco, sestřičko, povězte mamince, že jsem málo dbala na nebezpečí blízké příležitosti k hříchu. Nedbala jsem na naučení, jež nám dávaly naše učitelky.“ To pravila, paní Bednářová, ale nepochybuji, že bylo za ni vykonáno mnoho modliteb, které jí získaly milost, že z kalu a rmutu, do něhož zabředla, našla cestu k nám a tak krásně zemřela. Byla to v jádru dobrá dívka, ale nezvyklá odporovati svým náklonnostem. Po celou dobu pobytu zde chodila denně na mši sv. z vlastního popudu a nežli odešla do nemocnice, přijala Tělo Páně.

Také v nemocnici byla zaopatřena svátostmi umírajících, a ačkoli její děťátko se tam narodilo pouze, aby ihned zemřelo, přece bylo ještě zavčas pokřtěno a Drahůska to věděla, nežli Bůh ji vzal k sobě také“.

Na ulici jezdily vozy a automobily. Oheň v krbu dohořel a uhasl. Na stěně tikaly stejnoměrně hodiny. Když se pan Bednář v poledne vrátil, nepřivítaly ho přípravy k obědu. Celý dům byl jaksi tich a opuštěn. Volal na svou paní, ale žádná odpověď se neozývala. Nahlédl do světnice, ale ta byla prázdná. Přešel síní do kuchyně.

Kdosi tam seděl na židli uprostřed místnosti. Marie? Soťva, neboť ač za dlouhé doby po Drahůščině odchodu prosvítly hnědé Mariiny vlasy mnohými bílými nitkami, toto byla stará, zcela šedivá žena!

Přistoupil blíže k cizinci a tu viděl, že je to skutečně jeho manželka.

„Mařenko, co je ti, co se stalo?“

Držela v ruce smačkaný dopis, ale nepodávala mu ho, pouze k němu vzhledla bezvýraznými zraky.

„Od Drahůsky?“ Mimoděk věděl, že jen zlá zpráva o jejich dítěti byla s to, způsobiti na ní tuto změnu.

„Ne“, odpovídala, mluvíc jako ze sna, „to není od Drahušky. To psaly jeptišky — Bůh jim zaplať, ó Bůh jim zaplať na-stokrát“ Tu teprve podala manželovi do-pis a položila těžkou hlavu na hranu stolu

vzlykajíc a sténajíc: „O Karle, co si po-čneme, co si počneme — — Srdce mi puká — Drahuško, mé drahé, mé ne-šťastné dítě!“ —

19. března bude na Sv. Hostýně prosebná pobožnost za pronásledované v Rusku.

POUŤ NA SV. HOSTÝN r. 1863.

Od Frant. Pravdy.

Velební páni z diecése Brněnské od-jeli v noci k železnici do Hulína, aby po ní na Velehrad se odebrali, a my ráno s příležitostí najatou jeli na svatý Hostýn.

Ve vlasti, kde Olomúc vévodí,
jesti tamo hora nevysoká,
nevysoká, Hostajnov jej imie (jméno)
moti božia divy tamo tvoří.

Museli jsme také přes Hulín a pak přes města Holešov a Bystřici, odkud jsme se dali ještě dovézt až pod horu, a kočí se vrátil, aby na nás v Bystřici počkal a oběd nám tam zamluvil.

Lezli jsme vzhůru, potíce se v parnu a jsouce umdleni, odpočívali jsme na dřevěných lavičkách, stojících podle cesty. Vrch je porostlý lesem až k výšině své, kde na holém prostranství svatá stavení se vypínají. Přišli jsme nejprv k vodě pověstné, která tu pod kaplí z památné studánky vytéká kovovou trubicí a do nádoby kamenné se spouští.

Roku 1241 utekli se na Hostýn okolní křesťané před Tatary, celou krajinu hubí-cími a odtud bránili se proti nim. Pa-mátka o tom zachovala se v ústech lidu a s tou souhlasí, co nám Rukopis Kralo-dvorský v písni „J a r o s l a v“ vypravuje. Křesťané, jsouce trápeni žízni nesnesitel-nou, hynuli, nemohouce již ani bojovati a v největší nouzi utekli se k Matce Boží, volajíce před oltářem jejím o přispění.

Aj hle! na rozhrátém nebi mráček!
Vzdujou větry, zahučel hrom strašný,
Chmouralo se mračno po všem nebi,
Blesky rázráz! bijou v stany Tatar;
Hojný příval pramen chlumský zživil.

Slavně ukázala se moc Hospodinova na Hostýně. Blesky zapálily stany pohanův a ze skály se vyprýštil hojný pramen, kte-

rýmž se křesťané občerstvili. I vrhli se na polekaného nepřítele, jenž v zmatku pádil k Olomouci, kde hrdinský Jaroslav nad ním zvítězil. Tím Morava i Slovensko a všecky vůkolní země osvobozeny od kru-tých vrahů, kteříž se vrátili do své vlasti.

Od té doby stal se Hostýn posvátným každému Moravanu, počet poutníků se množil, kaple Panny Marie, co tam byla, již nestačila, založila se větší, a do té byl dán obraz matere Boží, držící děťátko Je-žíše, z Jehož rukou blesky na Tatary utí-kající se sypají.

Později k hlavní kapli byly přidány je-ště dvě a třetí se ozdobil pramen zázrač-ný, jenž až posud vody studené a čisté vydává hojnost. Konečně na místě rozbo-řených kaplí vystavěl se nový pěkný ko-stel ve vlašském slohu, jenž dne 28. čer-vence 1748 slavně byl vysvěcen. Byl v něm oltář i sv. Jana Nepomuckého a bla-hoslaveného Jana Sarkandra a správa du-chovní svěřena vlastním kněžím. Však již za císaře Josefa II. uzavřeno, velebný chrám tento zrušiti, a r. 1787 skutečně byl za-vřen. Starý obraz Panny Marie přišel do kostela bystřického, kostelní šatstvo a ná-řadí, varhany, zvony rozdány jiným koste-lům, oltáře zbořeny, sochy roztřískány, kazatelnice shozena, dveře, okna, dlažba, vše násilím vzalo zkázu. I střechy se str-haly a přikryt jimi ovčinec nedaleko vy-stavěný. Na klenutí se nasadilo země, že tam byliny i stromy rostly a předce toto i zdi zůstaly neporušené.

Na svatý Hostýn nicméně přicházeli poutníci a r. 1828 počaly se sbíratí pří-spěvky, aby se zpustlý chrám zase obno-vil. Pracovalo se na tom až do r. 1845, chrám pokryt, oltář vystavěn, kazatelna zjednána, a dne 2. července mohl býti

zase posvěcen. I má již zvony, roucha, nádoby, postranní oltáře, svícny, kříže a varhany. Zbožná mysl učinila a učiní, seč jest. Hostýn zůstane slávou Moravanů, pýchou vlasti, pomníkem udatných činů. Lid jináč neřekne než „svatý Hostýn“, a svatý Hostýn viděti zdaleka po vší zemi.

Napili jsme se také vody Hostýnské, již se připisuje moc léčivá a již si poutníci tvář, hlavu, ruce a nohy umývají, berouce si ji i domů, a vystoupili jsme po stupních na taraz kolem studánky v podobě půlměsíce vyvýšený, kde nám přítomná kramářka obrázky, písničky a modlitbičky ke koupi nabízela. Nevěděli jsme ještě, že nahoře dostaneme lepší a všelicos jsme ji odkoupili. Měla také po ruce nějaký popis Hostýna, ale již jen v jednom výtisku, a když milý G. o něj stál, nechali jsme mu jej a to ku jeho vlastní škodě, neboť nahoře v sakristii prodává se „Historie Hostýna od F. Bečáka“, bezpochyby důkladnější, a tu já jsem si opatřil.

Největší zásobu hovorná ženština měla v písničkách, a jedna nás zvláště lákala. Zazpívala ji, abychom prý poznali i krásnou notu a nelitovali krejcarů, co stála. Arciť jsme ji odebrali a ona myslíc, že se nám líbí, pořád na ni přirážela. Je vytištěna v Hranicích 1859 a jedná o Tatarském obležení a kterak nyní ten chrám k opravení a zvelebení přišel. Přál bych si, aby již všickni Slované jen na písničkách si zakládali, jenž dle obsahu i slohu cenu mají a neprodávají se jen o trhu. V naší písni na p. stojí: „Nezapomjnegte na mě wdovy a sirotci, podegte váš memoriál, tak Bůh všemohoucí, dá vám prawdiwý recepis, na wašj bjdu welký křžž zegme z wás mnohou tjž.“ — Tomu nelze dobře ani rozuměti a mám to za nesmysl. Toho se tam nalézá ještě víc, a ani pravdy se ve všem nešetří. Jednejme si radši písničky lepší, věrnější a ušlechtilejší; i k Panně Marii Hostýnské máme takových a ty zajisté větší pobožnost v nás roznítí.

Několik set kroků nad pramenem vypíná se chrám Páně Hostýnský, a vedle jsou zříceniny bývalých stavení a zdí, jenž se tu jindy nalézaly.

Potěšili jsme se přerozkošnou vyhlídkou. Tu pohorí Slezské a Beskydy, tam Nitranská Javořina, tu hory Polavské, tam Jeseník krajinu oblemují; vrchy Radhošť,

Vysoká, Bába vypínají se vzhůru, hrady Jičín, Helštýn, Buchlov stojí tu co strážcové; Špilberk u Brna, sv. Kopeček u Olomouce kývají na tebe zdaleka a před sebou máš úrodnou Hanu a pěkné Slovensko s množstvím měst a dědin. Poznali jsme Kroměříž, Hulín, Holešov a Bystřici, pak Přerov, Napajedla a Hradiště. Byli jsme blaženi, že vidíme i do Uher i do Slezska a na tom jsme si věru zakládali.

Bylo právě po svátku Navštívení Panny Marie a stály tu ještě boudy s všelijakým poutním zbožím. Kramářky vidouce nás hned je otvíraly, a když jsme v kostele vykonali pobožnost a v sakristii do knihy se zapsali, kupovali jsme zase památky a nyní již lépe jsme pochodili. Zajisté se tu prodávají po celé léto, a třeba by tu kramářů nebylo vždycky tolik, nikdy asi nescházejí.

Na vrchu vál silný vítr. Mladé dívčici, u níž jsme si vybírali obrázky, odnesl jich několik a my jí je pomohli chytati. Já měl sebou svrchník a těšil jsem se z toho, neboť ho nahoře věru bylo zapotřebí.

Zastavili jsme se v blízké hospodě, kde nám dali dost dobré pivo, chléb a brymzu. Brymza je ovčí sýr, zde v ovčárnách čili salaších připravený, a chutná výborně. Dostali jsme ji plný talíř a divili jsme se, že pan hospodský nás má za hladovce a hle, zmohli jsme ji. Byla čerstvá, švýcarskému sýru nic nezařadila, ano nám se zdála ještě jemnější.

Opustivše hospodu odebrali jsme se do nejbližšího salaše, abychom brymzu viděli dělati. Stává se to od Valachů; byli tam čtyři, otec, dva synové a čeledín, a právě děláním brymzy se obírali. Měli podojeno, ovce stály a ležely za lisami, v předu na odděleném místě hořel oheň. Byl rozdělán na zemi a v kotli bylo mlíko, do něhož prý se dává telecí žaludek, aby se lehce srazilo. Otec Valach si ohrnul rukávy, čistě si teplou vodou umyl ruce, vzal kotel mezi nohy a lovil a mačkal v něm, spojuje ssedlé částky dohromady. Trvalo to dlouho a mezi tím jsme si povídali o ovcích, o salaši a životě v něm, o brymze a žinčici.

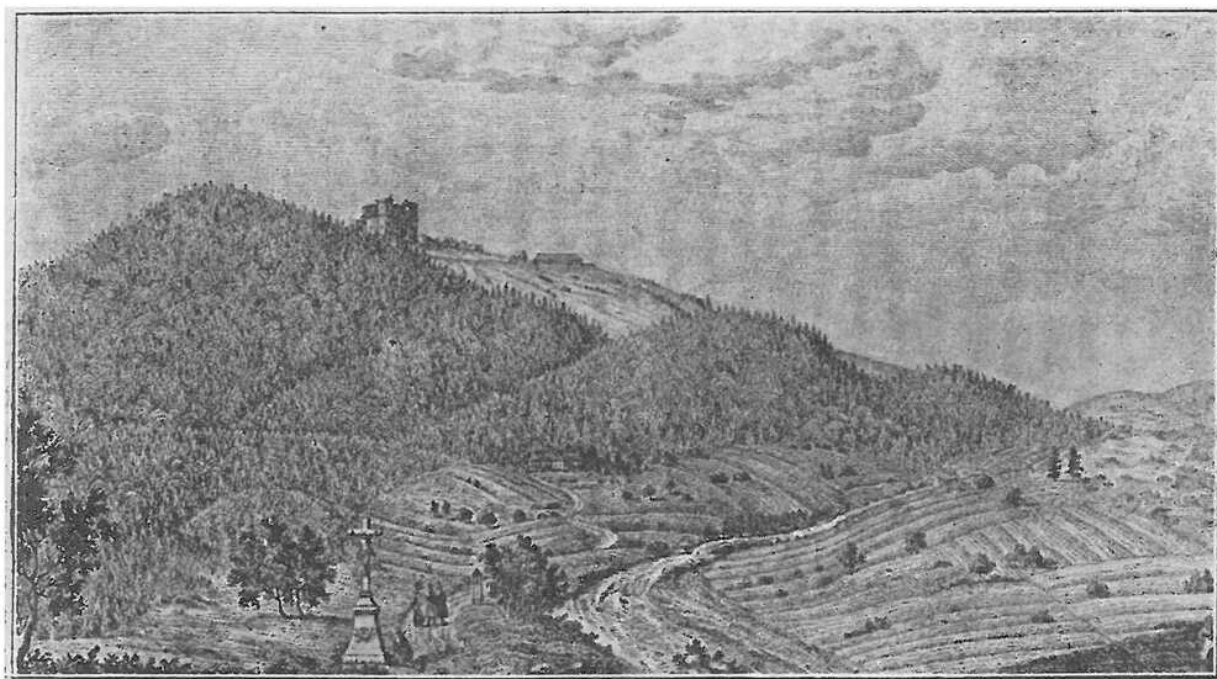
Žinčica je ovčí syrovátka, a pije se teplá od nemocných, již dole v Bystřici se zdržují, kam se jim donášejí. Té prý se nám mohou dát napítí, ale brymza se odvádí

pánovi a jim není dovoleno od ní si brát. Leželo jí několik calet baňatých na římse a řeklo se nám, že v tomto salaši pán nemá vlastního stáda, nýbrž v jiném vzdálenějším a větším, zde jsou ovce cizích lidí, již je sem dávají přeletovat a za každou odvádí se jim 7 liber brynzy.

Nejhovornější mezi Valachy byl mladší synek, chlapec výrostek, a všickni se k nám chovali velmi zdvořile a srdečně, vpravdě po slovansku. Nechtěli nás pustiti pryč, dokud brynza v kotli se neukáže, a když jsme byli viděli napřed menší pak větší kousky, rozloučili jsme se s nimi jako

pravovala nám příběh. Bylo patrné, že po kramářsku přehání a že z ní mluví chťivost zisku. I poradili jsme jí, aby si na tento svůj příběh dala udělati písničku, s tou že vydělá peníze a ona cítí, že jí rozumíme a že nejsme tak lehkověrní jako snad jiní poutníci, nechala nás jíti a již se o nás nestarala.

V Bystřici jsme si prohlídli znamenitý zámek a velkou zahradu barona Laudona a pěkný farní kostel s vysokou věží v průčelí a pak jsme zasedli k přichystanému obědu, z něhož jsme ale nepožili mnoho, jsouce nasyceni brynzou.

Sv. Hostýn z roku 1841.

s dobrými známými. Zajisté se nám líbili, jednání jejich bylo slušné a řeč moudrá a přívětivá. Na otázku, kde mají postele, odpověděli usmívajíc se, těchž nepotřebují; seno, sláma, mech a kožich prý jim stačí. Ovce vyhánějí dopoledne a odpoledne, a na zimu i s nimi odeberou se domů — mezi Valachy, již zde na druhé straně kopce už mají osady.

Venku viděti hráz s příkopem, jenž se táhne okolo vrchu a za zbytek ohrazení proti Tatarům se považuje.

Jdouce dolů přišli jsme zase ke kramářce, jež nám u studánky byla písně prodávala. Získali jsme si její přízeň bezpochyby svou štedrostí, čekala na nás a chtěla z nás mít ještě nějaký užitek. Vy-

Jindy Bystřice a Holešov patřily hrabům z Rotálů, a ti na Hostýně a zde vystavěli kostely a zůstavili i mnoho jiných šlechtických památek.

V Holešově se kostel právě opravoval, když jsme tam byli. Viděli jsme v něm samá lešení a vzpomínali jsme, že zde jednou byl farářem blahoslavený Jan Sarkander. Město je velmi úhledné, má velké náměstí, leží na řece Rusavě v utěšené rovině uprostřed bohaté Hané a hlavní okrasou jeho je velký, ve vlašském slohu stavěný zámek s krásnou zahradou, jenž nyní patří hraběti Vrbovi. V hostinci, kde jsme slezli, byla právě svatba.

Večer jsme byli zase v Kroměříži, odkud jsme vyšli.

ZAPISNÍK SVATOHOSTÝNSKÉHO KRONIKÁŘE

Dva úsudky o soše Panny Marie svatohostýnské. Básník Bohumil Pecka konal minulého roku na Sv. Hostýně duchovní cvičení, a napsal do časopisu „Na hlubinu“ článek „Poutník hostýnský“, z něhož vyjímáme:

Jedu na Hostýn. Zrána je hora zahalena hustou mlhou. Člověk tu žije v mračně. Před polednem mrak padá. V úvalech a roklích se válejí bílé jeho útržky zbavené moci. Šedivé sufity oblohy se zdvihaají a do kraje svítí opět bílý chrám Matky Boží. Sta jiříček švitoří radostně a obletuje mosaikový obraz v průčelí.

Žena oděná sluncem, stojící na půlměsíci, a kolem hlavy její koruna dvanácti hvězd. Oděná sluncem-paprsky její slávy se rozletují na všechny strany a prorážejí temné oblaky. Stojí na půlměsíci, který je obrazem naší nestálosti a proměnlivosti, obrazem toho, co je v duši cizího, vypůjčeného, bledého a mrtvolného, bludného a zoufalého. Stojí na půlměsíci, který je zlomkem a znetvořeninou nejdokonalejšího tvaru měrického, jímž jest kruh. Nemaje počátku ni konce, je kruh znakem nekonečného Boha. A půlkruh je znamením naší pomíječnosti, slabosti a smrtelnosti. A praví-li Pascal, že Bůh je kruh, jehož střed je všude a obvod nikde, co jiného je půlkruh, než výsměch a parodie božství, která nepředstavuje nic leda dva rohy obludy pekelné. Na půlměsíci stojí Matka a Panna, neposkvřená našimi slabostmi, nedotčená studeností smrti duchovní. Kolem hlavy koruna dvanácti hvězd. Nikde není její velebnější a důstojnější trůn, než zde na hoře, hvězdám blíž. Do výše vystupují všichni, kdož ji chtějí uctíti. Hvězdy znamenají věčnost. Pohybují se od věků týmiž neměnnými drahami. Neuchylují se nikdy od zákona daného Tvůrcem. Tisíce let do minulosti a tisíce let do budoucnosti lze vypočítati jejich postavení; i ve své velikosti jsou pokorné a poslušné a chtějí se věčně zdáti jen skromnými jiskřičkami na nebeské obloze. Proto jsou vyvoleny, aby zdobily

hlavu Největší ženy, která se nazývala služkou Páně.

A tato žena jest štědrá a plodná. Dává světu dítě. Drží je na levé ruce, tisknouc je na své přecisté srdce. A dítě, v němž láska a spravedlnost se políbily, Spasitel i Soudce, pravou ručičkou žehná lidstvu a levou metá blesky do propasti. Ať nás nematou ty blesky. Jistě je miloval pro jejich prudkou krásu a velebnost. Viděl satana padati jako blesk s nebe. Nejmilejší své učedníky nazval syny hromu. Žehná i mstí. Toť ten, jenž se skrýval, když ho chtěli kamenovati, a nepřipustil, aby blesk sjel s nebe a ztrestal nepohostinné Samaritány, a který s mírností přijal políbení Jidášovo, ale i ten, jenž bičem vyhnal prodavače z chrámu a mnohokrát volal běda pokrytcům a svůdcům. Kristus celý, nezměněný podle chabosti lidského srdce.

Je večer. Mrak opět zahaluje stráně hory. V údolí burácí hrom a křižují se blesky. A téměř svaté hory stojí v slunci tiché. A poutník vidí jen mlhu pod sebou a slyší jen hřímání dole. Na výšinách bezpečnosti stulen pod plášť nepřemožitelné Vítězky modlí se pláčem nadzemského štěstí.

Alfred Hoppe, kněz ve Vídni, jenž vydal knihu: „Poutní místa v Rakousku“, byl na Sv. Hostýně r. 1910 a popisuje sochu takto: „Tato socha náleží dle mého úsudku k nejkrásnějším milostným obrazům rakouských zemí. Jakoby v tomto obraze se uskutečnilo proroctví Kristovo: Jako blesk vychází od východu a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna-Člověka . . . (Mat. 24, 21). A uvidí přicházejícího Syna-Člověka v oblacích, s mocí velkou a velebností . . . Ano na oblacích nebeských přichází na obraze hostýnském; a blesky srší z Jeho ruky; — ale na rukou drží mladistvého soudce světa jeho milá matka — matka milosrdenství. Celá postava Syna a Matky, dobrotivě skloněné hlavy, přívětivé, milosrdné oči, a milostně roztažené ruce nám praví, že, ač drží v ruce blesky, přece tu není obrazu hrůzy, ale opravdový,

skutečný obraz požehnání a milosti. Bohatě ozdobena jako královna nám přichází Matka Boží naproti: Tvé oči jsou jako holubičí . . jako šarlatový pásek jsou rtové tvoje, jako granátová jablka jsou líce tvoje, jako věže Davidova hrdlo tvé . . . jako drahé pásky, řetízky zlaté uděláme tobě prokládané stříbrem (1, 9). Koruna zdobí hlavu nebes kněžny; husté plavé vlasy splývají pod korunou. A Synáček Boží je oblečen v bílé košilce, matka má červené roucho, na němž je modrý s mnohými záhyby plášť. Její nohy spočívají na skvoucím měsíčním srpku a na mračnech. Pojďte, klekněmě před tímto milým obrazem a šeptejme s celým srdcem onu krásnou, ale význačnou modlitbu, která je na římse velkými písmeny napsána, takže každému poutníku hned padne do očí: Zdravas, vítězná Ochrano Moravy, zůstaň Matkou lidu svému“.

K řešení školní otázky, několik myšlenek mladé dívky. Jak si představuji ideální učitelku? - Slýchala jsem často, jak je těžké býti učitelkou, a chápu ta slova, protože není lehkým problémem porozuměti duši dítěte. Dětská dušička má mnoho drobných starostí, které často tíží malou hlavičku, protože děti obvykle více se snaží porozuměti tomu, co je jim nepochopitelné. Jak často překvapí takové osmileté dítě otázkou, která i učitelku studovanou přivede do rozpaků. Proto se musí učitelka hodně snažiti, aby té dušičce porozuměla a hlavně, aby si získala lásku svých dětí. Vzpomínám na svoji bývalou učitelku. Bylo mi asi deset let, když jsme ji dostali za třídní, a od té doby často si na ni vzpomenu. Nikdy nás přísně netrestala, nekřičela na nás, říkala, že nechce, abychom se jí bály, že nemá ráda děti zakřiknutých. Smála se s námi, honila se, hrála si, byla naší maminkou i kamarádkou. Největší uličnictví trestala vyčítavým pohledem a odepřením toho, co jsme měli nejraději - vyprávění o Ježíškovi a Panně Marii. Jak často nám o nich vyprávěla, a jak to uměla! A přesto, že neznala trestu, nebylo mezi námi jediné, která by úmyslně udělala něco, zač by se na ni „slečna“ musila dlouze podívat a říci: „Dnes tedy vám nebudu vyprávět o Ježíškovi.“ Měly jsme ji tak rády, že bychom se byly praly s každým, kdo by na ni nechal padnout zrnko prachu, a když

odcházela, plakaly jsme všechny. Už je tomu několik let, co jsem jí nespátřila, avšak myslím si vždýcky: Kdybych se stala jednou učitelkou, bude mou jedinou snahou, být svým dětem tím, čím nám byla ona: matkou, učitelkou, přítelkyní a — ideálem. Jar.

Několik poznámek o schodišti. Na valné hromadě Matice Svatohostýnské roku 1909 byl podán návrh od hospodáře Matice J. Harny, lékárníka z Kroměříže, aby od Vodní kaple ku kostelu bylo pořízeno nové schodiště. Tato část hory má obtížný přístup pro náhlý sklon. Také každoroční úprava trpí nesmírně přívaly. Proto návrh byl přijat s nadšením. Jeden schod stál 120 K. Jméno dárcovo mělo býti do schodu vyryto. Sotva se tento úmysl dostal na veřejnost, hned sbíraly obce, farnosti, členové bratrstev a řádů potřebný obnos s přáním, aby jejich jméno na Sv. Hostýně bylo do kamene vepsáno. Také kněží buď mezi sebou neb mezi farníky pořádali sbírky. Kněží z blízkého děkanství sebrali mezi sebou na jeden schod a poslali obnos s poznámkou: Schod ať je označen na přání p. t. spolubratří: Duchovenstvo děkanství X. V duchovní správě po nás šlapou pokrokáři, sociální a národní demokraté, volná škola, anarchisté . . ať po nás jednou šlapou též klerikáli, když jdou na pouť k nejbl. Panně Marii Hostýnské, kamž my z okolí tak rádi putujeme . . .

Některý farář měl také obtíže sestaviti správné nápisy, když na př. některá osada ve farnosti, neb členové některého řádu v některé obci nic nedali. Proto jistý farář velmi podrobně udal nápisy na schody a dodal: Račte odpustiti, že jsem tak puntičkářský — musím býti tak dotěrný v žádosti své, aby potom některý dobráček kdysi neřekl, že zůstalo mně něco za nehty!

Nejjednodušeji to učinil přítel J. Harny, prostějovský lékárník Frant. Knapp. Napsal následující dopis: Aby ta myšlenka ne-utuchla, posílám na Hostýnské schody 120 K. Vymíňuji si ale, by toto moje darování nebylo nikde uveřejněno a aby mně také žádné poděkování nebylo zasláno. Jsem přesvědčen, že milá Matka svatohostýnská, kterou mám již po léta stále před sebou u psacího stolku, mně to hojně odplatí. Že se ta myšlenka podaří, jsem přesvědčen a za dvě léta uvidíš schody hotové, neb každému se ta myšlenka zamlouvá.

Schody byly do roka postaveny a na valné hromadě r. 1910 od předsedy Matice svatohostýnské, svět. biskupa dra Karla Wisnara, posvěceny. Jsou v nich vyryta jména dárců, kteří však měli přání, aby nesmazatelně byli zapsáni do nejčistšího Srdce Panny Marie Svatohostýnské.

Varhanická služba na Sv. Hostýně. Ze zápisků Antonína Šuly, nadučitele a varhanika v Bystřici p. H. - Varhanickou službu měl od pradávných časů na starosti vždycky učitel čili rektor bystřický i na Sv. Hostýně, kam posílal svého podučitele. Před r. 1828 byl v Bystřici p. H. učitel Fiala a po něm až do r. 1870 Vendelín Lerch, vzorný učitel a majitel záslužného zlatého kříže, byl z německé osady Schönwald, hejtmanství zábřezského. Roku 1860 dostal se Šula za podučitele k jmenovanému Lerchovi. Tu musil Šula každou neděli a svátek skoro ráno na sv. horu, za to obdržel 40 krejcarů, ostatní příjmy musil podučitel odevzdati svému šéfovi. Když r. 1870 Lerch zemřel, obdržel Šula školu bystřickou a vysílal opět své podučitele a naposled svého vyučence Klementa Slavického; tento jest již delší dobu varhaníkem v Tovačově. Jak za Lercha tak i za Šuly byl v Bystřici farářem a viceděkanem vdp. Bernard Reger, nyní věrně napodobený v levo oltáře Srdce Pána Ježíše na Sv. Hostýně. Pokud tento ctihodný důstojný pán žil, bývala každý rok na Navšt. P. Marie dne 2. července na Sv. Hostýně figurální mše a nescházely tu ani timpany t. bubny; poslední darované od brněnských poutníků jsou dosud nahoře, kdežto trouby k intrádám určené zmizely.

Budiž dovoleno zmíniti se zde o důstojném pánu Regrovi. Muž ten byl velmi přísný, ale tak dobrý pán. Jeho mohutný a lahodný hlas překvapil každého, kdož jej uslyšel zpívat, zvláště při prefaci a Pater noster, co jej Šula musil doprovázet na varhany, neboť si toho přál. Objem jeho hlasu byl bez námahy od spodního C až po vrchní A. Tak byl i velkým přítelem mládeže, nevynechal ani jedné hodiny náboženské mimo v čas nemoci, a v nedělní či opakovací škole musil aspoň půl hodiny před sv. požehnáním být, a když začalo zvonit, musila mládež hezky v pořádku před oltář. Šulovi zůstane slavný muž ten nezapomenutelným Bůh oslav duši jeho!

Jubileum. 28. ledna 1930 slavil v Holešově sedmdesáté narozeniny P. Jan Híkl, čestný kanovník kroměřížský, arcikněž, děkan a farář holešovský. Narodil se 28. ledna 1860 v Bělé u Jevíčka jako syn tamějšího správce školy. Studoval na českém gymnasiu v Olomouci, kdež r. 1878 maturoval. Na kněze byl vysvěcen r. 1882 a hned jako novokněž se dostal za kaplana do Holešova. K Holešovu jest přiřazeno několik osad, z nichž přicházejí každoročně průvody s kněžími na Sv. Hostýn. Mladý kaplan Jan Híkl je zapsán v sakristi 4. května 1883 na svátek sv. Floriána s průvodem z Přílep. R. 1886 je zapsán 20. května s procesím přílepským, 15. června, 13. září s procesím holešovským, 14. září s procesím žopským. I z Kostelce u Holešova, kde se stal r. 1893 farářem, býval častým hostem na Sv. Hostýně, vždyť měl svého bratra nadučitelem ve Slavkově pod Hostýnem. Vrátiv se z Kostelce jako děkan do Holešova, vodivával procesí z Holešova, zvláště i zelinářek holešovských, které přicházely v pondělí po Jméně Panny Marie. 16. července 1906 při pouti jerusalemských poutníků, na níž bylo 60 kněží s biskupem Dr. Karlem Wisnarem, měl jubilant slavnostní kázání a 5. září 1920 lurdským poutníkům z Prahy ukázal na Sv. Hostýně některé obrazy z pouti do Lurd. Když byl r. 1909 Sv. Hostýn prohlášen od nejd. konsistoře samostatným a neodvislým od Bystřice, chodíval každoročně přehlížeti úřední knihy hostýnské. Poslední léta spojoval visitaci s duchovními cvičeními, které tu konával skoro každý rok. Od výboru matičního byl zvolen za revisora účtů, a na valné hromadě Matice je doporučoval ku schválení. Je tedy vsdp. jubilant úzce spojen se Sv. Hostýnem. Přejeme mu tedy hojného požehnání od Panny Marie svatohostýnské k další jeho působnosti!

20. ledna za velkého náledí připutoval vdp. Štefan Stolárik, opat, farář v Čadce, šířitel úcty k Panně Marii svatoh. v údolí kysuckém na Slovensku. - Ku zprávám minulé čísla dodáváme, že 31. prosince pěšky a ve sněhu přišel na pout ze Vsetína 66letý katecheta Jindřich Valouch. -

Úmrtí. Ondřej Poledna zemřel. V sobotu dne 4. ledna 1930 zemřel ve Vřeso-

vicích u Prostějova, rodiště to také před-
sedy Matice svatoh., nejdůstp. preláta Fr.
Valouška, 90 letý stařeček Ondřej Poledna,
zakládající člen Matice svatoh. a vůdce
poutníků na Sv. Hostýn. Vedl je na Sv.
Hostýn i ve stáří 38krát. Cestu z Vřesovic
do Bystřice skoro 40 km vykonalo celé
procesí za jeden den, a musili na cestě
leckdy všelijaké překážky překonati. Byl
pochován 6. ledna za veliké účasti míst-
ních a okolních občanů. Jeho životopis a
fotografie jest na stránce 156. roku 1918
v Hlasech Svatohostýnských. O. v. p.

Náhodou a úředně se dovídáme, že 28.
června zemřel v Krmelíně u Staré Bělé
rolník Frant. Jarolím, každoroční poutník
hostýnský.

Různé. Obvodový sekretariát českoslo-
venské strany lidové ve Dvoře Králové
nad Labem nám oznamuje, že z tamějšího
kraje bude se konati 23. května pouť na
Sv. Hostýn a na Velehrad. Přijedou od-
poledne do Bystřice. Zájem je veliký. I my
se těšíme na poutníky z Čech!

Anna Houdoš, Chicago, Ill. píše v České
ženě 20. ledna takto: „Čtu se zájmem do-
pisy od poutníků, a prožívám ty krásné
chvilky znova. Myslím, že by bylo záhodno,
kdybychom přispěly dobrovolně na jedno
zastavení křížové cesty na Sv. Hostýně na
památku amerických poutníků. Co tomu
říkáte? Nebo měly bychom založiti spolek,
abychom se udržely více v paměti? Někdo
namítne, že bylo výprav více, ale myslím,
že žádná nebyla tak velká a významná
jako naše. Jsem jista, že žádný z nás do
smrti na tu cestu nezapomeneme“.

V Novinách z Podradhoště 8. února
1930 uveřejňuje Lev Pospíšil dopis pana
Janošíka, Birchwood, Wisc. P. Janošik,
jenž dříve z N. Yorku často psával na
Sv. Hostýn, a některé jeho dopisy byly i
v Hlasech uveřejněny, děkuje za lístek ze
Sv. Hostýna, stěžuje si na nepříznivé po-
časí na farmě americké, kterou by rád
prodal a odstěhoval se ku své dceři,
neb kdyby mohl, domů na Moravu!
„P. Berger nám odjel, českých kněží tu
ubývá, a my nemáme, kdo by nám kázal,
kdo by nám mši sv. sloužil, naše děti vy-
učoval“! Prosí o vzpomínku při modlitbě.

V únorovém čísle byl článek A. W.
Šembery „Hostýn“. A. W. Šembera se

narodil 21. III. 1807 ve Vysokém Mýtě.
R. 1839 byl jmenován profesorem řeči a
literatury české na stavovské akademii v
Olomouci a získal si velké zásluhy o po-
češtění Olomouce. R. 1841 vydal spis:
„Historie o vpádu Mongolů na Moravu“.
K tomuto spisu přidal pojednání o Hostýně
s obrázkem Sv. Hostýna z roku 1841.
Článek o Sv. Hostýně byl uveřejněn v ú-
norovém čísle. Obrázek sv. Hostýna z té
doby přinášíme v tomto čísle. R. 1849
byl jmenován Šembera profesorem řeči a
literatury české na universitě ve Vídni,
kde také 23. III. 1882 zemřel.

Návštěva chrámu. Pro příznivé počasí
přišlo 19./I., 26./I., 2./II. a 16./II. po-
každé na 200 věřících, 9./II. však pro
množství napadlého sněhu jen 40; na sv.
Valentina jich bylo taktéž na 40. Polovice
jich přistupovala k sv. přijímání.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.
V lednu 1930**

1. bylo lidí v kostele	340	a u sv. přijímání	80
5. „ „ „	270	„	102
6. „ „ „	480	„	196
12. „ „ „	360	„	103
19. „ „ „	330	„	106
26. „ „ „	270	„	80
Ve všední dny úhr.	640	„	523
Úhrnem	2690	„	1190
Mši sv. slouženo 117.			

Povětrnost v lednu. Měsíc leden byl poměrně
teplý. 25letý průměr za leden jest 4 st. zimy. Le-
tos je průměr 2.2 zimy. Mrzlo sice skoro každý
den, vyjma 15., 27., 28. ledna, ale teplota se po-
hybovala okolo nuly. Teprve po sv. Fabiánu a Še-
bestiánu od 21.-24. ledna klesl teploměr pod 7 st.,
a 24. ledna byla největší zima 9.4 st., 27. ledna
vystoupil teploměr nad nulu a 28. ledna byla nej-
větší teplota 5.5 st. nad nulou. Zajímavé jest, že
i největší teplo i největší zima byla za jižního vě-
tru. Ze dvou třetin větry byly jižní neb jihovýchodní.
Průměrná teplota ranní byla -2.7, polední -1.1, ve-
černí -2.4. V první polovici měsíce vály často silné
větry: od 2. 6., 8., 9., 11.-13., 15., 17., 26.-29.
Stromy ovinuté buď jinovačkou, neb obtížené zmrz-
lým deštěm jen stěží odolávaly jejich náporu.

Velmi často se nad horami vznášely husté mraky,
které se zřídka protrhly a propustily sluneční světlo;
častěji se snížily a zakryly vrcholy hor. Jen 18.
ledna svítilo slunce celý den. Většinou zamračených
dnů bylo 11. Mlha, vlastně nízké mraky, byly: 2.,
3., 6., 7., 9., 10.-12., 16., 17., 21.-26., 29.-31.,
ledna.

Sněhu bylo po celý měsíc skoro 2 dm. 1. a 29.
ledna ho bylo sotva na 1/2 dm; ale 2. a 30. led-
na ho napadlo na půl druhého dm. V druhé polovici
měsíce skoro každý den slabě buď sněžilo, neb mžilo.

nebo dokonce přšlo. Přšlo hlavně 20. ledna, a déšť mrzl. Byli jsme jako na skleněné hoře. Napršelo za celý měsíc 38.9 mm. 20. ledna za ranního deště jsme viděli dvojí duhu nad sebou na západě.

19. ledna tu bylo na 100 lyžařů, následující týden po dešti snih zledovačel a v neděli 26. ledna tálo; proto přišlo jen málo lyžařů; za to 2. února se jich dosti mnoho prohánělo na poli před hřbitovem.

V minulém čísle byla zpráva o bouři 12. prosince, která se přihnala od Přerova okolo páté

hodiny odpoledne, byla nad Hostýnem o $\frac{1}{4}$ 7 hod. Tato bouře mezi sedmou a osmou hodinou dostihla Tater a po ní se přihnala prudká vichřice od severozápadu. Byl to jakýsi záchvěv tafranské bory, která hned za sebou a za svými přívaly přinášela jasný večer a výrazně jasnou, hvězdnatou noční oblohu.

Časopis „Z našich hor a lázní“ již po několik měsíců přináší přehledy povětrnosti hostýnské a dokazuje přednosti tohoto podnebí.

Povětrnost na Sv. Hostýně r. 1929.

Měsíc	Průměrná teplota	Průměrná vlhkost	Průměrná oblačnost	Průměrný tlak par	P o č e t d n í												Počet srážek
					ledových	mrazov.	letních	tropic.	jasných	zamrač.	se sraž- kami	se sně- hem	se sněh. vrstvou	s bouřkou	mlhou	vichřicí	
leden	-7.9	95	6.4	2.5	30	31			8	17	20	20	31		12	14	77.9
únor	-12.5	95	4.9	2.0	26	28			9	10	10	10	28		5	11	19.6
březen	-1.3	92	5.3	3.9	13	28			8	9	13	10	29		11	6	27.7
duben	1.8	87	5.6	4.7	4	25			3	5	15	9	9		10	9	36.1
květen	12.1	85	5.6	9.2					4	7	16			8	8	4	93.7
červen	13.1	77	4.8	8.7			1		7	3	17			6	7	4	84.0
červenec	16.5	68	4.3	9.6			5	2	10	4	11			8	5	3	59.4
srpen	16.9	75	4.3	11.0			9		11	6	8			5	10	5	74.6
září	13.6	66	3.5	7.8			4		13	2	6			2	5	3	26.3
říjen	8.9	83	5.8	7.1		1			7	12	12			2	6	12	56.5
listopad	4.3	95	7.4	5.6		9			2	14	15	3			18	12	83.3
prosinec	-0.1	96	7.0	4.6	13	22			2	14	20	11	19	1	18	17	47.6
Celý rok	5.5	85	5.4	6.4	86	142	19	2	84	103	163	63	46	32	115	100	686.7

Vítr od S 68, SV 271, V 85, JV 203, J 124, JZ 113, Z 124, SZ 103.

Den mrazový je ten, v němž mrzne, ledový, v němž celý den mrzne, letní, 25° a výše, tropický 30° a výše. Nejvyšší teplota 23. července 32°, nejnižší teplota 12. února -31.4°.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostalku místa vyhrazuje právo, zkrátití zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče Ježíškově děkují, plníce slib: A.V. z Malenovic za vyslyšení prosby — Ph. M. V. K. z Mor. Ostravy za opětne uzdravení z těžké infekční choroby, kdy dobrý lékařodborník vyslovil beznaději — M. V. z Velkých Heraltic za uzdravení těžce nemocného děvčete, když již lékaři pozbyli naděje — M. P. z Kostelce u Holešova za vyslyšení prosby (100 Kč) — M. V. z Říkovic za uzdravení (50 Kč) — M. Z. z Císařova za vyslyšení prosby (200 Kč) — M. F. z Polanky za vyslyšení prosby v důležité věci (50 Kč) — A. V. z Tišnova za pomoc v těžké záležitosti — A. A. z Lesonic u Mor. Budějovic za uzdravení těžce nemocné matky — Rodina Otáhalová

z Pačlavic za vyslyšení prosby v důležité záležitosti (100 Kč) — B. F. z Vlčnova za uzdravení dítek (30 Kč) — Josef Semela, Magdalena del Mar Calle Tacna-Lima-Peru-Jižní Amerika za vyslyšení prosby a uzdravení ve vážné nemoci — J. H. ze Žabovřesek za vyslyšení prosby — Marie Winklerova, Ennis Ellis Texas za vyslyšení mnoha proseb — Aloisie Z. v České Lípě za vyslyšení prosby v jisté záležitosti (15 Kč) — B. V. z Uh. Hradiště za vyslyšení — A. K. z Břestu za pomoc — N. N. z Kyjovska za navrácení zdraví (20 Kč) — T. A. z Francové Lhoty, že byl po dlouhých průtazích za války pro nemoc propuštěn domů — Josef Kolářik, zámečník v Mor. Ostravě, Nerudova tř. 2. za uzdravení chlapce, který přes všechnu pomoc lékařů měl čtyři roky nemocné ucho, dále za vlastní uzdravení a konečně za příznivé vyřízení těžké záležitosti — J. B. z Dolní Vsi za vyléčení mnoho let trvající oční nemoci a za uzdravení rovněž dlouho trvající žaludeční nemoci — Jena Horáčková, výměnice v Chromči u Bludova, která píše: Jsem matkou dvou kněží, kteří byli jednoho

dne vysvěcení na kněze. Jeden je v Americe misionářem a druhý byl farářem v Dubisku. Byli jsme s manželem u něho na faře. Syn při zaopatřování jedné osoby dostal tyfus a umřel v nemocnici v Olomouci. Já s manželem jsem se také od něho nakazila a to tak těžce, že jsem o jeho smrti ani nevěděla: nesměli mi to říci. Za čtrnáct dní po smrti synově zemřel můj manžel, a já jsem k tomu dostala trombosu do nohou a ležela jsem půl čtvrtá měsíce. Matička Boží mne uzdravila, a proto jí děkuji. — Marie Ř. z K. u Vel. Meziříčí píše: „Jsem ctitelkou Panny Marie Svatoh. a odběratelkou Hlasů od r. 1913. V minulém roce jsem četla o knížečce sv. Josefa. Protože jsem se nacházela ve velké tísní, umínala jsem si, že budu také tak vzývati sv. Josefa o pomoc. Napsala jsem si prosbu do knížečky a konala jsem určité modlitby; za krátko mi bylo pomoheno. Asi před třemi týdny jsem si znova vyprosila pomoci. Moje blízká příbuzná, sirotek, dlouho hledala místo, až konečně je našla. V místě tom byl zaměstnán velice vlivný pán, jenž se k ní choval nepřátelsky a snažil se, aby byla ze služby propuštěna. Bylo by se mu to podařilo. Ve velké úzkosti jsem se obrátila k sv. Josefu, napsala jsem prosbu do knížečky a ustavičně jsem v duchu volala: Svatý Josefe! Tvého Ježíška pronásledoval Herodes. X. pronásleduje Y. Smiluj se a pomoz, aby nebyla propuštěna! A sv. Josef pomohl. Proto chci býti po celý život jeho ctitelkou.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Chudá žena píše: Mám manžela se synem v Kanadě a jsou oba bez práce. Já matka s pěti drobnými dětmi v chudé chaloupce opuštěná trpím nedostatek a bídu; rádi by mi pomohli a nemohou. Jen u Pána Boha a Panny Marie musím hledati pomoci. — Čtenářka z Velkého Ořechova zapomněla poděkovati za uzdravení své švakrové, a nyní sama velice trpí a prosí Pannu Marii Svatoh. za přispění. — Rodina S. z S. prosí za vyslyšení a ochranu.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

V časopise „Česká žena“, vycházejícím v St. Louis, Mo. v Americe dne 20. ledna 1930 děkuje M. B. Houston, Texas, Panně Marii svatohostýnské. Píše: Již se blíží ty radostné a veselé svátky vánoční. Ach jak moje mysl zalétá tam daleko na Moravěnku do malé obce Babice u Kelče, když jsme v tuto dobu adventní sedávaly kolem stolu u přeslic a kolovrátku, a předly. Moji rodiče měli větší statek, tak jsme měli velkou světnici, a chodívali k nám na přástky, mužští s kalendáři a s kronikami, a zpívali jsme v adventě písně adventní a o vánocích vánoční. Ó jak jsme byli všichni při každé práci šťastni! Každý večer se předlo a zpívalo a v sobotu večer jsme drali peří, neb Panna Maria také v sobotu nepředla. Jak vy, čtenáři, děkujete Panně Marii svatohorské, tak zase já mám co děkovat Panně Marii svatohostýnské, která mne mnohokrát vyslyšela. Ba musím i děkovati za záchranu svých dvou dětí; nyní jsou již veliké. Bylo to, když jsem ovdověla. Najali jsme si místo na Edge a tam bylo moc trávy velice suché. Kluk s holkou to pálili. Syn vyoral dvě brázdy dokola, a začali to pálit od spodu proti větru. Byl velký severák, a mi to bylo pomalu, tak jsem vzala sirku a zažehla jsem to po větru. Oh světe! jaká hrůza na mne padla! To hnalo a hučelo a zrovna na ně, jak tam byli na dolním konci i s mulami. Kdykoliv si na to vzpomenu, obějde mne mráz. Já to dusila, hlinu na to házela, ale což to bylo proti takovému požáru. Volala jsem o pomoc, ale nikdo nešel, ani nepomohl. Ve velké úzkosti o ty dvě děti, holku a chlapce, a dobytek, který nebyl můj, jsem klekla a začala prosit Pannu Marii svatohostýnskou — a hle nebezpečnoství bylo odvráceno. Za tím polem měl farmář přes 300 ovec a tráva byla suchá. Od té doby jsem se zařekla, že již nikdy nebudu vypalovati pole. Kdo něco podobného zažil, dá mi za pravdu. Panně Marii za to vděčím, od ní jsem si již mnoho vyprosila ve svém životě. Když mi manžel umřel, zůstalo mi doma osm dítek a žádného pojištění jsme nedostali, neboť nebyl pojištěn a vždy, když mi bylo nejhůře, poslala mi Panna Maria pomoc — a to v dobrých lidech, začez jim Pán Bůh zaplat! Nyní mám již

děti velké a jsou všichni zdraví, zač mám zase jen Pánu Bohu děkovati.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Psychologie a zpovědnice. Příspěvek pro moderní pastorační. — Napsal Th. Dr. Josef Beran, asistent theol. fakulty Karlovy university. V Praze 1929, nákladem Cyrillo-Methodějského knihkupectví G. Francla, str. 68 malého kvartu, cena Kč 7.—, poštou Kč 7.50. Autor, mladý a pilný náš spisovatel, zkušený zpovědník mládeže, dospělých a řeholnic, podává v tomto spisku cenný a zajímavý příspěvek pro vedení duší ve zpovědnici. V první části (str. 19-42) zabývá se více teoreticky psychologickými předpoklady mravního jednání, upozorňuje na význam letor, chorobných stavů a nadpřirozených vlivů, ve druhé části spíše prakticky (str. 43-68) popisuje hlavní směry moderní psychologie a jejich použití ve zpovědnici. Předem (na str. 2-14) podává analyticky přehled spisku, seznam jmenů a věcný, přehled literatury použité a předmluvu. V úvodě (str. 15-18) zdůrazňuje psychologický význam zpovědi a podává rozdělení spisu. Spisek je psán sice odborně a pro inteligenci, avšak jasně a srozumitelně. Vnější úprava a tisk velice vkusný. Kněžím a inteligenci vůbec vřele doporučujeme.

Život přesvaté Panny Marie. Podle vidění ctih. A. Kateřiny Emerichové, řeholnice řádu sv. Augustína v Dülmenu, napsal Klement Brentano. Přel. M. Fencel. Druhé vydání opravené a doplněné. Vydal Lad. Kuncič v Praze. Stran 500. Cena 75.— Kč. — Toto dílo obsahuje zápisy vidění, jichž se při různých příležitostech dostalo sestře Emmerichové o událostech ze života P. Marie. Rozvíjejí se v něm překrásné obrazy, v nichž velebně vystupuje do popředí nadzemská vznešenost a důstojnost Matky Páně, při vši její skromnosti, pokora, čistota, mateřská láska a dobrota. Vše to líčeno je prostě a přece skvěle, lidsky a přece svatě. Nikde nic přepjatého. Děj plyne přirozeně, právě jako život. Četba nejen povznáší a vzdělává, nýbrž i pouťá svou uměleckou krásou. Ovšem třeba viděním v této knize obsaženým připisovati jen takový výklad a takovou věrohodnost, jakou připouští církev katolická. Vhodná to četba duchovní a rozjímavá, již vřele doporučujeme všem zbožným čtenářům Matky Páně.

Modleme se! Modlitební knížka pro školní mládež. Vydali Emauzští Benediktini. Nové, přepracované šesté vydání. Stran 200. Celoplátěná vazba se zlatou folií. Cena 5 Kč, poštou 6 Kč. Při objednávce alespoň 10 kusů pouze 4 Kč. Objednávky vyřizuje: Obchod devocionáliemi v Emauzích Praha II.-320. — Je to výborná, oblíbená příručka náboženská v dnešním školním životě. Nejdůležitější modlitby, kostelní písně, návod k duchovnímu životu, **hlavně však příprava k sv. zpovědi, sv. přijímání a sv. biřmování** jsou upraveny vhodně pro dnešní školní mládež. Mše sv. je názorně vyložena řadou obrázků. I jiná vyobrazení velmi zvyšují cenu knížky.

Chytilův Mistopis ČSR v druhém vydání. Byla to odvážná myšlenka uspořádati druhé vydání Chytilova

Mistopisu ČSR, kdyžž zatím vyšlo už různých mistopisů pět. Poněvadž však ani jediný z nich, úředních nevyjímajíc, nevyčerpával mistopisný materiál, jak byl a jest dosud podán jedině v prvním vydání Chytilova Mistopisu, jehož 5000 výtlisků je v plném užívání, a poněvadž nad to některé z nich nesou zjevné známky chvatu, aby byly vydány dříve, než vyjde stěžejní mistopisné dílo Chytilovo a také všechny důsledky tohoto chvatu, stalo se uspořádání druhého vydání Mistopisu Chytilova po skončené revizi místních jmen a stabilisaci veřejné správy ČSR nutným bez ohledu na díla zatím vyšlá. Posudek České Akademie, že u díla Chytilova běží o dílo jedinečné, zůstává neotřesen, ba zdůrazněn je právě zatím už vyšlými jinými mistopisy. — Dotazy zodpoví a prospekty zašle administrace časopisu „Z našich hor a lázní“, Praha-Smíchov 1496.

Islandské povídky, sepsal Jón Svensson T. J., přeložil Bohumil Rejha, vydal Ladislav Kuncič v Praze, 130 stran. — V druhém čísle Hlasů Sv. Host. t. r. byla posouzena všechna díla tohoto spisovatele. Víťame s radostí tuto částku z jeho děl v českém rouše a přejeme si, aby brzy byla všechna jeho díla přeložena do češtiny. Vždyť prvotřídní tyto povídky, z nichž Nonni a Manni jsou rozšířeny v 500.000 výtiscích, se čtou v 16 řečech v celém světě i v Africe a v Číně. Dýše z nich pravá, čistá radost ničím nezkalená. V tom právě tkví jejich zvláštní půvab, vysoká mravní hodnota a důvod toho, že je dáváme do rukou naší mládeži a že i sami se rádi jimi pobavíme.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Herder & Co. Verlag, Freiburg im Breisgau.

Reine Jugendreife. Von Dr. Tóth. Stran 140., cena 2.20 M. — Předčasná znalost věcí pohlavních u naší mládeže vyžaduje zvláštního způsobu výchovy. Kniha, jež o těchto otázkách poučují, je veliké množství; můžeme však je dáti mládeži do rukou? Mnoho z těchto knih si zakládá na tom, že vedou do jednotlivosti s moderní, bezohlednou věcností a tímto způsobem svádí. Tóth našel pravý způsob a pravou míru. Tisíce naslouchalo vděčně a s porozuměním jeho přednáškám. Nyní vydal knižně, co na posluchače tak příznivě působilo.

Christus und die Jugend. Von Dr. Tóth. Stran 146, cena 2.60 M. — Katolická mládež ve všech zemích se shromažďuje okolo Krista, jenž má být opět střediskem jejího smýšlení a jednání. Kniha Tóthova vyhovuje této snaze. Mladíkovi, jenž bojuje s těžkostmi v přechodných letech, staví kniha ideál Krista mužný, energický, přímý, ideál, který dodává mládeži vůli, odvalu a sílu, aby ho následovala. Psáti takovým způsobem je nesnadné, ale Tóth to dovede. Víme to z jeho ostatních knih.

Grundriss der Kinder- und Jugendfürsorge. Von Dr. Joseph Beeking. Strany 334, cena 4.20 M. Kdo jakýmkoli způsobem je účasten velikého díla časové a nutné péče o mládež, uvítá toto dílo. Sociální výchovné a charitativní spolky a ústavy a úřady, pečující o záchovalost mládeže, sotva se bez něho obejdou. Beeking dovede zásadně, dějepisně, organizační a praktické stránky celého oboru podat důkladně, přehledně a krátce: tyto tři podstatné vlastnosti, jež svou uceleností vábí, dodávají knize zvláštního jejího rázu a ceny.

tásková, Olomouc — 40 Kč M. Kalivodová, Polanka, Slez. — 26 Kč J. Janíková, Bahno — 25 Kč: Jos. Haša, Drahotuše — Dr. Em. Pokorný, prof. Litoměřice — M. Calábková, Uher. Hradiště — 20 Kč: A. Ratiborská, Rohatec — M. Odložilová, Lehotice — B. B. z Prostějova — A. Kořková, Radějov — M. Turovská, Lobodice — C. Havlik, Bojanovice — J. Skřínka, Hradčany — Fr. Kunert, Chromeč — Fr. Strouhal, Třebětice — Al. a Her. Burgonetto, Prostějov — Fr. Jeřábek, správ. v. v. Luhačovice — Jos. Bartoník, Vrbka — M. Zajícová, Rožnov p. R. — B. Horák, Troubky n. B. — K. Hladišová, Nivnice — Fr. Fišerová, Jiřkovice — Ter. Volná, Sviadnov — Fr. Křížková, Veselá — Hedv. Filipová, Vítkovice — J. Chlupatá, St. Bělá — Fr. Kyseláková, Němčice n. H. na poděkov. — 18 Kč: Fr. Machálková, Němčice n. H. — M. Řihová, učit. Kostice — A. Bojarová, Radějov — 15 Kč: T. Terlecká, Vítkovice — J. Dostál, Luběnice — V. P. Čechovice, na poděkov. — Fr. Janoušková, Šardičky — Julie Volná, Místek — A. Glingarová, Místek — J. Obrtel, Troubky n. B. — 20 Kč: M. Zemanovi a Čičátkovi, Kojátky — K. Křepelková, Hodonín — J. Šumbera, Lukovany — Fr. Janotová, Vel. Těšany — M. Šindelková, Podhr. Lhota — M. Křenková, M. Karlovice — A. Hložek, Napajedla — 12 Kč: Dp. Ign. Hrubý, far. Boršovany — Mil. sestry Král. Dvůr — Dp. Jan Dvořáček, far. v Brně — N. N. Přerov — 10 Kč: M. Sfrnadlová, Lipník n. B. — Mil. sestry, Pačlavice — N. N. Malhotice — M. Zetliková, Fryšták — J. Hrabinský, Žeravice — C. Šedá, Němčany — M. Valentová, Chromeč — Fr. Žaludek, Příluky — J. Švédová, Brno — B. Kozušník, Bilovec — M. Otavová, Prostějov — Ž. Cifrová, N. Jičín — Fr. Glacnérová, Kojetín — M. Volná, Janovice — J. Mana, Lidečko — A. Plaňnová, Těšnovice — A. Mičulková, Boršice — J. Břínek, Brno — Fr. Šádková, Němčice n. H. — C. Kula, Kurovice — N. N. Tišnov — A. Horýl, Místek — J. Nesvatbiková, Čelčice — M. Procházková, Hrubčice — Rodina Slavíková, Tětelice — Dp. Fr. Bůbilek, far. v. v. Bystřice p. H. — Fr. Sámková, Brno — M. Nováková, Tuřany — J. Pastrnek, Všechnovice — Rod. Marková, Otice — Lev Dernický, Brno — J. Dostál, Příbor — Far. úřad, Mysločovice — Fr. Pajdla, Němetice — J. Volná, Místek — A. Glingarová, Místek — 8 Kč: M. Štěpaníková, Šumice — F. Glosar, Vřesovice — J. Hubiška, Vel. Týnec — A. Slováková, Vigantice — N. N. Vrahovice — Fr. Keller, Černovice — A. Chalupová, Hvozdná — A. Vrba, Skálíčka — J. Hnila, Hor. Ves — 7 Kč: Ant. Zermek, Vsetín — Fr. Kozáková, Kyselovice — 6 Kč: J. Špendlíková, Želechovice — 5 Kč: M. Vitásková, Olomouc — P. Nováková, Bánov — C. Hubková, Přerov — A. Sklenaříková, Prusinovice — N. N. Dolní Těšice — F. Olšaníková, Kyselovice — Far. úřad Zděchov — P. Spružina, Petrov — Jos. Juřík, Veselá — J. Mizera, Hulín — J. Vašinová, Břeclav — V. Jurča, Přerov — K. Slomek, Trúbky n. B. — L. Šafařík, Chrlice — Farní úřad, Hostice — 4:60 Kč: L. Divílková, Veselá — 4 Kč: F. Kobliha, Mar. Hory — 50 Kč: L. L. z Litultovic — L. Nečas v Bukové Č. — 20 Kč: Rodina Večeřova z Kladerub — 10 Kč: N. N. Prusinovic — 5 Kč: L. Svobodníková, Těšice — Fr. Eliášová, Hor. Heršpice — J. Bouda,

Přerov — J. Frank, Ráječek — J. Jvestka, Liskovec — V. Štěpaníková, Přerov — Msgr. A. Hlavinka, Kroměříž 1200 — Dr. In. Obdržálek, děk. Hor. Moštěnice, sbírkou 371:40 — N. N. učitelka z vděčnosti za uzdravení 500 — M. Smékalová, Trusovice 100 — Fr. Švéda, katech. Břeclava 200 — A. Rybová, Skalka 50 — Rod. Zatloukalová, Kojetín 20 — L. Sfrnadlová, Babice 30 — N. N. na poděkování 30 — Ž. Dohnalová, Kroměříž 50 — F. Zimák, Videň 100 — N. N. Milokošť, na poděkování 25 — N. N. Osek n. B. 100 — L. Hoblíková, Kateřinky 20 — M. Věsislová, Spitiňněv 3 — J. Zálesáková, Práskice 50 — Rod. Tkadlecová, Val. Senice 50 — A. Stodůlková, Paršovice 90 — M. Pospíchalová, Urbanov 50 — Fr. Novotná, Viceměřice 50 — Fr. Rozkošná, Kanovsko 50 — M. Lukášová, Zlatníky 40 — M. Tomečková, Tvar. Lhota 10 — Fr. Glosar, Vřesovice 8 — J. Pokorník, Blatnice 8 — Jos. a Fr. Kývalovi z Lešné u Krásna, na poděkování 200 — Fr. A. Valentovi, Roštín 25 — N. N. na poděkování 20 — V. Libosvár, Klokočí 20 — N. N. Bilany 10 — J. Bouchal, Vel. Prosenice 5 — N. N. na poděkování 5 — M. Jančálková, Životice 4 — N. N. na poděkování 30 — N. N. Klokočí 10 — N. N. 100 — N. N. Všetuly 20 — M. Keprťová, Jevičko 10 — T. Přikrylová, Ivanovice 20 — A. Hrubanová, Ivanovice 20 — M. Štolfová, Ivanovice 20 — T. Kašparová, Huštěnovice 20 — Fr. Glogar, Hůrka 20 — N. N. Roštění 10 — K. Novák, Vitonice 20 — N. N. z Kroměříže 20 — Fr. Huděk, kapl. Greifenberg 3 — Prostřed. Dp. Jos. Zatloukala, O. C. v Olomouci od N. N. na poděkování 310 — A. Zapletalová z Blatce 230 — Po 200 Kč: M. Trnková, Bytovčice — Dp. L. Koncer, far. Čehovice — M. Smýkalová, Drahlav 150 — Po 100 Kč: M. Hlaváčová, Brodek u Nezamyslic — N. N. z Přerova — Č. Horák, Janovice — A. Knapová, Tučín — M. Bémová, Tršice — El. Rudolfová, Ondratice — Fr. Pavelková, Hertice — A. Slámečka, Místek — M. Klimešová, Brno — Fr. Dlouhá, Sušice — M. Trtková, Nivnice 88 — Dp. B. Spisar, Frýdlant n. O. 70 — J. Vrána, Řikovice 58 — Po 50 Kč: K. Pospíšilová, Kroměříž — M. Kadlček, Dol. Němčí — Fr. Kobližková, Žamberk — A. Lipka, Šenov, Slezsko — M. Bendová, Žákovice — M. Vymětalíková, Řikovice — Al. a Fr. Rožkovi, Šlapanice — A. Havilková, Žabovřesky — M. Váňová, prof. v Brně — E. Běhálková, Vežky — Joh. Horáčková, Chromeč — Far. úřad Zdounky — M. Zdražilová, učit., Zborovice 60 Kč — Po 38 Kč: V. Rujbarová, Jezeřany — B. Vyhňáková, Šakvice — B. Benáčková, Manov 33 — Po 30 Kč: M. Valová, Znojmo — A. Kudlíčková, Otnice — J. Otípká, Šenov — J. Váňa, Přerov — J. Kolář, far., Albrechtice — Fr. Krystýnková, Hrozenkov 28 — Po 25 Kč: F. Vaculíková, Břeclav — S. Kaňa, Záhlinice — A. Váhala, Bernatice — N. N. z Koberic — Po 20 Kč: M. Kazmířová, N. Hrozenkov — M. Černá, Lanštorf — K. Turánková, Praha — J. Machurová, Želátovice — K. Skála, Velatice — H. Blažková, Drahanovice — M. Michnová, Sviadnov — T. Volná, Sviadnov — A. Zatloukalová, Císařov — K. Měkyšková, Brno — M. Smejkalová, M. Hory — Fr. Panák, Veselíčko — A. Ministrová, Henčlov — A. Dušá, Brodek — M. Rousová, Brno — A. Račhůnková, Pašovice — A. Holbová, Divnice — J. Marcoň, Ostrata — N. N. Všetuly — T. Janková,

Strážnice — Po 18 Kč: J. Mikulka, Olomouc — Fr. Absolonová, Lideřovice — Dp. Alb. Odrážka, koop. Ruda 16 — B. Bajerová, Bernartice 15 — N. Dědičik, Břest 15 — M. Gazdová, Brumovice 14 — Po 10 Kč: M. Bubeníčková, Zuvendorf — M. Maťoušková, Ivanovice — M. Nejedlá, Žižkov — Fr. Samková, Brno — A. Hémrich, Brno — J. Stánek, Praha — Š. Pres, Vracov — A. Konšelová, Určice — T. Hruška, Suchdol — Fr. Ludvík, Žerofice — N. N. z Brna — N. N. z Hodonína — M. Bartoš, Tučapy — M. Slavíková, Krmelín — Fr. Bimková, Místek — A. Pavlisková, Místek — A. Hradil, Šternberk — K. Pacovská, Vyškov — C. Pospíšil, Skalka — M. Zášková, Jamné — Svaz katol. žen a dívek, Prosenice — Fr. Surá, Místek — A. Kalmanová, Předmostí 9 — Po 8 Kč: A. Přátková, Tichá — J. Kocián, Trojanovice — C. Šrubař, Trojanovice — M. Jurdová, Jámy — A. Pullová, Přerov — Fr. Gavlík, Radějov — M. Bednářová, Vřesovice — J. Anderlová, Brno — M. Janoušková, Brno — N. Mikulišková, Přerov — Fr. Košina, Miškovice — J. Lhotský, Vávrovice — Fr. Černá, Bilovice — Dp. C. Jedlička, Jar. Sulíkov 6 — A. Zubaník, Tovačov 6 — Po 5 Kč:

A. Zelík, Komárov — J. Pokorník, Blatnice — J. Kokáš, Hrozenkov — J. Zahradníková, Prostějov — N. N. z Malhotic — N. N. z Ludslavic — J. Maksant, Březová 2 Kč.

J. N. DERKA

výroba · Nakladatelství · obchod
Sv. Kopeček u Olomouce.

Sklady dopisnic a obrázků do modl. knížek
všech poutních míst v ČSR.

Obrázky sklené v rozličné úpravě. Růžence,
závěšky a j. devotionalie.

Poutní zpěvník Mariánský stran 256.

Ceny v drobném Kč 4 — K dostání v drobném u obchodníků na poutních místech.

Tentýž s přívazbou kancionálu Kč 12 —, celoplátěný s červenou ořízkou Kč 14 —.

Modlitební knížka: **Poutník Svatohostýnský** stran 192, vázaná za Kč 5, celoplátěná Kč 6.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Anna Rozsypalová z Chropyně.

Ondřej Poledna z Vřesovic u Prostějova.

Jenovefa Šrámková z Chropyně.

Anna Rozsypalová, soukromnice v Chropyně.

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost pouťníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. — 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. — **Cena 5 — Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

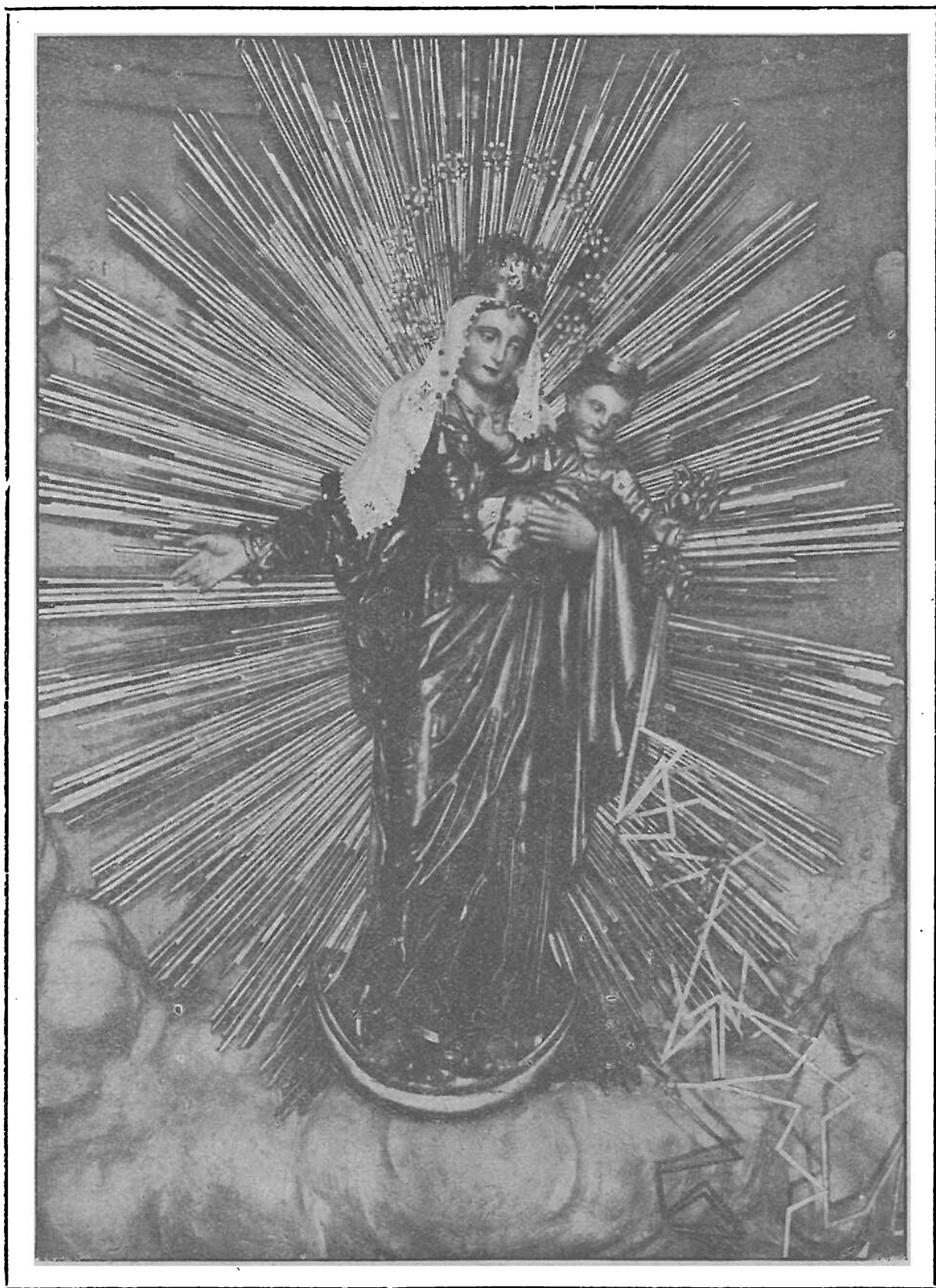
UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTŘICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: A. Kantilen: Svatohostýnské písničky, str. 49. — Oběť (Postní meditace), str. 49. — P. Josef Rybák T. J.: Zdravas, jeho smysl a význam (dokončení), str. 50. — F. P. Kyjovský: Matčino přání, str. 52. — Hradisko hostýnské, str. 55. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 58. — Poděkování, str. 61. — Prosby, str. 61. — Dopisy, str. 61. — Dopisy z Ameriky, str. 63. — Dobrá četba, str. 63. — Cizojazyčná literatura, str. 64. — **Vyobrazení:** Průčelí čerpací stanice vodovodu, str. 52. — Nádrž vodovodu u rozhledny, str. 53. — Nový výtok pramene u Vodní kaple pro dobu zimní, str. 57.

DARY.

Na kostel: 4000 Kč: Anež. Ondrašíková, Kvítkovice — 1000 Kč z odkazu † M. Suchánkové z Jezernice — 180 Kč sbírkou A. Jedličkové z Břeclavě — Po 100 Kč: Farní úřad Zdounky — Farní úřad Štítná n./Vl. — Manželé Zámětovi z Pustějova, Slez. — Jos. Lundová, Čehovice — 115 Kč: Pavla Langrová, Úpice, Čechy — 50 Kč: Magda Franková, Slavkov u Brna — Barb. Macharčíková, Ondratice — 48 Kč: Mar. Vaňková v Sádce — 40 Kč: Rod. Glosová v Těmčicích — Alf. Klimša, Liskovec — 38 Kč: Anež. Šprochová, Myslík — 20 Kč: Fr. Sámková, Brno — Josef Nikl, Brničko — M. Hlaváčková, Dol. Životice — Jos. Špaček ve Víru — Fr. Šebestová, Nitra — M. Kratinová, Brno — Fr. Sfrůzka, Drnovice — Zofie Kromerová, Květná — A. Rosenkranzová, Tovačov — 18 Kč: N. N. z Pavlovic u Přerova — 17 Kč: Ctitelé P. Marie v Brničku — 10 Kč: N. N. Žákovice — Ludv. Sachr, Vsetín — Julie Volná, Místek — Ant. Glingarová, Místek — V. Krestová, Mniší — C. Šesták, Václavovice — J. Hradil, Brusné — J. Hullová, Brno — Ant. Hlavica, Žákovice — C. Ryží, Vlkost u Kyjova — R. Procházková, Vážany — 8 Kč: J. Nevrla, Prostějov — 7 Kč: Jos. Haramija, Kaňovice — 5 Kč: T. Maříková, Brno — M. Řezníková, Kněžves 20.

Na hlavní oltář: 1000 Kč N. N. z Přerova — Fr. Hanák, Vizovice 100 — N. N. z Břestu 50 — N. N. ze Všetul 20 — A. Manová, Lidečko 10 — B. Valdmanová, Uher. Hradiště 10 — N. N. z Postrelmova 30 — Al. Zemanová, Č. Lupa 15 — M. Kunovská, Lipník 50 — N. N. z Koberic 25 — Vykoupilová, Velafice 10 — A. Kašná, Tvar. Lhota 10 — Rod. Hořáčková, Soběšice 20 — Manželé Zemanovi a Čičátkovi, Kojádky 20 — A. Tkadlec, Francová Lhota 30 — Frant. Hanák, Vizovice 50 Kč — Po 20 Kč: Jos. Dorazilova, Starojická Lhota — Ant. Segetová, Staroj. Lhota — Mar. Volná, Kozlovice — M. Vaňková, Stará Ves 15 — N. N. z Kelče 5.

Na sv. Antonína: Rodina Otáhalová, Pačlavice 100 — N. N. z Kyjovska 20 — Ant. Vrba, Hůrka 5 — A. S. z Bystřice p./H. 30 — Josef Kuna, Doňhany, Slov. 8.

Na oltářní a věčné světlo: Fr. Polerová, Malé Prosenice 20 — M. Fratriková, Brno 8 — El. Šeredová, Brno 15 — M. Svobodová, Brumov 10 — A. Glingarová, Místek 5 — J. Volná, Místek 5 — M. Navrátilová, Podivice 20 — M. Vajdíková, Veselí n./Mor. 100 — Štef. Mičuda z Čadce, Slov. 10 — J. Rešif, stud., Místek 10 — A. Vaňková, Lověšice 10 — Jos. Varaďa, Prakšice 10 — A. Chytil, Grymov 30 — Fr. Slováčková, Lipa 8 — N. Jungová, Kojetín 5.

Na korunky Panny Marie: Rodina Slezáčková, Snovídky 20 — Gertr. Bindačová, Háf 50.

Na elektrické osvětlení: Al. Domanová, Hodonín 30 — N. N. ze Ždánic 50 — N. Dědičik z Břestu 10 — Fr. Blaháková, Pavlovice 10 — N. N. z Kroměříže 10 — N. N. z Grumbíře 20 — Štef. Mičuda z Čadce 3.

Na Poutní dům: A. Marjánec, Tvorovice 30 — J. Jedelský, Rovensko 10 Kč — J. Váňa, Přerov 10 — V. Koudelka, Buková 10.

Na duchovní správu (klášter): N. N. Vel. Ořechov 10 — Dp. Jos. Kalabus, far. Rostenice 20 — M. F. z Polanky 50 Kč — Farní úřad Zdounky 150 — Frant. Hanák, Vizovice 50.

Na opravu Vodní kaple: N. N. z Kyjovska 20 — A. Kořková, Radejov 8.

Na Matici svatohostýnskou: N. N. kněz ze Slovácka 100 — Amal. Vraná, Tišnov 40 — Fr. Sedláček, dvorní rada, Brno 200.

Na dorost T. J.: N. N. Hustopeče n./B. 20.

Na vodovod: J. Bisonová, Brno 8 — M. Kořáková, Brno 20.

Pro chudého studenta: N. N. z Kostelce u Hol. 100

Číslo 4.

Duben 1930.

Ročník XVI

A. Kantilen;

SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNIČKY,

Svatý Hostýn.

*U modré nebes tůni
svatý Hostýn trůní
nad hanáckým krajem.
Holubice se tam bělá:
Matce to tam lásky tajem
z cukru zbudována cela.*

*Holubice v chvíli
dál a blíž se chýlí,
jak by mlhy a mraky
proniknouti chtěla zrána,
kde se kalí žalem zraky,
bolesti kde zeje rána.*

*K Tobě oči zvedal,
matku svou tam hledal
Banák v každé chvíli:
Nenech přervati tu pásku,
i když zloba o to sílí:
Zachovej nám svoji lásku!*

OBĚŤ.

(Postní meditace).

Obloha se dumavě dívá šedými mračny na zmrzlou zemi, pokrytou bělavým příkrovem jasného sněhu. Ledovou plání se tiše vleče temný stín. —

To moje je duše, jež v bídém mém těle jde mrazivou cestou. Oči své upírá k hvězdě, jež jediná jasně na cestu září. Tou hvězdou jsi Ty, Maria Panno, Rodičko Krista. K Tobě já vznáším kalich ze zlata, modravých safírů,

jež třímají mé ubohé, vyzáblé ruce. Srdce v něm bije, jež z mého je vyrváno těla. — Hleď Matičko, ještě se chvěje a rudé proudy z něj tekou, krvavou činí mou cestu. K Tobě chci dojít, před Tebou do prachu klesnout a přinést Ti v oběť, co je mi nejdražší.

Vidím Tě stále na nebi chmurném, však cesta je dlouhá, ničí mé tělo, ruce mi slábnou, hlava se níží a já stále Tě

zřím. Sedíš na zlatém trůně, Matičko Panno, jenž obklopen nebeskou září, blýská sem, do zemské pouště brilanty svými co hvězda, na kterou hledím jen, která mně vede. Jdu dlouho již; mnoho děsivých nocí a plačtivých dnů. Mé nohy se vleku stále kupředu, nedbají trní a hloží, nedbají kamenných, ostrých hran. Krev ať z nich kape, kůže se dere, jedno to, vždyť nesou mne k Tobě.

Přešel jsem spousty vodní, hučící bouřlivou nocí. Hladily, hýčkaly zpočátku krvavé moje rány, že v radosti šel jsem zrádnému proudu blíž. Do něho když jsem však vkročil s blaženým úsměvem na rtech, do bahna chtěl mne uvrhnout, jež na dně se černalo, vyrvát mi z kalicha oběť nejdražší, vlastní mé srdce a zanést je do dále, Bůh ví kam. K Tobě jsem, hvězdo má, vzhlížel, o pomoc v hrůze jsem volal. — Ochránu Tvou mocnou jsem cítil, jasný paprsek z trůnu Tvého mne vedl. Za jeho svitu jsem přešel bouřlivou řekou, na pevném stanul jsem břehu. A kalich před čelem drže chvějícíma rukama, přišel jsem dále v oheň a dým. Z žhavého podzemí obludy na nohy se mi věšely, slyšel

jsem ďábelský řev, když trhnutím jejich jsem nad propastí vrávorál. Avšak s obětí svojí jsem kupředu šel, za strážnou hvězdou, za Tebou Panno, kterás mi v ústřety zářila.

Z pekla již neslyším nic, ticho smutné až k zalknutí je kolem. Jdu, vleku se, v duši mé strach. Strach z klesnutí, ze smrti v mrazu a ledu, v tom zamlklém tichu, která má v sobě hrůzy víc, než divoké bouře řev. Smrt ta mi zabráni přinést v oběť kalich můj zlatý s krvavým nápojem. Strachem se chvěji, kráčím zimničně vpřed. Zda dojdou, zda přinesu Ti mé ubohé srdce, jež tiká již slabě, jak zraněné ptáče.

Pomoz mi Matko, nádobo milosrdenství! Hříšník jsem ubohý, nehodný Tvého pohledu, avšak vzpomeň si na svého Syna, na horu Golgotu v židovské zemi, na příkaz Jeho poslední při smrti zápasu: „Zde Matka Tvá a zde Tvůj syn!“ — Nuž smiluj se a nedej zahynout a k Němu doved duši mou, kde Tvůj je také trůn, nechť spálím pokorně ve vonné oběti tu trýzeň cesty daleké za jásavého zpěvu andělů a srdce mé nechť novou krví zčervená u nohou Tvých přesvatých! — AL.

ZDRÁVAS, JEHO SMYSL A VÝZNAM.

K 25. březnu podává: P. Josef Rybák T. J.

II.

A nyní význam Zdrávasu.

Zdrávas je nejstarší pocta Matky Boží, tak stará jako křesťanství. Zdrávas je modlitba universální, všeobecná: Všechny věky křesťanského letopočtu se ji modlí, všechny národy, všechny stavy: malí i velcí, chudí i bohatí, spokojení i rozervaní, spravedliví i hříšní, živí i umírající. I za prahem věčnosti zaznívá v žaláři očištcovém a ve slávě nebes.

Zdrávas jest skvělou apologií čili obranou úcty Mariánské: Když anděl, posel Boží a světice, vyvolená služebnice Boží, ji tak krásně velebí, směli bychom my ji své pocty odepřít?

Modlitba Zdrávasu stačí a hodí se pro všechny potřeby a okolnosti životní. Vyslovuji-li slůvko „nyní“, zdaž nemohu do něho vložit vše, co právě hárá v mém srdci, co mne znepokojuje, co tíží, co trápí? Zdrávas můžeme se modlit za každé náladu, radostné i žalostné, příjemné i svízelné. Zdrávas je píseň, již můžeš podložit různou melodií podle citů svých. Daří-li se ti dobře, máš-li ve svých snahách a podnicích úspěch, máš-li vzácné přátele, dává-li ti Bůh zakusiti sladkých útěch, zdůrazniš v andělském pozdravu své „Zdrávas Maria, milostiplná,“ t. j. modlíš se je ve smyslu: Buď vděčně pozdravena, Paní má, žes tak milostivou i ke mně! Jindy zas, jsi-li sklíčen a zkormoucen, řine se z útrob duše tvé vroucí: „pros za nás hříšné“ ve smyslu: Pros, za mne!

„Nyní.“ To není nevhodné nebo dokonce snad prázdné slovo. Což nepotřebujeme milosti každé chvíle, každého okamžiku? Není třeba, aby mne Bůh stále, tedy i nyní sílil svou milostí, abych vytrval na cestě ctnosti? Není stále ohrožována duše má? Nemůže i nyní mne znepokojovati pokušitel? Nemůže i nyní dorážeti na mne zlá žádost a ohrožovati milost mou? Nepotřebuji tedy i nyní mocné Prostřednice?

„Pros za nás hříšné!“ To je to kritické, vážné, důležité. Svatí a spravedliví nepotřebují přímluvy, nýbrž hříšní. Kdo však z nás není hříšný, není nakloněn k hříchu nebo nemá na sobě jedinkého hříchu? „Řekneme-li, že hříchu nemáme, sami sebe klameme a pravdy v nás není.“ (1. Jan. 1,8) Kterési blaseované (přezrálé) děcko nemohlo se spřátelit s tímto naším přídomek „hříšné“, ale dobře mu kněz řekl: „Tedy se modli na místě toho: za mne svatou a pyšnou!“

„I v hodinu smrti naší.“ Jak významná a důležitá prosba! V hodinu smrti naši se rozhodne o věčném údělu našem. Kam strom padne, tam zůstane. Bude-li konec dobrý, vše dopadne dobře. — Šťastná smrt, šťastná věčnost! — Nešťastná smrt, nešťastná věčnost. — Na čem nám tudíž musí více záležeti, než abychom šťastně vyšli z tohoto světa? Oč tedy dlužno více se starati, oč úpěnlivěji prositi, než abychom dobře zemřeli! Jak moudře vede si tudíž církev sv., pobádá-li nás, abychom v každém Zdrávasu, který přejde přes rty naše nebo se ozve v srdci našem, vzývali nejmnocnější orodovnicki a nejlepší matku svou o prosbu a přímluvu v hodinku smrti naší! Na čem nejvíce záleží, o to sluší často, ba stále prositi. —

Je to jen bajka, ale vhodná: Malý ptáček vesele a bezstarostně si poskakoval s větévky na větévku. Ale vtom přiletěl jestřáb a jižij se řítí na malého opeřence. Co si má počítí? Uletět už nemůže a ubránit se také nemůže. I začne žalostně křičet z plna hrdla. A hle! přiletí ještě větší chlapík než jestřáb — šedý sup, a přímo na jestřába, chudás je v úzkých: buď uletět nebo se ubránit. Ubránit se bude těžko. I zdvihne se a odlétá, než sup za ním. Malý ptáček je zachráněn.

Co to znamená? Malý ptáček jsi ty, milý ctiteli Mariánský! Jestřáb je satan, který jistě bude na tebe zle dorážeti, až se přiblíží konec tvůj. Ale blaze tobě, jestliže jsi často volal k nebeské mateři své: „Pros za nás . . . i v hodinu smrti naší!“ Pak k Ní volati neopomeš ani ve chvíli poslední, a Ona, tvá nejlepší matka, jistojistě ti přispěje a zažene satana. Již pokorného volání k Ní ďábel nesnese, poněvadž je duch plný pýchy. A vroucí volání není možno bez hluboké pokory.

Proto i svatí tak vroucně a důvěrně vzývali Pannu Marii. Sv. Ludvík, biskup toulounský, na př. velmi často za života svého se modlil pozdravení andělské, zejména slova: „I v hodinu smrti naší.“ Když se ho ptali, proč tak činí, odpověděl: „Poněvadž vím, že brzy zemru, a milostiplná matka naše P. Maria mi pomůže tuto poslední a rozhodnou záležitost šťastně ukončiti.“

Čiňme podobně a doufejme pevně, že blah. Panna i nám pomůže šťastně dokončiti naši nejdůležitější záležitost čili šťastně zemřítí. Možná, že nám po tomto žití bude přetrpěti dlouhý očistec, než budeme schopni a hodni vejíti do slávy svatých. Je na snadě, že tehdy ještě vroucněji zdraviti budeme svou nebeskou Matku a Královnu, volajíce úpěnlivě: Pros za nás hříšné, ještě poskvrnami hříchu stížené nyní v tomto trápení očistcovém! až totiž ještě lépe poznáme, čím byla pro nás P. Maria v životě tomto a co nás očekává v nebesích.

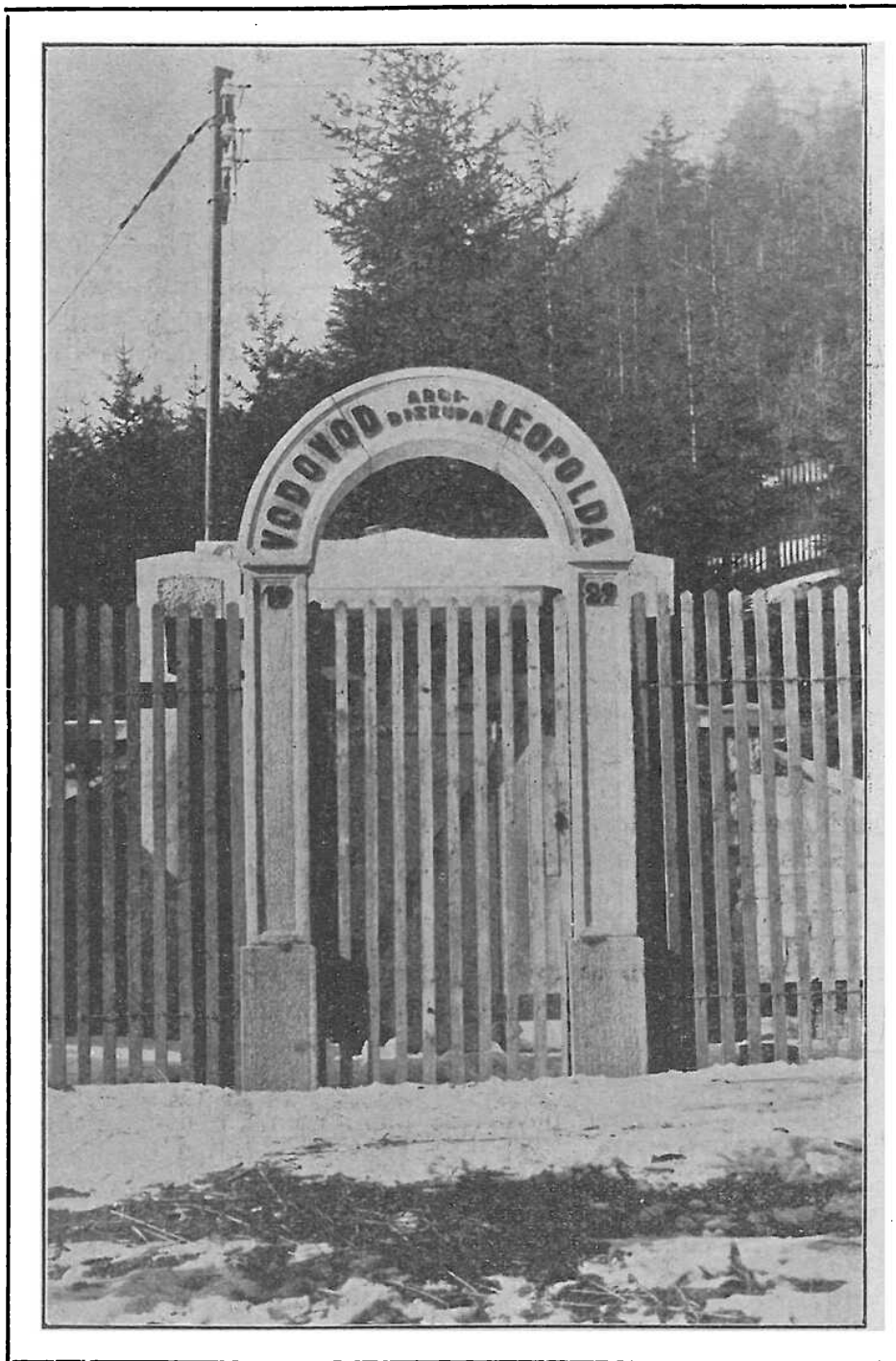
A až jejím mateřským přispěním splatíme poslední dluh, poslední penízek Bohu spravedlivému, až spadnou s nás okovy očistcové a anděl Boží doprovodí duši naši i k trůnu Té, která o nás tak mateřsky pečovala a všemožně se nás ujímala, jak vděčně a nadšeně budeme ji zdraviti pozdravem andělským a Alžbětíným „Zdrávas, Maria, milostiplná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš!“ Proshy církve sv. však už nepřipojíme, poněvadž by neměla smyslu. Volání: „pros za nás“ se pak ani pro nás nehodí, poněvadž budeme již u cíle svého, mezi anděly a svatými ve slávě věčné. Amen.

MATČINO PŘÁNÍ.

Příběh marnotratného syna z naší doby.

Když Rudolf Horák přišel na špatné cesty, omlouvali ho dobří lidé v Křižanovicích: „Ubožák, nikdy nepoznal matky. Vždyť umřela, sotva dovedl chodit a mlu-

le kněze a sousedy, všechny napjatě očekávající návrat otcův z trhu ve vzdáleném městě. Mohl se rozpomenouti, jak umírající žena dala jej a bratra přivést k lůžku,

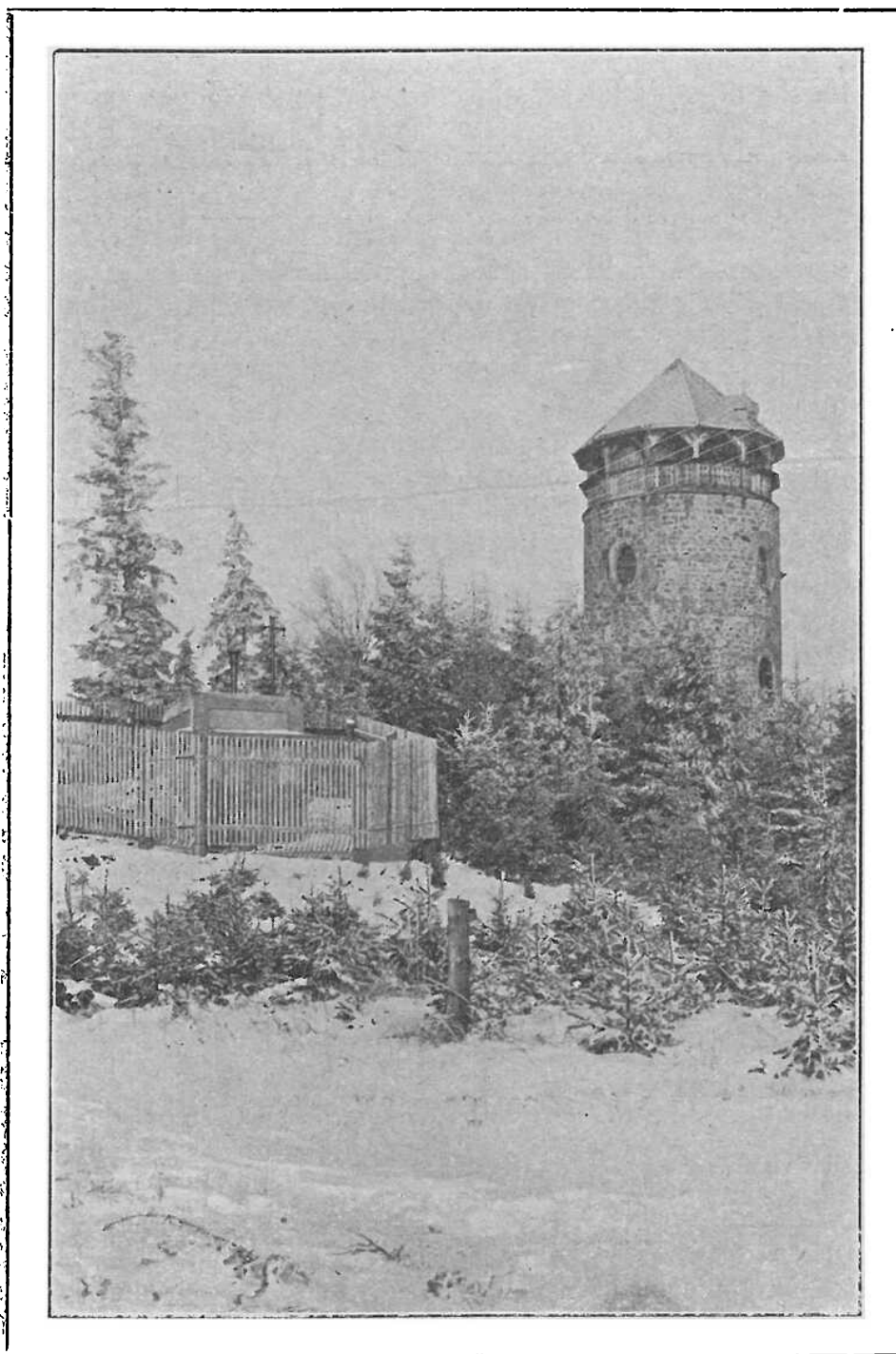
Průčelí čerpací stanice vodovodu.

vit.“ Ve skutečnosti měl Rudolf přece aspoň jednu vzpomínku na matku, která zemřela, když mu byla necelá čtyři léta. Viděl v duchu dlouhou, nízkou ložnici, obrácenou okny do dvora rodného domu, bledou tvář, ležící na bílých poduškách, u poste-

zatím co se její přátelé modlili poslední růženec v jejím životě, a jak oba synáčky žádala, by jí slíbili, že se každého večera pomodlí aspoň jeden desátek růžence, aby Matka Boží zastoupila místo umírající matky. Kdykoli jeho bratr Jan, jemuž bylo

tehdy deset let, a jenž tudíž si pamatoval
jasně každou podrobnost, dospěl k tomuto
bodů často opakovaného vypravování, po-
dotýkal: „A pak mi pravila, abych se o
tebe staral a dbal, bys na ni nikdy ne-
zapomněl a to nesmiš nikdy, nikdy!“

zdravým úsudkem venkovanů; jinak ovšem
nevynikal ani tělesně ani duševně nad
průměr. Oba se dobře snášeli přes značný
věkový rozdíl, neboť Jan byl hrdý na svého
bratříčka, jehož bystrost překlenula děláci
je šest let. Neshody a různice, jež se me-

Nádrž vodovodu u rozhledny.

Oba hoši byli si velmi nepodobní. Ru-
dolf byl bystrý a čiperný, vždy první ve
své třídě a často také první, když šlo o
nějaké čtvrtáctví ve škole nebo venku.
Jeho starší bratr byl tichý a pomalý, ne-
však hloupý, spíše chytrý a obdařený

zi nimi občas vyskytly, rozplynuly se vždy
při večerním růženci. V zimě se jej mo-
dlívali celý s otcem u hřejícího krbu za
dlouhých, tmavých večerů a v létě ne-
opomenuli aspoň desátek na sklonku dlou-
hých, lopotných dnů.

Když Rudolf vychodil se skvělým výsledkem měšťanskou školu, radili známí otci, aby ho dal vyučiti strojníkem v Ostravě. Otec se dlouho radil a dotazoval, než se k tomu odhodlal. Jeho stateček byl malý a na zdárné vyučení bylo potřebí hodně peněz. Byl to hlavně Jan, který ve svém nadšeném obdivu bratrových schopností a svou ochotou ke každé oběti přiměl otce, by poslal Rudolfa do světa, kde se mu otvírala brána k úspěchu.

S počátku šlo všechno dobře. Teprve po mnoha měsících začaly Rudolfovy dopisy býti méně uspokojivými; měl mnoho krásných, poněkud neurčitých plánů a žádal stále více peněz. Počaly o něm propukati ošklivé řeči a čísi bratr, vrátivší se z Ostravy do Křižanovic, nazval jej „darebáčkem.“ Mluvílo se o karbanu, pití a jiných zlých věcech. Otec a Jan tomu nechtěli zprvu věřiti. Než byla to bohužel pravda. Hoch, byť v jádru dobrý a nadaný, neměl být vůbec poslán tak mlád a osamocen do víru velkoměstského života. K tomu byl příliš nezkušený a neodolný. Octl se ve spárech špatné společnosti, dříve než si otec a bratr uvědomili pravý stav věci a mohli jej svým vlivem zachrániti. Bylo již pozdě: dopustil se několika přestupků proti zákonu a zmizel. Dlouhá léta nebylo o něm vidu ani slechu v Křižanovicích.

S počátku se nikdo neodvažoval s Janem o nezvěstném bratru ani mluvit, ale po čase poznali, že o něm soudil velmi shovívavě. „Ubohý Rudka“ pravil, „býval vždy tak povolný! Jsem přesvědčen, že dobrá polovina všech těch povídaček o něm jest vyhláška a to ostatní nelze mu také úplně klásti za vinu . . .“ „Otec a já,“ pravil panu faráři, „rádi ho uvítáme, když se náš marnotratník vrátí domů.“

Když však léta mýjela a o Rudolfovi nebylo ani potuchy, polevoval znenáhla Jan ve svém dobráckém nazírání. Otec stárl a starost o hospodářství spočívala vždy více na Janových bedrech. Stával se z něho drsný nemluva. Denně však se modlil aspoň svůj růžencový desátek.

Jednoho večera jel na voze z výročního trhu v dalekém krajském městě. Již se stmívalo a mrzlo do kostí. Hlavou mu táhly zasmušilé myšlenky. Trh byl mizerný a peněz málo. Napaadlo ho, jak by se mu

v této tísní hodily peníze, jež jeho nezdárný bratr promarnil. Když přijel k domu, podivil se, vida všechna okna nezvykle osvětlena a všude čilý ruch. Vzkročil do kuchyně a shledal, že se chystá opravdová hostina. Popadl děvečku za rameno a obrátil ji k sobě: „Co znamenají ty přípravy?“

„To je velká novina, pane Horáku,“ pravila ženská, hledíc naň zpytavě, „váš bratr se vrátil a starý pán řekl, abychom vám to ihned vyřídili, jak se vrátíte. Sedí asi v zadní světnici a vyprávějí si.“

Vlna hněvu zaplavila Janovo srdce. To se mu nezdálo spravedlivé. Sotva se objevil jeho bratr, který jim způsobil tolik ostudy, hned je celý dům na nohou, aby ho přivítal, kdežto jeho si sotva kdo všimne, když se zmořen vrátí z poctivé, namáhavé práce!

„Pověz Ančo otci, že jich nebudu rušit při obědě,“ vybuchl, „půjdu na noc do hotelu v Pušperku.“

A mžikem se vyšvihl opět na vůz a ujížděl do blízkého městečka, pobízejе unaveného koně co k největšímu trysku.

U hostince hodil otěže posluhovi a žádal na užaslém hostinském ubytování na noc. V pochmurném mlčení šel do pokojíku mu vykázaného. Byl k smrti uondán a hned se chystal ulehnout. Ze zvyku jako stroj ohnul kolena a poklekl vedle postele s růžencem v ruce. Počal odříkávati zdrávasy s hněvem v srdci. Poněnáhlu se jeho rozbouřené nitro tišilo. Byl pátek: bolestná tajemství! Vynořila se v něm vzpomínka na umírající matku a její dvojí přání. První z nich plnil věrně právě nyní svou modlitbou. Druhé bylo: „Starej se o svého mladšího bratříčka! A tím byl Rudík, ten malý hošík, který klečel s ním tak často, přecasto při růženci v dávných, šťastnějších letech. Jak asi bylo tomu ubožáku, když se k němu dnes večer tak krutě zachoval! „Otče, odpusť jim!“ Vzpomněl si, jak kdysi prohlásil svou ochotu přijmout vracejícího se marnotratníka — a jak jednal?

Růženec byl u konce. Povstal s pevným úmyslem se vrátit ihned domů, třeba bylo již pozdě v noci a přivítati Rudolfa a odprosit otce.

U dveří se ozvalo zaklepání a v jejich rámci stál stařec.

„Tatínku“ zvolal, „odpusťte mi! Nevím co mě to popadlo. Únavou a chladem jsem ztratil rozvahu, když jsem viděl všechno to chystání, jehož se mi nikdy nedostalo.“

„Jeníčku,“ pravil stařec zvolna, „jednal jsem tak zajisté slušně a spravedlivě, když ten ubohý hoch, kterého jsme ztratili, zase

se k nám vrátil. Což jsi nevěděl“, přimlouval se, „že bych ti dal podle možnosti vše, co bys chtěl? Tys byl vždy dobrým synem ke mně a vše, co mám, je tvoje. Ale teď Jeníku, Rudolf čeká na tebe.“

„Hned půjdu s tebou tatínku,“ pravil Jan a políbil křížek na růženci.

HRADISKO HOSTÝNSKÉ.

Před dvaadvaceti lety napsal v Časopise vlasteneckého spolku musejního V. Houdek článek o hradisku hostýnském, který zde čtenářům beze změny podáváme.

Kromě staroslavného Velehradu není ve vlasti naší místa, ku kterému by lid náš s větší pohlížel úctou jako ke svatému Hostýnu, jehož bílý kostelíček za jasných letních dnů daleko, široko s větrné výše své pohlíží na žirné nivy moravské. Který, vlast svou milující Moravan, neputoval aspoň jednou za života k tomuto, národu našemu tak posvátnému a drahému místu, zároveň s těmi davý pobožných poutníků poklonit se před stolcem Mateře Boží, která tamo divy tvoří, pokochat se přerozkošným, čarovným rozhledem s Hostýna po široké Hané až k protějším horám udivenému zraku se otvírajícím rozhledem, že jemu rovného na Moravě není; nadýchat se toho čistého, horského vzduchu a občerstvit sprahlé hrdlo tou věrou zázračnou vodou, jejíž pramen před půl sedmým stoletím vyschlý a náhlou bouří oživlý stal se historicky tak památným?

To všechno je o Hostýně všeobecně známo, ale že památná hora tato věnčena je na temeni svém mohutnými náspy, že je tam hradisko, na Moravě — pokud známo — snad nejrozsáhlejší, — jak málo je těch i mezi inteligentními vlastimily, kteří toto vědí a jak mnoho je těch, kteří navštívivše Hostýn — valů těch tam nepozorovali!

Upadloť hradisko to i u našich učenců starších naprosto v zapomenutí. Topograf Schwoy o něm při popisu Hostýna ani slovem se nezmiňuje. Rovněž Wolný nepozoroval tam nijakého náspu, ač sám dosvědčuje, že na Hostýně byl, že kaplička nad známou studánkou hostýnskou vystavěná stojí v prohlubině, kterou by prý člověk skoro

pokládati mohl za hraděbní příkop křesťanů z r. 1241. (in einer Vertiefung die man für den Wallgraben der Christen vom J. 1241 zu halten versucht wäre) a odvolává se pak na skalického občana Jana Záhorského, jenž ve svých zápiskách*) k roku 1697 mluví o valech, které prý tehdy chrám hostýnský obkličovaly (von Wällen, die sich um die Kirche befanden) mluví tedy Wolný tak, jako by tam valů těch již nebylo. Nebudiž to slovuťnému učenci tomu a velezáslužnému topografovi našemu řečeno na porok; nebylť on archeologem, a za doby, kdy svou topografii vydával, všecek učený svět o pustých hradiskách našich ničeho nevěděl.

A když konečně se obrátila pozornost vzdělavců k valům Hostýn věnčícím, připisován původ jich křesťanům, r. 1241 na Hostýně od Tatarů obléhaným. Bylo to r. 1842, kdy profesor A. V. Šembera vydal v Olomouci malý spisek jubilejní pod titulem „Vpád Mongolů do Moravy“, kdež — poprvé v nové literatuře Hostýna se týkající — je určitá zmínka o hostýnských valech; viděti prý tam dlouhou hráz, která zároveň s příkopem kolem celého vrchu v obvodu bez mála na půl hodiny vedeným za zbytek někdejšího ohrazení proti Mongolům se považuje. (Str.70.)

O tomto náspu se zmiňuje také rukopis královský ve známé básni Jaroslav na několika místech takto:

V husté tmě křesťené náspy vrhú,
náspy zakopané kolkol vrchu . . .
Křesťené na náspech všudy stáchu . .
Přivalichu klády pokraj násep.
Juž juž Tateré sě v náspy hnachu
skřekem řvúce až do oblak strašno;
juž se jechu náspy rozkotati.

*) Rukopisný zlomek nalezený v literární pozůstatosti moravského dějepisce Sředovského.

I svalichu (křestěné) s násep klady¹ mocné..

Zběžné čtení prvních dvou zde uvedených veršů mluvilo by vskutku pro to, že valy hostýnské vzaly původ svůj teprve za návalu tatarského. Ale již ve článku moravského historiografa dra. B. Dudíka „Předkřesťanská pohřebiště na Moravě“*) ve kterém je podán první obšírnější popis hradiska hostýnského od p. Ed. Dudíka, bratra dra. Bedy Dudíka, klade se původ valů těch do minulosti další: jeť tam zmíněno o pověsti lidové, dle které prý byl Hostýn za dob pohanských sídlem boha pohostinství, jehož starobylých ohrad křesťané v nebezpečí před Tatary zase užíli. Také se tam praví, že při vyměřování vozové cesty ku kostelu nalezeny jsou sice hojné střepy hliněných nádob, zůstaly však bez povšimnutí. Co se z nich zachovalo, pochází beze vší pochyby z popelnic jaké se v předkřesťanských pohřebištích a žárovištích nalézají.

Konečně pak r. 1884 podal neunavný badatel professor K. J. Maška ve sborníku musejní společnosti ve Val. Meziříčí zprávu o své archeologické procházce na Hostýn, dle které kopáním na různých místech zjistil, že Hostýn obýván byl již za pravěku.

A vskutku, kdokoli shlédne náspy hostýnské, v tom zajisté vznikne oprávněná pochybnost, že by náspy tak rozsáhlé, bezmála 2 km. v obvodu mající, náspy 10 až 15 m vysoké a u paty své 20 m v průřezu mohutné, byly mohly zbudovány býti „přes noc“, jak by se z povrchního čtení rukopisu královského souditi mohlo. I sluší dotyčnému místu Jaroslava totiž:

V husté tmě křestěné náspy vrhů,
náspy zakopané kolkol vrcha . . .

rozuměti zajisté jenom tak, že křesťané — utekše se před Tatary na Hostýn od pradávna opevněný — náspy dlouholetým zanedbáním snad místy se bořící, na poškozených místech na rychlo přes noc opravili. Ostatně nelze epické básně upotřebiti jako přesného pramene historického.

Když tedy dnes nemůže již býti pochybnosti o tom, že hradisko hostýnské je praehistorické, zasluhuje zajisté zvýšené pozornosti naší. A poněvadž ani popisu Dudíkovu, ani které jiné zprávě není při-

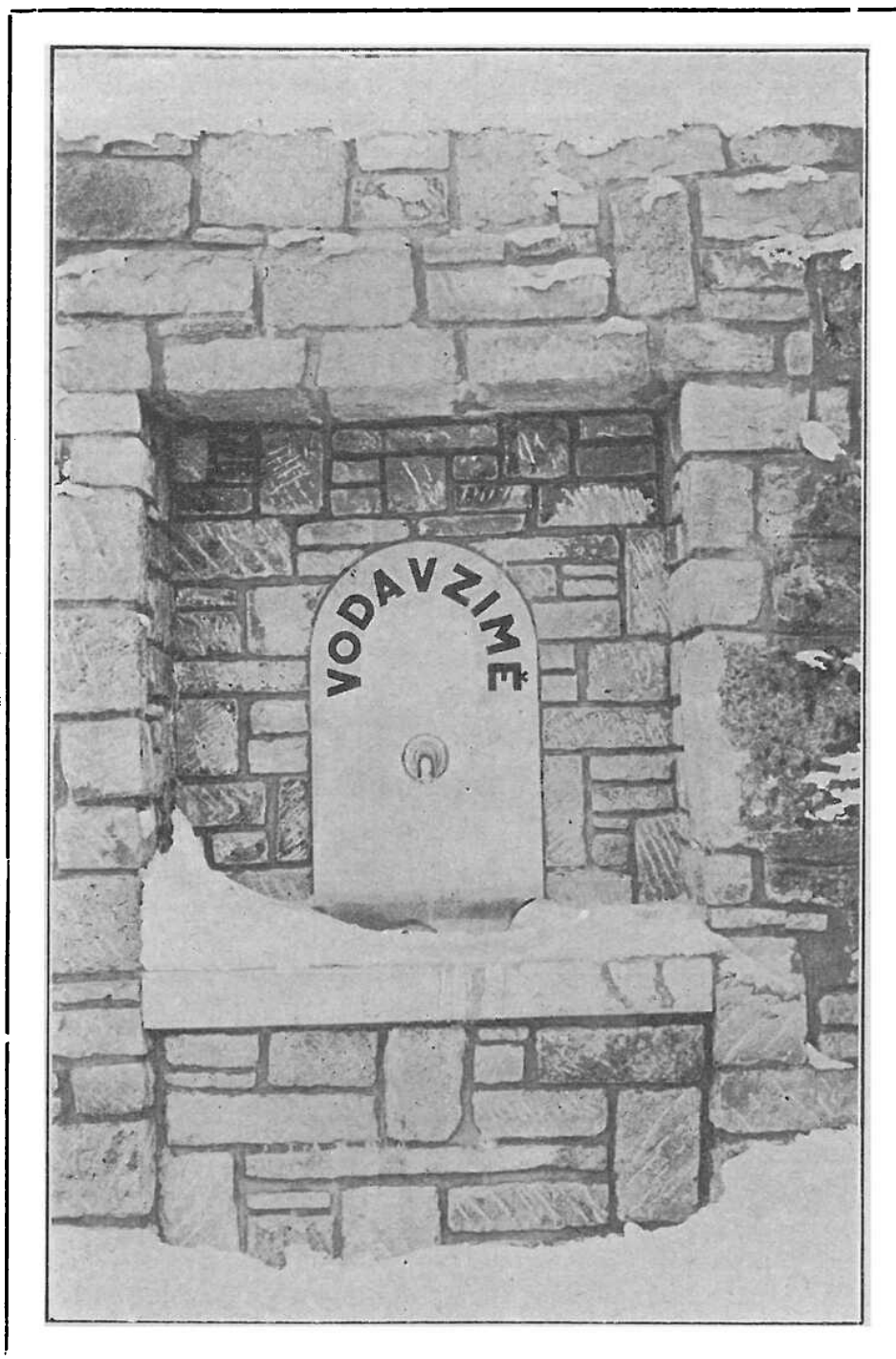
pojen půdorys hradiska toho, poněvadž dále udání Dudíkovo, že hradiště hostýnské má formu různoběžníka, je příliš neurčité, ano do jisté míry nepřiměřené, podávám půdorys tohoto hradiska, načrtnutý dle mého měření loni provedeného, arci pomůckami jen primitivními, bez přístrojů zeměměřických. Bohužel jest kus náspu porostlý nyní takovou houštinou mladých stromků jehličnatých, že mě po marných pokusech jí proniknouti konečně přece nezbylo než úmyslu toho se vzdáti. Změřil jsem tedy délku těch kusů aspoň od oka, a myslím, že o mnoho jsem se zmýliti nemohl; směr ohrady pak v těch místech snadno je uhodnouti a jsou vůbec kusy ty v poměru k celému hradisku tak malé, že na podobu hradiska žádného účinku míti nemohou. Vzhledem k těmto okolnostem, jakož i k tomu, že je to první půdorys hradiska hostýnského, doufám že laskavý čtenář vezme jím za vděk; snad bude náčrtek tento podnětem ku novému důkladnějšímu změření a nakreslení památného tohoto hradiska.

Pan Edvard Dudík vypočetl, že valy hostýnské mají v objemu celkem 2200 kroků čili 1100 sáhů (r. 1874 byl násep jak se zdá, ještě po celé délce své přístupný), a sice prý na východ 800 kroků, na západ 650 kroků, k severu 350 a k jihu 400 kroků. Poněvadž však podoba hradiska není, jak z půdorysu vidmo čtyřúhelníková, ale celkem nepravidelně oblá, tedy nějaké dělení náspu na 4 strany, ku čtyřem úhlům světa položené, nezdá se mi právě případným, obzvláště, kdyžť hradisko to nemá podobu rohatou — nýbrž oblou. Moje měření vykazuje tento — arci poněkud kusý výsledek. Počínám od původních hlavních vrat v jihozápadním koutě (A na půdorysu) do hradiska vedoucích, jež se označují podnes tím, že po obou stranách vrat je násep značně a náhle vyvýšen (stopy to někdejších věží bránu hájících) a že mimo to zabočuje jako dvěma okřídlenými délkami as 15 m dovnitř hradiska, tvoře takto ulici pro větší ochranu brány. Od těchto vrat tedy až k průlomů novějšímu na straně rusavské (B) jde násep směrem východním a zatáčí se před tímto novějším průlomem k severovýchodu; délka tohoto kusu je 310 m. Odtud vine se násep klikatou čarou, na-

**) Časopis Matice moravské 1875, str. 9 a násl.

před směrem severovýchodním, pak severním a pak opět severovýchodním až ku t. zv. „železné bráně“ (C), úzké to brance takéž starého původu a kus ten je asi 400 m dlouhý. Název „železná brána“ je zajisté starý; vyskytuje se v listinách

násep směr severní, počíná se pak táhlým obloukem obracet k západu, až se konečně u D, ve vzdálenosti asi 200 m od železné brány ztrácí; odtud až k E ohraničovaly hradisko pouhé příkré boky hory v délce asi 100 m; dále od E až k F

Nový výtok pramene u Vodní kaple pro dobu zimní.

17. věku a Ed. Dudík se na základě toho domnívá, že „brána“ tato ještě i v pozdější době železnými vraty opatřena byla. Název tento „železná brána“ nalézáme i při jiných hradiskách, na př. při hradisku dřevickém v Čechách a lengyelském v tolnanské stolici v Uhrách. Od C podržuje

nejvyššímu to bodu Hostýna, je násep opět zřetelný a kus ten má 70 m délky. Za F směrem ku G nebylo mě lze houšším proniknouti; myslím však že se nemýlím, udáváje délku kusu toho na 100 m. Strana západní téměř přímou čarou odtud až k hlavní bráně hradisko ohraničující,

prolomena je za pozdější doby dvěma otvory (J a H) vzdálenými od hlavní brány asi 200 m, potažmo 300 m; celý kus od A až ku místu, kam nejdále proniknouti jsem mohl (G), měří 620 m. Celkem tedy dle mého výpočtu má hradisko hostýnské asi

1800 m v objemu, což se s výpočtem p. Ed. Dudíka bezmála shoduje. Největší délka hradiska obnáší asi 800 m, největší šířka asi 400 m. Dle udání prof. Mašky pak pokrývá Hradisko plochu 20 hektarů. (Pokračování.)

20. února přivedl dp. Ant. Šuránek, spirituál v Olomouci, 51 bohoslovců I. ročníku. O 4. hod. odp. měli slavné požehnání.

3. března přijel na řádovou visitaci vdp. provinciál Leop. Škarek s P. Rud. Stejskalem; odjeli 7. března.

7. března v den narozenin p. presidenta byla o půl 9 hod. zpívána mše sv.; domy byly ozdobeny prapory.

8. března odjel P. superior do Brna dávat osmidenní duchovní cvičení bohoslovcům.

Říšský pracovní sjezd Mariánských družin čsl. koná se ve dnech 4.—6. července 1930 v Praze a bude spojen s jubilejní oslavou (50. a 25. výročí znovuzřízení) Mar. družin mužů a jinochů z Prahy a z Brna.

Pořad:

4. července (večer). Uvítání hostů. Slavnostní akademie.

5. července (sv. Cyr. a Met.) Dopoledne a odpoledne pracovní schůze ředitelů, delegátů a delegátek.

Témata referátů: 1. Za rozkvět čsl. družinského hnutí. 2. Naše práce v Katolické akci. 3. Výchova družinského dorostu. 4. (Konference ředitelů Mar. druž.): Směrnice pro vzorné řízení Mar. družin.

6. července (neděle). Společná jubilejní pouť do Staré Boleslavě, kde bude zakončení jubilejních slavností.

Říšský pracovní sjezd chce nejen posílit vnitřní život Mar. družin, nýbrž i usměrniti jejich vnější činnost ve službách náboženských aktualit dneška. V jeho rámci oslavují svá jubilea Mariánské družiny mužů a jinochů z Prahy a z Brna, které vždy

soustřeďovaly a soustřeďují celou řadu zdatných a čelných pracovníků na všech úsecích katolické práce v těchto hlavních městech. Družiny jim skýtaly k jejich nezištnému apoštolátu pevný duchovní základ a sílu. Proto se dostaví k jejich jubilejním oslavám v hojném počtu nejen ostatní Družiny čsl. a delegace Družin slovanských, nýbrž i všichni přátelé jejich a spolupracovníci na náboženské obrodě národa.

Na pracovní sjezd současně konaný vyšlou všechny Družiny zástupce. Vyplňte neprodleně vám zasláné oběžníky!

Přípravný výbor říšského pracovního sjezdu Mariánských družin.

Mariánská družina mužů a jinochů v Praze.

Mariánská družina mužů a jinochů v Brně.

Papežský ústav sv. Cyrila a Metoděje pro misie slovanské, jehož účelem jest vychovávat i vzdělávat dorost pro řeholní společnosti, které apoštolsky působí u národů slovanských, otevře počátkem školního roku 1930-31 zase první třídu.

Přijmou se jen hoši z dobrých katolických rodin, zdraví, dobře vychovaní, nejméně s dobrým prospěchem školním, kteří sami mají touhu státi se kněžími řeholními.

Nepochybujeme, že se takoví hoši u nás ještě najdou. Někdy však jejich upřímná touha po kněžství v řeholi zůstává neukojena proto, že o našem ústavě nevědí. Proto prosíme své přátele, zvláště z řad kněžstva v duchovní správě i katechetů i z kruhů katolického učitelstva, aby se po

vhodných takových hoších poohlédli, je a jejich rodiče na náš ústav upozornili a jim k přijetí dopomohli.

Přijímací zkouška nebude se konati hromadně, nýbrž každému, kdo se přihlásí, bude určen den, kdy se má na Velehrad dostavit, abychom ho dobře a všestranně poznali. Přihlášky třeba zasílati sem co nejdříve, t. j. aspoň do konce března t. r. abychom se ještě za tohoto školního roku mohli se svými budoucími žáky důkladně seznámiti.

Prospekt, obsahující podrobněji podmínky přijetí a jiné věci, jež třeba věděti jak budoucím našim žákům, tak i jejich rodičům, pošle na požádání ředitelství Papežského ústavu na Velehradě.

V březnovém čísle Hlasů svatohostýnských byl uveřejněn článek: Pout na Sv. Hostýn r. 1863 od Fr. Pravdy. Frant. Pravda, vlastním jménem Vojtěch Hlinka, český spisovatel, narodil se r. 1817 v Nekrasíně u Jindř. Hradce. Syn staré, zámožné rodiny selské byl od mládí proniknut tradicemi rodu a kraje, jimž zůstal věren až do smrti. Udržoval přátelské styky s Jablonským. Od r. 1847 psával do časopisu „Blahověst“ a 40 let uveřejňoval povídky do různých časopisů. Zemřel r. 1904 5. července. R. 1863 byl na jubilejních slavnostech na Velehradě a odtamtud putoval na Sv. Hostýn. 7. července se podepsal v sakristi na Sv. Hostýně: Vojtěch Hlinka, kněz z Hrádku u Sušice v Čechách. S ním jsou téhož dne podepsáni: Josef Kurz, kněz v Chrasti v Čechách, P. Jan B. Gabriel, kněz církevní v Čechách. Popis pouti na Velehrad a na Hostýn uveřejnil v časopise „Blahověst“, Hlasy katolické v Praze 15. prosince 1863, ročník XIII., strana 559-561.

Panna Maria Svatohostýnská a kněží. V časopise „Ráj“, který vychází ve Vídni, jest na stránce 78. letošního roku zmínka o Panně Marii svatohostýnské, která uzdravila nemocného bohoslovce z Čech, jenž, v únoru slavil 10. výročí svého vysvěcení na kněze a blahodárného působení mezi českým lidem ve Vídni. Piše se tam: „Dne 16. února bylo tomu právě 10 let, kdy se dostavili zástupci katolických spolků českých do svého chrámu Páně na Rennwegu, aby obcovali první české primici v tomto chrámu Páně, kterou slavil

dp. Václav Henzl. P. Henzl narodil se r. 1892 ve Svejkovcích u Rokycan. Gymnasijní studia konal v Rokycanech; zakončil je s dobrým prospěchem roku 1912. Podporován jsa svou nejmladší sestrou studoval bohosloví v Praze. Po dvouletém studiu onemocněl těžkým zánětem plic a pak r. 1915 znovu. Byv zázračným přispěním P. Marie svatohostýnské uzdraven, byl poslán arcibiskupem Huynem na dva měsíce na zotavenou do Allandu. Za hmotné pomoci a duchovní podpory generálního superiora kongregace Těšitelů P. Josefa Litomiského ukončil svá studia v Praze, a byl 15. února 1920 ve Vídni na kněze vysvěcen a 16. února slavil kněžské prvotiny.

Od té doby se věnuje duchovní správě českého lidu ve Vídni. Poslední téta pracuje jako zemský starosta Orla s velkým zdarem zvláště pro vídeňskou českou mládež katolickou soustředěnou v Orlu, a jest všeobecně vážen a milován.

K desítilété požehnané práci dp. P. Henzla, učinili čeští katolíci ve Vídni, zvláště však orelská mládež v neděli 16. února důstojný projev lásky a vděčnosti. Přišli z celé Vídně, mládež i věřící a zástupci spolků, aby projevíli oblíbenému knězi blahopřání; též „rájská“ rodina vídeňská spojuje se s ostatními a přeje mu zdraví a Božího požehnání k dalšímu jeho blahodárnému působení ve Vídni.“

P. Václav Henzl napsal v Hlasech svatoh. r. 1920 o své nemoci toto: „O vánocích r. 1914 jako bohoslovec III. ročníku jsem onemocněl prudkým zánětem plic. Nemoc pokračovala velice rychle, takže ve 14 dnech byla polovice plic zničena. V únoru 1915 učinil jsem slib Matce Boží, že vykonám pout na Sv. Hostýn, dopřeje-li mně milosti státí se knězem. Na to odejel jsem na léčení na jih, kdež jsem byl postižen silným chrlením krve, které se opakovalo po deset dní skoro každou třetí hodinu. Lékaři se vyslovili, že není možno, abych žil, poněvadž jsou plíce příliš potřhané a srdce velmi slabě pracuje. Byl jsem zaopatřen na Květnou neděli, na Zelený čtvrtek jsem teprve mohl přijímati velebnou Svátost. Dříve pro časté chrlení krve to nebylo možno. Než přece jsem nezemřel. Byly konány za mne modlitby, slouženy mše sv. a tak se stalo, že po Vzkří-

šení Páně se mi náhle udělalo lépe. Myslil jsem tenkrát, že je to znamení blížící se smrti. Řízením Božím se však stalo jinak. Stav můj se nápadně zlepšil a po pěti letech se mi konečně dostalo té milosti, že jsem po různých obtížích, právě v únoru 1920 byl ve Vídni vysvěcen na kněze. První má cesta do vlasti byla na Sv. Hostýn na poděkování Matce Boží za zázračné vyslyšení. Dle učiněného slibu vzdávám veřejně vroucí díky „Uzdravení nemocných.“ Na Sv. Hostýně, 1. srpna 1920. P. Václav Henzl, český kněz ve Vídni.

K tomu dodáváme, že P. Henzl vodívá poutníky z Vídne na Sv. Hostýn a doufáme, že ho letos začátkem července — kdy dle „Ráje“ bude se konati pouť na Velehrad a na Sv. Hostýn — na Sv. Hostýně uvidíme. — — —

Když jsme uvedli případ o P. Henžlovi, nebudiž nám vykládáno za zlé, zmíníme-li se o poněkud podobné události, která se stala téhož roku 1920. 12. září přišel do sakristie jeden z účastníků pouti konané před měsícem z Prostějova, a napsal do knihy vyslyšení toto: J. T. z Prostějova děkuje Panně Marii svatohost. za uzdravení svého synka Aloise, který byl těžce nemocen; trpěl spavou chřipkou a i lékař se vzdal veškeré naděje. 8. srpna při pouti na Sv. Hostýn prosil jsem vroucně Pannu Marii o pomoc a právě v ten den, skoro v tutéž hodinu se nemoc obrátila k lepšímu, čemuž se i lékař divil. Buď chvála Panně Marii!

Následujícího roku přivedl otec uzdraveného syna na Sv. Hostýn, představoval ho některým lidem a říkal, že syn vstoupí po gymnasijských studiích do bohosloví. Podle katalogu duchovenstva olomoucké arcidiecése má býti letos vysvěcen na kněze. Doufáme, že po prvotinách přivede velké procesí z Prostějova a Panně Marii svatohostýnské veřejně poděkuje.

Našinec 19. března píše: **Stavba nové silnice na sv. Hostýn zabezpečena.** Moravskoslezský zemský výbor udělil na stavbu nové silnice na sv. Hostýn subvenci 10 proc. staveb. nákladu do výše 90.000 Kč. Tím je stavba této silnice už úplně zabezpečena, neboť ostatních 90 proc. nákladu je uhrazeno příspěvky státu, okresu, Matice svatohostýnské, kláštera a živnostníků hostýnských. Nová silnice na horu Hostýn

bude polohově a vyhlídkově jednou z nejkrásnějších v našem státě, neboť povede v podobě spirály kolem celé hory, bez serpentýn, se stejnoměrným 7 procentním stoupáním na temeno. Dosavadní primitivní vozová cesta (ještě snad z dob tatarských) je pro jízdu motorovými vozidly nebezpečná, úzká, stoupá místy i 30 proc., má několik kriticky ostrých a srázných záhybů a je za vlhka kluzká. Stalo se na ni už mnoho nehod nejen automobilům, ale i koňským potahům. Místo tak navštěvované a péči pana arcibiskupa dra Prečana tak zvelebované jako je sv. Hostýn (zaznamenaných návštěvníků až 193.000 ročně) zasloužilo si zřetele, jehož se mu udělením podpor dostalo, nicméně oceňujeme vděčně toto vstříc přijetí státních, zemských a okresních úřadů a děkujeme upřímně všem jejich členům, příslušným referentům a rozhodujícím činitelům za jejich tolerantní usnešení, odbornou péči věnovanou projektu a za ochotu a vlídné vstříc přijetí tomuto, **pro sv. Hostýn** tak významnému podniku, jehož uskutečněním bude celý náš kraj zkrášlen a zveleben. - V. Zbořil.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V únoru 1930

2. bylo lidí v kostele	160	a u sv. přijímání	71
9. " " "	56	" "	34
14. " " "	40	" "	26
16. " " "	120	" "	53
23. " " "	90	" "	48
Ve všední dny úhr.	608	" "	450
Úhrnem	1074	" "	682
Mši sv. slouženo 118.			

Povětrnost v únoru. Průměrná teplota byla tak velká jako za posledních 25 let: -3°; nejvyšší byla 2./II. +3°, nejnižší 9./II. -12°. Mrzlo každého dne, a celý den byl mráz v 11 dnech. Průměrná ranní teplota byla -4°, polední -1°, večerní -3°. Za celou zimu nezamrzla voda v kropence v sakristii, a jehnědy na vrbách v klášterní zahradě, které se rozvinuly v listopadu, jsou čerstvé i na začátku března.

Únor byl jasný a několik dní byla výborná viditelnost. Někdy celý měsíc není možno pro mlhu a mračna spatřiti hvězd; letos bylo 19 večerů jasných, a ráno za Javorníky vycházelo nádherné slunce. 11./II. byl velmi čistý vzduch a s rozhledny kukátkem, 16krát zvětšujícím jsme viděli rozhledny na Králickém Sněžníku, na Pradědu, na Javorníku Kelečském, nad Pozdětchovem a kdesi na jižní Moravě. Na východ se bělely Javorníky, pohraniční to hory mezi Moravou a Slovenskem, a za nimi v dálce 125 km vystupoval jako pyramida neb jako bílá homole Malý Kriváň vysoký 1700 m. A tento Kriváň jsem viděl z pokoje před východem slunce každý den od 21.-27. února. Rovina bývala pokryta

hnědou mlhou a proto zřídka večer bylo viděti přerovské nádraží. Slunce celý den svítilo 5., 9., 10., 11., 13., 14., 19.-27. února; sněhu bylo na začátku měsíce na 2 dm, 7./II. ho připadlo 25 cm, takže ho pak všeho bylo na 4 dm; na rovině se po celý měsíc udržoval ve výšce 2 dm, na jižních svazích však rychle mizel. A když 3./III. vystoupil teploměr na 10° tepla, ani na rovině ho mnoho nezůstalo. V Poutním domě na konci února měli strach, aby jim nasekaný led neroztál, a rychle jej odváželi. V polovici ledna odvezli ponejprv led z rybníčka. Za celý měsíc napršelo 36·8 mm a to z 25 cm sněhu bylo 22·4 mm vody, pak 3./II. bylo ze sněhu 5 mm, a 6./II. 6·5 mm vody. V ostatní 4 dny byly nepatrné srážky.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška (sv. Petru z Alkantary a v Pánu zesnulému arcibiskupovi Stojanovi) děkuje za vyslyšení Jan Filip, katecheta v. v. t. č. v Dubrovníku, Jugoslavie; dále M. V. z Buděcka za pomoc v nesnazi — odběratelka ze Záhlinic za ochranu a pomoc v mnohých potřebách, zvláště že se nic nestalo ditku tříměsíčnímu, když v nestřeženém okamžiku spadlo s postele — nejím. za uzdravení manžela, dcery a za své uzdravení; měla jíti na operaci, konala devítidenní pobožnosti a cítí značnou úlevu — N. z Malhotic za uzdravení — M. V. z Kozlovic u Frenštátu za zlepšení v těžké nemoci — J. D. ze Starojické Lhoty za vyslyšení v mnoha záležitostech — R. P. z Vážan u Kroměříže za pomoc v těžkém případě — A. S. — nejím. za vyslyšení — J. K. v Brně za uzdravení nohy.

Dopis z Hůrky u St. Jičina. Jsme dvě sestry a vychováváme sirotečka, chlapečka, který má teď čtyři léta; byl vždy slabšího zdraví, ale s pomocí Boží slušně povyrostl a vyrovná se v každé příčině hochům, kteří měli šťastnější dětství. Ve svátky vánoční musil se sestrou chodívati do kostela asi hodinu vzdáleného i v nejtuzší zimě; nastudil se a dostával zápal blan mozkových; jsouc příliš chudobná, nemohla jsem počítati na lékaře; v úzkosti jsem se obrátila k nejsv. Srdcím P. Ježíše a Panny

Marie se slibem, že to uveřejním. A hle, vysoká horečka klesla a chlapeček, který si ustavičně bolestivou hlavičkou oběma ručkama držel s nařikáním, se uklidnil a za kratičkou dobu povstal. Jiný hošík v týž čas zemřel za podobných příznaků.

Sama jsem také těžce onemocněla; žádný prostředek nepomáhal, až zase nebeský lékař sám přispěl. Teď opět konám své denní povinnosti. Také nebezpečný zánět oční jedné osoby po odporučení této záležitosti nejsv. Srdci Páně a P. Marie přešel za kratinkou dobu bez zlých následků. — Ve všech třech případech musil býti povolán lékař, ale pomoc tak nápadnou poskytl jen dobrý, drahý Pán Ježíš na přimluvu Matičky naší nejlepší. Jsou lidé, kteří zlovolně přehlíží velkou milost a lásku Boží k nám. Ale raději vše, než patřiti k těmto nevďečným; kdyby bylo více důvěry v dobrotu Boží, změnil by se svět v pravý ráj — P. L. z Úpice (Čechy) děkuje sv. Josefu za milost šťastné hodinky smrti svého bratra. Byl mlád, nevléčitelně nemocen, a neměl tušení o svém stavu. Nikdo neměl odvahy mu říci, aby se dal zaopatřit. Obrátila jsem se na sv. Josefa a bratra jsem přemluvila, že ochotně svolil, aby přišel kněz a ho zaopatřil.

Všichni se doporučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

F. B. za vyslyšení a pomoc v těžké záležitosti a za odvrácení škody — J. Š. za nalezení bytu v Brně — J. D. za uzdravení dcery — N. N. z Boršic u Buchlovic za vyslyšení — nejím. z Halenkova za úlevu v těžké prsní nemoci — F. J. z Tiché za uzdravení nemocného bohoslovce.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

Z Pačlavic. Zajímati asi bude důstojné pány na Sv. Hostýně, že včera byla v Pačlavicích pochována sestra Vašeho důst. † spolubratra P. Filipa Malého, Josefa, ovdovělá Mariánková, ve věku 81 let. Byla to velmi hodná žena, která, pokud mohla, každý den byla přítomna mši sv. a často přijímala sv. svátosti. Zůstávají po ní 3 synové, 1 dcera a 15 vnuků. Dcera svou

taříčkou matku velmi dobře opatrovala. Přikázal prý jí to před svou smrtí pan strýček důst. p. P. Filip Malý slovy: „Opatruj dobře maminku! Jak ji nebudeš dobře opatrovat, pak někdy na tebe přijdu!“ Ještě žijí 2 sestry důst. p. P. Malého: jedna v Brňanech u Vyškova, 86 letá a druhá v Nemochovicích u Bránkovic (okres Vyškov) 78 letá.

Dopis 80letého dědečka z Kladník. Když král Herodes na nátlak nešlechtné ženy Herodiady věznil na tvrzi Macheruntis sv. Jana Křtitele, tento předvídal svůj blízký konec života, poslal dva z učedníků svých k Pánu Ježíši, aby se ho tázali: „Ty-li jsi ten, který přijíti má, či jiného čekati máme?“ Sv. Jan byl pevně přesvědčen, že Pán Ježíš je ten, který přijíti měl, zaslíbený Mesiáš. Proto poslal své učedníky, aby se sami na vlastní oči o něm přesvědčili. Pán Ježíš na danou otázku učedníkům odpověděl, nepřímo poukávav na jejich smysly: „Jděte a zvěstujte, co jste viděli a slyšeli“. Při některých uzdraveních přikazoval Pán Ježíš uzdraveným, aby toho nikomu nevypravovali, a svatí evangelisté dokládají: „Čím více jim přikazoval, tím více to rozhlašovali“ . . a byli to tvrdší Židé!

A co my katolíci?

Letos při návštěvě rodiny náhodou jsem se dověděl příběhy, které zde vypisuji. Račte s nimi učiniti, jak za dobré uznáte. O vraždách, krádežích, loupežích se tisknou celé strany, vše se udává dopodrobna, aby se tím lid poučil. A co se děje dobrého, i na Sv. Hostýně, to se tají. Snad toho ani Slušovičtí neoznámili, ač tam chodívají každý rok pátou nedělí po velikonocích. (Nyní udává plná jména zúčastněných, jež redakce ráda sdělí těm, kdo by se na ony osoby dotazovali.)

Stalo se to právě před 20 lety ve farnosti slušovické. Dva bratrance František K. a Antonín K. roztáčeli silný benzinový motor ve mlýně, který poháněl tři stolice válců a jedno složení mlýnských kamenů. Oba bratrance stroj roztáčeli. Když jiskra chytla, stroj se dal do běhu. Nešťastnou náhodou zachytilo těžké setrvační kolo Františka, mrštilo jím na zem a ruka dostala se pod kolo, které se vespod otáčelo při samé dlažbě. Ruka byla celá pohmožděná, loket obrácen na opačnou stranu.

První pomoc poskytl raněnému dr. Pokorný, obvodní lékař ve Slušovicích; napravil loket, porovnal celou ruku, obvázal a přituzil plechovým žlábkem. Ruka však strašně bolela a černala. Povolali k raněnému dra Frantu z Vizovic; maso z ruky opadávalo a zůstávalo na obvaze. Dr. Franta vyndal z ruky několik částí kosti. Tři kousky kosti vyndal přítel raněného Ignác M. K 23. návštěvě vzal si dr. Franta nástroje k odnětí ruky. Rodina se s pláčem tázala, zda již není žádné jiné pomoci, snad v nemocnici. Pan doktor řekl, že je malá naděje, že to však mohou zkusiti. Zavezli tedy raněného na Vsetín. Dr. Franta léčil teplými obvazy, na Vsetíně opačně. Nepomáhalo však nic. Bylo čím dál hůře. V ruce žádné vlády ani ohebnosti. Poslali tedy raněného právě na Bílou sobotu domů, aby si pomáhal podle rady domácích. Nemocný měl sen: Byl ve Slušovicích v kostele před oltářem Panny Marie a slyšel zřetelně hlas: „Ta ruka tě nikdy bolet nebude“. Rodina pokládala ta slova za napomenutí, aby se připravil na smrt. Nechali nemocného zaopatřiti svátostmi umírajících. Okolo čtvrté neděle po velikonocích se cítil nemocný silnějším, ač se ruka nezlepšila. V sobotu před pátou nedělí se vydal s poutníky na Sv. Hostýn. V obci Držkové zemdlel tak, že se chtěl vrátit. Ale jeho kamarádi jej přemluvili, aby s nimi šel, že mu pomohou; tak ho dovedli na Sv. Hostýn. Matka a jeho přátelé zůstali v kapli nad vodou, ale on šel k vodě. Jelikož ruka od zranění nebyla oblečená, snadno sňal obvaz a ruku ponořil do vody. Najednou pocítil takové chvění jako ztrnutí, které mu šlo po ruce od ramen k prstům, cítil v ruce vládu, ohebnost a sílu. Blízko něho nějaký poutník nabíral do láhve vodu; požádal ho, aby mu jí půjčil, vzal ji do nemocné ruky, napil se a vykřikl: „Ruka je zdráva!“ Matka v kapli uslyšela výkřik a spěchala dolů. Co následovalo, ať si každý sám pomyslí! Vraceje se z Hostýna, opíral se už onou rukou o hůl. Jelikož ho již ruka nebolela a byl vyučen zedníkem, šel za tři dni do práce a nahazoval tou rukou maltu na rákosový strop. Pak si vystavěl menší, ale pěkné a důkladné hospodářské budovy sám.

Sestra téhož Marie K., provdaná V. v T. má dcerku Marii, která jako dítě měla

velice bolavé oči. Několik lékařů ji léčilo, byla též v nemocnici na Vsetíně, ale nic nepomáhalo. Vzali ji na Hostýn, umyla se vodou u pramene a hned po umytí zvolala: „Už vidím lépe!“ Než došla domů, viděla lépe a nyní má oči úplně zdravé. Když pátou neděli po velikonocích jsou poutníci ze slušovické farnosti na Hostýně, uvidíte tam některé klečeti sehnuté a plakat; to jsou z rodiny uzdravených!

Kromě těch dvou lékařů a otce děvčete, všichni zde označení žijí. Jděte Hlasy svatohostýnské a zvěstujte citelům Panny Marie, co jste slyšeli a hodnověrní lidé viděli!

V Kladnících dne 10. března 1930.

DOPISY Z AMERIKY.

Albany N. Y. 15. února 1930. — Dne 25. ledna t. r. zemřela v Pulčinách na Valašsku naše drahá matička Magdalena Adamcová. Podobala se Pánu Ježíši. Všecko trpěla s odevzdaností do vůle Boží, vždycky odpouštěla, ke všem chovala velkou lásku a každému pomáhala dle možnosti. Přetrpěla stesk po vzdálených dítkách, mnoho zklamání, žalu a nedostatku. V chudobě vedla dítky své k Pánu Bohu, zachránila naše hospodářství, stavení od požáru, mou nemocnou ženu. Loni, ač nemocná a chudobná, putovala na Sv. Hostýn k Matičce Boží a letos se již těšila, že na jaře bude chodívati do vzdáleného kostelíčka. Několik dní před smrtí byla zaopatřena sv. svátostmi. Radím všem dítkám, které chtějí býti do smrti šťastné: Vše, co dáte starickým rodičům, matce, tisíckrát vám Bůh nahradí. Zkusil jsem to sám na sobě. Až vám matka zemře, poznáte, že byla po Pánu Bohu vašim nejlepším dobrodincem. Fr. Adamec, Car Wheel Co., Albány N. Y.

Orchard Lake 23. února 1930.

Přijměte srdečný pozdrav od neznámého krajana z Moravěnky. Ani nevíte, že jsem dlouholetým odběratelem Vašich Hlasů, které jsem dostával od P. Bergra. Ani si nedovedete představití jakou radost má člověk osamělý v cizině při myšlence, že má dobrou Matičku, kterou miluje tisíce lidí mladých, starých, nuzných, ubohých. Napíši Vám několik slov o svém životě. Asi před 20 lety jsem byl ve Vídni u Mechitaristů. Ve volný čas jsem chodíval do Maria Enzendorfu potěšit se u Panny

Marie. Pak jsem se oženil a odjel jsem do Ameriky, kde jsem pracoval přes válku. Po válce mě pozvala manželka do vlasti. To víte, že jsem se přišel také na Sv. Hostýn potěšit s Matičkou Boží. Asi tenkrát vyšla nová píseň: „K nebesům dnes zaleť písní.“ Zpívali jsme ji celou noc v kostele. A když jsme přišli s touto novou písní do Hr. Lhoty - bylo nás asi 60 na pouti -, to na nás všichni koukali! Kde je ten čas? Kéž by se opět vrátil! Po třech letech jsem zase odjel do Kolumbie a dostal jsem práci v polském semináři roku 1924. Loni na jaře jsem onemocněl a odebral jsem se do města, kde jsem byl přes léto. Představený semináře mne však pozval na staré místo; a tam se těším s polskými kněžími a studenty již sedmý rok. Zdali pak uhodnete, co mne tu tak poutá? Kdysi mi dp. P. Berger objednal obraz Panny Marie Svatohostýnské, a ten mě drží v tom semináři; neb co v městě s obrazem, nemáte-li svého domova? Matička mne miluje daleko více, než miluji já ji a jejího Syna. Těžko říci, co by ze mne bylo bez její lásky. Vždy se na mne usměje, prosím-li ji o útěchu.

Počasí je tu nyní jako na jaře; zimu jsme měli asi dva měsíce. Myslím, že ještě přijde sníh. Je tu nyní dost lidu v bídě, protože práce oslábly, a hladu je leckde dost i krádeží do vůle. Odpusťte mi, že jsem toho tolik napsal, neboť si promluvím s lidmi jen v těchto lis'ech — tu jsem cizincem —; jen když mě představený miluje! Mr. J. Č. b. 15., Michigan.

. DOBRÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených o d v o l á v e j t e se, prosím, vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Chcete vědět, co je nového ve světě na poli věd technických a přírodních, lékařství a zemědělství, atd. atd. aniž byste musili pročitati množství novin a časopisů? Předplatte si časopis „Argus“, který přináší stručné výtahy populárně vědeckých článků seřazených dle různých oborů. Vyžádejte si číslo na ukázkou. Předplatné na 1/2 roku Kč 18. Administrace Smíchov, Smetanova 2. Je to nezbytná revue pro každého inteligenta.

„**Dominica**“ čili po jednom kázání na všechny neděle roku církevního, je kniha po mém soudu jedna z nejlepších, která z rukou zkušeného homiletika vdp. p. faráře Františka MALÉHO vyšla. Kázání jsou populární, praktická i moderní. Jsou to ta nejlepší z nejlepších. Z obsahu jich zní víc než slova. Tichý mír zbožně věřící duše, srdce rozumějící srdci, živé Boží slovo upřímné, živý chléb každému, kdo touží po osvěžení a posile. Kazatelé sáhnou po této knize zcela určitě nejen proto, že by jim byla vhodnou pomůckou, nýbrž i proto, že by jim otvírala nové přístupné cesty k srdci posluchačů, na nichž by i oni neomylně našli svůj vlastní úspěch. Kniha velké osmerky v pěkné úpravě stojí 24 Kč včetně poštovného a zasílá ji Cyrillo-Methodějské knihkupectví Gustav Franci v Praze I.-536.

Pobožnost křížové cesty za zemřelé kněze a osoby duchovních řádů. Napsal P. Kl. Minařík, O. F. N. 8°, 22 stran, Kč 1.50. Svaté a spasitelné jest za mrtvé se modliti, tím více pak za zemřelé kněze a osoby duch. řádů. Krásným skutkem jest Křížová cesta, kterou pro spásu jejich duší věnujeme. Taková dostává se nám z pera P. Klem. Minaříka O. F. M. Prostá a dojemná slova nabádají k jímavé pobožnosti i povzbuzují k aktu lásky za zemř. kněze a osoby duchovní.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Herder & Co. Verlag, Freiburg im Breisgau.

Religion des jungen Menschen. Von Dr. Tihmér Tóth. Strany 172, cena 3.40 M. Za dva měsíce bylo rozebráno 3000 výtisků. To ukazuje, jak ráda mládež čte knihy Tóthovy. Ale i rodiče a vychovatelé mohou se mnohému naučiti od Tótha. Přímou umělecky budi v mladistvých duších ideály a přání, a vede je k náboženským zdrojům. Nepřemlouvá, mluví o náboženství jednoduše. Nevynucuje náboženských předsevzetí, přesvědčuje však o nutnosti náboženského života. Ukazuje pevnost a sílu, již poskytuje pevné náboženské východisko v záplavě nevěry se všemi jejími měnivými, nevyhnutelně klamnými t. zv. názory. Dílo vychovává k lepšímu, vážnějšímu, mužnému, náboženskému přesvědčení.

Abende am Genfer See von M. Morawski S. J. 14. Aufl., strany 294, cena 4.50 M. Spis je mistrnou apologií křesťanství. Vystihuje všechny problémy, tužby, všechny bolesti a předsudky moderního člověka. Pojednává o nehlubších otázkách, o náboženství, Kristu a církvi. Přes to je psán napínavě a zajímavě na způsob rozhovoru u překrásného jezera Ženevského. Vystupují osoby, které se liší postavením, národností a světovým názorem.

Gespräche mit einem Gottlosen von H. Fehsel, Kaplan in Berlin. Strany 222, cena 4.20 M. — Jedinečný půvab knihy záleží v tom, že vstoupenec moderní skepse zkouší na výbroji moderního člověka, jak jest pevná jeho nevěra. Ve vzájemných rozmluvách mluví se o themech jako Přírozené náboženství, Metafysika - most k víře, Zjevení Boží, Říše milosti, Nebeská a pozemská láska, Andělé a ďáblové, Dvojitý ráj, Hřích, Útěcha církve, Církev a pokrok. Kniha ličí duchovní zápas kněze s nevěrcem. Sáhnout by měl po ní každý moderní člověk, jinověrec i volnomyšlenkář, který jeví zájem o náboženské otázky.

Wasser aus dem Felsen von Dr. P. W. Kepplner. Stran 320, cena 4.40 M. — Kazatelé najdou tu látku pro nedělní a příležitostná kázání, zvláště pro kázání o Duchu sv. a jeho darech. Mistrná homiletická díla propracována do posledního slova. Co do síly myšlenky o krásné řeči, není v novější době význačnějšího homiletu na Kepplera. —

Credo von Peter Lippert S. J. - Darstellungen aus dem Gebiet der christl. Glaubenslehre. Dosud vyšlo 8 svazků: 1. Gott (2.80 M); 2. Der dreipersönliche Gott (3.20 M); 3. Gott und die Welt (3.20 M); 4. Der Erlöser (3.30 M); 5. Die Gnaden Gottes (3.20 M); 6. Die Sakramente Christi. — Lippertova pojednání tvoří soubor katolické věrouky pro vzdělané. Můžeme nesporně tvrditi, že není rovného díla v německé náboženské literatuře. Lippert podal ve svých svazcích dogmatiku pro vzdělané. Tyto nádherné essaye budou rádi čísti vzdělanci, kteří se zajímají o náboženské otázky, a to s hojným užitekem pro víru a život.

Von Seelen zu Seele von Peter Lippert S. J. — Briefe an gute Menschen. Strany 272, cena 2 M. Tak pěkně a prostě jsou psány tyto „Listy dobrým lidem“, že vůbec jen zkušený znalec a lékař duší pozná, s jak úžasné bystrým pohledem proniká Lippert nepovědomé hlubiny duševní tisíců lidí, kteří pocítují v duši neklid a tím přirozeně trpí i tělesně. Lippert dokonale ovládá nauky všech moderních psychologických škol a využívá jejich výsledků obratně, prakticky a působivě. - Kniha má trvalou cenu.

Na tiskový fond: P. Prokop, Silver Lake, Amer. 133'60 — Dp. A. Polanský, far., Vel. Opatovice 10 — Fr. Hanák, Vizovice 50 — J. Hlavica, Hranice 13 — Po 8 Kč: A. Ministrová, Henčlov — R. Škodová, Brno — A. Machková, učit., Bystřice p./H. — K. Fröhlichová, Brno — Fr. Panák, Veselíčko — L. Juříčková, Hor. Bečva — A. Vaculíková, Hradčany — M. Pustková, Frenštát p./R. — A. Velimová, Kotojedý — A. Hostová, Skrbeň — Dp. Vl. Worel, far. v Bystřici p./H. — K. Sedláčková, Kobeřice — A. Vrzalová, Zlobice — K. Bartíková, Holešov — M. Racková, Brno — T. Dulíková, Hrádek — A. Burešová, Pustiměř — Dp. C. Stojan, Přerov — J. Tichá, Ježov — Fr. Mačkalová, Brno — J. Zhřival, Nelešovice — M. Vykoukal, Napajedla — M. Zatloukalová, Císařov — J. Staňková, Olomouc — Fr. Hejl, Brno — Ž. Sehnalová, Brno — Fr. Ptáček, Zábřeh — M. Zdražilová, Zborovice — M. Tešerová, Tršice — J. Kupková, Těškovice — V. Melkus, Třebíč — M. Macharáčková, Prostějov — J. Šmírák, Kunčice p./Ondř. — Fr. Hašová, Kunovice — A. Hašová, učit., Kunovice — J. Pavlik, Poruba — Dp. J. Rýc, far., Lidečko — C. Bojanovský, Brno — M. Blažková, Vysoká — J. Dudešková, Boršice — Po 6 Kč: J. Staša, Police — M. Mozolová, Brno — N. Marvinkovská, Přílepy — A. Žila, Brno-Černovice — 5 Kč: A. Klimešová, Borotín — A. Vymětalíková, Soběchleby — Po 4 Kč: A. Horýl, Místek — M. Jiříčková, Otínice — E. Svobodová, Uher. Brod — L. Matulíková, Holešov — Fr. Gröpplová, Napajedla — Fr. Hudecová, Hrubčice — M. Kazmířova, N. Hrozenkov — J. Novotný, Hradec Král. — A. Petrová, Kroměříž — Po 3 Kč: V. Prucha, Sluhy u Prahy — M. Otavová, Prostějov — Fr. Mikšová, Čechy — B. Pávková, Brno — A. Hovorka, Praha — M. Podhajská, Brno — Ž. Dohnalová, Kroměříž — T. Mařková, Brno — J. Pokorník, Blatnice — J. Mercl, Uher. Brod — M. Zlámalová, Biskupství — Fr. Spurná, Náměšť n./H. — J. Stoklasa, Bohumín — J. Kličová, Buková — V. Jurča, Prešov — M. Zbrošková, Dřevohostice — Fr. Krátký, Napajedla — A. Rusinová, Kateřinky — Fr. Stanislav, Strážnice — J. Javora, Hvozdná — M. Domanská, Zborovice — A. Zárubová, Praha — Š. Kaňa, Záhlinice — J. Navrátilová, Milonice — Škol. sestry, Mor. Ostrava — M. Šubová, Kroměříž — J. Bilková, Laškov — A. Holásková, Rudimov — Fr. Obdržálková, Hulín — C. Šesták, Václavovice — Mar. druž. Praha — T. Fingerová, Rajhrad — M. Čaletková, Sušice — F. Sigmund, Napajedla — Fr. Kozáková, Podhoří — J. Kuchař, Šenov, Slez. — M. Pivná, Kojetín — B. Jelínková, Rychtářov — V. Němec, Rájec n./Svit. — A. Sochorová, Brno — M. Řezníčková, Kněževes — Dp. Fr. Kubiček, far., Klášterec — Fr. Sokol, Děrné — A. Sokořová, Kostelec — Fr. Zelmanová, Slavičín — E. Otáhal, Přerov — R. Stašková, Vesky — M. Syrová, Čáslav — Fr. Svobodová, Hroměříž — L. Miklová, Hřivný Újezd — B. Štěpánková, Muřenice — R. Harasťová, Chřlice — R. Smutný, Polná — A. Konšelová, Určice — Fr. Vitásková, Opatovec — A. Andrlík, Skaštice — J. Burda, Čechůvky — M. Sedláčková, Klužíněk — A. Kyseláková, Němčice n./H. — E. Hřebíková, Praha — A. Stratilová, Zlámanka — Fr. Oplešalová, Štarnov — A. Konečný, Roštění — Fr. Šumovská, Opava — T. Smičková, Přestavky — A. Tillich, Olomouc — M. Šindelková, Pod-

hradní Lhota — A. Votková, Malenovice — K. Kropáček, Uher. Hradiště — J. Černík, Čes. Těšín — M. Quirenzová, Žabovřesky — J. Macháček, Sudoměřice — K. Rybenský, Zlámanka — L. Klementová, Brno — M. Pavláková, Hulín — L. Buriánková, Lišná — A. Motalová, Skaštice — V. Janečka, Brusné p./H. — B. Baumlová, Brno — J. Mačáková, Štětovice — A. Rajnochová, Polešovice — Dp. A. Viceník, far., Klášterec — T. Pitlachová, Petrovice — M. Teitlová, Brno — M. Škodová, Mor. Ostrava — Fr. Janíček, Zábřeh — K. Labounková, Náměšť n./H. — Fr. Mrázková, Užhorod — J. Kokáš, Nov. Hrozenkov — Mar. druž. u sv. Kajet., Praha — B. Mikeš, Čechy — Fr. Herodková, Kojetín — A. Valentová, Řičany — Po 2 Kč: K. Navrátil, Výšovice — Fr. Dočkalová, Troubky — M. Kulová, Chropyně — A. Navrátilová, Nesovice — V. Tománek, Vracov — L. Bártek, Huštěnovice — N. N. čtenář Hlasů — J. Bachan, Chylice — M. Tomanová, Bilichov — Po 1 Kč: T. Chlup, Prostějov — A. Hájková, Žižkov — A. Mackovíková, Holice — J. Číhal, Hrabůvka — A. Kašná, Tvar. Lhota — M. Bečáková, Pstruží — C. Šichor, Děrné — M. Parýzková, Vítkovice — Fr. Toman, Hodslavice — Cec. Kolářová, Praha 8 Kč.

Z Ameriky: (V dolarech) Rev. Josef Bauer, Bruno Nebr. 1'50 Hlasy, Alb. Schumlitz, Brockfield, na mši sv. 1, na Hlasy 2 — Václ. Ševčík, Savanna, mše sv. 4, Hlasy 1 — A. Hodoušová, Chicago, Hlasy 1 — A. Brejcha, Chicago, Hlasy 1 — M. Žádník, Barmvel, mše sv. 2, na kostel 2, Hlasy 1, Frant. Žádníková, Barmvel Alta, na kostel 2, Hlasy 1 — Kater. Strnad, Cudahy Wis., mše sv. 3, Hlasy 1 — Roz. Adamec, Cudahy Wis., mše sv. 3 — Fr. Ptáčková, Cudahy Wis., mše sv. 1 — Dva členáři Hlasů z Kanady od Limerick Sask. na hlavní oltář 10, na Hlasy 1 — P. Prokop, Silver Lake, na Hlasy 6 — J. Štěpánek, Phillips Wiso., Hlasy 1 — Ant. Vaculík, Phillips Wiso., mše sv. 2, Hlasy 1 — Fr. Fojtik, Phillips Wiso., Hlasy 1, Duch. správa 2 — John Haloda, Manor Pa, mše sv. 5, Hlasy 1 — B. Stachová, Cleveland O., elektr. světlo 1, Hlasy 1 — Jos. Kratochvíl, Flushing N. Y., Hlasy 2 — Her. Jutek, Pittsburg, na kostel 1 — K. Tesař, Long Isl. City N. Y., Hlasy 6 — Katar. Pištěk, New York, Hlasy 20 — Anna Dorňák, Watervliet, Duchov. správa 1 — M. Vinklerová, Ennis Ellis Tex., na kostel 1 — Ant. Gayzur, Jankers N. Y., Hlasy 1 — A. Solanič, Cleveland, Hlasy 1 — K. Břicháček, Cleveland, Hlasy 1 — Paula Haluška, St. Antonio, Tex., na kostel 15, Hlasy 1 — Fr. Adamec, Albany N. Y. mše sv. 1 — J. Cajka, Orchard Lake, Hlasy 2, kostel a Duch správa 3.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Pán Bůh zaplať!“

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Emilie Laypoldová z Přerova.

Anna Žižlavská z Přerova.

Marie Kytlicová z Křenovic u Kojetína.

O. v p.!

J. N. DERKA, Sv. Kopeček u Olomouce

výroba - Nakladatelství - obchod.

Sklady dopisnic a obrázků do modl. knížek všech poutních míst v ČSR. — Obrázky sklené v rozličné úpravě. Růžence, závěšky a j. devotionalie.

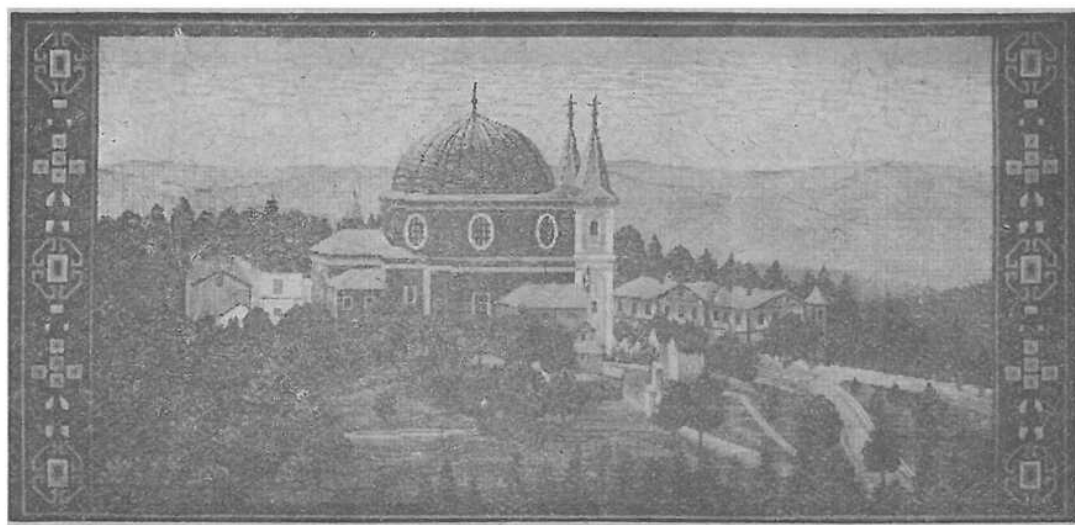
Poutní zpěvník Mariánský, velké vydání 256 stran, menší vydání 128 stran. — Ceny v drobném: velké Kč 4.—, malé Kč 2.—. — Velké s přívazbou kancionálu:

Obyč. vazba s červenou ořízkou Kč 12.—, celoplátěné s červenou ořízkou Kč 14.—.

Modlitební knížka: **Poutník Svatohostýnský** stran 192, vazba obyč. Kč 5.—, celoplátěný Kč 6.—.

Vše obdržeti lze jednotlivě v obchodech na Sv. Hostýně neb i na jiných poutních místech.

Ve velkém u hořejší firmy

Krásnou upomínku na sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

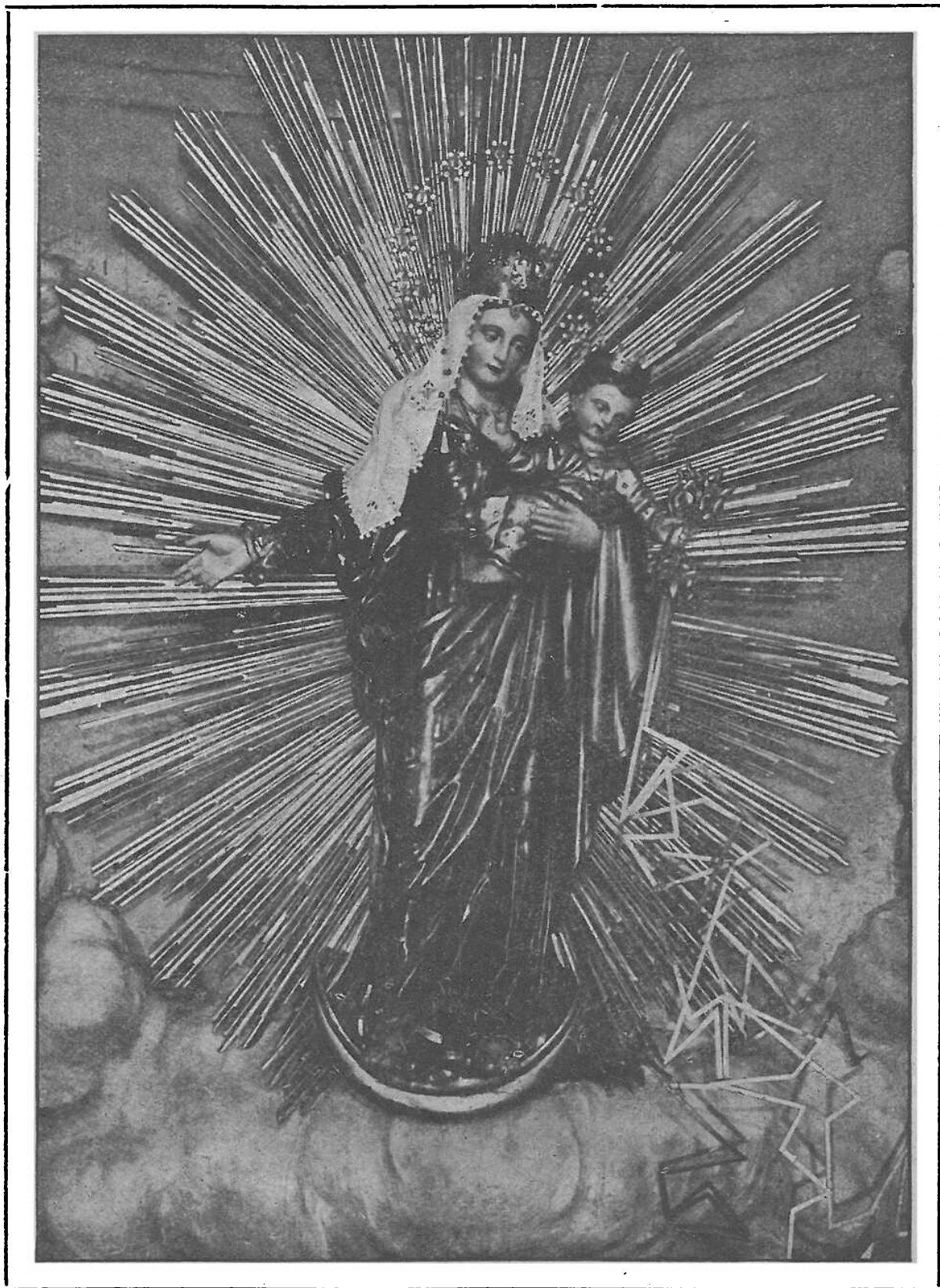
V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: Dr. Hynek Dostál: Matičce Svatohostýnské, str. 65. — F. P. Kyjovský: Kdo je vinen?, str. 65. — J. Drbňohlav: Potrestaná zločůle, str. 66. — Jarní úvaha, str. 69. — Spor andilků, str. 70. — V. Houdek: Hradisko hostýnské, (dokončení) str. 70. — Galerie poutníků svatohostýnských, str. 73. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 76. — Poděkování, str. 77. — Prosby, str. 78. — Dopisy, str. 78. — Dobrá četba, str. 78. — Cizojazyčná literatura, str. 79. — Říšský pracovní sjezd Mariánských družin čsl., str. 80. — **Vvobrazení:** Malý prodáváč „Hlasů“ o pouti, str. 67. — Půdorys hradiska hostýnského, str. 71. — Pražská intendantní škola návštěvou na Sv. Hostýně, str. 75.

Přátelům sv. Hostýna.

Dne 3. dubna konala se na Sv. Hostýně kolaudační komise nového vodovodu. Celý vodovodní podnik byl komisí schválen. Vodovod pozůstává ze zachycení pramenů 4mi sběracími potrubími, z akumulární studně, jejíž hloubka obnáší 8'30 m. Situačně leží studně mezi místem zachycení pramene a čerpací stanicí. V čerpací stanici je umístěn agregát pozůstávající z článkové rotační pumpy a elektrického motoru o výkonnosti 21 HP. Od čerpací stanice vede potrubí přímočárně ke kostelu a odtud pod rozhlednu, kde je nádrž pro 25 m³ vody. Od nádrže rozvádí se voda do Poutního domu a starého hotelu, jakož i do útulny. Jedno naplnění nádrže stojí asi 75 Kč. Čerpání děje se samostatným spouštěčem, který jakmile voda v nádrži do jistého stupně klesne, zapne proud v čerpací stanici. Voda je dobrá a prameny velmi vydatné, takže na kopci nebude nedostatek pitné vody.

Poutníci upozorňují se, že záchodky u Pomníku padlých byly zrušeny, jelikož se na ono místo nehodily. Matice vybudovala nové moderní záchodky pod starým hotelem. Celé prostranství kolem Pomníku padlých se v dohledné době nově a důstojně upraví.

Průčelí kostela a věže začnou se koncem května nově omítat. Omítka bude provedena v jasné umělé žule, rozpočet obnáší i s lešením 100.000 Kč.

Jelikož elektrický pohon zvonů pořízený brzy po převratu často vypovídá službu a vyžaduje dlouhých oprav, je duchovní správa nucena přeměnit stávající primitivní systém. Práce je svěřena známé firmě Perner a olomoucké Transformě. Znamená to pro duchovní správu nové velké starosti ale důvěřuje pevně v pomoc boží a v podporu přátel sv. Hostýna. Nové umělecké hlavní dveře kostelní jsou již v práci, také oboje boční dveře našly štedré dárce a jsou zadány firmě Svoboda v Bystřici.

Sochy sv. Petra a Pavla umístěné v průčelí věži nehodí se k celku a jsou vlivem času dosti schátralé. O jednu zajímá se již velký dobrodinec sv. Hostýna, snad i druhá najde někoho, kdo by dal pořídit novou a důstojnou

Velkou bolest působí duch. správě, že oprava zaoltářů, velmi již nutná, pro naléhavější opravy musela být odsunuta, rozpočet obnášel 16.000 Kč. Snad se najdou ctitelé Panny Marie, kteří nám usnadní, abychom právě tuto opravu brzy mohli uskutečnit.

Duchovní správa.

Číslo 5.

Květen 1930.

Ročník XXVI.

Dr. Hynek Dostál:
redaktor „Hlasů“ v Americe.

MATICČE SVATOHOSTÝNSKÉ.

Prosba z Ameriky.

*Hostýnská naše Matičko,
pros za nás tady v dáli;
přeslavná Boží Rodičko,
za mořem lid Tě chválí.*

*Hostýnek máme v Texasu,
Tvůj obraz v jizbách máme.
Pomoz nám v těžkém zápasu,
Božího Syna, Chráme!*

*Byneme, Matko, v cizině
Kdo zde Tě chválit bude,
zmlkne-li „Zdravas“ v hlubině?
Co pro Te, Matičko, zbude?*

F. P. Kyjovský.

KDO JE VINEN?

(Na okraj denních zpráv.)

Celé městečko je v pozdvižení . . .
Pomyslete si jen! . . . Několik kilo-
metrů odtud přepadli dva výrostci osamě-
mělou stařenku a utloukli ji železnou tyčí,
aby ji uloupili — třicet korun . . .

To je hrozné! . . . děsné! . . . příšerné! . .

Kam to spějeme, když už i chlapci při-
jdou vás ubít, jak se nezabijí ani zvíře!

A pan X. a paní Y. a pan Z. a všichni
sousedí a sousedky vypravují o zločinu,
uvádějí podrobnosti . . . Hlava přepadené
byla již roztržena, ale poněvadž se ne-
šťastnice ještě hýbala, vypálil na ni jeden
z hochů revolver, aby ji dorazil . . .

A všichni mužové i ženy bědovali ža-
lostně: „Kam to spějeme? — Jakou to

máme mládež? — To dříve nebylo!“ . .

Zdalo se, jako by každý viděl vznášeti
se nad sebou zabijáckou palici v ruce
mladistvých zlosynů . . .

Když jste se však podívali na tyto ka-
ratele zblízka, mohli jste upozorovati, že
jeden byl starý mládenec, užívající světa-
cky své svobody, druhý rozveden, třetí
věčně žížnivý kmotr nedopita . . . Někteří
nechtějí mítí děti, a kteří je mají, nesta-
rají se příliš o ně. Ty si hrají tam u ko-
stela, ale nikdy, ani v neděli, do něho
nevejdou nebo jen málokdy . . .

Nad čím se tedy tito rodičové pozastavují?
Nemají očekávat, že jejich dědicové vyrostlí
s takovými příklady, budou ještě horší?

Jeden z vrahů byl přece syn rozvedených rodičů, druhý odpadl se svým lehkomyslným tatíkem již jako školák k bezvyznání, zatím co matka s dcerkou zůstala při staré víře.

Náboženství, jediný účinný lék vášní, nemělo v jejich výchově patřičného místa.

Co prospěje pravopis, zeměpis, občanská nauka, mluvnice, ruční práce a t. d., když vrozené i zděděné špatné sklony počínají bouřiti v mladistvém srdci?

Děti vychované bez Boha a náboženských zásad mají pouze jedinou touhu: bavit se, užívat . . .

K zábavě a požitku je třeba peněz.

Kdo je chce mítí bez práce, musí loupit, vraždit . . .

I loupí a vraždí . . .

Pročpak ne?

Zlo . . .? dobro . . .? Toť jen pouhá slova, potlačíte-li náboženství, jež hlásá, že vše bude potrestáno, nebo odměněno na zemi nebo na věčnosti . . . náboženství nebe i pekla.

Naříkejte, paní X!

Rozhořčujte se, pane Y!

Mluvte a řečňte, pane Z!

Vaše nářky, vaše protesty, vaše krásné fráze nepřesvědčí, nezaráží zločinných srdcí.

Zdokonalte zámky a závory! Kupte si pevnější pokladny! Opatřte si zlé psy! Volejte po rozmnožení četnických stanic!

Každý zámek možno zlomiti, každou pokladnu provrtati, psy otrávití a oklamati strážce sebe bedlivější . . .

Jsou však ještě jiní vinníci.

Knihy, časopisy, kina . . .

Pohleďte na zdi a do výkladních skříní! Plakáty a pestré obálky zvou křiklavými barvami a svůdnými slovy ke všem radovánkám.

Nuže, vzhůru na slabší — vdovy — nemocné — stařeny . . ! Jejich život nemá ceny a jejich poslední groš dá mladým trochu rozkoše . . .

Avšak hlavní vinníci jsou ti, kdož podryli jediný základ mravnosti a kultury, náboženství a otrásli autoritou církve. Či nevyhostili — pod záminkou protiklerikálního boje — Boha z domácností a veřejného života?

Až všichni tito vinníci budou odsouzeni, teprve potom bude lze volati po přísném potrestání mladých vrahů.

I ten, kdo má živou víru v srdci a křesťanský ideál stále před očima, někdy zakolísá nad závratnými stržemi mocných pokušení.

Co tedý, schází-li vůbec taková opora, ba požívačná společnost vás táhne do víru za obě ruce?

A jsou-li to slabé ruce — ještě skoro dětské . . . ?

Jděte ke kořeni zla! Po ovoci poznejte strom!

J. Drbohlav:

POTRESTANÁ ZLOVŮLE.

Veliká byla radost a sláva na panství bystřickém a prusinovském, když poddaní vítali mladého, čtyřiadvacetiletého pana barona Arnošta Laudona po sňatku s osmnáctiletou Jindřiškou, hraběnkou Seilernovou. Byl to pro městečko sváteční den. Domy byly ozdobeny věnci a zelení, prapory slavně vlály se střech domů. Čacké banderium s hudbou doprovázelo šlechtické novomanžely do zámku. Otec mladého Arnošta Olivier se svou šlechtinou chotí Amálií, rozenou hraběnkou Fünfkirchenovou, očekávali již s toužebností svou snachu, budoucí paní panství bystřického. Bylať šlechtickou nejen podle stavu, nýbrž i podle ducha. Svou sličností rovnala se růžovému poupěti, skropenému

ranní rosou. Byla velmi dobročinná a laskavá ke každému, ať vznešenému ať nízkému. K poddaným a služebným se chovala ne jako velitelka, nýbrž jako matka. Její zbožnost byla příslovečná. To vše věděli rodiče Arnoštovi a proto děkovali Bohu za tak šťastnou volbu synovu.

Mladá paní baronka brzy se vpravila do poměrů na novém sídle. Prohlédla si zámek, který svou výstavností se podobal tvrzi. Zvenčí jako neúhledná skořápka, ale uvnitř pln nádhery a lesku. Velká zámecká zahrada, která byla přístupna i poddaným, slibovala milé pobavení a osvěžení ve stínu mohutných stromů. Častěji za dne navštěvovala zámeckou kapli a bývala ráno přítomna mši sv.; když pro ně-

jaké překážky nemohla býti sloužena, chodila do farního chrámu nedaleko zámku a tam pokleknuvši do lavice mezi ostatní věřící oddala se své pobožnosti. Ve volných chvílích zaměstnávala se rozličnými

bylo mu svatým a „modré s nebe“ byl by jí snesl, kdyby toho byla žádala. Avšak mladá paní baronka byla příliš skromná ve svých požadavcích. Nesmírně ji těšilo, že se nachází tak blízko mariánského pout-

Malý prodavač „Hlasů“ o pouti.

ručními pracemi, které pak rozdávala mezi služebnictvo neb chudé. Mladý pan baron byl zaměstnán vedením statků, neopomíjel však věnovati se ve volných chvílích své choti. Častěji si vyjeli na některý statek, nebo do lesů, kde se kochali krásou a a svěžestí přírody. Každé přání své choti

ního místa — Sv. Hostýna —, který opět po 44 letech povstal z rumu násilného zpusťování. První vyjíždku učinila na Sv. Hostýn, by tam vzdala hold Matce Boží a Jí poděkovala za všechna prokázaná dobrodiní a vyprosila si síly a pomoci pro další dráhu životní.

Opravený chrám působil na ni mocným dojmem a radost její byla velká při pomyslení, že se nachází na jejich pozemku. Doufala ve větší pomoc a záštitu Matky Boží, když si pomyslíla, že je „na našem“. Mladistvý, nadšený choť jí sdělil poslední události posvátného místa; jeho odsvěcení, zpusťování a teď jeho vzkříšení. Neopomenul podotknout, že, když byl před 14 lety vztyčen nad zlatou bání pozlacený monogram „Maria“ s paprsky a do bání vložena listina s podpisy i jeho rodičů, též on jako desítiletý hoch se podepsal. Monogram byl již před zrušením kostela na bání; když byl kostel zrušen, byl dán na kostel bystřický. Při požáru kostela roku 1833 spadl, byl zase obnoven, pozlacen a v první slavnosti po zrušení kostela 10. října 1842 postaven na temeno kopule chrámu svatohostýnského. Bání má v objemu 2 m 58 cm, ač zdola se zdá poměrně malá. Jméno „Maria“ jest vysoké 1 m 43 cm. Mocným dojmem působila rozkošná vyhlídka na všechny strany Sv. Hostýna. Pan baron ukazoval choti kam až sahají jejich lesy, jmenoval jmény všechny vrchy a kopce, všechna údolí, města i vesnice, pokud jen oko mohlo dohlédnouti a slíbil, že si příležitostně zajedou Rudolfovým údolím na úpatí Obřan, kde stával za starých dob hrad, jehož dobyl Žižka za husitských válek.

S krásnými dojmy opouštěvali Sv. Hostýn. Pokud počasí dovolovalo, jezdili schůdnými lesními cestami povozem, někdy vystoupivše, ubírali se zvolna na některou horu, obdivující se vždy novým krásám přírodním. Avšak ani v zimě neztrácela příroda ze své krásy. Lehce se to jelo na saních za slunných dnů po omrzlém, trpytném sněhu. Koně o závod běželi tichým lesem, zvoníce rolníčkami. Při jedné takové vyjízdce dojeli až na úpatí Kyčery. Učinili pěšky malou vycházku do vrchu, chtěje spatřiti krásně zapadající slunce. Pozdrželi se poněkud déle, a nežli se vrátili do údolí, kde na ně čekali koně se saněmi, nastal soumrak, který se brzy proměnil v úplnou tmou. Koně střelhibitě ujížděli po omrzlé ploše. Avšak blízko Říky stalo se něco nepředvídaného. Koně se něčeho zalekli, vzepjali se, trhli saněmi na stranu a sjeli do rokle 6 m hluboké. K velkému úžasu všech byly saně úplně

polámaný, avšak šlechtickým manželům a jejich průvodčím se nestalo nic. Též koně vyvázli bez úrazu. Další cestu na Říku musili vykonati pěšky. Tam jim byly nabídnuty jiné saně, kterými se pak dostali do bystřického zámku.

Z vděčnosti za zázračnou ochranu, jim zajisté na přimluvu Matky Boží svatohostýnské poskytnutou, dal baron Laudon na starou mohutnou jedli, jež se nacházela na místě neštěstí, zavěsiti obraz P. Marie Pomocné a pod ním lucernu, v níž se každou sobotu rozsvěcovala svíce. Po nějakém čase bylo pozorovati úmyslné poškozování obrazu. Sklo bylo pošpiněno blátem, někdy úplně rozbito. Jindy opět lucerna rozbita. Když to bylo oznámeno panu baronovi, zamyslel se nad tak hanebným činem, a netázav se po původci, aniž proti němu své rozhořčení projevil, nařídil vše opět dáti do původního stavu i kdyby se to častěji opakovalo. A skutečně toto poškozování obrazu bylo prováděno ze zlomyslnosti dále, aniž hajným, kterým bylo nařízeno pátrati po pachatelích, se podařilo někoho při činu polapiti neb škůdce vy-pátrati. Ale prozřetelnost Boží se i zde ukázala zřejmě. Ku podivu všech po delší dobu nebyl obraz poškozen ani znečištěn, tím méně lucerna. Panu baronu oznámen tento potěšitelný obrat. Opět se jen zamyslel, znovu nařídil, aby vždy zase obraz byl opraven, kdyby byl opět nějak poškozen. Za delší dobu bylo v okolí slyšet, že jedna nekatolická žena náhle onemocněla na zápal oka a mozkových blan. Všechna lékařská pomoc byla marná a nemocná v několika dnech nemoci své podlehlá — zemřela. Pokud byla ještě při vědomí, dala si zavolati pastora pro ulehčení svědomí a tomu se přiznala, že ona to byla, která obraz Matky Boží na stromě poškozovala, když chodívala mimo. Přiznala se, že posledně hodila naň nečistotu, tato se odrazila od rámu obrazu a poranila jí oko, z čehož pak povstal zánět oka a od toho zánět mozkových blan.

Pastor dal jí spasitelné napomenutí, ale jiného učiniti nemohl. Krátce na to skonala. Při nejbližším shromáždění v modli-

tebně upozornil přítomné na onen případ a podotkl, aby podobných věcí se vystříhali a vše katolické nechali na pokoji. Ale se zlou se potázel. Osadníci naň zanevřeli a činili mu kdejaké příkoří, takže byl nucen požádati své představené o přesazení na jiné místo.

Stará jedle, na níž obrázek visíval, podlehl též svému osudu, byvši poražena, na jejím místě stojí silný sloup, na němž visí též obrázek jako před 74 lety a dále vypráví mimojducím o mocné ochraně Matky Boží a vděčnosti barona Arnošta Laudona.

JARNÍ ÚVAHA.

KDYŽ vyjdeme za teplého jarního dne z dusných domů a ulic do Boží přírody, zpozorujeme, jak rostliny pučí. Ze špinavé pokrývky spadlého, zežloutlého a hniјícího listí, z hnědé polní kůry, která jako rakev pokrývala všechno živé, pronikají k Božímu slunci tenké, světle zelené bylinky. Na pohled jsou tak slabé, že těžko chápeme, jak se mohly prodrati těžkou, hustou kůrou zemskou. Či snad někdy v noci slétli andělé na tuto zemi a ji propíchali, aby živé zárodky mohly spatřiti světlo Boží? Nikoliv; ale Bůh udělil nepatrným tvorům tak mocnou touhu a sílu, že si našli cestu k slunci.

Jak by se tu měli lidé zastyděti, když uvažují o tak podivuhodném projevu života! Lidé mají daleko větší sílu v duši i v těle než tyto slaboučké bylinky, které před nimi rostou, a které jen nepatrným dotekem mohou hned rozšlapati. Náš duch proniká a zkoumá výšiny a nížiny všehomíra, měří síly zemské, řeky, hory, moře, blesky; žádné zvíře mu nemůže vzdorovati, všechno nutí pod svou vládu. A jak ubohý je vůči sobě samému! Jak jsme slabí, když sami u sebe máme udělati pořádek! Jak jsme hned malomyslní a stěžujeme si, že se nám staví v cestu tisíce překážek, a jak se lekáme sebe menší námahy! Jak mnozí jsou v maličkostech svědomití, ale na svůj vnitřní život nic nedbají! Celá nynější vzdělanost jest jednostranně vyvinuta: dbá jen na zevnějšek. Není divu, že lidé hynou na těle i na duši!

Mnozí lidé nemají už ani síly, aby svůj život zdokonalili. Malá rostlinka, která na jaře proniká vrstvu zemskou, má mocný pud, nevědomou vůli růsti, kvěsti, přinášeti plody a přemáhá všechny překážky. Jak by docela jinak bylo s lidmi, kdyby všichni měli touhu se zdokonaliti! S druhé strany můžeme souditi na velký úpadek lidstva, když vidíme, že člověk, jenž jako ostatní tvorové má v sobě podobnou touhu, nejen že jí nedbá, nýbrž i násilně ji potlačuje! Eva v ráji vzala jablko a dala za ně duši. I my se plahočíme celé dny a noci za nějakou nepatrnou věcí, která dráždí naši obrazotvornost nebo lakotu, třebas bychom při tom i duši ztratili. Užíváme smyslných radostí, za něž pak tělo i duše musí trpěti.

Kéž tomu tak není u ctitelů Panny Marie svatohostýnské! Ti vidouce, jak se na jaře příroda rozvíjí, musí býti přesvědčeni, že jsou k vyšším věcem povolání, a že jim Panna Maria udělí síly, aby se zdokonalili. Malá bylinka překoná všechny překážky, které se jí stavějí v cestu. A ctitelé mariánské s pomocí samé Matky Boží by nepřemohli slabosti a duchovní lenosti a celé kůry špatných náklonností, které překážejí na cestě k dokonalosti? Bylinka se hledí dostat ze tmy na světlo Boží, aby byla osvícená Božím sluncem. I my musíme míti touhu prolomiti temnoty, jimiž naše duše je zahalena a pracovati se k Božímu světlu, k osvícení Božímu, jež nám velice prospívá k zdokonalení a které nám Panna Maria v hojné míře udělí.

Ctiteli mariánský, pozoruj na jaře útlé rostlinky, viz, jak se zdokonalují na Božím slunci a snaž se, aby i z tebe s pomocí milosti Panny Marie vyrostla krásná květinka v zahrádce Panny Marie svatohostýnské!

SPOR ANDÍLKŮ.

(Deklamována.)

Básník: Jednou tři malí andílci
v rozkošných zahradách ráje,
trhali růže spanilé
ku počtě Královny máje.

Nádherné, vonné růžičky,
bělostné, žluté i rudé . . .

Z kterých as Boží Matička
nejvíc se těšiti bude? . . .

S pokladem vonným přilétli
a jako motýlci hraví
usedli na klín Matičky,
a prvý z andílků praví:

I. andílek: „Pohled jen, milá Matičko,
na rudé růžičky moje,
červená barva — lásky znak!
Či větší byla než Tvoje?

Jako Ty Boha milovat
nedoved' nikdo z lidí,
vid', že se Ti mé růžičky
nejvíce ze všech líbí?

II. andílek: „Mýlíš se, drahý bratříčku,
v nich bolest tajit se může!
Nevíš, jak Matičce pod křížem
krvavé rozkvetly růže?
Ne bolest! Radost patří jen —
té, která bez hříchu žila,
tu radost jeví nejlépe
růžička moje bílá.“ —

III. andílek: „Jen radost? Naší Matičce?
(k oběma prvním) To nevím, zdali stačí!

Vždyť je teď naší Královnou
vždyť je teď Vládkyní naší!

(k Panně Nejlepší ze všech — dárek můj,
Marii) kytice z růžiček zlatých!

Zlato — toť odznak království
a tys přec Královnou svatých.

Tys ona Vládkyně vítězná,
hlavu jež potřelas hada! . . .
Vid', že máš žluté růžičky
nejvíce ze všech ráda?“ —

Básník: Umlkli andílci. — Maria
s úsměvem k nim se shýbá,
růžičky v náruč přijímá,
andílky na čelo libá. —

P. Maria: „Krásné jsou vaše růžičky,
mně každá stejně jest milá,
má každá vlastní krásu svou,
červená, žlutá i bílá.

Ten soulad barev srdci zn.
jak tklivé akordy písně,
vždyť život je pestrá směsice
z radosti, lásky i tísně.

Bez lásky není oběti,
k radosti bolest se víže,
zdaliž nám rajská blaženost
nevzketla na dřevě kříže?

Teprv když Láska odvěká
nám s kříže byla sňatá,
vykvetla v nebi pro lidstvo
vítězná růžička zlatá!

Nuž, každá růže — lásky květ,
jež ruka Boží pěstí,
by člověk jednou v nebesích
věčného došel štěstí.

Proto má duše na zemi
za všecko Bohu být vděčná,
po boji vzejde vítězství,
po žalu radost věčná . . .“

* * *

Ter. Tr.

V. Houdek.

HRADISKO HOSTÝNSKÉ.

(Dokončení.)

Proslulý pramen hostýnský prýští se na
straně západní pod náspem mezi průlomy
J a H (na půdorysu K), tedy m i m o vlastní
hradisko; za starodávna vyvaloval se vzá-
cný zdroj ten zrovna ze štěrbiny skalní;
Jan hrabě z Rotalů dal jej však pro větší
pohodlí r. 1659 zachytiti do trub a vedl
jej několik sáhů klenutím pod-
zemním do kašny¹⁾, nad vodovodem tím
pak dal vystavěti kapličku.

¹⁾ Š e m b e r a : Vpád Mongolů do Moravy str. 69.

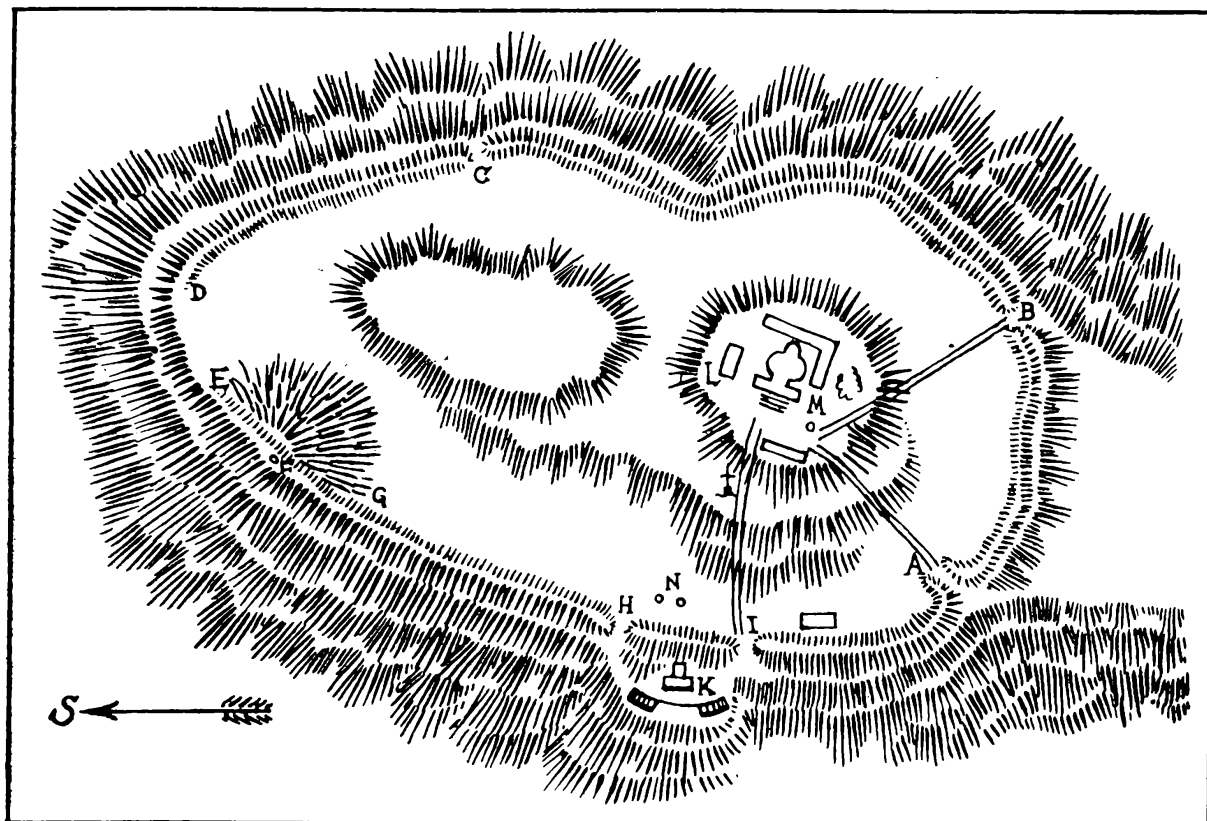
Původní studánku sluší tedy hledati ně-
kolik sáhů výše nad dnešním výtokem
pramene, tedy u samého úpatí náspu. Stav-
bou tohoto vodovodu i kapličky s terasou
před ní a upravením cesty kolem studánky
dnes vedoucí změněno bylo někdejší vze-
rání celého okolí kapličky tak důkladně,
že se nedá již zcela najisto postaviti, zda-li
pramen chráněn byl ještě nějakým náspem
zevnějším; předpokládati se to ovšem dá.

Ostatně není ani uzavřené hradisko samo bez vody: u kostela je zděná studně (M), která třeba byla novější, svědčí hojností vody své, že útroby hostýnské jsou na vodu bohaty; opodál pak nad svatou vodou jsou dvě prohlubně vodou naplněné, které se dobře za cisterny pokládati mohou. (N).

Seznavše takto rozlohu hradiska, pokusíme se nyní odpověděti k otázce, dosud temné: čím byl Hostýn za pravěku?

božiště to též útočištěm okolního lidu v čas nebezpečí. My však právě tohoto názoru, že by hradisko to bylo za doby míru prázdňým bývalo, sdíleti nemůžeme.

Arci není Hostýn dosud po stránce archeologické dostatečně prozkoumán. Nálezy praehistorických nádob, o kterých se zmiňuje Ed. Dudík v pojednání často citovaném, a střepiny pravěkých nádob, které tu našel prof. Maška, ještě sice spolehlivých konklusí o stálém četnějším obyva-

Půdorys hradiska hostýnského.

A B C D E F G H I. A násyp. (A stará hlavní vrata; B novější průlom ke straně rusavské; C železná brána; F nejvyšší bod Hostýna; H I novější průlomy; K kaplička nad svatou vodou; L zbytky kaple ze 17. stol. vedle kostela, nyní kaple bl. Jana Sarkandra; M studna; N prohlubiny vodou naplněné).

Staří dějepisci moravští vypravují, že tu byl chrám staroslovanského boha pohostinství, zvaného prý Hostín, odkudž prý jméno hory. Ed. Dudík tvrdí,²⁾ že tato pověst i v lidu se zachovala. Ale o nějakém bohu pohostinství u Slovanů, jménem Hostín, žádný pramen nemluví; to všechno je patrně smyšlenka novějších bájeplodných kronikářů. A dejme tomu, že na Hostýně vskutku bylo božiště pohanské, tu pozastaviti se nám jest nad tím, že by k účelům pouze bohoslužebným zřízeno bylo hradisko tak rozsáhlé. Namítne se nám snad, že kromě toho bylo ohražené

telsvu na Hostýně nepřipouštějí. Ale prof. Maška našel tu také několik přeslenů a konstatoval tu také pravěký mlýn na obilí, což by již svědčilo o obyvatelstvu druhdy stálém.

Kromě toho jsou ještě jiné věci, které vybízejí k úvaze a přemýšlení. Dle rukopisu královského a dle staré pověsti o Tatarech stála na Hostýně kaple Matky Boží již před vpádem tatarským, před rokem 1240. Vždyť když křesťané hynouce žižní jižjiž chtěli se vzdáti svéřepým oblehatelům, tu — dle slov oné básně — Vratislav plamennými slovy zraňuje jich z úmyslu toho a vybízí je:

²⁾ Časopis mat. mor. 1875, str. 13.

za mnů podte mužie, kdo tak smysle,
za mnů před stolec mateře božiej!
Ide za niem mnostvie k kaple světej . .

Nebyl tedy chrám tento vystavěn snad
teprv po vpádu tatarském na památku
zázračného osvobození křesťanů; ale stál
tam již dávno před tím a dochoval se dle
zachovaných svědectví³⁾ v té podobě až
do 17. století. R. 1658 dal hrabě Jan z
Rotalu prastarou tu kapli přestavěti, ale
teprve 18. století, nemající smyslu pro
zachování starobylých staveb, připravilo nás,
pozdní potomky, o prastarý ten kostelíček,
který bychom dnes čítali mezi nejvzácnější
památky staromoravské, kdyby nám byl
zachován. Dalť hrabě Fr. z Rotalu r. 1743
starou tu kapli rozbořiti a vystavěl na jejím
místě prostrannější nový kostel.

Ptáme se: Odkud vzala se osamělá ka-
ple Matky Boží již před r. 1240 na vy-
sokém Hostýně, uprostřed rozsáhlého hra-
diska? Jaký tam měl osamělý ten chrám
účel? — Rozvedli sme šíře názory své o
starých kostelích a hřbitovech ve článku
O staroslovanských hradech⁴⁾, vyloživše
tam, že pokládáme osamělé dnes chrámy,
často hřbitovem obklíčené, za jedinou pa-
mátku a upomínku na někdejší osady, které
ve hradiskách těch za pravěku kvetly, ná-
sledkem změněných okolností přírodních
a sociálních pak průběhem věků pod ko-
pec se přestěhovaly. Jisto-li tedy, že hra-
disko hostýnské je praehistorické, a že ka-
ple mariánská v něm stála již za doby
předtatarské, — pak můžeme s plnou ji-
stotou i tuto kapli a toto hradisko po-
kládati za zbytek někdejší staroslovanské
osady ohražené, za zbytek staroslovan-
ského hradu, moderně řečeno: města.

Tento hrad byl asi ve XIII. století ná-
sledkem změněných u nás poměrů veřejných
již opuštěný. Ale když přihnali se diví
Tataři na Moravu, hrůzu šíříce po kraji,
rozpomenul se moravský lid na dávná
svoje útočiště v době nebezpečí, na své
prastaré „hrady“ a zachoval se tudíž právě
tak jako pradědové jeho činivali, když
nepřítel do země vpádl: uchýlili se za
ochranné staré hradby své na Hostýn a
na Kotouč.

³⁾ Šembera: Vpád Mongolů do Moravy, str. 68;
— Wolný: Kirchl. Topographie von Mähren I.
Abth., III., pag. 270 a 271.

⁴⁾ Časopis vlast. muz. spol. olom., roč. IV.

Ale ani za doby míru nepozbyla stará
centra lidu moravského veškerého významu
svého v každém vzhledě; zůstalyť mu po-
vždy posvátnými centry náboženskými,
k nimž bez přestání putoval. Tak na Hostýně
kultus mariánský, již před r. 1240 existovavší,
tedy patrně ještě z dob květu staroslovan-
ského hradu hostýnského pochodící, zvý-
šený zázračným osvobozením křesťanů r.
1241, udržel se nepřetržitě až na doby
naše.

Lid moravský pohlížel tedy k bývalým
hradům svým dlouhé ještě věky jako ku
svým střediskům ve vzhledě náboženském
i obranném. Jen těmito tradicemi vysvě-
tlíme si při Hostýně tu zajisté nápadnou
věc, že kostel r. 1743 na místě staré ka-
ple na Hostýně vystavěný mohl býti far-
ním kostelem rusavským a (dle topografie
Wolného) prý i bilavským až do r. 1786,
ve kterémž roce byl odsvěcen a bezmála
tak vyloupen a zpusťšen, jako by toho
roku vlast naše novým vpádem Tatarů
byla postižena bývala. Těmito tradicemi
vysvětlíme si i tu okolnost, že lid přifa-
řený nestěžoval si vynášeti své zemřelé
z údolí na kopec od svého úpatí 400 m
vysoký (témě Hostýna je 736 m nad mo-
řem, Rusava 387 m, Bilavsko 333 m nad
mořem) a pohřbívati je tam. Jenom tím
vysvětlíme si i tu houževnatou úctu i lá-
sku k místu tomu, se kterou lid morav-
ský i po odsvěcení a devastaci kostela
hostýnského na Hostýn každoročně v ce-
lých zástupech putoval a dle očitého svě-
dectví našeho slavného topografa Wolného
— vroucně se modlil na rozvalených stup-
ních oltářních, uprostřed spousty a smut-
ných zřícenin. Nám nelze jinak než viděti
v tom všem pradávne tradice lidu kolem
Hostýna od pravěku usedlého, pohlížejíciho
k Hostýnu i za největšího úpadku jeho
jako ku svému duševnímu středisku.

Soudě pak dle mohutnosti a rozsáhlosti
náspů hostýnských, dle úcty, s jakou k
hoře té lid moravský podnes pohlíží, dle
pověsti ji opřádajících a konečně, uvážíme-li
že Hostýn je obklopen četnými praehisto-
rickými hradisky, níže položenými a menších
rozměrů (uvádíme jen hradisko u Dobrotic,
pak Hrad a Hrádek u Přílepu a Hrad u Cho-
míže vesměs ne více než 1 mili vzdálené)
— byl Hostýn městem nad jiné velikým,

jak dnes bychom řekli, hlavním městem celého kraje.

Že v takovém městě byl též nějaký pohanský chrám, to ovšem právem dá se předpokládati. Tvrditi však, že tam byl ctěn bůh pohostinství jménem Hostín, k tomu nijakého spolehlivého důvodu není. Nejen že jméno takového boha nikde ve starých pramenech zaznamenáno není, ale bájesloví slovanské vůbec o nějakém bohu pohostinství neví; vždyť i Radogost, od něhož i jméno naší hory Radhoště odvozujeme, a jež od některých se zálibou ze slov rád hostí se vykládá, byl dle pramenů polabských bohem válečným, tedy pravým opakem pohostinství.

Zbyla by ještě na konec otázka, byli Hostýn městem vsutku slovanským. Pan archivář Brandl připisuje valy na Hostýně Avarům,⁵⁾ ale tvrzení toto zakládá se na nedorozumění. P. archivář totiž připisuje Avarům všechna hradiska, jejichž jméno má kmen obr, na př. Obřany a praví pak: „Jako Obřanské hradisko u Brna Avarům z nynějších Rakous do Moravy a přes Moravu do Čech táhnoucím bylo pevným hradiskem, tak bylo hradisko Obřanské na Hostýně baštou avarským plukům, kteří ze sídel uherských do Moravy jako záhubné kobylky se vyrojili. Posud je pozorovati na Hostýně valy v obvodu asi 2200 kroků“ . . . Z tohoto citátu vidno

⁵⁾ Rozpravy o jménech topických v Obzoru 1885 str. 85.

předně, že pan archivář skutečně míní hradisko na Hostýně, které dle výpočtu p. Ed. Dudíka 2200 kroků v obvodu má, a za druhé, že toto hradisko nazývá se obřanským. Takto se však Hradisko hostýnské nenazývá a po našem vědomí nikdy nenazývalo. Za to je však vedle Hostýna směrem jihovýchodním jiný kopec zvaný Obřany, na kterém — jak Šembera v citovaném svém spisku uvádí na str. 71 — strmí zříceniny hradu Obřanského. Zdali toto hradisko, od hostýnského asi 2—3 Km vzdálené a horským sedlem úplně oddělené, tedy od hostýnského úplně rozdílné, přičisti sluší — dle jména jeho — Avarům, jest otázka jiná, se kterou nám zde nic činiti není; jednalť se nám tu pouze o to, zjistiti, že hradisko hostýnské nemůže přičítáno býti Avarům.

Keltům pak je dosud nikdo nepřipsal, a jest to také dle theorie Vocolovy, jenž Keltům pouze hradiska s valy kamennými připisuje, nemožno; neboť valy hradiska hostýnského nasypány jsou z hlíny, jen velmi sporým kamenem promíšené.

Uvážíme-li jednak tuto okolnost, jednak slovanské jméno této hory, dále podobnost nádob na Hostýně nalezených s nádobami v moravských pohřebištích nacházených, kterou p. Ed. Dudík dosvědčuje a konečně úctu, s jakou lid moravský k Hostýnu od pravěku pohlíží, — jest to tuším dostatek důvodů pro naše tvrzení, že na Hostýně stálo město staroslovanské.

GALERIE POUTNÍKŮ SVATOHOSTÝNSKÝCH.

Z Dražanské vysočiny. Má první pout na Sv. Hostýn. Když jsem měla 16 let, zmocnila se mne touha navštívit Matičku v jejím sídle — na Sv. Hostýně —, kamž jsme vzhlíželi s posvátnou úctou otec, sestra a já z našich hor přes bohaté hanácké roviny, kde v prostředním ze tří horských výběžků běhalo se cosi jako bělostná holubice mezi tmavým lesem. „Je to Svatý Hostýn,“ říkával náš dobrý otec a proti nám hodně vlevo od Hostýnka je Svatý Kopeček.“ Ten byl blízko, tam jsem již byla jako 12leté děvče, ale na Sv. Hostýn! Ten byl tak daleko, ach tak daleko!

Má touha navštívit Sv. Hostýn se vyplnila až za čtyři léta. Vyprosila jsem si

dovolení od otce a vypravila se jednoho krásného květnového jitra s přítelkyní na milý Sv. Hostýn. Procesí od nás ani z okolí nechodilo, bylo nám tedy jíti až do Duban u Prostějova. Ranním vlakem jsme vyjely z nádraží asi půl hodiny vzdáleného a jely jsme přes Olomouc do Vrbátek, odtud pak pěšky do Duban, kamž jsme šťastně dorazily k večeru. Nocleh jsme měli v hostinci, kde jsme se též sešly s našimi poutníky, kteří konali tutéž cestu pěšky. Hostinská mi na noc připravila lůžko, ale nelíbilo se mi to; proto jsem na další cestě spávala s ostatními poutníky na zemi. Po snídani jsme spěchali na mši sv., po které nám dp. Zgoda (Křen),

tehdejší kaplan v Dubanech a spisovatel, ve velkém procesí kus cesty doprovodil s hudbou. Při hudbě se dobře šlapalo, žel, že se brzy s velebným pánem vrátila. Nicméně však kráčelo se vesele obvláště zrána žirným krajem hanáckým Slunce mile hrálo a přívětivě se smálo nad našimi hlavami, a jarní květinčky koupaly své kalíšky v májové rose. Srdce plesalo a vylévalo své city v krásných chvalozpěvech mariánských, plných touhy a oddanosti k Marii — Královně máje. Jména vesnic, jimiž jsme prošli, neb které jsme míjeli, už jsem zapomněla, jen Přerov, kde jsme obědvali a Domažlice, kde bych málem onemocněla, utkvěly mi v paměti. Přišli jsme tam tuším k svačině. Slunce pražilo jak na zakázku, a my uhřátí vpadli jsme v pravém smyslu do hostince, abychom si odpočinuli. Protože jsem nebyla zvyklá delší chůzi, byla jsem unavena víc než ostatní. Na jídlo ani pomyslení, ač bylo v košících dosti proviantu — za to však ukrutná žízeň.

Dychtivě jsem se napila studeného piva, hned však jsem upadla do mdlob a klesla jsem své přítelkyni do náručí. Hovor přítomných se mi změnil v bzukot včel a obestřely mne mrákoty, z nichž mne probírala hořká, kterou mi starší bratr z naší vsi takřka násilím vlil do úst. Nemiluji lihovin a hořké už nejméně, ale tehdy mne postavila na nohy. Často si vzpomínám s vděčností na onoho staršího bratra, jenž již svou pozemskou pout doputoval. Když jsem se poněkud vzpamatovala, hned jsme s přítelkyní vstaly, abychom si kousek cesty nadešly. Za vesnicí jsem si sedla na chvíli na mez, zatím co věrná družka sháněla kopřivy a cpala mi je do punčoch a nutila mne, abych si je obula. Vzpírala jsem se, jak jsem mohla. Ale nic naplat! Neúprosně stála nade mnou, až jsem s nářkem, že si nohy spálím, přece punčochy obula. Div divoucí! Jako když vnoříte nohy do chladivé vody! O žíhání, které při doteku kopřivy cítíme, ani potuchy. Obula jsem si papuče, které se u nás vždy berou na dalekou cestu, a šla jsem čím dále lehčeji; pálení a bolest otlacených chodidel, jako když vyloupne. Tuto opovrhovanou kopřivu doporučuji všem putujícím na zubožené nohy. Za chvíli jsme byly opět veselé, tím veselejší čím

blíže na nás zíral Sv. Hostýnek. V Bystřici nová starost — noc na krku; poutníků jako much a noclehů tak málo. S počátku to šlo se žerty, ale číra dále tím bylo u srdce smutnější. Chodili jsme jako Svatá rodina nemajíce, kam hlavu položit. Až konečně jsme našli nocleh; musily jsme tam spáti s jinými poutníky, kteří se dlouho do noci bavili. Pozdě jsem usnula s důvěrou, že Matička tam nahoře naše útrapy vidí a do knihy zásluh nám je zapíše.

Ráno záhy jsme vstali a bez snídaní jsme spěchali na Sv. Hostýn, abychom mohli jíti k sv. přijímání. Zdál se mi blízko a proto jsem se každou chvíli tázala, jak brzy tam budeme. „Za deset minut“, zněla pokaždé odpověď. S počátku se šlo lehce, ale čím byla hora příkřejší tím více se dech krátil a nohy jako když podetíná. Už ani zpívat jsem nemohla. U Svaté vody jsme si umyli obličej a tak jsme se poněkud občerstvili. Bylo tam mnoho poutníků. Chvíli jsme si odpočinuli a spěchali s novou chutí na mši sv. Kousek před chrámem setkali jsme se se slováckým procesím, které se loučilo s pláčem dojemnou písní s Matičkou. Teprve při našem odchodu jsem pochopila jejich bolest.

Konečně jsme dospěli do chrámu a s city nevyličitelnými jsme vkročili před trůn Té, která divy tvoří. Přednesli jsme tiše své boly a trampoty Matce přelaskavé s nezvratnou důvěrou, že nás vyslyší. Po mši sv. a ostatních pobožnostech jsme si prohlédli chrám a celou horu. Bílý chrám, jeho krásné okolí, čerstvá zeleň tiše šumících hvozdů svatohostýnských, to vše působí na člověka uspokojivě, tak že se zdá, jakoby všechny světské trampoty a zloby zůstaly daleko od nás pod svatou horou pohřbeny. Jako bys byl úplně od světa oddělen! Žel, že blaho to má tak kratičké trvání!

Než jsme se nadáli, již svolával starší bratr své stádečko, aby s ním nastoupilo zpáteční cestu. Jak smutno, jak bolno! Takový divný smutek mi padl do duše, když jsem opouštěla milý Hostýnek. Dole u Sv. vody dobře jsme se napili. Takové vody studené a lahodné jsem nikde nenalezla; proto kde jaká nádobka se naplnila vodou pro domácí. Cesta s hory byla sice snazší, ale u srdce nám bylo těžší, protože každý krok nás vzdaloval od

milé naší Matičky. Smutně zaznívala píseň poutníků a ozvěna v lesích měnila ji v bolné lkání. Kdo má doma svou pozemskou matku, jde zase k matičce, ale já? Ztratila jsem ji ve čtvrtém roku! Nedal nám dětem tatiček předobří v ničem strádat a trápil se s námi, až jsme dospěli, sám;

pomalů ustával a my jsme vylézali z úkrytů, přece však hodně promoklí. Měly jsme ještě hodný kus cesty k určenému noclehu. Došli jsme tam šťastně. Našli jsme dobrosrdečné hospodáře, kteří se hned ujali našich mokrých šatů a dali je sušiti. Mezitím hospodyně vytáhla z pece koláče a

Pražská intendanční škola návštěvou na Sv. Hostýně.

přece však jest dětství veselejší, mládí bezstarostnější, když jsou oba rodiče naživě. Tak jsem se v myšlenkách uchýlila od naší cesty s Hostýnkou, že jsem ani nepozorovala, jak ostatní poutníci starostlivě hledí po obloze, která se zatahovala černými mraky. Za chvíli se zablesklo, zahřmělo a začalo liti jako z konve. Na štěstí jsme nebyli daleko od vesnice, kde jsme se skryli pod kolnou. Spousta vody hnala se silnicí a pršeti nepřestávalo. Konečně asi za půl hodiny se objevila duha, déšť

nelžu, když řeknu, že byl každý jako slámenka; tvarohové nám rozdělila. Nejen, že jsem se najedla, nýbrž i domů jsem kus hanáckého koláče přinesla. Ku spaní nám postoupili tito pohostinní hospodáři celou svou velkou jizbu, nanosivše aspoň 8 velkých otepí slámy, čistá prostěradla, bílé peřiny pod hlavu i k zakrytí. O takovém noclehu se žádnému ani ve snu nezdálo. Před usnutím se přišla hospodyně ještě omlouvat, abychom se nehněvali, kdyby snad jejich choré dítě zaplakalo.

Plakalo, a oni chudáci s ním ani oka nezamhouřili, jak jsme se ráno dověděli. Napadlo mi, že nás tak dobře pohostili, aby u Uzdravení nemocných, robátku svému dlouho chorému vyprosili zdraví. Ráno, ač bychom milerádi nocleh zaplatili, od nikoho ani krejcaru nevzali. Další ce-

sta uplynula šťastně. V Brodce jsme se s procesím rozloučili a s přítelkyní jely do Olomouce, kde jsme se zastavily a večer jsme byly doma.

Tato pout mi ze všech poutí, které jsem až dosud vykonala, nejvíce utkvěla v paměti a vždy s pohnutím na ni vzpomínám.

Délka valů hostýnských. Loni 19. srpna jsme měřili se ctih. p. Hubertem Fojtikem, bohoslovcem z Brna, jenž byl letos vysvěcen na jáhna, hostýnské valy. Napočítali jsme: od brány slavkovské k průlomu rusavskému 324 m, od tohoto průlomu k Železné bráně (kudy se jde na Říku) 523 m, odtamtud k rozhledně 340 m, od rozhledny k průlomu nad Vodní kaplí 380 m, odtamtud ke schodišti 90 m, od schodiště k slavkovské bráně 200 m, dohromady 1857 m.

Jiné délky a výšky na Sv. Hostýně. 24. května r. 1903 přijel na vyzvání P. Zimmerhackla na Sv. Hostýn architekt Dušan Jurkovič a udělal situační plán hostýnský. Některé údaje budou čtenáře Hlasů zajímati. Výška je měřena nad hladinou mořskou a má na úpatí rozhledny 736 m. Plocha, na níž je postaven chrám, je 718 m vysoko nad mořem, hřbitov a XIV. zastavení křížové cesty 721 m, hostinec 715 m, schodiště mezi valy nad Vodní kaplí 678 m, vchod do kaple 663 m, horní potrubí pod kaplí 658 m, místo, kde se umývají nohy 655 m. — Některé vzdálenosti: Od brány rusavské k rozhledně 598 m, od brány rusavské ke vchodu do chrámu 205 m, od vchodu do chrámu ke hřbitovu 305 m, od vchodu do chrámu k valu u Útulny 200 m.

Nový vodovod v blízkosti Sv. Hostýna. „Holešovský kraj“ píše 29. března: Z Dřevohostic: Mluví se o stavbě velkého vodovodu, který by měl nádrž za Říkou za Hostýnem a vodovod by napájel celé údolí a všechny vesnice v něm ležící až po Dřevohostice. Hlavní potrubí by bylo dlouhé asi 10 až 12 km. Jistě velké plány.

Sedmdesáté narozeniny slavil 5. dubna sochař Čeněk Vosmík, jenž ozdobil Sv. Hostýn sochou Božského Srdce Páně, stojící před chrámem, obrazem na pomníku padlých a dvěma reliefsy, zasazenými ve sloupech u hřbitovních vrat. Socha Bož. Srdce Páně došla obliby a byla komponována pro četná místa, jako pro svatyni v Pardubicích, v Chrudimi, v Ronově nad Doubravkou. O životě sochaře Vosmíka vyšlo zvláštní číslo Hlasů svatohostýnských, v němž byla popsána slavnost svčení sochy B. Srdce Páně, která se konala 8. září 1919; fotografie umělcova jest v témže čísle na str. 123.

Pouť na Sv. Hostýn a Velehrad z východních Čech. „Česká Stráž“, vycházející v Náchodě, píše 11. dubna 1930. Pouť na Sv. Hostýn a Velehrad z českých severovýchodních okresů koná se ve dnech 23.-25. května za osobního vedení vsdp. biskup. vikáře a děkana královédvorského V. Vaňka. Hlavní seřadiště Josefov, druhé Hradec Králové a třetí Choceň. Program: Odjezd v pátek dne 23. května z Josefova v 6.30 hod. ráno. Na Sv. Hostýně uvítání, kázání se sv. požehnáním, světelný průvod a sv. zpověď. V sobotu 24. května společné sv. přijímání, kázání, křížová cesta a odjezd na Velehrad, kde uvítání, kázání a Eucharistický průvod. V neděli 25. května společné druhé sv. přijímání, kázání, křížová cesta a zakončení. Příjezd do Josefova v 20.32 hod. Každý účastník obdrží úplné vydatné stravování, noclehování, které bude v úhrnné ceně včetně jízdy rychlíkem započítáno. Cena oznámena bude později, ale bude nízká a přístupná všem. Této

výpravy mohou se též zúčastniti i ti, kteří používají zlevněné jízdenky (železničáři). Přihlášky a informace podá Obvodový sekretariát čsl. strany lidové ve Dvoře Král. n. Labem.

Různé. Na svátek Zvěstování Panny Marie měl P. Pokorný třídenní pobožnost v Klášterci na severní Moravě a na začátku dubna na Vsetíně. Podobnou pobožnost měl P. Superior 25. III. v Moravské Ostravě, pak dával duchovní cvičení chovánkám v Řepčíně, na začátku dubna byl v Horní Moštěnici, na 7 bol. P. M. v Kroměříži a odtamtud jel do Řepčína dávat duchovní cvičení řeholním sestrám; vrátil se na Bílou sobotu na Sv. Hostýn. 3. dubna byla tu komise, která prohlížela a schválila vodovod.

5. dubna po třetí hodině odpo. táhla bouřka od Holešova k Dřevohosticím, o 6. hodině se ukázala nad Skalném dvojité duha a sotva že zmizela, začalo se v onu stranu blýskati a hřměti po druhé. Ještě i před devátou hodinou večer se ukazovaly nad Přerovem dlouhé blesky. Byla to první letošní jarní bouře.

Povětrnost v březnu. Povětrnost v březnu bychom mohli rozdělit na troje období po 10 dnech. V prvních a posledních desíti dnech bylo počasí suché, dosti stálé, ráno slabě mrzlo, ve dne se oteplilo, a zřídka přešla slabá dešťová neb sněhová přehánka. Prostředních 10 dní byla povětrnost rozmanitější. 11./III. v poledne vál západní vítr, který s sebou přinesl mlhu a sníh; do rána 12. března napadlo 15 cm sněhu a nejen Sv. Hostýn, nýbrž i celá rovina pod ním byla pokryta sněhem. Tehdy také celý den mrzlo, v jiné dny jen chvilku byl mráz. Sníh dosti rychle tál, zvláště když 18./III. fučel silný, suchý, jižní vítr. V noci se utišil, a skoro ráno na sv. Josefa byla obloha zatažena. O 6. a 10. hodině pršelo, odpoledne pršelo silněji a v noci nejsilněji; za celý ten den napršelo 25.5 mm vody, k nimž následujícího dne přibýlo 11.4 mm vody z deště a sněhu. V tomto období byla také největší zima (-6°) 13./III., a největší teplo (12°) 18./III. Za celý měsíc napršelo 62.7 mm. Mrazy byly: 1., 2., -8., 11.-14., 21., 27.-31. Průměrná teplota 2.5° C; ranní 0.8, polední 4.2, večerní 2.5. Mlhy: 4., 11.-13., 16., 19., 20., 25., 26., 30., 31. března. Silný vítr: 5., 7., 10., 14., 17., 18., 24., 25., 27. března. Jasných dnů bylo 6: 7., 10., 21., 22., 28., 31. Oblačnost byla 0.6. 26. března byla nížina pokryta hustou mlhou, a nad ní se vznášely šedé mraky.

6. března přeletělo přes horu hejno špačků; 10. března před pozeňáním večer jsme pozorovali oheň ve Všetulech, kde zhořely čtyři stodoly. 21. března jsme našli rozkvetlý podběl a plícník a nakonec měsíce rozkvetlé jehnědy vrbové. Sněhová vrstva minulé zimy trvala od 10.-13. prosince, od 17. prosince do 6. března a od 12.-16. března.

Časopis „Z našich hor a lázní“ přináší následující zprávu o podnebí únorovém na Sv. Hostýně: Výspa Hostýnská doznala značného zlepšení klimatického oproti předchozímu měsíci. Zmírnily se hlavně větry a to proto, poněvadž převládal především východní a jižní směr. Vlivem suchých větrů ráz měsíce byl slunný, oblačnost činila pouze 41%, na slunce a jas oblohy připadlo téměř 60%. Škoda jen, že nemá stanice sluneční přístroje, ty by daly nádherná data. Byl to pěkný pohled na zasněžený Hostýn, vynikající již zdaleka nad rovinou Hané, neboť rozhled byl daleký. Dýchalo se tam velmi svěže, vždyť vzduch byl mírně chladný s průměrnou teplotou -2.9 a s průměrnými mrazovými denními výkyvy pouze 5.0. Absolutní mráz dosáhl pouze 13.5 pod nulou. Denní pohyb teploty byl daleko mírnější, než v přilehlých kotlinách a rovinách, kde byl o 50% větší.

V ohledu vlhkostním průměrné kolísání vlhkosti bylo nepatrné během dne. Určité suché výkyvy přinesl föhnový vítr dne 24. od jihovýchodu s minimem relativní vlhkosti 56%.

Srážek spadlo 30.68, z toho 22.4 dne 7. za severovýchodních větrů. Srážkových dnů bylo 8, 7 dní se sněhem. Sněhová pokrývka na začátku měsíce byla slabší 17 cm, dne 7. vzrostla po uvedení vánici hned na 40 cm. znenáhla opadla, na př. dne 10. obnášela 33 cm, dne 20. 22 cm, dne 28. pouze 14 cm. V sněhovém rouše v září zimního slunce byla citadela Hostýnská velmi přitažlivá, zasluhovala by i v zimě zvýšené návštěvy.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V březnu 1930

2. bylo lidí v kostele	130	au sv. přijímání	76.
9 " " "	170	"	78.
16 " " "	80	"	41
19. " " "	850	"	463
23. " " "	180	"	82
25. " " "	460	"	212
30. " " "	170	"	92
Ve všední dny úhr.	654	"	578.

Úhrnem 2694 " 1622

Mši sv slouženo 139.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plněc slib: A. J. T. u Olomouce za uzdravení maminky. Po zaopatření sv. svátostmi byla již tak slabá, že stěží nám pozeňání dávala; již jsme

ji hromničku drželi a rubáš do truhly chystali. Utekla jsem se v té bolné chvíli o pomoc k těmto svatým se slibem, že to uveřejním a že vykonám pout na Sv. Hostýn. A hle, co žádný z těch, kteří ji viděli a navštívili, si netroufal, dokázala Panna Maria. Ve dne v noci jsem k ní o pomoc volala. Za dva dny po onom slibu maminka se začala pozdravovat, a dnes jest již zdravá. — K. K. Z. za uzdravení manžela z dlouho trvající nemoci — F. S. z H. za vyslyšení prosby v jisté záležitosti — L. M. z D. T. za uzdravení z těžké nemoci — nejím. z Líšně za pomoc v jisté záležitosti — F. K. z Otonovic za vyslyšení prosby — čtenář Hlasů za vyslyšení prosby — L. P. ze S. za vyslyšení v beznadějně záležitosti a za navrácení zdraví — A. B. z Únanova za mnohá vyslyšení v těžkých záležitostech — čtenářka od Olomouce za několikere uzdravení z těžké nemoci — M. T. z Brůšperku za vyslyšení mnoha proseb — Anna Šimková z Boršic za ulevení v těžké a dlouhé nemoci — C. K. z farnosti paršovské za pomoc a uzdravení při dvojí těžké operaci — M. K. z Plumlova za vyslyšení prosby — nejím. z Ludslavic za vyslyšení prosby.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

A. J. T. za obrácení muže, aby byl dobrým manželem, starostlivým otcem a dobrým katolíkem — H. ze Š. za vyprošení potřebného zdraví — A. B. M. B. z Mo-

rávky za vyslyšení proseb v těžkých záležitostech a milost Boží — nejím. sodálka za odvrácení požáru, který byl již několikrát úmyslně založen — za nemocného faráře v L.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

Český redaktor v kongregaci sv. Michala v Bilině píše: Tisková kongregace sv. Michala v Bilině pomýšlí rozšířiti svou činnost v propagaci katolického tisku a v boji proti nevěreckým novinám i na české kraje naší vlasti vydáváním českého měsíčníku „Meč sv. Michala“. Pro tuto českou edici činí kongregace už přípravy — t. j. propagační číslo.

Hlasy Svatohostýnské, jež dostáváme výměnou, vítám vždy jako teplý pozdrav z nejmilejšího koutku mé rodné Moravě, Sv. Hostýna, jenž mi od dětství přirostl k srdci. Co živ budu, nezapomenu na svou první pout. Jako 8letý kluk - trápen žízni, napil jsem se kdesi ve vesnici před Vítovicemi vody, právě si: „Však jdeš k Matičce Boží, nic ti nebude“. Ale bylo: voda musila ven a pak bylo dobře. U studánky však na Sv. Hostýně, ač uhrát stoupáním do kopce, napil jsem se té vodičky, co do mně vlezlo, s neochvějnou důvěrou k Matce Boží svatohostýnské — a nebylo mi nic. Od té doby důvěra k „naší“ Matce Boží svatohostýnské byla nejednou mou jedinou oporou v těžkých chvílích životních, a proto i tento počín svůj - český měsíčník - dávám pod ochranu svatohost. Matky Boží.

DOBRÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených o d v o l á v e j t e se, prosím, vždy na „Hlašy Svatohostýnské“.

Oheň lásky, napsal Richard Rolle, poustevník Hampollský. Vydala Edice Krystal (Knihovna Revue Na Hlubinu) Olomouc, Slovenská 14. Stran 140, cena 12 Kč s portem. Ze zátiší 13. století mluví v této knize člověk zkušený a zralý modlitbou, bolestí a hledáním. Na 140 stránkách jest podána žeň jeho života. Těžko

najíti prostší a přece obsažnější a při tom málomluvnější učebnici duchovního života. Pravdy jsou v této knize podávány tak krásně a přesvědčivě, že vás takřka uchopí za ruce a bezpečně vás povedou. Kniha je krásně vypravená a pečlivě tištěná, takže za 12 Kč jest opravdu laciná. Neměla by chyběti v žádné klášterní, kněžské neb katolické knihovně.

Měsíc Máj. Cyklus 31 promluv k počtě Panny Marie. Napsal X. W. Mroviňski

T. J., přeložil Frant. Šebestík, 8° 187 stran, poštou Kč 16.50. Vydalo a zasílá Cyrillo-Methodějské knihkupectví Gustav Francel v Praze I. - Nový, zajímavý cyklus v první části se obírá slávou Panny Marie, druhá část představuje Pannu Marii jako zrcadlo nejkrásnějších ctností a ve třetí líčí velikou lásku P. Marie k nám, jakož i velikou moc u Boha. Překvapuje bohatost krásných myšlenek a zvláště pěkně volené a aplikované příklady. Sloh je prostý a jasný, promluvy lehce možno memorovati, takže lze očekávat, že tyto promluvy dojdou velké obliby. Překlad je svědomitý a na některých místech se zřetel-lem k českým poměrům upravený.

Před oltářem Páně. Upravil a mládeži věnuje K. Jeřábek. — Vydala Občanská tiskárna v Brně, Starobrněnská 19-21. Cena 7 Kč. V úhledné vazbě. Nová nejvyš potřebná příručka uvádí snadným a praktickým způsobem děti všech stupňů ke zbožné účasti na mši sv. i k hodnému přijímání sv. svátostí. Čtyři pobožnosti ke mši sv. jsou doprovázeny vkusnými barevnými obrázky liturgickými, jež dobře znázorňují všechny důležitější okamžiky nejsv. oběti. Levná cena velmi pěkně vypravené knížky umožní zajisté hromadné její rozšíření mezi naší mládeží a usnadní tak i práci katechetovu ve škole. (Hlídka).

Za ním. Román z dob Krista Pána. Napsal Hans Eschelbach. Přeložil O.S. Vetti. 2. vydání nákladem Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21. Strany 334. Cena brož. Kč 20.—, váz. Kč 32.—. — Tento zajímavý román možno postavit dobře po bok slavného „Ben Hura“. Velmi živým, názorným a poutavým způsobem líčí poměry v době Kristově, zvláště osudy Šimona Cyrenského a Veroniky, Marie Magdaleny a moudrého Římana Kaja, jež všechny přitáhne slovo i příklad Božského Spasitele, aby v tiché oběti odříkání kráčeli bez bázně se svými kříži — za Ním. (Hlídka).

„Československá Žena“, která vychází již sedmý rok, nalézá stále více a více přátel v katolickém hnutí ženském. Při letošním ročníku vydavatelstvo zvláště nešetřilo nákladu. Vidíme to z pěti již vyšlých čísel. Číslo jedno, jako druhé opravdu překvapí. - Obracíme list za listem, prohlížíme tak číslo po čísle a vidíme pěkné obrázky s doprovodem, čteme politické úvahy a sociální články od předních pracovnic a pracovníků ženského hnutí katolického.

Při prohlížení máte pocit radosti, když vidíte, že ženy vybudovaly si konečně časopis, který je důstojně reprezentuje. Je teď na nás, abychom jej všude doporučovali.

Činíme proto svoji povinnost — jako bratrský list — a prosíme naše P.T. čtenáře, aby časopis „Československou Ženu“ odebírali a nelitovali také práce a času k jeho rozšíření. — Předplatné je Kč 20.— ročně, které praktická žena několikrát ušetří, poněvadž rady, pokyny, střihy, ukázky šatů a obleků všeho druhu přinesou mnohonásobný užitek. Tedy i po této stránce časopis „Československá Žena“ plně uspokojí a není důvodu, aby katolické ženy odebíraly podobné listy tak zvané neutrální nebo v nepřátelském táboře vy-
dávané. I v tom buďte důsledné!

Dopište si o ukázkové číslo administraci „Československé Ženy“ v Praze II., Karlovo nám. č. 5-6.

Cizojazyčná literatura.

Herder & Co. Verlag, Freiburg im Breisgau.

Lexikon für Theologie und Kirche. 10 svazků. — Na místo církevního slovníku od Wetzer a Welde a dvousvazkového od Buchbergera nastupuje toto vpravdě dokonalé, vědecké dílo. Celá bohověda přítomné doby se všemi vedlejšími odbory je zde obsažena. 30.000 článků na 5000 stránkách o 10.000 sloupcích informuje kněze o všech otázkách týkajících se dogmatiky, exegese, církevních dějin, církev. práva, vědy náboženské a misijní, pastora-
lky a liturgie, křesť. umění a archeologie, dějin řádů, životopisů svatých, mystiky, církevní hierarchie a statistik, dějin sekt a nábož. vyznání, charity a sociologie atd. Každý článek je psán přesně - vědecky sice,

ale ne suše. Sleduje praktický účel duchovního správce. Chce pomoci v pastorační i v kanceláři, ve škole i ve spolku, u psacího stolu vědátorovi i ve veřejném životě. I laik najde tu odpověď na otázky veřejného života, jež hraničí s oborem bohosloví a církevního práva. 500 učenců věnovalo své síly a vědomosti tomuto dílu. Četná vyobrazení slouží k snazšímu porozumění. Za redakce Dr. Konráda Hoffmanna vydává celé dílo Dr. Michael Buchberger, biskup Řezenský.

1. svazek již vyšel nákladem Herderovým. Cena každého svazku brož. 26 M., váz. 30 M. Subskripční cena, platná do 30. září 1930, každého svazku brož. 24 M., váz. 28 M. Nakladatelství připouští též splátky. Další svazky budou vydávány postupně. 2. svazek vyjde v létě 1930.

Dein Ringen um Reinheit. Von A. Herzog. An ein junges Mädchen. - Strany 52. Cena 0'75 M. Chtít a milovat čistotu: na těchto dvou základních pilířích spočívá mravnost mladé dívky. Avšak mnoho je těch, které si nejsou vědomy dosahu mravního svého jednání. Spisovatelka (doktor), píše stručně o mravních nebezpečích dnešního života. Čerpá z vlastní zkušenosti. I ona bojovala a zvítězila. Každé dívce možno tuto četbu doporučit.

Menschen und Heilige. Katholische Gestalten. Herausgegeben von H. Mohr. Strany 432. Cena 8 Mk. — Dvacet pět katolických spisovatelů a spisovatelek, nejlepších v přítomné době, vytvořilo toto dílo. Každý si volil „svého“ svatého a „svým“ způsobem si jej nakreslil - pro lidi naší doby. Je to moderní legenda svatých. Odpovídá zcela duchu naší doby, jež ráda vídá na hrdinech církve sv. i jejich lidskou stránku. Dřevoryty zvyšují uměleckou cenu tohoto díla.

Zwischen Zwanzig und Dreissig. Roman einer Berufstätigen. Von M. Niggli. — Strany 264. Cena 4'80 M. Tato autobiografie líčí příběhy švýcarské mladé učitelky až do jejího zasnoubení. Je to román. Odhaluje snahy mladistvé dívky po plodné sociální činnosti. Ženská dospělejší mládež, zvláště z řad studentek a učitelek, najde zde popud k dobročinnosti. Zvláště tam, kde se nemůže svým povoláním dobře uplatnit.

Verlag des Johannesbundes, Leutesdorf am Rhein.

Die Ignatianischen Exerzitien. Von K. Wild, Stadtpfarrer. Stran 300. Cena 2 M. — Knížka tato chce kněžím i laikům usnadnit přístup k myšlenkovému postupu exercičních pravd. Je to zdařilá příručka pro exercitanty i exerciaátory.

Říšský pracovní sjezd Mariánských družin čsl. koná se ve dnech 4. - 6. července 1930 v Praze spolu s jubilejní oslavou Mar. družin mužů a jinochů z Prahy a Brna pod protektorátem nejdp. arcibiskupa dra Frant. Kordače.

Pořad:

4. července (večer): Uvítání delegace sodálů polských a jihoslovanských. Slavnostní družinský večer v sále na Slovanském ostrově.

5. července (sv. Cyr. a Met.): Dopolodne a odpoledne: Pracovní schůze ředitelů, delegátů a delegátek.

Referují: Vldp. P. provinciál Leop. Škarek TJ: Za rozkvět čsl. družinského hnutí. Dp. P. superior Alois Stork TJ: Naše práce v Katolické akci, Dp. P. rektor Otto Loula CSsR: Výchova družinského dorostu. Odpoledne o 4 hod.: Konference ředitelů Mariánských družin. (Směrnice pro vzorné řízení Mariánských družin. Ref. P. F. K. Nesrovnal TJ.)

O 4^{1/2} hod.: Adorace sodálů v chrámu sv. Ignáce. Večer o 7. hod.: Slavnostní akademie k oslavě jub. Družin.

6. července (neděle): Společná jubilejní pouť do Staré Boleslavě, kde vzdáme sodálský hold milostné Rodičce Boží a sv. Václavu a zakončíme slavnou bohoslužbou jubilejní slavnosti.

Sekretariátem rozeslané oběžníky vrátily Družiny většinou hned v prvních 14 dnech s prvními přihláškami ředitelů, sodálů a sodálek. Svědčí o tom, jak radostně naše Družiny pořádání jubil. oslav a říšského pracovního sjezdu přijaly. Nechť se k delegátům a delegátkám z každé Družiny připojí i ostatní sodalové a sodálky, aby jejich zastoupení na jubilejních oslavách a sjezdu bylo co nejčetnější. **Zašlete Přípravnému výboru sjezdu Mar. družin v Praze II., Ječná 2, nejpozději do 20. dubna seznam účastníků sjezdových z vaší Družiny,** aby mohlo býti včas připraveno ubytování, rozhodnuto o vypravení zvláštního vlaku z Moravy a j.

Těší se na zájezd k nám stejně i bratrské Družiny slovanské. Tak Mar. družina akademiků z Poznaň (Sodalicia Mariánska stud. univ. pozn. Poznaň-Universytet), píše: „S velkým díkem přijali jsme laskavé pozvání na Vaši slavnost jubilejní i sjezd delegátů Mariánských družin československých. Dovolujeme si ujistiti sodály bratrského národa československého, že uijeme velmi rádi Vašeho pozvání a budeme se starati, aby co největší počet se na sjezd dostavil.“

Plná účast budiž snahou i našich sodálů!

Přípravný výbor říšského pracovního sjezdu
Mariánských družin.

DARY.

Na kostel: 1.000 Kč: N. N. z Mor. Ostravy na poděkování za vyslyšení. — 500 Kč: Moravská banka v Brně. — 200 Kč: Magd. Páleníčková, Dol. Ves. — 170 Kč: Alcisie Dvořáková, Hulín — 100 Kč: Mar. Ondrušková, Domanín — Mar. Oliviková, Vranovice — Fr. Hýžová, Cetechovice — N. N. z Chrásfan — Fr. a Mar. Mikuláškoví, Cetechovice — Farní úřad, Zdounky — Děkaný úřad, Čes. Brod — Farní úřad, Štítná n. Vl. — Ed. a Anna Zasměta, Pustějov — Mar. Musilová, Židenice — Cyr. Šruhař, Trojanovice — Fr. Rumplová, Kroměříž — Jos. Pešek, Rokytnice n. Vl. — N. N. z Lišné u Brna na poděkování — 90 Kč: Mar. Libosvárová, Hor. Nětčice — 88 Kč: Filom. Vodáková, Stínava — 50 Kč: A. B. a M. B. z Morávky — Msgr. Dr. Černík z Olomouce — Fr. Hanák, Vizovice — Ludm. Štrnadlová, Babice — J. Podhajský, Brno — Cec. Bartáková, Brno — Ver. Rujbarová, Jezeřany — 40 Kč: Berta Blaháčková, Prostějov — 38 Kč: Berta Hanzliková, Tovačov — Kateřina Jelénková, Ostrož. N. Ves — 30 Kč: N. N. z Ludslavic — Anna Zatloukalová, Císařov — 25 Kč: Em. Daďová, Křtomil — 20 Kč: Marie Krpatová, Plumlov — M. Macharáčková, Prostějov — M. Pátková, Osek n. B. — František Panák, Veselíčko — Ž. Dvořáčková, Brno — N. N. z Hranic — Fr. a M. Chmelařovi, Noviči — Františka Dýnková, Uherská Skalice — J. Pardus, Polesí Lušová — R. Kohout, Hamr — 18 Kč: N. Hrdličková, Šlapanice — 15 Kč: Čtenář Hlasů z Partutovic — Ant. Glingarová, Místek — Julie Volná, Místek — Sdraž. křesť. soc. žen a dívek, Mar. Hory — 13 Kč: Ant. Ryznar, Buchlovice — 10 Kč: Fr. Matůšek, Přerov — M. Svěráková, Kelč — Čten. Hlasů na poděkování — N. N. z farnosti Blazické — N. N. z Ludslavic — A. Betková z Předmostí — Rod. Chytilova, Všetuly — Jos. Čech, Lipová — N. N. ze Žákovic — M. Coufalová, Kostelec u Holešova — Jos. Zapletal, Hor. Lapač. — M. Filuková, Třebíč — Fr. Pekárková, Žabovřesky — Jos. Zemek, Vlčnov. — B. Měráková, Dluhonice — Manž. Jekloví z Brnička — M. Bartošová, Frenštát p. R. — Fr. Surá, Místek — Julie Volná, Místek — Ant. Glingarová, Místek — A. Bagarová, Hranice — 8 Kč: P. Vítek, Vselín — K. Kučerová, Podbřežice — 5.50 Kč: A. Štěpánková, Osyky — 5 Kč: Jos. Vnuk, Hranice — M. Kozáková, Jiřkovice — N. N. z Roštění — Ž. Zběžková, Libosváry — N. N. z Kašavy — N. N. z Chrásfan — 25 Kč: Jos. Zahradníková, Prostějov — N. N. ze Všetul — 100 Kč: N. N. z Kunovic na vyprošení zdraví. — Obligaci na 1000 Kč věnoval Al Viceník, tarář v Klášterci, jménem nejmenované dárkyně.

Na Matci Svatohostýnskou: Marfa Košutova, Třebětice Kč 5, Ludmila Chytilova, Třebětice Kč 10, Růž. Zaoralová, Třebětice Kč 17.60, J. Machula, Kroměříž Kč 40 — Anež. Vagnerová, Zábřeh Kč 50 — Al. Ošťádal, Sv. Voda Kč 25 — Fr. Cigánek, Opava Kč 10 — Fr. Janíček, Úpice Kč 5

Na hlavní oltář: Fr. Opletalová, Olomouc 50 — Jos. a Hedvika Rygalovi, Hulín 20 — N. N. ze Žákovic 20 — N. N. ze Všetul 10 — Ant. Manová, Lidečko 10.

Na sv. Antonína: Em. Radová, Kelč 8 — Fr. Pajdlová, Kelč 8 — M. Hlavicová, Kelč 8 — A.

Vrba, Hůrka 5 — N. N. z Holešova 10 — N. N. z Prackšic na poděkování.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. Všetuly 10 — M. Sochová, Štramberk 6 — Fr. Lochmanová, Třebětice 10 — M. Vitková, Biškovice 3.10 — N. N. z Mar. Hor 5 — M. Coufalová, Křelov 30 — N. N. z Ivančic 5 — A. Šimková, Boršice 10 — Ter. Vešelková, Klokoči 10 — Jul. Volná, Místek 5 — Ant. Klingarová, Místek 5 — M. Olšová, Loukov 5.

Na korunky Panny Marie: M. Váňová, Příbor 20 — N. N. z Brušperku 25.

Na sochu Božského Srdce Páně: N. N. z Brušperku 25 — Fr. Satínský, Nová Ves 20 — Fr. Matůšek, Přerov 10.

Na elektrické osvětlení: N. N. poutnice 9 — H. Cabiková, Prostějov 5.

Na Poutní dům: Fr. Seidlová, Hranice 50 — Žofie Hořinová, Hranice 20 — Fr. Krejčová, Ottonovice 10.

Na klášter T. J. (Duchov správa): Farní úřad Zdounky 100.

Na sochu Panny Marie: N. N. ze Žákovic 100 — N. N. ze Soběchlebs 100 — Roz. Daňková z Lidečka 10.

Na vodovod: Jan Váňa, Přerov 10.

Na tiskový fond: 8 Kč: E. Machová v Praci — J. Vozdecký, Šitbořice — A. Mikšánek, Skalička — J. Zendulka, Vys. Les, Čechy — Ž. Ránová, Vyškov — K. Rychtická, Jamné — 3 Kč: J. Navratová, Lagnov — M. Borutová, Šumbark — A. Obadalová, Luhačovice — C. Bílková, Jankovice — V. Šušlík, Cetechovice — M. Pelánová, Brno — A. Louda, Želez. Brod — V. Žáková, Nevšová — Fr. Skopalová, Přerov — M. Vysloužilová, Loučany — Fr. Jurečka, Brušperk.

Z Ameriky (v dolarech): Prostřednictvím p. Dr. Hynka Dostála na Hlasy Svatohost.: J. A. Kopecký, Midfield, Tex. 1.25 — A. Nejdliková, Coruna, Mich. 1 — K. Koutná, Vahoo, Nebr. 1 — A. Janošik, Moline, Ill. 1 — na kostel: A. Hodoušová, Ill. 1 — N. N. Nebr. 1 — S. Johnson, Colo 1

Prostřednictvím Kateř. Pištěk na mše sv.: Barb. Žlebek, New. York 5 — N. Postavová 1 — Mar. Bártek 1 — Barb. Brejcha 2 — Katar. Pištěk 2 — na Hlasy: Frant. Janošik, Birchwoo 2 — Fr. Mašlan 1 — M. Daněk 1 — Prostřed. Frank Šuraně, Chicago Ill. na Hlasy Frank Šuraň 1, na mši sv. 1 — Anna Mareček, Hlasy 1 — Marf. Štrnad, Hlasy 1 — Marie Hurčík, Hlasy 1, na kostel 1 — L. Pavlacký, Hlasy 1 — Pavel Gebauer, Hlasy 1 — Jan Hrnčířik, Hlasy 1 — Mrs. T. David, Hlasy 1, na mši sv. 1 — Cyrill Štěpančík, Hlasy 1 — Anna Jaroš, Hlasy 1 — Krista Tománek, Hlasy 1 — Frank Polách, Hlasy 1 — Karel Radvusch, St. Paul, Hlasy 1 — Mari Pokluda, Rovená, Hlasy 1 — P. Mizera, Binghamton, N. Y., Hlasy 2 — Ella Orság, Fayetteville, Tex., Hlasy 2 — John Šudrla, Vilber, Nebr., Hlasy 1 — na hlavní oltář 1 — Frant. Hengl, Chicago Ill., Hlasy 1 — M. Štolpa, Haddan, Hlasy 2. — Všem šlechetným dárčům srdečně „Pán Bůh zaplať!“

Opava: V minulém čísle bylo nesprávně uvedeno: Celest. Ryzá na kostel 10 —, správně mělo státi: sbírkou od farníků z Vlkoše u Kyjova 70 Kč, zaslala Celest. Ryzá.

†
Zemřelí členové Matice svatohostýnské.
Anežka Navrátilová z Nesovic.
O. v p.!

J. N. DERKA, Sv. Kopeček u Olomouce

výroba - Nakladatelství - obchod.

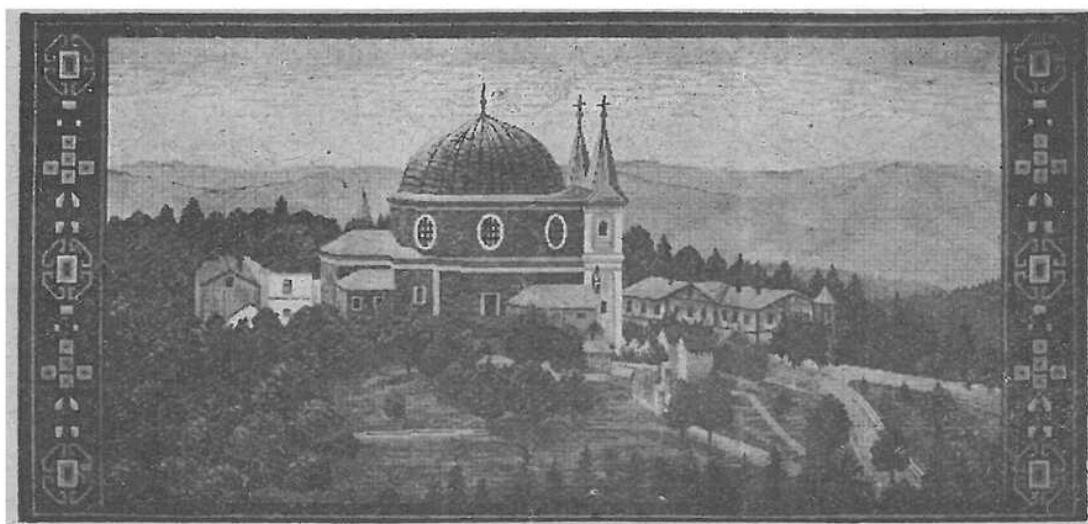
Sklady dopisnic a obrázků do modl. knížek všech poutních míst v ČSR. — Obrázky sklené v rozličné úpravě. Růžence, závěšky a j. devotionalie.

Poutní zpěvník Mariánský, velké vydání 256 stran, menší vydání 128 stran. — Ceny v drobném: velké Kč 4.—, malé Kč 2.—. — Velké s přívazbou kancionálu:

Obyč. vazba s červenou ořízkou Kč 12.—, celoplátěné s červenou ořízkou Kč 14.—.

Modlitební knížka: **Poutník Svatohostýnský** stran 192, vazba obyč. Kč 5.—, celoplátěný Kč 6.—.

Vše obdržeti lze jednotlivě v obchodech na Sv. Hostýně neb i na jiných poutních místech.
Ve velkém u hořejší firmy

Krásnou upomínku na sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

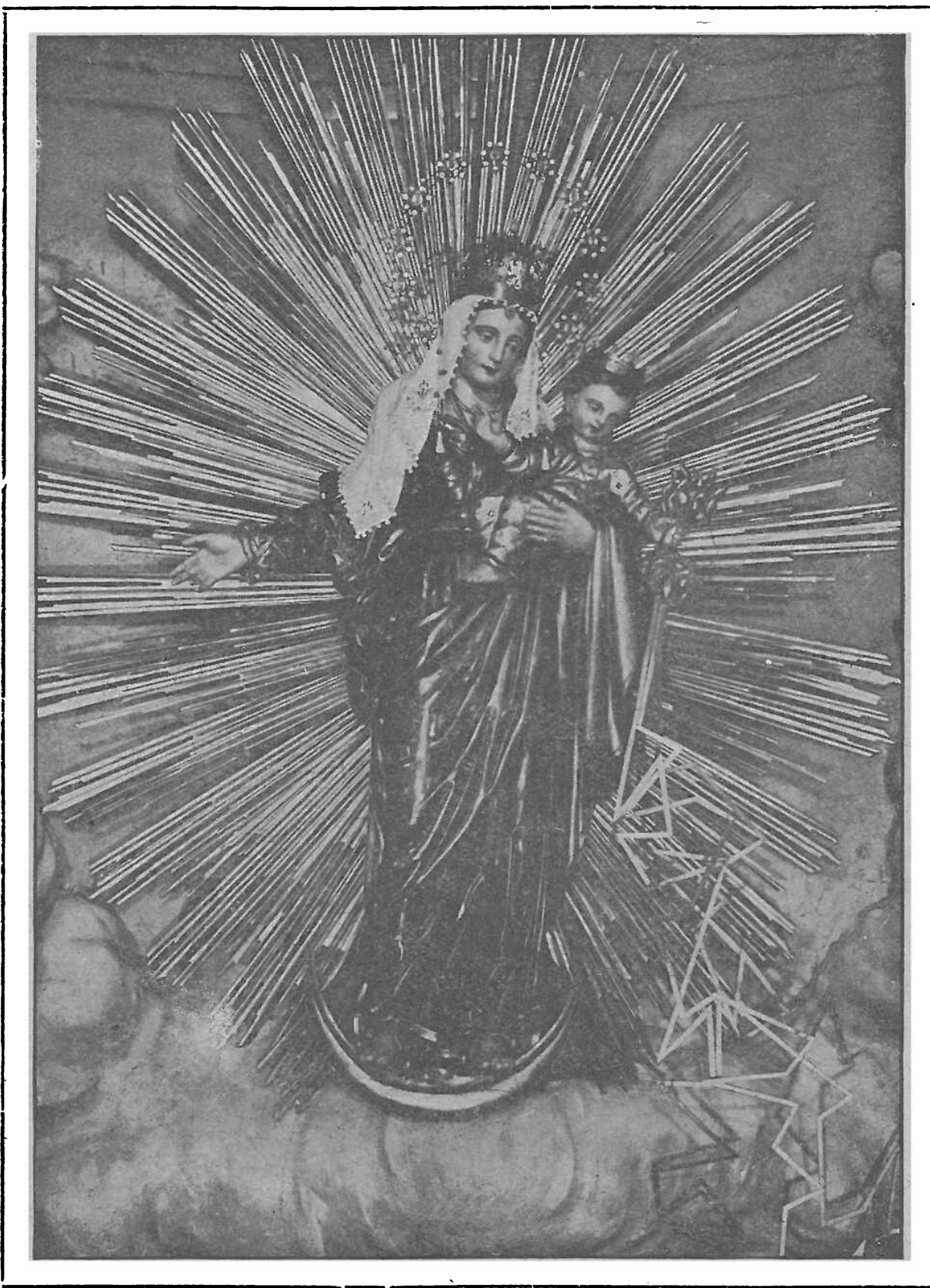
V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

OBSAH: Fr. Hájenská: Hostýnská matička, str. 81. — Ferd. Houb: Oběť dítěte, str. 81. — F. P. Kyjovský: Rytiř, str. 82. — Dr. B. Dudík: Předkřesťanská pohřebiště na Moravě, str. 84. — Před 100 lety na Sv. Hostýně, str. 86. — M. Podhorská: Kouzlo Sv. Hostýna, str. 88. — Z galerie poutníků svatohostýnských, str. 90. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 91. — Podkování, str. 94. — Prosby, str. 95. — Dobrá četba, str. 96. — Cizojazyčná literatura, str. 96. — Vyobrazení: Žákyně pokusné diferencované školy měšťanské ve Zlíně, str. 83. — Chovanky ústavu ve Vyškově, str. 85. — Dohotovena montáž bane kostela, str. 87.

Přátelům sv. Hostýna.

Koncem května jsou práce na Sv. Hostýně v plném proudu. Lešení kolem věží a průčelí kostela je hotovo, na levé věži začali již otloukat starou omítku.

V kostele po obou stranách hlavního oltáře místo svíček, které kapaly, čadily a se ohýbaly, je umístěno 14 lamp, které stále hoří.

Upozorňujeme poutníky na různé věci, které usnadní bezvadný průběh pouti. Ve starém hotelu je zařízena úschovna zavazadel; tam možno za mírný poplatek zavazadlo bezpečně odložit. Není tedy třeba, aby poutníci zavazadla nosili s sebou. Nechávat je v noclehárnách přes den není možno; noclehárny se otvírají až večer v 8 h. Noclehárny nejsou zařízeny na pobyt ve dne tak, aby se tam zavazadla odkládala a každý měl volný přístup; není zajištěna jejich bezpečnost a trpí velmi čistota celého domu.

Poutníci učiní nejlépe, když si zajistí hned po příchodu na Sv. Hostýn nocleh. Noclehý jak pro Poutní dům tak i pro starý hotel a Útulnu vyhláší se ve starém hotelu. Zajistivše si nocleh, uschovají si poutníci zavazadlo v úschovně a mohou se pak klidně

věnovali své pobožnosti. Chtějí-li se občerstvit, mají k tomu příležitost v jídelnách Poutního domu, ve starém hotelu, na verandě, kam si mohou vzít s sebou přinesené potraviny a kde se mohou za nepříznivého počasí zdržovati, nejsou-li v kostele. Ceny jídel a nápojů jsou udány na velkých tabulkách u vchodu; obsluhující personál nesmí cen zvyšovat. Bylo by velmi žádoucí, aby poutníci pokud možno přenocovali v místnostech k tomu určených a ne v kostele. Trpí tím důstojnost místa Božího a při obyčejných poutích není to ani nutné, jelikož je teď dostatečně o nocleh postaráno. Duchovní správa prosí důstojné pány jakož i pořadatele poutí, aby na své poutníky dohlédli, aby mládeži předem již vštíplili, že není dovoleno potulovati se v noci po kopci, že je nutno dbáti jak venku tak i v noclehárnách čistoty. O desáté hodině má panovat všude klid, aby poutníci mohli se vyspat. Jelikož někdy - zvláště při velkých návalech - přicházejí lidé s úmysly nekalými, je nutno, aby všichni poutníci a přátelé tohoto posvátného místa při vyskytnuvších se nepříjemnostech buď sami zakročili, nebo upozornili Duchovní správu.

Číslo 6.

Červen 1930.

Ročník XXVI.

Fr. Hájenská:

HOSTÝNSKÁ MATIČKA.

*Ta Hostýnská Matička,
jak bílá holubička
z temna lesů v kraj se dívá,
zář svou zlatou porozlívá
na vše strany.*

*Ta Hostýnská Matička,
nejjasnější hvězdička,
která trůn svůj má na nebi,
zná naše stesky, potřeby,
duše rány.*

*Ta Hostýnská Matička,
drahá světa perlička,
každého chce vyslyšeti,
zarmoucené potěšiti
v žalu, bídě.*

*Ty, Hostýnská Matičko,
bělounká holubičko,
chraň svou rukou něžnou, bílou,
Moravěнку, vlast mou milou,
jak své dítě.*

Ferd. Houb:

OBĚŤ DÍTĚTE.

(Obraz ze skutečnosti).

BYLO TO ROKU 1917. Celý svět plál v požáru války. Tisíce otců a synů bylo denně smeteno v chladný hrob. Tisíce - ba statisíce - matek, manželek a dětí oplakávalo své drahé, s nimiž se již neměly v tomto životě nikdy sejíti. Smrt krutě řádila nejen na frontách, nýbrž i v zázemí. Všude ozýval se jen pláč a úpěnlivé volání k Bohu za ukončení těch útrap. V jednom moravském městě nedaleko Sv. Hostýna leželo v chudé světnici devítileté dítě, jediný syn chudých rodičů, na smrt nemocno. Otec dítěte dlel na italském bojišti. Chudá jeho matka byla nucena prací rukou svých živiti sebe i dítě. Nešetřila svého rovněž chatrného zdraví, jen aby zachránila své jediné dítě, vždyť byl to její jediný majetek, její jediná naděje a radost. Žila jen pro ně a nyní — — — —.

Neúprosná smrt sáhala nelitostnou rukou, aby jí vyrvala tento jediný poklad. Marně vysílala vroucí modlitby k Bohu, marně obětovala poslední haléř na lékaře a léky, marně obětovala své síly a zdraví, nemoc stále pokračovala, děsný okamžik smrti stále více se blížil, Bůh jakoby neslyšel.

S hrůzou v očích, s vybičovanými nervy k prasknutí spěchala po práci domů s obavou, zda nenalezne jen chladnou mrtvolku dítěte.

Sil a zdraví jí ubývalo, neboť neměla chvíle k odpočinku. Ve dne pracovala, aby vydělala na životní potřeby, v noci musela pečovat o nemocného. Ulehla-li, horečka, která lomcovala bezvládným tlkem nemocného, vyburcovala ji ze spánku, takže jsouc uštvána prací a nemajíc oddechu, podobala se stínu. A pomoc nepřicházela odnikud. Neměla nikoho, kdo by ji zastal, kdo by jí pomohl. Byly okamžiky, kdy si přála smrti pro své dítě i pro sebe. Modlitby její zdály se marny. Denně s němou otázkou lpěla na ústech lékaře, ale vždy stejná odpověď: „Stále hůř, kritický stav se blíží, rychlé souchoty“. Smrt se blížila chvatným krokem.

A přece Matka Boží neopustila té, která se k Ní s důvěrou utíkala. Bůh zkoušel trpělivost své ctitelky a chtěl ji nyní odměniti. Za nástroj své odměny vyvolil si dítě. Potvrdil tak slovo Ježíše Krista, jenž řekl o dětech: „Jejich je království nebeské“. Vyvolil si k tomu sedmileté děvčátko, Vlastičku, dcerušku přítelkyně matky nemocného. Toto dítě svou nevinou duší vycítilo zoufalý stav matky nemocného. S radostí přijalo návrh své matinky, že s ní a její starší sestřičkou Hedou vykonají pouť k Matce Boží na Sv. Hostýn, aby tam prosily za nemocného a přinesly mu zázračné vody.

Cestou v mladičké, čisté duši děvčátka uzrál plán vskutku hrdinský. Rozhodlo se obětovati život svůj za nemocného. Mezi modlitbou ve svatyni hostýnské obrátí se náhle k své matince se slovy: „Matičko vyslyší mě P. Maria, když ji řeknu, aby si vzala mě místo nemocného Vilouše; ty máš Hedu a paní X. neměla by již nikoho, kdyby jí Vilouš zemřel.“ [Matka jí se zaslzenýma očima přisvědčila, netušivši, že Matka Boží vskutku přijme tuto šlechetnou obět dítěte.

Po oné pouti a po zaopatření Svátostmi umírajících náhle a neočekávaně hošík se počal uzdravovat. Lékař - žid - dal mu poslední termín 24 hodin, a jaké bylo jeho překvapení a pohnutí, když příštího dne přišel, aby buď dal nemocnému utišující injekci nebo aby prohlídl mrtvolku dítěte, a seznal, že místo smrti nastal náhle obrat k lepšímu. Toto své pohnutí nedovedl jinak vyjádřiti než slovy: „Zázrak, veliký zázrak!“

Hošík se brzo po té začal zotavovat. Jaká však byla bolest jeho i matky děvčátka, když toto onemocnělo a - zemřelo. Svým životem vykoupilo život hošíkův. Matka Boží přijala její vznešenou oběť, a chtějíc ji odměniti za její šlechetnost, kterou v tak mladičtvém věku projevila, přijala ji do své nebeské družiny, aby u Ní orodovala dále za toho, jemuž vyprosila uzdravení.

Oběť opravdu vznešená!

F. P. Kyjovský.

RYTÍŘ.

Z chodců, kteří míjeli rušnou křižovatku dvou nejživějších ulic Nového Yorku, jistě mnohý se ohlédl po vysoké mužné postavě, jež vládla tomuto místu. Všichni, kdož se tudy denně ubírali za svým zaměstnáním, byli již zvyklí tam vidět mladého strážníka Václava Holuba s jeho upřímnými hnědými očima, přívětivým úsměvem a vytrvalou ochotou každému posloužit. Málokdo z mimojdoucích však věděl, že kolébka tohoto muže stála daleko na druhé straně Atlantického oceánu, jež omývá svými vlnami americké pobřeží, — že do jeho ranných dětských snů šplouchala horská říčka Ondřejnice a a šuměly lesy moravských hor. Ale tomu

bylo již dávno. On sám to věděl pouze z vyprávění svých rodičů, kteří jej jako neinluvně přenesli z rodné země do nové vlasti. I jejich oči se zavřely k věčnému spánku, a Václav stál sám a sám uprostřed hemžících se davů milionového velkoměsta a jeho nebetyčných mrakodrapů.

Sám? Měl přece věrného a vzácného přítele a tím byl Otec Tim, kněz a ředitel sdružení mužů Božského Srdce Páně, k němuž Václav náležel. Neobyčejná znalost lidských povah a vždy pohotový zdravý humor činil tohoto starého kněze miláčkem všech jeho velkých dětí, jak své svěřence nazýval. Postavou byl maličký, ale Václav brzo postřehl, že tím více vynikal svatostí

a dobrotou srdce. Jeho tvář byla zbrázděna hustou spleť vrásek, ale bystrá očka mu svítila mládím. Václav byl celým srdcem oddán svému kněžskému příteli a vůdci, ale také Otec Tim měl ve zvláštní lásce mladého strážníka.

Nedávno dával Otec Tim svým mužům třídní duchovní cvičení a tu zvláště jedna myšlenka jím vyslovená padla jako žhoucí jiskra do Václavovy duše.

kem ničeho, co by mohlo poskvěrniti jejich duši, a jejich heslem bylo: „raději smrt, než nečest!“

Na konci duchovních cvičení zasvětil Václav sebe a veškerý svůj život službám Paní svého srdce — nejblahoslavenější Panně. Místo skvělého zlatého krunýře měl na sobě pouze modrou strážnickou bluzu, a poněvadž nemohl nositi barvy své Paní na pozlaceném kopí, spokojil se Jejím ška-

Žákyně pokusné diferencované školy měšťanské ve Zlíně.

„Čeho je nejvíce potřebí dnešnímu světu?“ pravil kazatel. „Katolických mužů, kteří by celou svou osobnost postavili do služeb Božského Srdce a Matky Boží. V dávných stoletích zasvěcovali se nejlepší mužové své doby službě pána nebo paní svého srdce — jim věnovali každý svůj čin, každou svou myšlenku, celý svůj život. Nazývali se rytíři. Kéž bychom měli i dnes takové hrdiny! Modleme se, aby Bůh nadehl naše mladé muže k velkým, rytířským činům pro jeho svaté zájmy. Nikomu to není nemožné, neboť i sebe-menší, sebe nepatrnější skutek vykonaný pro Boha má větší cenu, než náš lidský rozum dovede pojmouti. Středověcí rytíři byli povinni jednati vždy rytířsky, to znamená nedopustiti se ani slovem ani skut-

pulířem a takto vyzbrojen stál jako rytíř na svém místě, jež mu Prozřetelnost vykázala.

Potom vstoupila svým lehkým krůčkem Anička Janišova do jeho života. Když po prvé kráčela okolo něho, sotva si jí všiml. Když ji spatřil po druhé, řekl si v duchu: „Vsadil bych se, že je to katolička — její skromné zraky to prozrazují.“ A po třetí dodal: „Ještě mladičká — má líčka jako planá růže.“ Jejich přátelství začalo, když zadržel netrpělivého šoféra o pár vteřin déle, aby bezpečně přešla napříč ulicí. Brzo však poznal, že ho vede Božské Srdce, když ji uviděl v neděli nato při mši sv. v kostele v lavici před sebou. A jeho štěstí se dovršilo, když za tři měsíce Otec Tim požehnal jejich sňatku.

Zanedlouho nastala chvíle, kdy se měl Václav ukázati rytířem svého Božského Spasitele. Byl deštivý jarní den a Václav zaujímal své obvyklé stanoviště, zalétaje myslí do svého malého domku, v němž bylo nyní tak veselo. Tu se objevil v jeho dohledu Otec Tim, jdoucí s Pánem Bohem k nemocnému. Václav věděl, co jest mu činiti. Teď mohl vzdáti všechnu povinnou čest svému Pánu a Králi. Jediným mávnutím své mohutné pravice zastavil veškerý provoz v obou směrech a stál v pozoru, zatím co Otec Tim se ubíral kolem něho s hlavou uctivě skloněnou, věda, že se může na Václava spolehnouti při přestupování rušné třídy.

Zajisté vnukla v tomto okamžiku sama Matka Boží Václavovi, aby se ohlédl do zadu. Odtamtud se řítílo plnou rychlostí auto, jemuž na kluzké asfaltové půdě selhala brzda a blížilo se již k jeho milovanému staříčkému knězi, jenž pranic nepozoroval hrozící nebezpečí. Volati bylo pozdě, ale Václav jednal. Skokem se octl uprostřed jízdné dráhy. Uchopil drobného kněze svými silnými pažemi a obrátil se nazpět k bezpečnému výstupku, s něhož řídíval provoz. Jednal rychle, ale přece nedosti rychle. Sotva postavil své drahocenné břímě na výstupek, když tu rozjetý vůz mu vrazil celou tíhou přímo do boku.

V záblesku, jenž mozkiem zašlehá ve chvílích nebezpečí, viděl Aniččinu tvář a duši mu zalehla temná hrůza, že jeho štěstí se roztránilo jako jeho ubohé tělo

Procítl z bezvědomí s pocitem nesmírné bolesti a spatřil Otce Tima vedle svého lože. Nechápatě hleděl na slzy, stékající po starcových lících a s údivem si uvědomoval, že tekou k vůli němu.

„Václave, můj drahý hochu,“ pravil kněz, „tys vydal život za Boha a za mne.“

„Konal jsem jen svou povinnost, Otče. Umínil jsem si býti rytířem jako oni rekové, o nichž jste nám vyprávěl v exerciciích a první povinností rytířovou jest brániti svého Pána. — Ale Otče“ mluvil statečně, ačkoli bázeň mu zřela z očí, „povězte mi bez obalu, budu mrzákem na celý život?“

„Ani zdání! Máš zlomenou ruku a nohu a několik ran na hlavě, toť vše. Bůh se nedá překonati velkodušností, Václave.“

„Myslel jsem na Aničku, Otče,“ pravil.

Václav se rychle zotavoval a byl povýšen za své hrdinství. Ačkoli si toho váží, ještě více si cení odměnu, již mu dal jeho Pán a Král: — to jsou jen prosté věci, ale přec jen nejvzácnější na světě — láska dobré ženy, štěstí skromné domácnosti a rozkošný úsměv dítěte.

PŘEDKŘEŠŤANSKÁ POHŘEBIŠŤE NA MORAVĚ.

Dr. B. Dudík.

(Časopis Matice Moravské 1875 str. 9.)

. . . . Valy zaujímají jako i v jiných zemích tak i na Moravě v době předkřesťanské důležité místo. Škoda, že až posud zřetel k nim nebyl zaslouženou měrou obrácen. V Čechách u věci té mnohem dále již pokročeno jest. V časopisu „Mittheilungen des Vereins für Geschichte der Deutschen in Böhmen“ ročník X. č. 4. a 5. r. 1872 popisuje Dr. J. E. Födisch 32 valů z kamene a 54 ze země zdělaných, kteréž v Čechách již prozkoumány jsou. Na Moravě prý násypy u Lišně změřeny a vyšetřeny byly, leč do veřejnosti se o tom až posud žádných zpráv nedostalo. Teprve v červnu r. 1874 podstoupil Eduard Dudík, měšťan a obecní rada v Kojetíně, s touž horlivostí, kterou archeologickému

bádání vůbec věnuje, dosti nesnadný úkol, vyměřiti a určiti rozsáhlé, místy hustým lesem porostlé hradiště na temeni Hostýna. Zde podáváme popis a vyměření valů těchto dle jeho udání.

„Hostýn, za stara Gostyn, jest poslední značný osamělý chlum jihozápadního pásmu výběžků karpatských, 2317 stop zvýši nad hladinou mořskou a jen půl hodiny od městečka Bystřice zdálí. Od západu jest přístup na vrchol jeho snadný, obtížnější z ostatních stran; nejpříkřejší jest ale severní svah. S temene jeho otvírá se krásná vyhlídka do pozeňnaných rovin Moravy a Hané. Do dějin země uveden jest chlum tento rukopisem královodvorským. Tam se opěvuje boj, kterýž křesťané v červnu r.

1241 na tomto místě s Tatary ne bez přispění Božího slavně svedli. Pramen, o němž báseň vypravuje, až podnes teče, a na místě zmíněné tam kaple vypíná se krásný kostel, který František Antonín hrabě Rotal mezi rokem 1721 a 1748 stavitelem Tomášem Šturmem zbudovati dal. R. 1787 zrušen a spouště vydán pozdvihl se po 54 letech znovu, ač ne ve starém, předce v důstojném lesku zase a

uhlem se křižující plochy tvoří, kteréž zvláště na západní a jižní straně roubením zvýší mužských plecí opatřeny jsou.

Zevnější strana všude skoro stejně pod úhlem 40° příkře spadá, což jen lidskou rukou způsobeno býti mohlo. Čeřen náspu jest skoro $1\frac{1}{2}$ sáhu široký, všude urovnaný a plochý, tak že se na něm hromady kamení a dřev narovnati daly, kteréž pak v nebezpečí na dotírajícího nepřítele sva-

Chovanky ústavu ve Vyškově.

jako v 13. tak putují i v 19. století zbožní Moravané k stolci matere Boží, „jež tu divy tvoří“. Rozsáhlá vysočina, na kteréž tento kostel stojí, obehána jest náspy, jež tuto blíže vypíšeme.

Stromů prázdná vysočina jest ku předu poněkud vypouklá, takže obklopující ji náspy odtud skoro zraku se ukrývají, ačkoliv 5 až 8 sáhů vysoké jsou. Sestrojeny jsou z materialu, jaký při ruce byl, drobného šterku, valounů aneb i lámaných kamenů, jež se snadno na místo dopravit daly, a hlavně ze země, kteráž na vnitřní straně z valů vykopána byla, tak že náspy tyto šikmé k vnitřní straně nakloněné tupým

leny býti mohly, jakož o tom svrchu dotčená hrdinská báseň v královském rukopisu vypravuje.

Až podnes dobře znalé a zavřené hradíště má formu různoběžníka (trapezoidu) k jihozápadu prodlouženého. Uměle zdělaný jsou vlastně jen tři strany podoby té, jelikož čtvrtá, severní strana, přirozeným, velmi, příkrým a ostře k oběma stranám spadajícím čeřenem horským tvořena jest. Člověk neměl zde nic jiného na práci, než aby podél čeřenu toho schůdnou cestu upravil.

Násep jest nyní na pěti místech protržen, původně měl ale jen dva vchody;

jeden na jihozápadní straně, opatřený silnými, baštám podobnými valy, kteréž se ponenáhlu do vnitřního hradiště snižují, druhý pak, menší v severovýchodním koutu, tam kde se umělý jižní násep s přirozeným severním stýká. Kdežto první vchod za hlavní bránu sloužil, zdá se, že druhý, úzké brance podobný, ještě i v pozdější době železnými vraty opatřen byl, protože ono místo a kus příležičího náspu až podnes „železná brána“ sluje, název, kterýž se ještě v 17. věku v listinách nalézá a sice v době, když na Hostýně zlato hledáno bylo.

Valy mají v obvodu 2200 kroků čili 1100 sáhů, které na jednotlivé strany různoběžníka takto připadají:

Na východ 800 kroků čili 400 sáhů s později udělaným průlomem do údolí Rudolfova, a druhým v jihovýchodním koutu do Rotalovic (Rusavy).

Na západ 650 kroků aneb 325 sáhů se třemi průlomy vedoucími do Bystřice a k pramenu, kterýž roku 1700 kaplí překlenut byl.

K severu 350 kroků čili 175 sáhů přirozeného hřbetu horského, který se západního i východního náspu dotýkal.

K jihu 400 kroků aneb 200 sáhů. Zde byl, jak již pověděno hlavní vchod.

Rozměry tyto zjevně ukazují, že značný počet lidí i zvířat v ohradišti tom útočiště naléztí mohl.

Bohužel nejsou podnes ještě na prostranství tom nižádná vědecká pátrání podniknuta. Při vyměřování vozové cesty ku kostelu nalezeny jsou sice hojné střepy hliněných nádob, zůstaly však bez povšimnutí. Co z nich se zachovalo, pochází beze vší pochyby z popelnic, jaké se v předkřesťanských pohřebištích a žárovištích nalézají. Pověst v lidu zachovaná poznačuje horu tuto co bývalé sídlo pohanského boha pohostinství, jehož starobylých ohrad křesťané v nebezpečí před Tatary zase užili.“

Tolik praví Eduard Dudík o Hostýnu. My k tomu dokládáme, že kdo se poučiti chce o důležitosti takových starých hradeb k obraně, bližší zprávy nalezne ve spisu generála Peukera „Das deutsche Kriegswesen der Urzeit“ a v knize Oskara Schustera „Die alten Heidenschanzen Deutschland's“, kteříž valy nejen popisují, ale také o strategické jich důležitosti jednají . . . Dále mluví o předkřesťanských pohřebištích na Moravě, bez vztahu na Sv. Hostýn.

PŘED 100 LETY NA SV. HOSTÝNĚ.

Nekonala se tu žádná velká slavnost, žádná manifestační pouť, z úst poutníků nezaznívaly žádné radostné písně, ba naopak hrůza obcházela člověka, když měl vstoupiti do chrámu. Chrám byl zpustošen, vydán všanc všeliké nepohodě živelné. Dešť, vítr, slunce, mlha, sníh pokoušely se dovršiti zkázu, již zlovolná ruka r. 1787 započala. Mezi klenbou a zdí nad klenbou vyčnívající zastavovala se dešťová voda jako v loužích a rozpouštějíc ponenáhlu zdivo, utvořila bláto, v němž počala bujati tráva, růsti křoví, ba zvedati se i stromoví. I liška tam byla zastřelena. Uvnitř chrámu nebylo na klenbě ani kouska malty, spadla na zemi; kvádry ze zdí byly hluboko vyštípany, násilně vytrhány a na zemi pohozy. Velký kámen naznačoval místo, kde stál kdysi hlavní oltář, vedle něhož vyrůstala na rumech kostela bříza.

Poutníci přece přicházeli, nebáli se, že na ně spadne klenba, že tu není ani oken,

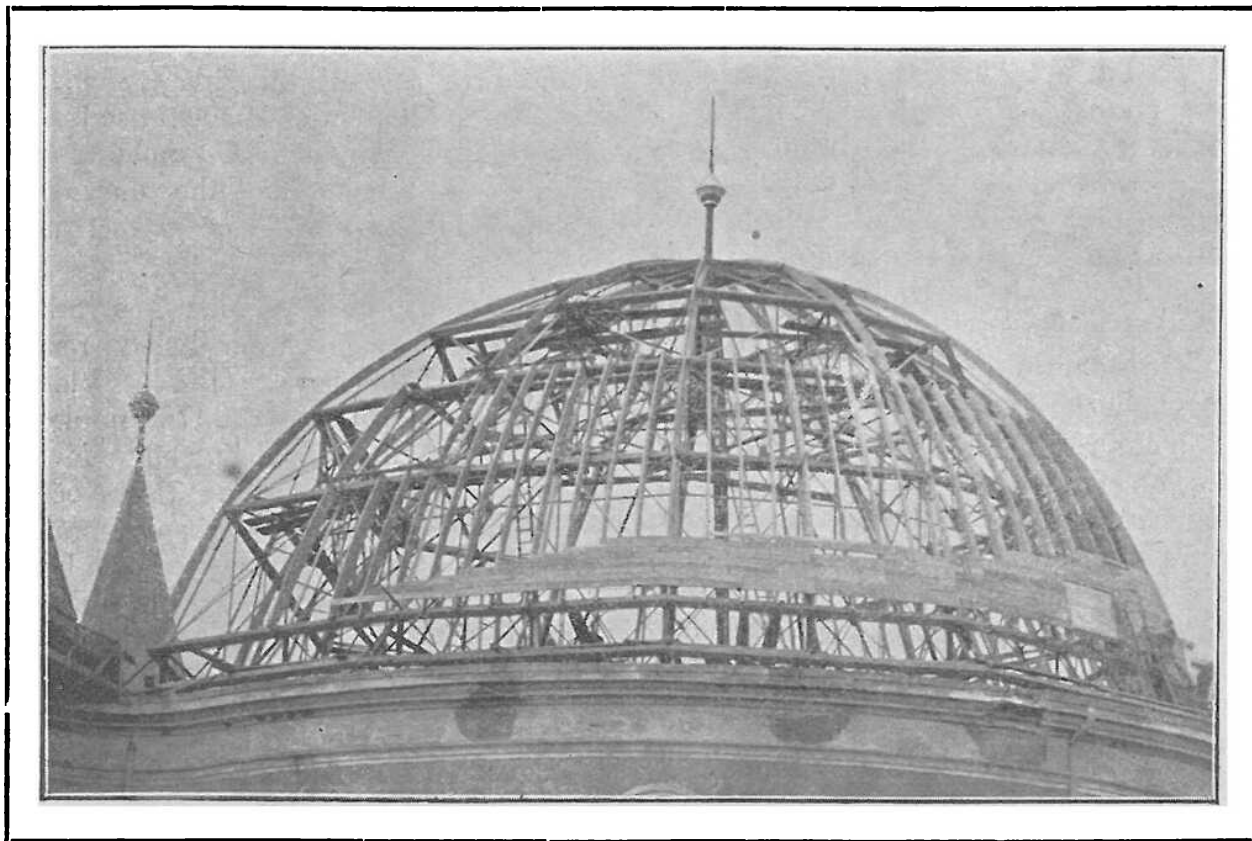
ani dveří, neměli strachu z průvanu a nastuzení, ale udělali si v rumu cestičku k místu, kde stával oltář, a tam se ve dne v noci modlili. Pudily je na pouť různé potřeby duše i těla, ale hlavně nemoc, která se šířila po celé Evropě: cholera. Nepoznaná a neočekávaná, jako rytíř smrti s uzavřeným hledím a na neviditelném oři válečném, hnala se tato obluda přes moře a hory; usadivši se r. 1817 na březích posvátného Gangu, rdousila v potomních letech lidstvo v celé Přední i Zadní Indii, rozšířila se přes Ceylon a a Javu do Číny a Japonska, na západ pak do Persie, Syrie i k břehům moře Chvalinského, odkudž po prvé r. 1824, po druhé a to silněji r. 1829 překročila hranice Ruska evropského.

Nikdo nevyzval se v povaze této hrozné rány morové, která denně tisíce lidí zachvacovala, a podobajíc se požáru široce založenému, porůznu v krajích od sebe

vzdálených současně vyšlehovala. Lékaři veřejně doznali, že nemají zbraně proti tomuto tajemnému zlu. Během r. 1830 cholera rozšířila se po velké části Ruska, a čím více pronikala na západ, tím vážněji se pomýšlelo v našich zemích na ochranná opatření. Ke konci června 1831 zřízeny proti Uhrám dvě kontumační stanice ve Starém Hrozenkově a v Hodoníně. Všude byly vykonávány velmi účinně a přesně

cholerou, a když tam 5. května poslední osoba se uzdravila, byla ohlášena radostná zvěst, že cholera v celém obvodu moravskoslezském vyhasla.*)

A co se dělo v té době na Sv. Hostýně? Slyšme očitého svědka J. Sovu, měšťana z Bystřice: „Když se morová rána r. 1832 po naší vlasti rozšířila, lidi zlekáni a nemohouce pomoci nalézti u lékařů, an žádný lék neúčinkoval, obrátili se k Bohu a Matce

Dohotovená montáž bání kostela.

předpisy o kontumaci osob a zboží, o vykuřování poštovních zásilek, o pohotovosti lékařů atd. Avšak zhouba se blížila naší zemi neodvratně a lid moravský byl nejvyšší měrou přestrašen. A když konečně v září 1831 byly zvěstovány ojedinělé případy z Bučovic, Bojkovic, Lanžhota a j., dosáhl postrach na Moravě svého vrcholu. 20. září 1831 vypukla nemoc v kraji brněnském a do konce dubna 1832 bylo jí v témž kraji navštíveno 380 osad, v kraji olomouckém 291, v uh. hradištském 204, v přerovském 84, v znojenském 85 osad. Celkem ve 1060 osadách moravských onemocnělo za onen čas asi 65.000 lidí, z nichž dobrá třetina zemřela. V posledních dnech měsíce dubna již jen jediná osada na Moravě (Stonařov u Jihlavy) byla navštívena

Boží o přispění. Z dalekých končin světa putoval jeden zástup za druhým na posvátnou horu Hostýnskou. Tu bylo slyšet libozvučné zvony (v Bystřici) nepřetržitě zvoniti, v což se mísily hlasy mariánských písní: „Panno Maria pomoz nám, pomoz! Tys pomocnice křesťanů“ atd. Srdce kamenné musilo ustrnouti, když lid z tak daleka přicházel, odcházejí z domova se slzami a zanechávají hospodářství v nejistotě, navrátí-li se nazpět živ a zdrav. Byl jsem očitým svědkem jako ministrant, jak na podzim k večeru, když už země byla pokryta sněhem, přišel poutník do sakristie a žádal pana faráře Bernarda Regra, aby dal všemi zvony vyzváněti a poutníky čekající u pi-

*) Rudolf Dvořák, Dějiny Moravy, str. 1091-1100.

vovaru uvedl do kostela. Pan farář je uvítal a tázal se, proč v tak pozdní roční dobu a v takovém množství přicházejí? I vystoupil jeden muž a pravil se slzami v očích: „Jsme z Hnojic. Putujeme všichni z celé vesnice kromě churavých a několika stařenek, jež jsme zanechali doma, aby hlídaly. Umínili jsme si vykonati tuto pouť. Máme-li už zemřít, chceme raději zemřít v klíně Matky Boží svatohostýnské. Než kojíme se nadějí, že nejblahoslavenější Rodička, jako zachránila zázračným způsobem naše předky před ukrutnými Tatary, tak zachráni i nás.“ Při této odpovědi zarosily se zraky p. faráře. Na to ubíral se průvod za žalostného zpěvu a vzdychání až k mostu před zámek, kde všichni poklekli a po kolenou se šoupali až do chrámu Páně. Zde jim udělil p. farář sv. požehnání velebnou Svátostí. Druhého dne ubírali se na horu svatohostýnskou, ne dbajíce obtížné cesty.

Uplynul rok. I dostavili se titíž poutníci. Pan farář Reger se otázal, jak se loni navrátili a jak se jim vedlo? Na to odvětili radostně: „Šťastně jsme se dostali loni domů. Pán Bůh žehnal naší pouti, neboť od té doby morem nebyl nikdo postižen. I učinili jsme slib, že dokud budeme živi, budeme rok co rok putovati na Sv. Hostýn. A dnes přicházíme, aby-

chom svému slibu dostáli.“ Na to pějice, stoupali na sv. horu.**)

V této zprávě měšťana Sovy je důležitá, třeba poněkud přehnaná poznámka: Z dalekých končin světa putoval jeden zástup za druhým na posvátnou horu Hostýnskou. Víme-li, že přišli poutníci r. 1830 až z Bojkovic, kde krutě řádila cholera, a z opačné strany světové až z Hnojic na severní Moravě — jistě nezůstávali doma obyvatelé z bližších osad a měst, když lidé byli přestraseni a lékaři si nevěděli rady. A jestliže Hnojičtí učinili slib, že přijdou každého roku na pout, tím spíše se k tomu zavázali bližší poutníci. A mnohé z těch poutí trvají až do dnešního dne, takže mohou tato léta slaviti sté výročí pouti svatohostýnské.

Máme totiž jiného svědka hostýnských poutí v době, kdy chrám byl v rozvalinách. Je to holešovský děkan Vincenc Ehrenburg, jenž roku 1837 napsal olomoucké konsistoři žádost, aby dovolila obnoviti chrám. V ní píše: „Jsem očitým svědkem přežalostného stavu kaple (chrámu), a jak přese všechny zákazy se tam hrnou poutníci, pročez prosím co nejdůtklivěji o obnovu kaple a o dovolení nabízené dary přijímati. (Pokračování).

**) Fr. Videnský T. J., Svatý Hostýn, str. 80.

M. Podhorská:

KOUZLO SV. HOSTÝNA.

Paní Jedlovská, vdova po lesním, šukala s prachovkou po pokoji a při tom hovořila k svému synu Janovi, jenž seděl pohodlně na pohovce a kouřil cigarety. „Ani nevíš, Jeníčku, co bych si přála, abys totiž šel s Boženkou na pout na Sv. Hostýn. Máš zač Pánu Bohu děkovat, žeš ty zkoušky šťastně přestál a stojíš nyní u cíle svého povolání. Víš jak pracně jsme tě s tím děvčetem vydržovaly a nebýti modliteb o dar síly a trpělivosti, snad bychom toho ani někdy nevydržely. Každý rok jsme obě chodívaly na Sv. Hostýn a tu pout obětovaly za tebe. Božka by již dávno byla šla sama, ale čekala, až ty budeš doma, že půjdete spolu.“ A při tom tázavě se podívala na svého synáčka, svou chloubu, svého Jeníčka. Ten jaksi neklidně otřepával popel cigarety o okraj popelníč-

ku a všelijak se vytácel. „Víš, matinko, nechci si tě rozhněvat; ale jaký význam bude ta pout pro mne mítí?“ Tak a všelijak se vymlouval. „Jendo, ptáš se, jaký by to mělo pro tebe význam? Tak mohou mluvit jen hejsci, kteří víry nemají, ne však ty, můj syn, o kterém jsem přesvědčena, že sis víru zachoval a dosud jsi ten můj věřící Jeníček.“ Při té řeči šla paní ku kredenci, kde po chvílce našla, co hledala. Byl to malý hliněný hrníček s nápisem: „Památka na korunovaci Matky Boží svatohostýnské 15./VIII. 1912.“ Postavila jej před mladého muže a laskavě promlouvala: „Jendo, poznáš, jaká to nádobka, a za jakých okolností jsi ji obdržel?“ „Jej, matinko, kdes to měla uschováno? Vždyť je to hrníček z pouti matek a dětí při korunovaci na Sv. Hostýně.

Kolik mi to bylo, 9—10 roků? Bože, kde jsou ty časy, kdy jsem byl bezstarostným hochem?“ A mladý muž pln úcty a obdivu patřil na ten nepatrný hrníček.

V tom vběhla do pokoje Božka. Byla učitelkou a teď trávila prázdniny u své matky. „Hleď Božko, co měla matinka ještě uschovaného.“ — „Já o něm věděla; tak co pojedeme na tu pout? Již ti říkala matinka.“? Ja i ještě chvíli patřil na nádobku a pak pravil: „Pojedeme!“ Obě ženy na sebe radostně pohlédly. Poznaly, že jejich Jeník není dosud zkažen, když pohled na hrníček v něm vzbudil takové city. „Ale poslouvej Jeníku, něco ti ještě musím říci! Na Sv. Hostýně se bude stavět veliký poutní dům; cihly na tuto stavbu se vozí jen pod kopec a odtamtud je poutníci — ovšem dobrovolně — nosí až na horu svatohostýnskou. Abychom měli také nějakou zásluhu, tož také každý nějakou vezmeme.“ „A co vy byste všechno po mně nechtěly! Jste vy ale ženské ošemety! Sotva jim člověk něco udělá k vůli, již toho chtějí víc a víc.“ Božka však již neříkala nic a myslila si své. Věděla, že na mužské se musí jít hezky zchytra.

A tak se brzy vypravili, s matičkou rozloučili a jeli na pouť. — Božce oči radostí zářily, když z nádraží bystřického kráčela po boku svého statného bratra k vytčenému cíli. Když došli k místu, kde bylo složeno velké množství cihel, Božka s Janem se zastavili a pozorovali mimojdoucí poutníky, jak každý bere po jedné cihle. Božka tázavě pohlédla na bratra. Ten ale záporně kroutil hlavou a šel dále. Božka nedbala, vytáhla z aktovky dvě bílé utěrky, do každé vložila 2 cihly a svázala v úhledné uzlíky. Jan se ohlédl, a když viděl co se děje, vrátil se a káravě volal: „Božko, máš rozum, 4 cihly, považ do takového kopce! Však se ti to omrzí!“ Ta mu však bez řeči dala svůj plášť a aktovku, vzala uzlíky do rukou a šla. „Co bych to neunesla? Mám aspoň v rukou rovnováhu. Uvidíš aspoň, co slabá žena dokáže! Jsme my ženy přece jenom mnohem statečnější tvorové než vy muži. Jen pojď honem, ať jsme tam brzy.“ A vesele se při tom smála. Jan se smál též, ale nějak potouchle. Asi po 10 minutách Božka počala v pružné chůzi váznout, líce počaly se rdít a dech se zrychloval. Pojednou za-

šeptala: „Trochu si odpočinu a ty pomalu běž,“ — při tom položila uzlíky na břízek u cesty. A ku podivu. Odpočívání bylo častější a častější. A když se pracně do-vlekla k soše sv. Antonína, položila uzlíky na zem a znavena klesla na klekátko, ruce sepjaté opřela o sochu a hlavu položila na ně. Tak setrvala dosti dlouho, když pojednou se ozval Jan. „Nevím, sv. Antonínku, čemu máš děkovat, že má sestřička tě tak dlouho blaží svou přítomností? Zda její lásce k tobě, či těm dvěma uzlíkům?“ A čtverák smál se na celé kolo. Však Božka zůstala ve stejné poloze jako by se jí to ani netýkalo. Za malou chvíli neušel jejímu bystrému sluchu lehký skok s cesty a zase zpět na cestu a tiché vzdalující se kroky. Poněkud se ohlédla a na její tváři se objevil radostný úsměv. Uzlíky byly pryč a na jejich místě byl plášť a aktovka. Rychle vyskočila, vroucně sochu políbila, vzala věci se země a jako srnka běžela za bratrem, jenž spěchal s uzlíky v rukou a občas se vítězo-slávně ohlédl po sestře. Byl to trumf na trumf. Byl rád, jak na Božku vyzrál a ona, že vyzrála naň.

Když ho dohonila, mlčeli. Jan občas jen reptal, když viděl někde u cesty odhrozenou cihlu, na ty, kteří nedovedli té oběti přinést a donést cihly na patřičné místo. Když došli k Vodní kapli a tam se vroucně pomodlili, chtěla tíži nésti opět Božka. „Ani mi nenapadne, abych ti to teď dal. Když jsem to donesl až sem, také si je zanesu na patřičné místo. Chytrá panenka, teď by chtěla zde ukázat, co dokázala!“ Došli k místu, kde se cihly ukládaly; rozvázali uzlíky a cihly přiložili k ostatním.

Jan cítil se na Sv. Hostýně úplně spokojen a pobožnost v kostele vroucně vykonal. A milá Matička ho za to odměnila. Dostal brzy pěkné místo na gymnasiu a po čase hodnou, zbožnou ženušku.

Když předloni trávil prázdniny se svou chotí u matky a doslechl, že se bude světit Poutní dům, na který i on přinesl čtyři cihly, šel i se svou Máničkou na tuto slavnost. Ale bylo tam ten den národa! Celý vrch okolo svatyně podobal se ohrovenskému mraveništi. Když to Jan se svou paní pozoroval, pravil: „Ani nevíš, drahá,

jak mám toto posvátné místo rád. Náš Sv. Hostýn má v sobě jakési zvláštní milé kouzlo, které sem ty davy zblízka i zdáli

přitahuje. „A tím kouzlem,“ pravila choť „je, Jene, Matka Boží, které všichni svá trápení a soužení k nohám skládají.“

Z GALERIE POUTNÍKŮ SVATOHOSTÝNSKÝCH.

Mezi poutníky, kteří každoročně putovali na Sv. Hostýn v letech, kdy ještě tu nebyla stálá duchovní správa, patří bratři Dudíkové z Kojetína: dr. Beda Dudík, známý dějepisec moravský, jehož obraz již přinesly Hlasy r. 1914 na str. 37, jeho bratr Antonín, který již v letech 50tých vodíval poutníky z Holešova, a Eduard, měšťan kojetínský. Antonín Dudík stal se 20. září 1864 farářem v Hrušce u Kojetína, a 20. června 1876 dostal se do Vyškova, kdež zemřel 12. března 1892 jako farář a místoděkan vyškovský. S bratrem drem Bedou je ponejprv zapsán v hostýnské knize r. 1865, ač podpis Bedův jest tu již r. 1856. Roku 1869 byli tu oba bratři čtyři dny. Od té doby jsou tu každoročně pokaždé několik dní. Od roku 1875 bývají zapsáni všichni tři bratři. Roku 1880 a 1884 jest již zapsán Dr. Beda Dudík sám. Zemřel pak v Rajhradě 11. ledna 1890.

Antonín Dudík, jako farář v Hrušce něco o těchto poutích poznamenal ve farní knize. Píše tam na př. r. 1867: „Jest se co báti, aby ovoce, jehož nám milý Pán Bůh v tomto roce byl požehnal, následkem sucha se stromů nespadlo. Milý pohled na stromy, jak jsme se přesvědčili konajíce pout na Sv. Hostýn dne 12. a 13. srpna, já totiž a moji dva bratři, historiograf moravský doktor Beda Dudík, benediktin z Rajhradu a Eduard Dudík, měšťan z Kojetína“.

Roku 1870: „Po slavnostech sv. Cyrila a Metoda vykonala se pout na horu hostýnskou. A sice dne 10. Julia odjel jsem odpoledne do Kojetína a pak o 4. hodině odjeli jsme já a 2 bratři do Bystřice. Bylo již asi 1/2 11. hod., když jsme do hostince hostýnského dorazili. Zůstali jsme na hoře při dosti ještě příznivém počasí až do soboty t. j. 16. Julia a téhož dne odjel nejstarší bratr do Vídně, my pak každý ke svému povolání“.

Roku 1871: „Dne 15. Augusta sjela se veškerá naše rodina na hodky do Kojetína,

kdežto jsme příjemně byli ztrávili několik hodin. Druhého dne na to (16.) odjeli jsme, jak obyčejně na Sv. Hostýn. Téhož dne ráno přšlo; než potom za pěkného počasí dorazili jsme na horu asi o 6. hod. odpoledne. Zůstali jsme na vrchu do soboty, kdežto jsme zpáteční cestu nastoupili do Přerova k železnici, po které bratr nejstarší chtěl do Olomouce odejeti. V Přerově viděli jsme ozdobu co ostatek slavnosti Amos. Komenského, kteráž se v tomto městě dne 17. a 18. Aug. odbývala. Sjezd učitelů byl zde“.

Roku 1872: „brzy po té navštívil jsem opět, jak obyčejně po několik již let ve společnosti svých bratří Bedy a Eduarda jakož i svata svého Ferdinanda Říhy posvátnou horu hostýnskou, na kteréž jsme při pěkném počasí prodlévali od 7. do 13. července.

Roku 1876: Na neděli IV. po Velikonočích t. j. 14. Máje bylo několik farníků na pouti na Sv. Hostýně. I přinesli novinu, že tam prý se stal zázrak tím způsobem, že děvče od narození němé, jak se napilo tamní vody, počalo mluvíti. Možná, že o tom uslyším více“.*)

Při jedné takové pouti vyměřil Eduard Dudík hostýnské valy a bratr jeho dr. Beda Dudík je popsal v článku „Předkřesťanská pohřebiště na Moravě“, jež uveřejnil v Časopise Matice Moravské 1875 na str. 9, a který podáváme na jiném místě. —

Při této příležitosti žádáme čtenáře Hlasů, aby nám posílali zprávy o Sv. Hostýně vypsané z knih, kalendářů a pod. Tak nám oznamuje vdp. Alois Víceník, farář v Klášterci, že 1830 se konala pout z Bojkovic na Sv. Hostýn. Je to stručná zpráva a přece velmi důležitá pro Sv. Hostýn, jak vidíme v tomto čísle.

*) Výpisků se nám dostalo laskavostí vdp. Jana Kotrše, faráře v Hrušce.

28. dubna byla rozbourána kulatá románská kaple, protože byla velice sešlá a nehodila se k opravě.

2. května přivedly ctih. sestry Dominkanky z Vyškova 44 chovaneček.

4. května přivedl Jar. Jakšík, katecheta z Holešova procesí z Přílep s družičkami a s hudbou, a odpoledne dp. Karol Žeko, děkan a farář v Jablonici na Slovensku 425 poutníků s vůdcem Frant. Pinkavou a s hudbou. Poutníci byli ze 100 slovenských farností, někteří až od maďarských hranic, a pět úplných Maďarů neznajících slovensky. Jeden poutník měl 84 let a mnoho jich bylo od 65-80 let. Přijeli z Velehradu a v pondělí ráno odjeli na Sv. Kopeček a odtamtud jeli na Vartu, Vamberice, Králíky a do Šaštína.

6. května přivedl vdp. Josef Habeš, rektor na Velehradě s třemi prefekty 55 chovanců papežského ústavu a sloužil jim mši sv. Protože večer přišlo odešli chovanci až druhého dne ráno.

11. května přijelo 60 poutníků dvěma auty ze Sloupu s kaplanem Ant. Hudcem, jenž po příchodu sloužil mši sv.

14. května průvod z Ludslavic s dp. farářem Aug. Neoralem a vrchním kaplanem u sv. Mořice v Olomouci dr. Fr. Závrbským s hudbou a družičkami; většina z nich byla u sv. přijímání. Katecheta Aug. Jurák přivedl 22 žákyň měšťanské školy ze Zlína.

Kostelní omítka. Následkem mnoha dešťů, mrazů a mlh omítka nahozená r. 1882 zčásti opadla a z části zčernala. Proto bystrický farář Frant. Kremel pověřil P. Cibulku, aby dal pořídit z kostelních peněz omítku novou. P. Cibulka svěřil práci architektu Václ. Wittnerovi, jenž byl spojen se stavitelem O. Zemanem. Omítka stála 2000 zl. Okolo chrámu bylo postaveno vysoké lešení. Ale 14. srpna 1890 večer o 7. hodině povstala hrozná bouře. Strhla pevné lešení právě v tom okamžiku,

když P. Cibulka spěchal z kostela do kláštera a byl vichřicí povelán na zemi. Mállem by byl zachycen od padajících trámů a zabit. Sám tuto ochranu přičítal andělům strážným. Fošny s lešení vichřicí prudce jsouce neseny, částečně narážely na dům a poškodily zdi a rozbíjely okna, z části byly přenášeny přes dům do zahrady a některé byly uchváceny až na Říku. I kostelní střecha velmi utrpěla. Jako papír byl roznesen plech po celém kopci. Když bylo lešení obnoveno, byl kostel omítnut nastříkanou maltou z cementu, páleného vápna a písku. Průčelí a věže byly omítnuty hlazenou maltou a obilným vápnem. Chrám zazářil po celé krajině před sv. Václavem 1890 nevidaným leskem. Časem však vápno odpadlo a průčelí chrámové bylo několikrát znova obíleno; tak na př. před slavnostmi korunovačními a naposled roku 1920. Avšak i omítka jak na průčelí tak na celém kostele odpadávala. Byla sice vyspravovaná, ale to nestačilo. Odpadávala zase na vedlejších místech, takže je třeba docela nové, nákladné sice, ale trvalé omítky. 5. května 1930 začali dělníci kopati základy pro nové lešení a následující dny je stavěli.

Věstník Jednot duchovenských brněnské a olomoucké roč. XXII., čís. 12. v článku „Nové cesty“ píše o poutích takto: Před většími svátky, hlavně mariánskými, prochází naším městem procesí. Putují na Velehrad, sv. Hostýn, do Štípy a jinam. Za knězem jde obyčejně několik dětí, odrostlých děvčat, starší bratr, 2-5 mužů a několik žen a stařenek s uzlíky na zádech. Někdy je procesí velké a má i hudbu. Většina poutních průvodů vypadá počtem a reprezentací uboze. Není divu, že pokrokaři brousí o ně své jazyky a tvrdí, že ke katolíkům se hlásí jen babičky.

Poutím uškodila náboženská lhostejnost, ubila je lidská pohodlnost a moderní dopravní prostředky.

Lidská pohodlnost bojí se slunce i deště, uhýbá mračnům a prachu, zviřeného stále za sebou jedoucimi auty, nemá chuti putovati den neb dva tam, kde může býti pohodlně za několik hodin.

U nás na Slovácku rází Baťa svými dělníky cenu heslu: Čas jsou peníze. Dnes již jen vyjímečně se někdo najde, kdo by šel pěšky do Vambeřic a Mariacel. Zajede si tam vlakem. Oč stojí cesta víc, o tolik vydělá v čase, který ušetří.

O pouti na Velehradě a sv. Hostýně vidíme spoustu autobusů. Na Slovácku nemáme skoro ani jedné větší obce, která by neměla autobusové dopravy. Autobus zaveze poutníky na blízké poutní místo. Vyjedou přímo z domu, nemusí šlapati kus cesty na vlak, jedou bez přesezení, nemusí přenocovati, ušetří peníze za nocleh a večeři, vyspí se pohodlně doma, přijedou na pout čerství, mohou tam zůstat jak dlouho chtějí. Nejsou vázáni jízdním řádem dráhy.

S těmito poměry musí počítati každý kněz při pořádání poutí doma i na poutních místech.

Na těchto již není třeba tolika zpovědníků v předvečer pouti nýbrž až v neděli neb svátek ráno. Jest to hodně obtížnější, avšak i to se musí podařiti.

Není a nebude třeba tolik místa pro nocležníky. To třeba vzíti v úvahu při rozšiřování poutních nocleháren a domů. Pro jeden neb dva dny hlavní pouti budovati nákladné budovy by se rozhodně nevyplatilo.

Doma musíme hleděti organisovati poutě, aby odpovídaly požadavkům nové doby. Jest možno jeti vlakem neb autobusy. Pro veliká procesí je výhodnější vlak, pro menší autobusy, jež se v určitou dobu poblíže poutního místa „srazí“ a z účastníků uspořádá se průvod a konají se společné pobožnosti.

Snad by bylo potom lze nechat těch maličkých poutí, na kterých lpí snad jen starší bratří a několik jejich věrných.

Těchto několik myšlenek předkládám k úvaze mnohých zkušenějších duchovních správců. Na základě jejich zkušeností bude snad lze přijíti k určité normě, jež by se dala zachovati skoro všude.

V Našem Domově, na stránce 112. letošního ročníku vypravuje Oldra Svozil o působení našich sv. apoštolů na Moravě a činí zmínku také o Hostýně. Snad to bude některé čtenáře zajímati. Píše takto:

Když v Hulíně hlásali slovo Boží, otázel se Konstantin po večerní rozmluvě zástupu: „Řcete mi, jak se jmenuje onen význačný vrch, který se zvedá k východu a vévodí z daleka celé krajině?“

Zarazili se vesničané a ztichli na chvíli, až jeden stařec dodal si odvahy a pravil: „Nezlobte se na nás, vznešení zvěstovatelé víry, povím-li vám čistou pravdu. Vrch onen Hostýn se jmenuje podle sochy boha, jemuž je zasvěcen. Avšak hned zítra vypravíme se na horu a rozbijeme modlu. Vám pak přislubujeme, že již nikdy vícekrát nebudeme putovati k oslavám tohoto boha; chodili jsme tam jen z neznalosti pravé víry, jejíž poklady vy jste nám tak hojně otevřeli, vícekrát se to již nestane;

„Nestane! Nestane!“ hluče'o širým zástupem pozvedajícím pravice na potvrzení svého rozhodnutí.

Hostýn, Hostýn, toť jakoby Jupiter hospitalis, pomyslí si bratr Metoděj a pokynuv Konstantinovi, ujal se slova: „Rádi slyšíme milení, od vás rozhodnutí, vzdáti se modloslužby. Dřívější nemáme vám za zlé, ježto vy z neznalosti a bez zlého úmyslu jste na Hostýn putovali. Naopak přáním naším jest, abyste putovali i nadále, avšak k bohoslužbě křesťanské. Hned zítra vypravíme se na horu a zasvětime ji Té, která nám dala Syna Božího, zasvětime ji Bohorodičce Marii. K Té se pak utíkejte se svými starostmi a strastmi, neboť její přímluva mnoho zmůže u Syna a nebylo slýcháno, že by kdy nevyslyšela toho, jenž k Ní volá o pomoc. Zítřejší den nechť je prvním, kdy zazní k Ní chvalozpěv z této hory, aby pak zazníval i nadále a rozšířil se odtud do dalekého okolí.“

„Půjdeme a učiníme podle vašeho přání!“ volal zástup dojatý až k slzám laskavostí věrozvěstů, kteří rovněž zaslzeli radostí nad jemným a zaníceným náboženským duchem lidu. Dnes opět poznali, že mnoho zmůže víra, mnoho zmůže naděje, ale nejvíce zmůže láska. Jedině láskou a ničím jiným získali celý národ Kristu a zachovali mu život věčný.

Na druhý den vystoupili se zástupem vesničanů na vrchol Hostýna a se zájmem patřili na podobu stejnojmenného boha; byl zobrazen jako starý, bradatý muž, sedící na stoličce a držící v pravici ratolest olivovou, v levici pak malý domeček, na jehož kalenici seděla vlaštovka; hlava byla pokryta špičatou korunou.

Nemýlil jsem se, přece Jupiter hospitalis, šeptal si Metoděj při pohledu na sochu, která v zápětí mizela pod pádnými ranami obušků, jimiž vesničané mávali o závod, jako by co nejrychleji chtěli smýti poskvrnu svého dřívějšího bludu. Na místě sochy vztýčili pak žáci Konstantinovi kříž, před kterým vyměřil Konstantin místo, kde měla stát kaple Bohorodičky, na jejíž stavbu měli dohlížeti dva z žáků. Tak zmizely s této hory stíny pověry a zaujala na temeni svém místo — jako bílá holubice — Neposkvrněná Panna, aby se stala záštitou a matkou lidu moravského. Tklivě rozloučili se bratři s vesničany, ježto povinnost je volala dále. — — —

Podobnou myšlenku dal vyobraziti P. Cibulka v presbytáři hostýnském na straně evangelní. Sv. Metoděj křtí podle legendy na Hostýně moravského vladyku. Získán byl Kristu kázáním sv. Cyrila stojícího vedle svého bratra.

Že tu oba bratři modloslužbu vyvrátili, povídají nám trosky bůžků pod nohama sv. Metoděje, že s láskou oteckou hlásají pravdu, zvěstují nám tváře Moravanů v kruhu kolem sv. bratří sedících a dychtivost dítek a nemluvnátek k sv. Hlasatelům se deroucích; za sv. Metodějem stojí lípa, na níž zavěsil týž apoštol obraz Rodičky Boží a ochraně její nové štěpení křesťanské svěřil, aby rostl vladyka v dokonalého člověka a Moravanka — zastupitelkyně celé Moravy — porozuměla a prosí za přimluvu Matku Boží a Matku Moravy.

Kněžské exercicie na Sv. Hostýně. Na Sv. Hostýně budou letos tyto exercicie pro kněze: První turnus od 14. července večer do 18. července ráno. Druhý turnus od 28. července večer do 1. srpna ráno. Třetí turnus od 25. srpna večer do 29. srpna ráno. Úvodní přednáška je vždy o půl 9. večer, zakončení tak, aby účastníci mohli stihnouti první ranní vlaky. Stravování a ubytování v Poutním domě.

Poplatek za vše mimo nápoje obnáší 120 Kč. Přihlášky račte adresovati na Duchovní správu na Sv. Hostýně.

Boží Tělo na Sv. Hostýně. Jako každoročně pořádá se i letos slavnost Božího Těla na Sv. Hostýně v neděli dne 24. června. Duchovní správa na Sv. Hostýně zve všechny svazy Omladiny jakož i jednoty Orelské, aby hojnou účastí na této krásné slavnosti zachovaly onu tradici, dle které Boží Tělo na Sv. Hostýně je poutí katolické mládeže. O hudbu, zpěváky, jakož i o uspořádání průvodu postará se Duchovní správa.

Povětrnost v dubnu. Duben byl celkem měsíc deštivý, napršelo 81 mm o 15 mm více, než obnáší měsíční průměr, což by samo o sobě nebylo mnoho, ale srážky byly rozděleny na 18 dní a zvláště od 14.-24. dubna každý den pršelo. Na Zelený čtvrtek dopoledne sněhové přehánky, na Veliký pátek dopoledne mžilo, na Bílou sobotu k večeru poprchávalo, v neděli dopoledne většinou zataženo a odpoledne se nad kopcem usadil tmavomodrý mrak, jenž za chvíli se změnil v šedý a za 10 minut padaly kroupy velké jako hrách; v pondělí před polednem byla opět přehánka, v úterý k večeru pršelo a ve středu se dalo opravdu do deště a napršelo 15 mm, největší to množství za celý měsíc; také 5. dubna napršelo 14 mm a 29. dubna 10 mm. S dešti se přihnalo také několik bouřek a to většinou vzdálených: 5., 11., 14., 22., 26., 29. dubna. V úterý velkonoční jsme zaslechli zahřměti; bylo to právě v tu dobu, kdy zabil blesk rolníka s koněm na poli v Uhřetěších u Kojetína.

S deštivým počasím souvisel chlad: První čtyři dny byly ráno mrazíky a před svátky mnoho do nich nechybělo. Průměrná teplota byla 7 st. (25letý průměr jest 5'6 st.), průměrná ranní byla 6 st., polední 10 st., večerní 7 st.; nejnižší 3. dubna —2 st., nejvyšší 25. dubna 21 st. Jasně dny byly 1., 2., 12., 25. dubna, s mlhou 4., 6., 7., 17., 18., 19., 27., 30. dubna. Silný JV neb J vítr byl 4., 5., 13., 14., 22., 24., 25., SV 30., Z 18. dubna. 14. dubna byla silná vichřice; ve Starém Městě a na Velehradě nadělala větrná smršť toho dne mnoho škod.

15. dubna po dešti dopoledne se velice kouřilo z lesů, a nad Slavkovem, Lázněmi a Bystřicí se tvořila mlha, která jako bílý dým vystupovala do větší výšky než Hostýn. Na velkonoční pondělí ráno se valila mlha jako široká řeka po rovině od Val. Meziříčí. Ve středu na to po ranním dešti se utvořilo nad Záhořím mlhové moře a táhlo k Holešovu a Hulínu. Kriváň bylo viděti 1., 2., 28. dubna.

Jarní příroda se zvolna probouzela ze zimního spánku. 3. dubna kvetly vrbové jehnědy, 9. dubna mochna a divoká fialka, a létali žlutásek a čmelák. V polovici měsíce kvetly sasanky, dymnivky a zeleňaly se modřiny; ostatní stromy a keře pučely. Po velkonočních přibývalo teploty a když 25. dubna vystoupil teploměr na 21 stupňů, začaly se rozvíjeti jeřabiny, kaštiny, buky a ostatní keře; celé rudé plochy od habrového a dubového listí zmizely a za několik málo dní se utvořily žlutozelené lesní koberce.

lemované tmavozelenými smrky a jedlemi. Lípy a javory se ještě v dubnu nerozvíjely. Před svátky velkonočními bylo množství sněženek s Javorníku nasázeno na hřbitově na hroby. Bukvice pod hostincem byly pochoutkou veverkám, pinkavkám a sýkorkám.

Státní meteorologický ústav poslal seznam srážek některých stanic za minulý rok. Na Sv. Hostýně napršelo 697 mm, v Hranicích 620, v Jevíčku 644, v Kroměříži 481, v Luhačovicích 635, v Napajedlích 470, v Novém Jičíně 764, v Olomouci 554, v Prostějově 569, v Přerově 672, v Rožnově 642, ve Svrázkách 551.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V dubnu 1930.

6. bylo lidí v kostele	90	a u sv. přijímání	47
13. " " "	360	"	156
20. " " "	380	"	185
21. " " "	500	"	194
27. " " "	280	"	118
Ve všední dny úhr.	870	"	601
Úhrnem	2480	"	1301
Mši sv. slouženo 149.			

Chtěl by Váš syn býti řeholním knězem? Snad ano. Nemáte však dostatečných prostředků na jeho studia. Měsíční obnos, který můžete věnovati na jeho vzdělání by nevystačil k jeho vydržování na gymnasiu ve městě. Pro takové případy zřídil řád sv. Augustina v Praze konvikt, ve kterém vychovává hochy, kteří se chtějí později stát kněžími jmenovaného řádu, od první třídy gymnasia až do maturity. Rodiče přispívají pouze měsíčně obnosem předem sjednaným dle poměrů. Je-li syn Váš zbožný, prospívá-li dobře ve škole a chcete-li aby se již příštím školním rokem stal chovancem augustiniánského konviktu, dopište ihned na: „**Středoškolský konvikt augustiniánský v Praze III-28.**“

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v pořádných okolnostech.

Když byl chrám svatohostýnský zříceninou... P. Jan Cibulka, představený T. J. na Sv. Hostýně od r. 1887-1898 pilně sbíral a zapisoval milosti od Panny Marie poutníkům udělené. Dvě vyslyšení uvádí z doby, kdy byl chrám hostýnský v rozvalinách.

První zní takto:

Maria Koblihová ze Vsechovic vypravuje: „Když jsem byla malé děvče, vedla jsem na špagátě jednoho stařečka a ten byl nevidomý. Jak je hrubý oltář (v nynějším kostele), tam byl kámen a v něm byl důlek na vodu. Tak to oblezl kolem do kola, a umyl si oči v té vodě a zpátky jsem ho již nemusila vést, šel sám a viděl. To byl Herma Tomáš, rolník na výmince ze Vsechovic.“

Druhý případ zní takto:

„Vldp. Josef Vybíral, profesor náboženství na reálné škole ve Währinku ve Vídni, rodilý z Miňůvek u Kroměříže, vypravoval mně na své pouti 13. července 1893 na Sv. Hostýně o svém zázračném uzdravení: „Jsem narozen r. 1834. Když jsem měl asi tři roky, vyhořeli jsme. Otec stavěl chlév, a při stavbě mi spadla z neopatrnosti dělníka cihla na hlavu, promáčkla mi lebku, takže jsem se stal od té doby tak zajímavým, že chtěje promluvit musil jsem se jako holub nadouvat a nikdy jsem nemohl bez koktání ani slovíčka pronést. Všeliké prostředky od dobrých, starostlivých rodičů vynakládané na uzdravení, byly naprosto marné. Pamatuji se, že, když mi bylo sedm let, 7. září 1841 putovalo jako každoročně procesí z Hradiska na Sv. Hostýn. Matka mne vzala do putny a nesla mne na vrch, otec ale vzal pět cihel a nesl na stavbu zbořeného chrámu Páně. Tenkrát když oltáře na Hostýně nebylo a chrám byl zbořeníštěm, chodívalo se napřed na Hostýn, kdež náš kněz farář František Heger s oltářních zřícenin, asi v té výšce jak jest nyní socha Panny Marie, měl kázání. Všichni posluchači okolo buď klečeli nebo stáli a poslouchali. Moje matka klečela se mnou a já jsem seděl na místě před nynějším oltářem sv. Josefa. Díval jsem se na svou matku, která přes kázání plakala. Tenkrát jsem nerozuměl, proč pláče. Tu běžela ovečka, odkud nevím. Až dosud jsem takového zvířátka neviděl a smýkla mne tak za rameno, že jsem se ulekl. V tom leku bylo první slovo: „Maměnko“! a od té doby jsem mluvil správně. Otec se dal do pláče: „Dítě moje, naše cesta a namáhání nebylo nadarmo“!

Že se toto všechno s pravdou srovnává, dotvrzují - pokud se týká - t. j. já jakožto

slyšící a píšící, a vdp. Josef Vybíral, jako uzdravený a vypravující svými vlastnoručními podpisy.

Josef Vybíral, profesor náboženství na reálné škole ve Währinku -Vídni, Jan Cibulka S. J. t. č. superior.

Na Hostýně 13. července 1893.

V tomto vyslyšení máme nový doklad, že se na Sv. Hostýn konaly pouti i s knězem, když chrám byl v rozvalinách.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plníce slib: odběratelka Hlasů, která píše: Vdala jsem se na šest dětí; když se nejstarší oženil, vyhnali mne z domu, o vše mě připravili, neměla jsem živobytí ani přístřeší. Byla krutá zima o vánocích. Doléhaly na mne malomyslné myšlenky, že to nesnesu. V tom mně napadlo: Když Matička Boží na Sv. Hostýně všem pomáhá, jistě ani mne nenechá bez pomoci. Mnoho bylo ledu a sněhu, ale já jsem šla 1. února pěšky 45 km na Sv. Hostýn lesem, nedbala jsem, když mě led se stromů tloukl po hlavě, věděla jsem, že když jsem v ochraně Panny Marie, nic se mi nestane. Šťastně jsem přišla na Sv. Hostýn, klekla jsem před sochou Panny Marie na kolena a prosila jsem ji: Panno Maria, Ty jsi matkou opuštěných, potěšení zarmoucených, ještě nebylo slýcháno, bys koho opustila, a umínila jsem si, že nepůjdu ze Sv. Hostýna, dokud se mi neuleví v soužení a udělala jsem předsevzetí, že když budu vyslyšena, třikrát v roce budu putovati na Sv. Hostýn. Nabyla jsem takové útěchy, že jsem úplně spokojená odcházela z chrámu Páně. Potom jsem se v ledě umyla, a ještě jsem se vrátila poděkovat svátostnému Ježíšku i Panně Marii. Od těch dob jsem úplně spokojená, nic mi nepřichází za těžko v chudobě. Chodím na Sv. Hostýn, Panenka Maria mi zase pomůže. Nyní mám již 60 km cesty, ale ještě vykonám slib. Kéž Panna Maria své poutníky po této časné pouti uvede do věčné radosti! —

Jiná píše: V hlubokém zármutku a osiřelosti při ztrátě dvou dítek a manžela, kdy srdce mé bylo žalem přeplněno, že již na světě nikoho nemám, klečela jsem v chrámě hostýnském 20. května 1921 a

prosby své jsem předkládala Panně Marii, útočišti osiřelých, aby mne neopouštěla. A Panna Maria mne potěšila; po smrti manžela se mi narodil chlapec, který má letos devět let a přijdu s ním letos nebo na rok na pout. Ještě něco bych uznala za vhodné uveřejniti. Byla jsem při smrti umírající osoby, která již byla zbavena smyslů a paměti, ale dech měla stále stejný. Dlouho jsme se za ni modlili, ale ona byla pořád živa. Když jsme se začali modlití slitovný růženec, který je kratinký, vypustila klidně duši. Doporučovala bych jej v hodince smrti. Na malých zrnkách se modlí: Můj Ježíši, odpuštění a milosrdenství pro zásluhy svých svatých ran. A na hrubých zrnech: Věčný Bože, obětují Ti rány Pána našeho Ježíše Krista, bys zahojil rány duší našich. —

V. M. F. píše: Jsem služebné děvče, opuštěné od rodičů-sirotek. Měla jsem ve službě veliké nepokoje a proto jsem se utekla o pomoc k výše uvedeným svatým. Nepokoje ustaly, vše se obrátilo k dobrému, takže jsem mohla v oné službě zůstat. —

Dále děkují: M. S. D. za vyslyšení a uzdravení své matky — Fr. a Mar. Ch. N. za pomoc a ochranu — J. S. R. za úlevu v těžké nemoci — F. K. H. za udělenou milost a pomoc — rodina J. z I. za vyslyšení prosby a navrácení zdraví — C. N. z Holešova za vyslyšení prosby — čtenářka z Přílep za vyslyšení a za vysvobození z velkého soužení — čtenář Hlasů za vyslyšení prosby — C. Ž. D. za uzdravení z těžké tři léta trvající nemoci — O. K. za vyslyšení — N. z Blatnice za vyslyšení — Josef Kronaizl S. Dakota za uzdravení v nemoci — A. Hronkova ze Staré Vsi za uzdravení — F. Ž. O. za vyslyšení — A. R. Tovačov za vyslyšení prosby v těžké nemoci.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Žena píše: Můj život je smutný, žalostný; muž mi zemřel a já s třemi dítkami jsem opuštěna, v bídě, v dluhu; sotva jedno utrpení a soužení pomine, přijde druhé. Prosím Pannu Marii o pomoc — P. S. F. prosí za uzdravení z nebezpečné nemoci, za obrácení manžela a Boží požehnání — H.

A. K. za uzdravení z vleklé nemoci — I. K. R. za Boží ochranu — F. H. K. za dar zdraví — Č. M. ze Š. za vyslyšení v těžké záležitosti — F. K. z O. za uzdravení — A. J. za uzdravení dcery a za obrácení hochy na dobrou cestu — V. K. z J. za zdraví.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Ilustrovaný časopis „Šťastná Rodina“ jest jediným časopisem toho druhu, jak jsme se z došlého čísla přesvědčili. Řada zajímavých obrázků pestří bohatý obsah listu. Najdete v něm všecko, co od rodinného časopisu očekáváte.

Doporučujeme jej vřele. — Kdo jej doposud neodebírá, vyžádej si ukázkové číslo z administrace Praha II., Karlovo nám. čís. 5 a 6 a ujišťujeme Vás, že se Vám bude časopis líbiti.

Sv. Augustin. Napsal L. Bertrand. Přeložil Dr. Odvalil. Stran 346. Cena 27 Kč. Nákladem L. Kuncíře v Praze. Slavíme letos 1500. výročí smrti svatého hříšníka Augustina. Velmi vhod přichází proto tento životopis napsaný členem francouzské akademie. Není psán jak mnohý životopis světcův z dřívějších dob, suše a nekriticky dle ustálené šablony, ale zajímavě a přec pravdivě. Světec žije téměř před našima očima svůj pohnutlivý život po druhé. Tak se mají psáti životopisy svatých. Ty táhnou.

Ty a on. Napsal P. H. Schilgen T. J. Přel. J. Hřaba. Stran 231. Vydal J. Birnbaum v Brtnici na Moravě. Spisovatel je v náboženské literatuře již znám svými spisy pro mladíky „Mladí hrdinové“, „Ty a ona“, pro snoubence a manžely „Ve službách stvořitelových.“ Nyní věnuje i dívkám knížku. Spisy tyto konají výtečnou službu ve výchovné práci mládeže ohledně 6. přikázání. Vydal je J. Birnbaum v Brtnici na Moravě.

Pět legend. Napsal Fr. Odvalil. Stran 220. Vydal L. Kuncíř v Praze. Zajímavým slohem líčí tu spisovatel události ze života

sv. Oldřicha, sv. Orosie, betlémských pastýřů, Vilgefarty z biskupa Lupa. Čtenáře zvláště upoutá život sv. Orosie, dcery českého vladyky, která zvláštním řízením Božím se měla státi královnou aragonskou; v Pyrenejích však byla od maura chycena a umučena. Milovník krásné literatury má tu vhodnou příležitost dovědět se něco o životech svatých.

Cizojazyčná literatura.

Verlag des Johannesbundes, Leutesdorf am Rhein.

Familie in Not! Von Dr. Nik. Bares. Bischof von Hildesheim. Stran 30. Cena 20 Pfp. Nesprávné pojmy o manželství, o rodině, o dítěti daly podnět k uzavírání tak zvaných „manželství na zkoušku“ „manželství z přátelství“, „volných manželství“ beze všech vzájemných závazků, jichž ovoce je bezdětnost a krise autority. Je to strašlivý mor, jenž řadí v dnešní lidské společnosti. Biskup chce tímto pastýřským spiskem zabránit šíření tohoto zla. Vřele doporučujeme.

Muttersorgen. Von Lukas Bürkle. Stran 48. Cena 30 Pfg. 130 tisíc výtisků již bylo vytištěno. Důkaz to, že spisek znamenitě pojednává o dalším moru rodinné společnosti, o smíšených manželstvích a o jejich ovoci, lhostejnosti u víře. Vřele doporučujeme.

Der Sieg unser Glaube. Von Lukas Bürkle. Stran 48. Cena 30 Pfg. Tento spis zachránil mnoho duší na frontě ve světové válce. Četnými příklady dokazuje spisovatel, že člověk jediné věrou v Boha dovede zvítězit v boji s nevěrou. Vřele doporučujeme.

Treu zur Mutter. Von Lukas Bürkle. Stran 64. Cena 30 Pfg. Oblíbený spisovatel věnuje tento spis katolíkům, aby se radovali ze své víry a z církve svaté, kolísajícím ve víře, aby se uvarovali odpadu od víry a od církve sv.; a bloudícím, aby je přivedl k zdroji pravdy a pravého štěstí. Skoro 200.000 výtisků bylo již vytištěno. Vřele doporučujeme.

Die grosse Sünde. Von Lukas Bürkle. Stran 40. Cena 15 Pfg. Poutavě psaná knížka líčí čtenáři onen veliký hřích dnešní doby — nevěrou, její domov a pošestilost. I tento spis chránil 50.000 vojinů ve světové válce před odpadem. Vřele doporučujeme.

Aus dem Verlag: Sekretariat des euchar. Kreuzzuges, Praemonstratenserabtei Windberg, Bayern.

Eucharistische Pfarrseelsorge. Von Dr. Poppe. Stran 140. Cena 1'20 M. Tuto knížku sepsal ředitel belgického kněžského semináře. Ukazuje na jediné jistou cestu, kterou se má bráti katolická akce, aby se dopracovala úspěchů. Již Pius X. na ni poukázal. Vede ke svatostánku. Autor, „apoštol kněží,“ jak byl nazýván, mluví z praxe pro praksi v duchovní správě. Celé dílo je proniknuto optimismem, ale též rozumností a opatrností v provádění dekretů Pia X. si osvojí duchovní správce touto četbou. Kněžím vřele doporučujeme, zvláště těm, kdož vedou eucharistické kroužky nebo odbory.

DARY.

Na Matici Svatohostýnské u. Gabriel Vlček, far. Trnava Kč 10 — Dr. Fr. Kolář, sbírka, Zábřeh Kč 17.50 — Far. úř. Příbor, přisp. Kč 410

Dom. Škrda, far. Ostružná, Kč 5 — Týž z přisp. členem zakládajícím Kč 150 — Vojt. Chroměček, Far. Butovice Kč 10 — Farní úřad V. Albrechtice Kč 20 — Bohumil Černocký, kooperátor Slatina 10 — Hed. Hladká, Uh. Hradiště Kč 12 — Fr. Krátký, Křižanov Kč 5 — J. Bureš, Přívoz Kč 20 — Far. úřad Švábenice Kč 21 — Far. úř. Příbor Kč 25 — kpl. Rudolf Pištělka Kč 100 — Vdp. kanovník J. Hlkl od N. N. Kč 30 — Julie Gebauerová, Domoradovice Kč 20 — Al. Štratil, koop. Poruba Kč 10 — Em. Dlouhý, autodilny Rožnov Kč 25 — P. Jaroslav Valenta, kpl. Mysločovice Kč 50 — Jindř. Koželuha, far. Dolní Němčí Kč 100 — Fr. Samková, Brno Kč 5 — Jan Duda, Částkov Kč 5 — Fr. Košák, Praha Kč 3.80 — P. Boh. Rodryč, Klimkovice Kč 5 — vdp. Fr. Mléčka, (od nezn. osoby) Napajedla Kč 100 — J. Nezdařilík, katech. Jaktar Kč 50 — Fr. Michálek, far. Hradec Kč 10 — Far. úř. Ober Wildgrub Kč 10 — Al. Zbožinek, děkan M. Lazce Kč 10 — Fr. Lochmanová, Třebětice Kč 20 — A. Paukertová, Přerov (Havlík. 11.) Kč 1.180 — N. N. odběratelka Hlasů SH z Chropyně Kč 1.000 — Mar. druž. dívek Uh. Hradiště Kč 10 — Far. úř. Moravice Kč 15 — Far. úřad Prostějov Kč 10 — Far. úřad Drahany Kč 15 — J. Prokeš, far. Šilperk Kč 20 — P. Cyr. Novák, Kostelec na H. Kč 20 — Far. úř. Radkov Kč 10.

Na kostel: 25.000 Kč: Cyrillo-Meth. záložna v Brně prostřednictvím vdp. Monsgra Švestky — Kč 490: F. Z. z Brusného p./H. — 200 Kč: Alois Janáček, Jihlava — N. N. z Pačlavic — 150 Kč: N. N. Šardice — 100 Kč: N. N. Kunovice — N. N. Břest — A. Hronková, Stará Ves u Přerova — Ž. Cagašová, Dřevohostice — Jos. Marada, Tvarožná — Farní úřad Zdounky — Dp. Fr. Korec, far. v. v. Čučice — N. N. Kozlovice — Farní úřad, Štítná n. Vl. — Dp. Cyrill Stojan, Přerov — Ed. a Anna Zasmětovi, Pustějov — Amal. Bartoníková, Rokytnice u Přerova — 70 Kč: Farníci z Vlkoše u Kyjova sbírkou — 50 Kč: Fr. Hanák, Vizovice — Rod. Kvasničková, Roštín — N. N. Brusné — N. N. Hustopeč n. B. — 45 Kč: M. Slovák, Radějov — 38 Kč: M. Hornák, Suchov — 30 Kč: Čten. Hlasů z Havříč — 25 Kč: Arnošt Král, Koberžice — N. N. z Rokytnice na poděkov. — 20 Kč: Rod. Haitlova, Partutovice — R. Juříčka, Ivanovice n. H. — Al. Gacková, Slez. Ostrava — Fr. Kučerová, Sazovice — P. Šindlerová, Frenštát p. R. — M. Komárková, Brno — Jos. Bisamová, Brno — J. Párdus, Polesí Lušová — 13.90 Kč: C. Kučera, Jalubí — 10 Kč: A. Rozenkrancová, Tovačov — N. N. Přilepy na poděkov. — M. Valová, Znojmo — R. Šundrychová, Hranice — N. N. Měrovce — M. Petrová, Lhotka u Vizovic — M. Kršková, Hranice — M. Navrátilová, Líšeň u Brna — Fr. Kuchařová, Hradčany — Jos. Žák, Stará Ves.

Na hlavní oltář: N. N. z Postřelkova na poděk. 50 Kč — N. N. z Rumunska 20 — A. Miklová, Vel. Ořechov 20 — Fr. Kučerová, Sazovice 10 — V. Hrubý, Hrušov 5 — Bedř. Vražina, katecheťa Hor. Heršpice 20 — M. Šindlerová, Vítkovice 10 — A. Manová, Lidečko 5 — M. Plšková, Lidečko 5 — N. N. 5 — A. Pala, Soběchleby 10 — N.

N. ze Soběchleb 50 — N. N. z Prostějova 50 — Fr. Štefková, Pstruží 10 — Fr. Calábek, Amer. 20.

Na Sv. Antonína: 6 Kč, na poděkov. 30 — A. Vraná, Bratislava 20 — N. N. z Třebetic 10 — N. N. ze Zborovic 5 — Ant. Vrba, Hůrka 8 — N. N. z Přerova 5 — Jan Srba z Polanky 40 — Jan Zermeg, Vsetín 5.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. z Třebetic 100 — N. N. z farnosti Osecké 30 — N. N. ze Zborovic 5 — L. Vranová, Praha 2 — A. Červenková, Praha 6 — N. N. z Prahy 3 — A. Manová, Lidečko 10 — N. N. z Količina 5 — Č. Malina, Štramperk 2 — N. N. z Kunčic 5 — M. Roháčová, Tršice 2 — T. Fojtíková, Val. Senice 2 — N. N. z Brna 4 — A. Vaňková, Vel. Ořechov 4 — P. Dědičik, Břest 20 — Fr. Žáková, R. Johaňáková, B. Žáková z Polanky po 1 — Fr. Havlišová, Lobodice 10 — Fr. Lekšová, Újezd 10 — M. Šindlerová, Vítkovice 10 — Fr. Kyseláková, Němčice na Hané 10.

Na korunky Panny Marie: Rod. Haitlová, Partutovice 20 — Fil. Kalousková, Osiky 10.

Na elektrické osvětlení: A. Hájková, Kroměříž 10 — N. N. na poděkov. 10 — J. Janečková, Brno 5 — Fr. Stejskal, Zbýtnov 3 — J. Špičáková, Prostějov 2.40 — N. N. Kozlovice u Frenštátu 10 — M. Janotková, Klokočov 5 — A. Tomečková, Hrubčice 6 — N. N. z Vítonic 6 — R. Brumková, Podhr. Lhoňa 2.

Na sochu Bož. Srdce Páně: N. N. z Prostějova 50 — N. N. z Roštění 10 — N. N. z Rajnochovic 10 — N. N. z Kunovic 10.

Na africké misie: C. Šimčáková, Kroměříž 5.

Na poutní dům: Farní úřad Domanín 50 — Průvod z Chvalkovic 10 — N. N. z Ludslavic 5.

Na duchovní správu (Klášter T. J.): Farní úřad Zdounky 100 — Mar. Rozehnalová, Kroměříž 28 — Mar. Babišová, Orlová 30 — N. N. Zborovice 5 — J. Novotný, Smržice 10 — N. N. z Ludslavic 20.

Na dorost T. J.: Rodina Haitlová, Partutovice 20 — A. Frantíková, Lehotice 50 — M. Roháčová, Tršice 10.

Na vodovod: N. N. z Napajedel 10.

Na tiskový fond: 8 Kč: Mar. druž. služ. Praha — Fr. Bočkalová, Vítkovice — A. Hrabal, Prostějov — Fr. Srubek, Hranice — 3 Kč: Ig. Jalůvka, Metylovice — J. Černý, Zábřeh n. O. — Fr. Šrubařová, Frenštát p. R. — H. Kalousová, Kroměříž — H. Regrová, Bystřice p. H. — B. Sigmundová, Koberžice — Em. Koblihová, Přerov — 2 Kč: Jos. Bernátová, Přestavlký.

Z Ameriky (v dolarech): Ant. Koleja, Irvin Pa 4 dol. na kostel, 1 dol. na Hlasy, 11 dol. Pismo svaté — Frank Šuran, Chicago 2 dol. mše sv. 1 na kostel, 12 na Hlasy — Anth. Ležák, Sealy, Texas 1 na Hlasy — Leopold Babik, Sealy Texas, 1 na Hlasy — Jul. Havelka, La Grange, 4 mše sv., 1 na Hlasy — Jedna mše byla sloužena na sv. Julia, ostatní po svátcích — Mar. Štolpa, Hadam 5 na mše sv. — Fr. Slabinák, Chicago 3 na kostel — Elis. Vajdik, Detroit, 3 na kostel — J. Kronmaizl, Utika So Dak, 5 na poutní dům, 2 na Hlasy.

Všem šlechetným dárcům srdečné Pán Bůh zaplať!

†
Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Jana Starůstková z Rybí u Štramberka.

Josef Vrána, kostelník z Říkovic.

O. v p.!

J. N. DERKA, Sv. Kopeček u Olomouce

výroba - Nakladatelství - obchod.

Sklady dopisnic a obrázků do modl. knížek všech poutních míst v ČSR. — Obrázky sklené v rozličné úpravě. Růžence, závěšky a j. devotionálie.

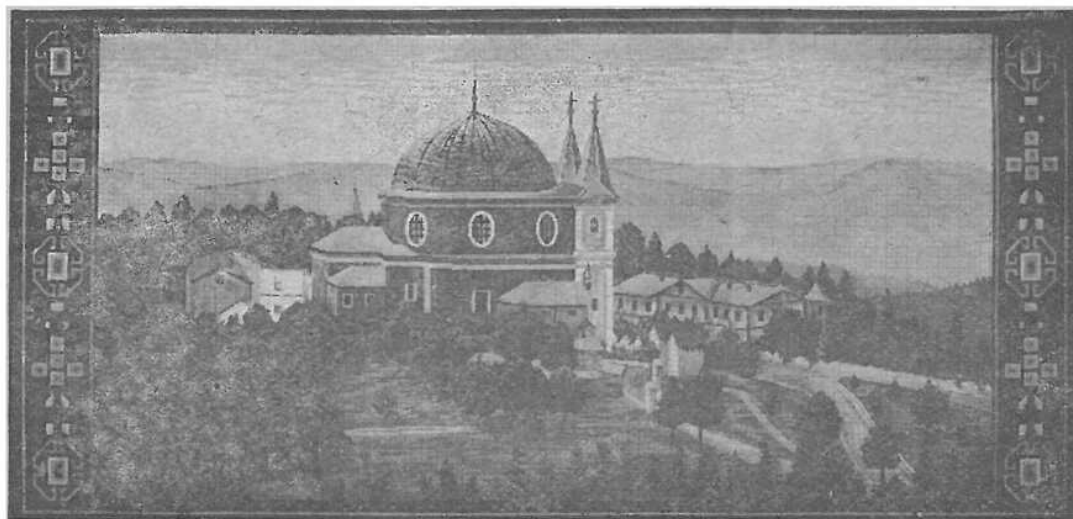
Poutní zpěvník Mariánský, velké vydání 256 stran, menší vydání 128 stran. — Ceny v drobném: velké Kč 4.—, malé Kč 2.—. — Velké s přívazbou kancionálu:

Obyč. vazba s červenou ořízkou Kč 12.—, celoplátěné s červenou ořízkou Kč 14.—.

Modlitební knížka: **Poutník Svatohostýnský** stran 192, vazba obyč. Kč 5.—, celoplátěný Kč 6.—.

Vše obdržeti lze jednotlivě v obchodech na Sv. Hostýně neb i na jiných poutních místech.

Ve velkém u hořejší firmy.

Krásnou upomínku na sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 7.

Červenec 1930.

Ročník XXVI.

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: R. Štupavský: Hostýn. str. 97. — Dr. Jos. Kachnik: Úcta svatohostýnská u Františka Sušila, str. 97. — Před 100 lety na Sv. Hostýně (dokončení), str. 101. — F. P. Kyjovský: Černý mrak, str. 101. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 105. — Poděkování, str. 110. — Prosby, str. 111. — Dopisy, str. 111. — Dobrá četba, str. 112. — Cizojazyčná literatura, str. 112. — Vyobrazení: Převorové Milosrdných bratří se svým provinciálem, str. 99. — Poutí mládeže z Tupes u Velehradu, str. 102. — Chrám svatohostýnský při opravě průčelí a věží, str. 104. — První třída arcib. semináře z Kroměříže s prefektem.

Práteleům sv. Hostýna.

Nová omítka věží a průčelí dobře pokračuje a bude krásnou ozdobou chrámu svatohostýnského. Mosaikový obraz v průčelí bude v místech, kde se vyskytly trhliny, firmou J. Říha z Brna odborně vyspraven. Žel Bohu, že výklenky, kde stávaly sochy Sv. Petra a Pavla prozatím zůstávají prázdné; staré, nehodící se sochy stojí v museu, výklenky čekají na nové pěkné sochy.

Hřbitůvek na Sv. Hostýně je nově upraven, všechny hroby jsou obloženy pískovcem.

Oprava Vodní kaple se dobře osvědčila. Letos je i za sucha dosti vody,

každým výtokem vytéká průměrně 1 l vody za minutu. Vodní kaplička potřebovala by nutně nové malby, kéž by se našli štedří dárci, kteří by to brzy umožnili.

Letoší poutě vykazují až doposud stálý přírůstek poutníků; slavnost Božího Těla vydařila se jako snad nikdy. Zmíníme se o ni obšírněji v příštím čísle.

Upozorňujeme poutníky i výletníky, že po desáté hodině večerní nejsou dovoleny žádné točily po kopci, noční hlídka dbá při každé pouti o pořádek.

Duchovní správa.

DARY

Na kostel. 10 Kč: Rod. Masaříková, Nemotice — Dp. B. Pešat, kapl. Drahaný — K Dršková, Brno — 8 Kč: V. Tobolová, Frýdlant n. O. — A. Ševčíková, Divnice 5 Kč: A. Polášek, Žilina — Farní úřad, Hošice — N. N. z Husťopeč n. B. — N. N. z Bilavsky — V. Konvičná, Hranice — 240 Kč N. N. — 10 Kč V. Bank z Chromče — Prostřednictvím Mart. Slovák z Radějova od 2 osob 45 Kč — C. Šimčáková, Kroměříž 5 — Mar. Hýblova, Prostějov 100 — T. Janková, Strážnice 20 — N. N. Kunovice u Val. Meziříčí 100 — N. N. z Blatnice na poděk. 10 — J. H. z Prostějova 20 — 5.000 Kč: Frant. Spurný, Bílsko u Litavle — 213 Kč: MUDr. Aleš Váhal, Bystřice p. Host. — Amalie Suchánková, Ježernice 20 — J. H. Puštev 20 — J. Školař, Prostějov 23 — A. Ko-

ková, Radějov 10 — N. N. ctih. sestra z Opavy 100 — T. Sigmund, Kobernice 20.50 — Fr. Kyse-
lákova, Němčice n. H. 50 — Frant. Zapletal, Tu-
čapy u Holešova 70 — N. N. z Malhotic 20 —
Fr. Čuba, Rajnochovice 20 — J. Vaníček, Hor.
Bečva 5 — R. Navrátil, Rychtářov 10 — F. K.
Všetuly 10 — N. N. z Holešova 10 — Stanislav
Prečan, Vel. Týnec u Olom. 100 — A. Pargačová,
Trojanovice na poděk. 10 — N. N. z Ludslavic 5
— Fr. Langrová, Hrubčice 8 — Čten. Hlasů z
Tichova 15 — A. Zbořilová, Tršice 30 — M. Zbo-
řilová, Tršice 30 — A. Frantíková, Lehotice 50
— Bratrstvo sv. Růžence z Dobrkovic 50 — N.
N. kramářka ze Sv. Hostýna 50 — L. Hrušková,
Kurovice 50 — A. Pavlasová, Chylčice 20 — Jos.
Duchon, Opátovice 20 — A. Chromíková, Val.

Číslo 7.

Červenec 1930.

Ročník XXVI.

R. Stupavský:

HOSTÝN.

*Kdo by neznal horu svatou
a velebný její stín,
kdo by nechtěl z Moravanů
putovati na Hostýn?*

*Mláti divy tvořila tu
a je tvoří ještě dnes,
kdo ji tady navštěvuje,
najde cestu do nebes.*

*Pod svůj plášť nás všechny volá
jako matka dítky své,
bohaté i chudé stejně
k trůnu svojí lásky zve.*

*Darů lásky neodepře,
kdo ji o ně poprosí,
svatým klidem utěšuje,
když bol oči zarosí.*

*Stíny hříchu zaplašuje,
v duši leje klid a mír,
vytrhává trní z duší,
kde je naseť světa vír.*

*Pojďte, milí Moravané,
Maria vás uvítá,
na Hostýnku krásou září
nebes růže rozvítá!*

Dr. Jos. Kachník:

ÚCTA SVATOHOSTÝNSKÁ U FRANTIŠKA SUŠILA.

(Předneseno v olomouckém „Sušilu“ dne 31. října 1912.)

HOSTÝN, VELEHRAD: dvě paladia lidu moravského, dvě střediska, k nimž posvátnou touhou nese se duše česká, kamž spěchají každoročně zástupové, aby ve víře se upevnili a pokřáli v přítulnosti k půdě, kročeji slavných předků posvěcené. Nebývalo tak vždy. Byly doby, kdy zkazky o veliké porážce Tatarův u posvátného chlumu svatohostýnského a o Matce Boží, jež tenkrát křesťany za-

chránila a od té chvíle „divy tamo tvoří“, jen doma se vyprávěly, ale málo bylo těch, již tam putovali, neboť svatyně Matky Páně, na vrcholu chlumu vděčnými předky zbudovaná, r. 1787 o své skvosty oloupena, zrušena a v rozvaliny obrácena; byly doby, kdy staroslavný Velehrad zapomenut ukrýval se ve stínu hradu buchlovského. To byly časy národního ponížení, duševního spánku, jenž tlumil každý svérasný projev našeho lidu moravského. V Čechách počalo

již svítati. Měli tam svého Čelakovského, Klicperu, Kamarýta, Koubka, Máchu, Vacka-Kamenického, Vinařického, na Slovensku Kollára, ale Morava jen ponenáhlu se probouzela. V ústraní kněžských seminářů vzrůstá semínko bujarého rozmachu nábožensko-národního. Rozsévatelem jest František Sušil, profesor v semináři brněnském. Studuje duši lidu, po třicet let sbíraje jeho písně. Neštítí se námahy ani posměchu ani hmotných obětí. Sám o tom se vyslovuje:

Každoročně konám dlouhé pouti
po rozmilé vlasti Moravě,
sbírám kvítka k její oslavě,
chtě ji kytkou skvostnou ovinouti.
(Sebr. bás. str. 183.)

Jako žebrák tluku na vše vrata,
volám pro svůj národ o almužnu:
Mějme mysl, mějte vůli služnu!
Nechci perel, nechci stříbra, zlata;
rád vše ztratím, rád svou krví splatím,
když jen vlast tím věnem obohátím.
(Zpěv. a hněv. str. 43.)

Na těch cestách poznává lid náš skrz na skrz. Postřehuje v duši jeho hluboce zakotvenou víru, jež se úzce pojí s láskou k vlasti a k rodné řeči; postřehuje umělecko-tvořivý podklad, jenž dřímá v duši toho lidu. Ale vše to tlumeno jest vnějšími okolnostmi. Lid není si vědom, jakým drahokamem jest mu rodná řeč, ztělesněná v jeho písních, a nepozoruje, že zahyne-li jeho řeč a píseň, zahyne s nimi i pravá, procítěná zbožnost. Obojí zachrániti umínal si Sušil. Vychovává k tomu mladé kněžstvo. Ale i literně ruku k dílu přikládá. V duchu národní písně počíná skládati a uveřejňovati vlastenecké básně. Vydává prvotiny „Básně“ r. 1847, a „Růže a trní“ r. 1851. Leč brzy poznává, že tyto prvotiny jsou nedokonalé. Přepracovává je, piluje a urovnává, takže, jak se svému básnickému žáku Soukopovi přiznává, některý verš dvou- i tříhodinné práce jej stojí. Takto vše urovnané vydává ve sbírce „Sebrané básně“ roku 1862 v Brně, jediné to sbírce, jež Sušil sám vydal a kde srdce své, cele oddané církvi a vlasti, národu svému odhaluje. Okolnost, že tomu právě padesáte let, co sbírka vydána, a že právě v této sbírce osou, kolem níž Sušil nejhlubší výlevy ducha svého soustřeďuje, jest Sv. Hostýn a Velehrad, jistě odůvodňuje,

aby v roce letoším 1912, kdy hora svatohostýnská velkolepou korunovační slavností a návštěvou stotisícovou lidu moravského ve dnech 14.—24. srpna zazářila, stala se zmínka o snaze Sušilově, by mysl lidu moravského jako k obrodné hvězdě nábožensko-národního probuzení upoutal.

Kdo trvale chce mysl lidu uchvátiti, musí nahlédnouti v jeho minulost, a odtud vyvážit a oživiti, co kdysi hýbalo jeho útrobou, ale nepřízní poměrů bylo dušeno a tlumeno. Sušil dobře vycítil, že lid musí duchem vrátiti se v dobu cyrilo-metodějskou, aby národně ožil. Proto jeho Musa nese se do dávné minulosti a z jeho duše řine se překrásný hymnus „Sv. Cyrill a Method“:

„Hvězdy dvě se z východu
berou v sličném průvodu,
to jdou blahou,
bratří snahou,
k slovanskému národu“.

jenž po prvé otištěn ve zmíněné již sbírce z r. 1862, takže letos padesátileté jubileum slaví, byv Křížkovským ve krásný, známý sbor zharmonisován. Sv. Cyril a Metod přišli na Velehrad a zde u chrámu Matky Boží, kdež i sv. Metod pochován, zarazili sídlo své. Důkaz to, že lid moravský, který tu našli, od dřevních dob holubičí byl povahy a k úctě Matky Boží nakloněn. Zde tudíž na Velehradě první zbudován stánek Matce Páně na Moravě. Vzpomínku na tento stánek bylo nutno oživiti, aby lid nabyl sebedůvěry. I pje Sušil:

„Velehrade, povstaň ze své suti,
vesna přišla k tvému národu;
syni tvoji živnou svobodu
dýchají teď prutem černým tknutí.

— — — — —
Povstaň! povstaň! otevř símě hrobu,
vyveď reky v starodávném hávu,
aby zřeli tuto naši slávu;
lid tvůj strásl všechnu dávnou zlobu,
Methodějský prapor všady vlaje,
a zpěv slávy krajem mocně plaje“.

(Seb. bás. str. 193.)

Skromný Sušil mohl tak radostně plesati, neboť viděl uzrávati plod své cyrilo-metodějské setby u kněžstva, jež vychoval, a jež rok po té 1863 tak velkolepě se postaralo, aby tisíciletí příchodu svatých apoštolů slovanských na Moravu na Velehradě o-

slaveno bylo. Dar téhož kněžstva z roku 1852, kalich to drahocenný, jímž Sušilovo obrodné působení uznáno, Sušil sám roku 1863 při zmíněné jubilejní slavnosti svatyni velehradské věnoval a své monumentální

aby vzbuzeny byly vzpomínky tlumené, ale přece od pokolení na pokolení dochované: čím byla jest, totiž Hostýn, lidu moravskému v ohledu náboženském a národním.

Převorové Milosrdných bratří se svým provinciálem.

dílo „Výklad Písma sv. Nového Zákona“ památce oné slavnosti zasvětil.

Od Velehradu, prvního zřídla úcty mariánské na Moravě, nese se duch Sušilův k zřídlu druhému, k posvátnému Hostýnu. I zde potřebí prvé sáhnouti k minulosti,

Kdyby Matka Boží nebyla tu žízňící křesťany roku 1241 vyslyšela, nebyla by „Haná prosta Tatar vrahův“, jak se dí v Rukopise Králodvorském, ale víra cyrilometodějská byla by na Moravě vyhynula, a s ní i řeč a národnost česká. Proto

Sušil mysl lidu k této zázračné události
předem upoutává básní „Tataré l. 1241“,
ve zmíněné sbírce z r. 1862 (str. 93.)
uveřejněné:

Vím já horu spanilou,
všemu lidu přemilou,
z lásky na kraj zírám,
v němž se rozprostírá.
O pojď s úctou hlubokou,
na tu horu vysokou!
Jest to Hostýn svatý,
divy přebohatý.
Pojď a zem tu poceluj,
v Bohu se tam zveseluj,
tam vlast tvou Bůh vslavil,
pohanstva ji zbavil.

I líčí pak básník vpád sveřepých Mon-
golův na Moravu:

Do ubohé Moravy,
přišel pohan z dálavy,
loupil, bořil, kácel,
až kraj zakrvácel.

Lid před vrahem utíká, ale křesťanští
mužové vzplanou důvěrou a ozbrojivše se,
pilí k Hostýnu:

Viz! tam táhnou k Hostýnu,
prapor vlaje u týnu,
zbroj se v slunku svítí,
srdce ohněm nítí.

Rozpoutal se zuřivý boj na život a na smrt:

Vzduch se svítí leskotem,
země duní dupotem;
zdá se, sami běsi
že svět peklem děsí.

Leč strašné dusno a nedostatek vody na
úbočí hory ochromují sílu statečných bo-
jovníků křesťanských:

Však ach! hoře nesláva,
ach již křesťan ustává:
„Ach, ta velká trýzeň!
zahladí nás žízeň.
K Hostýnu tu zvednou zrak,
vyhlídají deštný mrak;
zdá se jim, že v kruhu,
vidí jasnou duhu.
Máti, Máti přemocná,
ó buď nám teď pomocná!
ach, viz naši žáhu,
dej nám s nebe vláhu“.
A aj! mrak jde za mrakem,
a noc vzniká zázrakem,
blesk za bleskem vznímá,
a hrom strašně hřímá.

Hrozné ohňův přivaly
chrli bouře na vrah,
na křesťany padá,
vláha milochladá.

Křesťané posílení, Tataři zastrašení; nový
vzplane krutý boj:

Ó již Tatar coufá,
kleje, padá, zoufá.

Mongolové na hlavu poraženi:

Voj tu v krvi leží,
hrstka jen jich běží.

Křesťané plesají a padnuvše na kolena
Bohu a Matce děkují:

Vzniká plesot, vzniká hluk,
jako proudů šumný zvuk,
křesťan na zem klesá,
v díkách k Bohu plesá.

„Přijmi, Pane zástupů,
díky za dar výkupu!
Mocnou tvou jsme rukou,
ušli před zlou mukou.

A ty, Matko, nebeská,
Panno korunobleská,
jenž vždy nebes vládce,
prosíš za ctné stádce:
Za milostnou úlevu,
přijmi díky v prozpěvu!
Budem tobě k chvále,
putovat sem stále“.

Tento slib zachráněných křesťanů, uči-
něný v minulosti, má lid slovanský po-
vzbuditi, aby k hoře svaté putoval a po-
svátým zpěvem zde se těšil a posiloval.
Neníť hory slavnější nad Hostýn;
onť nádherou vlasti, jeho úbočí neozývá
se více rykem tatarským, ale zpěvem slo-
vanským; ostatní vůkolní vrchy se unižují,
práhnouce po jeho slávě: toť obsah ve-
lebné ódy Sušilovy „Sv. Hostýn“, slohy
asklepiadejské, jež pojata jak do Vorovkovy
čítanky pro ústavy učitelské (str. 393, dílu
III.), tak i do Bartošovy Malé Slovesnosti
pro vyšší třídy středních škol (č. 117.).

Ó Hostýne, skvělá nádhero vlasti mé,
pamětníku svatý slávy nemíjivé,
jasná hvězdo, co září
posvátnou Slovanům plane!

— — — — —
Zástup teď jinaký k tobě na pouť spěchá,
k tvým výším jinaký hlas vlaje od dolin.
Slyš jejich písně radostné,
viz vlání praporův jejich.

Přešťastný ty! Která smí honosit hora
slávou tvou se, jakou tvé se kochá čelo?
Věčný skráně nevadlé
vínek tobě zdobit bude.

Nábožnou kdo na pouť k tobě ubéře se,
ten cit, v blíží že jest blankytových polí
a znej, což to za rozkoš
k andělským se pojit sborům.

(Pokračování)

PŘED 100 LETY NA SV. HOSTÝNĚ.

(Dokončení).

Ukrutné zboření krásného kostela hostýnského, nařízení, která byla vydána proti poutníkům, poučování, které bylo dle vyšších rozkazů udělováno, (že totiž Bůh je všude a nejen na určitých místech), náboženská lhostejnost, nevěra a bludařství, které je ustavičně mezi lid rozšíváno, nevynutily toho, aby lid ustal od poutí na hostýnský chlum. Po celé léto nemine ani dne, v němž by buď menší neb větší zastup na Hostýn nevystoupil a v rozvalinách s nebezpečenstvím života modlitby nevykonával. Nikdo nejde do Bystřice, kdo by dříve nenavštívil Hostýn a před hromadou kamení, kde druhdy stál hlavní oltář, na kolenou se nemodlil, zatím co nad modlicím zeje puklá klenba a při prudkém větru padají cihly a s hrůzou se čeká, zda v tu chvíli visící popraskané klenutí se nezřítí a modlicí se nezasype. A přece to nikoho neodstraší, ba musilo by se ozbrojené moci použití, kdyby se měly pouti na hostýnské zbořeniny zameziti

Kéž by se mi podařilo živě vyličiti, jak kormutlivý pohled jest to, a jak žalostně ano nebezpečně účinkuje na slabou a kolísavou mysl a poskytuje potměšilým odpůrcům příležitost k úšklebkům a svádění, viděti jak sta lidí mezi rumem a padajícími cihlami, před hromadou kamení, kde

ani kříže ani obrazu není, kde snad rouhači a okolní nekatolíci lejno a neřesti složili, klečívají a kolem té hromady kamení po kolenou chodívají — kéž bych mohl vyličiti tento přežalostný a bolestný pohled a ty posudky a řeči odtud povstávající opakovati, zajisté by nejdůst. kníže-arcib. konsistoř se mnou v tom úsudku se srovnávala, že zbořiti tento kostel je ukrutností, opravit a obnoviti však nutností, aby, jelikož ani světskou ani duchovní vrchností nemohou pouti na Hostýn býti zamezeny, alespoň bezpečnosti života a slušnosti a pobožnosti věřících se šetřilo.“

Protože tyto pouti podle popisu Ehrenburgova byly spojeny s tolika oběťmi, ba s nebezpečenstvím života, můžeme právem souditi, že to byly pouti záslibné, konané ze slibu za uchránění cholerové nákazy. Jistě že tyto pouti trvaly, když byl chrám obnoven, některé z nich zanikly, některé však až dosud přicházejí a mohou tedy slaviti sté výročí svého trvání.

Vzpomínejme si tedy letos na tak smutné jubileum hostýnských poutí, srovnávejme dnešní putování s putováním svých prarodičů. děkujme Panně Marii, že na Svatém Hostýně tolik tisíců lidí chránila, těšila, sílila a přičiňme se o zachování ba rozmnožení poutí svatohostýnských!

F. P. Kyjovský.

ČERNÝ MRAK.

Bylo po večerní pobožnosti prvního pátku v měsíci. Paní Šimčíková vyšla z chrámu do jasného červencového večera s hlavou skloněnou a tváří zamyšlenou. Promluva byla o lásce k bližnímu. Kazatel rozvedl myšlenku, že Božské Srdce Páně je vzorem pravého přátelství a Kalvarie že je školou lásky. To Srdce nás učí mluvití upřímně: „odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům.“ Učí nás milovati svého bližního jako sebe samého

a nechovati k němu nenávisti. K Němu se modleme o sílu k odložení veškeré nepřízně a zakořenělých předsudků a k velkodušnému odpouštění nepřátelům z lásky k Bohu.

„Každé slovo, jež kněz pravil je pravdivé,“ šeptala paní Šimčíková, krácejíc pěšinkou k své nízké chaloupce s očima upřenýma nikoli na svůj vlastní domov, ale na úhledný sousední dům, v němž bydleli Hrachovcovi. Již po léta žili Šimčíkovi a Hrachovcovi v neshodě, míjejíce

se s odvrácenou tváří, hašteřice se o ploty, drůbež a dobytek a prouce se o meze, až se z jejich neshody stalo naprosté nepřátelství. Paní Šimčíková byla mírumilovná, zbožná duše, jež se hrozila takového počínání. „Uznej Jene,“ říkala často svému muži, „to se nepatří přiti se se svými sousedy o takové malichernosti.“

„Snad nechceš, abych se jim ještě klánel? odpovídal Jan po každé. „Jednám s Hrachovcem, jak zasluhuje a v tom nevidím nic zlého“.

jeden proti druhému.“

„Moji chlapci jsou řádní,“ tvrdil Jan hrdě, „a to si právě přeji, aby si hleděli svého proti Hrachovcům. Tak z nich něco bude.“

S povzdechem ustala paní Šimčíková v rozmluvě. Neříkala nic ani když se Jan zdráhal potrestati jejich nejstaršího hochu Jožku za to, že házel kamením po Frantíkovi Hrachovcovém a ztloukl sousedova psa. „Složím všechnu svou důvěru v Božské Srdce,“ řekla si, pohlížeje vroucně na domácí oltářik před nímž blikala rudá

Pout mládeže z Tupes u Velchradu.

„Ale Jene, kdyby tak Pán Bůh nám naměřoval, jak zasluhujeme, co by z nás bylo?“

„Já chodím do kostela a konám svou povinnost,“ namítal Jan uraženě. „Co více může kdo na mně žádat?“

„Hrachovec činí totéž,“ odvětila paní mírně a uvaž, jak krátký je náš život na zemi. Stojí to za to, abychom si těch několik roků, co tu jsme, otravovali vzájemnou trpkostí a hádkami?“

„Nikdo mi nemůže zazlít, že bráním svoje,“ hájil se Jan zamračeně.

„Pamatuj, Jene, že máš čtyři syny a Hrachovec jich má pět. Chvěji se při pomýšlení, že tito hoši vyrůstají s nenávistí

lampička. „Je to hrozné viděti v takovém nesváru dvě rodiny, jež obě chtějí býti opravdu křesťanské.“

Kázání o lásce bliženské, jež vyslechla onoho jasného červencového večera, zdálo se jí míti zvláštní vztah k její vlastní rodině. Umínila si, že zdvojnásobí své modlitby a začne devítidenní pobožnost k Božskému Srdci na ten úmysl, aby navždy ustala všechna hořkost a svár mezi oběma domácnostmi. Chtěla shromážditi celou svou rodinu a požádati ji, by konali tuto novenu na její zvláštní úmysl a ostatek ponechati lásce a smilování Srdce Páně. Bůh ve své moudrosti zajisté dovede dokonati

to, co se zdálo lidsky nemožné. On může vypleti ze srdcí jejich drahých jedovaté býlí záští a hněvu, jako kdysi utišil bouři na jezeře Genezaretském.

Tu se sběhlo cosi, co bylo aspoň slabounkým paprskem naděje na zachmuřeném obzoru. Přišel dopis od Janovy sestry, jež byla řeholnicí a ta jim ohlašovala, že dostala dovolení zastavit se na cestě do jiného působiště na kratičkou návštěvu ve svém rodišti. Paní věděla, že Jan je nesmírně hrd na sestru Fortunatu. Od malička měl ji nejraději ze všech svých sourozenců. Kromě toho zaujímal důležitě postavení ve svém řádě a těšila se všeobecné vážnosti. „Sestra Fortunata je naší rodině ke cti,“ prohlašoval Jan a paní Šimčíková cítila, že jediný, kdo by mohl účinně působiti na Jana stran Hrachovcůvých, jest ta tichá, skromná sestřička.

Šimčíkovi byli jinak dobří, zbožní lidé a ochotně se shromáždňovali na večer podle matčina přání k nově k Srdci Páně.

Nastalo velké vzrušení, když v předposlední den pobožnosti přišel lístek se zprávou že sestra Fortunata přijede poledním vlakem. Paní ji znala ještě z dětství, kdy spolu chodily do školy. Nicméně ji očekávala s prudce bušícím srdcem, protože mimoděk spojovala její příchod s výsledkem své noveny. Honem chystala nejlepší světlici domu pro přijetí řeholnice. Jan s pomocí svých synů vyčistil bryčku a vystrojil koníka, že se leskl jako nikdy předtím. Když pak tryskem odjížděl na nádraží, jevil důstojným držením těla nemalé sebevědomí a spokojenost. Paní jeho připravila mezitím chutný oběd a přivítala vzácného hosta co nejlaskavěji. Hoši, odění svátečními šaty, pozorovali zprvu nevidaný zjev řeholnice s plachou úctou, ale než bylo po hostině, spřátelili se s ní docela a nabyli přesvědčení, že mají nejlepší a nejvládnější tetu, jakou si jen hoch může přát. „Ta je hodná,“ šeptal Jožka svému bratru Jeníkovi.

„Není ani trochu přísná a smutná, jak nás někteří strašili,“ pravil Jeník.

„Co ti vědí!“ ohrnul rty třetí, Jirka. Nejmladší Slávek, asi osmiletý, doložil povýšeně: „Hrachovci nemají takovou tetu. Ta jejich Marie, co chodí každý čtvrtek s košem vajec na trh, se musí před ní schovat.“

Za chvíli však se v nich zatajil dech zděšením, neboť jejich teta se dotazovala na Hrachovcovy.

„Snad nechceš říci Jene,“ tázala se s trapným překvapením, „že jste udržovali ten pošetilý spor s Hrachovci po celou tu dobu? To se mi nechce ani věřit, že bys mohl žíti v neshodě se svým nejbližším sousedem. To by se přece ani nesrovnávalo s tvou dobráckou povahou. Ty se jich, myslím, jen trochu ostýcháš!“

Čtveřice hochů seděla na lavici vedle sebe jako zdřevěnělá a paní Šimčíková vyslala střelnou modlitbičku k Srdci Páně, aby se sestra Fortunata stala nástrojem smíru mezi oběma rodinami.

Jan Šimčík si dvakrát odkašlal, aby něco řekl. ale pak toho raději nechal.

„A co dělá jejich teta Marie, s níž jsem chodila do školy?“ pokračovala sestra. Vzpomínám na ni velmi ráda, byla to tak milá dívenka.“

Mladé obličeje hochů vyjadřovaly naprostý nesouhlas a růžové rtíky nejmladšího Slávka hleděly bezvýsledně napodobiti tvrdý rys kol úst jeho otce.

„Nevím o Marii nic bližšího, leda že ji vidívám každý čtvrtek choditi kolem našeho na trh do města,“ odpovídal Jan vyhybavě.

V pomlce jež následovala, zazněly vedle chaty spěšné kroky několika lidí. „Cosi se stalo,“ zvolal Jožka a vrhl se pln zvědavosti ke dveřím. Bylo viděti utíkat Hrachovcovy děti po mezi k silnici. V malé vzdálenosti za nimi nesla teta Marie plačící dítě v náruči. „Neštěstí!“ volal Jožka s prahu chaty. „Hrachovcův Toník upadl na kosu a pořezal se. Nesou ho k doktorovi.“

Sestra Fortunata byla okamžitě na nohou. „Já jsem přece zkoušená ošetřovatelka,“ pravila, „půjdu se podívat na dítě a poskytnout první pomoc.“

„Ano, jděte, sestřičko,“ řekla paní Šimčíková rychle se slzami v očích.

Jan seděl zachmuřeně, pozoruje svou sestru, jak spěchá pomoci jeho nepříteli. Pociťoval, že nesmí jí v tom brániti. Jednala v této chvíli jak milosrdná sestra a ošetřovatelka nemocných. Neodvážil se protestovat ani o několik minut později, kdy celá rodina Hrachovcova se vhrnula do jeho kuchyně a sestra Fortunata obrat-

ně omývala a obvazovala pořezanou ruku malého Toníka. Byl tu i otec dítěte i matka, která omdlela, když se nehoda stala, i teta Marie a ti všichni obklopovali Fortunatu, vyslovující jí vřelé díky.

„Jak jsem šťastna, že vás opět vidím po tolika letech,“ zvolala teta Marie, tisknouc bílou ruku řeholnice svou mozolnatou pravicí, „vždyť jsme byly kamarádky, když jsme chodily do školy.“

Chrám svatohostýnský při opravě průčelí a věží.

„Ale vždyť to nestojí ani za řeč,“ odmítala řeholnice jejich projevy s úsměvem. „Toníkovo zranění není nikterak vážné, je to jen škrábnutí. Když jste spatřili krev, myslili jste, že váš miláček umírá.“

„To je pravda,“ pravil Hrachovec, „a tehdy jsme byli ještě všichni přáteli. Kéž bychom jimi byli opět!“

(Pokračování).

ZAPISNÍK SVATOHOTÝNSKÉHO KRONIKÁŘE

Poutní ruch v květnu a červnu.

15. května přišlo 30 žákyň měšťanské školy z Ivanovic s děk. Frant. Hájkem a katechetou Ant. Stokláskou.

16. května odpoledne: Vrahovice 48, Mostkovice 28, Poteč 34, Val. Příkazy 28, Val. Polanka 32, Rudice 36, Vlachova Lhota 35, Vysoké Pole 38, Smolina 36, Drnovice 48. Újezd u Vizovic 75, Luhačovice 56, Stará Ves a Stará Bělá 37, Loučka 33, Slavičín 250 s far. Medardem Horákem a s hudbou.

17. května: Dubany 75, Brumov 260 s hudbou, Starý Hrozenkov 38, Vápenice 26, Pitín 38, Bojkovice 42, Lobodice 145 s hudbou, Smržice 42, 100 chovanců ústavu OO. Salesiánů z Fryštáku s hudbou, která vyhrávala poutníkům před chrámem; odpoledne Francova Lhota 136, Lidečko 250 s kaplanem Vojtěchem Králem a s hudbou, Štítná nad V. 272 s kanovníkem Al. Filipem a s hudbou, Trojanovice 58, Chvalkovice u Olomouce 80 s far. Cyr. Navrátilem, Velký Ořechov 235 s hudbou, Vlachovice 210 s kapl. Robertem Chovancem a s hudbou. Večer se konal světelný průvod s pobožností u pomníku padlých vojáků.

18. května přijelo mnoho poutníků autobusy; tak na př. z Vřesovic 58, z Horné Suče u Trenčína 20, z Provodova třemi auty 124 atd.; z Bělčína 26 Němců, kteří měli bohoslužby v Sarkandrovce, dále z Holešova 800 s kapl. drem Jaroslavem Krylem a s hudbou. Ranní mše sv. byla také sloužena u pomníku padlých vojáků. V první poutní den bylo 4300 poutníků, sv. přij. 1495 a 11 mší sv. slouženo; v neděli bylo 6700 poutníků, 2700 sv. přij. a 14 mší sv. slouženo.

19. května skoro ráno odešlo procesí z Vlachovic a přišlo 30 žákyň s učiteli z Lubné u Kroměříže.

20. května 52 studentů první třídy arcib. gymnasia v Kroměříži s prefektem Vinc. Pořízkou. Odpoledne 200 poutníků

od Mor. Krumlova s far. Jakubem Řezníčkem z Višňové. Večer měli světelný průvod a pobožnost u pomníku padlých vojáků. Večer přivedly ct. sestry Dominikanky z Řepčína 25 chovank.

21. května 68 školních dětí ze Vsetína s katechetou Fr. Gajou. Po mši sv. přednášely dívky před oltářem básně k P. Marii.

23. května 25 dětí s učitelem z Chropova u Skalice na Slovensku a 61 poutníků z východních Čech s vik. Václ. Vaňkem ve Dvoře Králové a s děk. Fr. Solničkou v Jaroměři.

24. května: Bernartice 190 s far. Inoc. Kuklou a s hudbou, Hovězí 266, Všemina 140, Slušovice 350 s kapl. Stanislavem Schneweisem a s hudbou, Veselá u Slušovic 240, Citov 58, Vizovice 210 s far. Ant. Vysloužilem, Hustopeče n. B. s kapl. Jos. Rozsypalem a s hudbou, Hvozdná 86, Němci ze Špiček 60, kteří měli druhého dne bohoslužby v Sarkandrovce, 29 studentů arcib. gymnasia v Praze-Bubenči s prof. Frant. Kubičkem T. J., kteří zpívali večer při požehnání a ráno přijali sv. svátosti.

25. května mnoho autobusů: z Komárova u Napajedel, z Hodonína atd. Celkem bylo asi 5800 poutníků, sv. přij. 2052, 10 mší sv.

26. května 14 noviců z Velehradu s P. Janem Svobodou T. J.; odjeli 28. května.

28. května: Trnava u Slušovic 560 s far. Gabrielem Vlčkem a s hudbou, Jasená 48, Neobuza 62, Bratřejov 78, Pozděchov.

29. května ve svátek Nanebevstoupení Páně: mnoho jednotlivců vlakem neb autobusy jako z Jindřichova u Hranic. Všechno poutníků bylo na 3000, sv. přij. 1014, mší sv. 8.

30. května ze Znojma a okolí 306 s P. Hyacintem Švédou, knězem řádu kazatelského; zůstali tu na neděli.

31. května v sobotu před 6. nedělí po velikonocích: Starý Jičín 300 s kapl. Fr.

Janíkem a s hudbou. Halenkov 280 s kaplanem Frant. Půčkem a s hudbou, Rouška 28, Špičky 34, Nový Hrozenkov 350 s kapl. Aug. Spurným, Vsetín 500 s kapl. Janem Rozehnalem, Kašava 260 s far. Jos. Klečkou a s hudbou, Velký Lukov 80 s far. Ad. Pírkem. Večer pobožnost za padlé vojíny u pomníku s večerní modlitbou.

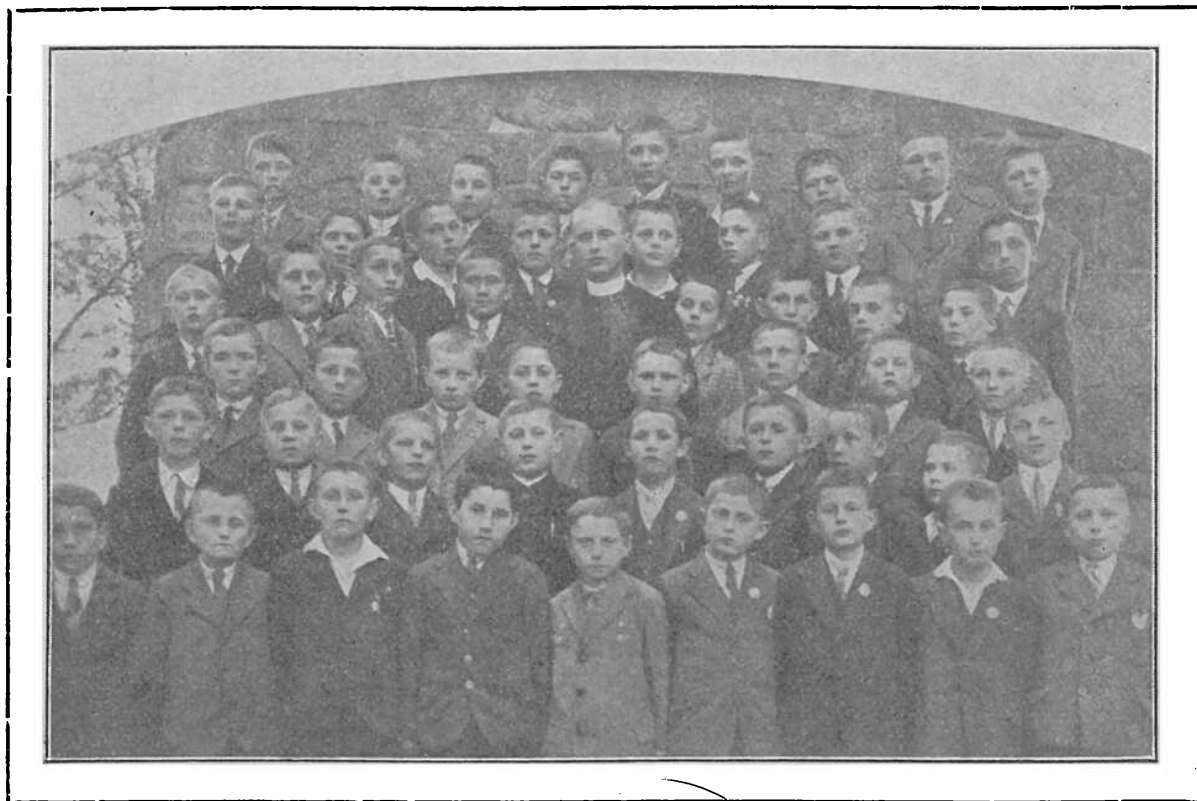
Červen.

1. června 6. neděle po velikonocích bylo na 5300 poutníků, sv. přij. 2353,

nou mši sv., obnovu slibů a Te Deum.

7. června v sobotu před hodem Božím svatodušním dopoledne 36 zákyň obchodní školy v Přerově s profesorem; odpoledne: Věrovany 110, Horní Lhota u Vizovic 46, Polehradice 28, Derfle 34, Bílany 44, Zděchov 58, Val. Polanka 92, Drnovice 18, Újezd u Vizovic 36, Lačnov 32, Jalubí 76, Podhradí 56, Bílá 28 a j.

8. června ráno v 7 hodin průvod pořádaný svatojosefskou Jednotou z Brna-

První třída arcib. semináře z Kroměříže s prefektem.

mši sv. slouženo 13. Z Luboměře 35 poutníků autobusem.

2. června odpoledne 24 chovank z Vyškova se sestrami Dominikánkami a Václav Tylčer, far. z Mankovic s 30 poutníky.

3. června 46 chovank ze Zašové se ct. sestrami a 30 chovank z Bruntálu s řeholní sestrou, 125 chovank z Frýdlantu se sestrami Boromejkami, 35 chovank se sestrami Boromejkami ze Sloupnice v Čechách.

4. června bylo 264 sv. přijímání. Dále přišlo 28 dětí ze Zlobic s učitelem, odpoledne 52 chovank ze Šternberka s řehol. sestrami.

6. června zakončilo 10 převorů Milosrdných bratří duchovní cvičení, měli slav-

Zábrdovic 700 s kapl. Ladislavem Špolcem a s hudbou. Za jednotu byla sloužena slavná mše sv. k radou Vincencem Pecháčkem s asistencí katechety Jar. Jakšíka a P. Julia Storka T. J. Poutníků bylo asi 5800, sv. přij. 2327, mši sv. slouženo 13. Zároveň se slavnou mši sv. byla mše sv. u pomníku padlých.

Odpoledne: Černotín 400 s far. Josefem Navrátilcem (Rudolfem Stupavským) a s hudbou, Chropyně 350 s kapl. Karlem Bělíkem a s hudbou, Střílky 36, Lipník n. B. 560 s kapl. Jaroslavem Izákem a s hudbou, Obědkovice 160 s hudbou, Krčmaň 32, Lubná 42, Žlutavy 38, Klenovice 240 s kaplanem J. Lacigou, Mor. Budějovicko 150 s Vladimírem Ellerem, far. v Blížkovicích, Zdounky 240 s hudbou, Kvasice 126

s kapl. Jos. Moškem, Karolínov 80, Bránky 250 s far. Fr. Matýskem.

Večer se konal světelný průvod s pobožností za padlé vojny.

9. června v pondělí svatodušní měl ranní kázání Jos. Navrátil, far. z Černotína. S ranní mší sv. byla sloužena mše sv. venku u pomníku padlých vojínů. Téhož dopoledne byly čtvery oddavky. Průvod ze Žešova 80 s far. Václ. Ševcem, autobusem z Nemotic a odjinud. Poutníků bylo as 6900, sv. přij. 2825, mší sv. slouženo 24.

10. června přivedl P. Jos. Lepka T. J. druhou četu noviců (16) z Velehradu.

11. června přijelo dvěma autobusy 100 dítek z Tupes s vldp. P. Rektorem z Velehradu, při jehož mši sv. dítky přistoupily k sv. přijímání. V 11. hodin měli akademii venku na louce. Zpívaly mariánské písně a přednášely mariánské básně a na konec předvedly výstup: „Cestou do nebe“. Hoch z Tupes zemřel přišel k bráně nebeské. Sv. Petr si zavolal sv. Cyrila a Metoda, do jejichž farnosti Tupesy patří a táže se jich, zda je hoch hodný? Anděl strážný čte z knihy života mnoho poklesků, za něž má býti odsouzen. Hoch však se hájil, že chodíval na májové pobožnosti a na pouti na Sv. Hostýn. Mnoho trestů je mu proto odpuštěno. Když pak za něho byla sloužena mše sv., byl vpuštěn do nebeské brány. Akademii s dětmi, které si počínaly čile a nenuceně, nacvičili novicové. Dále tu bylo 27 dětí z Bránek s učitelkou, 14 dětí z Darkovic (Hlučínsko) s učitelem a 35 žákyň s učitelkou z Frenštátu. Odpoledne 35 chovaneček se sestrami Boromejkami ze severních Čech z Teplic a 27 chovaneček z Řepčína se sestrami Dominikánkami.

13. června 40 dětí z Fryštáku a 47 dítek z Kunovic u Uh. Hradiště s učiteli.

Pořádejme poutní průvody na posvátná místa! Pouť řádně vykonaná posiluje náboženský život jednotlivců i farní osady a působí dobře i po stránce zdravotní. Kde jsou pravidelně roční poutě zavedeny, tam se na ně osadníci těší a připravují po celý rok. Pouť přináší do života náboženského osvěžující změnu, novou vzpruhu a bývá pramenem milých a pěkných vzpomínek. Proto farní duchovenstvo, farní rady a katolické spolky a organizace vy-

konají záslužný čin, když se postarají o to, aby z jejich farnosti se pořádaly poutní průvody. Obnovme a sesilme za souhlasu farního úřadu pouti již zavedené a zavedme pouti nové! Lid rád se pouti účastní, jde jen o jejich organizaci, 5-10 osob s duchovním v čele snadno tuto práci provede. Pokud možno, nechť pouť vede kněz, kde to není možno, budiž obstarán alespoň dobrý vůdce. Naše kraje mají v nejbližším okolí četná krásná poutní místa, kamž chodívaly poutní procesí z okolí. Oživme znova tyto pouti! Stará Boleslav a sv. Hora u Příbrami, Sv. Hostýn a Velehrad, jsou dosud četně navštěvována hojnými poutními průvody z okolí i z dálných končin naší vlasti. Značné tisíce poutníků se tam každoročně schází, aby posílili svou víru. Odkud to jen poněkud možno, pořádejme na tato sv. místa pouti vlakem. — Zevrubnou instrukci, kterak poutní vlaky pořádati, zašle na požádání kancelář Rady katolíků Čs. republiky v Praze II., Spálená ul. 30. Byla uveřejněna též ve „Věstníku katolického duchovenstva“ 1923 v březnu. Učme se od nepřátel, kteří každé příležitosti využijí hojně ku posílení zájmů svých organizací. Pořádání pouti jest pro nás bohatým zdrojem posílení náboženského života, uvědomení katolického a zájmu společného postupu. Proto využijme co nejvíce na prospěch dobré věci, staré o svědčené instituce poutních průvodů! — Ústřední rada katolíků českých v Praze. (Lidové Listy 1. června 1930.)

Slušovice. „Holešovský kraj“ píše 31. května 1930. Pouť na sv. Hostýn se letos opravdu znamenitě vydařila. Vydali jsme se na Sv. Hostýn v tradiční 5. neděli po velikonočních, t. j. 25. května. Na pouť jsme se v sobotu ráno připravovali. Bohužel od rána přšelo, takže nálada pro pouť poněkud ochabla. Někteří dokonce navrhovali, aby se pouť odložila. Když se však ke chrámu dostavilo i několik stařenek, které byly ochotny jít na pouť i za špatného počasí, zvítězilo přesvědčení, že půjdeme. A také jsme šli a bylo nás dosti. S procesím nás na Sv. Hostýn přišlo 250. Slušovské procesí bylo největší ze všech procesí, která přišla na posvátnou horu. Cestou byla úplně svěží nálada a činilo nám to pouze potěšení, že na nás přšelo ze Slušovic takřka až do Dršťkové. O svěžest

nálady se velmi zasloužili naši obětaví hudebníci, kteří nedbali na déšť a hráli neúnavně. Zpáteční cesta byla pravým opakem cesty na Svatý Hostýn. Naše procesí vzrostlo asi na 300 účastníků. Pohoda byla nádherná. Zástavky byly dvě. Ze Sv. Hostýna jsme vyšli o 11. hod. Domů jsme dorazili o čtvrt na 6. hod. odpo. Průvod, který vešel do Slušovic, byl opravdu obrovský. Byli jsme značně posílení těmi, kteří přišli naproti. Se slušovským procesím šli poutníci z Neobuze, Březové a z Hrobic. Připočteme-li poutníky z Veselé, kterých bylo něco přes 200, a všechny, kteří přijeli vlakem a autobusy, poznáme, že 25./V. bylo z naší farnosti na sv. Hostýně asi 550—600 poutníků. A to je mnoho i na pěkné počasí, ne tak na počasí nepříznivé.

Do prvních řad. V loňském ročníku „Obrození“ byl uveřejňován článek o exerciciích, co působí, jak se mají konati, pořádati, organisovati atd. Jako ozvěna skoro v každém čísle znělo povzbuzení: „Exercitanti, do prvních řad!“ Někteří exercitanti si vzali výzvu k srdci a v dopisech povzbuzovali ostatní čtenáře k duchovním cvičením.

Duchovní cvičení se však mohou konati jen v omezeném počtu: nebývá dosti místa, času, peněz a těch, kdo by je dávali. Jakousi náhradou za ně může býti dobře vykonaná pouť na poutní místo a zvláště na Svatý Hostýn. Jako při exerciciích, tak i na poutních místech se udělují zvláštní milosti, osvícení, dobrá vnuknutí, člověk se cítí šťastným a dělá předsevzetí k polepšení života. Poutník skrývá tyto poklady jako drahou perlu a ostýchá se dáti je na veřejnost. Jistě by špatně jednal, kdo by se zalíbením, z pýchy těmito milostmi se chlubil; daleko lépe by si však počínal ten, kdo by je oznámil, aby se tak ukázala láska a moc Panny Marie svatohostýnské. Tím by jí nejlépe poděkoval, jiné k důvěře povzbudil a snadno odzbrojil protivníky sv. víry a Sv. Hostýna.

Vede se urputný boj proti sv. víře. Sv. Hostýn je nevěrcům trnem v oku, protože počet poutníků vzrůstá. Aby je odvrátili od poutí, užívají různých námitek a pomluv. Jedna z nich, která se velice často opakuje, zní: Bůh je všudypřítomný,

nač tedy choditi na pouť?

Tento důvod již uváděla vláda císaře Josela II., když chtěla Sv. Hostýn zrušiti. Nařídila olomouckému arcibiskupu Coloredovi toto: Bystřický farář Jan Straka, ať zůstane na svém místě, kněžstvo hostýnské, jež tamtéž ještě se ponechá, má se ponenáhlu přibírat na pomoc sousední faře bystřické, aby tím lid nepozorovaně se vyléčil z předsudků jako by se Panna Maria musila buď na tomto anebo onom místě jenom navštěvovati, ctíti a vzývati. Časem však, až prý lid, odloživ svůj dřívější zvyk choditi na Hostýn, zůstane ve svých kostelích a v nich svou pobožnost bude vykonávati, bude se na to pomýšleti, aby kněží hostýnští na místech nutných pro duchovní správu užitečněji byli umístěni.)*

Tuto poznámku slyšíme ustavičně. Nejstručnější a nejjadrnější odpověď jest nahlédnouti do své duše, zkoumati, co se v ní dělo na pouti, jaké myšlenky, rozhodnutí v ní povstávaly. Byla by to práce velice vděčná, která byvši uveřejněna, odhalila by moc a lásku Panny Marie svatohostýnské a umlčela nepřátele.

Jen mimochodem se zmiňujeme o jiné nesmyslné námitce, jakoby kněží vymyslili pouti. Co se Moravané nachodili na pouti, když byl chrám v rozvalinách, i později, když byl chrám opraven, ale kněží tu nebylo, co se nažádali, nanamáhal, jaké překážky musili překonati, aby tu byla zřízena duchovní správa! A pak kněží vymyslili pouti!

Nevěřci ve své pýše hledí s jakousi líčenou soustrastí na obyčejný poutnický lid, že je zpátečnickým, zaostalým, že se nechává klamati od poutních kněží! „Ještě bude dlouho trvati, než prohlédne lid šalbu hostýnských kněží,“ pravil muž, zaujímající vysoké postavení v republice.

Na toto tvrzení může jen opět poutník z vlastní zkušenosti odpověděti. V červnovém čísle popisuje stařenka v poděkování svůj osud: Vdala se na šest dětí a když se nejstarší oženil, vyhnali ji z domu, o vše ji připravili. Šla na Sv. Hostýn, dostala posilu a osud svůj trpělivě snáší;

*) Videňský, Sv. Hostýn, 71, 72.

ba děkuje Panně Marii, a několikrát do roka ji navštěvuje. A ta osoba je prý na Hostýně klamána! Co by asi činila bez Hostýna? Asi to, co nyní, jak čteme často v novinách, dělají moderní nevěrecké dámy: vezmou revolver neb sekeru a povraždí dítky a pak sebe.

Na jaře zemřel v Praze spisovatel Alois Jirásek, jenž líčením doby husitské chtěl budit národní vědomí. Jeho spisy jsou doporučovány hlavně knihovnám, aby lid český nabyl husitského ducha. Hlavně vojsko má na husity vzhlížeti jako na své vzory. A jak je tomu ve skutečnosti? Právě u vojska se jeví až nápadný počet sebevražd! Nedávno sám ministr Národní Obrany v branném výboře vysvětloval příčiny sebevražd.

Naproti tomu si vzpomeňme na příklad uveřejněný v Hlasech r. 1925, kde děvče v blízkosti Sv. Hostýna si ztěžuje na svůj trpký osud: pocházelo z chudé rodiny, ztratilo otce, pak matku, přišlo o sluch, jedno oko a jižjiž ztrácelo druhé oko. Jen ztěží bylo toto zachráněno. Co se nachodilo na Hostýn, co se Panny Marie naprosilo, až poznalo, že nebude vyslyšeno, že Bůh od ní žádá tuto oběť. Nezoufala, ba naopak loni v říjnu přišla do sakristie a napsala poděkování Panně Marii za milosti, kterých se jí dostalo v utrpení. Pevně doufám, že bude-li čísti tyto řádky, tyto milosti popíše a pošle do Hlasů.

Pak se opovází nevěrci tvrditi, že oni mají pravdu, a že na Sv. Hostýně se lid klame! Po ovoci je poznáte!

Kolik duší na pokraji zoufalství bylo na Sv. Hostýně zachráněno, kolik jich bylo z bahna nemravnosti vytaženo, že začaly opět žítí život člověka důstojný, kolik pomoci obdrželi ctitelé Panny Marie v obtížích svého postavení, úřadu, v plnění těžkých povinností, v důležitém podnikání, ve volbě stavu, v protivných záležitostech, v každodenním snášení chyb svých spoluobčanů, v neštěstí majetkovém, rodinném, v nemoci, ve zdokonalování své povahy, když na ně doléhala v duchovním životě ochablost, nechut, ošklivost atd. atd.

A to vše dle názoru nevěrců má býtí klam!

Jak by musila oněměti ústa nevěrců a jaký chvalozpěv by to byl na Pannu Marii svatohostýnskou, kdyby se odhodlali její

ctitelé takové milosti uveřejňovati! Co špatného tisku každodenně vychrlí nevěrecké tiskárny, s jakou odvahou, ba drzostí bývá tento tisk rozšiřován! Jakými zpátečníky jsou oproti nim katolíci!

Kéž aspoň ctitelé Panny Marie svatohostýnské v šíření její cti a chvály jsou v pivních řadách!

Dvůr Králové n. L. — Z pouti velehradské zase doma. Šťastně se vrátili naši poutníci ze Sv. Hostýna, nejkrásnějšího mariánského poutního místa a posvátného Velehradu, kolébky naší víry. Jízda rychlíkem ubíhala velmi příjemně a ani jsme se nenadáli, byli jsme v Olomouci, Přerově a pak už hned v Bystřici pod Hostýnem. Cestou stavěli jsme se v Pardubicích, kde laskavostí vdp. děkana umožněna nám byla prohlídka kostela. Cesta na strmý Sv. Hostýn není zrovna příjemná, pro starší poutníky naopak obtížná, ale krása a kouzlo basiliky a vůbec celého tohoto posvátného místa vyváží stonásobně fysickou únavu. Neobyčejná ochota tamní duchovní správy a řádových sester, které byly zvláště velmi pozorny v ohledu ubytování a stravování, způsobila, že na zažité chvílky na Sv. Hostýně, májovou pobožnost atd. poutníci po celý život nezapomenou. Druhý den nastoupila cesta na nejdražší místa příchodu sv. apoštolů slovanských Cyrila a Methoda. Již vstup do chrámu Páně na posvátném Velehradě působí majestátně a velebně. I zde byli otcové Jesuité velmi laskaví a ochotní, vysvětlili veškeré památky a hlavně kaple Cyrilky, kde slouží se dosud staroslovanské bohoslužby. Všichni poutníci přistoupili ke stolu Páně jak na Sv. Hostýně tak i na Velehradě. Chvilka volného času použita k prohlídce památného hradu Buchlova. Zažité chvílky na Sv. Hostýně u P. Marie i na posvátném a drahém Velehradě budou hráti dlouho v srdcích účastníků. Byla to pout plná kouzla a poesie, pout na kterou se nezapomíná. Štít, 12. června 1930.

Starí poutníci. V sobotu před svato-dušními svátky v půl 11 stál před chrámem Slovák v bílé haleně. „Odkud jste?“ „Z Horné Suče.“ „Jak jste se sem dostal?“ „Přišel jsem pěšky.“ „Kolik máte let?“ „Třiasedmdesát. Již jsem tu po dvanácté.“ „A jak jste šel?“ „Vyšel jsem v 8 hodin

ráno, šel jsem na Raketnici, Slavičín, Lipovou, Loučku, Vizovice, kde jsem obědval a v Hrobicích jsem spal.“ Přímá vzdálenost z Horné Suče na Sv. Hostýn je 50 km.

S průvodem ze Znojma přijela 82letá Petronila Tománková ze Želetavy a 79letý Josef Čech z Újezda u Znojma. Oba přišli svěže za velkého vedra nahoru.

Duchovní cvičení na Sv. Hostýně od 3.—6. června konali P. T. pp. Milosrdní Bratři a to provinciál Fr. Veremund Tvrdý a převorové: Nikodem Lukáš z Prostějova, P. Appolinář Hrabal z Bratislavy, Petr Ševčík ze Spišského Podhradí, Petronius Válek z Vizovic, P. Ireneus Jančařík z Prahy, Josue Šalomoun z Valtic, Christinus Šalda z Uh. Skalice, Kašpar Bureš z Nového Města n. M., Turibius Veselý z Letovic.

Ze Sv. Hostýna. Že je sv. Hostýn náboženským srdcem celé Moravy, dokazují velkolepé poutě sem ze všech končin konané. Ve svátky svatodušní byl sv. Hostýn zrovna obležen poutníky i zvědavci. Průvody s knězem a hudbou střídaly se s průvody bez hudby. Četné bylo procesí z Brna a zvláště z Černotína, které vyvolávalo podiv vzácnými korouhvemi, zhotovenými od firmy Nedomové v Olomouci a dovednou hudbou. Komunisté, kterým Sv. Hostýn je trnem v oku, použili toho ohromného množství lidu k rozšíření letáků, které zde rozdávali a v nichž nadávali na kláštery a arcib. statky a lesy, které prý mají býti rozděleny mezi lid. Výbornou odpověď dal jim na kázání pan rada Navrátil-Stupavský, když dokázal, že království Ducha svatého je říší pokoje a míru duší lidských a v něm nám milost vyprošuje vítězná ochrana Moravy, Matička hostýnská. Odměnou mu bylo moře slzí a bouřlivé Pán Bůh zaplať. Matičko hostýnská zůstaň matkou lidu svému!

Našinec, 15. června 1930.

Povětrnost v květnu. Průměrná teplota v květnu na Sv. Hostýně bývá $11^{\circ}30'$ C; letos byla $10^{\circ}40'$. Do 9. května bývalo 10-18 st. teploty, ale 9. V. dopoledne padal sníh, teplota klesla pod nulu, a nastali ledoví muži, citelně se ochladilo - v sobotu před

první pouť ráno byly jen 3 st. a ranní chladna trvala do 23. V., pak se oteplilo; největší teplota byla 30. V. odpoledne $22^{\circ}3'$ st., právě když procesí ze Znojma vystupovalo nahoru. Průměrná ranní teplota byla $9^{\circ}3'$ st., polední $12^{\circ}6'$ st., večerní $9^{\circ}6'$ st. Průměrně naprší za květen 95 mm. letos napršelo 83 mm v 19 dnech. První pouť 18. V. byla deště uchráněna, ale hned v pondělí po ní ráno nastala mlha a od 10. hod. přšlo i odpoledne; děti z Lubné zmokly. Napršelo 12 mm; 20. a 21. V. nepršelo, pak pršivalo každý den kromě páté neděle po velikonicích až do 29. května; některé průvody z Valašska v sobotu dopoledne zmokly; v sobotu odpoledne se však vyčáslilo. V pondělí v nocí 26. V. byl liják a napršelo za celý měsíc nejvíce — 15 mm. Bouřky většinou slabé a vzdálené jsme pozorovali 6., 15., 24. a 29. května. Mlha 9.-13., 15., 26.-28. května. Jasně dny 3.-5., 7., 18., většinou zamračené 11., 15.-19., 26., 27. května. Silný vítr: 3., 5.-8., 13., 19., 24., 25., 31. května. Protože bylo deštivo, pěkně rostla tráva na lukách a úroda na poli, 8. května kvetly třešně a hrušky, 12. května švestky, 24. jabloně, kaštiny a šerík začínaly kvést, 30. jeřabiny. V první polovici měsíce vynikaly v lese protivy mezi žlutozeleným listím a tmavým jehličím, v druhé polovici se protivy vyrovnávaly: listí dostávalo temnější barvu a jehličí žlutozelené výhonky. Také množství mařinky kvetlo a les velice voněl.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

• V květnu 1930.

4. bylo lidí v kostele 1100 a u sv. přijímání	317
5. " " " "	480
11. " " " "	700
14. " " " "	470
17. " " " "	4300
18. " " " "	6700
21. " " " "	343
25. " " " "	5800
29. " " " "	3000
31. " " " "	420
Ve všední dny úhr.	1597
Úhrnem	24910
Mši sv slouženo	151.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v pořádných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii sva-tohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plníce slib: Matka a dcera za uzdravení; matka, vdova M. L. dostala trombosu do pravé nohy. Lékař nařídil šest týdnů nepohnutě ležet; matka však za 14 dní cítila v noze značnou úlevu,

takže za tři týdny mohla již choditi. Když matka byla ještě na posteli, onemocněla dcera na zápal slepého střeva, k němuž se přidaly jiné nemoci, a proto musila býti čtyřikrát operována. Na přimluvu oněch svatých byly obě vyslyšeny. — Dále děkují: V. Ch. z Kelče za ochranu při operaci manželky — Ant. Ráblová ze St. Lhoty za vyslyšení v mnohých prosbách — matka od Vizovic za uzdravení dítky — nejm. ze Třebětic za vyslyšení prosby — F. Š. z Lipníka za uzdravení dítky — F. K. z Jankovic za uzdravení dítky — manželé V. z Bylnice za vyslyšení prosby ve dvou důležitých záležitostech — F. P. z Horních Nětčic za vyslyšení prosby — čtenářka z Malhotic — nejm. za vyslyšení prosby — A. R. z Pržna za uzdravení — Marie Bělíková, rozená Bosáková z Krhové, provdaná v Rokytnici u Slavičina, jež jako děvče byla jednou na Sv. Hostýně, a má jej nyní ve velké lásce, a žije v St. Louis, Mo., za dvoje vyslyšení — L. R. z Darkova za pomoc v těžkých záležitostech — nejm. z Císařova za uzdravení — nejm. ze Sazovic za vyslyšení prosby — V. M. z Budetska za uzdravení dcery z těžké nemoci a vyslyšení proseb v různých záležitostech — ct. sestra představená z Opavy za uzdravení vlastní a své spolusestry — F. K. Plechtinec za uzdravení — F. M. z Val. Polanky za vyslyšení prosby a vyprošení mnoha milostí — Z. Vsetín za udělení mnoha milostí — J. V. z Velkých Karlovic za uzdravení a vyslyšení prosby — T. A. z Újezda za uzdravení z vleklé choroby — A. K. z Val. Polanky za vyslyšení prosby — A. R. z Mor. Ostravy za to, že bratr jenž s rodinou byl bez zaměstnání, našel stálou práci — nejm. z Osíčka za vyslyšení prosby — F. H. ze Záhlinic za pomoc a zlepšení v nemoci — L. D. za uzdravení ruky a za pomoc v mnohých záležitostech tělesných i duševních — Marie M. z Malhotic za uzdravení z nervové choroby.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

A. R. za zdraví syna — nejm. z Osíčka za vyslyšení — nejm. z Val. Meziříčí za vyslyšení, za vyprošení zdraví — z Drahlova za uzdravení tatínka a za pomoc v tísní

— L. R., aby dcera učinila dobře zkoušku — A. K. za uzdravení. Této poslední již jedenkrát Panna Maria pomohla. Jako dvanáctileté děvče měla silné pálení žáhy a při tom se jí spustila krev. Tři lékaři pomáhali, ale nemohli pomoci. Putovala na Sv. Hostýn s jednou paní v prostičkách šatech, bosá, maminka jí dala 60 h na cestu. Umyla se ve sv. vodě a napila se jí a v kapli slíbila Panně Marii, že když se uzdraví, bude Ji uctívati až do smrti. Když se vrátila domů, nebylo po nemoci ani památky.

Prosíme všechny členáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé členářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

Dopis z Černé Hory. Bijela Cora, Crna Jugoslavija, v květnu 1930. - Hvaljen Isus, Marija i sv. Josip! — Srdečný pozdrav z „Tibetu“. Bohu díky, už tu máme kapli. Ještě obraz sv. Rodiny. Ovšem dřevěná je naše svatyňka, větvemi opletená - v lesíku, na pěkném návrší. Vévodí naší lesní osadě. Jako stromořadím otevřený pohled a přístup. Zbudovaná za den láskou našich lidí. Dělníků mnoho; ze světa širého. Veliká většina katolíků. Staří známí i nováčci. Dosud ve sněhu zápasí s obrovskými kmeny. Po několika bouřlivých dnech a nocích s krupobitím se vyjasnilo. Zrána ještě citelná zima. — Celkem jsou zdraví. Jenom stařenka ze Slavonie, u dcery zde provdané, se před mým příchodem bála, že zemře na té poušti bez „zaopatření.“ Nyní je šťastna. Často přijímá Pána Boha. Zdá se, že se brzy k Němu odebere. — Náš milý mistr, p. Jos. Klímek z Osíčka pod Sv. Hostýnem, zásobuje nás chutným chlebem. Peče denně ze 6 metrů. Předplácí si „Hlasy Svatohostýnské“ na dva roky a pozdravuje všechny známé. — Druhý náš krajan, p. inž. Švelch, vyměřuje dále lesní dráhu. Dobře hospodaří. Zakoupil se v Parestě. — Nemohu vypsati, jak radostná byla shledaná s dobrým Marijanem, žandarem na Grahovu! Hned nazejtří přišel sem — 11 km přes hory a doly — k sv. zповědi a k sv. přijímání. Ovšem že při msi sv. ministroval. Má ještě ministranci, kterou jsem mu loni napsal. Přijde zase na Bijelu Goru, jakmile bude moci. - Třeba skončiti. Spěchám.

P. inž. Švelch jde dnes - sobota - dolů do „Evropy“ - ke své rodině a vezme s sebou tento dopis. Prosím Vás, modlete se za nás u Matičky Boží svatohostýnské a odporučte nás pod Její mocnou ochranu! Také Vy, milí čtenáři „Hlasů svatohostýnských“, vzpomeňte si na nás ve svých zbožných modlitbách! Předem „Pán Bůh zaplat!“ Váš vděčný O. Bělohorský.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Anička. Napsala E. M. Lajeunie. Vydala edice Smíru, Přerov, Šířava 7. Stran 114. Cena 10 Kč. - Je to životopis svěice, staré necelých 11 let, Anny de Guigné, jež zemřela roku 1922. Dceruška šlechtice-důstojníka z francouzského zámku padlého ve světové válce předčasně vyspěla hlubokou zbožností, sebezáporem, sebekázní a vroucí úctou k Eucharistii ve světici. Splnila se na ní předpověď papeže Pia X. „Budou světci mezi dětmi“.

Katechetické promluvy. Napsal Jar. Dlouhý. Vydal G. Franci, Praha I. 536. I. díl „O apoštolském vyznání víry“, II. díl „O přikázáních“, III. díl „O svátostech“. Z pera známého tohoto českého duchovního spisovatele vyšly též tyto promluvy katechetické, jež došly značné obliby, poněvadž jsou krátké a praktické. Jasně podávají látku, o které nutno zvláště za naší doby často kázat. Duchovenstvu vřele doporučujeme.

Co jest Kristus? Napsal P. Roh T. J. Stran 72. Cena 1 Kč. Občanská tiskárna v Brně. — Z prachu nutno vyzvednouti tento spis známého, proslaveného kazatele jesuity. „Buď rozhodně ke Kristu zpět, nebo v propast v před“, tak začíná prorocky misionář svůj spis. Kdo se zadívá na dnešní náboženské poměry u nás, ten přečte tento spis dá za pravdu jeho výroku: „Přestaneme-li býti křesťany, budeme bezbožníky“. Kdo má zájem o náboženské obrození dnešní společnosti, ať sáhne po této knizečce vydané roku 1892. Doporučujeme zvláště kazatelům.

Řídících Mária. Napsal F. Háj. — Nákladem Občanské tiskárny, Brno. Díl I.

Stran 190 s obrázky. Cena 16 Kč. — Zaujal-li Kája Mařík čtenáře všech věků i stavů, bude podobně i s Márinkou. Snad někdo řekne, že je Márinka mnohdy líčena ještě živěji, nehledaněji i žertovněji. Tento svazek obírá se jí právě před nastoupením do školy, doprovází ji do ní, setrvává s ní tam přes zimu. Seznamuje nás s otcem, řídícím učitelem a s matkou, se sestrou studující v Praze a se služkou. Kniha je psána především pro dívky. Je to velmi dobrá zábavná četba hodna vřelého doporučení.

Cizojazyčná literatura.

Verlag des Johannesbundes, Leutesdorf am Rhein.

Der Himmel auf Erden. Von J. Haw. Stran 45. Cena 30 Pfg. - Kde najít štěstí? Ráj na zemi? Knižka odpovídá na tyto životní otázky. Vede cestou k pravému a k plnému štěstí již zde na zemi. Učí, jak možno tužby srdce po štěstí dokonale ukojit.

Eine gute Beicht. Von J. Haw. Stran 88. Cena 40 Pfg. — Výtečný průvodce ke zpovědnici. Kdo přečte tu knížku, usnadní si cestu ke sv. zpovědi. Všechny předsudky proti ní zmizí četbou této útěšné knížky. Vlévá naději do duše.

Etwas aus dem dunklen Jenseits. Von J. Haw. Strany 72. Cena 40 Pfg. - Mnoho lidí nepřijde ve styk s knězem. Nenáviděné kázání o pekle nerádi slyší ti, kteří nesnesou ostrého slova pravdy. Těm poslouží tento spis a otevře oči. Snad doznají, že je věčný trest.

Tatsachen zum Nachdenken für Freidenker u. moderne Gottsucher. Von H. Schunck. Stran 27. Cena 20 Pfg. - Jsou to jidově podané důkazy o jsoucnosti Boží. I rozumu třeba dnes solidní věci předkládat. Umění je v tom, aby i nevzdělaný člověk pochopil nutnost bytosti Boží. Spisovateli se to podařilo.

Aus einem unbekannten Paradies. Von G. Plohowich. Stran 80. Cena 50 Pfg. Význam matky upadá. Láska k matce chladne. Tento řetěz příkladů ze života chce připoutat srdce dítky k matce. Vhodný dárek ku „Dni matek“.

Rufe im Sturm. 24 čtyřstránkových letáků. 110 kusů 85 Pfg. - Stručně a vystižně pojednávají o exerciciích, o zpovědi, o sv. přijímání, o smíšených manželstvích, o věčnosti, o církvi, o utrpení, o módě, o temnu středověkém, o kat. tisku, o laickém apoštolátu, o svěcení neděle, o papeži atd. I kazatel najde látku pro časová kázání.

Exerzitien für Ordensleute. - Sepsal Philipp Löffler S. J. Stran 312. Cena 4'20 M. Nákladem Marianischer Verlag - Tyrolia Innsbruck. - Kněží exercitátoři a spirituálové v klášterích jistě s radostí sáhnou po tomto díle velkého mistra v duch. cvičeních. Mají zde důkladně a duchaplně vypracovanou rozjímání. Jasně a určitě, vzletně a jadrně jsou podány. Všude se prozrazuje zkušený duchovní vůdce duši. Solidní, rozumná askese se proplétá celým dílem. Nevýčerpatelná hojnost myšlenek poslouží exercitátorům při vypracování přednášek pro duch. cvičení. Takových děl máme málo.

Senice 10 — C. Šrubař, Trojanovice 10 — M. Janotková, Klokočov 5 — Fr. Ďárská, Frenštát p./R. 10 — Fr. Pajdla, Nemetice 10 — A. Glingarová, Místek 12 — Ž. Adamcová, Radslavice 30 — J. Pelíšková, Nenkonice 20 — J. Spružina, Strážnice 13 — Fr. Buraňová, Pašovice 10 — M. Mitlová, Kelniky 10 — N. N. z Břestu 10 — A. Ostrčilík, Viden 10 — Rod. Prečanova, Vel. Týnec 50 — Rod. Hefkova, P. usinovice 10 — N. N. z Kojeřina 5 — E. Glossová, Švábenice 100 — H. Pavlinová, Ústí u Hranic 20 — N. N. z Trojanovic 5 — z Moštěnice 5 — N. N. z Holešova na poděkov. 38 — Fr. Plecová, Provodov 5 — Fr. Vybírál, Miškovice 2 — A. H. Břestek 5 — Čten. Hlasů z Holešova 40 — A. Viktorinová, Divnice 20 — A. Navrátilová, Tučapy 8 — M. Skřivánková, Zlín 10 — M. Lefnerová, Lefonice 20 — N. N. z Kozlovic u Přerova 10 — z Holešova 10 — z Opatovic 10 — z Drnovic 4 — z Holešova 4. — 1000 Kč N. N. poutnice na poděkov. — 500 Kč Anna Chmeliková, hospod. na faře v Klášterci — 160 Kč N. N. z Břestu u Hulína — 150 Kč: A. Malá, Milenov — Dp. Vl. d. Eiler, far. Blížovice — 100 N. N. z farnosti Lukovské — Manž. U. ze Slavkova — J. Kozák, Skalce, Slov. — Fr. Palová, Hor. Nětčice na poděkov. — Sestry Brodčákovy, Sřítěž u Hranic — K. památce Ter. Zdařilové z Kralic — N. N. z Čisařova na poděk. — N. N. z Roštěří — Manželé z Kašavy — Dp. duch. nadpor. V. Wilkovský, Brno — Chovanky ústavu ve Šternberku — Farní úřad Štítná n. Vl. Ed. a Anna Zásmětovi, Pustějov, Slez. — 50 Kč: N. N. z Poruby — M. Koželuhová, Přír. — A. Ševcová, Veselí n. M. — J. Stržinek — N. N. Nový Hrozenkov — E. Šlesser, Dambořice — A. Vítoslavský, Grymov — Fr. Podivínský, Skrběň — Fr. a Mar. Sehnálkovi, Malhotice — J. Kornel, Chropyně — E. Navrátil, Pravčice — J. Zatloukal, Čisařov — J. Kuhánek, Hor. Konice — K. Václavková, Veselí — Průvod z Chropyně — Fr. Kadlcová, Pechov na poděkov. — Farní úřad Zdonky — 40 Kč: Čten. Hlasů z Hulína — N. N. Vš. ly — Manž. z Radslavic — 38 Kč: Dp. Jan Šabala, far. Skorkov, Čechy — 30 Kč: N. N. nalezené peníze v Březůvkách — K. Müllerová, Místek — N. N. ze Sasiny — 25 Kč; N. N. z Vlčnova. — 20 Kč: Rod. Kugliková, Dobrukovice. — M. Fridrichová, Viden — Rod. Zbořilová, Tetelice — N. N. exercitant — Rod. Olšan-ská, Hrabová — Jos. Šimek, Jestřebí — M. Jančíková, Raková — K. Zubrová, Vseřín — A. Vítoslavský, Grymov — Fr. Krnovský, Partuřovice — Fr. Halabala, Hulín — A. Gölichová, Král. Pole — M. Deduchová, Černošín — Fr. Ovčáčková, Černošín — Čten. Hlasů z Brna — M. Šťastníková, Kroměříž — J. Pardus, les. správ. Pole i Lužová — N. N. z Vysoké u Hustopeče — Raclavice — Luboměř — Všeminy — Hranic — Čisařova — Loučky — 15 Kč: H. Gerichová, Veselí — 14 Kč: N. N. z Přerova — 10 Kč: N. N. z Vel. Karlovic na poděkování. — J. Veverková, Vysoká u Hustopeče — C. Janovská, Poruba — J. D. brovolný, Příbor — N. N. z Police u Bráněk.

Na hlavní oltář: A. a Ferd. Nárožní, Olomouc 60 — Fr. Hanák, Vizovice 50 — Čten. Hlasů, Malhotice 10 — A. Mařová, Ožek 10 — J. Bla-hová, Jindřichov 10 — M. Slováčková z Lípy na poděkování — N. N. z Brna na poděkování 10 — Fr. Ambružová, Brno 5 — N. N. 40 — F. H.

Ze Záhlinic na poděkov. 40 — A. K. z Valaš. Po'anek na poděkov. 20 — Fr. Kubíková, Jankovice 5 — N. N. Třebětice na poděkování 100 — Fr. Šromová, Lipník n. B. 8 — A. Křížová z Melče 10 — N. N. z Osíčka 10.

Na sv. Antonína: A. Kořář, Hranice 5 — A. Sedářová, Kozlovice 5 — Rodina Ronnova z Vyškova 50 — Max. Kopečný, Dol. Újezd 5 — M. Holoubková, Boršice 5 — A. Kraufrová, Sv. Hostýn 5 — Jos. Blahová, Jindřichov 30 — N. N. z Tučap u Boršic 10.

Na oltářní a věčné světlo: A. Rosková, Pržno 100 — J. Voňá, Místek 15 — A. Glingarová, Místek 8 — K. Václavková, Veselí 10 — N. N. z Klopotovic 100 — Fr. Šteiglová, Vizovice 50 — R. Machačíková, Osíčko 20 — A. V. Starý Jičín 10 — Sestry z Mítku 10 — A. Rábllová, Staroj. Lhota 15 — A. Buráňová, Havříce 5 — Čten. Hlasů z Loučky 15 — N. N. z Chropyně 20 — M. Koželuhová z Přílina 14 — M. Janoušková, Brno 10 — A. Opršalová, Žalkovice 2 — Fr. Králová, Praha 3 — M. Sedláčková, Litovel 4 — V. Dokoupilová, Olomouc 5 — M. Jeřábková, Olomouc 5 — Fr. Hanák, Slavičín 5 — P. Krátký, Znojmo 5.

Na korunky P. Marie: A. Pařenicová, Ostrava 50 — M. Bartoňová, Jindřichov 4 — M. Klejzlová, Jindřichov 2 — Fr. Heralt, Janovice 5.

Na sochu Panny Marie: N. N. z Příkaz-Osíčka 50.

Na sochu Bož. Srdce Páně: M. Stodůlková, Zámrsky 5.

Na elektrické osvětlení: Prostřednictvím arcib. konsistoře v Olomouci 40 — A. Pavliková, Bernatice 10 — Farnost Všeminská 10 — Fr. Bagar, Ústí u Hranic 10 — N. N. Lechořice 9 — R. Poláková, Březová 10 — M. Kadlčková, Prácheň 5 — Průvod z Trnavy 10 — N. N. ze Žakovic 5 — N. Hranec 18 — Rodina Ronnova z Vyškova 70 — N. N. z Frýdlantu 10 — z Brna 20 — M. Čihalová, Opatovice 20.

Na poutní dům: Prostřednictvím arcib. kons. v Olomouci 85 — Průvod ze St. Jičína 30.

Na exerciční dům: N. N. z Luboměře 46.

Na tiskový fond: A. Benešová, Střelná 150 — J. Pospíšil, Protivanov 3 — J. Fialová, Moravec 3 — J. Šich, Zlín, 3 — V. Metviková, Frýdek 3 — J. Konvalinka, Slavkov 3 — M. Lhotská, Opa-va 3 — L. Vajdik, Veselí n. M. 3 — A. Franc-ková, Frýdek 3 — M. Veselá, Praha 3.

Na duchovní správu: A. Matějíčková, Chomeč 20 — Poutník ze Žešova 100 — Far. úřad Zdounky 50.

Na kněžský dorost: Fr. Heralt, Janovice 50 — N. N. z Kelče 10 — N. N. z Čisařova 20 — z Poruby 7 — Fr. Staňková, Vysoká 10 — Pout-níci z Luboměře 30 — M. Černochová, Police 10 — P. Fr. Kladruby 20 — J. Hurníková, Vítkovice 20 — K. Václavková, Veselí 50.

Z Ameriky (v dolarech): Mar. Štolpa, Hadam na mše sv. 5 — Fr. Slabinák, Chicago na kostel 3 — Hlasy 1 — Elis Vojdik, Detroit na kostel 3 — John Bendik, Chicago, Hlasy 2 — Marie Běli-ková, St. Louis Mo. mše sv. 2 — Hlasy 1 — B. Kosek, lékárník, St. Louis Mo. na kostel 3 — Domin. Rizoni, Texas, Hlasy 2 — Ant. Kolaja, Irwin, Pa, doplatek na Pismo sv. 5.

Všem šlechetným dárčům srdečně Pán Bůh zaplať!

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Dp. Adolf Jedelský, far. v Lichnově.

Anna Kalusová z Malých Karlovic.

Anna Nitčová z Tišnova.

Anna Rašková z Drnovic.

O. v p.!

J. N. DERKA, Sv. Kopeček u Olomouce

výroba - Nakladatelství - obchod.

Sklady dopisnic a obrázků do modl. knížek všech poutních míst v ČSR. — Obrázky sklené v rozličné úpravě. Růžence, závěšky a j. devotionalie.

Poutní zpěvník Mariánský, velké vydání 256 stran, menší vydání 128 stran. - Ceny v drobném: velké Kč 4.—, malé Kč 2.—. — Velké s přívazbou kancionálku:

Obyč. vazba s červenou ořízkou Kč 12.—, celoplátěné s červenou ořízkou Kč 14.—.

Modlitební knížka: **Poutník Svatohostýnský** stran 192, vazba obyč. Kč 5.—, celoplátěný Kč 6.—.

Vše obdržeti lze jednotlivě v obchodech na Sv. Hostýně neb i na jiných poutních místech.

Ve velkém u hořejší firmy

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

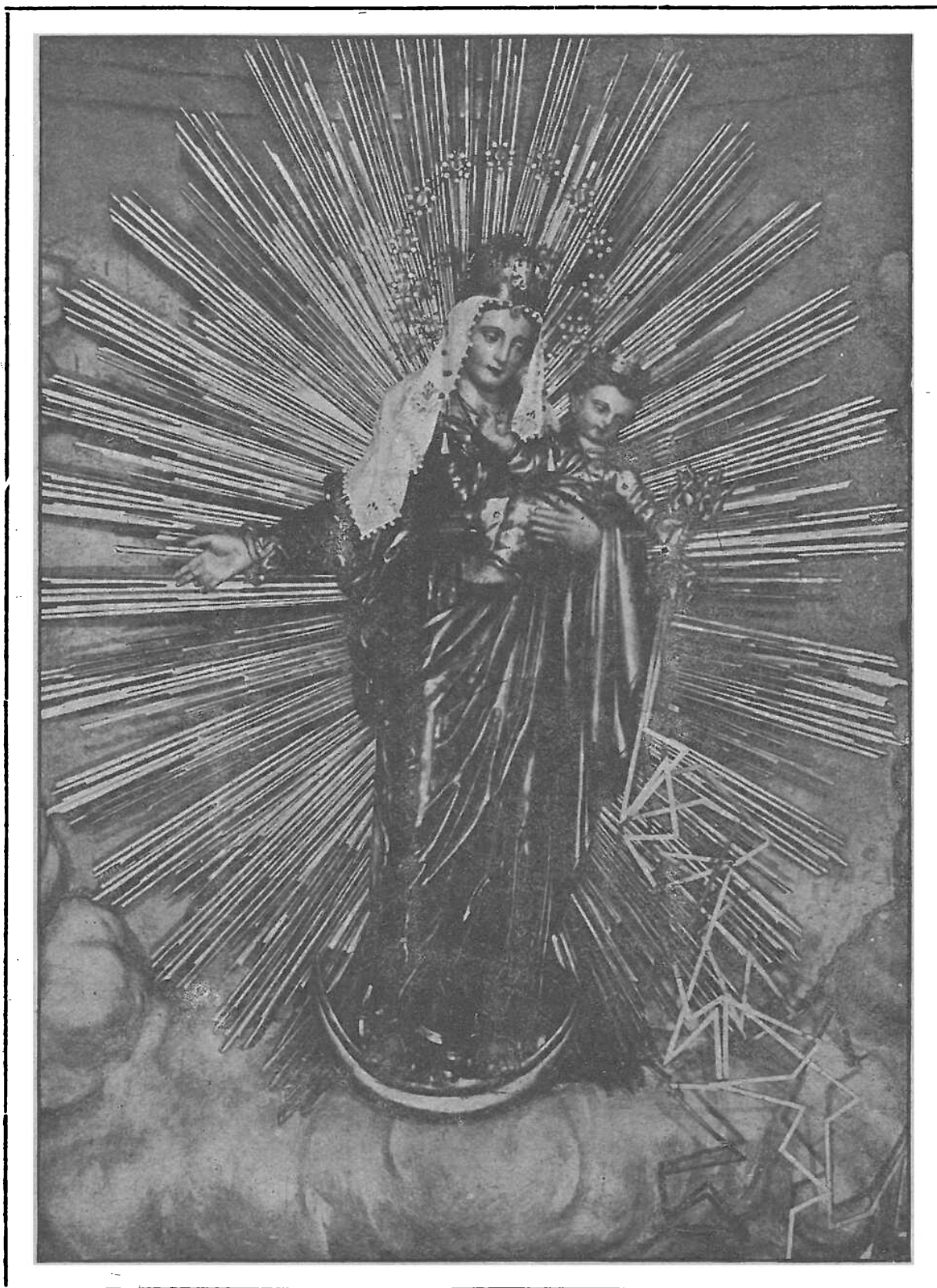
V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: Jan Filip: Ze Svatého Hostýna (báseň), str. 113. — Jan Filip: Naše pout na Sv. Hostýn, str. 114. — F. P. Kyjovský: Černý mrak (dokončení) str. 114. — Dr. Jos. Kachník: Úcta svatohostýnská u Františka Sušila (pokračování) str. 116. — O svatohostýnském apoštolátu, str. 117. — M. Pavlišťiková: Kouzlo Svatého Hostýna (pokračování), str. 120. — Dopis Rev. J. Bergra, str. 121. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 122. — Poděkování, str. 128. — Prosby, str. 128. — Oznámení, str. 128. — Dobrá četba, str. 128. — **Vyobrazení:** VII. tř. arc. gymnasia z Bubenče v jídelně Poutního domu; str. 115. -- Školní děti ze Vselína, str. 118. — Školní děti z Bystřice p. Host., str. 119. — Hudba salesiánského ústavu z Fryštáku, str. 121.

Členům Matice Svatohostýnské!

Výbor Matice Svatohostýnské se usnesl konati

VALNOU HROMADU

**v neděli po svátku Nanebevzetí Panny Marie t. j. dne 17. srpna
s tímto pořadem:**

V sobotu dne 16. srpna o 7. hodině večer vzývání Ducha sv., promluva, litanie a sv. požehnání. Pak vyzvánění hran a pobožnost za zemřelé členy a dobrodince Matice Svatohostýnské.

V neděli dne 17. srpna o 1/2 6. hodině ráno kázání, po něm slavná mše sv., kterou bude sloužiti apošt. protonotář a probošt kolegiátní kapituly kroměřížské, ndp. Fr. Valoušek, výkonný předseda Matice Svatohostýnské. Současně bude sloužena u bočního oltáře mše sv. za zemřelé členy Matice. O 1/2 9. h. valná hromada s tímto pořadem: Zpráva jednatele, pokladniční, hospodářská a volné návrhy. — Všichni členové Matice se zvou co nejsrdečněji.

Na Sv. Hostýně 1. srpna 1930.

Výbor Matice Svatohostýnské.

Přátelům Sv. Hostýna.

Oprava levé věže je dokončena. Na průčelí je stará omítka oklepána. Montér hodinářské firmy Moravus z Brna, čistí hodinový stroj. Ciferník má býti nový, světelný. Jakmile budou horní části průčelí hotovy začne firma Říha z Brna opravovat mosaikový obraz. Doufáme, že letošní práce budou do konce srpna dohotoveny.

Dne 10. zažili jsme velké leknutí. Dopolednn před 10. hod. vypukl na

střeše jižního ambitu oheň. Vzhledem k tomu, že panoval silný vítr, že došková střecha byla předcházejícími parny úplně vysušená a že na půdě bylo mnoho sena, bylo nebezpečí krajní. Na štěstí bylo dosti lidí a nový vodovod poskytl dostatek vody, tak že oheň byl brzy zdolán. Duchovní správa děkuje obzvláště všem dělníkům a prodavačkám na Sv. Hostýně, kteří vydatně pomáhali. Hasičský sbor bystřický vy-

Číslo 8.

Srpen 1930.

Ročník XXVI.

V OPAVĚ V PÁNU ZEMŘEL

Vdp. P. ANTONÍN OSTRČILÍK T. J.

BÝVALÝ SUPERIOR NA SV. HOSTÝNĚ.

O. v P.

Jan Filip :

ZE SVATÉHO HOSTÝNA.

*Je cesta dlouhá, lesem vede
a příkře vzhůru stoupá.
Tam hynou okamžiky šedé
a duše v lilích se koupá.
Pak rychle vzduchem k předu letí
a tělo spěchá za ní —
hle, tam už vítá svoje děti
přecistá svatá Paní.
V svatyni, která nebe líbá,
svou náruč rozevírá
a k srdcím uštváným se shýbá
a s oka slzy stírá.*

*Zde každý cítí lásku Tvoji
víc nežli v rušném světě,
zde už smír ho s Tebou pojí,
vroucněji miluje Tě.*

*O, rozžehni nám v duši svíci
a osvět cestu vratkou,
ve vřavě se zlem bojující
bud' lidu svému matkou!*

*Jdem' odtud zas, však v žití mdllobě
a v slzách, v bolné vině
zas přijdem' pro útěchu k Tobě,
ó Máti na Hostýně!*

„Bystrice pod Hostýnem,“ zazněl pronikavý hlas průvodčího vlaku, který nás vezl k cíli naší cesty.

Asi třicet mladých studentů pražského arcibisk. gymnasia čile se vyhrnulo na nevelké prostranství nádražní. Májovým vzduchem čísel vlhký chlad právě spadlého deště. Nehleděli jsme na bláto a kalužiny dešťové vody na zemi, nedbali jsme na krůpěje, které nám střásaly na hlavy rozkvetlé šeříky a mohutné rozložené kašany podél rozmoklé silnice, vinoucí se směrem k vrchu, kde mezi zelení stromů čněl k jasnému azuru krásný chrám. Zdálo se nám, jako by s vysoké kopule zírала na nás nebesky laskavá tvář a radostně, důvěrně nás zvala k sobě . . .

Za vedení vldp. P. Fr. Kubíčka T. J., profesora arcib. gymnasia v Praze a našeho třídního, spěchali jsme nedočkavým chvatem vpřed. Hořeli jsme takřka již touhou, abychom byli již co nejdříve u svého cíle. Mnoho již každý z nás slyšel o tomto nejkrásnějším našem poutním místě, kde dobrá Matička zachránila kdysi naše zbožné předky a dosud kyne odtud přívětivě ke všem srdcím, která ráda sem spěchají k ní o potěchu a ochranu.

Cesta do kopce nás poněkud unavila. Nečekali jsme, že je tak strmá. Tím více jsme žasli, když jsme uviděli ty krásné nové budovy, vkusně vystavěné v blízkosti chrámu pro pohodlí poutníků; s obdivem jsme se tázali, jak sem bylo možno dopravit tolik potřebného zdiva a stavebního materiálu. Poznali jsme, že ještě nezhylnula láska k nebeské Matce v srdcích a duších slovanských.

Nahoře se nás hned ujal sám obětavý vdp. superior P. Jan Vraštil T. J., který

nás se vzácnou laskavostí a ochotou sám provázel, pohostil a činil vše, čím by nám jen mohl zpříjemnit tyto krásné chvíle. A opravdu zažili jsme zde okamžiky, na které se nezapomíná . . . Zvláště ti, kteří zde byli po prvé. — Chrám sám, útulný, krásný, světlý, se svými sochami a ozdobami činil na nás dojem nejhlubší. Zde každý cítil, že je nebi blíž, že duše důvěrněji se rozevívá a přijímá z náručí Matky Boží božské usměvavé Děťátko, které tiše, mile hovoří k jásajícímu srdci.

A kolem chrámu směsice boдрých, upřímných venkovanů, hloučky ustaraných žen, nesoucích na zádech zaopatření pro celou rodinu, účastníci se pouti společně, silní, osmahlí muži s bujarými mládenci i skromná usměvavá děvčátka s kytíčkou v ruce, zpěv procesí, konajících křížovou cestu, i veselé hlasy okolo krámků s obrázky, růženci, či poutními nezbytnými sladkostmi. — toť pestrá mosaika, sytými barvami doplňující obraz dojmů svatohostýnských. Ještě dlouho do noci, která hvězdným hávem objímala noční rozkvetlé jaro, zněly z chrámu zbožné hlasy pějící ku poctě Té, která chrání lid, jenž ji ctí . . .

Příštího dne jsme se již musili rozloučit se Sv. Hostýnem, ač každý by si přál tam zůstat . . . Panna Maria se stěny chrámové nám žehnala na cestu a my jsme odcházeli s pevným předsevzetím ještě často se sem vrátit . . .

Vldp. superiorovi P. Vraštilovi zůstaneme všichni vděční za lásku a obětavost, s jakou nám připravil tak krásné, nezapomenutelné chvíle na místě, které nás vždy bude volat k sobě ve všedním letu a ruchu našeho života.

F. P. Kyjovský.

ČERNÝ MRAK.

(Dokončení.)

„Šimčíku,“ zvolal, pokročiv k domácímu pánu, sedícímu nepohnutě a mlčky opodál u krbu, „zanechme pro Boha těchto hádek a tahanic. Častokráte v noci, když jsem nemohl usnout, cítil jsem strašnou tíhu této naší nelásky a v uších mi zněla slova: „Kdo nenávidí bratra svého a

praví, že Boha miluje, lhář jest.“ „Prosím tě, odpusťme si a smířme se!“ „Sestra Fortunata octla se mžíkem vedle bratra. „Podej mu ruku Jene,“ pravila svým nejlahodnějším hlasem. „Podej ruku Jene, a budeš šťasten. Sám Bůh nás napomíná, abychom nedali zapadnouti slunko nad

svým hněvem!“ Ještě vteřinu seděl Jan se skloněnou hlavou. Pak jakoby se v něm něco zlomilo, povstal zvolna a přijal napřaženou pravici sousedovu. Potom se usmál a pohlédl trošku nesměle na řeholnici. „Ke cti Božského Srdce Páně zapomeňme na vše, co se stalo!“ „Mařenko“, pravil oslovuje ji jejím bývalým jménem.

Zraky paní Šimčíkové byly upřeny na domácí oltářík, a její rty se pohybovaly v tiché modlitbě.

Šimčíkovi hoši poslouchali pozorně. „Ona má pravdu,“ zašeptal Jožka. „Nemohl jsem spát, když jsem uhodil kamenem Frantika Hrachovcového. Báł jsem se, že mu zůstane znamení na celý život.“

Když Hrachovcova rodina odešla domů a nastal večerní klid, prozradila paní Šimčíková svému muži úmysl, na nějž obětovala svou novenu k Srdci Páně a doložila radostně: „Moje modlitby byly dříve vyslyšeny, než jsem očekávala.“

VII. třída arc. gymnasia z Bubenče v jídelně Poutního domu.

„Má sestra je výtečná žena,“ obrátil se Šimčík k svému sousedi. „Ta to umí, že? Ještě včera jsem si myslel, že nic mě nepřiměje, abych s tebou kdy zase mluvil.“

„Ano, můžeš být na ni hrd, Jene, každý ti závidí takovou sestru,“ zvolal Hrachovec nadšeně.

„To není moje zásluha,“ ozvala se sestra Fortunata mírně. „Poděkujte Pánu Bohu za milost, již vám uštědřil, a pamatujte, že není pravého štěstí tam, kde vládne neláska a nesvornost. Vždyť Bůh je láska a Srdce Páně je vzor trvalého přátelství.“

„Ano“ odvětil Jan, „Srdce Pána Ježíše ve svém milosrdenství zachránilo mě přede mnou samým. Spor s rodinou Hrachovcovou ležel nad mým životem jako černý mrak. Ale to vše již minulo oním přátelským ruky podáním mému sousedovi. To malé pokorení, jež jsem podstoupil, obětoval jsem Božskému Srdci na usmířenou za hříchy jež jsem spáchal v této neblahé rozepři. Je mi, Boženko, jako by se mi nyní lehčeji dýchalo, neboť smím teď říci z hlubokosti srdce svého: Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům“.

ÚCTA SVATOHOSTÝNSKÁ U FRANTIŠKA SUŠILA.

(Předneseno v olomouckém „Sušilu“ dne 31. října 1912.)

(Pokračování).

Hostýn jest nejen horou nejslavnější, on truchlí a lká nad národními pohromami, onť národu zřídlem pomoci a lásky. Srdce Sušilovo háralo láskou nejvnitřnější k národu českému. Každý jeho pokrok upřímně jej těšil, nad každou křivdou žalostně lkal. Odcizování se lidu zděděným zvykům, obyčejům, krojům, písním, dobrým mravům, těžce nesl. Nejvíce ale rmoutilo jeho srdce, když pozoroval, jak zakládáním škol cizího jazyka lid moravský se odnárodňuje, jak vlastní dobrou matkou pohrdá a k macoše se přiklání. Tu zdálo se mu, jakoby posvátná hora hostýnská nevidanými mlhami byla se zahalila, až její nezměrná žalost slzami vodních proudů po úbočích stékajících se projevila; i zapěl bolestně ve znělce:

Horo svatá! Čeho strastně želiš?

Posud zřel jsem v toku tvém znak slasti,
a ty mně v něm žalost zřítí velíš.

Ale ovšem, měníš cit dle vlasti;
místo matky k macoše lid klone,
div-li, že tok pláče s tebe rone?

(Sebr. bás. str. 192.)

S láskou k národu a vlasti spojoval Sušil úzce lásku a přítulnost k víře katolické. S bolem pozoroval, že i v národě českém povstávali rozumáři, kteří lidu víru hanobili; i přičítal to vrahu pokolení lidského, an napsal:

Víra — to prý kvítek jesti svadlý,
jenžto ztratil krásu a slast vůně;
lupen jest to, do propastné tůně
se stromu již člověčenstva spadlý.

Nyní rozum již jak orel zmládlý
vévoditi bude na svém trůně,
a hned silou, jižto sám má v lůně,
obnoví svět tento k smrti schřadlý.

Tak i u nás hlásá mnohý zavdy,
přeludem jsa svodín zlého vraha,
ač pak v tom jest jenom hrob vší pravdy.

Víra — strom, jež nikdy neuvadne,
národ však, jenž na kořen mu sahá,
jak list svadlý s lidstva stromu spadne.

(Sebr. bás. str. 165.)

Kde hledati jest pomoc v této tísní?
Kde hledati lásky, aby rozplamenila duši

a povznesla ji k Bohu, aby národ nezhynul? Odkud kyne záštita proti vrahu duší?

Sušil odkazuje národ k Matce Boží na Hostýně ve své písni „Ku Panně hostýnské.“ (Sebr. bás. str. 29.)

Zdráva's, s nebes Paní!

Duch můj se ti klaní;
zdravas v jasném prostore,
na tvé svaté na hoře.

S milostného stanu
shlídáš na vši stranu,
kam tvůj vniká libý zrak,
odtud přechá každý mrak.

Ó hleď na vlast naši,
buřeně v ní raší!

Tvoje rámě slavené,
vyplemenuj je z kořene.

Pramen vody svěží,
od tvé paty běží;
kdo se z něho napije,
rozkoš milou počije.

Ó zpoj naši duši,
zprahlost zlá nás kruší,
ovlaš, matko dobroty,
ovlaš naše suchoty.

S hory tvé vzduch dýše,
jako s nebes říše,
koho vzduch ten ověje,
celou duši okřeje.

Zavěj nám jím v hrudi,
ať v něm lásku vzbudí;
když hrud' k tobě zaplane,
Boží slast ji ovane.

Střelu strach ozvukou,
drží Syn tvůj v rukou,
smítá v lehkém rozpřahu,
do litých ji do vrahů.

Ó pros toho krále,
ať vrah ujde dále,
ať vše co smrt působí,
zhyne z naší útroby!

Sv. Hostýn jest útočištěm v trudu
Sušilovi samému, jest vytouženým
místem čistých žádostí a konečného spočinutí. U Sušila nebylo ničeho ličeného. Jeho básně jsou věrným projevem jeho nitra.

Jako pozýval celý národ, aby k Matce Boží na Hostýně zraků svých upíral, tak i celou myslí svou a v každé době ke chlumu hostýnskému se nesl. Kdykoliv s přítelem svým, známým lidumilem a spisovatelem českým Matějem Procházkou na horu u prachoven brněnských vystoupil, zíral upřeně k šedému bodu pod obzorem, k posvátnému Hostýnu a vyzýval společníka svého řka: „Smeknětě a pozdravte Matku Boží, která tamto divy tvoří.“ Když sníh ještě pokrýval horu, toužil již, aby mohl k ní spěchat a na její hrudi pookřáti, jak vyjadřuje v básni „Hora svatohostýnská.“ (Sebr. bás. strana 28.)

Horo, svatá horo,
zelenej se skoro!
Propuť ze svých břehů
již ten zástup sněhu.
Pláň již v milé kráse,
všady zelená se;
a ty sněhy chováš,
či z nich perly snováš?

Nitro se mně ouží,
vroucně k tobě touží,
sprav se v oltář Bohu,
ať jít k tobě mohu.
Láskou k tobě hořím,
v dáli se ti kořím,
nechť již svého trudu,
na tvé hrudi zbudu.
Nepřijdu já prázdný,
přinesu dar rázný,
ozdobím tě kvítím,
světlo tobě vznítím.
Budu v záři skvoucí,
zpívat písň vroucí,
choť tvou budu chválit,
Pánu obět pálit.
Tvář svou budu shýbat,
hrud' tvou budu líbat,
budu toužit matce,
plakat budu sladce.
Horo, milá horo,
rozkvět se již skoro,
ujemni svou dráhu,
ať smím k tvému prahu. (Pokrač.)

O SVATOHOSTÝNSKÉM APOŠTOLÁTU.

29. května jest svátek sv. Magdaleny de Pazzi, která se narodila ve Florencii r. 1556. Od mládí opovrhovala světskými radostmi, zbožně uctívala Nejsv. Svátost oltářní a chtěla se docela zasvětit službě Boží. Rozhodla se, že vstoupí do kláštera karmelitek, protože tam mohla častěji přijímati Tělo Páně. Když složila slavné sliby, přála si býti chvíli o samotě, aby si odpočinula, neboť byla těžce nemocna. Když za několik hodin k ní přišly sestry, našly ji ve vytržení mysli. I později, když přijala sv. přijímání, často nejevila žádného života, smysly pozbyly vlády a byla úplně v Boha ponořena.

Jedenkrát v neděli velikonoční po sv. přijímání přišla opět do vytržení mysli v jídelně. Když přišla k sobě, zářila radostí.

Sestra, sedící vedle se jí tázala: „Sestro, co se stalo? Proč jste tak veselá?”

„Ach,“ povzdechla světice, „jak je to krásné, žítí v přítomnosti Boží! V srdcích všech spolusester vidím odpočívati Ježíše.“

„Ale v jaké podobě?“ tázala se s úžasem novicka.

„Ježíše zmrtvýchvstalého, v záři a slávě, tak jak jej dnes církev sv. představuje.“

Domluvila a opět byla ve vytržení mysli. Potom ještě dlouho a často s radostí opakovala slova: „Ó jak velkou lásku pociťuji k spolusestrám, živým to stánkům Nejsvětější Svátosti oltářní. V srdcích všech sester vidím odpočívati Ježíše. Tak často přijímají nebeský pokrm a pečlivě jej v sobě opatrují!“

Panna Maria svatohostýnská pohlíží taktéž na poutníky, kteří přijímají Tělo Páně. Vidí svého nejmilejšího Syna zmrtvýchvstalého v záři a lesku v jejích duších. Ó jakou lásku cítí k nim, živým to stánkům N. S. O.! Daleko a daleko větší než sv. Magdalena!

Kéž by každý poutník se stal účastným lásky Panny Marie! Kéž by zůstal i nadále tak od Panny Marie milován! Jistě je to zbožné přání všech. Otázka jest, zda

je to přání splnitelné. Vždyť každý člověk je k zlému nakloněn, má některé zlovyky, snad je špatně vychován! A ten svět! Špatné řeči, knihy, obrázky, divadla, kina, svádění atd. Kdo žije uprostřed zkaženého světa, tomu se zdá skoro nemožným zachovati si Krista Pána v duši.

Tento hrozný stav poznávají horliví křesťané a zvláště římsí papežové. — Proto papež Pius X. poskytl všem katolickým křesťanům velice účinný prostředek, aby si zachovali duši bez hříchu těžkého: dovolil jim choditi každý den k sv. přijímání, když mají následující dvě podmínky: jsou-li ve stavu posvěcující milosti a mají-li dobrý úmysl. Dokud se tedy katolík vědomě a dobrovolně nedopustí těžkého hříchu, smí choditi i každý den k sv. přijímání. To přece může dokázati každý křesťan, i ten,

Školní děti ze Vsetína.

jenž musí žiti mezi špatnými lidmi. Vždyť se po sv. přijímání zdrží nějaký čas od těžkého hříchu. Půjde-li v této době opět k sv. přijímání, dostane novou sílu k potlačování zlých nákloností, bude se znova přemáhati a zdrží se opět těžkého hříchu. A kdyby snad ze slabosti do těžkého hříchu upadl, vyzpovídá se z něho a začne zase častým sv. přijímáním se utvrzovati v křesťanském životě.

Snad má zalíbení ve světě a jeho radostech! Častým sv. přijímáním dostane touhu po věcech nebeských, po Pánu Bohu, po Kristu Pánu a světské, a zvláště hříšné radovánky se mu budou hnusiti.

A pak v každém sv. přijímání dostává poklady milostí, kterých může užiti, nejen pro své zdokonalení, ale i pro spásu bližních, může je obětovati za duše zemřelých příbuzných, za duše v očistci, za usmíření hříšníků atd.

Bylo to den před velikým svátkem, když chtěli P. Lacordéra, ředitele ústavu, který založil, z důležitých příčin zadržeti v Paříži. „Nikterak, nemohu zde zůstatí,“ pravil, „některé z mých dítek, které se připravují na zítřejší svátek, nemohly by se snad vyzpovídati. Nedá se dosti oceniti, připojil vážným hlasem, účinek jednoho sv. přijímání v životě duše, o které se připravila.“ A cestoval skoro 200 anglických mil, aby neoloupil své dítky o otcovskou péči duchovní. Toto slovo: „Nedá se dosti oceniti škoda,

teré způsobí v životě duše jedno sv. přijímání zanedbané,“ — to slovo a tu škodu předobře zná ďábel a proto napíná všechny své síly, aby člověka zdržel od sv. přijímání.

Velké škody způsobily mrazy, povodně, ohně a jiné přírodní živly -- a přece se to týká jen těla, — kdežto opomenuté sv. přijímání se týká duše nesmrtelné! Oč je tato škoda větší! Málo kdo ví, jak velice si přál zemřelý arcibiskup Stojan, aby mládež často přistupovala ku stolu Páně! Proto ať poutníci, kteří v létě navštíví na Velehradě jeho hrob, se tam pomodlí, aby alespoň po smrti provedl to, oč za živa usiloval. Ale co je se zpovědí při častém sv. přijímání?

Papež Pius X. se o tom nezmiňuje. Proto se tu třeba zařídit dle okolností. Kde kněží často zpovídají, mohou věřící častěji chodívat ke zpovědi; ale nejednal by špatně

Školní děti z Bystřice pod Hostýnem.

ten, kdo by třeba měsíčně chodíval ku zpovědi, a k sv. přijímání tenkrát, když může jít na mši sv., třebas to bylo jen v neděli.

Ale přece mám strach před sv. přijímáním; tolik poklesků denně páchám! Vzpomeň si také na škodu, kterou utrpíš, když nepůjdeš k sv. přijímání. Jakou radost způsobíš ďáblu!

Láska přikrývá množství hříchů. Zaleť v myšlenkách na Sv. Hostýn, nebo pohleď na obrázek Panny Marie svatohostýnské! Vidiš jak v náručí u srdce drží Ježíška. Představ si, budeš-li moci, plamen lásky v jejím srdci! Požaluj na sebe, že se jejího Syna, Pána Ježíše, velice bojíš! Popros ji aby vlila do tvého srdce více lásky než strachu! A s láskou, kterou si vyprosíš od Panny Marie svatohostýnské, můžeš klidně přistoupiti k sv. přijímání.

Miluješ-li opravdu Pannu Marii svatohostýnskou, pak ti musí velice záležeti na tom, aby na tebe tak hleděla, jako sv. Magdalena na své spolusestry, aby v duši tvé viděla svého nejmilejšího Syna v záři a slávě zmrtvýchvstalého, aby o tobě mohla říci: „Jak velkou lásku pocituji k svým citelům, živým to stánkům Nejsvětější Svátosti oltářní!“

Nesmiš přece dopustiti, aby Panna Maria si na tebe ztěžovala, že těžkými hříchy znova mučíš jejího nejmilejšího Syna!

Způsobíš jí největší radost, budeš-li často choditi k sv. přijímání.

Hrst těchto vzpomínek, jež zde podávám, budiž dokladem, jak mocně Matička svatohostýnská přitahuje k Sobě i ty, kdož se s počátku zdráhají.

Dalo mi to mnoho práce, než se mi podařilo přiměti před lety (r. 1918) bratra, by si zajel na Sv. Hostýn. Byl to hodný 27letý mladík, leč v ohledu náboženském vlažný jako většina mladých lidí dnešní doby.

Často jsem mu Sv. Hostýn popisovala, leč nikdy jsem nedovedla vzbudit v něm zájem. Spíše horoval vždy pro Velehrad, a to částečně z důvodů vlasteneckých.

Konečně přece! Onoho roku 3. srpna, jsem šla společně s dvěma družkami, s nimiž se bratr rád bavíval, na Sv. Hostýn a bylo ujednáno, že on přijede v noci za námi, ježto ve dne nedostal dovolenou. Byl totiž strojvedoucím. Tak se také stalo, ač jsem o vážnosti jeho úmyslu pochybovala. Časně ráno jsme se s ním setkaly v kostele na Hostýnku. Příjemně nám uběhlo těch několik chvil u Matičky svatohostýnské a s duši plnou slastných dojmů opouštěli jsme posvátné místo.

Rozechvívalo se i srdce bratrovo či bylo nepřístupno pocitům čisté dětinné radosti lásky a oddanosti k Matce Boží, jimiž mimoděk srdce každého návštěvníka poutního místa naplněno bývá?

Kdož ví! Zdálo se však, že žádným zvláštním dojmem na něho Sv. Hostýn nepůsobil, což potvrzovala jeho slova, jež pronesl v Bystřici: „No můžeme se pochlubit, že jsme alespoň jednou byli na Hostýně, což znamenalo: už tam brzo nepojedu, a snad nikdy.“

Než o hodinu později rád by slova tato byl odvolal. Když vstoupil do vlaku (později mi to vykládal), přepadla jej taková sklíčenost, stesk, touha po Sv. Hostýně, že by se nejraději byl vrátil. Zamyšleně, s pohledem upřeným k oknu sledoval sv. horu, dokud nezmizela mu s očí. Teskná nálada provázela jej po celé cestě a nic, ba ani dovádivost dívek jí nedovedla zaplašit. Kdo způsobil u něho tak náhlou změnu? Bylo to náhodou či vyšším řízením?

Zůstane mi po celý život nevysvětlitelné, jak se to stalo, že jeho odpor k Sv. Hostýnu, jež odjakživa k němu cho-

val a který si ještě z něho odnášel, téměř v několika okamžicích zmizel, a místo ono stalo se mu pak nejdražším na celém světě, ba byly mu zasvěceny i poslední okamžiky jeho.

Než nechci předbíhat. Od toho dne jakoby něco mocně táhlo Valoše na Sv. Hostýn. Za 14 dnů, 17. srpna mi říká: „Připrav se, Mařko, dnes nočním vlakem pojedeme na Hostýn“. Den ještě ztrávil v práci. Skutečně večer o 9. hodině jsme kráčeli k nádraží 2 hodiny vzdálenému. Divím se skutečně, kde u toho nervosního, vznětlivého hochy, jakým od přirozenosti byl, se vzalo tolik trpělivosti, s jakou snášel obtíže cesty, dokonce pouti, což bylo v rozporu s jeho dosavadními náhledy. Byl upracovaný, nevyspaný (spletli jsme si vlaky a museli celou noc do 7 hodin ráno čekat) a přece v nejružovější náladě ujížděli jsme k Hostýnku. Srdce naše jásala, ústa však mlčela. Já zámyslně přenechávala Valoše jeho dojmům, ježto jsem věděla, že má duši jimi přeplněnou. Ani prudký déšť venku nekalil naší nálady. Bylo mým vroucím přáním, aby Valoš na Sv. Hostýně přijal sv. svátosti, leč i zde místo napomínání jsem zámyslně mlčela. Jako by mi něco hrdlo stahovalo. Nechala jsem mluvit jeho vnitřní hlas. Bylo to vše u něho tak zvláštní, nové. Konečně jsme poklekli před oltářem v němé radosti, bez ústní modlitby, již v prvních okamžicích snad nikdo není schopen. Pak jsem přiklekla ku zpovědnici. Ve své dobrotivosti vede Bůh mé kroky ku zpovědníku jenž zajisté netušil, čím mně a ještě více bratrovi byl. Jaké bylo mé podivení, když po sv. zpovědi spatřím na druhé straně klečeti bratra. Zdá se mi, že jsem se v prvních okamžicích ani nemodlila. V němém úžasu obdivovala jsem se Prozřetelnosti Boží, jež člověka jakoby násilím k sobě přitahuje. Zpovídal se dlouho. Po sv. zpovědi se zářícíma očima mi sděloval dojmy. Mezi jiným říkal: „Ten kněz, jenž nás zpovídal, byl světec, jen škoda ho, že brzy umře, ježto mu nemoc hledí z očí!“

Nadšení jeho jsem plně sdílela, vždyť i mé srdce jásalo, jásalo dvojnásobně, proto, že i on poznal, čím zmatenému, nepokojnému srdci lidskému jest kněz-zpovědník.

(Pokračování).

DOPIS REV. J. BERGRA.

Všem milným čtenářům „Hlasů Svatohostýnských“ zde i v dálné Americe posílám od Matičky Boží na Sv. Hostýně srdečný pozdrav. Byl jsem na Sv. Hostýně dvakrát a vzpomínal jsem v modlitbách všech těch v Americe, kteří na Sv. Hostýn dosud nezapomněli a vždy, dokud jsem byl v Americe, Sv. Hostýn obdarovali. Ale nyní vidím dle mnohých čísel Svatohost. Hlasů, že z Ameriky jsou dary velmi skrovné, ač právě teď, kdy je na Sv. Hostýně potřeba, nejvíce oprav, je též potřeba, nejvíce obětavosti. Moji milení krajané, víře vždy věrní Moravané, ctitelé P. Marie Svatohostýnské, nezapomínejte na Sv. Hostýn!

Kdybyste viděli, co se tam vše za posledních let vykonalo a stále k povznešení úcty P. Marie koná, tož byste žasli, co zmůže obětavost a láska k

Hudba salesiánského ústavu z Fryštáku.

P. Marii. Mnozí, kteří byli zde na návštěvě a poutích předešlý rok, zajisté se mnou souhlasí. Ale těch byl malý počet ku přirovnání k tisícům Moravanům v Americe žijícím, jímž nebylo možno Sv. Hostýn viděti a se tam k Máti Boží pomodlit. My se modlíme za ně a Panence Marii je doporučujeme a myslím, že zcela dobře jednáme, když zase pro Sv. Hostýn prosím, jménem P. Marie milodary od jejích ctitelů z Ameriky. A můj názor j-st, abyste některému sběrateli dary odevzdali dle Vaší možnosti, někdo se toho snad přece ujme, a zaslali mi bankovní ček kteroukoliv bankou neb poštovní ček a já již zde vše vyřídím. Nemějte žádný strach. Jen když obdržím poukázaný obnos, brzo bude na Sv. Hostýně. Tedy do práce! Chopte se díla a oběti pro Naši a Vaši Máti Sv. Hostýnskou. Kdo bude první?! Žádný ať není poslední!

Mnozí se již v Americe po mě vyptávali, kde prý trčím, že nic nepíši. No máte pravdu, já trčím zkrčený v Krčmaní. Po čas mé dovolené na 2 léta pan arcibiskup nechtěl mě nechat zahálet, a proto, jelikož je velký nedostatek kněží, převzal jsem osadu Krčman, abych si odpočinul. Ale zde mám místo odpočinku zase práce dost se vším zařizováním. Často vyjdu na kopec a dívám se zdálí na Sv. Hostýn, který odtud krásně vidět, a aspoň zdálky P. Marii

pozdravím. Pojedu tam zase brzo a zase na všechny Vás vzpomenu. Asi touto modlitbičkou:

O mocná Máti pohleď na své děti —
Tvá čeleď s pevnou věrou k Tobě zírá —
Tvou mocí padli kdys pohané kletí —
zapuď i bouři, jež nás nyní svírá! —
K Hostýnu prosby z duše hlas se noří —
tam Božská Máti podnes divy tvoří.
O Matko shlédni na děti své s láskou —
posilni v boji, naplň mírem blahým: —
spoj nás svornosti nerozbořnou páskou —
drž mocnou ruku nad domovem drahým!
Nám svatý Hostýn kotvou je v béd moři, —
tam Božská Máti podnes divy tvoří.

Všechny Vás z drahé Moravěnky od Panny Marie svatohostýnské upřímně zdraví a do její ochrany doporučí Váš starý známý

Rev. J. Berger, farář, t. č. v Krčmani, p. Grygov, Morava Č. S. R.

Poutní ruch v polovici června a v červenci. Protože počasí bylo poutím příznivé, přicházelo velmi mnoho poutníků; počet jejich jest udán na jiném místě. Ve všední dny přiváděli dp. katecheti, neb pp. učitelé i sl. učitelky školní mládež.

14. června dopoledne 20 Němců z Lindavy, odpoledne průvod z Brušperku 140 s kaplanem Jos. Kristkem a s hudbou a menší průvody ze Splytihněva a z Broumova. Večer se konala pobožnost u pomníku padlých vojáků.

15. června na Svatou Trojici z Rychtářova 64, z Prostějova 45, z Hošťálkové 110 s far. J. Macháčem.

16. června 22 dětí měšť. školy z Vel. Opatovic s kapl. Al. Kolářem.

17. června 25 dětí z Val. Jasenice s učitelem, 27 dětí z Bolelouce s učitelem, 60 dětí z Kroměříže s učitelkou, 15 dětí pomocné školy z Přerova s učitelem Od rážkou, 15 studujících III. třídy reálky z Kroměříže s prof. náb. Karlem Burešem, 25 žáčků měšť. školy v Uh. Ostrohu s katechetou Janem Juráčkem a s učitelkou.

18. června 28 dětí ze Zlámanky s učitelkou Zdražilovou, 33 dětí z Trojanovic s katechetou Frant. Mastilem z Frenštátu,

43 dětí z Bystřice p. H. s učitelkou, 23 dětí z Poličné s učitelem.

19. června, svátek Božího Těla, na 400 poutníků, mezi nimi 71 letý Frant. Janošik z Bolelouce, jenž byl na Sv. Hostýně 46 krát.

20. června odpoledne 23 dětí z Kuželova s far. Leop. Růžičkou a řídícím učitelem. Dítka přinesly antipendium na hlavní oltář, které zhotovily ženy a dívky z Hor. Vrbky u Kuželova. Podobné výšivky posílají do Paříže a do Anglie. Dále 20 dítek z Říčán u Brna s učitelkou a 39 dětí měšť. školy z Lednice s far. Fr. Havlíkem.

21. června 18 hluchoněmých chovanců z Val. Meziříčí s katechetou Leop. Pospíšilem, kteří všichni přistoupili k sv. přijímání. Též tu slavil své jmeniny Al. Vicenik, farář v Klášterci na sev. Moravě a sešel se tu po 20 letech s far. Leop. Růžičkou.

22. června se konala slavnost Božího Těla, která jest popsána na jiném místě.

23. června 20 dětí z Rymic u Holešova s učitelkou a 30 žáků obchodní školy z Kroměříže s profesorem.

24. června průvod z Hlinska 190 s far. Jar. Janušíkem, s družičkami a s hudbou,

průvod z Dobrotic 200 s kapl. Aug. Velískem, družičkami a s hudbou, a 24 dětí z Pržna a 23 dětí z Liptálu se sestrami dominikánkami, a 30 dětí ze Žeranovic s učitelkou, odpoledne 16 dětí z Jestřabí s učitelem, 14 dětí ze Šaštína s dvěma učiteli, 25 dětí z Nové Vsi s Petrem Ličkou, kapl. v Zábřehu nad Odrou.

25. června 30 dětí z Val. Meziříčí s katech. Frant. Soldánem, 25 žáků z Hradiska u Kroměříže s far. K. Horákem, a ze Želátovic u Přerova 100 dítek s učitelem a 30 dospělých.

26. června průvod z Tučap 180 s kapl. Aug. Velískem, družičkami a s hudbou, odpoledne 22 dětí z Bystřice s učitelkou, a 62 dětí z Kroměříže s učitelem a učitelkou.

27. června s učiteli 27 dětí z Val. Meziříčí a 34 dětí z Kunovic u Uh. Hradiště.

28. června odpoledne: Kozlovice u Frenštátu 170 s kapl. Al. Tkadlečkem a s hudbou, Mariánské Hory 90 s farářem Janem Fürstem, Tršice 120 s kapl. Ferd. Jiříným, Kokory 500 s kapl. Fr. Hořákem a s hudbou, Troubky u Přerova 76, Majetín 85, Rokytnice 250 s far. Ant. Podivínským a s hudbou, Zdounky 200 s far. Ad. Horákem, Nový Jičín 340 s kapl. Alf. Krestou; večer se konal světelný průvod s pobožností u pomníku padlých.

29. června, svátek sv. Petra a Pavla. O 7. hod. ráno průvod z Přerova 300 s katechetou Janem Drexlerem, z Předmostí 150 s kapl. Janem Pospíšilem, z Domaželic 400 s far. Ant. Chudíkem a s hudbou, ze Záhlinic 160 s far. Jos. Václavkem, z Vítonic 155 s far. Flor. Kuxem, z Dřevohostic 400 s kapl. Rud. Kvapilem a s hudbou, z Loukova s far. v. v. Vinc. Pecháčkem, s družičkami a s hudbou. Mnoho také autobusů, jako ze Zlína, z Tvarožné, Jestřabí, Suchdolu a j. Současně s raní a velkou mší sv. byly slouženy mše sv. venku u pomníku padlých vojáků.

30. června 42 dětí z Lidečka a ze Střelné s kapl. Vojt. Králem, 25 žákyň z Přívozu s katechetou Rud. Colemanem, autobusy z Malenovic, Štěbořic a Jezdkovic.

Červenec.

1. července 42 dětí ze Strážnice s katech. Jos. Kouřilem, průvod z Těšetic 54.

2. července, svátek Navštívení Panny Marie: Brusný 140 s far. Jar. Janušíkem,

Rymice 450 s far. Jos. Látalem, Jankovice 185 s katechetou Karlem Kubičkem, Bořenovice 220 s kapl. Aug. Velískem, Racková, Žeranovice 280 s far. R. Urbančíkem, Zahnašovice 250 s kapl. dr. Jaroslavem Krylem, Blazice 400 s far. Al. Sedlářem, Kyselovice 60 s far. Fr. Černým; skoro všechna tato procesí přišla s družičkami a s hudbou. Dále: 50 dětí a 24 dospělých z Vlachovic s far. Ad. Kučerou, 15 dětí z Uh. Hradiště s katech. Lad. Fraňkem, Vřesovice 26 s far. Fr. Lázenským. Slavnou velkou mší sv. sloužil Vlad. Worel, far. z Bystřice s asistencí. Večer 65 dětí a 10 dospělých z Brušperka s kapl. Jos. Kristken., a 60 dětí z Břeclavy s prof. náboženství Jos. Lorencem. Před požehnáním večer přišel průvod vídeňských Čechů pořádaný Jednotou sv. Metoděje s redemptoristou Frant. Smolíkem z Katzelsdorfu u Vid. Nového Města a s Klem. Masopustem řádu Milosrdných bratří ze Skalice, s praporem a s družičkami, jež nesly sochu P. Marie. Druhého dne dopoledne konali rozmanité pobožnosti a odpoledne si prohlíželi chrám a z rozhledny okolí a vesele se do večera bavili. Před svátkem sv. Cyrila a Metoděje odešli na Velehrad.

3. července průvod ze Šaštína 85 se salesiánem Janem Hlubíkem. Večer byl světelný průvod s pobožností u pomníku padlých.

4. července procesí ze Štípy 237 s kaplanem Ant. Valachem, z Bochoře 290 s hudbou.

5. července, svátek sv. Cyrila a Metoděje. Rusava 80 s far. Frant. Svačinou, Kostelec u Holešova 300 s far. Karlem Látalem a s hudbou, Paršovice s farářem Fr. Výletem a s hudbou. Autobusy z Choline, z Rudy u Vel. Meziříče, ze St. Hammer a j. Odpoledne: Moravská a Slezská Ostrava 800 s kaplany Štěp. Heratem a Janem Kučou, Orlová 215 s kaplanem N. Němčíkem, řádu sv. Benedikta, Hutisko 235 s kapl. Fr. Pilkou a s hudbou, Drahotuše 120 s kapl. Janem Šulákem, Líšeň u Brna 250 s far. Met. Hoškem, Rychtářov 170 s far. Ad. Kupkou, Hůrka u St. Jičína, a několik dívek z Hradce Králové s katechetou Fr. Dostálem. Také z Velehradu přišlo mnoho poutníků. S hrubou mší sv. byla také venku sloužená mše sv.

Večer nádherný světelný průvod.

6. července, IV. neděle po sv. Duchu: Prusinovice 500 s farářem Fr. Glogarem, s družičkami a hudbou, Tlumačov 300 s far. Ig. Dohnalem. Ráno a dopoledne byly také venku slouženy mše sv.

7. července autobusy z Lutotína, z Trnávky, z Hrubčic, z Budišovic u Hrabyně, 24 dětí z Hukvaldů s kapl. Fr. Janyškou, 47 dětí z Pitína s far. Janem Múčkou, 19 dětí z Val. Klobouk s katechetou Jos. Baránkem. Odpoled. průvod Slezanů 1400 s 18 kněžími a s hudbou za vedení Ant. Suchánka, děkana v Komárově. Večer konali světelný průvod a pobožnost u pomníku padlých. O 5. hodině ráno byla mše sv. se společným sv. přijímáním, o půl 8. hod. kázání a slavná mše sv., před polednem vysvětlení kostela a o 2. hod. odp. se odebrali na Velehrad. Též tu byl autobus z Rudoltovic.

9. července průvod ze Sedlišť u Frýdku s far. Jos. Nogolem, a 15 žákyň z Roštína s far. Jindř. Konečným.

10. července 35 poutníků z Blahutovic a 18 z Podštátu, kteří měli německé pobožnosti s far. Vincencem Králem.

11. července v poledne průvod ze severní Moravy 250 s hudbou, vedený dr. Fr. Kolářem, starostou města Zábřeha a Fr. Jaškem, kaplanem v Bludově a Janem Hobzou, kaplanem v Lesnici. Odpoledne měli akademii, pak večer po požehnání světelný průvod s pobožností u pomníku padlých.

12. července průvod z Přívozu 370 s kaplanem Fr. Srovnalíkem, z Českého Těšína 105 s Fr. Vídeňským T. J., autem z Rýmařova s kapl. Karlem Zinkem; Mořkova u Hodslavic 183, z Veřovic 56, z Loučky u Lipníka 80, z Veselé u Val. Meziříčí 82 s hudbou, ze Zašové 256, z Ústí u Hranic 32.

13. července pátá neděle po sv. Duchu: o 7. hod. průvod z Brna 1120 pořádaný katolickým vzdělávacím spolkem Svornost, jenž slavil 25 leté trvání, s redemptoristou Jos. Lávičkou a s hudbou, a mnoho autobusů jako z Kelče, Zámrska, z Kateřinek u Opavy, Topolné, Nesovic, Snovídek, Rybníček, Opavy, Vyškova, Křelova atd. Ranní kázání měl Msgr. Frant. Jemelka, tajemník Apoštolátu sv. Cyrila a Metoda, a na velké, jeho bratr P. Alois Jemelka

T. J. z Bubenče. Odpoledne průvod z Paskova 200 s kapl. Fr. Hladilem.

14. července měla zpívanou mši sv. Legio angelica (andělský pluk), kterou sloužil Met. Habáň O. P. z Olomouce. Odpoledne přišlo 39 kněží na duchovní cvičení, které dával P. Jos. Bartoník z Opavy.

Svátek sv. Aloisa na Sv. Hostýně byl poutním dnem dětí. Kolem tohoto svátku obyčejně spěchám k Matičce svatohostýnské a bylo tomu tak i letos. V předvečer svátku už v Bystřici potkal jsem u hřbitova školní děti jdoucí s posvátné hory. Byly od Brna; na Sv. Hostýně byly opět děti z Kuželova s panem farářem Leop. Růžičkou a panem řídícím školy v počtu 23. Na svatého Aloisa přistoupily všechny k sv. přijímání a o 6. hod. měly svou mši svatou. O 8. hod. měly mši sv. děti z Lednice, které připutovaly se svým panem katechetou a zároveň hluchoněmí z ústavu z Val. Meziříčí se svým panem katechetou Lvem Pospíšilem. A když jsem se ubíral s posv. hory, potkal jsem děti, které krojem připomínaly kuželovské. Dotazuji se odkud jsou a dovídám se, že z Bystřice pod Lopeníkem v počtu 20 se svým panem učitelem.

Slavnost Božího Těla na Sv. Hostýně velkou nábož. manifestací. Ačkoliv tato slavnost od svého zavedení na Sv. Hostýně se těšila vždy velké oblibě a hojné účasti, což konečně možno všeobecně říci o Sv. Hostýně, letos byla zvláště velkolepá. K tomu nemálo přispěly dva zvláštní vlaky, které byly vypraveny k této slavnosti z Uh. Brodu a okolí v počtu 1053 poutníků za vedení vdp. P. Stan. Viceníka, převora dominikánů z Uh. Brodu a dvou bratří téhož řádu, druhý zvláštní vlak pořádal vysocedůst. pán opat-farář Štěpán Stolarík z Čadce s vdp. Mat. Burlasem, farářem z Krasna n. Kysucou. Tito přivedli 750 zbožných Slováků, mezi nimi 100 družiček. Mimo to připutovaly v sobotu 21. června i jiné průvody ze Sulimova, z Pozdřehova a z Morkovic vesměs s kněžími a hudbou. Dále plnila se svatá hora množstvím mládeže z Omladiny a davy jiných poutníků. — V sobotu večer konán obvyklý světelný průvod za hlaholu zvonů, hudby a nábožných zpěvů — po něm vykonána společná večerní modlitba v chrámě.

V neděli ráno byl zahalen posvátný chlum mlhou, občas poprchávalo, takže nálada byla poněkud stísněna z obavy, zda bude možno slaviti Boží Tělo venku — avšak stále docházeli noví poutníci jednotlivě i ve skupinách. Z průvodů třeba se zmíniti hlavně o průvodu z Fryštáku, jež přivedl důstojný p. P. Jan Špan, salesián, zároveň s kapelou chovanců z ústavu salesiánského z Fryštáku.

Slavnost Božího Těla začala o půl 8. hod. slavnostním kázáním vdp. Jana Vraštily T. J., superiora na Sv. Hostýně. Mše sv. slouženy už ovšem od 4 hodin ráno a sv. přijímání udíláno téměř neustále od 3 hodin. Po kázání sloužil slavnou mši sv. před vystavenou Nejsv. Svátostí Oltářní vdp. kons. rada Vincenc Pecháček z Val. Meziříčí za asistence důst. p. P. Vilfrida Kalinského, salvatoriána z Val. Meziříčí a za přísluhy domácího duchovenstva. Chrám byl v pravém slova smyslu přeplněn, takže bylo obtížno dostat se k oltáři. Proto sloužena zároveň mše sv. i venku u pomníku padlých vojáků.

Slavná mše sv., při níž se chrám takřka otrásal mohutným zpěvem „K nebesům se orla vzletem“ za doprovodu varhan i hudby, byla u konce, když se dalo do deště. Čekalo se chvíli a když nebylo naděje na zlepšení, rozhodnuto, že nutno průvod uspořádat v kostele. Pokud to okolnosti dovozovaly, uspořádal se průvod a konáno první zastavení u oltáře sv. Valentina. Ještě toto neskončeno, déšť ustal, mraky se protrhly ukázala se modrá obloha, paprsky sluneční líbaly svatý chlum, odrážejíce se třpytně v kapkách spadlého deště. S oblohou se vyjasnila mysl všech, davy ihned opouštěly chrám a řadily se hbitě k velkolepému průvodu venku. Za okamžik vše uspořádáno a vychází asistence s Nejsvětějším v slavném procesí kolem nové křížové cesty za zvuků eucharistických písní a doprovodu 3 hudeb, než ani ty ještě nebyly s to, aby ovládly ten ohromný zástup.

Pestrostí barev průvod přímo hýřil. Slovenští poutníci v národních krojích, ženy většinou s bílými šátky na hlavě, dále překrásné kroje slovácké z Uh. Brodu a okolí, 150 družiček v bílých šatech, jako na př. družičky slovenské a z blízkého

okolí, částečně v krojích, množství naší omladiny v krojích i bez nich atd.

Průvod mijí první oltář u pomníku padlých, ježto první zastavení už vykonáno v kostele a zastavuje se už u VI. zastavení nové křížové cesty, pak pokračuje k imponantnímu zastavení XI., kde jest třetí oltář. A počasí usmívavé, mraky se sice prohánějí po obloze, nikdo však se nestrahuje, jsme téměř jisti, že dospějeme šťastně zpět. A skutečně. Vykonány obřady u posledního oltáře, XIII. zastavení staré křížové cesty, t. zv. kaple slezské a průvod v celé kráse a velkoleposti vchází, pokud prostory chrámové stačí, do chrámu za nadšeného „Bože, chválíme Tebe,“ načez slavnost ukončena. Hned však sloužena ještě jedna mše sv., podobně jako mezi průvodem byla taktéž v chrámě mše sv., aby bylo možno všem býti přítomnu mši sv. Čítáme na 11.000 poutníků. Sv. přijímání rozdáno přes 3500 a kdyby bylo bývalo více zpovědníků, mohl počet býti ještě větší, mši sv. slouženo 19, z nichž 6 zpívaných. Byl to skutečně důstojný hold svátostnému Spasiteli.

Nakonec děkujeme upřímně dp. kons. radovi V. Pecháčkovi, jenž vedl průvod a konal obřady a tuto milostnou funkci zastává již po leta a vypomáhá mimo to neúnavně ve zpovědnici po celé poutní období, dále taktéž horlivému zpovědníku a jáhnu při slavnosti dp. V. Kalinskému, salvatoriánu, vdp. p. Stolarikovi Š., opatufaráři, dp. far. M. Burlasovi, dp. P. St. Viceníkovi O. P., všem dp. a řeholním bratřím, kteří nám vypomohli při asistenci. Dále vřelé díky mladým hudebníkům, chovancům ústavu salesiánského z Fryštáku a kapelám z Prakšic a Březové, zpěvákům z Vrchoslavic n. H., družičkám slovenským i moravským, naší milé omladině, která si opravdu váží této — vlastně své — slavnosti, všem těm, kteří pomohli pořádati a udržovati průvod a konečně těm zbožným poutníkům, kteří přišli vzdát hold svátostnému Spasiteli.

Jest to slavnost významná všude a na Sv. Hostýně zvláště. Per Mariam ad Jesum — skrze Marii k Ježíši. Tak to skutečně náš zbožný lid činí. Putuje k Matce Boží, ale při tom si vykoná zpověď a přijímá svátostného Spasitele, který jedině může povznést pokleslé lidstvo a je zachránit i

narod náš. Kéz slavnost Božího Těla na Sv. Hostýně je předzvěstí toho, co stále zdůrazňuje náměstek Kristův, hodlaje vše „Restaurare in Christo“ — obnoviti v Kristu.“

Střed republiky, dle posledního měření, jest u obce Třebětic na trati Hulín-Holešov. Na tomto místě bude postaven sloup a na něm bude ukazatel místopisný i se vzdálenostmi v kilometr. — Třebětice jsou vzdáleny jen 15 km od Sv. Hostýna.

Svěcení základního kamene ke kostelu ve Vřesině. Slavnost svěcení základního kamene nového římskokatolického kostela ve Vřesině u Hlučína na Boží hod svatodušní se krásně vydařila. Z Prahy přijel vzácný host pan opat dr. Zavoral posvětit kámen a shlédnouti Hlučínsko a jeho lid, o kterém tolik byl již slyšel. Hned při příjezdu vepsal se pan opat do srdcí vřesinských svým celým zjevem a svou laskavou lidumilností. Byla sobota večer, kdy již Vřesina byla oděna v slavnostní háv slavobran, věnců a praporů, zedníci, tesaři, havíři z práce přispěchavší řadili se za zvuků místní hudby do mohutného lampionového průvodu, aby s ostatní mládeží uvítali nejd. světitele.

Na Boží hod pak sloužil pan opat pontifikální mši sv. na staveništi kostela za velikého účastenství lidu okolního, mohutně a vřele kázal protektor stavby pan posl. Rýpar z Opavy. Zástup cizích hostů vzrostl k odpolední vlastní slavnosti svěcení dobře na 5000 lidí, kdy mohutný průvod s kamenem, neseným 12 mládenci, kteří ráno přijali sv. přijímání, ozdobenými šerpami v papežských barvách, se rozvinul obcí. Po obřadu církevním, kdy kámen základní na své místo byl zasazen, kázal mile pan opat, následovaly poklepy na kámen, nejprve hostů, potom farníků vřesinských, jakož i místního faráře, který skončil modlitbou, aby Ježíš Kristus ve farnosti dále vládnul, panoval a kraloval a Matička Boží u jejíhož trůnu na Sv. Hostýně základní kámen byl vylomen a vytesán, zůstala Matkou lidu svému. Krásný den pominul, nové nadšení vlitó do srdcí lidu vřesinského.

(Našinec, 19. června 1930).

Pout tupeských dětí na Sv. Hostýn. Ze Sv. Hostýna se nám sděluje: Ve stře-

du dne 11. června 1930 přijela autobusy na Sv. Hostýn pout tupeských dětí, pořádaná Jednotou křesťanských matek. Vedl ji vdp. P. Rektor z Velehradu. Bylo jich asi 100. Pod kopcem se seřadily a za zpěvu mariánských písní vystoupily na horu v 8 hodin ráno. Tam je uvítal nadšenými a milými slovy P. Lepka z Velehradu. Přál jim, aby si hojně milostí a zdraví u své Matky vyprosily pro celý život, že toho budou potřebovat. Hned na to byla sloužena zpívaná mše sv., kterou měl vdp. P. Rektor. Při ní střídaly se modlitby a zpěv a po pozdvihování začala příprava na sv. přijímání. Byly předříkávány modlitby a děti opakovaly. Skoro všechny pak přistoupily k sv. přijímání, ač vykonaly dalekou cestu. Po mši sv. bylo díkůčinění a pak společné snídání v Poutním domě. — Na to začaly přípravy k akademii, kterou měly děti uspořádat. Na malé podium vystoupili o 11. hod. malí umělci. Byla podána P. Rektorovi kytice s proslovem, pak následovaly básně mariánské a k Božskému Srdci Páně, které se střídaly se zpěvy. Vždy potlesk doprovázel sestupující. Byly předvedeny dva zdařilé delší výstupy „Sodálka u brány nebes.“ Malí mladí umělci sklidili bouřlivý potlesk všech přítomných; bylo tam právě několik škol a návštěvníků. Pak odcházeli všichni k zaslouženému obědu. Po obědě a již před akademií obléhaly děti krámky a kopec se ozýval pestrou muzikou. Vykonaly ještě křížovou cestu s vldp. P. Rektorem, pak bylo požehnání a zase pobíhaly po kopci a kupovaly. O půl 7. hod. se malí poutníci shromáždili v kostele, kde k nim promluvil P. Lepka. Vyzýval je, aby vždy vzpomínali na Hostýn, kde svá dětská srdéčka zasvětili Panně Marii a přál jim, aby po pouti na zemi dostali se do Hostýna nebeského. Málokteré oko zůstalo nezaroseno horkou slzou, ale se štěstím v srdci odcházely do svých domovů.

(Slovácké Noviny, 4. července 1930.)

Pout ze Záhlavie před 50 lety. Dne 4. července na sedmou neděli po sv. Duchu byli Záhlavičtí na pouti na Sv. Hostýně. Musili, jak obyčejně na cestu skoro se vydati, aby ještě téhož dne se navrátili domů. Z rána bylo velmi krásně, šlo se tedy velmi dobře a cesty ubývalo. Po 8. hodině byli již na vrchu hory posvátné.

Po nich dostavili se poutníci ze sousedních farností a započaly služby Boží. O jedné hodině bylo požehnání a nastoupena cesta zpáteční. Na této cestě slunce pálilo a po třetí hodině počala od západu na obloze vystupovati černá mračna. Na poutníky Záhlinické čekalo asi osm povozů v Holešově, aby jim na daleké cestě poněkud se ulevilo a poutníci vidouce mračna vystupovati, posedavše do vozů spěchali domů. Tmy víc a více přibývalo, blesky osvětlovaly cestu a dunění hromu děsně se rozléhalo. Poutníci s hrůzou k tmavošedým mračnům pohlíželi a vozkové koně ku spěchu poháněli. Šťastně všichni se domů dostali, ale sotva poslední povoz pod střechou se ukryl, objevil se ohnivý had ve vzduchu, hned na to strašně zahučelo a veliké kroupy počaly se sypati. Trvalo to jen asi tři minuty a přece to byla chvíle dlouhá a trapná. Venku čirá tma a všechno se strachem očekávalo, jak to dopadne. Nová rána, zahučí silný vichor a stromy lomcuje, až k zemi je ohýbaje. Silný liják spouští proudy své. Sotva jsme zaslechli venku lijavec, již jsme si volněji oddechli. Bylo to znamením, že kroupy přestaly. Vichor a liják ještě asi hodinu trvaly, ale sotva že přestaly, spěchaly hospodáři na pole, aby se přesvědčili, jak to tam vypadá. Bez škody bouře ta nebyla, ale přece to u nás nedopadlo tak zle, jak jsme se obávali. Dále k Hulínu byla pole více poškozena a možná, že noviny brzy nám zprávy donesou o škodě způsobené téhož dne bouří.

Brněnský Hlas v červenci 1880.

Pensionát sester sv. Voršily v Přestavlkách, p. Říkovice u Přerova. U mnohých rodičů nastává v době prázdnin starost: kam dáti dcerušku k dalšímu vzdělání a vychování, kde bude o ni nejlépe postaráno? A tu upozorňujeme na zmíněný ústav, kde se jí poskytne v každém ohledu největší péče, řádné výchovy, jakož i důkladného vzdělání. Ústav má následující školy:

1. Dívčí obecnou a občanskou školu s jednoročním učebním kursem (čtvrtá třída občanská.) Obě s právem veřejnosti.

2. Kurs pro ruční práce, ve kterém se

vyučuje všem druhům ozdobných ručních prací, šití prádla, šatů, kreslení stříhů a přistříhování.

3. Pětiměsíční kurs pro vaření a vedení domácnosti. Začátek 1. listopadu.

Vyučovací řeč je česká. Němčině věnuje se zvláštní péče.

Ku přání rodičů mohou se chovanky učit: francouzštině, angličtině, esperantu, hře na piano, housle, mandolinu, těsnopisu a psaní strojem.

S dobrým svědomím možno ústav tento co nejvřeleji doporučiti všem rodičům, jimž jde o zdárnou katolickou výchovu jejich dítěte. Kdo by se zajímal o bližší zprávy, nechť požádá o prospekt správu tohoto ústavu.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V červnu 1930

4	bylo lidí v kostele	5300	a u sv. přijímání	2351
5	"	"	"	2327
11.	"	"	"	2825
14.	"	"	"	676
17.	"	"	"	3530
18.	"	"	"	735
21.	"	"	"	2336
Ve všední dny úhr.		3810	"	1734

Úhrnem 43530 " 16606

Mši sv. slouženo 264.

Povětrnost v červnu. Jako v jiných krajinách, bylo i na Sv. Hostýně v červnu velké sucho. Padesátiletý průměr za červen obnáší na Sv. Hostýně 119 mm; r. 1917 napršelo jen 30 mm, r. 1921 40 mm; za to jiná léta přes 100 mm, ba dokonce r. 1926 288 mm. Letos napršelo jen 14.4 mm a to 3. VI. odpoledne 4 mm, 21. VI. 1 mm, 22. VI. 4 mm, 27. VI. 6 mm. Právě 19. června, kdy se konaly průvody o Božím Těle, pokrápělo a pohřmovalo; v neděli na to, když byla slavnost Božího Těla na Sv. Hostýně, pršelo o 5. hodině, o 1/4 9, a před polednem. Letos se osvědčilo pravidlo starého zkušeného myslivce, jenž tvrdil: Trvá-li delší dobu pěkné počasí, můžeme pravděpodobně předpovídati, že se ve třech dnech po úplňku měsíce zhorší. Nezmění-li se, což se stává velmi zřídka, můžeme skoro s jistotou tvrditi, že se počasí nezmění do budoucího úplňku. Opak platí o špatném počasí. Průměrná teplota v červnu za 25 let na Sv. Hostýně je 14.1 st. Letos byla vyšší 18.1 st. Jen r. 1917 byla poněkud vyšší 18.4 st. Průměrná ranní teplota byla 16.8, polední 21.1 večerní 16.4 st. Přes 25 stupňů bylo 11.-15., 26. a 27. června. Nejvyšší teplota byla 27. VI. 28.8 st.; nejnižší 4. VI. ráno 7 st. Bouřku jsme zaslechli 1.. 2., 21., 27., 28. VI. Mlha byla 16., 22. VI. - 17. VI. kvetly ostružiny a bez, na konci měsíce brambory a jas:ín. Většinou vály větry SV a V. Ve vodovodech bylo vody dosti.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v pořádných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška, sv. Janu z Boha děkují plně: N. N. ze Lhoty u Choryně za vyslyšení několika prosb — N. N. z Drahlova za uzdravení z těžké nemoci — F. G. z Uh. Ostrohu za nápadně rychlé uzdravení dcery z vážné nemoci; na poděkování přikládá 100 Kč na opravu chrámu svatohostýnského — J. M. z Ch. za uzdravení těžce zhojitelných ran na noze — S. M. K. z Kroměříže za velké milosti tělesné i duševní, za ochranu cti a dobrého jména a za mnoho velkých dobrodiní; táž prosí, aby bratr živitel starých rodičů, opět dostal místo — P. P. z Hulína za vyslyšení ve velmi důležité záležitosti — M. P. z Hůrky u St. Jičína za brzkou pomoc v tísnivé záležitosti a v mnoha křížích a trápeních prokázanou. — A. R. ze St. Lhoty za vyslyšení v těžkých starostech — Čtenářka Hlasů za vyslyšení v záležitosti, kdy byla marná pomoc lidská — M. T. ze Žalkovic za šťastný průběh operace — Rodina P. z Brna děkuje zmíněným svatým a služebníku Bož. Ant. C. Stojanovi za pomoc a ochranu — R. S. z Břestu za pomoc v oční chorobě — A. Z. ze Vsetína za zdraví matky — N. N. za ochranu v mnoha nebezpečnostech — M. Č. z Líšně za uzdravení z dlouholeté choroby nosní — M. F. z Mrlínka za vyslyšení a pomoc v jistých záležitostech — A. Ch. z Val. Senice za zbavení zlého návyku — A. Z. z České Lípy za uzdravení a vyslyšení prosby — H. M. z Hustopečské farnosti za vyslyšení v těžkých rodinných záležitostech — J. H. z Otnic za ochranu při neštěstí — F. S. z Místku za příznivý výsledek zkoušek synových. — M. K. z Jevíčka píše: Z vděčnosti za vyslyšení ve velmi důležité záležitosti chci uveřejniti toto dvoje poděkování. Před třemi lety byla naše stará matička přepadena ve svém bytě lupičem, který ji kládívem neb podobným nějakým předmětem

zasadil několik těžkých ran do hlavy. Když jsem se vracela od matky z nemocnice, když byla v beznadějném stavu převezena, pohlížela jsem v nevýslovném zármutku k Sv. Hostýnu a prosila jsem P. Marii, aby nám matičku, je-li to vůle Boží, svou přímlovou zachovala na živu. Naše prosby byly vyslyšeny a naše matička je opět zdráva. Za což díky vroucí Matičce Boží!

Vloni se utvořila naší dceři hnisavá rána na noze. Hledali jsme pomoc u dvou lékařů, ale marně. Když rána trvala již asi půl roku, přivezl dceři bratr vody ze Sv. Hostýna. V té si nohu umývala; rána počala se hojit, až se úplně ztratila. Ačkoliv jsem v obou případech poslala krátké poděkování, činím tak obšírněji, abych splnila svůj slib a abych pomohla šířiti důvěru a úctu k Matičce Boží.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Fr. M. z Val. Polanky za uzdravení — Čtenářka Hlasů za uzdravení dcery z nervové choroby — M. S. z Prostějova za uzdravení z nebezpečné nemoci — N. N. z Nové Vsi o pomoc v peněžní tísní — Čtenářka Hlasů za dar osvětlení Ducha sv. pro děti a za uzdravení.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

Oznámení.

Našel se obnos 100 Kč nad lomem; ztratil-li jej někdo z odběratelů „Hlasů svatohostýnských“ o pouti, ať se přihlásí u „Duch. správy“ na Sv. Hostýně.

DOBRÁ ČETBA.

Cizojazyčná literatura.

Z nakladatelství Herderova, Freiburg im Breisgau.

Die Geschichte des kleinen Guido. Von J. Svensson S. J. Stran 132. Cena 2'80 M. — Malý student stal se světcem ranným a častým sv. přijímáním. Zemřel v lednu 1925. Světoznámý spisovatel dovede mistrně líčit tento život dle skutečnosti. Není divu, že se i tato kniha rozletěla po celém světě. Není to suchý životopis, ale poutavé vyprávění.

Ein Gang durchs Ewangelium. Von St. Berghoff. Stran 268. Cena 3'20 M. — Známý německý farář, jehož spisy kolují v půl milionu výtiscích, předkládá zde 50 neperikopických nedělních kázání o Kristu. Jsou to témata většinou neznámá. Ve světle evangelia odhaluje moderní život se všemi jeho obtížemi. Chce býti se svými kázáními druhým Kristem ne soudcem, ale spasitelem moderních lidí.

pravil se ihned na pomoc, uvázl však cestou na příkrém svahu a musel se vrátit. Aby se mohlo ihned dostatečně čelit nebezpečí v podobných případech, pořízeno 200 m hadic a bude nutno požární výzbroj i jinak doplnit.

Stavba nové silnice je definitivně zadána ing. firmě z Moravské Ostravy. Doufáme, že ještě letošního podzimu s pracemi bude započato.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: 10 Kč: N. N. z Veřovan — Vyškov — Císařova — Osíčka — Bukovan — Prostějova — Hustopřce n. B. — Tučapy u Boršic — A. Ponížil Hrubčice — J. Krpec, Měrkovice — L. Nečas, Vilémov — Fr. Kneřlová, Brno — J. Rachtavová, Brno — M. Dobišová, Hranice — M. Petrová, Lhotsko — J. Zdařilová, Kralice n. H. — Ctih. sestry z Frýdlantu — M. Babincová, Místek — M. Kotrdlová, Jasenky — M. Chorých, Olomouc — Fr. Staněk, Perné — J. Zelinka, Morkovice — L. Janovská, Hůrka — A. Čermák, Dambořice — C. Pohánková, Kostelec — A. Matlová, Osek n. B. — A. Glingarová, Místek —

9 Kč: N. N. z Břestu — 8 Kč: J. Janča ze Skoku — H. Sigmundová, Lipník n. B. — Fr. Doubravská, Veselá — N. N. z Klokoči — 7 Kč: N. N. z Kralic — 5 Kč: Čten. Hlasů z Osíčka — V. Mertlíková, Frýdek — Rod. Rašková, Drnovice — Fr. Březík, Ostrava — Max Heralt, Pálavice — J. Trčka, Zašová — A. O., Nový Hrozenkov — Fr. Tomečka, Ústí n. Or. — A. Zábojníková, Březůvky — N. N. z Hnojic — Hodonína J. Novosád, Lidečko — 4 60 Kč: M. Vrátná, Oprošovice — 2 Kč: Fr. Konečná, Hor. Lhota — Fr. Gerla, Kladeruby.

Ostatní dary budou uveřejněny v příštím čísle.

DOBRÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasý Svatohostýnské“.

Ve službách milosrdenství. Vydaly sestry N. P. P. M. v Přerově, Šířava 7. Stran 94. - Jsou zde uloženy pěkné obrázky z činnosti charitativních pracovnic v nejbídnějších částech našich velkoměstských periferií. Úhledná knížečka ukazuje cestu, kterou dlužno se ubírat k úspěchům v pastorační práci mezi proletáři.

Laický apoštol. Sepsal W. Wiesen. - Přeložily a vydaly sestry N. P. P. M. v Přerově, Šířava 7. Stran 108. - Každý katolík potřebuje již od dětství orientační náboženskou knížku. Katechismus mu dává církev sv. do rukou. Každý katolík musí býti též laickým apoštolem. Aby se lépe jako takový uplatnil vydaly sestry N. P. P. M. v Přerově katechismus laického apoštolátu. Je to úplný orientační kurs a stačí k odbornému vzdělání. Dr. B. Vašek opatřil knížku změnami podle našich poměrů. Vřele doporučujeme všem uvědomělým katolíkům, zvláště těm, kteří by rádi chtěli v duchovní správě vypomáhat.

Občan a škola. Časopis pro poučení o školských zákonech a o škole vůbec. O brožuru „Občan a škola“ projevila veřejnost zájem a žádala pokračování. Budou proto informace o školské otázce vycházeti nyní jako časopis. Je ovšem určen v první řadě pro veřejnost mimoškolní, ale i učitelstvu bude tato příručka vítána. Redakci a administraci vede Jindřich Hrbáček, učitel v Přerově, Blahoslavova 41.

Biblická dějprava pro národní školy. Napsal P. Ant. Špale. S 48 obrázky. Stran 192. Cena 15 Kč. - Dávno již bylo voláno po nové původní Biblické dějpravě, která by po stránce věcné, jazykové i metodické vyhovovala zvýšeným požadavkům doby. Tuto dějpravu pracoval český kněz, dobře kvalifikovaný svou „Knihou poutníkovou“, zkušený katecheta. Upozorňujeme P. T. duchovenstvo na tuto dějpravu, kterou vydalo Nakladatelství A. Neuberta v Praze, Hybernská ul. 12. Pan nakladatel ochotně pošle na požádání bezplatně 1 výtisk za účelem zavedení ve škole.

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Dp. P. Ant. Ostrčilík, super. T. J. v Opavě
Pavel Filip z Nov. Hrozenkova

Františka Koukalová z Prostějova
Rozalie Prokopová z Třebovic, Slez.

O. v p.!

DOPORUČUJI svůj hojně zásobený sklad luštěnin nejlepší jakosti, zeleninových, ovocných a masitých konserv, ovocných a přírodních vín a šťávy atd.

Vyžádejte si ceník u fmy

F. BIDMON velkoobchod **BRNO**, Veselá ulice č. 29.

J. N. DERKA, Sv. Kopeček u Olomouce

výroba - Nakladatelství - obchod.

Sklady dopisnic a obrázků do modl. knížek všech poutních míst v ČSR. — Obrázky sklené v rozličné úpravě. Růžence, závěšky a j. devotionalie.

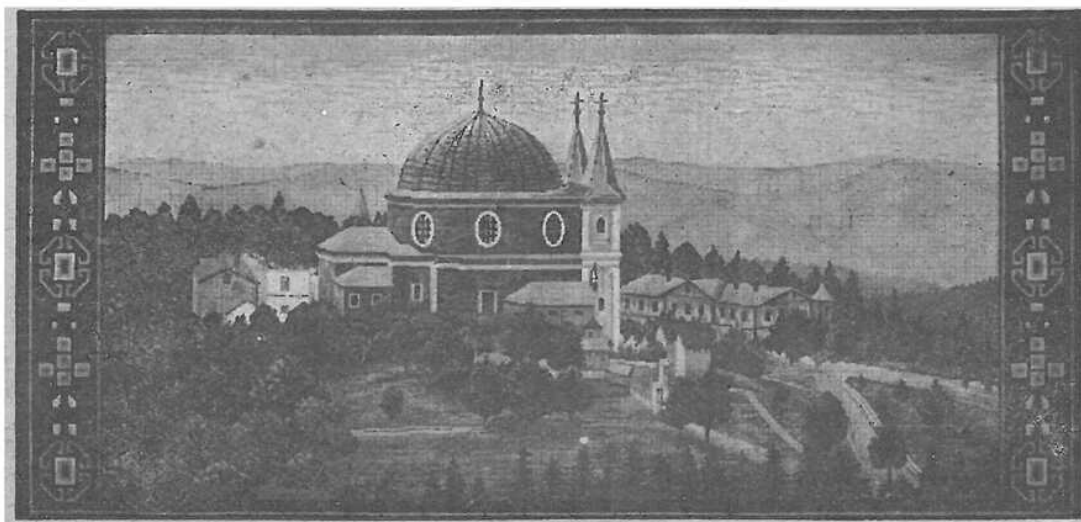
Poutní zpěvník Mariánský, velké vydání 256 stran, menší vydání 128 stran. — Ceny v drobném: velké Kč 4.—, malé Kč 2.—. — Velké s přívazbou kancionálu.

Obyč. vazba s červenou ořízkou Kč 12.—, celoplátěná s červenou ořízkou Kč 14.—.

Modlitební knížka: **Poutník Svatohostýnský** stran 192, vazba obyč. Kč 5.—, celoplátěný Kč 6.—.

Vše obdržeti lze jednotlivě v obchodech na Sv. Hostýně neb i na jiných poutních místech.

Ve velkém u hořejší firmy

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—.

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, **Hlinsko v Čechách**.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

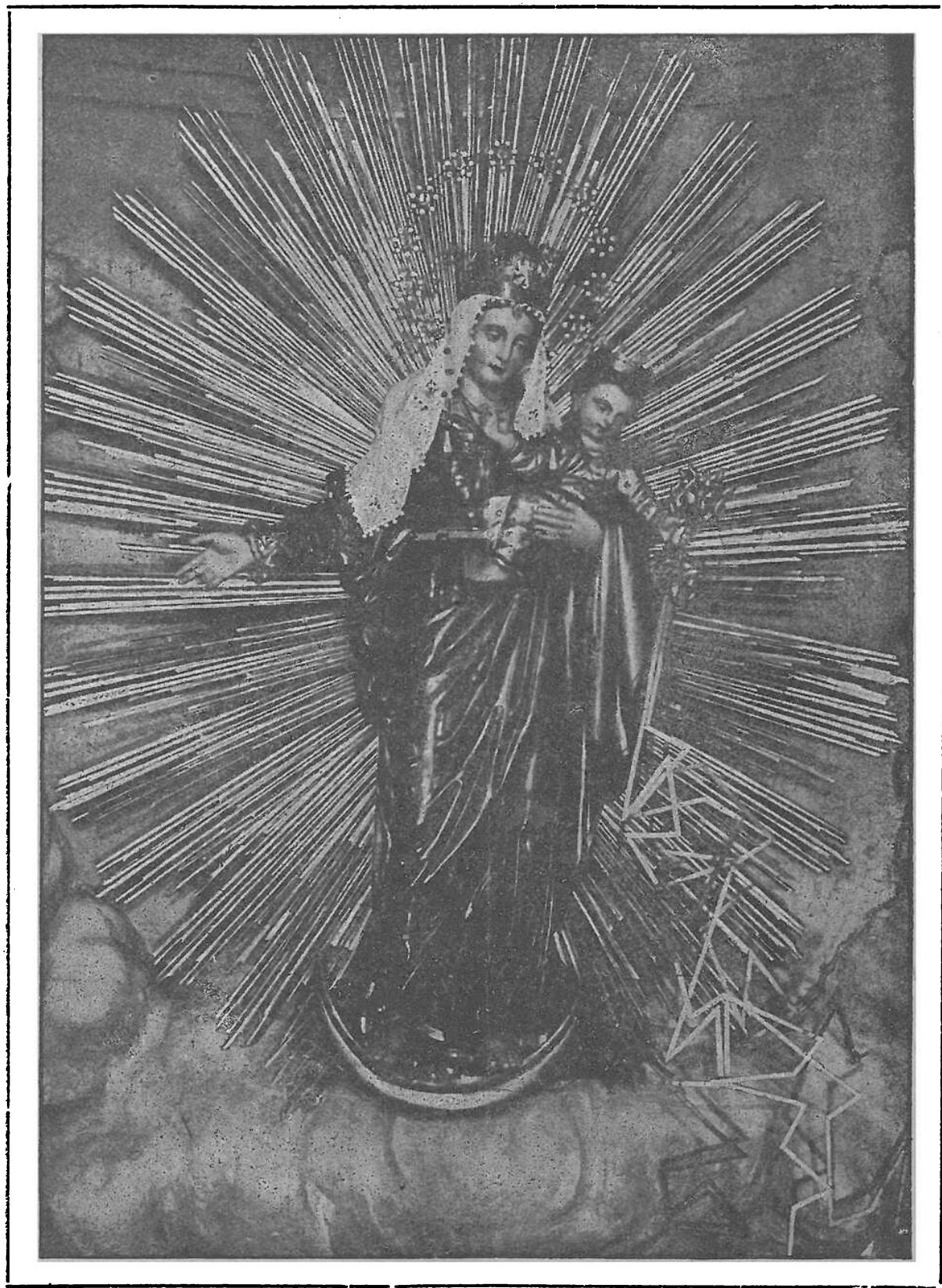
Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

ytiskl umělecký grafický závod **L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.**

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: R. Stupavský: Piseň, str. 129 — Za vdp. P. superiorem Antonínem Ostrčilíkem T. J., str. 129. — M. Pavlišťková: Kouzlo Sv. Hostýna, (dokončení) str. 132. — Dr. Jos. Kachník: Úcta svatohostýnská u Františka Sušila (dokončení), str. 134 — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 136. — Poděkování, str. 142. — Prosby, str. 142. — Dopisy, str. 143. — Dobrá četba, str. 144. — **Vyobrazení:** † Dp. P. Antonín Ostrčilík T. J., superior v Opavě, str. 130. — Oprava věží a průčelí chrámu, str. 153. — Družičky z Čadce a Turzovky ze Slovenska, str. 135. — Dívky z Uh. Ostrohu, str. 139.

Přátelům Sv. Hostýna.

Část letošních prací, obnova průčelí a věží, je skoro dokončena. Chrám svatohostýnský svítí poutníkům vstříc novou bělostí; v umělém kameni vynikly krásně všechny římsy a články průčelí. Ciferník je obnoven, číslice nově vyzlaceny. Aby i v noci bylo na ciferník vidět, budou na římsy pod ním umístěny dva menší reflektory. Mosaikový obraz v průčelí, jenž má velkou cenu, obnovuje a čistí odborná firma J. Říha z Brna. Nepředvídanou prací a velký výdaj způsobil nám sokl. Když se očistil od nahozené malty, viděli jsme, že ani jeden pískovcový kvádr není neporušený. Namnoze v něm zejí velké díry, které byly vyplněny cihlami. Nezbylo, než na vadných místech vysekat kvádry a vyspravit novými plotnami. Tím se práce protáhne a značně zdraží. Ve věžích pracují montéři, aby elektrický pohon zvonů nově upravili. Dřívější systém vypověděl službu a je nutno jej nahradit novým. Ambit vedle Poutního domu, který utrpěl požárem a hašením má novou střechu a je i uvnitř upraven. Jelikož výdaje s opravami spojené jsou

velmi značné, přikládá Duchovní správa složenku s prosbou, aby přátelé a příznivci Sv. Hostýna pomohli nám dokončit velké dílo opravy a ozdoby chrámu svatohostýnského. Upozorňujeme, že Duch. správa dala ve prospěch chrámu zhotovit umělecké medailky svatohostýnské. Jsou k dostání v sakristii, čistý výnos je věnován na opravu chrámu.

Skoro při každé pouti přicházejí dotazy, proč nová křížová cesta není dokončena. Mnozí myslí, že Duchovní správa nevěnuje tomuto uměleckému dílu dosti pozornosti, nebo že snad není peněz. Oboje je zcela nesprávné. Fond na novou křížovou cestu je nedotčen a stačil by na zaplacení chybějících obrazů. Duchovní správa v posledních třech letech podnikla vše, aby dohotovení urychlila. Nebylo však možno dosíci od mistra Köhlera kartonů (nákrešů) jednotlivých zastavení. Doufáme, že slovu mistra tentokrát splní své slovo - píše „doufám, že se na jaře bude usazovat několik obrazů.“

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: A. Koláčková, Zlín — H. Palášek, Ivanovice — M. Zzulová, Jevíčko — Boh. Vykydal,

Brno-Husovice — K. a Fil. Matouškovi, Polesovice — A. Michňáková — Fany Zimák, Viedeň — N.

Číslo 9.

Září 1930.

Ročník XXVI.

R. Stupavský:

PÍSEŇ.

*Jakou Ti, Panno, píseň dát
a kde k ní najít slova,
já žebrák u Tvé lásky vrat,
tlukoucí na ně znova.*

*I kdybych k slunci zaletěl
a vzal mu paprsk záře,
to stín bych pouze v dlani měl,
jenž padá ze Tvé tváře.*

*A kdybych v kalich lilije
své hříšné unořil rety,
zda směl bych Panno Marie
Tvých vděků chválit květy?*

*A kdybych v rouchu anděla
moh' v říši Tvoji vjíti,
zda duše moje nesmělá
by mohla zjev Tvůj zříti?*

*Já na kolena bych tu pad',
Ti zjevil co mě tísní
a vroucí modlitby mé spád,
by nejkrasší byl písni.*

ZA VDP. P. SUPERIOREM ANTONÍNEM OSTRČILÍKEM T. J.

„Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají . . .
odpočinou od svých námah, neboť skutky
dobré jdou s nimi.“ Zjev. sv. Jana 14, 13.

DRAHÝ ZESNULÝ narodil se dne 9. ledna 1865. Fryšták na Moravě byl jeho rodištěm. Jméno Antonín (poustevník), jež obdržel na křtu sv., jako by bylo jeho předzvěstí jeho utrpením posetého a při tom všestranně neúnavně činného a plodného života. Gymnasium vystudoval jako chovanec arcibiskupského chlapeckého semináře v Kroměříži; pak vstoupil do kněžského semináře v Olomouci. Avšak již po druhém ročníku poslechl hlasu, jímž ho Pán volal do ústraní klášterního.

Volba jeho padla na řád Tovaryšstva Ježíšova, byl do něho přijat a v něm také cele zasvětil své síly Bohu, církvi a národu. 5. září 1885 vstoupil do noviciátu T. J., t. č. v Trnavě na Slovensku. Když po dvou letech složil své první řeholní sliby, jimiž navždy se zasvětil Božské Velebnosti, byl poslán jako mladý řeholník do Sv. Ondřeje v Korutanech, aby aspoň rok věnoval posvátnému řečnictví. Nato ve dvou letech absolvoval scholastickou filosofii na tehdejší řádovém učilišti v Bratislavě. Po zdařilých zkouškách z filosofie působil další dvě léta na chlapeckém semináři v Bohosudově (Mariascheinu). Byla to pro něho jistě vítaná změna, ale nebyla to nečinnost, jež ho tu čekala. Sbíral tu nové zkušenosti a vědomosti, a byl dojista šťasten, že mohl vzdáleně pracovati na výchově budoucích kněží. Tak přišla druhá polovice roku 1892 a ta uvedla ho opět do poslucháren — ne sice olomoucké — ale inšprucké university. V Innomostí studoval bohosloví, jež po třetím roce bylo korunováno posvěcením na kněze. Po primičních slavnostech a prvních pokusech své nové

† Dp. P. Antonín Ostrčilík T. J., superior v Opavě.

působnosti ještě rok pokračoval ve studiu posvátné vědy a jistě pilně a svědomitě se připravoval na poslední obávané přísné rigorosum. Vždyť při zkoušce prokázal, že má potřebné vědomosti a schopnosti, by mohl — bude-li to vůle představených — přednáseti filosofii a theologii. Po zdárném ukončení studií čekala ho v řádové mluvě tak zvaná třetí probace, t. j. rok věnovaný výlučně duchovnímu životu pod vedením zkušeného duchovního vůdce. Nyní byl u svého cíle. Dosud Tovaryšstvo mu dávalo, od nynějška bude žádat, aby on dával jiným. A on byl hotov dávat; i dával po celý jeho život až do posledního svého dechu. Představení ho povolali do Prahy k sv. Ignáci a netrvalo dlouho a svěřili mu řízení celého domu.

To byl také celý jeho život. Bez jednoho roku až do své smrti bude představeným. V Praze působil až do září 1910. Tam také v kostele sv. Ignáce složil své slavné sliby a stal se profesem T. J. Teď byl celým jesuitou. Těžko popisovat jeho dalekosáhlou činnost, již rozvínoval z Prahy po celých Čechách. Za svého pobytu v Praze měl 774 sv. misí a 85 kursů duchovních cvičení pro téměř všechny stavy. Co různých kázání a dlouhých (za svého mládí rád dlouze kázal), co kněžských konferencí, co družinských schůzí a promluv svědčí o jeho kněžské horlivosti! Řád vodíval pouti do Staré Boleslavi a na Sv. Horu. Do této doby spadá i nadmíru krásná oslava 50. výročí prohlášení Neposkvrněné Početí P. M. za článek víry. Tehdy kostel sv. Ignáce přímo hýřil nádherou. Mám vzpomínat těch krásných májových pobožností, při nichž

Matka Boží vznášela se na hlavním oltáři v moři květu! On však nebyl jen představeným, kazatelem, misionářem a ředitelem Mariánských družin, on byl též stavitelem a redaktorem. Za jeho přispění byla vybudována krásná útulná kaple Mar. družině mužů a jinochů. On též s naším milovaným vdp. P. Žákem stal se spoluzakladatelem věstníku Mar. družin „Ve službách Královny“. On to byl, jenž připravil i 31. družinský sjezd. Ten také byl jeho posledním dílem v Praze. 8. září 1910 rozloučil se se svými sodály a 18. téhož měsíce již kázal o P. Marii v Hradci Králové. Tu řídil Mariánskou družinu mužů a jinochů s družinou studentů, jezdil na sv. misie, dával exercicie atd. Neměl tu být dlouho. Boží Prozřetelnost si ho vyvolila za strážce P. Marie Svatohostýnské a za jednoho z největších zvelebitelů její svatyně. 25. prosince 1911 kázal po prvé na Sv. Hostýně. Za málo dní byl tu ve svém pracovním živlu. Pracovat pro Matičku byla jeho radost. Vdp. Ant. Rejzek, jeho předchůdce, dal mu v odkaz myšlenku na korunovací milostné sochy Panny Marie s Ježíškem. Nový strážce svatohostýnský, jsa podporován nevšední štědrostí ctitelů mariánských, obstaral korunky a provedl korunovací. Vykonal pak ještě mnoho pro Svatý Hostýn, aby ho povznesl a poutníkům zpříjemnil příchod i pobyt na posvátné hoře, ale korunovace Matičky svatohostýnské, to byl vrchol jeho činnosti a lásky mariánské.

Sborník korunovačních slavností jen zdaleka dává tušit jeho starostlivost a péči o všechno, co se Sv. Hostýnem jakkoli souviselo. Povznést ho na první mariánské místo na Moravě bylo neustále cílem jeho chtění a jeho modliteb. S láskou vítával zvláště za války uplakané poutnice i ze Slezska, cítil s nimi a je doporučel vítězné Ochránkyni Moravy. Odtud vyjížděl za zimní doby do širokého okolí na sv. misie a exercicie. I na kazatelně svatohostýnské býval horlivě. Za jediný rok 1911 přes padesátkrát mluvil o Panně Marii. Snažil se povznést i Hlasy svatohostýnské a tak udržovati ve stálém styku poutníky i nejvzdálenější s Matkou na Hostýně. I není divu, že Matička svatohostýnská neopustila svého bývalého strážce v hodině nejvážnější a poslední. Zemřel právě, když děti z opavské besídky byly na Sv. Hostýně, aby mu tu vyprosily šťastnou hodinku smrti. A také tu byla obětována první mše sv. za pokoj jeho duše.

25. března 1921 stanul jako rektor koleje velehradské na druhém poutním místě moravském. Rozloučil se se Sv. Hostýnem, ale ještě častěji si tam k Matičce zaputoval. I na Velehradě za svého čtyřletého pobytu vyoral hlubokou brázdu svou horlivostí a láskou.

V roce 1925 se vrátil znova jako superior na Sv. Hostýn, ale ještě téhož roku jako poslušný syn sv. Ignáce přichází do naší bílé Opavy, jež se stala poslední stací jeho pozemského života. I přes svoje různé neduhy byl také tu samá činnost. Opatřil kostelu velký zvon. Za něho byla střecha a omítka chrámu Páně obnovena. Neúnavně se staral, aby i vnitřek chrámu se zaskvěl plným leskem a přiváděl duše k Matičce opavské a skrze ni k Spasiteli. Než věčný Bůh ve svém odvěkém úradku spokojil se s přáním sluhy svého. Vleklá nemoc začala podřývat jeho síly. Začátek položil k' ní lehký tyfus roku 1927. Následoval bolestný nádor pod páteří. Co tu bylo bolesti, ale co tu muselo být také trpělivosti! I přes všechnu lékařskou péči zlý neduh se nedal zastaviti ve své práci. Stálá nechuť k jídlu učinila opět nutný chirurgický zákrok, ale nebylo pomoci. Ačkoliv žaludek byl zdravý, rakovina jater, ledvin a ostatních vnitřností svědčila o blízké neodvratné smrti. Dal se zaopatřit sv. svátostmi a za bolestí, jež hrdinně snášel, očekával svoji poslední hodinku. Denně přijímal zdroj své síly — Tělo Páně. A ku konci měl jen důvěru v dětech, jež se připravovaly k pouti na Sv. Hostýn. Prý mu tam vyprosí šťastnou smrt. Dal jim požehnání ještě na cestu. A skutečně Matička svatohostýnská jeho důvěry nezklamala. Ze Sv. Hostýna dětská nevinná modlitba doprovázela jeho

duši před trůn Matičky nebeské a k trůnu Toho, jemuž zde na světě celou sloužil. Kostel sv. Jiří ztratil svého strážce, residence pozbyla svého superiora, Mariánské družiny přišly o svého ředitele. Že zesnulý v Pánu se těšil přízni nejširších vrstev, svědčí průvod, kterým jsme ho doprovodili k poslednímu odpočinku. Velký počet kněží i z daleka, dlouhá řada ctihodných Sester, Mariánské družiny české i německé v plném počtu se zahalenými prapory, děti z dětské besídky s květinami a velký počet ostatních věřících dával mně tušit velebnost a krásu průvodu, který asi vyšel vstříc jeho duši při vstupu do pravé vlasti. Odešel od nás, ale ne cele; jeho modlitba nás bude dále doprovázet a bohatá požehnaná činnost jeho nás bude pobádat, abychom i my dovedli se s milostí Boží obětovat s podobnou pílí a hrdinství a bez výhrady i za cenu vlastního já ve službách věčného Krále a Královny Matky za nesmrtelné duše. R. i. p.!

*
* * *

Až do roku 1925 dával 184 misie. Poslední od 19. do 26. dubna 1925. Bylo by jistě zajímavé spočítat všechny exercicie, jež dával a sečíst všechna kázání a promluvy. Bude-li chtít veřejnost, učiním tak později. Bude to krásná bilance práce kněze-řeholníka.

M. Pavlišťiková:

KOUZLO SVATÉHO HOSTÝNA.

(Dokončení).

BYLI JSME přešťastni oba. Valoš byl nadšen velebností mariánských písní; proto hned koupil zpěvníčky, bychom tím snáze se jim mohli naučit. Vůbec krásný zpěv a hudba byla jeho největším požitkem, pro nějž by byl schopen zapomenouti na celý svět. Zde jsme po prvé slyšeli píseň: „K nebesům dnes zalet písní,“ kterou právě zpívali brněnští poutníci. Jeho největší starostí bylo, jak se k té písni dostat, by ji mohl v našem kostelíčku zazpívat, což během roku se mu podařilo. Laskavostí varhaníka na Sv. Hostýně dostal notový opis pro varhany, ten pak poslal domů a zanedlouho kostelíček náš se písní tou rozezvučel. Tuto píseň zpívám nejraději s tesknými vzpomínkami. Bratru toho už popřáno nebylo.

Zbytek pouti uběhl rychle a my s tesknými pocity opouštěli místo posvátné. Toho mu bylo nejvíce líto, že aspoň týden si tam nemůže pobýti. Před odchodem mi říkal: „Maruško, hleď, tatínkovi a mamince nic nemůžeme dovézt, běž do sakristie a popros by byla obětována mše sv., by je Pán Bůh chránil a co nejdéle nám zachoval!“

Ve vlaku jeho oči byly upřeny k oknu, dokud Svatý Hostýn nám z obzoru nezmižel. Předmětem našeho hovoru byl vždy a opět Sv. Hostýn. Našeho nadšení si

všiml naproti sedící starší kněz. Protože to odpovídalo i náladě jeho, dal se s námi do hovoru a dodnes si pamatuji jeho výrok: „Co najde člověk na Sv. Hostýně, nenajde nikde jinde.“

Pod vlivem prožitých dojmů bylo nám blaze, a my činili pevné předsevzetí, že sem často budeme jezdit, však vždy — sami dva.

Když jsme se silnicí vraceli k domovu, prohodil: „Viď, že bylo lépe, když jsme tudy posledně kráčeli“? (Mínil totiž, že cesta na Hostýn jest radostnější než cesta zpět). A příští den, místo odpočinku musil do práce. Doma jsme si pak prozpěvovali: „Růže krásná, v ráji štěpovaná,“ již druží ještě neznali.

Valošovi to ještě nestačilo. Pomýšlel na třetí pout. Tuto jsme konečně stanovili na den 7. září. Těšili jsme se srdečně. Však zdálo se, že se nám plán zhatí. Bratr byl totiž nucen odjet do Prahy, takže já už na pouť nepomýšlela, předpokládajíc, že po cestě bude znaven, když 6. září ještě doma nebyl. Než přece přijel.

První naše věta byla: „Půjdeme zítra!“ Nemalé starosti nám způsobilo, jak rodiče na to připravit, by jim nebylo nápadno, proč my pořád na Sv. Hostýn jezdíme, ač starost naše byla zbytečná, ježto rodiče měli z toho největší radost. Avšak Valoš nejraději ukrýval přede všemi své vnitřní

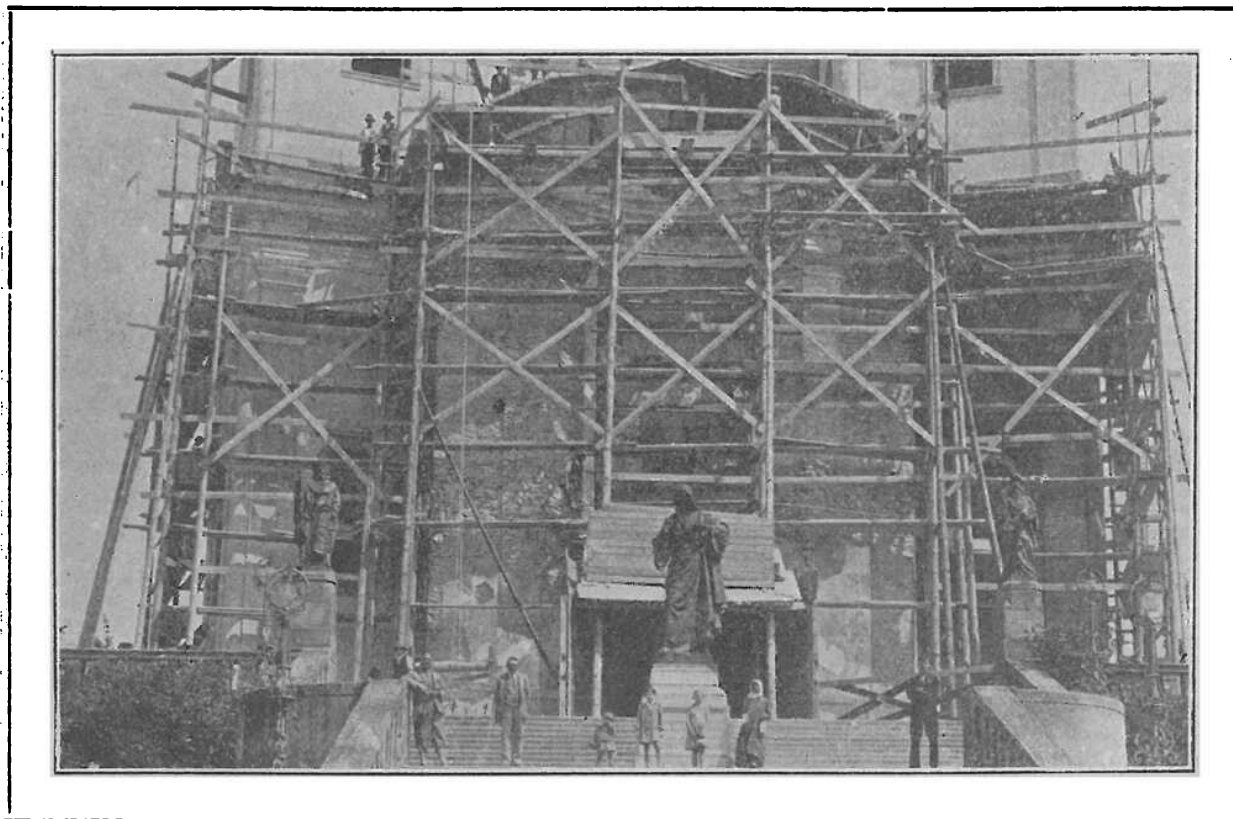
city, ba úzkostlivě je střežil, aby zůstaly pouze jeho tajemstvím. Tento zvláštní rys jeho povahy jsem jenom já důkladně znala, proto chránila jsem se, bych nevhodnými otázkami a poznámkami ho do rozpaků nevedla. A proto jsme si tak dobře rozuměli.

Dopustili jsme se tedy doma malého podvodu. Řekl rodičům, že v Národním divadle v Ostravě se dává krásný kus „Libuše“, že by chtěl, abych s ním tam šla.

Ujednáno, a my v sobotu místo do „Národního“ ujížděli na Sv. Hostýn. A ne-

blaha hodiny nestojí, ba zdá se, že mnohem rychleji ubíhají než jindy. Náš hoch nemohl se toho blaha nasytit, takže na zpáteční cestě prohodil: „Však tu nejsme letos naposled.“ Doma jsme pak s nadšením si často zpívali: „Budiž vděčně velebena,“ píseň dosud u nás neznámou.

Onen rok jsme se už na Sv. Hostýn nedostali, ač si Valoš tak srdečně toho přál. Po převratě roku následujícího 1919, byl přeložen na Slovensko do Zvoleně. Jaké bylo mé překvapení, když asi v dub-

Oprava věží a průčelí chrámu.

byla žádným výletem naše pouť. V r. 1918 posledním to roce válečném, byla největší tiseň o to nejnutnější. Mimoděk se musím vždy smáti, vzpomenu-li si na nedobrovolný sice, ale přísný, skoro velkopáteční půst, jež jsme také za oběť pouti přinesli. Ze samých ohledů na spolucestující jsme skoro 8 hodin nic nejedli, ježto jsme se styděli vytáhnouti náš černý válečný chléb, když jsme viděli, že společnost naše jest lépe zásobena aprovisací.

Než to přece u nás nic neznamenalo a ani nejmenší stín nevrhlo do naší povznesené nálady. A což, když jsme se octli v kostele, kde by jablko nepropadlo dolů, jaká byla teprve naše radost! Byli jsme šťastni a tuze litovali, že v dobách takového

nu jsem obdržela od něj pozdrav ze Sv. Hostýna! Zastavil se tam, když jel z domu, nemoha odolati touze po místu mu tak drahém.

V červenci 5. —19. chystala se od nás pout na Sv. Hostýn. Nebylo nás mnoho, pouze 80. Chystali jsme se v radostném očekávání na příští den. Na Valoše jsme tenkrát nevzpomněli, vždyť byl tak vzdálen. A přece řízením Božím přišel, ač o pouti nic nevěděl. Říkal, že jde si domů odpočinout pouze na 2 dny. Měl totiž mnoho hodin namáhavé služby, takže se cítil úplně vyčerpan.

Když však jsem se mu zmínila o naší pouti, rázem na únavu zapomněl a prohlásil, že rozhodně jede s námi. Ovšem zpátky

se už domů nevrátí, nýbrž přímo do služby na Slovensko. Úkol si uložil takto veliký, ba zdálo se mi jednání jeho nerozumné, přímo zahrávání se zdravím, při pohledu naň, jak byl zemdlený, přepadlý.

Leč Matička svatohostýnská volala, a on šel. Tam s opravdovostí pout vykonal. Vese-lá, klidná nálada přes všechnu únavu ho neopustila, byl šťasten, že je na místě mu nejdražším. Vzpomínám si na jednu pří-hodu, jež tak živě osvědčila jeho víru. Koupil si tam malou modlitební knížku. Nemoha mě nalézt, běhal za jednou naší poutnicí, by mu ji dala posvětit. Tyto modlitby mu byly nevýslovně milé, takže si je vzal i na Slovensko a na smrtelné posteli se z nich často modlíval; dala jsem mu je i do hrobu jakožto pozdrav Matičky svatohostýnské. A po celý rok jsem Valoše vůbec nepoznávala. Byl tak hodný, že si svým jemným, ušlechtilým chováním a dobrotou srdce získal lásku všech, kdož ho znali.

Než už nikdy neměl putovati na Sv. Hostýn. V polovici října téhož roku onemocněl těžce střevním tyfem ve Zvoleni. Ne-

přítomnost rodičů, které upřímně miloval, jsem mu u smrtelného lůžka nahrazovala pouze já. V nemoci stále vzpomínal na Sv. Hostýn. Umiňoval si, že vánoční svátky spolu tam prožijeme.

Poslední den svého života mi řekl: „Dnes po celou noc jsem klečel před oltářem svatohostýnským a vroucně se modlil.“ A bolestným hlasem dodal: „Vidíš, Matičko, tak rád jsem k Tobě chodil a Ty mi nechceš pomoci.“

Než P. Maria si duši jeho vypěstila ve krásný květ a ten chtěla mít pro sebe. Za několik hodin se slovy: „Ježíš, Maria, Josef — tatínku, maminko!“ zesnul tiše.

Byla to rána bolestná, div jsme pod tak těžkým křížem tenkrát neklesli. Útěchou zdrceným rodičům byla pouze vzpomínka na něžnou láskyplnou působnost P. Marie, zvláště v posledním roce jeho života, která z lehkomyšlného, světáckého mladíka vychovala svého upřímného ctitele, jehož nejvyšším blahem bylo, prožítí alespoň několik chvil u Jejího trůnu na Sv. Hostýně.

Dr. Jos. Kachník:

ÚCTA SVATOHOSTÝNSKÁ U FRANTIŠKA SUŠILA.

(Předneseno v olomouckém „Sušilu“ dne 31. října 1912.)

(Dokončení).

Trud, jenž tížil duši Sušilovu, byl ne-duh — tlučení srdce a dna — jež si uhnal při sbírání písní národních na úbočí Radhoště, kdež jej hustá mlha a deštivá nepohoda překvačila. Toužil po úlevě na úpatí posvátného Hostýna, a tuše konec svého života, přál si ve stínu Matky Boží svatohostýnské duši svou Kristu, svému Spa-siteli odevzdati. Touhu svou stále v srdci nosil, když jitřenka vycházela i když slunko k západu se chýlilo, a ztě-lesnil ji v dojemné písni „Pouť moje.“

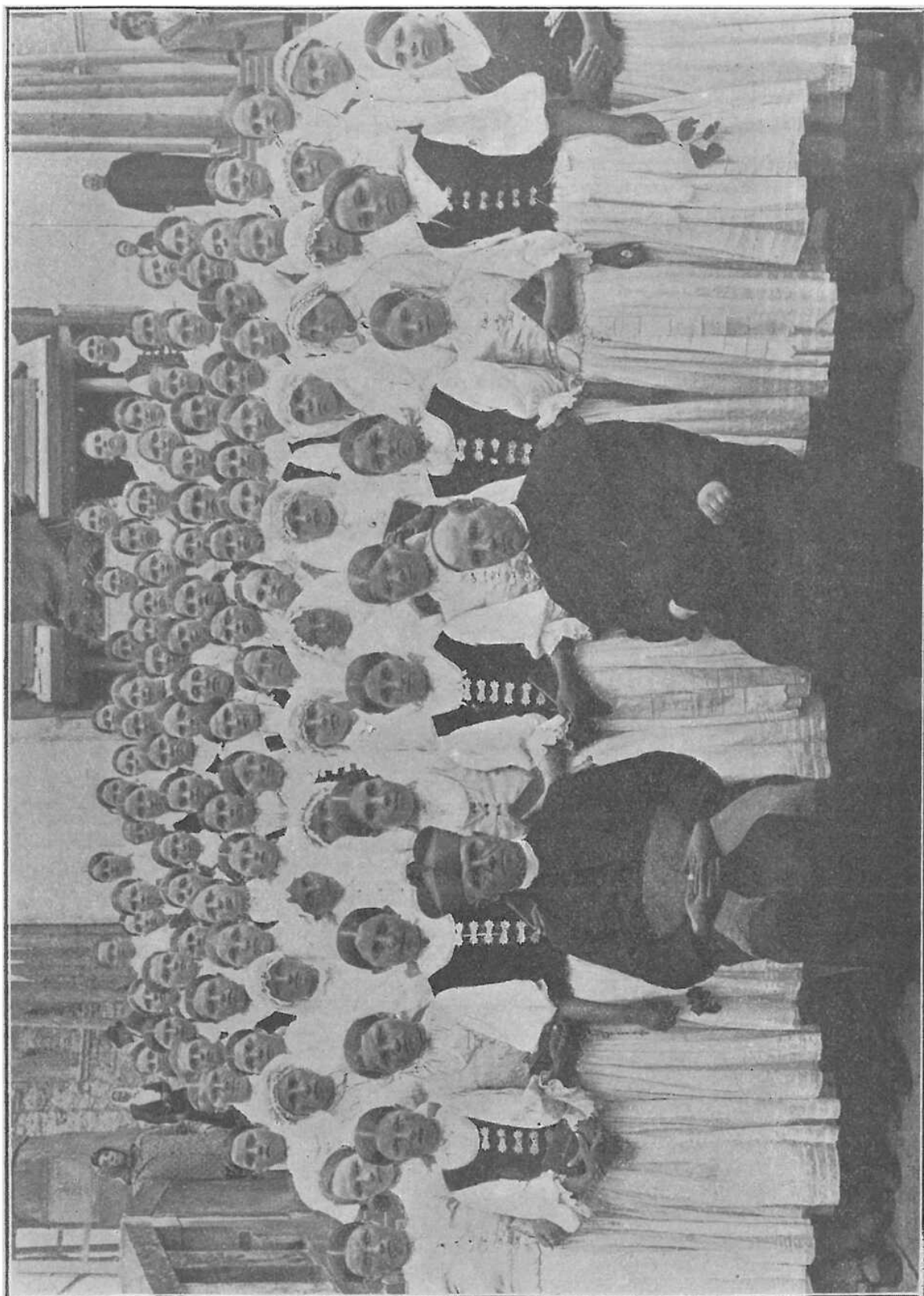
(Sebr. bás. str. 29.)

Každý tamto putuje,
kam ho mysl vede,
duše moje libuje tam ty hory šedé,
tam má mysl koná pouti,
když jest jasná, když se rmoutí.
Ony hory vysoké
k nebi hlavu nesou,
ale v úctě hluboké vidoniě se třesou,

oko jejich v pokoře
k jedné pořád hledí hoře.
Hostýne, ty důstojný,
ty's tou svatou horou;
na tobě vzduch úkojný
pro hruď věje chorou.
V duchu denně chodím k tobě,
tak ctím Pannu v každé době.
Jitřenka když vychází
o růměné záři,
mysl má ji provází
s plápolavou tváří;
neb kde vchází zoře jasná,
tamto vládne Panna spasná.
Když se běře k západu
slunko svojí drahou,
chodím na ven k ochladu
těšit se svou bláhou,
na kopečku tamto sedím,
na posvátný Hostýn hledím.
V blahém tedy pocitu
duše moje splývá,

vánek z rajských obytů mile na ni zívá,
posel to, ježž Matka lásky
posílává na obcházky.]

Nechť tam duši chorou kojím,
až se láskou s Kristem spojím.
Tužba Sušilova vyplněna. Dne 19.

Družičky z Čadce a Turzovky ze Slovenska.

Ó ty Panno přechistá,
Matko na Hostýnu!
Nechť tvá láska uchystá
byt mně ve svém stínu!

května r. 1868 odebral se do Bystřice
pod Hostýnem; dne 31. května téhož ro-
ku vydechl tam ve stínu Matky svato-
hostýnské šlechetnou duši svou v ruce

Toho, jež tak vroucně miloval. Zalkal národ český a s ním všichni národové slovanští vzpomínkami. Převezení jeho mrtvoly do Brna podobalo se vítěznému průvodu; na všech stanicích očekávaly spolky a duchovenstvo, aby daly „S Bohem“ svému miláčku. Ke hrobu doprovodili jej zástupcové české Moravy: hrabě Belcredi, Sylva-Taroucca, dr. Pražák, dr. Helcelet, Ig. Wurm; z Prahy: Štulc a Vinařický. Zemřelý bohatýr ducha, kněz učený, ale skromný. Svými písněmi cyrilometodějskými, svatohostýnskými a národními, nevyhledával Sušil básnické slávy. Sám to vyjadřuje:

Písničkář jsem? Arci jsem a budu,
sbírám písně svého národu,
a sám podle Musy návodu
písně slasti, písně zpívám trudu.
Účast ta mi dána od osudu,
aniž kladu sobě v nehodu.
Kéž jen seji nebes lahodu,
kéž jen rozkoš v srdce každé hudu!

Jeho písně nezůstaly však bez účinku. Probudily zájem o Velehrad a Hostýn. Velehrad povstal z rumu zapomutí, Hostýn zazářil zvláště letošního roku leskem, jakým se žádný chlum milé vlasti naší honositi nemůže. To z valné části dílem jest i Sušilovým. Kéž vyplní se i labutí zpěv Sušilův, jenž po smrti jeho nalezen a „Den dnů“ jest nadepsán. (Smiš. bás. str. 95.)

Kriste, světlo věčných cest,
sviř mé duši do tvých měst . . .

— — — —

Obrať k sobě národ náš,
anjely mu pošli v stráž,
rozkloň nad ním lásky duhu,
vlej svou milost do všech kruhů.
Ó dej mě tu v hrobě slast,
že kvést bude v tobě vlast,
a že v církvi k blaha zdroji,
veškeren se národ spojí!

Poutní ruch od polovice července do polovice srpna. V sobotu 19. července přišel průvod z Konicka 170 s Em. Kovářem, farářem v Kladkách a s hudbou, z Ostravice u Frýdlandu 150 s admin. Vlad. Kodítkem a z Doubravy ve Slezsku 80 s far. Kar. Bialkem. Večer byl světelný průvod.

20. července na VI. neděli po sv. Duchu průvod z Prostějova pořádaný svatopetrskou družinou 280 s prof. Dr. J. Michalským, autobusy z Kateřinek u Opavy, ze Slavkova u Brna, z Morkovic a j. — Ranní kázání měl P. Jan Hrubý T. J. z Bubenče, hrubé měl P. Cyril Jež, T. J. z Velehradu.

21. července 100 dětí a 40 dospělých z Opavy s P. J. Vondrou T. J. a J. Vernerem. kapl. v Kateřinkách; všichni poutníci přijali sv. svátosti.

23. července 60 poutníků z Rajnochovic autobusy.

24. července 14 z Frýdku autobusem.

25. července z Velkých Karlovic 250 s kapl. Frant. Poláškem a s hudbou.

26. července na svátek sv. Anny bylo dopoledne kázání a zpív. mše sv.

Celý den pršelo; Karlovičtí nemohli konati venku své obvyklé pobožnosti.

27. července autobus z Hluchova a jednotlivci. Odpoledne Orlí z Velehradu s P. Tom. Vítkem T. J.

28. července 12 kněží na duchovní cvičení, jež dával P. Jos. Bartoník T. J. z Opavy.

31. července na svátek sv. Ignáce z Loyoly, zakl. Tov. Jež., byla dopoledne slavná mše sv. s asistencí.

2. srpna průvod z Vítkovic 220 s prov. Aloisem Olšovským a s katechetou Janem Minářem, z Lichnova 134 s admin. Jos. Kuchaříkem.

3. srpna autobusy z Tvarožné (letos po druhé), z Boršova u Kyjova, z Vřesovic.

Na velké měl kázání P. Frant. Kubíček, prof. z Bubenče, jenž skoro každý týden míval kázání.

7. srpna 18 dětí z Orla s učitelkou ze Štamberka.

9. srpna za deštivého počasí průvod z Dobré u Frýdku 50, z Místku a Frýdku 260 s far. Tom. Kopeckým, s prof. náb. dr. Ant. Biolkem z Orlové a bohoslovcem, dále průvod z Vysoké u Čadcy s kaplanem.

10. srpna bylo u skály pod kopcem 12 autobusů z Ježova, z Kunzendorfu, Valašské Senice, Velké Bystřice a odjinud.

12. srpna 217 dětí a 40 dospělých z Polešovic s kapl. Frant. Dohnalem.

Prostějovská Svatojosefská beseda na Sv. Hostýn.

Žehnej, ó Maria, vlast a národ náš,

v němž Ty, ó Královno, tolik sídel máš,

Žehnej nás, ať Kristu věrni zůstaneme:

věrní Tobě, Matko, a pak nezhyne!

Každoročně konaná pout Svatojosefské besedy k Panně Marii svatohostýnské se letos opět po každé stránce skvěle vydařila. — Zvláštní poutní vlak, který vyjel v neděli 6. července z Prostějova o 3. hodině ranní, přibíral až do Nezamyslic na každé zastávce nové poutníky. Po dobu jízdy byly zpívány mariánské písně a když hlasivky vypovídaly službu, modlili jsme se růženec. V Bystřici p. H. jsme byli po 5. hodině. Zde jsme se teprve viděli a zjistili, kdo ze starých poutníků schází. Postrádali jsme manžely Talandovy, manžely Kláskovy, pí. Koudelkovou, stařečka Kaštila a j. Přesto bylo nás hodně, ač v dobu, kdy mělo se jít k vlaku, přišlo.

Po seřazení poutního průvodu ubírali jsme se Bystřicí za zpěvu nádherné písně „Chválu vzdejme Moravané“ a budili jsme pozornost. Na Hostýnku jsme byli před sedmou hodinou. Mile nás překvapily tisíce poutníků odevšad — nejvíce snad z Ostravska. Mimoděk šeptaly rty:

„Zvítězila Maria

nad Tatarů hordami,

držet bude Maria

ruku svou i nad námi!“

Celé dopoledne prodleli jsme ve chrámu Páně, u Té, ku které jsme tolik spěchali. Mnoho poutníků přistoupilo ke stolu Páně. Obědu a psaní pozdravů přátelům a známým věnována hodina. Odpo-

ledne po jedné hodině konána pobožnost křížové cesty za vedení úctyhodného poutníka p. Petrželky. Po křížové cestě a modlitbě u pomníku padlých zahájena byla předsedou Svatojosefské besedy p. Karlem Trunečkou poutní akademie. Vroucí pozdravy Panence Marii svatohostýnské pročitěně přednesly: Mařenka Gágalusová a ještě jedna maličká poutnice, na jejíž jméno si při psaní těchto řádků stůj co stůj nemohu vzpomenout. Na to pisatel těchto řádků promluvil ku shromážděným na téma: „Nezhyne rod, jenž věřit neustane, dědictví otců zachovej nám, Pane!“ Poté předseda případným doslovem akademii zakončil. Do čtvrté hodiny bylo volno, čehož využito k nákupu „vítané“ z pouti. O 4. hodině bylo sv. požehnání a po něm smutný odchod od Té, na kterou jsme se tak dlouho a tolik těšili. V Bystřici byli jsme ještě na sv. požehnání a po 7. hod. jsme vyjeli z nádraží a za opětovného zpěvu mariánských písní dospěli jsme šťastně po deváté do milého Prostějova, kde nás před nádražím toužebně očekávali naši drazí.

V neděli 20. července byla za poutníky svatohostýnské o 8. hod. mše svatá. Tím zakončena byla letošní krásná pout svatojosefská na Sv. Hostýn.

Pouť vídeňských Čechů na Sv. Hostýn. V neděli 6. července vrátili jsme se zpět. Na Severní nádraží přišel nás uvítati velký počet věřících a členů našich spolků, zvláště III. řádu i s prapory. Byl to dojemný projev náboženského a národního přesvědčení a citění, když kolem 1000 účastníků za zpěvu mariánských písní bralo se po Okružní třídě do chrámu sv. Anny v I. okrese, kde zdařilá a krásná pout sv. požehnáním s Te Deum skončena. Ač hospodářské poměry a mnohé naše jiné podniky zatěžují dosti značně náš lid, přece 110 účastníků spěchalo na Sv. Hostýn a posv. Velehrad, aby se připojili k tisícům našich krajanů, kteří v den sv. Cyrila a Metoděje sešli se ze všech krajů československých a jiných slovanských zemí, aby uctili památku našich slovanských apoštolů.

Do Bystřice pod Host. dojeli jsme za velkého vedra s hodinovým zpožděním. Po krátkém oddechu a svačině odebrali jsme se v průvodu na Sv. Hostýn, kam

jsme dorazili v 7 hodin večer. Byli jsme velmi mile a srdečně přijati vdp. P. superiorem, který vítal vídeňské poutníky, přišedší z ciziny, doma u Matičky svatohostýnské a zdůraznil jejich věrnost víře a rodné řeči.

Již dole pod Hostýnem nastínil pěknou promluvou význam Sv. Hostýna dp. P. Smolík C. Ss. R. Vedle jiných pobožností vykonali jsme na Sv. Hostýně pobožnost křížové cesty s dp. P. Masopustem, který k vůli nám přijel až ze Skalice na Slovensku, aby mezi námi pobyl a po několik dnů se s námi potěšil.

Za jeho zájem a laskavost, s jakou doprovázel nás při dojemných pobožnostech, vyslovujeme mu vroucí naše díky.

V sále na Sv. Hostýně pořádali jsme též schůzi poutníků, již zahájil vůdce vídeňských účastníků p. Kostka, uvítav dp. P. Pokorného a P. Rozkošného z řádu jezuitů na Sv. Hostýně a tam právě dlícího dp. Přibyla, prof. na odpočinku, 80letého kmeta z Prahy. Všichni tři kněží měli k nám dojemné promluvy o významu Sv. Hostýna a jeho dějinách a též o mocné přimluvě Rodičky Boží, která opravdu na Sv. Hostýně neustále divy tvoří.

Druhého dne odpoledne byla vycházka na rozhlednu a do lesního zátíší, večer pak světelný průvod. V pátek pak odebrali jsme se na Velehrad, poobědvavše ještě v Bystřici pod Hostýnem, kde jsme měli ve farním chrámu Páně svaté požehnání.

Pouť Slezanů na Sv. Hostýn. Zase nadešel dlouho očekávaný milý slezský svátek, po šestadvacáté vedl pan děkan Suchánek ze slezských vísek Slezany na Sv. Hostýn. Bez jakékoliv agitace, na pouhé oznámení v novinách a upozornění duchovních správ na kazatelně přihlásil se úctyhodný počet Slezanů k významné pouti. Mohutný vlak o 25 vozích unášel 1500 poutníků žírnými kraji požehnané Hané k Sv. Hostýnu. 15 kněží provázelo věřící lid na milou pouť.

Za zpěvu zbožných písní a vroucích modliteb bez nehody dorazil vlak do Bystřice, kde shromáždil se průvod dobře uspořádaný. Za křížem mládenci a muži, obětává kapela ze zastrčené Vřesiny, kněží, děvuchy slezské a ženy, ubírali se k památné hoře Hostýnské, kde Matka Boží divy tvoří

a s duše stírá zármutek, bolest a žal. V půl kopci promluvil p. děkan Suchánek k poutníkům slova vážná o cíli a významu pouti, posvěcení duše a polepšení vlastního srdce — vrátiti se z pouti lepším a dokonalejším člověkem. Dílo vnitřní obnovy bylo na Sv. Hostýně ihned započato. Vroucně promluvil k poutníkům dp. superior P. Vraštil, načež 15 kněží slezských a strážcové Královny Svatohostýnské zasedli do zpovědnic k dílu požehnanému, očistit duše a přivést je skrze Marii Pannu k Srdeci Páně ve sv. přijímání. Večer mohutný světelný průvod, připomínající co do vroucnosti zpěvu a nadšení lidu daleké Lourdy. „Zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria“, neslo se daleko, široko potichém chlumu hostýnském. U pomníku padlých se průvod zastavuje, znovu promlouvá neúnavný P. Vraštil, superior, děkuje padlým za oběti jejich a vybízí k vděčnosti za ně a nabádá, bychom proti hříchu vážili si svobody dítek Božích. „Odpočiňte v pokoji“, zaznívá píseň, je to modlitba matek a sester, doufajících ve shledání posmrtné.

Nastává noční klid. Poutnický dům přijal pohostinně unavené údy poutníků, jiní však, nedbajíce únavy, ve chrámě zpívali a modlili se celou noc.

Ráno pak připraven poutníkům stůl milosti Boží u sv. přijímání. Kristus Pán splynul s dušemi. Při slavnostních službách Božích na kazatelně k poutníkům promlouval p. farář Vlček ze Studénky, slavnou mši sv. za poutníky sloužil pan rada Šebela z Jaktáře za asistence faráře Kuhna z Kylešovic, Michálka z Hradce a dra Klobouka z Polanky. U Slezské kaple o nutnosti katolické akce, o spolupůsobnosti všech pro záchranu duší a uhájení a vydobití práv pro katolický lid mluvil přesvědčivě a důrazně pan poslanec Rýpar. Vděčně byla slova jeho přijata a srdečnou ovací vřesinské hudby odměněna.

Na Sv. Hostýně zajímal poutníky nově postavený vodovod, poutaly práce opravné na chrámě prováděné. Budou to práce nákladné, ale věřící lid svými milodary rád přispěje a okráší místo Moravanům tak drahé, aby se zastkvělo krásou důstojnou Matky Boží. Nedivno potom, že loučení se Sv. Hostýnem bývá tak těžké, že odcházející obrací se zpět a z hloubí duše

štká: „S Pánem Bohem, Matko milá, měj nás v své paměti, jak Matka své děti.“

VI. pouť severomor. katolíků na Sv. Hostýn. Roku 1924 po prvé vypravili se naši severomoravští katolíci na posv. místa moravská Sv. Hostýn a posv. Velehrad, a od té doby putují tam každoročně. Jen loňského roku, kdy náš lid v masách byl v Praze, tato pouť odpadla. Když jsme se však chystali k letošní pouti, měli jsme jisté obavy, zda se pouť zdaří, neboť hospodářská tíseň mnohého zdržela doma.

do Olomouce přijímali jsme poutníky, v Olomouci přisedlo 6 poutnic z Vel. Opatovic. V Přerově byla malá zastávka, a už uháněl vlak k Hulínu. Za Přerovem pozdravil naše poutníky dp. P. Havlíček, který jiná léta jezdíval s námi, letos nemoha jet, aspoň vlak náš pozdravil.

V 10 hodin byli jsme v Bystřici p. H., odkud po maličkém zotavení za zpěvu písně „Usedla si holubice čistá“ postupovali jsme na posv. chlum. „Hotel Ilgner“, který šel v čele průvodu, vedl nás starou

Dívky z Uherského Ostrohu.

Nicméně, byť počet poutníků byl menší, přes to zúčastnilo se pouti na 260 poutníků ze všech částí sev. Moravy. Největší počet měly farnosti Zábřeh, Bludov, Lesnice, Postřelmov, Jakubovice a Cotkytel. Doprovázela nás hudba svěbohovská, pod řízením vždy ochotného kapelníka p. Jaroslava Odstrčila.

V pátek ráno 11. července byla o 5. hod. ráno ve farním kostele v Zábřeze mše sv., načež v průvodu za zpěvu písně „Bože, co's ráčil,“ jsme se ubírali na nádraží, kde bylo pro nás připraveno pět osobních vozů, takže pohodlně jsme se mohli usaditi. O 6.24 hod. vyjel vlak. Poutníci se modlili, zpívali, pozorovali krajinu, hospodáři posuzovali úrodu atd. Až

cestou, a tu jsme se všichni pořádně zapotili. Za to však o 12. hod. byli jsme už nahoře. Dp. superior P. Vraštil nás přivítal a za chvíli jsme vcházeli do posv. svatyně, a pozdravili korunovanou, vítěznou ochránkyni Moravy. — Po uvítací pobožnosti si šli poutníci obstarati noclehy, které dostali v nově vystavěném Poutním domě, který jest velmi pěkný.

O 3. hod. přistoupili jsme všichni ku sv. zpovědi, chtějíce dokázati, že takovou pouť konáme na prvním místě pro blaho a posílení své duše.

O 5. hod. byla v sále starého hotelu obvyklá akademie. Zahájena byla fanfárami z Libuše, a pozdravem vůdce pouti dra Koláře. Za předsedkyni akademie zvolena

pí. Kadlecová z Hrabové, místopředsedkyněmi pí. Švédová M. ze Zábřeha, pí. Maulerová z Leštiny a pí. Hufová z Bludova. Nejprve promluvil dr. Kolář, jak brániti se proti plamenům nevěry, která se na Moravě šíří. — Pozdravy přednesly: Slč. A. Němcová ze Zábřeha za Mar. družiny, slč. Macáková z Rovenska za Orla, pí. Maulerová za katolické ženy z Leštiny, rev. Tomášek z Ameriky za kat. Čechy americké, Msgr. Jemelka, sekretář Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje za Apoštolát a superior P. Vraštil za Sv. Hostýn. Vzácné myšlenky a pokyny jednotlivých řečníků byly vděčně přijaty a jistě, že nezůstanou bez účinku. Hudební čísla vyplňovala jednotlivé body akademie.

O 7. hod. kázal dp. superior Vraštil o tom, čemu nás učí Matka bolestná, načež bylo sv. požehnání. — O 8. hod. byl světelný průvod, při němž se zpívala píseň „Tisíckrát pozdravujem Tebe“. Průvod byl skončen u pomníku padlých vojáků, kde po příslušné promluvě dra Koláře byla vykonána dušičková pobožnost. Po večerní modlitbě šli někteří spat, jiní poseděli chvíli při koncertu naší hudby.

V sobotu o 6. hod. měl nadšené kázání dp. P. Kobza z Lesnice, jenž vybízel k důvěře v P. M. Následovala sl. poutní mše sv., kterou celebroidl dr. Kolář za assistance P. Kobzy a dp. P. Jaška z Bludova. — O 1/2 9. hod. byla křížová cesta, kterou vedl dp. P. Jašek, a hned po ní v kapli bl. Jana Sarkandra pobožnost za vyprošení povolání kněžských. — O 1/2 11. jsme se loučili. Po promluvě p. superiora Vraštily, rozloučil se dr. Kolář s Královnou hostýnskou a nastoupena zpáteční cesta za zpěvu písně „Nastokrát buď pozdravena“. Smutně se mnozí poutníci ohlíželi k osvětlenému oltáři s prosbou a touhou zase brzy přijíti.

I. turnu kněžských exercicií na Sv. Hostýně ve dnech 14. — 18. července zúčastnilo se z diecése olomoucké 23 kněží: Dr. A. Breitenbacher, arcib. archivář v Kroměříži, Ed. Tabáček, far. ve Švábenicích, Raf. Rozsypal, kapl. v Přerově, Fr. Mokroš, far. ve Vítkovicích, Jan Tomšů, kapl. v Trnávce, Ig. Ott, kaplan v Lipově, Kar. Kubíček, katech. v Holešově, Flor. Flora, far. ve Vilémově, Jos. Jurák, kapl. ve Štramberku, Fr. Čermák, kaplan v Du-

bě n./M., Pav. Kvasnička, prof. v Holešově, Jak. Otáhal, far. v Brumově, Jul. Smolka, far. v. v. v Příboře, Jan Krejčíř, far. v Bílé, Jan Myška, prof. v Kroměříži, Msgr. dr. In. Obdržálek, far. v Hor. Moštěnicích, Msgr. R. Nejezchleba, prof. v Mor. Ostravě, Jan Kleveta, katech. ve Vel. Bystřici, Aug. Chmelař, far. v Loukově, Fr. Špaček, v. super. v. v. v Kroměříži, Aug. Neoral, far. v Ludslavicích, Václav Dostál, far. v Kurovicích, Jos. Motal, prof. v Kroměříži; z brněnské 12: Fr. Pořízek, děkan v Dol. Bojanovicích, Jos. Pluskal, far. v Mohelně, Jos. Tužín, far. v Šardicích, Jan Kolísek, far. v Dukovanech, Karel Kolísek v. super. v. v. v Brně, Boh. Mikuláš, prof. sem. v Brně, Ant. Zeman, kapl. v Nov. Městě, Bohumil Kolísek, katech. v Podivíně, Fr. Běloch, katech. v Hodoníně, Jos. Čermák, katech. v Blansku, Aug. Štrof, kaplan v Líšni u Brna, Václav Kostiha, kaplan v Hovoranech; z česko-budějovické: Karel Václavek, far. v Pošné, K. Svoboda, far. v Cetorazu; z vratislavské: Frant. Karas, far. v Michalkovicích; z Užhorodu: škpt. duch. Ant. Koutný. Celkem 39 kněží. Exercicie dával P. Josef Bartoník T. J. z Opavy.

II. turnu kněžských exercicií na Sv. Hostýně od 28. července do 1. srpna zúčastnilo se 14 kněží. Z olomoucké arcidiecése byli: Msgr. Maxmil. Lubojacký, děkan v Paskově, Frant. Kozumplík, far. v Roubaníně, Eduard Zlámal, far. na vdp. v Přerově, Frant. Dohnal, kapl. v Polešovicích, Vojt. Jestřibek, katech. v Rožnově, Frant. Úlehla, katecheta ve Zlíně, Josef Klos, far. ve Stražisku. Z brněnské: Msgr. Jan Švestka, profesor v Brně, Leop. Bureš, far. v Blansku, Ant. Votoupal, prof. v Boskovicích, Osv. Ryšánek, duch. správce v Biskupicích, Otto Vykoupil, administr. v Olši. Z král. hradecké: Josef Jilek, far. v Osice, Frant. Mimra, farář v Bystré u Nov. Města n. Mět.

Úmrtí. V sobotu 9. srpna zemřel v Žalkovicích u Říkovic, byv raněn mrtvicí farář Frant. Husička. Delší dobu churavěl a 5. srpna na svátek Panny Marie Sněžné byl ještě na pouti na Sv. Hostýně. Pohřební průvod vedl předseda Matice hostýnské nejdp. prelát Frant. Valoušek. Requiem měl nejdp. kapitolní děkan Cyr. Bařinka.

Cyklistický sbor Haná pořádal v neděli 3. srpna pout na Sv. Hostýn. Od budovy „Našince“ vyjeli účastníci o půl 5. hod. ranní. Pouti se účastnilo 28 členů. Účastníci šťastně dojeli do Bystřice p. H., kde si uschovali kola a pak vykonali pout na Sv. Hostýn. Byli přítomni mši sv. a poutní pobožnosti. Odpoledne byla malá schůzka v Poutním domě na Sv. Hostýně. Po sv. požehnání vydali se na zpáteční cestu. Loni i letos vydařila se pout k Matce Boží velmi dobře a zajisté, že i na rok všichni se zase této pouti účastníme.

Nové překrásné území turistické otevírá se turistice novou silnicí Bystřice pod Hostýnem — Vsetín. Už loni zmínili jsme se o stavbě této silnice, která otevírá zcela neznámé překrásné končiny veřejnosti. Kdo jede vlakem od Bystřice pod Hostýnem k Valašskému Meziříčí, jede nepřetržitě podél táhlého horského hřbetu a to pod jeho severozápadními a severními svahy. Nová silnice vine se po jižních svazích tohoto hřbetu, překračujíc jeho mohutné odnože, táhnoucí se od hlavního hřbetu na jih. Už pohled na Hostýn s této silnice stojí za cestu sem. A čím dále a čím výše otevírají se nové skvělé obrazy očím poutníka, i není pochyby, že tato cesta bude nejnavštěvovanější jak pěšími turisty, tak i automobilisty. Hostýnu dostává se skvělého doplnění. A jím vlastně tato skvělá partie končí. Na Tesáku, dvě a půl hodiny cesty od Hostýna, staví se už také turistická útulna. Bude tam stát myslivna, při které přičiněním Matice hostýnské a odboru KČST v Bystřici pod Host. zřizuje se už turistická útulna, tak že tu bude už při otevření silnice o turisty dokonale postaráno. Na tuto silnici staví se přípojka z horské obce Rusavy, čímž vlastně otevřeno bude celé neznámé území, ležící těsně u samé Hané, ale dosud navštěvované jen málo vyvolenci, kteří už dávno vychutnávají krásy tohoto kraje, těšíce se sobecky, že jsou tam dosud sami. Tomu jistě napříště nebude. I samé Bystřici pod Hostýnem vyplynou z nové silnice dalekosáhlé úkoly, neboť silnice otevírá tak nádherně položená klimatická místa, že tu jistě b. z. vzniknou nové podniky. A město Bystřice pod Host. nepochybně také vytěží z této okolnosti, co se vytěžit

dá. A kdyby se podařilo k nové silnici postavit spojkou, buď z Fryštáku nebo Lukova přímo na sever, dostali bychom komplex přírodních krás na samém kraji Hané, který by vítězně soutěžil s ostatními našimi horstvy. (Z našich hor a lázní 19./VI. 1930.)

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V červenci 1930.

2.	bylo lidí v kostele	4800	a u sv. přijímání	1028
5.	" "	5500	"	1360
6.	" "	9700	"	3331
8.	" "	1700	"	1430
12.	" "	370	"	316
13.	" "	5300	"	2136
14.	" "	370	"	312
20.	" "	3600	"	1242
26.	" "	480	"	440
27.	" "	1700	"	710
Ve všední dny úhr.		3715	"	2288

Úhrnem 37235 " 14593.

Mši sv slouženo 529.

Povětrnost v červenci. Sucho, které nastalo v červnu, trvalo skoro do polovice července. Prvních pět dní v červenci bylo jasných a teplých; od 3.-7. července v poledne vystoupil teploměr nad 25 st., dalších šest dní se již obloha zatahovala mraky, z nichž skoro každého dne, počínajíc 12. červencem, až do konce měsíce, padal déšť v různém množství: 14./VII. 14 mm, 18./VII. 30 mm, 26./VII. 12 mm. Za celý měsíc napršelo 94 mm. Toto množství nedosáhlo 50letého průměru, který jest 115 mm, ale značně se k němu přiblížilo. Zazelenal se zežloutlý trávník u staré křížové cesty od poutníků pošlapaný Zemáky, jichž bylo málo pod kopcem, začaly se rozmnožovati. Průměrná teplota 15.9 st. se téměř rovná 25letému průměru za červenec, jenž obnáší 15.1 st.; průměrná ranní teplota byla 14.3 st., polední 19.2 st., večerní 14.6 st. Nejchladněji bylo 13./VII. a to 7 st. a ve dny okolo 13./VII. Zajímavé jest, že letos, ač bývalo velké horko, nedosáhla teplota na Sv. Hostýně 30 st. Bouřky jsme pozorovali v pěti dnech: 17., 18., 23., 24., 29. července; byly celkem slabé, pokaždé jen několikrát zahřmělo. Silný vítr: 6., 8., 17., 20., 24.-26. července; nejsilnější byl 25. července, kdy trhal plody jeřabin a shazoval je dolů. Z 93 pozorovaných větrů válo jich 56 od západu. Mlhy byly 12., 14., 16., 19., 24.-26., 28./VII. Buchlov bylo viděti ve 20 dnech a Kriváň jedenkrát. - V minulém čísle bylo uvedeno pravidlo zkušeného lesníka o vlivu měsíce na počasí. Tento lesník pozoroval také, že měsíc má vliv na zvěř a na lesní stromy. Když měsíce ubývá, bývají prý zajáci a pernatá zvěř ospalí a umdlení, takže je lze snadno zastřeliti, kdežto před úplňkem na dosřel utíkají před střelcem. Jedlová větev uřezaná po úplňku vydrží dlouho čerstvá, kdežto uřezaná, když měsíce přibývá, brzy vadne a usychá. Staří stolaři v horských krajinách zhotovují nábytek jen ze dřeva káceného po úplňku měsíce, protože déle vydrží, nepráchniví a odolává červům. — Kdo se zajímá o přírodu, ať zkusí, měl-li lesník pravdu!

Rozšíření sítě meteorologických stanic. Mezi několika svazy, které mají zájem na turistice a propagandě čs. horských klimatických míst, jedná se o zbudování meteorologických pozorovacích stanic. Účelem těchto stanic má být zjišťování, jak je který z krajů slunný, a jaké jsou povětrnostní poměry se zvláštním zřetelem ke klimatickým výhodám a podmínkám pro léčební význam míst. Zatím máme v republice pozorovací stanice podléhající státnímu ústavu meteorologickému v Praze. Jsou to z horských hlavně stanice: Ďumbír, Tatranská Lomnice, Matliary, Popradské a Štrbské Pleso, Čerchov, Pancíř, Jánské Lázně, Milešovka, Sv. Hostýn, Polom, Lysá Hora. Kromě toho pracuje Praha s říšskoněmeckými stanicemi Sněžka a Klinovec. Přes potíže finanční podařilo by se jistě zbudovat ještě mnoho stanic nových. Obtíže spočívají spíše v otázce, kdo tyto nové stanice bude obsluhovat. Zjištění dat a jejich registrace vyžaduje nejen určité vědomosti, ale hlavně mnoho času, trpělivosti a stálosti. V létě a v zimě, kdy majitelé chat a horských hotelů mají sezonu, nebude jim při nejlepší vůli možno zaříditi pravidelnou obsluhu pozorovacích stanic. Na získání placených sil či přímo zřízců, nelze zatím pomýšlet.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v pořádných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče od Ježíška, sv. Janu z Boha děkují plněc slib: A. Š. ze Spišské Nové Vsi za uzdravení dcerušky, která tak těžce onemocněla, že se lékaři vzdali naděje na uzdravení. Byli jsme připraveni na její smrt. Za měsíc měla jíti se svým bratrem k prvnímu sv. přijímání. Bylo mi těžko, že jí Bůh nedopřeje té největší radosti. Proto jsem ve dne v noci prosila Matičku Boží, která divy tvoří, za uzdravení a slíbila jsem, že osobně přijedeme poděkovati. Dceruška se tak rychle uzdravovala, že byla i u sv. přijímání i se mnou na pouti na Sv. Ho-

stýně. — M. L. ze Záhlinic za pomoc při operaci trombosy v noze, též dceři při velmi nebezpečné operaci bylo pomoheno. — Opavanka za vyslyšení prosby — čtenářka z okolí Kelče za uzdravení — A. F. ze Suché Lozy za uzdravení očí — M. D. z Bosonoh za uzdravení z vážného neduhu — čtenářka z Dřínova za vyslyšení prosby — rodina z Mor. Ostravy za vyslyšení v těžké záležitosti — čtenářka z Českého Těšína za uzdravení, když měla velké vnitřní bolesti — z Prusinovic za vyslyšení prosby — J. W. z Vítkovic za vyslyšení — B. B. z M. Ostravy za udělení mnoha milostí — ctitelka P. Marie z farnosti Kelečské za pomoc v mnoha záležitostech — A. S. z H. za šťastný výsledek operace — A. T. z Drahotuš za vyslyšení prosby a za udělená dobrodiní — N. M. z Dětkovic u Prostějova za uzdravení chlapce — B. K. z Velešovic za uzdravení bez operace — čtenářka ze Křtomile za vyslyšení prosby — N. z Vávrovic za uzdravení a pomoc v různých záležitostech — K. F. z Polanky za uzdravení — F. R. z Brna za vyslyšení — N. z Kyselovic za uzdravení dítky — rodina M. ze Snovídek za uzdravení v těžké nemoci — rodina P. a K. z Rychlova za uzdravení v těžké nemoci — rodina N. z Vítkovic za vyslyšení prosby — A. P. z M. Ostravy za udělená dobrodiní — M. J. od Uh. Brodu byl stížen velmi bolestnou a zdoluhavou nemocí. Lékařská pomoc byla marná. Když jsem se obrátil k P. M. svatohostýnské, vzala nemoc tak náhlý obrat, že se tomu známí divili — členka křest. jinochů a dívek z Drnovic za vyslyšení prosby.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

F. P. prosí o pomoc v těžké záležitosti — N. N. za vyslyšení prosby — N. z B. za uzdravení — F. S. za pomoc Boží — čtenářka z L. za uzdravení a osvětlení — F. S. od Frýdlantu za pomoc v tísní — K. a A. B. z Čech za uzdravení — N. z Brušperka za uzdravení a obrácení nemocné osoby.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé členářské rodiny hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

Srdečný pozdrav posílám Matce Boží svatoh., s kterou jsem se tak žalostně a bolestně loučil. Mé srdce a má mysl je každý den tam při Matičce Boží. Pokládám se za šťastného, že jsem tam mohl jíti. Jen jsem si málo obrázků koupil a a každý by chtěl mít tak pěkný obráček Matky Boží! Posílám Vám obrázek na ukázkou a kupte mi takových dvacet. A. P., krejčovský pomocník ve V. při Žilině na Slov.

J. K. z Černína u Znojma vzpomíná v dopise na nezapomenutelné dojmy při pohledu na chrám hostýnský, při vzpomínce na pobožnosti a na tolik tisíc poutníků, takže by každý rok chtěl putovati na Sv. Hostýn.

Dopis z Dražanské vysočiny uveřejněný v květnovém čísle vyvolal ohlas i v Americe. F. Fojtík Phillips Wis. si vzpomíná také na hostýnskou pout. Když měl 18 let šel s Brumovskými na pout v papučích jako ona slečna z dražanské vysočiny. Papuče nesl na plecích a jen když se šlo přes vesnici, obul si je, protože se v nich potily nohy. Z vizovského kopce ukazovali, novákům, v kterou stranu je Sv. Hostýn. Ještě všecy písne umí, které zpívali na pouti. Když bylo na Sv. Hostýně mnoho lidí, chodívali na noc do Bystřice. Jako děti čekali poutníky se vracející s velikou radostí pod dědinou. U kříže se poutníci dlouho modlili a pak rozdávali dárky s pouti. Když v Americe přijde na poštu a je tam sešit z Hostýna, strhne obálku a políbí poutníci Pannu Marii. Každého roku všechny sešity urovná a má již osm pěkných, poučných knížek. Přeje si, aby usedlí v Americe z farnosti brumovské a valašsko-klobucké odebírali Hlasy a pozdravuje své rodáky a redakci Hlasů.

Z Opavy. (Pout dítek na Sv. Hostýn.) Dávná touha našich pracovníků, vypravit dětskou pout na Sv. Hostýn, stala se skutkem tento týden. Dobročinnost neznámých dárců umožnila, aby i ty nejchudší dítky mohly se zúčastniti. V pondělí o 7. hod. už sbíraly se hloučky dítek u kostela sv. Jiří, aby o 8. hod. mohly odjeti. O 12. hod. jsou už v Bystřici. Malé občerstvení a posilnění, a hned nastoupěna cesta na Sv. Hostýn. Bylo radostno pozorovati i ty

nejmenší čáparty-poutníky, jak radostně kráčeli do známého kopce svatohostýnského, který i mnohého dospělého zmůže. Na kopci u kaple vítá poutníky dp. Rozkošný. Po příchodu do kostela sv. požehnání. Pak hned do nocleháren obhlédnout místčka k odpočinku. O 5. hod. přípravná promluva k sv. zpovědi, kterou mel dp. Verner z Kateřinek, pak sv. zpověď a a Křížová cesta. O 8. hod. večere a pak všechno uléhá k odpočinku. Ráno o 7. hod. už jsou všichni na mši sv., při níž všichni přistoupili ke stolu Páně. Po mši sv. uděloval primiční požehnání dp. Seidler. Pak snídání prohlídka musea, výstup na rozhlednu - a hlavní věc - nákup památek. O půl 1. hod. rozloučil se s poutníky srdečnými slovy P. Kubeš, který celou výpravu vyprovodil. Ještě naposledy pohledli všichni na svatyni a už ubírají se k nádraží. Cesta plynula pěkně a v 8 hod. je pout v Opavě, kde je uvítána množstvím známých, kteří přišli malým poutníkům vstříc. Průvodem se šlo pak do kostela sv. Jiří, kde všem dojmavými slovy poděkoval dp. Vondra, který měl pak sv. požehnání, jímž krásná tato pout ukončena. Jest nutno poděkovati všem, kdož se o výpravu přičinili, zvláště sl. Kolo-vratové, která dětské besídce cele se věnuje. Dá Bůh, že příštím rokem pout zase bude uspořádána, a ještě ve větším měřítku. Tak jistě budou si dítky od mladých let zvykati uctívati Matičku Boží, Pannu Marii, která jim za to bude dobrou opatrovnící po celý život. -vk-

Z pouti na Sv. Hostýn. Pout z Přívozu na Sv. Hostýn se již takřka stala obvyklou. Letos byla stanovena na 12. a 13. července. Letoší vedro nás před poutí plnilo obavou, že na Sv. Hostýn přijdeme úplně propoceni. Ano, přišli jsme promočeni, ne však potem, ale dlouho toužebně očekávaným deštěm. V sobotu 12. července již po páté hodině trousili se do kostela poutníci, mnozí již v Přívoze přistoupili ku stolu Páně. Po mši sv. průvodem ubírali jsme se na nádraží. Mnozí doprovázeni byli svými příbuznými. Ještě krátké rozloučení z oken vlaku, a již nás železný oř unášel k cíli naší pouti. Dospělí se modlili i zpívali, děti a zvláště ti, kteří jeli s námi ponejprv, pozorovali krajinu. Brzy zatáhlo se nebe černými mraky a již de-

škové krůpěje skrápěly na rychle zavíraná okna. Vzduch se ochladil. Jelo se příjemně a všichni se těšili, že dešť ustane dříve, než dojedeme do Bystřice.

A ustal. Mraky však stále hrozivě se vznášely. Proto rychle jsme za zpěvu mariánských písní a pak modlitby sv. růžence spěchali nahoru. Ani u sv. Antonína jsme se nezastavili. Vždyť opět začalo poprchávat. A přšelo vytrvale po celou další cestu. Stromy nás s počátku trochu chránily. Mnozí již i zpoceni i trochu promočení ani u pramene se nezastavovali. Přímo po schodech vzhůru. Obraz v průčelí kostela nás nevitál jak obvykle. Vždyť celý kostel je obklopen lešením, dostává nový šat a obraz je přikryt. Jen vloni měděným plechem obité věže a bání kynou nám na pozdrav. Zvony hlaholí a naši poutníci za doprovodu hostýnského kněze vstupují do mariánské svatyně. Těm, kteří putovali po nejprv, úžasem až dech se zatajil při pohledu na červené lampičky po obou stranách kněžiště a zvláště při pohledu na milostnou sochu, reflektorem ozářenou přímo pohádkově. Poutníci ve zbožném zánícení klesají na kolena, koří se Bohorodičce a vycházejí z kostela hledat noclehy.

Dešť ustal. Šat větrem pomalu usychal. Trochu chladno. Zbožný lid nedbal a koná pobožnost křížové cesty. Znova mraky se honí, začíná poprchávat, lid toho nedbá a za deště naslouchá u 12. zastavení nové křížové cesty pěkným básničkám družiček i přednesu dospělých a dětskému zpěvu. Jen na chvíli někteří schovávají se pod střechy zastavení nové křížové cesty.

Opět dešť ustává. Krátká vzpomínka věnována padlým u jejich pomníku a všichni spěchají do kostela k sv. zpovědi, aby ulehčili svému svědomí, pokoj a mír zjednali srdci.

Téměř současně s námi připutovali na Sv. Hostýn také poutníci z Č. Těšína a opět za deště přicházeli nové a nové menší i větší průvody. Všichni zdržovali se nejvíce v kostele, kde aspoň nebyl tak veliký chlad.

Večer před sv. požehnáním o úctě a lásce k Panně Marii krásně kázal vldp. P. superior Vraštil. Světelný průvod k žalosti poutníků odpadl pro veliký vítr. Zpovídalo se do 10. hodin, a nastává noční klid. Ale již kolem 3. hodiny zní zvon, lid ry-

chle vstává a spěchá do chrámu. Při každé mši sv. mnoho věřících přistupuje k sv. přijímání. O půl 8. hod. vystupuje na kazatelnu Msgr. Jemelka z Olomouce a následuje slavná mše sv. za průvod převozský, při níž zazpívala procitěně „Ave Maria“ pí. Staňková-Andrýsková. Mezitím přicházejí stále nová procesí a zvláště velké z Brna. Kostel je tak přeplněn, že P. superior prosí všechny, kteří již byli na několika mších sv., by na chvíli odešli z kostela a udělali místo těm, kteří na mši sv. ještě nebyli. Lidé jen neradi z kostela vycházeli, vždyť u P. Marie jim bylo dobře a venku po parných dnech zima téměř sibiřská. Dešť ustal docela. Až na zimu bylo pěkně, byl i pěkný výhled do kraje. V poledne po sv. požehnání rozloučili jsme se se Sv. Hostýnem a vraceli se zpět. Tentokrát se všichni zastavili u vody i u sv. Antonína. V Bystřici čekal již na nás a poutníky z Č. Těšína zvláštní vlak a unášel nás k Ostravě. Za jízdy vlakem opět poprchávalo. V Ostravě však bylo pěkně. Poutníků bylo téměř 400. Naproti nám přišel vldp. rada Karel Petr a četní příbuzní poutníků, takže velkém průvodu jsme kráčeli k ozářenému chrámu Páně, kde slavným „Te Deum“ byla pout-
skončena.

D. Hoštický.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Duchovní obnova pro laiky. Napsal Karel Plater, T. J. Přeložil z angličtiny Dr. Karel Vrátný, 8°, 84 stran kartonováno Kč 5.—. Vydalo Cyrillo-Methodějské nakladatelství Gustav Francel v Praze I.-536. — Platerova rozjímání pro laiky „Duchovní obnova“ jsou výbornou knížkou duchovní četby při exerciciích pro katolíky, které rok od roku se těší větší účasti a oblibě. Těm pak, kteří se exercicií z kteréhokoliv důvodu nemohou účastnit, jest třeba zvláště dáti tuto knížku do ruky. Je psána tak přesvědčivě, že přinese do jista dobré ovoce jak čtenáři a prospěje i duchovnímu správci na osadě, postará-li se o vhodné a hojné její rozšíření mezi věřícími. Vřele doporučujeme tohoto tichého a nevtravého apoštola moderní pastore.

N. z Kurovic — N. N. na poděk. — N. N. poutnice — N. Lišková, Záhlinice — K. Pavelková, Mor. Ostrava — K. Brzobohatá, Napajedla — Poutníci z Kozlovic u Frenšt. — N. Manželé z Malhotic — N. N. z Vidně — V. Vítek, Orlovice — M. Janečková, Býškovice — Čten. Hlasů od Přerova — N. N. ze Zborovic — A. Novák, Dol. Těšice — Dp. Frant. Kubiček, arcib. notář, Klášterec — 40 Kč: Fr. Ryšavá, Brno, na poděkov. — A. Buránová, Pašovice — K. Válek, Příluky — Moravští poutníci (Dělničky) z Bratislavy o pouťi do Mariáálu, zaslal Jos. Holík — 30 Kč: B. Pávková, Brno — H. Michalíková, Mor. Ostrava — N. N. z Brna — M. Rykalová, Klimkovic, Slez. — K. Báfa, Zlin — B. Adamčíková, Videň — Jos. Vaj-

ďáková, Videň — N. N. ze Zborovic — N. N. z Prosenic — A. Sedlaříková, Hlinsko na poděk. — A. Trnová, Drahofuše — B. Stojan, Bilany — 25 Kč: N. N. Nové dvory — J. Lorenc, prof. z Břeclavi — N. Nepustil, Kostelec u Prostějova — 20 Kč: Fr. Jeřábek, spr. v y. Luhačovice — A. Nováková, Brušperk — Fr. Čuba, Rajnochovice — N. N. Prusinovice — M. Kozáková, Rychlov — M. Novosádová, Brusné — A. Kudlík, Radkovy — L. Čanková, Pašovice — A. Zamazalová, Malhotice — N. N. z Dřevohostic — Rod. Chudárková, Libosváry — N. N. Kozlovic — J. Vojáčková, Kvasice — F. Kratochvil, Dambořice — M. Holubová, N. Jičín, — A. Holánová, N. Ves n. Met. — N. N. z Prostějova. (Pokračování na příloze).

DOBŘÁ ČETBA.

Život Krista Pána podle čtyř evangelií. Napsal P. B. Spáčil T. J. Sv. I. Skrytý život Krista Pána. 8°, 167 str., Kč 10.—. Vydalo Cyrillo-Methodějské knihkupectví G. Franci v Praze I.-536. — Mile překvapil nás prof. Spáčil původním dílem, v němž podává život Krista Pána v rozjímáních. Práci svou rozvrhl na pět svazků, z nichž první právě vychází a ukazuje nám metodu autorovu. Prof. Spáčil probíráje v něm skrytý život Krista, uvádí vždy plný text některého odstavce Písma svatého podle harmonie čtyř evangelistů a pak podává náčrtek jedné nebo několika meditací na základě textu, činí tak proto, aby kněží v rozjímání pokročili, mohli rozjímati i bez příručky a bez náčrtů, přímo podle evangelického textu. Aby nebylo ani nejmenší nejasnosti o smyslu textu, připojen bohatý výklad. Knihou Spáčilovou se nám dostává vzácné příručky, po níž jsme již dávno toužili. Nepochybujeme, že každý duchovní si ji opatří, neboť i kněz v rozjímání méně vycvičený získá dobrý návod a pro začátek může voliti meditace jednodušší a názornější.

Kalendáře Matice Cyrilometodějské vyjdou letos nově zdokonaleny — budou mít uměleckou přílohu českého malíře Ditěte, obraz Božského Srdce Páně. Je to jeden z nejkrásnějších výtvorů malířství, a zarámován tvoří vhodnou ozdobu katolického příbytku. Proto nemeškejte včas si zajistiti aspoň jeden matiční kalendář.

Poutník Svatohostýnský, Stráž Moravy a Posel Apoštolátu jsou po 6 Kč, **Kalendář Matice** za 12 Kč, **Cyrilometodějská Rodina** za 18 Kč, vázané jsou všechny o 2 Kč dražší. — **Matice Cyrilometodějská, Olomouc, Wilsonovo** 16.

Cizojazyčná literatura.

Z nakladatelství Herderova, Freiburg im Breisgau.

Zeremonienbüchlein. Von J. Müller S. J. 12. vydání. Stran 304. Cena 3.50 M. — Doporučujeme vřele tuto praktickou příručku pro kněze a bohoslovce, která obsahuje vše nutné pro praxi: pro mši sv., odpolední bohoslužby, svatý týden, sv. svátosti a svátostiny, breviář. Připojena je i hudební část. Je to snad nejlepší příručka tohoto druhu.

Lebenskameradschaft. Von M. Hessberger. — Stran 40. Cena 0.60 M. — Snoubenci a manželé dojdou štěstí životního a časného pouze tehdy, zachovávají-li desátero Božích přikázání. Tato knížka je o tom poučí slohem prostým a všem srozumitelným.

„Werden einer Heiligenseele.“ Napsal P. Peter Sinthern T. J. Stran 330. Cena 8.50 S. Vydalo Marianischer Verlag. Innsbruck. — Toto cenné dílo ukazuje „malou světici“ sv. Terezii Ježíškovu ne v její nadpozemské kráse a velikosti, ale přibližuje ji k nám v jejích lidskostech. Jak vyrostla a se vyvinula ve světici, tof stručný obsah tohoto díla. Čtenář se ucítí povzbuzena, aby kráčel srdnatě cestou k dokonalosti.

Verlag des Johannesbundes Leifersdorf am Rhein.

Der Ruf Christi. Napsal D. A. Lord T. J. Stran 48. Cena 0.50 Mk. Mužská mládež najde zde myšlenky o řeholním povolání, jež mohou snadno některého mladíka povzbudit ke vstupu do kláštera.

Soll ich Schwester werden? Napsal D. A. Lord T. J. Stran 48. Cena 0.50 Mk. Co skýtá hořejší knížka mužské mládeži, tofž chce docílit tento spis u děvčat.

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

František Žák z Prostřední Suché, Slez.

František Hubenka z Tlumačova.

Anna Zelinová z Tlumačova.

Františka Kutrová z Tlumačova.

O. v p.!

DOPORUČUJI svůj hojně zásobený sklad luštěnin nejlepší jakosti, zeleninových, ovocných a masitých konserv, ovocných a přírodních vín a šňávučky atd.

Vyžádejte si ceník u mne

F. BIDMON velkoobchod BRNO, Veselá ulice č. 29.

J. N. DERKA, Sv. Kopeček u Olomouce

výroba - Nakladatelství - obchod.

Sklady dopisnic a obrázků do modl. knížek všech poutních míst v ČSR. — Obrázky sklené v rozličné úpravě. Růžence, závěšky a j. devotionalie.

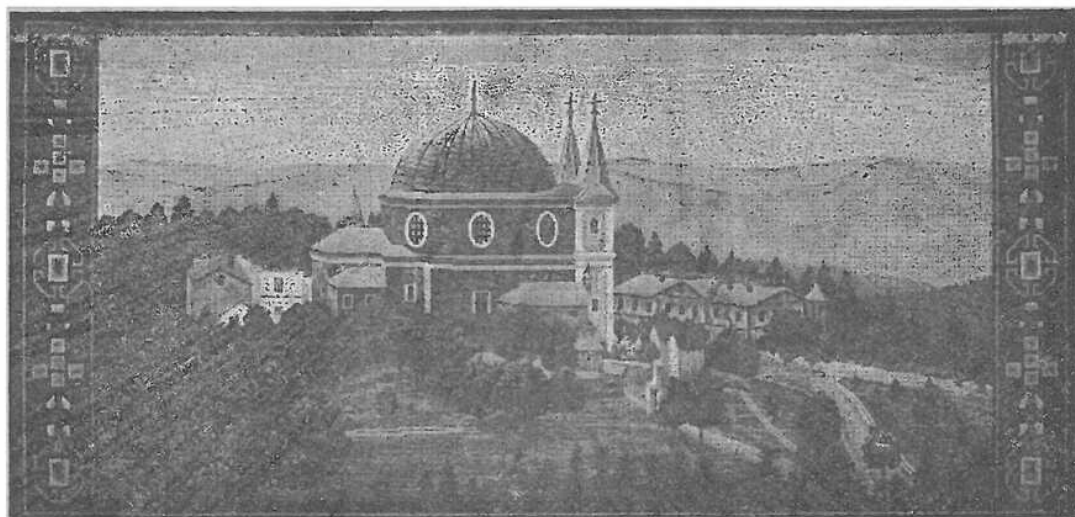
Poutní zpěvník Mariánský, velké vydání 256 stran, menší vydání 128 stran. — Ceny v drobném: velké Kč 4.—, malé Kč 2.—. — Velké s přívazbou kancionálu:

Obyč. vazba s červenou ořízkou Kč 12.—, celoplátěná s červenou ořízkou Kč 14.—.

Modlitební knížka: Poutník Svatohostýnský stran 192, vazba obyč. Kč 5.—, celoplátěný Kč 6.—.

Vše obdržeti lze jednotlivě v obchodech na Sv. Hostýně neb i na jiných poutních místech.

Ve velkém u hořejší firmy

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníká a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Alois Stork T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: U pomníku na Sv. Hostýně, báseň, str. 145. — Nač zapomínáme, str. 145. — Valná hromada Matice svatohostýnské dne 17. srpna 1930 na Sv. Hostýně, str. 146. — Jednatelská zpráva, str. 148. — Zpráva hospodářská, str. 150. — Účetní uzávěrka, str. 151. — F. P. Kyjovský: Zdravas v říši, str. 151. — Sl. Kateřina Pištěková, str. 154. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 156. — Poděkování, str. 159. — Prosby, str. 160. — Vybrazení: Oprava jižního ambitu po zezehnaném požáru, str. 149. — I. turnus kněžských exercičií o prázdninách 1930, str. 152. — Svatba pana Josefa Zapletala, zem. předsedy Omladiny, str. 153. — Slečna Kateřina Pištěková, horlička Hlasů v New-Yorku, str. 155.

Přátelům Sv. Hostýna.

Průčelí dokončeno a vítá poutníka v celé kráse. Sokl se však dokončí až na jaře. Teď bylo nutno provést ještě řadu oprav jak před kostelem, tak u Vodní kaple a na křížové cestě. Takové opravy jsou nutné, aby ničivá zima nenadělala škod ještě větších. Jsou však zároveň nevďěčné, stojí dosti peněz a poutníci ničeho nepozorují. Kdybychom však zanedbávali takových

věcí, octl by se Svatý Hostýn se svými památkami brzy ve stavu spustlém, ba i v sutinách. Mysleli jsme, že ukončíme všechny práce v polovici září, zatím se však protáhnou až do konce měsíce.

Těší nás, že naši přátelé na nás pamatují a nám posílají příspěvky na složenky přiložené v čísle posledním. Budeme na ně pamatovati u trůnu Matky Boží. **Duchovní správa.**

DOBŘÁ ČETBA

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasý Svatohostýnské“.

Životopisy svatých v rámci dějin církevních. Napsal Isidor Vondruška a vydává za patronace Svatováclavské Ligy v Praze Ladislav Kuncíř, nakladatel, Praha II., Voršilská 3. — Toto monumentální dílo bohatě ilustrované v textu a provázené množstvím celostránkových příloh, obsáhne 4 velké svazky o formátu 16×22,5 cm a obsahu cca 1.800 stran. Subskripční cena na celé dílo Kč 160.—, což jest výrobní cena bez režie, bude po subskripci zvýšena nejméně na Kč 300.—. Lze subskribovati u všech knihkupců **do 31. října**

1930. Podmínky: S objednávkou nutno složití zálohu Kč 40.— (případně na dvakrát), celé dílo vyjde do jednoho roku, I. svazek koncem listopadu 1930, další díly vyjdou ve čtvrtletních lhůtách. — Po obdržení I. II. a III. svazku pošle subskribent vždy částku Kč 40.—, kterou vyrovná dotýčný svazek, záloha původní zůstane rezervována pro poslední díl.

Doporučujeme vřele čtenářům Hlasů Svatohostýnských, aby se zavčas přihlásili k subskripci tohoto díla u některého knihkupce, neboť v každé katolické rodině by měli býti životopisy svatých a dosavadní krásné čtyři svazky Ekertovy „Církev vítězná“ nelze již dostati.

Číslo 10.

Říjen 1930.

Ročník XXVI.

U POMNÍKU NA SV. HOSTÝNĚ.

(Věnováno Omladině).

*Červená noc za svitu hvězd
se nad Hostýnem sklonila,
usíná květ na stráni podél cest --
ve stínu pomníku odkvétá pomněnek květ,
jež mnohá slza zrosila.*

*Lístčky chvějí se, do noci šumí
nad pomníkem hrdinů padlých --
Omladinských hochů chrabrých,
již šli a cesty nedošli . . .*

*U cizině tli, však jejich duch
je s námi, hrst květů bílých
jim dáme s modlitbou na mohyly --
již dávno odměnil je Bůh . . .*

*Mnohému na hrob slzy skanou --
a ret zašeptne: „Na shledanou!“ --
Omladina odkaz váš má na paměti,-
bude vždy chrabrou domobranou!*

*U pomníku na Hostýně --
najdem vždy svou cestu v dál,
odznak klasů svatým bude
celé naší Omladině --
Bůh nás k práci povolal!*

NAČ ZAPOMÍNÁME.

DŘI VŠECH SJEZDECH a slavnostech zapomínáme odkazu zemřelého arcibiskupa Stojana, totiž našich padlých. Každoročně druhou neděli říjnovou koná se na posv. Hostýně dušičková slavnost, aby bylo vzpomenuť a pomodleno u pomníku za duše všech padlých a zemřelých ve válce a také za nám všem drahého zemřelého arcibiskupa, budovatele a podporovatele Omladiny, Ant. Cyrila Stojana (je zde za něho sloužena zádušní mše svatá). Pomník tento postavila Omladina na věčnou památku všem padlým členům a příznivcům a je záhodno podotknouti

a připomenouti slov důst. pána kazatele při obřadech u pomníku v r. 1929: „Pomník tento postavila Omladina svým padlým, ale postavila jej i sobě!“ Ano, postavila jej i sobě! Slova tato opakoval hřímavě ještě jednou s napomenutím, aby nás, katolické mládeže, po druhé bylo více, aby Omladina nezhylnula, ale žila a mohutněla a zde se vždy soustřeďovala, aby byla strážcem svatohostýnským. Proto, Omladináři a veškerá katolická mládeži, ať tato slova vám utkví v paměti, vždyť rok co rok je nás zde méně a méně.

Proto navrhuji, aby každoročně na tuto dušičkovou slavnost uspořádán byl zájezd nebo pout Omladiny veškeré katolické mládeže ze všech koutů naší republiky, aby nás u pomníku nestála jen hrstka, to jest jen skupiny z okresů holešovského a bystrického (tyto byly i s prapory).

Proto vás, čtenáři a funkcionáři našich spolků, prosím, byste se přičinili, aby tato pout se konala, když ne z celé Moravy tedy aspoň z našeho Slovácka. Veškeré skupiny a selkaři, zúčastněte se, i když tato pout nebude, bychom dokázali, že mládež katolická nezapomíná svých padlých bratří a druhů, neboť této vzpomínky zaslouží, vždyť tolik mladých a dobrých našich pracovníků kryje cizí, nehostinná země. Proto všichni druhou neděli říjnovou na posv. Hostýn, abychom dokázali, že katol. mládež je a bude a také nikdy nezahyne, bude-li pod ochranou Matičky svatohostýnské.

Kamenický, rol. syn. (Selka 14. května 1930.)

VALNÁ HROMADA MATICE SVATOHOSTÝNSKÉ

dne 17. srpna 1930 na Sv. Hostýně.

PROSLOV PŘEDSEDY MATICE SVATOHOSTÝNSKÉ, NEJDP. P. PRELÁTA
FR. VALOUŠKA.

Milí členové Matice svatohostýnské a vzácní hosté! Žijeme v době, kdy panují jubilea. Není města, není obce, není spolku, aby každoročně neslavili nějaké jubileum. I já bych velmi rád našel nějaký rozumný důvod, abych mohl prohlásiti dnešní valnou hromadu naši za jubilejní, ale při nejlepší vůli jsem nenalezl ani v dějinách Sv. Hostýna, ani v dějinách Matice nic, co bychom letos mohli s dobrým svědomím a radostí oslavovat. Nezbyvá nám nic jiného, než abychom se těšili z Hostýna samého a jej oslavovali podle zásluhy. A tu našel jsem přece něco a to poznámku, že v r. 1030 poprvé čteme v listinách jméno „Hostýn“ (a monte Gosténe) a že bychom tedy letos mohli zcela dobře slavit devíti sté výročí čili jubileum tohoto nám nyní tak drahého jména.

Čím byl tenkrát Hostýn, nevíme, ale jest jisto, že býval útočištěm lidu z celého okolí v dobách zlých. V dobách zlých uchýloval se lid okolní na Hostýn před nájezdy nepřátel a proto byly na vrcholu jeho v nepamětných dobách vybudovány vysoké násypy obranné, jejichž mohutné zbytky viděti podnes.

Časem však se lid přesvědčil, že má na Hostýně útočiště nejen v dobách bídy časné, nýbrž také a to ještě více v tísní a starostech duše a těla. Lid se přesvědčil, že Sv. Hostýn jest hora, na které Matka Boží divy tvoří a útěchu dává a pomáhá všem, kdož se k Ní důvěrně utíkají. A proto nepostavil zbožný lid moravský na Sv. Hostýně pevný hrad s cimbuřím, věžemi a stílnami, nýbrž kapli a potom kostel s oltářem a zpovědnicí. A před tento oltář spěchoval po staletí ve svých radostech a bídách, volal před oltářem o radu a pomoc a odkládal ve zpovědnici mnohdy přetěžké břímě duševní.

Zlá doba přerušila na čas tento svatý proud milosti a úlevy; zpovědnice byly odstraněny, oltář znesvěcen a pobořen a poutě zakázány. Ale lid chodil přece aspoň tajně na Sv. Hostýn a nemoha se modliti ve chrámě, plakal na zříceninách jeho. A když před sto lety velké bědy, nemoci a hlad těžce doléhaly na lid moravský, putoval přes všechny zákazy opět ve velikých průvodech veřejně na Sv. Hostýn.

A bylo to právě před sto lety, kdy tehdejší děkan napajedelský Berger připutoval s takovým velkým průvodem na Sv. Hostýn a vida, jak lid hořce pláče ve zpustošeném a polozbořeném chrámě, vystoupil náhle ve středu svých poutníků na hromadu rumu, kde dříve stávala kazatelna, mluvil v slzách o bývalé kráse a slávě chrámu svatohostýnského a tehdejší zkáze a opuštěnosti jeho a na konci zvolal prorocky: „Nezoufejte! Já stařec věkem sešlý se toho nedočkám, ale vy mladší se dožijete toho, že tento stánek Matky Boží své bývalé krásy a slávy zase nabude!“

A drazí přátelé, my dnes právě po stu letech vidíme, že se splnilo toto proroctví: chrám Matky Boží září ve staré kráse, nad krásným oltářem trůní korunovaná naše dobrá Matka a vedle kostela stojí velký Poutní dům a poskytuje a bude poskytovat ročně mnoha tisícům zbožných poutníků útulek a občerstvení! Velkou zásluhu o rozkvět Sv. Hostýna mají v posledních padesáti letech otcové řádu Tovaryšstva Ježíšova, ale nemenší zásluhu má Matice svatohostýnská a největší zásluhu má dobrý a zbožný lid náš, který miluje Sv. Hostýn a bez něhož bychom nezmohli nic. Proto Vás všechny srdečně vítám na dnešní valnou hromadu naší Matice. Pan jednatel vám poví, že jsme ani letos nelenili, pan hospodář matiční vám sdělí, co jsme letos starého obnovili, nového pořídili a co ještě chceme podniknout a konečně pan pokladník vám vyloží, jaké těžké břímě dluhů leží na bedrách ubohé Matice svatohostýnské.

Věru velké dluhy tíží Matici! Ale — nezoufejte! volám jako kdysi před sto lety volal napajedelský děkan Berger. Nezoufejte! Velké věci jsme vykonali s pomocí Boží, pod ochranou naší královny svatohostýnské a za stálé podpory J. M. nejdůstojnějšího arcipastýře našeho Leopolda. Velké věci jsme vykonali a bude-li Pán Bůh chtíti, tyto velké věci dokonáme. — Vítám ještě jednou srdečně členy Matice, vítám přítomné členy výboru, vítám i všechny ostatní a zahajuji dnešní valnou hromadu starým heslem: „Všechno k větší slávě Boží a ke cti jeho Sv. Matky!“

— — —
Pozdravný telegram J. M. Protektoru.

Jeho Milost ndp. arcibiskup Dr. Leopold Prečan — Olomouc.

Valná hromada Matice svatohostýnské projevuje prvnímu protektoru a arcipastýři nejhlubší úctu a vděčnost a přeje hojného požehnání Božího. — Valoušek, předseda.

Pozdravný telegram Msgru Šrámkovi.

Msgr. Šrámek, Ministr, Praha — Ministerstvo unifikací.

Valná hromada Matice svatohostýnské jmenovala vás na důkaz úcty a vděčnosti čestným členem Matice svatohostýnské a přeje, aby vám Panna Maria hostýnská vyprosila ještě mnohá požehnaná léta.

Valoušek, předseda.

Pozdravný telegram dvor. radovi Sedláčkovi.

Dvorní rada Sedláček — Brno.

Valná hromada Matice svatohostýnské na důkaz vděčnosti jmenovala Vás jednohlasně jako dlouholetého místopředsedu čestným členem a přeje ještě mnohá šťastná léta.

Valoušek, předseda.

Pozdravný telegram Monsgr. F. Korcovi.

Monsgr. F. Korec, Čučice p. Oslavany u Brna.

Valná hromada Matice svatohostýnské jmenovala Vás za velkou Vaši lásku k Sv. Hostýnu, čestným členem Matice svatohostýnské a srdečně Vás pozdravuje.

Valoušek, předseda.

Nejdůstojnější pan arcibiskup poslal odpověď: „Nejdůstojnější pane probošte, děkuji Vám jako předsedovi Matice svatohostýnské za zaslaný mi projev úcty a vděčnosti z valné hromady. Kéž Panna Maria žehná všem počínům Matice ku zvelebení Sv. Hostýna. — S pozdravem oddaný Leopold, arcibiskup olomoucký.“

Fr. Sedláček poděkoval z Luhačovic 22. srpna: „Zpráva o tom, že Matice svatohost. mne jmenovala čestným členem, velmi mne potěšila a vzdávám za to upřímné díky.“

JEDNATELSKÁ ZPRÁVA

vdp. Ant. Dokoupila, faráře v Kvasicích.

Poslední valná hromada MSH byla konána 18. srpna minulého roku zde na Sv. Hostýně. Její průběh je dopodrobna otištěn v říjnovém čísle „Hlasů svatohostýnských“, roč. XXV., čís. 10, str. 146—49. Od té doby konal mateční výbor 4 výborové rady. Jejich předmětem bylo především vybudování hostýnského vodovodu, zřízení dobré silnice na Sv. Hostýn, různé nutné opravy stavební na budovách svatohostýnských a především ovšem nový Poutní dům, jak v něm vše upravit, aby dům vyhovoval četným poutníkům a byl ke cti Sv. Hostýnu. Kromě těchto porad výborových zasloužili se jednotliví členové výboru nesmírně o mateční podniky svatohostýnské nepočítanými pracemi, jednáním s různými úřady státními, zemskými a soukromými, vymáhající jejich souhlas a podporu. Veliké mateční podniky na Sv. Hostýně vidíte vlastníma očima a obdivujete se jim; o jejich stavu podrobněji jistě se zmíní starostlivý hospodář mateční pan továrník a měšťanosta Zbořil, co vše to stálo, nám poví mateční pokladník pan kons. rada Dosedla, farář třebětický.

S Maticí závodila o zvelebení Sv. Hostýna i zdejší duchovní správa a to kroky opravdu milovými. Kovová vazba a střecha chrámová, omítka kostela, úprava potrubí u posvátného pramene, elektrický pohon varhan a zvonů, věci to, které stály víc než 600.000 Kč, byly pořízeny péčí zdejší duchovní správy.

Všechno, co na Sv. Hostýně vidíme vybudovaného, ať Maticí nebo zdejší horlivou duchovní správou, nám představuje kapitál opravdu obrovský a maně se tážeme, jak vše to mohlo býti vybudováno. Možno odpověděti, že vše to budovala radostně a ochotně láska ke Královně moravského lidu Panně Marii svatohostýnské, která svojí láskou budí opět ozvěnu lásky. Za to, co Maticí a duchovní správou tu bylo vybudováno, třeba upřímně poděkovati na prvním místě štědré ruce Jeho arcibiskupské Milosti našeho metropolity Leopolda. Abychom aspoň nepatrně se mu mohli odvděčiti, snažili jsme se uctíti památku jeho slavného jména tím, že jsme nazvali hostýnský vodovod „Vodovodem arcibiskupa Leopolda“.

Mezi velké dobrodince Sv. Hostýna nutno zařaditi československou republiku a zemi moravskoslezskou. Nejenom, že všechny úřady státní i zemské a okresní velmi ochotně četným žádostem matečním vyhovovaly, nýbrž nutno zdůrazniti, že bez velkomyslné podpory státní a zemské nebylo by možno ani mysliti na vybudování hostýnského vodovodu a nové silnice.

A tak učí nás Sv. Hostýn milovati nejenom církev, nýbrž i vlast, která ve svém celku o zvelebení Sv. Hostýna se tak zasloužila a na naši upřímnou vděčnost má opravdové nároky. A potom jsou tu tisíce a tisíce nejmenovaných dobrodinců, známých i neznámých, členů matečních i nečlenů, dobrodinců často tak podobných oné, Kristem Pánem v evangeliu tak pochválené vdově, která obětovala chrám, co mohla. Všem dobrodincům Sv. Hostýna odplatiž Královna nebeská jejich lásku a štědrost, kéž vyprosí jim mnoho milostí a požehnání u svého božského Syna, kéž chrání přede všemi nepřáteli, vnějšími i vnitřními, zvláště před nepřáteli, sejičími rozvrat a nešlechtnost, nevěru a zhoubu, před takovými kéž chrání mocně naši milou vlast!

Na Sv. Hostýn připutovalo, pokud ovšem možno poutníky čítati, roku minulého (1929) na 210.000 poutníků. Sv. přijímání tu bylo podáno 77.945, mší sv. tu bylo slouženo 2.823, kázání a promluv tu bylo promluveno 164. Srovnáme-li rok 1929 s rokem 1928, jeví se do počtu poutníků a sv. přijímání nepatrný úbytek, který se dá vysvětliti loňskými slavnostmi svatováclavskými v Praze, které veliký počet obvyklých poutníků hostýnských přivábily do Prahy. Počet mší sv. byl však v minulém roce asi o dvě stě větší než jindy. Co dobře vykonáno bylo v těchto tisících a tisících poutníků, ví jenom vševědoucí Pán. Nám možno jen poděkovati Pánu Bohu za všechny milosti zde poutníkům udělené a potom vřelý dík náš patří duchovní správě svatohostýnské, tak horlivé a snaživé, potom obětavým zpovědníkům a to zvl. vldp. radovi Pecháčkovi, vldp. salvatoriánovi Kalinskému, salesiánům fryštáckým, redempto-

ristům a četným jiným kněžím, kteří tak ochotně zde ve zpovědnici až do vyčerpání svých sil vypomáhali. O ubytování a pohoštění poutníků staraly se obětavě cti. sestry Nep. Početí. Přišly sem před rokem a přišly možno říci jako na novosedlí. Jestli někdo pozbýval pak v noclehárnách nebo v restauraci trpělivosti, že se mu v něčem hned nevyhovělo, račte prosím vás uvážit, kolik trpělivosti potřebovaly ctihodné sestry, aby se do vedení podniku tak obrovského rychle vpravily. Za všechnu až úzkostnou svědomitost, za trpělivou práci a starost, vyslovujeme dnes cti. sestrám a všemu personálu jejich upřímné „Pán Bůh zaplať.“

Vytkl jsem posud věci víc potěšující, třeba vzpomenouti i věci zármutlivých, řekl bych napřed věci smíšených s radostí i zármutkem. Matici přibýlo za rok 1929 členů zakládajících 39, přispívajících 103. Těší nás jistě každý osobní příbytek a vzrůst členstva, ale rmoutí nás i každý úbytek. Úmrtím ubylo Matici za loňský rok členů, pokud byli hlášení, 53. Možno říci, že za jednoho zemřelého, přibyli dva noví, ale možno také říci, že ten vzrůst je přece trochu slabý. Nech nás to všechny povzbudí k hor-

Oprava jižního ambitu po zažehnaném požáru.

livosti, abychom nové členy Matici získávali! Učiníme tak mnoho dobra jak pro Sv. Hostýn, tak i pro ty, kteří se dají získati. Vždyť je v tom velký skutek dobrý a záslužný, učiněný pro někoho, podaří-li se nám jej získati, aby konal dobro.

K věcem smíšeným se zármutkem i radostí patří i toto: Letos v zimě jsme se všichni třásli o život našeho nejd. pana předsedy, J. M. preláta Valouška, který smrtelně onemocněl a musil býti i zaopatřen sv. svátostmi. Děkujeme Pánu Bohu, že na přímluvu Panny Marie nám pana preláta zachoval a přejeme jemu i sobě, aby ještě dlouho a dlouho bez omezení hranic věkových byl ve zdraví Sv. Hostýnu zachován.

K věcem zarmucujícím patří úmrtí vynikajících členů MSH. Na prvním místě vzpomínám nejd. kanovníka Jana Daňka z Kroměříže, jednatele výboru matičního a velkého horlitele svatohostýnského, který zemřel náhle dne 2. října 1929. Jiný člen výboru pan děkan hodonínský Pavel Navrátil zemřel 30. prosince 1929 v Brně-Králově Poli. Byl mnoho let členem našeho výboru. Letos začátkem prázdnin rozletěla se vlastní naší smutná zvěst o smrti dlouholetého superiora svatohostýnského vldp. Anto-

nína Ostrčilíka, který se tak zasloužil zvláště o korunovaci sochy Panny Marie svatohostýnské, o sochu božského Srdce, o pomník padlých a četné jiné památky na Sv. Hostýně. Z bývalých strážců svatohostýnských zemřel loňského roku v Praze u oltáře vldp. J. Černý, který asi 5 roků na Sv. Hostýně působil. Z jiných milých nebožtíků vzpomínám Fr. Knotka z Vlčnova, který 33krát přivedl průvod na Sv. Hostýn, Ondřeje Polednu, 90letého stařečka z Ohnic, zakládajícího člena matičního, který 38krát přivedl průvod na Sv. Hostýn. K těmto jmenovaným připomínám i ty ostatní zemřelé, odporoučím je vaší modlitbě, aby jim Pán Bůh všechnu jejich lásku k Sv. Hostýnu štědře odplatil.

A nutno ještě něčeho vzpomenouti. Letos byl odvolán se Sv. Hostýna posavadní superior P. Vraštil. Provází jej na jeho nové působiště naše láska i vděčnost za vše, co pro Sv. Hostýn zde vykonal. Nového superiora, vldp. P. Aloise Storka, jehož pověst zaručuje již jeho budoucí horlivou péči o Sv. Hostýn, vítáme k nám co nejsrdečněji.

Třeba vpomenouti letos i Hlasů svatohostýnských, které dokončily právě 25tý ročník svého trvání. Šíří nejenom větší poznání Sv. Hostýna a úctu k Panně Marii, nýbrž jsou velmi důležitým časopisem pro šíření hnutí exercičního u nás, hnutí, ve kterém skládáme tolik a tolik nadějí pro opravdové obrození našeho národa v duchu křesťanském. Přejeme Hlasům velikého rozkvětu a rozšíření, děkujeme jim i za vše, co pro Matici vykonal. Kéž nám popřeje Boží Prozřetelnost, aby se Matici podařilo vybudovati brzo i druhou polovici poutního domu jako dům exerciční, aby tu u Matky Boží bylo nejen ohnisko tohoto hnutí, nýbrž aby se tu i exercicie konaly!

Všecko, co pro Sv. Hostýn podnikáme, konáme a obětujeme, konáme vlastně pro šíření úcty a lásky k Panně Marii, chceme si od ní vyprositi, aby zůstala Matkou lidu svému, chceme zůstatí jejími oddanými dětmi a tím i dětmi sv. církve, království Božího na zemi. Na Sv. Hostýně chceme míti opěrný bod království Božího na zemi a tomuto našemu přání žehnej Bože dobrý na přímlovu Panny Marie!

ZPRÁVU HOSPODÁŘSKOU

podal zajímavě dlouholetý hospodář Matice, pan tov. Zbořil z Bystřice pod Hostýnem, který upozornil především, z jak četných a různorodých složek se rozsáhlý majetek spolku skládá a jakým způsobem jest obhospodařován.

Uvedl podrobně, co různých potřeb si vyžádalo ještě během uplynulého roku doplnění zařízení rozsáhlého poutního domu, úprava starého hotelu po bývalém nájemci, útulny, jakož i prostranství mezi budovami, kanalisace, cesty a chodníky.

Dokončena byla stavba veledůležitého vodovodu Leopoldova, čímž umožněno bylo provedení předepsaných zdravotních zařízení ve všech budovách.

Pod dozorem arcib. lesního odborníka probrán byl les a nově zasázena veškerá holá místa.

Stavba nové hospodářské budovy, započatá před valnou hromadou, vyžádá si nákladu 35.000 Kč.

S všeobecným zájmem setkala se zpráva hospodáře o konečném úplném finančním zabezpečení stavby nové, poměrům doby odpovídající silnice z Bystřice na Sv. Hostýn, s jejímž provedením bylo právě započato Matice přispěla na tuto stavbu v hotovosti 70.000 Kč a zaplatí půdu pro silnici potřebnou, mimo pozemků, které byly městem Bystřicí p. Host. darovány. Ostatní náklad uhrazen byl rovněž v hotovosti příspěvky kláštera a obchodníků na sv. Hostýně, jakožto zájemníků, a subvencemi státu, země a okresu.

Na konec loučí se p. tov. Zbořil velmi srdečně s odcházejícím vldp. superiorem P. Vraštilem a oceňuje vřele krásnou shodu a spolupráci s ním ve prospěch Sv. Hostýna a vítá nového pana superiora P. Aloise Storka.

Zpráva hospodáře byla přijata se všeobecným souhlasem a předsedajícím starostou Matice upřímně oceněna.

Účetní uzávěrka MSH za rok 1929.

Příjem:

Zůstatek z r. 1928:

P. Ú. Š. v Brně	1.418'55
P. Ú. Š. v Praze	162'35
Vklad u měst. spoř. v Bystřici	7.025'02
Vklad v raiffeis. v Třebeticích	74'29
Hotovost	550'03

Od ústř. arcib. účtár. na běž. účtu
ukončením 1928 922.573'45

Nově přijato 1929:

Členské příspěvky a dary	74.340'85
Subvence ministerstva zdravotn.	39.600'—
Subvence zemská na vodovod	18'000 —
Úroky z cen. papírů, ze zálož. a divid.	3.248'92
Kramáři, nájem z místa	7.470'—
Kramáři, přisp. na stavbu nové silnice	13.901'—
Výnos z noclehů v pouť. domě, hotelu a útulně	126.346'94
Různé (haluzi, ovoce, starší nář.)	586'40
Od ústř. A. Ú. na běž. účtu 1929	311.246'43

Úhrn příjmů 1,526.544'23

V Třebeticích, dne 31. prosince 1929.

ANTONÍN DOSEDLA, v. r., farář,
t. č. pokladník.

JAN HIKL, v. r., revisor.

AUGUSTIN NEORAL, v. r., revisor.

Vydání:

MSH z vlastního:

Vklady do A. Ú. na běž. účtu 1929	144.924'50
Výdaje a zákonná záloha na stavbu nové silnice	88.200'—
Vybrané vklady ze spořit. a z PÚŠ	27.698'15
Daně, dávky a pojistné	2.563'30
Opravy na hotelu a z části na PD mimo kontokorr. výdaje	15.717'57
Příspěvky pro duch. správu zaslané Matici	1.493'80
Hajný J. Hlačka, služba, pojistné, ošacení	1.592'85
Jar. Vrážovi za převzaté předměty	5.319'13
Tisk	617'40
6 ¹ / ₄ % úr. raiffeisence v Napajedlich	1.250'—
Porto	356'30

Centrální AÚ:

Matici poskytla zálohu na běž. účtu	777.648'95
Úroky kontokorrentní 1929	55.825'50
Z mandátu MSH vyplatila 1929	

poukazy firmě:

Ing. Met. Matuška v Bystřici	193.011'10
Rón-Štefek. Vyškov, za vodovod	100.000'—
Záchvěj. elektrotechn. Kroměříž	30.000'—
J. Ježek, malíř, Bystřice	18.993'60
Fr. Olivik, natěrač, Bystřice	11.175'85
Fr. Jeništa, kamenická dílna, Bystřice	2.353'75
L. Korabečný, „	1.909'44
Jan Sum, klemp. dílna, Kroměříž	3.643'30
Mlčoch, matrace atd., Kroměříž	4.890'54
Za růz. práce řemesl., za lož. poře- by a el. proud	30.544'45
Haraschin K. v Bystř., zaměř. pozemků	3.362'90
Inseráty a tisk	460'50

Zůstatek pro 1930:

PÚŠ Brno	782'70
PÚŠ Praha	382'70
Vklad v měst. spořit. v Bystřici	900'—
Vklad v raiffeis. v Třebeticích	78'—
Hotovost u p. hospodáře	623'65
Hotovost u pokladníka	224'30

1,526.544'23

F. P. Kyjovský:

ZDRÁVAS V TÍSNI.

Ze zápisků amerického misionáře I.

PŘED DESÍTI LETY v září pojal Jan Svoboda úmysl zakončiti svůj zmrhaný život. Pocházel z hodné katolické rodiny v Chicagu a vychodil s dobrým vysvědčením farní školu. Pomýšlel studovati na kněžství nebo se státi řeholním bratrem. Okolnosti nebyly sice tomuto rozhodnutí příznivé, ale jeho mládí plynulo klidně a jasně, dokud byl věren příkazu své matičky: „V každé tísní a ne-snázi pomodli se Zdrávas!“ Na neštěstí zanechal tohoto krásného zvyku, když svět jej počal lákati a špatní druzi jej svedli na cestu záhuby.

Minulo dvacet let a z Jana se stal pijan, karbaník a hýřil. Ani domluvy jeho manželky ani slzy hladovějících dětí nebyly s to odvrátiti ho od zkažené společnosti a od hříšných návyků. Když se zmíněného dne časně ráno po prohýřené noci vrátil domů, vyšla mu vstříc jeho žena s bezduchým tělem jejich nejmladšího dítěte v náručí. „Bůh ti, Jene, odpusť,“ úpěla v zoufalém bolu, že necháváš své vlastní děti umíratí hladem. Dlouho jsem snášela tvé zanedbávání a týrání mlčky, ale nyní jsou mé síly u konce! Nato klesla do mdlob.

Nejdříve chtěl Svoboda přivolati pomoc. Ale tu si uvědomil celou svou vinu a od-

soudil se bez milosrdenství. Místo aby prosil Boha o odpuštění, vyčítal si pouze úporně svůj prohraný život. „Udělej všemu konec!“ radil pokušitel a představoval mu různé způsoby sebevraždy. Nešťastník se konečně rozhodl oběsiti se na „mostu sebevrahů“, jenž se klene nad jezerem v Lincolnově parku v Chicagu. Opatřil si provaz a odkvapil. Tramvaj ho brzo dopravila k cíli. Tam si připevnil jeden konec provazu na krk a druhý přivázal k mostu, s něhož již mnozí se svrhli, aby unikli

vnukal mu, a Svoboda si vzpomněl na svou dávno zemřelou matičku. „Neodsuzuj svou duši do pekla! Buď mužem! Neměj svého života, ale naprav jej! Obrát se k Bohu upřímným pokáním! Či nemáš pro koho žít? Anděl Páně ohlašuje, že Syn Boží se stal člověkem, aby tě vykoupil.“

S provazem na krku Jan padl na kolena. Modlitbu „Anděl Páně“ zapomněl, ale Zdravas ještě uměl. Modlil se je znovu a znovu, než slunce vzešlo z vln širého jezera Michiganského. Modlil se jako nikdy

I. turnus kněžských exercicií o prázdninách 1930.

pozemské bídě.

Husté mlhy zastíraly dosud klidnou jezerní hladinu. Když se Jan vzpřímil hotov ke skoku do věčnosti, mlhy se roztrhly a stříbrný měsíc zaplavil svou magickou září rozkošné sady. Tento pohled způsobil, že zadržel ještě pravou nohu na okraji zábradlí. Právě v té chvíli prolomil velký zvon kostela sv. Michala ranní ticho. Svoboda stanul nehnutě a poslouchal. „Jedna, dvě, tři!“ počítal a velebné zvuky zvonu hlaholily dále. „Toť Anděl Páně!“, řekl si, a lítostivá nálada ho zachvátila. Po léta čekal jeho anděl strážce na tento okamžik. „V každé tísní a nesnází pomodli se Zdravas!“

předtím a prosil za odpuštění, o sílu k zlepšení a vytrvalost v dobrém. Potom vstal a šel do svatomichalského chrámu, kde vykonal dobrou sv. zpověď. Nyní jest obchodníkem v Rogerově parku, vede se mu dobře a těší se vážnosti pro svou píli a svědomitost. Má útulný domek a nejraději tráví své večery v kruhu své rodiny. V zamčené zásuvce stolku, na němž jeho dítky stojí květinový oltářík před obrazem Matky Boží, má schovánu krabičku, jejíž obsah zná pouze on sám: kousek provazu, jenž by byl málem bez pomoci Boží rozvrátil jeho štěstí na čas i na věčnost.

ORELSTVO NA SV. HOSTÝNĚ.

O orelské pouti na Sv. Hostýn psaly katolické časopisy. Týden před poutí dne 18. srpna uveřejnil brněnský Den následující výzvu:

„Několik pokynů k orelské pouti na Sv. Hostýn. — Sv. Hostýn — drahá perla, zasazená v smaragdovém drahokamu moravské přírodní krásy beskydských hor! Jedinečné kouzlo věřícího katolika moravského; než nejen moravského, nýbrž i v

seb v zaoltáři svatohostýnského chrámu před obrazem Bohorodičky. Mnohému modernímu pohanu, ba snad i neuvědomělému katolíku se zdá tento kult Bohorodičky přílišným, naivním, pohanským uctíváním sochy P. Marie. — Ale přáteli, ruku na srdce. Zemřela ti drahá matka, tys musel do ciziny, jedině obrázek tvé matičky ti zůstal. Máš ho nad lůžkem, neb na pracovním stolku, neb na stěně. Rci, když ti

Svatba pana Josefa Zapletala, zem. předsedy Omladiný.

Čechách, na Slovensku, u modrého Dunaje, ba i v zaoceání americkém má Sv. Hostýn dosti nadšených ctitelů.

Kdo přitahuje ty masy lidstva na posvátnou horu? Vždyť více a snad velkolepějších míst má krásná příroda naší drahé vlasti!

„Tamo Máti Boží divy tvoří“ — tot nejlepší odpověď. Všude sice lze se modlit k Bohu a Jeho svatě Matce a přece Panna Maria obdržela od Boha milost, že volí sobě zvláštní místa, kde zázračným způsobem ubohému lidstvu pomáhá tělesně i duševně. — Proto ten příliv ctitelů P. Marie — proto tolik zpěvů, modliteb, obětí a odříkání, tolik vroucích, úpěnlivých pro-

bylo teskno, nestál jsi kolikrát před tímto obrázkem, s něhož zíraly na tě dobrotivé oči milované matky? — Nelíbal jsi tento obraz, nemluvil jsi k němu třeba jen v myslí, v srdci vroucí řečí dítěte, jež naplněno jest hořem a lítostí? — Nuže, klaně jsi se tomu obrázku? Kdo ti to mohl zazlívati, že jsi tak činil? Naopak, ukázal ses hodným, vděčným synem. Něco podobného se děje i na Sv. Hostýně a na poutních místech vůbec.

Zde odloučení od všelikých starostí, prací, od hluku denního života, klečíme před obrazem své nejmilejší Matky nebeské, zde ji uctíváme, zde ji dokazujeme svojí lásku, otevíráme svá srdce, svěřujeme ji to, co

nikomu na světě, žalujeme jí své boly a starosti, děkujeme jejím prostřednictvím za udělené milosti (na to se rádo zapomíná) a přednášíme jí své prosby a touhy. Tělavou mysl lidskou podporuje při tom vroucí pohled na sochu P. Marie, v níž si živě představuje Matku Boží, jako by zde stála a se skláněla k trpícímu lidstvu.

Věřící katolík očistí napřed kající sv. zpovědí srdce své od hříchů, spojí se ve sv. přijímání se svátostným Spasitelem a takto se blíží k Tě, jež zove se studnicí milostí. Svě čisté srdce jí přináší jako dar, a takto, srdce na srdci drahé Matky nebeské, odpočívá na tomto přelaskavém Srdci, zde poví vše, co ho těší, bolí, čeho si přeje. Kolem zpěv, snad poutní ruch, však on nevidí, neslyší, oči sklopené, ale duch ten obcuje s drahou Matkou. Naším předkům byla pout kajícím skutkem. Obnovme i my tento starý zvyk, ať i nám je pout úkonem pokání, ne výletem, kde se nemírně utrácí a se občerstvuje, ne místem koncertním a zábavným, ale místem sebezapření, oběti a pokání. Kdo má příležitost delší dobu pobýti na Sv. Hostýně a pozorovati poutní ruch, shledává vzácné vzory zbožnosti, obětavosti a hlubokého pochopení pro posvátnost místa. Prostá, dětinná důvěra, jež vyzírá z tváře a chování poutníků k slzám dojmá. A není to vždy jen poutník v prosté haleně, ale i inteligent, který tímto dokazuje, že věda a víra, hluboká, dětinná víra se zcela dobře snášejí. Tito poutníci nevědomky svým příkladem působí mnoho dobrého ve svém okolí poutním, povzbuzující vlašné a nerozhodné k vroucnější zbožnosti.

Každému není dáno vyšší dokonalosti dosíci, ale účinku upřímné zbožnosti ze

všech sil lze dosíci každému poutníku opravdovému, který jde na pout s dobrou vůlí a dobrým úmyslem. Ale v naší době jdou na pout i lidé, kteří o vlastní podstatě pouti nemají ani potuchy. Jdou na pout, aby něco viděli, něco zkusili, něco si popřáli, se pobavili. Jdou i do kostela, ale mnozí jsou velmi rádi, když mohou říci: „Nemohli jsme se tam pro nával dostat“, a baví se raději venku a v hostinci, nakoupí pouti a jdou domů v přesvědčení, že byli na pouti. Ba najdou se mnohdy i takoví, kteří jsou tam jen pro pohoršení a výtržnosti.

Bylo by třeba, aby před každou poutí kněz neb starší bratr vedoucí význam a podstatu pravé pouti poutníkům vyložil a a je též k slušnému chování na místě poutním takto vychoval. Najdou se vždy ještě kazimíři, ale přece se takto hluboký ráz pouti vyzvedne a lid se mu přizpůsobí. Máli-se dosíci pravého účelu pouti, třeba si dobře vštípit v srdce a mysl:

1. Putuj každý s opravdovou vůlí a svědomitostí vykonati dobrou pout ke cti a chvále Boží — Panny Marie a svatých — a k spáse své nesmrtelné duše, jako oběť pokání. Panna Maria, zjevivší se Bernardě v Lurdech, volala: Pokání! Pokání! a dala tím na jevo, že chce od poutníků mysl a srdce kající, a že pout nemá být zábavním podnikem, ale odčiněním, usmířením a zadostiučiněním za hříchy a vzpruhou k novému životu v báni Boží. Jak případná byla slova kázání na Sv. Hostýně u pomníku padlých při jedné velké pouti a návalu poutníků. Pravit kazatel: „Radostí bylo naplněno mé srdce, když včera viděl jsem ty ohromné zástupy přicházeti k Matce Boží. (Pokračování příště).

SL. KATEŘINA PIŠŤKOVÁ.

Před několika lety byly uveřejňovány v Hlasech svatoh. fotografie těch, kdo získali nové odběratele. Mezi ně právem náleží sl. Kateřina Pištěková, služka v New Yorku. Odebírá pro své okolí Hlasy, a všemožně se stará o jejich rozšíření. Má s tím mnoho starostí. Někdy se balík s Hlasy cestou ztratí, jindy jich přijde jen část, někteří odběratelé se odstěhují a nezaplatí atd. A při všech těchto obtížích jako velká horlitelka pro Sv. Hostýn předplácí Hlasy za sebe a často i za jiné a sbírá dary pro zvelebení Sv. Hostýna. A nejen to. Denním sv. přijímáním a častými návštěvami nejsv. Svátosti nabyta ducha apoštolského. Má velký zájem a porozumění pro všechny podniky, které mají cíl šířiti království Kristovo v naší vlasti. Je dobře známa apoštolskému Ústavu

na Velehradě, spolku Halěře Sv. Vojtěcha, salesiánům a zvláště Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje. Olomoucký Našinec o ní napsal:

V úterý 15. července přijela do Olomouce sl. Kateřina Pištěková z New Yorku a navštívila Apoštolát svatého Cyrila a Metoděje, jehož je velikou příznivkyní, horlivou propagátorkou, jakož i neúnavnou, obětavou podporovatelkou. Sl. Pištěková je rodačka z Malého Ořechova u Uher. Hradiště. Vyrosla v Želechovicích u Vizovic, kde ji nebožtík P. Vychodil vychoval v ideách cyrilo-

Slečna Kateřina Pištěková, horlitelka našich Hlasů v New-Yorku.

metodějských. A pro unionismus — pro dílo Stojanovo a pro slovanský Velehrad hoří sl. Pištěková podnes. Proto také její první cesta po příjezdu do staré vlasti byla na posvátný Velehrad kde se ubytovala ve Stojanově. Chce tu načerpat co nejvíce nadšení, z něhož by pak mohla hojně rozdávat v Americe. — Na otázku, odkud bere na tyto podniky peníze, odpovídám, že se v osobních vydáních uskrovnuje a že služné dostává v dolarech. Hledí také jiné zbožné duše získati pro šíření zájmů Kristových. Ovšem na prvním místě jako služka musí své povinnosti svědomitě plniti, a teprve v noci může vyřizovati dopisy, které dostává od různých osob. Ustavičnou námahou se přepracovala a na radu lékařů odebrala se na zotavenou do své vlasti. S českou poutí jela také do Lurdu, a na začátku září navštívila na několik dní také Sv. Hostýn. Na otázku, kde se jí více líbí, v Lurdech, či na Sv. Hostýně, odpověděla: „Ani nevím, jak bych to řekla: Hostýn se zdá více útulnějším.“ Přejeme jí úplného zotavení, aby po svém návratu do Ameriky mohla ještě dlouhá léta účinnou podporou šířiti království Boží ve vlasti.

ZAPISNÍK SVATOHOSTÝNSKÉHO KRONIKÁŘE

Poutní ruch od polovice srpna do polovice září.

14. srpna: Bruzovice u Frýdku 64 s far. Fr. Konečným a dr. Fr. Onderkem, prof. ve Vidnavě, Domáslovice 38, Skalice u Frýdku 28 s far. Jos. Niklem, Kroměříž 220 s prefektem v semináři Vinc. Pořízkou, Tovačov 190.

15. srpna, svátek Nanebevzetí Panny Marie: Všehovice 270 s far. Boh. Fukalou a s hudbou, Rajnochovice 67, Popovice u Kroměříže 57, a mnoho aut jako ze Svatobořic, Milotic, Bojanovic atd. Po kázání o velké se kazatel modlil desátek „který tě Panno na nebi korunovati ráčil“, při čemž bylo vyzváněno všemi zvony a všechna světla hořela; po mši sv. s asistencí bylo slavné Te Deum. Po celou oktávu přicházelo na pouť ve všední dny pokaždé na 400 lidí.

16. srpna v sobotu velký průvod z Břelavy přes 800 s katech. Frant. Švédou a dvěma kněžími, z Příbora 360 s arciknězem Fil. Pospíšilem, ze Zubří 200 s kapl. Fr. Reichlem, z Německé Lutyně a Radvanic na Těšínsku 220 s kapl. Emilem Petrem, z Rožnova 155 a z Brna 2060 s redemptoristy P. Bedř. Chytilém a P. Janem Košňarem. Slavné požehnání měl předseda Matice svatoh. nejd. prelát Fr. Valoušek, jenž měl

17. srpna o 6. hodině slavnou mši sv. za živé členy Matice, a u bočního oltáře vdp. Aug. Neoral sloužil mši sv. za zemřelé členy Matice, načež byl kondukt za ně. V 8 hodin byla na verandě valná hromada Matice. Ač bylo počasí nepříznivé, přece přijelo mnoho autobusů, jako Němci ze Ženkavy s far. Jos. Nesvadbou, kteří měli bohoslužby v Sarkandrovce, dále z Opavy, ze Smržic, Němci z Kučerova u Vyškova v krojích, z Oldřišova u Opavy s pěveckým sborem, jenž zpíval při velké mši sv. Odpoledne před požehnáním se jedla z družiček brněnských, které nesly sochu Panny Marie svatoh., dojemně loučila se Sv. Hostýnem.

Odpoledne se scházely sodálky k pouti mariánských družin. Večer je uvítal nový superior P. Alois Stork a požehnání měl Monsgr. dr. Jos. Foltynovský, prof. na CM. fakultě v Olomouci; ráno sloužil slavnou mši sv. s asistencí, při níž bylo společné sv. přijímání. Průvodem přišly sodálky z Kelče 76 s kapl. Jos. Musilem a z Frenštátu 62 s far. Fil. Eliášem a kapl. Dom. Vícenecem. Schůzi měly sodálky v jídelně horní.

20. srpna: 56 sirotek z Nov. Jičína s ctih. sestrami Boromejkami.

22. srpna v pátek průvod z Rajhradu a z okolí vedený J. M. opatem Hlobilem a z Troubska s far. Ed. Grycem a kapl. Kam. Mačkalem a jihlavským katechetou Jos. Peškou, s družičkami nesoucími sochu Panny Marie a s hudbou 653. Večer konali světelný průvod s pobožností u pomníku padlých a druhého dne po slavné mši sv. a po kázání se ubírali na Sv. Kopeček.

23. srpna: Vidče 130 s far. Boh. Hálou a s hudbou, Polešovice 203 s kapl. Ant. Ondrouškem, z Morávky u Těšína 105 s katech. Karlem Majerem, Stará Ves u Mor. Ostravy 150 s far. Václ. Fraitem, Pavlovice u Přerova 220 s kapl. Aug. Navrátilém, svaz katol. žen a dívek z Vyškova a z okolí 520 s katech. Jindřichem Křenkem, jenž je také říšským vzdělavatelem čsl. Orla, který tu právě konal svou pout. Večer byl světelný průvod.

24. srpna pro nával poutníků byla raní i velká mše sv. sloužena i venku. Autobusy ze Šardic 88 s far. Fr. Tužínem, z Lipníka s akademickým sociálním sdružením a j. — V poledne průvod terciářů olomouckých 1300 s quardiánem Timotejem Kyselým, s P. Jos. Zatloukalem, P. Methodějem z Brna a P. Vavřincem z Prahy, jenž měl ještě pro ně mši sv. Odpoledne bylo kázání, oblačka, požehnání, křížová cesta a zpověď. Večer světelný průvod s pobožností u pomníku padlých.

25. srpna byly zpravky zemského před-

sedy Omladiny Jos. Zapletala ze Zlobic s Marií Tichou z Uhřetic, po nich slavná mše sv. s asistencí. Na svatbě byly také deputace Omladiny z Hané, z Valašska a ze Slovácka v krojích. Odpoledne přišlo 40 kněží na duchovní cvičení.

31. srpna v neděli průvod z Hlinska u Lipníka s výpomocným kaplanem Frant. Seidlerem 240 a jednotlivců plný kostel, autobusy z Nové Bělé, z Laškova s far. Bedřichem Weinerem a odjinud.

1. září průvod z Bratislavy s kanovníkem Monsgr. Czaykowskim; odešli ráno 3. září.

4. září z Frenštátu 28, autobusy cti. sestry z Hranic a z Opavy 32.

6. září odpoledne: Horní Srní na Slovensku 256 s hudbou, Nemšová 150, Trenčanská Teplá 165, Boršice u Buchlovic 67, Luhačovice 28, Ořechov 128, Biskupice u Luhačovic 36, Drnovice s hudbou 126, Vysoké Pole 25, Zděchov 18.

7. září v neděli průvod z Val. Klobouk 1060 s far. Met. Pryčem a s hudbou, ze Starého Města 96, autobusy z Boršic, Tupy, Konice a odjinud. Průvod z Val. Klobouk měl mši sv. venku, protože chrám byl přeplněn. Odpoledne průvod z Valašské Bystřice 270 s kaplanem Vil. Schwarzem a s hudbou a dva zvláštní vlaky ze Slovácka s několika průvody: z Kuželova 480 s far. Leopoldem Růžičkou, z Blatnice 340 s far. Janem Václavkem, z Velké, Lipova, z Nové Lhoty, ze Strážnice s far. Janem Skyvou, Ostrožské Nové Vsi, Hroznové Lhoty s kapl. Jos. Vavříkem, z Tvarožné Lhoty, z Ostrožské Lhoty, ze Vnorov s družičkami, jež nesly sochu Panny Marie a j. První vlak přivezl 981 poutníků s dvěma hudbami, druhý vlak přijel s 1400 poutníky a taktéž s dvěma hudbami. Též průvody z Boršic u Uh. Brodu 98, z Bílovic 38, z Lovčic 110, z Předína 28.

Večer po požehnání pokrápělo a všechny místnosti byly plně obsazeny i Vodní kaple.

8. září v pondělí sloužil k. rada Vincenc Pecháček mši sv. o půl 2. hodině a po ní podával nepřetržitě sv. přijímání do půl 7. hodiny. Kromě něho podával jiný kněz časné ráno přes hodinu sv. přijímání. Celkem ve svátek bylo podáno sv. přijímání něco přes 6000, v neděli před tím přes 3000! Ve svátek sám byly dvojí

bohoslužby v kostele i venku s kázáním i mši sv.

Z Místku. Pout z Místecka a částečně z Frýdecka na Sv. Hostýn ve dnech 9. a 10. srpna se krásně vydařila. Ani déšť a velice špatné počasí neodvrátilo těch 259 poutníků a poutnic, kteří si umínili jít k Matičce Svatohostýnské. Bylo v tom kus sebezapření, hrdinství a obětavosti, vždý i na Sv. Hostýně pochybovali, že někde přijde v takový čas. A obětavě nás doprovázeli vldp. děkan Kopecký, prof. dr. Biolek z Orlové a bohoslovec Lanča. — Všichni poutníci přijali sv. svátosti a tam Matce Boží Svatohostýnské k nohám složili strasti a bolesti. Hudba nás doprovázela na nádraží a opět pro nás přišla. A opravdu byl to vítězný průvod, když jsme přijeli. Přišlo místní duchovenstvo, a obrovské řady našich milých, že průvod z nádraží vzrostl přes 1.000 osob a mnozí dobří naši „příteličkové“ závistivě se dívali. Slavná mše sv. za poutníky bude v pátek na Mariánský svátek. Bylo dojemné loučení, když jsme odcházeli ze Sv. Hostýna. Viděl jsem v mnohých očích slzy. Jako děti když se loučí se svou dobrou matičkou. Snad tam již někteří byli posledně, Bůh to ví, a proto se teskně loučili. Ač jedna poutnice churavá, přece jenom vystoupila na Hostýn aúčastnila se slavností. Dnes se jí již daří lépe a dej Bůh, by brzy byla úplně zdráva.

Před 50. lety. Z Polešovic r. 1880. (Upomínka na Sv. Hostýn). Jako loňského roku i letos konala se pouť z farnosti naší 8. září na Sv. Hostýn. Třeba nebyl nás tak velký počet jako loni, sešlo se přece mnoho tisíc slováckého lidu na hoře svatohostýnské v den Narození Panny Marie, takže se mohlo říci, že svatyně Hostýnská výhradně poutníkům ze Slovák toho dne přístupna jest. Jiné průvody, které letos se svými duchovními na Sv. Hostýn přišly, byly též četné, že každý nepředpojatý viděti mohl, jaké všeobecné oblibě se toto místo v historii první těší. Kněží zde bylo s důstatek, takže služby Boží pravidelně se odbývati mohly. Kázání ranní měl dp. prof. Dr. Jan Pánek rodem z Uh. Hradiště, odkud dp. P. Kvardián B. Zahradnický s průvodem přišel. Ranní mši svatou za své poutníky měl vp. Jan Sedláček, kaplan z Val. Klobouk. O velkých službách Božích,

jež P. Kvardián za assistance konal, kázal vp. Frant. Koželuha z Polešovic, předkládaje úspěch družstva svatohostýnského, které před rokem přispěním dp. Plac. Mathona, redaktora „Školy B. S. P.“ mezi poutníky zavedeno bylo. Posud čítá družstvo 331 členů, kteří se v Polešovicích zapsati dali. Příspěvky od těchto a za spisek „Družstvo svatohostýnské“ obnáší do dnešního dne 340 zl. Nejvíce přispěli: Anežka Řezáčova ze Zlobic 50 zl., † Tekla Kalmanova z Lipníka 20 zl., dp. Adam Špaček 10 zl., Barbora Janečková z Ostré Lhoty 9 zl. pak obec Polešovská, Vlčnovská a Novo-Veská. Příštím rokem lze očekávati, že se družstvo hojně rozšíří, jelikož se letos mezi poutníky svatohostýnskými o této pouti na 3000 spisků „Družstva svatohostýnského“ rozprodalo, čímž se 64 zl. utržilo. Pro budoucí rok chystá dp. Plac. Mathon píseň svatohostýnskou z pera věhlasného básníka dp. faráře Soukupa, která zajisté jako ony písně velehradské všeobecné obliby nalezne. Příštím rokem o tom čase, dá-li P. Bůh, i naši poutníci budou míti na Sv. Hostýnek pohodlnější cestu, poněvadž nově zařízenou štaci u Polešovic mohou snadno odtud až do Tlumačova po dráze se dostat a pak ještě toho samého dne přiměřenou pobožnost na Hostýně vykonávati, což při nynějších okolnostech se státi nemohlo. Lze za tou příčinou od nás a z okolí hojnější účastenství také očekávati. Svátkem jména Panny Marie uzavřeli se na všech stranách pouti mariánské a j. Kdo však byl jednou na Sv. Hostýně, ten neopomene alespoň v duchu tam putovati každodenně a podívali se s návrší, s toho místa, kde bydlí, brzy všude objevuje se mu Matička Hostýnská jako Královna naší vlasti a celé říše. Nebude nás to těšiti, když se jednou stane — a tak státi musí — a náš milý Hostýn zaskvěje se všem milým poutníkům a celé vlasti v původní bývalé slávě? Až dosaváde, jak mi známo, pracují pro zvelebení tohoto místa dp. Jan Šubert, farář bystřický se svým kaplanem Fr. Koutným, že chtějí na rok pro pohodlí poutníků přichystati nějakou část ambitů, pak sbírá příspěvky dp. redaktor Školy, vp. Ferd. Harna, koop. v Holici u Olomouce, dp. Al. Buřinský, vikář v Kroměříži, vp. Frant. Buček, kaplan ve Špičkách, vp. Fr. Hradil, koop. v Lipníku

a důstojné duchovenstvo Příborské mimo nížepsaného.

Což jest to za výpomoc pro tak velebný účel a pro tu naléhavou potřebu, aby co nejdříve na Hostýně stála duchovní správa zavedena byla a proto každý poutník z obnovy duševní se tam těšiti mohl. V jednom jsouce tak vděční, že náš Velehrad udůstojňujeme, než abychom za příkladem našich apoštolů Matičku Boží na Hostýně velebili, není všech stejná touha. Napravme tu chybu, z které by nás potomstvo mohlo viniti, že jsme pro Hostýnek málo učinili a dokažme nepřátelům církve, že vedle Velehradu dovedeme ještě i náš Hostýnek jak náleží opravit! Kéž bychom do sedmi let velikými úspěchy vykázati se mohli!

Komu by záleželo ke Družstvu svatohostýnskému přistoupiti a něčím přispěti, odpoví s ochotou nahoře uvedení odběratelé, kteří potřebný počet výtisků „Družstva“ žadatelům odešlou. Kniha hlavní všech členů však jest založena u nížepsaného v Polešovicích, kde se příspěvky v občanské záložně, která dnes čítá 1200 společníků s neobmezeným ručením, dobře suročiti mohou. Záměru tomu posvátnému propůjčti se jistě také každý důstojný farní úřad, ba jednotlivci - vlastenci. A bude-li v tom stejné smýšlení a stejná mysl, brzy budeme moci psáti: Náš obnovený Hostýn, kde Matka Boží divy tvoří.

Frant. Koželuha, kooperator.

(Brněnský „Hlas“).

Nemilá zpráva. Ministr železnic nedávno prohlásil, že jízdenky budou od 1. ledna 1931 o 20 procent zdraženy, t. j. kdo platil jízdného na železnici 100 Kč, bude platiti 120 Kč, kdo platil 50 Kč, bude platiti 60 Kč, kdo platil 25 Kč, zaplatí 30 Kč. Poutníci, kteří jezdí na Sv. Hostýn vlakem, budou nemile překvapeni. Zdražení samo sotva znatelně použijí, protože mnohá poutníků jezdí autobusy, a bude jich jezdit autobusy daleko více, až bude nová cesta na Sv. Hostýn vystavěna.

Díry v chrámovém podstavci. Již byla o nich zmínka v zářijovém čísle. Díry tyty svědčí o velké surovosti, s jakou odsvěcený chrám r. 1787 byl pustošen. J. Hrdina v knize „Hlas Marie Panny s vrchu Hostýna k Moravanům volající“ píše o tom následovně: Když se odvažely gypsové sochy z pobočních oltářů, jakýsi zedník Ant. Chytilík, odtrženstvím natuchlý, z nich si žerty tropil, jim tabák šňupat dával, a když podle jeho výšklebků nešňupaly, je za to po nosích kladivem floukl a pak je rozrážel; za kterou rouhavostí od svých soudruhů Tafařem nazýván byl a na svých dítkách zřetelně fresty zakusil. Syn prý mu při tom pomáhal a oba prý při smrti zčernali. Kromě toho Chytilíkovi podobný ničema kamenné, v úhlových zdích založené

čtverhraňáky v jejich spojích železným náčiním povyšťpal, aby tím snáze děšť mezi ně mohl, maltu zkypril a spojitost kamenů těch tím spíše rozpoltil." Již tenkrát chtěli tedy zuřivci chrám hostýnský podkopati a zbořiti.

Osobní. Ve středu 3. září odejel na nové působišť do Prahy k sv. Ignáci P. Jan Vraštil T. J., jenž byl superiorem na Sv. Hostýně půl třetího roku a zachoval si tu trvalou památku: pořídil železnou konstrukci na chrámovou střechu a dal ji pokrýti mědi a krásně obnovil chrámové p. účeli. Jako redaktor Hlasů svatohostýnských oheznámoval čtenáře s nejnovějšími událostmi hostýnskými v článcích „Přátelům Sv. Hostýna“ a snažil se, aby v Hlasech bylo co nejvíce zpráv hostýnských. Přejeme mu hojného požehnání od Panny Marie svatohostýnské, pro jejíž oslavu na Sv. Hostýně zešedivěl. Na jeho místo nastoupil P. Alois Stork, superior u sv. Ignáce, jenž byl dříve spirituálem v kněžském semináři v Brně a stal se známým hlavně knihou „Z duchovního života“, která vyšla v 2. vydání v Dědictví sv. Jana Nepomuckého v Praze. Má nejlepší úmysl pokračovati ve zvelebování Sv. Hostýna dle příkladu svých předchůdců a v Hlasech kromě hostýnské látky pojednávat i o duchovním životě, katolické akci a o výchově v rodině. — Další změny: Kromě P. Vraštily dostali se do Prahy k sv. Ignáci P. Karel Pokorný a P. Jan Dvořák. Místo nich přišli z Velehradu P. Vladimír Dreiseitel a P. Ant. Eisner. Nyní je tedy následující stav duchovní správy na Sv. Hostýně: P. Alois Stork, superior, P. Vlad. Dreiseitel, minister, P. Ant. Eisner, spirituál a P. R. Rozkošný, meteorolog. Třetí zkušební rok tu dělá P. Julius Stork a soukromě studuje filosofii Fr. Aug. Baar. Fráťeři jsou: Jan Oškera, sákrístán, Frant. Marek, pomocník sákrístána, a v domě je fr. Josef Lukáčik místo Frant. Dvořáka, jenž se dostal na Velehrad a požívá zasluženého odpočinku.

3. září sloužil mši sv. Rev. John Elsík, duchovní vůdce výpravy polských veteránů na lodi Kosciuszko pod polskou vlajkou do Gdynia v Polsku. Před šesti roky měl tu prvotiny. Nyní působí mezi Slováky a Poláky v Buffalo N. Y.

7. a 8. září velmi horlivě mimo obvyklých zpovědníků vypomáhal ve zpovědnici vdp. Dr. Ant. Jelen, profesor v kněžském semináři v Brně, rodák Nových Hvězdlic, odkudž dlouhá léta vodíval průvody na Sv. Hostýn Šiler. Doufáme, že jej častěji na Sv. Hostýně spaťíme.

Povětrnost v srpnu. V první polovici měsíce bylo počasí dešťivé. Západní větry přinášely od moře vlhký, průzračný vzduch, takže na všechny strany byl krásný rozhled, přerušovaný častými a hojnými dešti. 5. srpna napršelo 43 mm, 8. srpna 30, 9. srpna 36, 12. a 13. srpna pokaždé 12. a 15. a 16. pokaždé 16 mm. Děšť trval do 17. srpna dopol, když kopec za husté mlhy a prudkého západního větru hemžil se pouťníky brněnskými a břeclavskými. Ani valná hromada Matice svatohostýnské se nemohla venku konati. Když však průvody odcházely již nepršelo a mimo několika přeháněk trvalo jasné a teplé počasí až do konce měsíce. Zvláště posledních osm dní byla jasná obloha. Za celý měsíc napršelo skoro 2 dm, totiž 189.3 mm; padesátiletý průměr za měsíc srpen obnáší 104 mm. 25letá průměrná teplota jest 15 st.; i letos byla průměrná

teplota 15 st. Více než 25 st. bylo 3., 5., a 22. srpna; největší chladna byla právě v největší pouťi: 15., 16., 17. srpna a to 6 st. Průměrná ranní teplota byla 13, polední 18 a večerní 14 stupňů.

Jasně dny byly 2., 19., 25.—31. srpna.

Mlhy 6., 9., 11.—17. srpna. Blýskalo se, ale nehřmělo 5. srpna po půlnoci a skoro ráno 7. srpna. Bouřky jsme pozorovali 5. srpna večer, 8. srpna o půlnoci a zvláště 11. srpna po půlnoci byla silná blízká bouře: blesk stíhal blesk a na Kotárech, dvě hodiny od Hostýna na východ vzdálených, bylo mnoho vyvrácených stromů. 15. srpna byly tři bouřky s přeháňkami: po požehnání, před čtvrtou hodinou odpo. a o 6. hodině večer. Poslední bouře byla 23. srpna skoro ráno. Letos do konce srpna jsme pozorovali 38 bouřek. Na 15. srpen, kdy odpoledne blízko Hostýna přešla trojí bouřka, byl v Bystřici ustanoven letecký den. Myslili jsme, že pro nepohodu bude let odložen, ale odpoledne jsme zaslechli hrčení. Šli jsme na rozhlednu. Na velkém strništi směrem k Vítonicím vlály prapory a černal se zástup diváků. Čtyři létadla odtamtud vzletěla a kroužila nad Záhořím a po chvíli se vracela na letiště. Zatím o 3/4 6 večer se nad Přerovem zablesklo a bouře se blížila k Hostýnu. Začalo pokrápěti. Pospíchali jsme z rozhledny. Okolo 6. hod. se spustil liják. Několik minut před tím jsme spatřili aeroplány nad Prusenicemi; skoro v patách za nimi se silně zablesklo a zahřmělo, do žádného létadla však blesk neudeřil. Diváci však z letiště spěchající pravděpodobně pořádně zmokli. V době, kdy se pro mlhu, bouři a silný víchor stalo v Jihlavě hrozné letecké nešťestí, při němž 12 osob přišlo o život, bylo na Hostýně jasné, klidné počasí, při němž průvod z Troubska a Rajhradu konal venku rozmanité pobožnosti.

Za teplých srpnových dní se z okolí slétaly vlaštovky na Hostýn a ráno se ohřívaly na slunci. Jedenkrát jich bylo ráno na klášterní římse na 400. 28. srpna jich většina odlétla.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V srpnu 1930.

3. bylo lidí v kostele	3800	a u sv. přijímání	1142
10. " " "	2300	"	810
15. " " "	5800	"	2427
17. " " "	7600	"	4122
18. " " "	700	"	620
23. " " "	760	"	680
24. " " "	12000	"	4060
25. " " "	1560	"	1120
31. " " "	5000	"	1532
Ve všední dny úhr.	4620	"	2239

Úhrnem 44140 " 18752

Mši sv. slouženo 496.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeášovi, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška, sv. Janu z Boha děkují plníce lib: Odběratelka Hlasů z Mor. Ostravy, která se modlila za obrácení celé rodiny, až před osmi lety vystoupila z církve katolické. Po šesti letech vytrvalé modlitby vrátila se do církve matka se snachou a dvěma dítkami, a 17. srpna letos se vrátil otec těchto dětí. Cítí se všichni šťastnými, že jsou opět ve víře svých otců. — Odběratelka z Dolní Bečvy píše: Roli se nám včely. Tatínek je chtěl chytit a vylezl na strom. Tlustá haluz se zlomila a tatínek spadl na zemi dolů hlavou. Polámal si ruku, kosti na bradě a na krku, a byl bez sebe, až jsem jej hned bratrem křísila. Klekla jsem ve světnici před obraz Panny Marie svatohostýnské a prosila jsem ji za pomoc. Tatínek se probral a brzy ozdravěl a mohl konati všechnu práci na poli. Za několik roků zase nám nemocněl: čtyři dni neměl žádné paměti. Iromnička mu hořela a my jsme se za jeho modlili modlitby umírajících. Vzpomněla jsem si na Pannu Marii svatohost., vzala jsem si mariánské knížky a před jejím obrázkem jsem se vroucně modlila, aby nám tatínka aspoň na nějaký čas zahoval. A tatínek se opravdu uzdravil. Proto jsem přišla poděkovati Panně Marii. — Čtenářka Hlasů z Kroměříže za vyslyšení v soudní záležitosti a za navrácení draví. Je šťastna i v soužení, když si zpomene, že ji Matička svatoh. chrání a že tím křížem, který na ni dolehne, ji k obě víc a víc přitahuje. Nebýti utrpení, nebylo by ani tolik lásky k Panně Marii jejímu Synáčkovi. — A. S. z Hrubčic a uzdravení v nemoci, která trvala 10 let za vyslyšení prosby v těžké záležitosti — nej. z Kostelce u Holešova za vyslyšení prosby — J. Z. z Kroměříže za určitou pomoc — M. B. z Vysoké za uzdravení šestiletého syna z těžké nemoci: onemocněl na těžký zápal plic. Lékaři nyní jsme pochybovali o jeho uzdravení. Moje prosba k Panně Marii svatoh. byla vyslyšena. Když se chlapec uzdravoval, pravil: „Maminko, Vy jste se báli, že umru? Já jsem se nebál. Když mi bylo moc zle, nyslil jsem pořád na Sv. Hostýn.“ — N.

N. za potíchu ve velkých úzkostech. — H. D. z Místku za uzdravení příbuzného po dvojí těžké operaci. — A. H. z Domaželic za vyslyšení prosby — nej. od Přerova za uzdravení z těžké nemoci a za šťastný výsledek zkoušek — J. T. z Tlumačova za uzdravení z těžké nemoci osmileté neteře — čtenářka Hlasů ze Syrovína za uzdravení po těžké operaci — M. N. od Znojma za uzdravení v nemoci, za vyslyšení a pomoc v mnohých záležitostech — B. Z. z Vidče za uzdravení — M. H. ze Skaličky za obdržení dobrodiní — A. V. z Kladerub za uzdravení — N. N. z V. za vyslyšení v soudní záležitosti: Můj syn byl na pobožnosti v křížové dny. Za to byl ředitelem bez vyznání tak zbit, že mu šla ústy krev. Přišlo to k soudu. Soud se táhl tři čtvrtě roku. Nevěděl jsem si rady. Zaslíbil jsem se Panně Marii. Když jsem přišel k soudu, již tam byli tři obhájci, kteří se mne zastali, a které jsem ani nevolal. Zločin byl odsouzen. — M. B. za vyslyšení prosby — N. z Oseka za uzdravení dítka — M. R. z Rosic za šťastný výsledek operace — R. B. z Velešovic za vyslyšení prosby — A. V. z Kunvaldu za šťastnou operaci — Rodina z Boršic za pomoc v beznadějně záležitosti a za vyslyšení v neštěstí — M. P. z Přáslavic za návrat syna z Ameriky. Matka má 72 let, byla již na Sv. Hostýně 12krát, a letos 3. srpna opět zavítala na Sv. Hostýn bez únavy — M. H. z Brna za uzdravení z těžké nemoci — nej. z Přílep za vyslyšení prosby a uzdravení — L. K. z Českého Těšína za uzdravení po operaci — J. O. z Malhotic za uzdravení z dlouhé nemoci — R. P. ze Starého Města za vyslyšení — K. z Hradčan za vyslyšení — rodina Coufalova za navrácení zdraví — E. K. S. J. za vyslyšení proseb.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

B. K. z D. prosí za pomoc — V. J. N. za tělesné i duševní uzdravení — rodina z Prostějova se doporučuje modlitbám — nej. z Nezamyslic za obrácení rodiny — nešťastná dělnice o modlitbu.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DARY.

Na kostel: 5.000 Kč N. N. ze Stříteže u Hranic — 2.000 Kč: Anděla Zlámalová ze Skaštic — 600 Kč N. N. poutnice od Blazic — 350 Kč Průvod z Přivozu u Mor. Ostravy — 150 Kč slovenští pouťníci z Čadce, sbírkou — 100 Kč: Rodina Müllerová z Brna — N. N. z Osíčka — A. Gaislerová, Kokory — N. N. ze Zhoře — Rodina z Brusného p. Host. — M. Chytilová, Brno — Rod. Kozlovská, Vážany — Rod. Obrtelová z Troubek na poděkov. — N. N. Lipník n. Bečv. — Jul. Pechtorová, Divoká — Manželé Zásmětovi, Pustějov, Slez. — N. N. z Kašavy — Farní úřad Štítná n. Vl. — Farní úřad Zdounky — Fr. Karasová, Mor. Ostrava — M. Turovská, Žalkovice — Rod. Plšková, Brno na poděk. — A. Sedláčková — B. Medvědik, Slov. — 90 Kč: N. N. z Hulína — Snoubenci z Kladník — 80 Kč: Fr. Králíková, Police — 70 Kč: A. Stridová, Račaje — 60 Kč: Fr. Pozbyl, Slavič u Hranic — 50 Kč: J. Staněk, Všechnovice — N. N. z Předmostí — C. Š. ze Všetul — Pouťníci z Nov. Jičína — N. N. z Tršic — Sbirka od pouťníků z Bernačic — N. N. z Opařovic — 4000 Kč. N. N. — 3010 odkaz Dp. far. Ošádala — 3000 Kč. N. N. ze Znojma na nové boční dvře — 2000 Kč J. M. nejp. opat. Bařina z Brna — Dp. Frant. Korec, far. v. v. Čučice — 1500 Kč N. N. z Lulče — 1200 Kč Fr. Moravus, hodinář, Brno — 1000 Kč N. N. z Kroměříže, N. N. z Břestu a Třebíče — 522 Kč obchodníci na Sv. Hostýně na zakoupení hadic — 500 Kč: N. Rudková z Místku — N. N. z Třebíče a ze Znojma — N. N. Val. Meziříčí — z Oseka n. Bečv. — z Mor. Ostravy na poděkování za vyslyšení — 350 Kč: N. N. od Kojetína — 300 Kč Roz. Koubková. Příbice — 225 Kč pouťníci z Mor. Ostravy — 200 Kč Dp. Jos. Polášek, far. Tovačov — Fr. Boháčová, Sýkorec — A. Böhmová, Olomouc — N. N. z farnosti Mohelnské — N. K. z Hradčan — A. a Fr. M. z Tišnova — 100 Kč M. Juráková, Šardice — Manželé Novákovi — A. Duda, St. Hamry — A. Andršová, Sudoměřice — rod. Hašová, Drahotuše — H. Dárková, Místek na poděkov. — rod. Coufalová z N. — N. N. z Mořkova — Fr. Černobilová z Loučky na poděkování J. a Fr. Chytilovi, Grymov — A. Koláčková, Přerov — N. N. Petrová Ves — Fr. Mrázek, Bilovice n. Svitavou — M. Jurásková, Brno — A. Smutná Lišeň — A. Fešarková, Mor. Ostrava — N. N. z Prostějova — N. N. ze St. Vsi — z Chrásťan — Boršic — z Malhotic na poděk. — A. Jateniská, Holešov — J. Vinklerová, Hranice — K. Hráčková, Kunovice — Dp. R. Zásměta, Pustějov — Ed. a Anna Zásmětovi, Pustějov — H. Tomáša, St. Město — M. Neugebaurová, Velehrad — J. Přemyslovský, Kralice — T. Horáková, Zdounky — M. Lukešová, M. Hůzová — A. Šindlerová, Bystřice p. H. — N. N. z Opavy — rod. Vilimová, Vítkovice — J. Melichar, Ivanovice — Fr. Polišenská, Hranice — Ed. Zásměta, Pustějov — Farní úřad Štítná n. Vl. — Frant. Tomková, Bratislava — A. Švančarová, Spiš. Nová Ves — Dp. rada Příbýl z Prahy-Bubenče — 90 Kč rod. Tomková, Napajedla — 80 Kč Šedé sestry dět. nemocnice z Prahy — M. Mannová, Třebíč-Jejkov — Jos. Unýs, Napajedla — 60 Kč Manželé Mofykovi z Třebovic, Slezs. — 58 Kč Jos. Polášková, Velatice na poděkování — 50 Kč: Jan Váňa, Přerov — M. Krátká, Dluhonice — N. N. Prusinovice — M. Ho-

ráčková, Divín — M. Čiháčková, Brno — K. R. z Černočina — N. N. z Mor. Ostravy — J. Krymyšová, Dětmárovice — M. Novobilská, Kopřivnice — M. Doležalová, Bosonohy na poděkování — Fr. Fiala, Černovice — M. Zezulová, Jevíčko — V. Fešárek, Slez. Ostrava — N. N. z Brna — V. K. Bohuňovice — K. Ch. Tučapy u Holešova — Fr. Nedoluhová, Brno — J. Dluhý, Nová Ves — J. Kučerová, Svrčov — rod. Vaňková, Klenovice — M. Podolanová, Tvar. Lhota — N. N. Běnovice — M. Koníčková, Senohrady — N. N. Šakvice — rod. Pospíchalová, Pozděchov — Sestry III. ř. sv. Frant. z Opavy — N. N. Kobeřice — A. Volková, Kladaruby — B. Krátká, Daskabát — rod. Bolkova a Calábková z Oseka — Fr. Bachan, Blatnice — A. Dokoupilová, Bystrošice — Fr. Konečná, Olomouc — Alex. Vejrych z Ameriky — N. N. Vel. Ořechov — A. Šindler z Velké — A. Buchta, Ivaň — Čten. Hlasů z Loukova — N. N. z Vlkoše — A. Sketová, Přerov — N. N. z Třebetic — z Horažďovic — M. Bubeníková, Hranice — Fr. Cenková, Křižanovice — N. N. z Milotic — Fr. Duřdová, Uher. Brod — A. Štěrbáková, Hodonín — N. N. Majetín — z Kozlovic u Frenštátu — Fr. Švestková, Havřice na poděkování — A. Fuksová, Gbely, Slovensko — Fr. Mikel, Kelníky — Fr. Derová, Rokytice — Dp. Fr. Janyška, Hukv. ldy — K. Znojemská, Praha II. — M. Řihová, učít. Kostice — Jos. Slámečka, Místek — R. Bečák, Vel. Týnec — Fr. Doubravská, Veselá u Slušovic — Dr. Bedřich Vašek, prof. Olomouc — Fr. Šiler, Kateřinky — Farní úřad Č. Libchavy — J. Obrtelová, Henčlov — Far. úřad Malešovice — M. Zbořilová, Tršice sbírkou — Manž. L. bonkovi, Náměš n. H. — 44 Kč Rod. Berková, Chylice — 40 Kč: A. Kudlik, Radkovy — M. Chlupová, Olešnice — N. N. Nové Zámky — N. N. Všetuly — Průvod z Kopřivnice — Rud. Dobešová z Brna — 35 Kč: Fr. Maršálková, Strážnice — 30 Kč: J. Paták, Ostrava — rod. Sl. z Velatic — R. Pečenková, Val. Meziříčí — M. Baďurová, Holešov — A. Boháčková, Morávka — E. Navrátilová, Brno — N. N. ze Zborovic — z Polešovic — N. N. poštmistr — Štěp. Dokoupilová, Jevíčko — N. N. Všechnovice — Uh. Ostroh — Příkazy — Boršice — L. Hlaváč, Kunčice p. Ondř. — J. H. Vrahovice — 25 Kč: N. N. Bystřice p. Host. — z Tvarožné — Vyškova — Fr. Chmelář z N. — M. Husičková, Tovačov — N. N. z Henčlova — P. a M. Vítkovi, Vseín — 24 Kč: Pouťníci z Polešovic — 23 Kč: Pouťníci ze Sloupu — 20 Kč: A. Michňáková, Ostravice — N. N. Brno — rod. Menšíková, Konice u Prostěj. — N. N. Hor. Moštěnice — Ver. Mičková z Brna — N. N. Žákovice — V. Holubová, Kopřivnice — Kap. českosl. Cyrill Grebeníček — J. Souchová, Holešov — Dp. J. Heral, dóm. vik. Brno — Dp. Ant. Minařík, prof. Mor. Ostrava — N. N. z Brna — Uh. Brodu — z Hůrky na poděkov. — Fr. Adamcová, Suchá Lůza — N. N. z Palkovic — rod. Havličková, Prostějov — J. Dostál, Příbor — J. Olšanská, Kyselovice — M. Heralťová, Staroj. Lhota — N. N. Komorní Lhotka — A. Mánková, Přerov — Dp. J. Buchla, far. Pišely, Slov. — M. Zezulová, Třebomyslice — L. Zatloukalová, Pěnčín — M. Kratinová, Brno — J. Váňa, Přerov — M. Váňová, prof. Brno — A. Nováková, Místek — J. Pavelka, Zašová — M. Matoušková, Kobeřice — L. Hart-

manová, Místek — J. Sedláček, konc. zub. tech., Rájec — A. Machková, učít. Bystřice p. H. — J. Bláhová, Jindřichov — A. Panáček, Warín, Slov. — Ign. Mildner, Hranice — A. Štefková, Děrné — M. Spáčilová, Kroměříž — L. Riedlová, Mařatice — Dp. F. Jiříčný, kapl. Tršice — Dr. Em. Pokorný, prof. Litoměřice — M. Sauerová, Bystřice p. H. — A. Janková, Strážnice — K. Müllerová, Místek — A. Tomečka, Milenov — L. Klementová, učít. Brno — Dp. K. Dřimal, far. Bludov — Fr. Lehmanová, učít. Hradec Král. — Šedé sestry dět. nemoc. Praha — J. Kyncl, Hlinsko — B. Grygerová, Turovice — M. Srostlíková, Hvozdná — A. Ševčíková, Malhotice — B. Fáberová, Brno — A. Sochorová, Brno — A. Švestková, Sv. Hostýn — A. Dudová, Nová Ves — H. Sliřvová, Slez. Ostrava — N. N. Koberice — z Příbora — Dp. J. Složil, kapl. v Přerově — Dp. J. Tyleček, katech. Frýdek — Ž. H. z Hranic — J. Drda z Vidče — Průvod z Hrozn. Lhoty — Fr. Bernovská, Chvalkovice — A. Kunčerová, Přívoz — J. Masár, Trenč. Teplá, Slov. — Dp. J. Kalusek, far. Říkovice — Fr. Palová, Hor. Nětčice — N. N. Všechnovice — J. Masařík, Kelč — Fr. Běhálek, Vežky — N. N. Alexovice — S. Ryšánek, Grymov — C. Šedá, Némčany — K. Damborská, Bilovice u Břeclavi — N. N. z Prusinek — O. Brunclík, Chropyně — P. Dědičik, Břest — N. N. z Dřínova — z Bilovic — M. Nejezchlebová z N. — A. Zárubová z N. — C. Glovarová ze Lhoty — Fr. Strachonová z N. — L. Kubičková, Pol. Těšín — A. Korhoňová, Kožušany — N. N. Staroj. Lhota — manž. Vlachovi, Hodějice — N. N. Koberice — A. Vrba z Hůrky — M. Tomečková, Franc. Lhota — N. Havelková, Šlapanice — N. N. Vracov — rodina ze Zářiči — z Nedachlebic — A. Černochová, Zdounky — Jos. Mikulka, Olomouc — F. M. z Lidečka na poděk. — J. Trávníčková, Tlumačov — J. Kubková, Těžkovice — Fr. Trnka, prof. Karlín — J. Janák, Rázová — 18 Kč: N. Zdounky — N. N. z Čeladné — 16 Kč: Rod. Vykopalová, Skalička — 15 Kč: A. Jurečková, Místek — K. Martoch, Poruba — M. Syrová, Čáslav — Ž. Galčíková, Kralice n. H. — Fr. Vysloužilová, Kralice n. H. — N. N. z Brna — A. Hrdličková, Radkovy — sestry Janoškové, Místek — rod. Hanzlíková, Dluhonice — 14 Kč: N. N. Hor. Nětčice — 13 Kč: A. Pítron, Opatovice — 12 Kč: Dp. A. Macek, kapl. Lednice — 11 Kč: rod. Nyřtová, Vítkovice — 10 Kč: A. Glingarová, Místek — N. N. z Polanky — Fr. Ovčáčková, Piřín, Slov. — Fr. Masařová, Uher. Brod. — M. Černá, Vítkovice — N. N. Tišnov — N. N. z Hrubčic. — Vel. Kurovice — A. Sraťilová, Brno — N. N. Všechnovice — Fr. Grohman, Hranice — N. N. z Kelče — M. Vysloužilová, Prostějov — M. Dostálová, Prostějov — C. Pězová, Slavkov u Brna — Fr. Macháč, Kelč — Fr. Suchánková, Hranice — Fr. Hyžáková, Val. Polanka — stařenka z Vlčnova — M. Kovalčíková, Boršice — N. N. z Némčic — H. Pálerová, Kopřivnice — N. N. Mor. Ostrava — A. Bořt z Kelče — A. Benedíková, Písek — A. Večerková, Kralice — J. Horáková, Jalubí — N. N. z Kralic — Polánky — Osíčka — N. Mikšová, Kunvald — rod. Ledabyllová, Hor. Moštěnice — Kr. Müllerová, Místek — M. Debová z Místku — A. Panerová, Brno — Fr. Michál, Kroměříž — manž. Krumpolcovi, Hodslavice — M. Svobodová, Vyškov — L. Podmo-

liková, Mostkovice — A. Petříková, Sulimov — M. Ambrozová, Podivice — N. N. Malhotice — A. Mikulková, Laškov — Fr. Kaňovská, Bilovice — rod. Knížová, Zlechov — N. N. Černošín — R. Haničáková, M. Karlovice — N. N. Štramberk — Lipová — Líšeň — Fr. Ludvík, Želetice — M. Perných, Želetice — J. Frňka, Viganice — M. Křenková z N. — M. Bezděková z N. — M. Úřednicková, Napajedla — N. N. Otrokovice — B. Marčík, Domanín — Pouťníci z Holice u Olomouce — N. N. z Brna — J. Fojtík, Študlov — M. Janošik, Bolelouc — Fr. Vavrušová, Ludslavice — J. Procházka, Kelčany — A. Henrich, Brno — J. Krahulík z N. — rod. Horáková z Hůrky — Fr. Vacula, Kladeruby — A. Kopalová, Uhřetice — J. Haša, Kladeruby — N. N. Olomouc — A. Vmětalová, Soběchleby — N. N. Chomýž — Vel. Prosenice — Rod. Procházka, Sv. Hostýn — N. N. z Loukova — z Písku u Bzence — Ž. J. Stará Ves na poděkov. — Š. Buchta, Jiřkovice — Fr. Pospíšil, Hulín — S. Jadrný, Tovačov — M. Keprtová, Jeviško — J. Svobodová, Staroj. Lhota — Dr. J. Kuláč, Kolín — A. Schubertová, Bystřice p. H. — P. Trávníček, Brno — A. Rosenkranzová, Tovačov — A. Roháčková, Žešov — Fr. Popelka, Haluzovice — C. Zapletal, Skašovice — J. Bubeník, Hranice — A. Hornýšerová, Zvole — R. Smutný, Polná — A. Bařinka, Val. Klobouky — J. Javora, Hvozdná — M. Socha, Praha I. — J. Matura, Postřelmov — A. Horýl, Místek — R. Durdáková, Uher. Hradiště — Dp. Fr. Košák, Praha — A. Strnad, Velehrad — Š. Paličková, Kojetín — M. Moravcová, Sendražice — Sestry v nemocnici v Lednici — Fr. Kaplan, Otmarov — Konvent Škol. Bratři u sv. Jana pod Skálou — J. Zatloukal, Kojetín — M. Prečová, Přáslavice — rod. Hoňková z Hůrky — N. N. Drnovice — J. Ž. stud. Kroměříž — A. Zálešáková, Vel. Fedymeš — J. Okénka, Malá Vrbka — J. Volná, Místek — A. P. Mor. Ostrava — A. Žádníková, Lideřovice — K. Bišlaja z N. — N. N. ze Strážnice — J. Žůrek, Domáslovice — Fr. Volfová, Všechnovice — J. Glogar, Hůrka — N. N. Křtomil — J. Gardovský, Kojetín — M. Drbalová, Jeviško — Fr. Andrlíková, Némčany — F. Majkus, Poruba — A. Odvářková, Žebětín — V. Bezručová, Místek — M. Bítnerová, Příbor — N. N. Přerov — K. Vyňuchalová, Kozlovice — J. Ošfádal, Šelešovice — J. Tománek, Příbor — R. Mičková, Ludslavice — M. Deduchová, Černošín — N. N. Malhotice — N. N. z Třebetic — Určic — Hor. Bečvy — Količina — Vysoké — J. Zhřival, Nelešovice — Čten. Hlasů z Holice — N. N. Rožnov — Osek n. B. — Uh. Hradiště — V. Vítková, Zborovice — N. N. z Radotína — Sestry sv. Vinc. z nemoc. v Opavě — M. Ježková, Měrovice — J. Polomejch, Loučka — M. Rozehnalová, Horní Kostelec — rod. Skřivánková, Hovězí — M. Hrošíková, Boršice — Fr. Polášek, Lipín — rod. Vavříková, Radimov — H. Navrátillová, Tovačov — Fr. Tichá, Přerov — N. N. z Količina — L. Procházková, Brno — A. Müllerová, Brno — manželé z Břestu — N. N. Vysoká — J. Smyčková, Frýdek — 9 Kč: A. Oravcová, Kyjov — 8 Kč: N. N. Vel. Ořechov — J. Karlík, Sazovice — Fr. Foltýnová, Lubno — Fr. Nováková, St. Město — manž. Hozíkoví, Kudlov — 750 Kč: Far. úřad, Luštěnice — 6 Kč: Čten. Hlasů, Lipník 5 Kč; K. Krejčí, Klužín — A. Večerková, Kralice — A. Osíčková, Vel. Bilovice — N. N. Roštění — z Palačova — Čtenáři

Hlasů z Vítkovic - V. Krestová, Mniší - A. Kozáková, Prostějov - Fr. Syrový, Třebíč - Poufnice z Loučky - rod. Ptáčková, Radotín - N. N. na poděkov. - A. Kozáková, Radějov - Fr. Staňková, Tichov - Fr. Šobánová, Vlčnov - K. Hrabalová, Prostějov - N. N. Křenovice - Náměšť - Líšeň - Obrány u Brna - Hovězí - V. Páleníčková, Přílepy - H. Mazůrková, St. Město - J. Dostálík, Bilek - N. N. Laškov - N. N. Malhotice na poděkov. - S. Janděšek, C. Třebová - Fr. Adamíková, Měrovice - A. Pospíšilová, Měrovice - J. Navrátilová a Fr. Šnajdrová, Štěpánov - J. Peřinová, Krnov - N. N. Hranice - E. Hrabovský, Kladruba - M. Hajdová, Skalička - B. Zelenková, Vidče - N. N. z Babce - M. Musilová, Brno - N. N. Všechnovice na prosbu - K. Zámečnicková, Brno - N. N. Lačnov - Fr. Štulín, Bystřice p. H. - J. Frank, Ráječek - J. Švecová, Chornice - A. Smékalová, Měnik - J. Koseček, Slavičín - J. Schlesingerová, Brno - K. Hlinecký, Čejkovice - Fr. Žalmanová, Slavičín - Fr. Valentová, Brno - M. Šeděnková, Komárov - Fr. Manišová, Poteč - A. Ratajská, Blatnice - N. N. Práskice - A. Durná, Jasov - N. N. Újezd - T. Seidlová, Brno - Čten. Hlasů z Rajnochovic - A. Zubaník, Tovačov - N. N. Kostelec - N. N. Uher. Hradiště - 4 Kč: A. Dostálová, Laškov - T. Hřebáčková z N. - N. N. St. Město - 3 Kč: rod. Poláková z Hůrky - rod. Machálková z Hůrky - N. N. ze Střelné - 2 Kč: Š. Petřík, Vážany - N. N. z Vážan.

Na hlavní oltář: 100 Kč M. Krčmařová, Veselá - 50 Kč E. Hartlová, Pohořelice - M. Hůlková z N. - N. N. z Brna - N. N. z Brusného - manž. Novákovi, Brno - N. N. místo věnce - 40 Kč R. Pavelková, St. Město - 33 Kč K. Manna, Vlchová Lhota - 25 Kč R. Vaňková, Lichnov - 30 Kč N. N. z Kelče na pod kov. - 20 Kč manž. Horáčkovi Soběšice - Fr. Macek, Val. Polanka - N. N. Hnojice - J. Lukáček, Jezernice - P. Dědičik, Břest - J. Mořička, Bilovice - A. Dědek, Předměstí - J. Nitčová, Přerov - Čten. Hlasů z N. - C. Glovarová, Lhota - Mar. Raušová, Rosice - A. Vagnerová, Kumvald - manž. Horáčkovi, Soběšice - M. Kovářová Vlčnov - manž. Labonkovi, Náměšť n. H. - 10 Kč N. N. Zubří - Čten. Hlasů, Dřínov - Ctitel P. Marie ze Slovácka - A. Křivánková, Hovězí - C. Poláčková, Líšeň u Brna - Š. Hudečková, Žilina - A. Vydlová, Lověšice - Fr. Čuba, Rajnochovice - 8 Kč A. Žemliková, Bojanovice - 5 Kč N. N. z Vážan - V. Šlotáková, Brno - A. Kovářová, Vlčnov - 2 Kč M. Buchčíková, Boršice - T. Skupinová, Boršice.

Na sv. Antonína: N. N. z Kralic 10 - Čten. Hlasů z Vítkovic 5 - J. Kunz, Loučka 5 - N. N. 21 - N. N. z Kralic 10 - N. N. z Hůrky 10 - z Boršic 2 - z farnosti Zborovické 10 - z Kladník 5 - z Hranic 20 - A. Tomanová, Ratiškovice 15 - služebná z Brna 10 - J. Hladký, Radimov 5 - N. N. Vel. Ořechov 10 - A. Böhmová, Olomouc 8 - N. N. Polešovice 5 - rod. Vrbová z Hůrky 10 - N. N. Boršice 10 - N. Jiroušek, Praha 10 - A. Mareček, Zlechov 5 - P. Duda, Zlechov 5.

Vojenský pomník: N. N. z Kobeřic 20 - P. Petrošová, Brno 5.

Na oltářní a věčné světlo: 100 Kč J. Veselka, Klokočí - 25 Kč R. Vaňková, Lichov - 20 Kč Dp. K. Kolísek, Brno - Š. Žížková, Chlebovice - Fr. Procházková, Jaroňovice - N. N. Ivanovice - 15 Kč K. Dišák, New York - 10 Kč N. N. z Drnovic na

poděkov. - N. N. Vel. Ořechov - N. Hiklová, Štramperk - M. Derychová, Černotín - rod. Jiroušková, Praha - A. Krajčová z Lipy - N. N. Malhotice - R. Kohútová, Skalce u Frýdku - N. N. Šubiřov - A. Poslušný, Břesovice - J. Zelinka, Skalka - 5 Kč A. Glinšarová, Místek - Fr. Sklenářová, Bystrovany - rod. Lupačová, Skalka - J. Volná, Místek - rod. Hrubčíková, Smolina - N. N. Vojnice - N. N. Štramperk - A. Petříková, Sulimov - N. N. Boršice - E. Pastarová, Vel. Ořechov - Fr. Buriánková, Vřesovice - M. Galnorová, Blazice - A. Hrazdíková, Kroměříž - Fr. Vacula, Kladruba - N. N. z Prušánek - 4 Kč A. Steinhilberová, Praha - 3 Kč A. Daňková, Kudlovice - Fr. Pokorná, Žákovice - 2 Kč Stanoviště - M. Fryšáková, Boršice.

Na korunky Panny Marie: Fr. Hanák, Vizovice 50 - N. N. z Třebovic 5 - N. N. Kohoutovice 100 - z farnosti Zborovické 10 - N. Gardovská, Nový Jičín 5 - N. N. Staroj. Lhota 10 - M. Stojaspalová, Nivnice 20 - N. N. Polanka 10 - A. Korhoňová, Kožušany 50 - L. Nečas 20 - Fr. Vavrušová, Ludslavice 10 - N. N. z Řepčína zlatou 10 Kč a zlaté naušnice.

Na sochu Božského Srdce Páně: Dp. Jos. Nezdařilík, Jaktar 30 Kč - manž. Novákovi, Brno 20 - M. Novosádová, Radvanice 7 - služebná z Brna 10 - A. Kuchlíčková, Rychtářov 10 - N. N. z farnosti Zborovické 10 - Fr. Šnajdrová, Štěpánov 5.

Na elektrické osvětlení: 100 Kč M. Fišarová, Náklo - 50 Kč N. N. Strážnice - N. N. Petřkovice - N. N. Bohuslávky - 30 Kč Čten. Hlasů z Biskupic u Prostějova - 24 Kč N. N. - 20 Kč J. Hohnaisrová, Vítkovice - N. N. Žákovice - J. Krymsová, Dětmárovice - Poufníci z Opavy - Jednota Svatopetrská z Prostějova - M. Černá, Vítkovice - N. N. Závěšice - E. Navrátilová, Brno - N. N. poštovník - N. N. z far. Zborovické - 15 Kč N. N. Telnice - 10 Kč M. Vrbová, Budečsko - L. Maršíková, Hranice - M. Radová, Babice u Kelče - N. N. Tovačov - H. Hiklová, Štramperk - H. Coufalová, Kamenice - N. N. Huštěnovice - A. Drncová, Zastávka - N. N. Lipová - A. Nováková z N. - A. Vávrová za nemoc. dítě - R. Myšková, Ludslavice - B. Vrlová, Třebětice - A. Smutná, Líšeň - N. N. Štramperk - N. N. Lipník - Fr. Zapletalová, Komárovice - M. Mösová, Roudnice, Čechy - Fr. Tichá, Přerov - sodálka z Poruby - B. Andrášková, Polešovice - J. Krahulík z N. - N. N. Vážany - A. Vaculíková, Předměstí - manž. Labonkovi, Náměšť n. H. - 8 Kč Jos. Nevrla, Prostějov - Poufnice z Holice - 6 Kč N. N. z Čech - 5 Kč K. Dokoupil, Světlá - N. N. Třebovice - z Rošeni - N. Tománková, Štítná n. Vl. - z Paľáčova - N. N. z Malhotic - J. Zálešáková, Práskice - N. N. Uher. Brod - C. Glovarová, Lhota - A. Lichnovská, Závěšice - M. Rozehnalová - Kostelec - Fr. Ratajská, Veselí na M. - J. Komínková, Veselí n. M. - H. Poulová, Uher. Hradiště - M. Frydrychová, Uher. Hradiště - N. N. z Třebetic - A. Kuželová, Troubky - A. Taichmanová, Val. Polanka - Figarová, Polanka - N. N. Hovězí - A. Dostálová, Laškov - H. Dokoupilová, Olomouc - A. Mojžíšová, Přerov - J. Bartoník, Vrbka - M. Bolmová, Příbor - R. Svrčinová, Bařice - H. Dočkálková, Břest - 4 Kč M. Klauková, Místřice - M. F. Milokoš - A. Kavková, Pašovice - M. Slámová, Břeclav - 3 Kč N. N. z Chavát

Na křížovou cestu: Manželé Novákoví, Brno 20 - N. N. z Příbora 20 - M. Rozehnalová, Kostelec 5.

Na pouťní dům: N. N. z Vlkoshe 50 - J. Zeman z N. - K. Sasín, St. Město 2 - C. Rašková, Kladníky 10 - N. N. z Břestu 10 - z Polšovic 5 - z Příbora 50.

Na duchovní správu (na klášter): N. N. z Příbora 10 - O. Konečný, Fryčovice 5 - M. Vitková, Dambořice 50 - A. Geislerová, Kokory 5:50 - M. Serafinová, Mor. Ostrava 50 - manželé Novákoví, Brno 50 - J. Mikuška, Olomouc 20 - J. Šotolová, Pardubice 100 - N. N. 60 - N. N. z Hrubčic 15 - N. N. 20 - z Jevíčka 100.

Na dorost T. J.: J. Váňa, Přerov 30 - nej. z Opavy 10 - Čten. Hlasů z Vítkovic 10 - M. Černá, Vítkovice 5 - V. Krestová, Mniši 5 - manž. Motýkovi, Třebovice 10 - V. Polách, Bystřice p. Host. 42 - Dp. rada Příbyl, Praha-Bubeneč 100 - nej. Jiřikovice 50 - M. Hapalová, Brno 10 - J. Polášková, Frenštát 5 - nej. Štramberk 1 - Fr. Jiřiková, Holešov 10 - J. Suchomel, Val. Meziříčí 10 - M. Stojaspalová, Nivnice 10 - manž. Novákoví, Brno 50 - rod. Nováková, Sobišky 10 - Fr. Matoušková, Prušánky 50 - J. Trnka, Viganice 10 - Fr. Barfusová, Olšovec 20 - M. Bartošová, Olšovec 20 - nej. z Vápenek 10 - Fil. Blahová, Prostějov 100 - nej. z Osíčka 20 - rodina ze Září 5.

Na Matici svatohostýnskou: nej. z Nezamyslic 1000 - odkaz Dp. far. Ošádala 970 - Dp. Jos. Heral, dom. vik. Brno 20 - Dp. Mart. Bogar, adm. Rymice 50 - kněz ze Slovácka 25 - Jan a Jitka Baránkovi, Val. Kloubouky 100 - Jana Vozničáková, Místek 40 - A. Geislerová od dárců z Kokor 12 - Farní úřad Štítná n. Vl. 100 - nej. ze Sedlec 20 - far. úřad Skřípov, Slez. 200 - děk. Jos. Polásek, Tovačov 100 - děk. Lud. Koncer, Čechovice 200 - Fr. Oharek, Holešov 10 - F. úř. Brodek u N. - F. ú. Pustiměř 5 - F. ú. Chudobín 5 - Brodek u Nezam. 10 - rada Jul. Šmolka, Příbor 25 - Frant. Minařík, Částkov 5 - Amalie Daňková, Val. Meziří. 50 - Jan Rosa, far. Klenovice 20 - Jos. Dětrichov 20 - Jan Tomášek, far. v. v. Albrechtický 5 - K. Waisar, presid. zem. fr. soudu v. v. Brno 550 - Jarosl. Očadlík, Količín 20 - Far. úřad Dubany 25 - Fr. Mastil, kpl. Frenštát p. R. 10 - Krist. Martináková, Syrovín 2 - kons. rada Aug. Chmelař, Loukov 450 - Frant. Halašková, Třebětice 51 - katech. Al. Schwanmel, Vítkovice 50 - Far. Stan. Suchánek 100 - Far. úř. Litovel 5 - viced. Rud. Nečesaný, Rychaltice 400.

Na sochu Panny Marie: nej. z Val. Polanky 20.

Na pohanské děti: nej. 3.

Na vodní kapli: nej. z Radějova 30.

Na tiskový fond: 8 Kč M. Kciřová, Kroměříž - A. Lukešová, Mor. Hůzová - M. Dobešová, Brno - M. Havranová, Lhotka - J. Šimek, Palkovice - 3 Kč M. Kalusová, M. Karlovice - A. Koučná, Přerov - J. Tvarůžka, Klimkovice - J. Biolek, Morávka - M. Juříček, Malacky - Fr. Zlámal, Halenkovice - A. Vlach, Zábřeh n. O.

Na zvonové zařízení: Frant. Hanák, Vizovice 50 - J. Pardus, lesní spr. Polesí-Lušová 20.

Z Ameriky (v dolarech): Prostřednictvím Dr. H. Dostála: M. Zichová, Tajlor Tex. mše sv. 1 - na kostel 1 - na Hlasy 1. - J. Křížek S. J. St. Louis na Hlasy 1 - P. Kocourek, Kansas na Hlasy 2 - K. Buš, Ennis Tex. na Hlasy 1 - J. Bochníček,

Nebras. na Hlasy 1 - K. Pechník, O. na Hlasy 1 - na světlo 2 - prostřednictvím Dp. J. Bergra, administr. v Krčmaní: J. Zbořil na pouť. d. 1 - M. Marek, pouť. d. 3:45 - A. Bršlík, pouť. d. 1 - M. Rigoni na kostel 1 - M. Komroka, Pens. St. Louis na mše sv. 100 - A. Trlica, pouť. d. 1 - P. Haluška, pouť. d. 15 - Fr. Chvilíček, pouť. d. 3 - mše sv. 2 - na světlo 1 - R. Rutar na kostel — 50 - St. Brabec, Spvoner Wis. na Hlasy 1 - A. Kalista pouť. d. 1 - Fr. Brda, pouťní dům 1 - Fr. Smid, Blandburg na Hlasy 2:50 - na pouť. d. 2:50 - J. Náhlík, Savanna Jil. na Hlasy 1 - na kostel 1 - na mši sv. 1 - na pouť. d. 2 - M. Stogay na kostel 1 - Fr. Kolbeck, New. Mexika, mše sv. 2 - na Hlasy 1 - na kostel 1 - A. Gayzur, Jonkers, N. Y. na pouť. d. 10 - P. Prokop, Silver Lake, M. na kostel 10 - T. V. Karmazin, Deweese Nebr. na Hlasy 1 - na kostel 2 - na mše sv. 12 - J. Syrový, Chicago Jil. na kostel 2 - A. M. Krhovský na kostel 3 - John Macháček, Barmvel na mše sv. 2 - na kostel 2 - na Matici Svatoh. 1 - Jos. Králová, Vest. Tex. na Hlasy 2 - M. Gazarek, Canada, na mše sv. 2 - K. Pištěk New. Jork na kříž. cestu 10 - na duch. správu 3 - na kostel 5 - J. Benedikt na kříž. cestu 2 - N. Bartíček na kříž. cestu 1 - na Hlasy 1 - Jos. Hofírek, Videň, na kostel 10 šilinků.

Na kostel: 150 Kč Marie Kulová, Chropýň — 100 Kč Aug. Franěk, far. Staříč — H. Mářová, Osek n. Běč - Dp. Fr. Derka, far. Hlučín - A. Beránková, Drozdovice - M. Zbožinek, Bedihošť - M. Šumberová, Něžice - Fr. Burešová, Vícov - Manž. Pešatovi, Frýdlant n. Ostr. - 50 Kč M. Kunovská, Lipník - V. Smékal, Kelčice - V. Rnibarová, Jezeřany - Jan Derka, Sv. Kopeček - Rod. Koudelková, Buková - A. Cisarik, Turzovka - H. Brada, Vítkovice - J. Přecechtělová, Srbec - 35 Kč A. Kostruchová, Drahosův - 30 Kč A. Ševčík, Stará Bělá - L. Svoboda, Telč - Fr. Němcová, Uh. Hradiště - Fr. Kokšová, Vyškovice - Fr. Šindel, Petřvald - 20 Kč Frant. Nejezchleba, Veselí n. M. - J. Duchoň, Opačovice - M. Podhajska, Brno - Št. Šimíček, Mar. Hory - M. Šindelková, Podhr. Lhota - A. Indráková, Loučka - J. Bartoš, Užhorod - Rod. Obadálková, Lipník n. B. - A. Holík, Kašava - A. Šrámková, Holešov - Dom. Trnka, far. Herzogwald - M. Kaňová v Praci - A. Pelíšková, Napajedla - A. Vašíčková a M. Kubíková, Vnorovy - J. Vrba, Budětsko - Jos. Mazánková, Senice - A. Opršalová, Kyselovice - P. Štětina, Třebovice - 15 Kč M. Žampachová, Vyškov - 10 Kč J. Kachník, Nivnice - M. Štěpaníková, Šumice - A. Kunová, Loučka - A. Kvífa, Nový Jičín - J. Staněk, Praha - Fr. Lužný, Unčovice - M. Dvořáková, Domamil - A. Vašíňová, Bochoř - K. Turánková, Praha - F. Krumpach, Kunčice n. Ostr. - R. Veverka, Vysoká - Rod. Mařová, Osek n. B. - J. Huvar, far. Lussdorf - T. Horáková, Loučka - V. Jelínek, far. Cerekev - A. Polášková, Sýkorec - M. Beránková, Bohunice - L. Plesníková, Dub u Olom. - M. Hlávková, Dub - A. Joch, Žeraviny - A. Bagarová, Hranice - V. Žáková, Nevšová - E. Spála, Přestavky - A. Nováková, Urbanov - C. Šedá, Němčany - Fr. Janíček, Zábřeh - A. Velartová, Loučka - K. Stýbrova, Vyškovice - J. Svobodová, Jaroměřice - A. Pirochová, Příbram u Brna - Fr. Ludvík, Žerotice - A. Solařová, Přílepy - K. Busek, Třebíč.

Všem šlechetným dárcům srdečné Pán Bůh zaplať!

Malý kalendář pro mládež na školní rok 1930-31. Redaktor V. Šlajs. Nakladem Československé akciové tiskárny v Praze. Cena 5 Kč.

Doporučujeme tento kalendář pro školní mládež, neboť je vydán katolickým nakladatelstvím. Je jistě zajímavý a bohatý. Přáli bychom si však ovšem také látku náboženskou.

Jos. Hronek: **Svatý Augustin**. 8°, 64 stran, Kč 3.—. Vydalo Cyrillo-Methodějské knihkupectví, Gustav Franci v Praze I. 536. — Přiblížití dnešnímu člověku osobnost a dílo, duševní typičnost velikého světce latinského západu jest úkol vděčný, ale zároveň těžký. Svatý Augustin jest dnes stejně aktuální, jako byl před 1.500 lety - mortuus vivens. To ukazuje v pečlivě prokresleném medailonu prof. Jos. Hronek, jehož slovo jest konkrétné, živé, harmonicky zvláště a tak rozechvívá srdce čtenářovo stejným souzvukem se srdcem svým, aby poznalo klid, po němž tolik prahne - klid v Bohu. Vřele doporučujeme.

Nejstarší a nejoblíbenější časopis pro křesťan. mládež „Anděl strážný“ zahájil právě svůj jubilejní padesátý ročník. Hned I. číslo ukazuje, že bude bohatě vypraven jak pěknými obrazy, tak cenným obsahem, pečlivě a účelně vybraným, aby děti každého věku našly v něm něco zajímavého i poučného. Obliba milého „Andělka“ každým rokem stoupá a vzroste jistě zvláště letos, poněvadž má zvětšený rozsah, samostatnou povídkovou přílohu napínavého obsahu („Přísaha náčelníka Huronů“), rozdává luštitelům hádanek mnoho cenných odměn a nadto každý odběratel dostane před vánocemi zdarma „Betlém“. Proto jej vřele doporučujeme pozornosti katolických rodičů, kněží, učitelů a všech přátel naší mládeže, jimž jde o to, aby zvláště školní děti byly uchráněny škodlivých vlivů špatné

četby. „Anděla Strážného“ řídí již II. rok katecheta a spisovatel Em. Masák, a vydává jej Občanská tiskárna v Brně, Starobrněnská 19—21. Roční předplatné bez povídkové přílohy činí 9 Kč, s přílohou 14,- Kč. Při hromadném odebírání jsou velké výhody.

80. ročník kalendáře „Moravan“ na rok 1931 již vyšel. Nejstarší tento moravský posel zaslouží si jistě plnou měrou hojného odbytu a největšího rozšíření. Obsahově vyplněn cennými literárními příspěvky našich předních katolických spisovatelů, technicky neméně pečlivě vybaven, slouží naší katolické veřejnosti co cenná příručka pro hospodářství i dům a jako zdroj poučení a milé večerní zábavy. Přechal již mnoho bouří za 80 let své pouti naší vlastí a nezkalen ve svých zásadách a náboženském programu vstupuje s novými nadějemi do nové osmdesátky. Nechť Bůh silí naši snahu dáti katolickému lidu v kalendáři Moravan vždy posla útěchy a míru, posilu v dobách zlých a naději v lepší příští, tak jak si jej jeho ctihodní zakladatelé před 80 lety představovali a v něj věřili. Vydává nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská ul. 19—21. Cena Kč 7.—

Cizojazyčná literatura.

Hin zu Christus. Napsal P. Zeig S. J., 3 svazčky. Vydalo nakladatelství Johannesbund, Leutesdorf am Rhein. — Kristus v srdci, Kristus v rodině, Kristus ve společenském životě, toť stručný obsah těchto svazčků. Hodí se jako duchovní četba v duch. cvičeníh i mimo ně. Poutavé příklady četby příjemnější. Pro práci v katolické akci jsou výtečnou pomůckou. Zaslouhují vřelého doporučení a hojného rozšíření.

Guido de Fontgalland. Napsal Dr. Pavel Reinelt. Stran 32. Cena 0.20 Mk. Vydalo nakladatelství Johannesbund, Leutesdorf am Rhein. — Knižka popisuje život mladistvého světce, jenž se posvětil ranným a denním sv. přijímáním.

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Dp. Josef Lakota, far. v. v. v Dobřečkovících.

Dp. Frant. Husička, far. v Žalkovicích.

N. Srostlík, řídící učitel v Břestku u Konice.

Bibiána Panáková z Veselíčka u Lipníka.

Josef Bukovjan z Mal. Karlovic.

Františka Štěpánková z Těšic.

Alžběta Maršálková z Rajhradu.

Jan Matra z Raškovic.

Aloisie Běhálková z Vežek.

O. v p.!

DOPORUČUJI svůj hojně zásobený sklad luštěnin nejlepší jakosti, zeleninových, ovocných a masitých konserv, ovocných a přírodních vín a šňávků atd.

Vyžádejte si ceník u fmy

F. BIDMON velkoobchod BRNO, Veselá ulice č. 29.

J. N. DERKA, Sv. Kopeček u Olomouce

výroba - Nakladatelství - obchod.

Sklady dopisnic a obrázků do modl. knížek všech poutních míst v ČSR. — Obrázky sklené v rozličné úpravě. Růžence, závěšky a j. devotionalie.

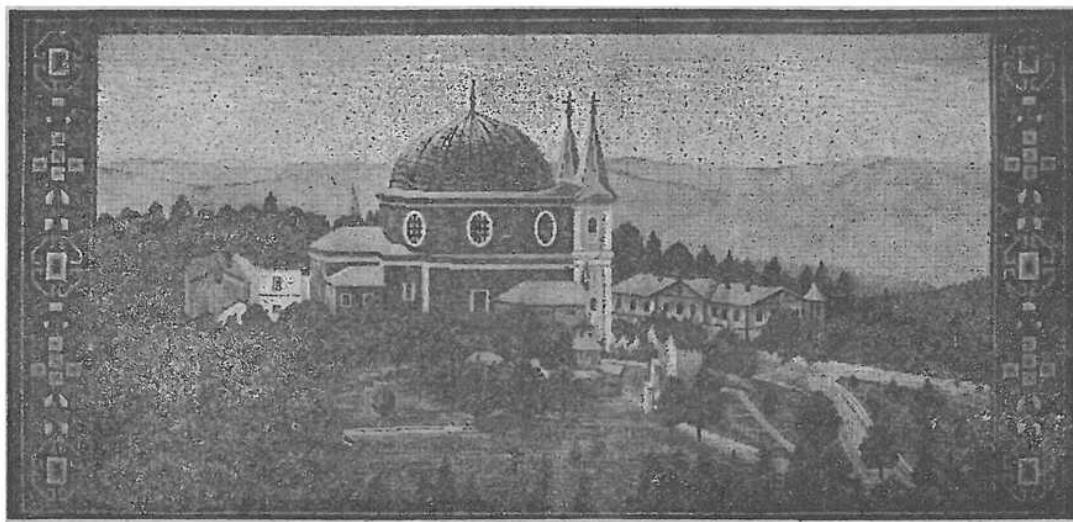
Poutní zpěvník Mariánský, velké vydání 256 stran, menší vydání 128 stran. — Ceny v drobném: velké Kč 4'—, malé Kč 2'—. — Velké s přívazbou kancionálku:

Obyč. vazba s červenou ořízkou Kč 12'—, celoplátěné s červenou ořízkou Kč 14'—.

Modlitební knížka: Poutník Svatohostýnský stran 192, vazba obyč. Kč 5'—, celoplátěný Kč 6'—.

Vše obdržeti lze jednotlivě v obchodech na Sv. Hostýně neb i na jiných poutních místech.

Ve velkém u hořejší firmy.

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85'—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

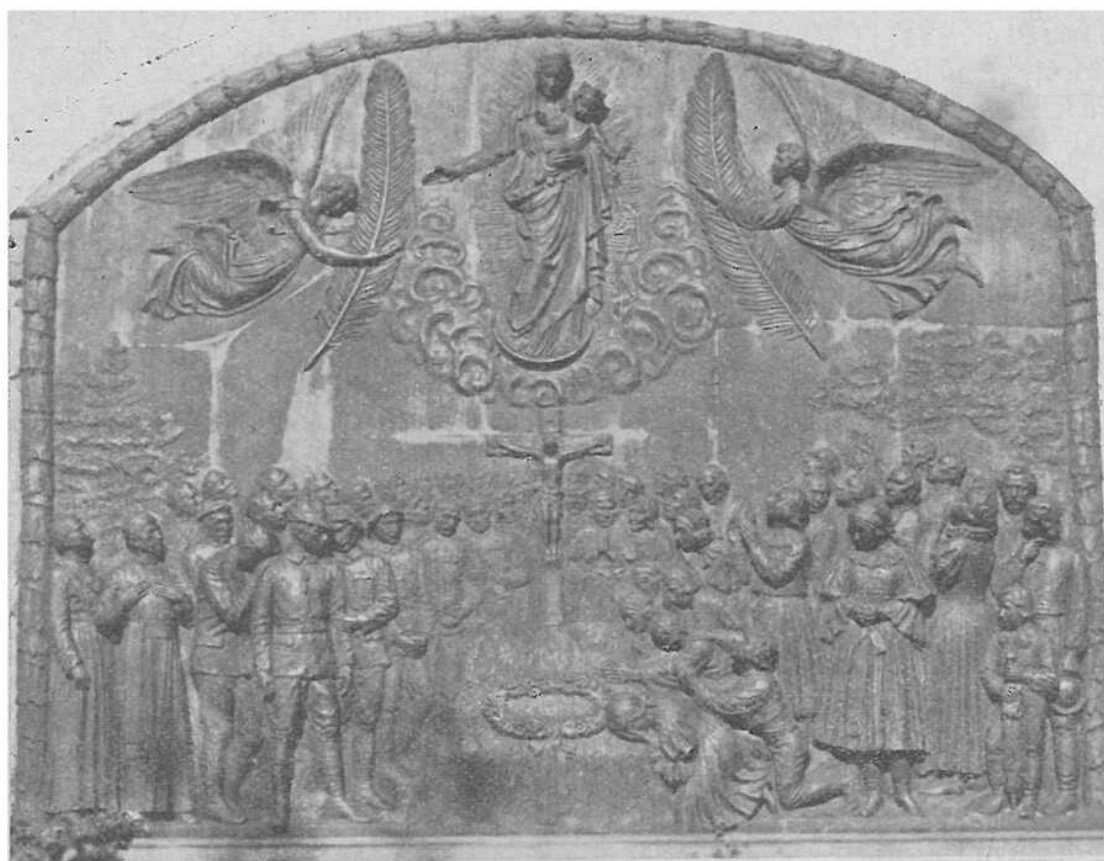
Číslo 11.

Listopad 1930.

Ročník XXVI.

Redakce :

U POMNÍKU PADLÝCH NA SV. HOSTÝNĚ.

Pojď k pomníku bratří, zapěj píseň chvály
a modlitby vroucí vyšli k Bohu za ně.
Ti v urputných bojích život za vlast dali,
daleko od své chaty milované!

Stojíme u tohoto pomníku. Jeví značnou přitažlivost. Lidé neputují jen k Matičce Boží, když přijdou na Sv. Hostýn,

chtějí se také pomodlit u hrobu neznámých vojáků a u oltáře, do něhož vložili památky po svých drahých, které jim od-

ňala válečná litice. A s jak pohnutou myslí naslouchají večerním promluvám na tomto místě! A jak zbožně zpívají zde „Odpočiňte v pokoji, po boji!“ Ano po boji! — —

Kdyby tito vojínové mohli k nám mluvit z hrobů po širém světě nebo správněji z věčnosti, co by nám asi vložili na srdce?

Uvažujme!

1. Myslím, že by na nás žádali především modlitbu, patřili-li k dušičkám v očistci. Kdyby se byli bývali totiž dostali do pekla, modlitba za ně by byla marná a také by o ni neprosili. A když se snad radují již v nebi, nepotřebují naší modlitby. Kolik hodných a zbožných mužů nebo mladíků, kteří ve stavu milosti snášeli statečně hrozné útrapy válečné, vešlo snad ihned z bojiště do nebe, poněvadž svým trápením si odpykali všechny časné tresty! Měli očistec již na bojišti. Ale nebudou asi všichni tak šťastni. Většina zajiště prosí z očistce: „Modlete se za nás, přátelé naši!“ Pomník a hroby na Sv. Hostýně nejsou k tomu, abychom tam pořádali parády a mezinárodní zdvořilosti, jak se to děje teď v různých státech u hrobu Neznámého vojína, nýbrž abychom se tam pokorně a vroucně pomodlili. Na modlitbu tedy nezapomínejme, kdykoli navštívíme pomník padlých vojáků na Sv. Hostýně.

Velmi vhodnou modlitbou za padlé vojiny je kromě mše svaté, křížová cesta. Pobožností křížové cesty lze totiž každému, i bez svatého přijímání, získati několikery plnomocné odpustky. Jak by to bylo vhodné nabídnouti je Pánu Bohu právě pro tyto dušičky! Nová křížová cesta, kterou snad na rok dokončíme a posvětime, bude mít také tuto velkou výhodu, že se u druhého zastavení setkáme s hrobem a oltářem padlých vojáků a že se nám tu naskytne příležitost právě těmto dušičkám věnovati odpustky spojené s pobožností křížové cesty.

2. Na druhém místě by nám dušičky našich vojáků asi doporučovaly nejen z očistce, ale i z nebe toto: „Vzývejte, drazí, vroucně Matičku Boží zde na Sv. Hostýně, aby zažehnala se Svým Synáčkem nové války!“ Vědí z trpké zkušenosti, co je válka. Víme to většinou také my. Nová válka by byla

hroznější, než jakou jsme zažili. Jaké jsou to tajemné moci, které znovu cosi kuji? Jak se jim ubráníme? Časy jsou neutěšené, sociální a hospodářské poměry hodně zlé. Samá nejistota. Málo naděje na zlepšení. Co si lidstvo slibovalo od té vytoužené svobody a kam se teď dostalo! Víte, co je toho všeho hlavní příčinou? Pohrdli Pánem Bohem a Jeho Pomazaným. Dnešní lidská společnost žene se bez Boha za bludným pokrokem nebo socialistickým rájem a žene se do záhuby. Vzývejme tedy Matku Boží na Sv. Hostýně podle příkladu našich předků, aby nás chránila v těchto kritických dobách, aby se šťastně rozuzlily zauzlené poměry, aby vůdcové dnešní společnosti prohlédli a vedli lidstvo zase k Bohu! Ratolest trvalého míru přinese pouze Kristus Král, podrobili-li se národové Jeho blahodárným zákonům. Modleme se, aby to vše nastalo! Nestačí však, abychom se pouze modlili, musíme také pomáhat, aby se lidé k Pánu Bohu zase vrátili. To je úkolem Katolické akce, o níž bude také v těchto listech častěji jednáno.

3. První napomenutí bylo z očistce, druhé přichází od našich vojáků z nebe i z očistce, třetí však je ode všech vojáků z věčnosti, také z pekla. Jaký to je vzkaz, který nám posílají dušičky zavržené, stejně jako svaté? Zní: „Važte si nade všechno posvěcující milosti Boží!“

Proč?

Z nebe nám odpovídají: „Ve stavu milosti prožili jsme soužení a útrapy světové války, proto jsme si získali slávu, kterou teď požíváme. Také jsme si odpykali na bojišti mnoho časných trestů a dostali se brzy do nebe. Jak je nám blaze! To vše vděčíme stavu milosti, který jsme si zachovali. Bez posvěcující milosti by se to vše nebylo bývalo stalo, naše útrapy by nám nebyly nic prospěly. Tak se nám proměnily ve zlato!“

A z očistce zní ponaučení: „Je nám mnoho trpěti, ale nešťastni nejsme. Máme zajištěnu věčnou blaženost, jednou se k ní jistě dostanem. Umírali jsme ve stavu posvěcující milosti Boží. To rozhodlo. Mnohé z nás zastihla náhlá smrt na bojišti, ale byli jsme připraveni. Přátelé, ne zdraví nade všechno, ale posvěcující milost Boží nade všechno!“

Konečně peklo dodává: „My blahoví a nešťastní! Nedbali jsme toho, co dává cenu životu a co rozhoduje pro celou věčnost. Těžce jsme hřešili a o lítost a o pokání jsme se nestarali. Útrapy válečné snášeli jsme ve stavu nemilosti, nic nám nevynesly a po náhlé smrti octly jsme se v branách věčnosti vlastní vinou bez posvěcující milosti Boží. Bylo již pozdě. Věčné zavržení stalo se naším údělem. Kéž by-

chom byli aspoň vzbudili dokonalou lítost v hodině smrti! Učte se přátelé z našeho neštěstí a starejte se především o posvěcující milost Boží.“

Tak zní ta tajemná řeč, která k nám doléhá od pomníku padlých. Budeme se za ně modlit, budeme vzývat Matku Boží, aby nastaly lepší časy a ať se stane cokoliv, zachováme se především ve stavu posvěcující milosti Boží.

Alois Stork S. I.

OKRUŽNÍ LIST PIA XI. O KŘESŤANSKÉ VÝCHOVĚ MLÁDEŽE.

Svatý Otec poslal celému křesťanskému světu 31. prosince minulého roku velikolepý list, kterým udává určité a jasné směrnice a zásady pro výchovu mládeže v rodinách i ve škole vzhledem k bludným názorům dnešní doby. Nelze nám dosti zdůraznit význam tohoto listu. Měl by se dostat do rukou všech uvědomělých katolíků, měli by jej čísti a zase znovu čísti katoličtí rodičové, měl by býti probírán a vykládán na schůzích Svazu katolických žen a dívek, mělo by se o něm jednat při každé vhodné příležitosti. Prozíravá Matice Cyrilometodějská v Olomouci vykonala vskutku záslužný čin, že vydala tento list jako brožuru v dobrém českém překladě s nadpisy k jednotlivým částem a s přehledem na konci. Každý se může snadno orientovat a nalezne rychle, co hledá. Vřele doporučuji všem čtenářům „Hlasů Svatohostýnských“, aby si tuto brožuru buď objednali na farním úřadě, anebo v některém knihkupectví, anebo přímo lístkem na MCM v Olomouci, Wilsonovo nám. 16. Cena je nepatrná - 2 Kč.

Proč píší tyto řádky a proč upozorňuji na toto vydání? Zle to stojí s dnešní výchovou mládeže v rodinách a ještě hůře s výchovou ve školách. Potřebujeme nutně katolické školy. Je to přímo existenční otázkou katolické víry v našem národě. Ale jak se k nim dostanem? Snad cestou politickou? Tou cestou v dohledné době se nic nedá dělat. Ke katolickým školám se dostaneme pouze cestou nepolitickou, jak se katolíci v Holandsku k nim dostali. Také sv. Otec je toho mínění, když praví ve svém listě: „Budiž jasně prohlášeno, dobře ode všech pochopeno a uznáno, že věřící usilující o katolickou školu pro své děti, v žádném státě nehájí stranickou politiku, nýbrž náboženskou povinnost, kterou jim rozhodně ukládá jejich svědomí.“

Je tedy nutno probouzet svědomí katolických rodičů v záležitostech domácí i školské výchovy bez ohledu na jejich politické smýšlení a k tomuto probuzení je tento okružní list nesmírně cennou pomůckou.

Když Lev XIII. vydal před lety své okružní listy o sociální otázce, katolíci nevěnovali jim tolik pozornosti, kolik bylo žádoucí. Přečetly se, velebily se a vše už stalo při starém. Co bylo záhodno provést, neprovedli katolíci, ale namnoze nepřátelé církve, sociální demokraté. Kdyby katolíci byli svorně a houževnatě pracovali podle směrnic hlásaných v encyklikách Lva XIII., mohly dnes masy dělnictva býti věřící a církvi oddané. Tak je uchvátili židé a odvedli od církve a od Boha a přivedli svět do dnešních sociálních rozporů. Dopustíme se opět téže chyby ohledně svých dětí? Zase nám dala Prozřetelnost Boží velkého vůdce v Piu XI., který nám naznačuje v tomto okružním listě cestu, jak zachráníme budoucí pokolení pro církev a pro Boha. Uděláme to jako s encyklikami Lva XIII. o sociální otázce? Pak nám nepřátelé církve neryvou jen jednu třídu lidské společnosti, nýbrž celou budoucí společnost.

Uvažte to, věnujte plnou pozornost tomuto listu a šířte jeho poznání, kde bude možno.

RŮŽENKA se narodila v Illinois. Její otec měl znamenitě prosperující obchod. Její matka byla moudrá a zbožná paní. Zatím co otec se snažil obklopiti ji všemožným pohodlím a splniti všechna její přání, usilovala matka vychovati ji v bázni a lásce Boží. Zejména dvě pobožnosti vštěpovala již v nejútlejším věku do srdce dítěte, úctu k Panně Marii a lásku k Ježíši v nejsvětější svátosti.

V domě u Karasů byl nádherný obraz Matky Boží u paty kříže. Když Růžence byla sotva dvě léta, zadívala se kdysi na tento obraz a zpozorovala na tvářích blah. Panny slzy. Ihned spěchala k matince a táhla ji za sukni k obrazu. „Mami, hleď!“ volala. „Proč Panna Maria pláče?“

Matka naučila již Růženku hlavním modlitbám, ale považovala ji dosud za příliš mladou, aby pochopila těšivé pravdy našeho sv. náboženství. Nyní však radostně použila vítané příležitosti. Pojala dítě do náručí a pozvedla ji, aby mohlo viděti obraz zblízka. „Matka Boží pláče, protože zlí lidé přibíli jejího Syna na kříž,“ vysvětlovala. - „A proč to Pán Bůh dovolil?“ tázalo se dítě. - „Protože Pán Bůh nás tak miloval, že svého Syna vydal, aby nás vykoupil z hříchu a otevřel nám bránu do nebe.“ - „A Pán Ježíš nás také tolik měl rád a Matka Boží také?“ žaslo dítě a pokračovalo ve svých otázkách, až obě, matka i dceruška, prolévaly hojné slzy soustrasti nad utrpením Páně a žalem jeho Matky.

Od té doby často nalezli Růženku místo u hraček před obrazem a v jejích velkých dětských očích se zračil hluboký smutek při pohledu na obě trpící svaté osoby. Jednou prozrazoval výraz její tváře, že její hlavička o čemsi úsilovně přemýšlí. „Maminco,“ pravila, „kdybych mohla je navštívit a jim povědět, jak ráda je mám, že by je to potěšilo?“ - Matinka ji tedy vzala s sebou do kostela a ukázala jí krásný oltář naší milé Paní a také svatostánek, kde Ježíš přebývá. Tato návštěva byla dítěti zjevením a pramenem nového života.

Když se vrátili z kostela, vyžádala si Růženka dovolení donášet do sakristie kvě-

tiny, jež její matinka posílala na výzdobu oltářů. Těchto příležitostí používala k důvěrným rozhovorům s Ježíšem a Marií. Jednou ji kostelník našel klečící nahoře na desce hlavního oltáře a rozmlouvající se svátostným Spasitelem. „Ježíšku já tě mám tak ráda,“ pravila rozpínajíc drobné páže. „Pojď ke mně a promluv ke mně. Nikdo ti nesmí nic udělat, já tě nedám.“

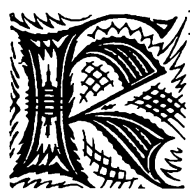
Když jí bylo pět let, začala chodit do farní školy a pobyla v ní až do třináctého roku. V této době opravdu „prosperovala věkem a moudrostí a milostí u Boha i u lidí.“ Doma matka nikdy nepovolovala rozmarům a vrtochům nestálé dětské povahy a ve škole vynikala nad jiné sebraností v modlitbě, pilností v učení a mírností a laskavostí ve styku se spolužačkami. Není tedy divu, že byla miláčkem všech a měla blahodárný vliv svým příkladem na ostatní.

Pan Karas chtěl míti ze své dcery dokonalou dámu a přál si ji tedy poslati někam do lepšího vychovávacího ústavu. Matce šlo při tom o to, aby její Růženka nabyla potřebného vzdělání a uhlazeného chování beze škody pro duši a ctnost. Proto studovala pečlivě ročenky rozličných ústavů, až se rozhodla pro Josefinum, řízené sestrami Božské Lásky, protože tento pensionát zdůrazňoval jak náboženskou výchovu tak i různé obory domácích prací.

Den Růženčina odjezdu stal se rodině nezapomenutelným. Přípravy se děly celý týden napřed a zavazadla byla odeslána den předtím. Rodina zamýšlela odjetí rychlíkem o 6. hodině ráno. Přišli na nádraží, právě když vlak vjížděl. Když se již chystali nastoupiti, Růženka propukla v slzy. „Ó tatínku,“ zvolala, „zapomněla jsem vzít kytici červených a bílých růží na oltář P. Marie v ústavní kapli.“ Otec byl rozmrzen, ale své dcerušce nedovedl nic odepříti. „Dobře, Růženko,“ pravil, „můžeme počkat na osobní vlak.“ Vrátili se tedy pro kytici a když se za hodinu opět dostavili na nádraží, dověděli se, že jejich rychlík se vykolejil nedlouho po výjezdu a že většina cestujících byla usmrcena nebo zraněna. Tak zachránila Matka Boží mladou zdobitelku svých oltářů před neštěstím.

ORELSTVO NA SV. HOSTÝNĚ.

(Pokračování).

KDYŽ viděl jsem vroucí pobožnost, přijímání sv. svátostí v takovém množství, když viděl jsem všechny ty oběti nepohodlí trpělivě snášeti, vzpoměl jsem si, jak těžce se loučiti budete se slzami v očích s posvátným místem. Než i zár-

návyk neodloží, s pohněvaným příbuzným sousem se nesmíří, děti nevedou k Bohu, nezanechávají hříšného mamonění po stacích zdejších, věci kradené nevrátí atd.; zbožnost bez opravdové vůle se polepšiti a dle zákona Božího žiti není pravou zbožností.

2. „Srdce čisté tvoř ve mně, Bože a

Jan Stavěl, elektromontér firmy „Transforma“, který provedl nové zařiz. rozváděcí desky.

mutek naplnil srdce mé. Vzpoměl jsem si na to, že při těch dobrých předsevzetích vašich a zbožnosti vaší je málo opravdovosti, neboť kdybyste je doma splnili, měla by katolická Morava jinou tvářnost, ale zde se mnozí modlí, přijmou sv. svátosti, popláčí si u Matky Boží a zdá se, že z nich přijdou domů zcela jiní lidé, a zatím to jde ve starých kolejích. Hříšný

ducha přímého obnov v útrokách mých“, praví žalmista Páně. Přijetím sv. svátostí nabude pout naše pravé ceny. Bůh hříšníka nekajícího neslyší. — Komu možno, raději doma vykonej sv. zpověď, předvídáš-li že se na pouti nedostaneš, a k sv. přijímání jdi na pouti a posvěť duši svou.

3. Na cestě třeba soustřediti mysl k věcem vážným, modliti se a mnoho nemlu-

viti. Kdo se cestou jen směje, tlachá, žerty tropí, druha škádlí, na pouti nestřídmosti hová, jiné z pobožnosti vyrušuje, vrací se domů horši, než když odešel, zrovna jako ten, kdo jde na pout, aby měl lepší příležitost ke hříchu a mohl hovět hříšné schůzce, kterou doma pro přísný dozor rodičů a představených míti mu nelze. Toť ohromná svatokrádež! — Vždyť mu pout přináší místo dobrodiní a požehnání

kletbu, místo milosti, věčné zavržení! — Na pouti nejsou žádné schůzky, bavení, dívky ať si hledí pobožnosti a nevtírají se mezi hochy, berou vše vážně, slušně a důstojně samy pro sebe a hoši rovněž tak, jinak, jak Písmo sv. praví: „Kdo miluje nebezpečensví, zahyne v něm.“ — Kdo chce putovati a se na pouti bavit, ať raději zůstane doma a nekazí dobrou pověst opravdovým poutníkům. (Pokrač.)

Z KRÁLOVSTVÍ KRISTOVA.

Pražské nepokoje proti zvukovým filmům. Naše čtenářstvo ví, co se před nedávnem v Praze přihodilo. Lid se bouřil proti německým filmům „v zájmu národním.“ — Zachrání národ jen česká řeč, nezachrání jej spíše mravnost? Proč se obecenstvo nebouřilo proti smyslným filmům, které otravují naši mládež? Proč se nepostavilo proti jistým hygienickým filmům, které pod pláštěm tělovědy mládeži odhalují tajemství života, která ona bez vážných mravních otřesů ještě snést nemůže? Proč trpí v biogramech romány o manželské nevěře, které rozleptávají mravní smysl a mocně spolupůsobí na dnešním rozvratu rodinném? — A přece několik těch německých zvukových filmů neuškodilo nikterak českému národu a dá se uvést řada rozumných důvodů, proč prozatím nelze předváděti zvukové filmy v řeči české. Velké škody v duších české mládeže a českého lidu natropily již filmy uvedené, proti kterým se nikdo nebouří, proti kterým nikdo neprotestuje, leč jen nenáviděná Církev Kristova. Ovšem ona také jediná zachrání národ, je-li vůbec možno jej ještě zachrániti.

Svaté přijímání a kněžská povolání. V posledních třech letech měla jesuitská kolej sv. Josefa v Tričinopoly v přední Indii, ačkoliv má mezi 2150 žáků pouze 649 katolíků, 55 kněžských povolání.

Roku 1883 dostala kolej za spirituála svatého muže P. Héraudeau S. J. Byl to veliký ctitel Božského Spasitele, ukrytého v nejsvětější Svátosti. V tomto novém úřadě naskytlo se mu dosti příležitosti, aby mohl se svým obvyklým zápalem mluvit o požehnání, které nám plyne z Eucharistie. Po jednom takovém nadšeném kázání přišel

k němu jeden chovanec a pravil: „Vy jste, důstojnosti. pravil dnes, že není Spasiteli nic milejšího a duši nic užitečnějšího, než svaté přijímání. Nuže, dobře! Nechte mne tedy chodit denně k svatému přijímání.“ Žasna nad tímto závěrem z jeho kázání, který by se ani sám nebyl odvážil učiniti, dovolil P. Héraudeau mladíkovi, aby šel několik dní po sobě k svatému přijímání. Pak mu ale omezil sv. přijímání na 3 dny v týdně. „Proč nesmím denně?“ doléhal znovu jiných. „Což potřebují laici méně síly a milosti než kněží, kteří slouží přece mši sv. denně? Nedovolíte-li mně denní sv. přijímání, odejdu odtud!“

To byla logika! A dosáhl svého! Stal se apoštolem slovem i skutkem. Brzy nebyl sám. Nejprve měl pět společníků, pak deset, dvacet a konečně celou řadu. Začátek byl učiněn. Denní sv. přijímání se stalo v koleji něčím zcela obyčejným a neslo jí obdivuhodné plody, takže P. prefekt mohl říci: „Budu brzy zbytečným. Denní sv. přijímání je nejlepším prefektem.“

R. 1897, tedy dobrých deset let před dekretem Pia X. o častém sv. přijímání, psal P. Héraudeau: „Ze 140 mladíků, mezi 16-20 rokem, jich chodí 70 až 80 denně k svatému přijímání, aniž většinou jdou před ním k sv. zpovědi.“

Jeho zásada byla: Kněžská a řeholní povolání jsou úměrna častému sv. přijímání. „Dříve tajili žáci, kteří pomýšleli na kněžství, své úmysly před ostatními,“ píše P. Héraudeau r. 1897. „Dnes však naopak je všeobecný sklon ke kněžství. Znáám skupiny hochů, kteří se často ve svých rekreacích baví rozmluvami o stavu kněžském.“

Dokonce i o prázdninách přes nepříznivé okolnosti zůstali žáci svému zbožnému

obyčejí věrní. Tak psal jeden P. spirituálovi: „Otče, mé přání, stát se knězem, je stejně vřelé! Ale je to něco zcela přirozeného, vždyť chodím denně k sv. přijímání. Jsem šťasten, že jsem se zavázal na prázdniny slibem sv. čistoty.“

Ve většině dopisů od svých chovanců z prázdnin četl: „Pokračuji v denním sv. přijímání“. Ovšem měl tento apoštol častého sv. přijímání, P. Héraudeau, mnoho obtíží. Předešel v tom svou dobu. V jedné sousední diecési mu odepřeli proto dokonce i iurisdikci. Ale našel opory u svých představených. Když papež Lev XIII. poslal své otcovské požehnání jeho pracím, byla jeho snaha zajištěna a odpůrci umlčeni.

Léta plynula. Ze 270 kněží a řeholníků, kteří z koleje od jejího založení r. 1845 vyšli, je jich nejvíce z posledních deseti let, 176 jich žije ještě dnes a jsou horlivými pastýři duší v 17 různých diecézích. Dnes má kolej 2150 žáků, katolíků 640.

P. Laconague S. J. píše odtamtud: „V

hustých řadách viděl jsem je denně přistupovat ke stolu Páně. Což divu, že naši žáci denně jsouc síleni pokrmem silných, který plodí panice, celí jsou prodchnuti a zaujati svým Spasitelem.“

To je příčinou tolika povolání ke stavu duchovnímu v posledních letech v daleké Asii. A což u nás? Jsou zde gymnasia, která ačkoliv nemají tolik pohanských žáků, nesou takové ovoce? A proč je nenesou? —

Méně je snad známo, že P. Héraudeau byl nejen v Tričinopoly, ale vůbec, ne-li původcem, tedy přece velikým šířitelem hnutí pro časté sv. přijímání, jež došlo vrcholu v dekretu Pia X. Neboť on ve své koleji v Tričinopoly podal celému světu důkaz, že je možné denní sv. přijímání, a že zároveň přináší mládeži netušené požehnání, jak to počet povolání kněžských a řeholních až do dneška ukázal. Neboť to je pravda: Kdo zasévá hostie, žne kněze!

(Die katholischen Missionen 1928.)

(P. Jos. Alb. Otto S. J.)

POUŤ REKRUTŮ.

Za velmi nepříznivého počasí konala se letos v sobotu 20. a v neděli 21. září pouť rekrutů na Sv. Hostýně. Sešli se v sobotu večer o 6. hod. v museu a vyslechli si přednášku: Jak zachovat na vojně víru. O 7. hod. bylo pak uvítání všech poutníků v kostele. Nováčkům vyloženy dva neblahé proudy, které dnes ovládají a kazí lidskou společnost: Liberalismus čili pokrokářství a socialismus jako kulturní hnutí. Pro tyto bludy má Ježíšek blesky a my sami je máme potírat. Duše však milujeme a hledíme zbavit těchto škodlivých směrů. Následovalo požehnání po němž rekruti uctili u pomníku padlých své kamarády, pomodlili se za ně, vyslechli si promluvu a zazpívali jim. Večer se ještě zpovídali.

V neděli ráno byla pro ně o 5. hod. přednáška v museu: O významu posvěcující milosti. Jak ji možno získat dokonalou lítostí. O 6. hod. byla za ně zpívaná mše sv. Před sv. přijímáním měl k nim Důstojný pán zvláštní promluvu, ve které jim objasnil pravý pojem sv. přijímání. Všichni byli vyzváni,

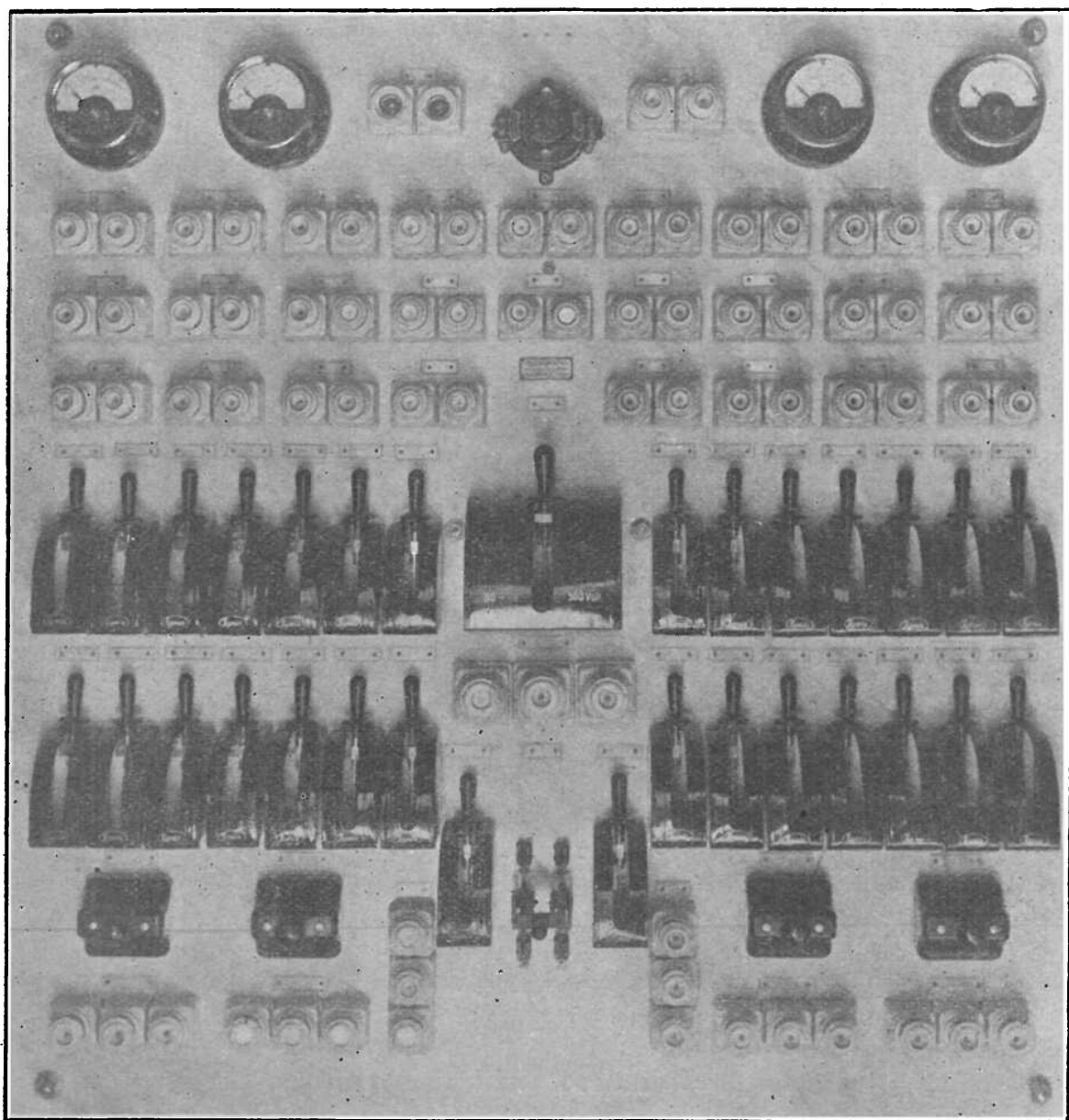
aby se dali uchvátit eucharistickým hnutím české mládeže a vstoupili do eucharistické armády sv. Václava. Utěšený byl pohled na hlouček těchto mladíků, jak uctivě a zbožně přijímali Tělo Páně. Množství příbuzných a známých následovalo jejich příkladu. Po snídani dostavili se do musea k důležité přednášce: Jak se uchránit na vojně nemravnosti, jak zůstat čistým a připravit se k šťastnému sňatku po vojně. Poslouchali s velkou pozorností. Nato měl pan rotm. Snášel, který se otcovsky o všechny staral, ještě řadu cenných pokynů z vojenského života pro první dobu vojenské služby a zavděčil se zajisté všem. Tak pouť ukončena. Někteří šli ještě na velkou mši sv. Jiní již chvátali na vlak. Všichni jeví vděčnost a spokojenost. Pro špatné počasí nebylo možno je vyfotografovati.

Nedopatřením nebyla pouť ani pořádně ohlášena a přece se dostavilo na 40 nováčků. Doufáme, že budoucího roku, kdy se o tuto pouť důkladně postaráme, přijdou v počtu aspoň trojnásobném. Poznali jsme, že mládež je přístupna poučení a po něm přímo touží.

NOVÁ ROZVÁDĚCÍ DESKA V PŘEDSÍNĚ SAKRISTIE.

V sobotu 29. září dokončil elektrický montér Jan Stavěl od firmy „Transforma“ v Olomouci opravy na elektrickém vedení. Hlavní jeho prací bylo zasadit a namontovat novou rozváděcí desku v předsíni sakristie, neboť ku staré desce v sakristii nebyl zezadu přístup a musila by se při

pojití na nové vypínače desky. Nová deska, jak na obrázku viděti, má nahoře čtyři ampérmetry, které ukazují správný rozkyv zvonů, k nimž byly dodány nové stroje k samočinnému zvonění. Uprostřed jest malý transformátopek, jenž zeslabuje proud k signálovým zvonkům. Po obou jeho stra-

každé větší poruše vyndávají ven. Proto byla odstraněna, dráty odmontovány a vedeny zdí sakristie do předsíně, kdež byla umístěna nová rozváděcí deska, k níž je ze zadu volný přístup dveřmi, jimiž před 11 lety se vloupali zloději do kostela a ukradli starou korunku a hvězdovou zář kolem hlavy Panny Marie. Montér měl nesnadnou práci, protože musil odpojit 95 drátů, provléknouti je trubkami a na-

nách jsou dvě pojistky a to k tomuto transformátoru a k elektrickým hodinám v sakristii. Pak je 52 pojistek - vždy po dvou - k níže umístěným vypínačům, jimiž se rozsvěcuje světlo v kostele, neb venku na kopci. Uprostřed jest hlavní vypínač s třemi pojistkami pro všechna světla. Dále jsou vypínače a pojistky ke zvonům a k varhanám, k malému zvonku nad presbytářem a ku schodišti a k reflektoru

nad varhanami. K osvětlení ciferníku pořízeny dva malé reflektory a připevněny na stříšce pod ciferníkem. K osvětlení průčelí kostela přikoupen k dvěma dřívěj-

ším, nový reflektor se žárovkou 700 W.

Dále bylo opraveno celé elektrické zařízení na schodišti a v klášteře.

MSGR. FRANTIŠEK KOREC.

14. září slavil na Sv. Hostýně 60té výročí vysvěcení na kněze velký ctitel Panny Marie svatohostýnské a velký dobrodinec Sv. Hostýna Monsgr. Frant. Korec, farář v. v. v Čučicích u Oslavan. Narodil se

sv. Maří Magdaleny. R. 1888 se stal farářem v Řezovicích, kdež pobyl 12 let a od r. 1900 působil jako farář v Urbanově. V obou farnostech pečoval s velkou horlivostí nejen o opravu a výzdobu chrámu

Jubilant Msgr. František Korec po diamantové mši sv.

16. ledna 1844 v Protivanově na Boskovsku, studoval v Brně a byl 14. září 1870 vysvěcen na kněze. Dva roky předtím — 31. května 1868 — zemřel v Bystřici pod Hostýnem básník Frant. Sušil, jenž velice miloval Sv. Hostýn. Frant. Korec měl jej v bohosloví několik měsíců za profesora Nového Zákona. Ještě si vzpomíná na něho, jak ukládal nazpaměť kapitoly bohoslovcům. Jako kaplan působil v Boskovicích, ve Slavkově a asi 18 let v Brně u

Páně, nýbrž také o duchovní obnovu osadníků pořádáním sv. misií a jiných pobožností. Byl také veřejně činným, jsa několik let se zvěčnělým P. Placidem Mathonem, vydavatelem brněnského Hlasu a také horlivě rozšiřoval jeho Zábavnou bibliotéku, i Obzor Vladimíra Štastného.

Při svém kněžském působení nezapomínal Sv. Hostýna. Již jako kaplan v Brně doporučoval Družstvu svatohostýnskému, by zplnomocnilo paní Adélu Koudelovu

k sbírání příspěvků. Značný obnos daroval na křížovou cestu, jehož užil zvěčnělý P. Antonín Ostrčilík hned jakmile se stal superiorem na Sv. Hostýně. Mimo jiné daroval kostelu zlatem vyšíváný bílý pluviál a červenou kasuli, sváteční bílý ornát, pozlacený křížek, stříbrnou kaditelnici, skvostnou stříbrnou monstranci, několik vyšíváných alb, závěs na kazatelnu. Dar, který se nejvíce poutníkům zalíbil, jsou jesličky. Přivezl je na Sv. Hostýn v zimě 10. prosince 1906 až z Urbanova za Jihlavou. Původně sestávaly ze 40 velkých figur a přes 70 malých; později rozmnožil

jejich počet a dal malířem vymalovati vhodné betlémské pozadí. Ve vánoční svátky se těší jesličky veliké oblibě. Zástupy přicházejí se před nimi pomodlit a na ně se podívat.

V dobách, když si Sv. Hostýn dobře nestál, jubilant jej velice účinně podporoval a tím si nemalých zásluh získal o rynejší jeho rozvoj. Jméno Korcovo bude na Sv. Hostýně vždy s vděčností vzpomínáno. Kéž Panna Maria svatohostýnská mu dopřeje ještě dlouhého věku a velké slávy na věčnosti!

Zimní pořádek na Sv. Hostýně od 13. října t. r. do 2. května 1931.

V neděle a svátky:

Ráno: v 8 hod. mše sv. a sv. přijímání,
v 1/2 9 hod. kázání,
v 9 hod. mše sv. s požehnáním
Večer: v 7 hod. litanie a sv. požehnání

Ve všední dny:

Ráno: v 1/2 6 hod. první mše sv.,
v 7 hodin druhá mše sv.
Večer: v 7 hod. litanie a sv. požehnání.

Poznámka: O Vánocích je jitřní mše sv. v 5 hodin; kázání v 1/2 6 hod., v 9 hodin poslední mše sv. s kázáním a s požehnáním.

Dodatek k valné hromadě. Pan mistr pro sjednocení zákonův a organisace správy zaslal tento přípis:

V Praze, dne 5. září 1930.

Matici Svatohostýnské, k rukám pana předsedy senátora probošta Frt. Valouška, na Sv. Hostýně. — Významné strážkyni posvátného Hostýna za nejvyšší poctu spolkovou vzdávám díky nejsrdečnější.

Ministr: Š r á m e k.

Poutní ruch od polovice září do polovice října. 13. září velký průvod z Kunovic u Uh. Hradiště 1100 zvláštním vlakem s hudbou, z Kojetína přes 500

s kapl. Jos. Paškou a s hudbou.

14. září průvod ze Žop 300 s kapl. Aug. Velískem, družičkami a s hudbou, z Chomýže 210 s far. Jar. Janušíkem, s družičkami a s hudbou a autem ze Sloupu 27 s knězem Met. Nečasem. — Na ranní měl kázání P. Telesfor Hardt, karmelitský převor z Vídně, jenž přijel s jubilantem Monsgreem Frant. Korcem a asistoval při jeho diamantové mši sv. o 11. hod. dop. za přísluhy domácího duchovenstva.

18. září dva autobusy z Nové Lhoty u Strážnice s far. Frant. Blahou, jenž měl zpívanou mši sv.

20. září v sobotu pouť rekrutů.

21. září byly dvě mše sv. zpívané za živé a za zemřelé obchodníky hostýnské. Dopoledne se zkoušelo nové zařízení zvonů, jimiž bylo vyzváněno půl hodiny.

22. září v pondělí vykonalo pout 40 nemocných z léčebného ústavu z Kroměříže a provázelo je 10 ošetřovatelek, lékař a duchovní správce.

24. září autem 19 školních dětí s far. Ant. Vysloužilím z Vizovic.

25. září 12 poutníků z Barnova u Budišova s far. Vil. Schwarzem.

Večer 25. a 27. září před sv. Václavem byl chrám osvětlen třemi reflektory. Z Bystřice prý vyhlížel jako z cukru.

28. září na sv. Václava přišel průvod z Bystřice 192 s katechetou Jak. Menšíkem a konal pobožnost u pomníku padlých vojáků.

Na Růžencovou Pannu Marii bylo deštivo, přišlo na 1000 poutníků.

Za týden se konala dušičková pobožnost. V sobotu bylo pěkné počasí, ale byl silný vítr, který překazil jak pobožnost venku u pomníku, tak vnější osvětlení kostela. V sobotu o půl sedmé večer bylo dušičkové kázání, pak požehnání a po něm v kostele výkrop. Po výkropu hrála 21 členná hudba salesiánských chovanců z Fryštáku smuteční pochody, mezi nimiž se střídaly zpěvy Omladiny z Vitonic s varhaníkem p. Čechem. Ku konci se konaly modlitby za padlé a zemřelé vojíny, načež zahrála hudba „Kde domov můj“ a „Nad Tatrou sa blýská“ a pobožnost zakončena písní „Odpočiňte v pokoji.“ Mezi pobožností byly vyzváněny hrany. V neděli byly slouženy tři zpívané mše sv. za padlé vojíny a velká s asistencí byla za protektora Omladiny zemř. arcibiskupa dra Ant. Stojana.

Pro vichřici byla opakována pobožnost za padlé vojíny v kostele a ne u pomníku padlých vojáků. Hojná účast (na 6000) ukázala, jak hluboko se tato pobožnost do srdcí poutníků vžila. Po velké mši sv. se Omladina ve schůzi ve verandě usnesla, že budoucí léta tato pobožnost bude také poutí Omladiny.

Z poutníků zvláště dlužno uvést 20. září Msgra. Dr. Josefa Kachnika, kanovníka olom. a 29. září J. M. dr. J. Schinzla, světitel biskupa v Olomouci.

Silnice na Sv. Hostýn. Úsilí Matice svatohostýnské, zejména p. preláta Valouška

a starosty p. Zbořila, o zbudování silnice na Hostýn, korunováno úspěchem. Dne 29. srpna převzal stavbu od zemského úřadu zástupce Všeobecné stavební společnosti v Mor. Ostravě se slibem, že silnice bude do roka hotova. Povede od bystřického hřbitova kolem hory až ke schodišti. Stavba je zabezpečena příspěvkem státu a země, Matice svatohostýnské a několika jiných zájemců. Nebýti nezaměstnanosti, které má být čeleno stavbou, bylo by sotva k stavbě došlo už v době nynější.

Vojín leteckého pluku popisuje pout na Sv. Hostýn takto: Protože každý rok putuji na Sv. Hostýn, nechtěl jsem ani jako voják pouti vynechati. Přijel jsem do Bystřice za úplné tmy a za silného deště; protože jsem znal cestu, pustil jsem se vesele do kopce. Po silnici se šlo dobře, ale když jsem vkročil do lesa na jílovitý, rozmoklý chodník a stromy zakryly oblohu, bylo hůře. Někdy mi nohy ujížděly a musil jsem si i rukama pomáhati. Konečně jsem se dostal k prvnímu světlu a šlo se veseleji. Ale smutně jsem byl překvapen, když mi frater pořádný kus před schodištěm světlo zhasil. Zase to šlo velice pomalu, až jsem se konečně dostal nahoru. Šel jsem přímo k pumpě a tam jsem to udělal po vojensky: ač jsem byl od deště celý mokrý, umyl jsem se tam a vypral jsem si kabát. Protože jsem našel noclehu, šel jsem na noc do kostela. Když mi začaly šaty schnout, pozoroval jsem, že tmavozelená barva zešedivěla. Byl jsem nucen provést na nich druhou operaci: pořádně je vykartáčovati kartáčem, který jsem si na štěstí vzal sebou. Nazpět se šlo v poledne daleko lépe, protože déšť ustal a začínaly se dělat chodníčky. Když jsem se vrátil do kasáren, tázali se mne hoši, zda jsem byl na manévrech. Vypravoval jsem jim, co jsem zažil na cestě a nebylo konce smíchu a veselosti. Konečně jsme se domluvili, že nás tam půjde více, až budou mítí rekruti pout.

Sv. Hostýn a darvinismus. Časopis „Chovatelské Besedy“ vycházející v Brně přinesl dne 20. září 1930 úvahu o darvinismu. Píše: „Podle Darwina možno na zvířatech pozorovati, že se zastaví, přemýšlejí a pak se rozhodnou.“ Uvádí některé příklady o myších a vlaštovkách a pak jeden příklad ze Sv. Hostýna. Praví: V

listu „Příroda“ 1928 seš. č. 2—3/26 píše J. Kurfürst: Prováděla se oprava chrámu na Hostýně a lešení vyplňovalo celou část kostela. Jednou byla upoutána pozornost dělníků dvěma kůzlata, která se nějakým způsobem octla na římse, vedoucí ve velké výšce kolem kostela tak, že kůzlata kráčela proti sobě. Vyhnutí se nebylo možno, neboť řimsa byla příliš úzká a dolů zela hloubka, znamenající jistou smrt. V divácích se tajil dech a očekávali katastrofu. Když kůzlata přišla k sobě, zastavila se a jakoby nechápavě chvíli na sebe hleděla, ale pak k všeobecnému úžasu jedno kůzle si lehlo, druhé přešlo přes ně a obě klidně pokračovala ve své cestě. Bohužel na Sv. Hostýně nikdo o tom neví.

„Našinec“ přinesl 24. března 1929 tuto prskavku: OO. jesuité budou mít velkou radost z úžasných vědomostí historických, archeologických a zeměpisných, které projevuje tato zpráva brněnských „Národních novin“: Známy 732 m vysoký moravský vrch Hostýn v severozápadním výběžku karpatském, který je poutním místem již od dob pohanských, kdy byl zasvěcen, jak již samo jméno jeho zdá se dosvědčovati, bohu Radhosti či Radigastu, byl loni navštíven celkem 250 tisíci poutníky a turisty. Vedle Radhoště je nej památnější a stále také nejoblíbenější horou moravskou.“ — No, nezaslouží ten pisatel, aby mu doživotně posílali „Hlasy svatohostýnské“? — Ale co se nestalo? Byli jsme vyzváni poslati do bohovědného slovníka pojednání o Sv. Hostýně. Protože výklad jména Hostýn není jistý, proto byl v pojednání vynechán. Ale ve slovníku je přece podán. Píší tam: Hostýn (v lidové řeči Svatý Hostýn) hora 736 m vysoká, je poslední značnější výběžek jihozápadních Karpat. Vedle Radhoště je to nej památnější hora moravská. S ní rozevírá se rozkošný výhled na žirnou Hanou s městy Holešovem, Přerovem, Kroměřížem, Prostějovem, Olomoucem. V dobách pohanských byl snad zasvěcen Bohu Radhošti, odkudž pravděpodobně i jeho jméno . . atd. Nebude v „Našinci“ opět nějaká prskavka? Zvláštní otisk tohoto pojednání z bohovědného slovníku ve formě brožurové lze dostati na Sv. Hostýně za 50 haléřů.

Na Sv. Hostýně se tak děje. Noviny z Podradhoště 11. října píší: „Děvušky,

zdobte kříže! Je radostno pohleděti na pěkně okrášlený kříž, boží muka a sochu vedle cesty stojící, pěkným čerstvým kvítím či plody a větvičkami. Tu a tam věnuje se péče větší, jinde malá či žádná. Věněním dokazujete úctu k Nejvyššímu a proto čiňte tak rády! Po celý rok najdete vhodnou přírodní ozdobu, aniž bylo by třeba ji nahrazovati imitací z papíru. Čím větší pozornost věnujete k okrašlování, tím více dáváte důkazů o vaší lásce k Bohu a svědčí o vašem jemnocitu.“ Na Sv. Hostýně bývají zdobeny kvítím sochy B. Srdce Páně, sv. Anny a jednotlivá zastavení křížové cesty.

Ze Žop. V neděli 14. září ve svátek Povýšení sv. Kříže konána byla jako obvykle pouť na Sv. Hostýn. Letošního roku bylo žopské procesí veliké a pěkně uspořádané, takže budilo pozornost cestou i na Sv. Hostýně, ačkoliv tam bylo v tuto neděli procesí několik. Trochu jsme po cestě s kopce zmokli, ale nálada poutníků byla přes nejisté počasí dobrá. Mile jsme byli překvapeni značným počtem mládeže a hlavně mužů. Jest zajisté ku cti obce Žop taková pěkná pouť, která dokazuje, že tato obec jest přece dosud v ohromné většině uvědoměle katolická. Mnoho zajisté také působí příklad pana starosty Chudárka, který pouť zařizoval a sám také na Sv. Hostýn putoval. Pouť doprovázel vdp. kaplan Aug. Velísek z Holešova, začez mu vzdáváme vřelé Zaplat Pán Bůh.

Holešovský Kraj 27. září.

Je to pravda? České Slovo, Mor. Ostrava 27. září 1930 napsalo tuto zprávu: „Odhozen autem do vápna. Na silnici mezi Bystřicí pod Host. a Hostýnem byl přejet neznámým autem 46letý zahradník Josef Pochylý z Lutopecen, který se právě vracel se svou rodinou z Hostýna domů. Pochylý byl sražen k zemi autem takovou silou, že byl odhozen stranou několik metrů a hozen do jámy s hašeným vápnem, odkud byl za pomoci několika poutníků vytažen v bezvědomí a dopraven autem do nemocnice v Kroměříži. Kromě vnitřního zranění a pohmožděnin byl nebezpečně popálen vápnem. Neštěstí je tím dojmavější, že k němu došlo před zraky 5 dětí a jejich matky.“ Tázali jsme se představenstva obce Lutopecen, zda je to pravda? 11.

řijna jsme obdrželi následující odpověď: Ku ct. dotazu ze dne 8. října 1930 o zranění Jos. Pochyly podáváme zprávu, že jest nám tato věc zde neznáma. Jmenovaný není zdejším příslušníkem a pobyt jeho je zde rovněž neznám.

Co člověk zkusí, než se dostane na Sv. Hostýn. Poutnice z Lomnice u Tišnova píše: 16. srpna byli jsme vypraveni na pout na Sv. Hostýn. Měli jsme objednané auto na půl 4. hod. ranní, aby nás zavezlo na místo, odkud jsme měli společně vyjetí. Dlouho čekáme a auta nikde; hodiny mijely . . . Šli jsme autu naproti a auto bylo na cestě polámané. Rychle jsme si objednali povoz, který nás kousek cesty zavezl, ale když jsme poznali, že již nedojedeme na nejbližší nádraží, objednali jsme si opět auto, které nás sice zavezlo na nádraží, ale právě ve chvíli, kdy již vlak o půl 6. hodině odjížděl. Všichni jsme byli žalem zrceni. Co tak přemýšlíme, vyjede jiné auto a dobří lidé hned nás ochotně přijali a dovezli včas na nádraží. Poutníci se právě u nádraží řadili a za půl hodiny nás vlak unášel na místo radosti. „Panno Maria Hostýnská, jaks nás přivedla před svůj trůn na Hostýně, představ nás Synu svému na věčném Hostýně!“

Úmrtí. 22. září zemřel na Velehradě býv. profesor arcibiskupského gymnasia v Bubenči P. Cyril Jež T. J. V prázdninách býval na Sv. Hostýně a kázával s velkým přesvědčením. Do Hlasů svatohostýnských napsal tyto články: Dvojí bouře, 1905, str. 59, Je Bůh, 1905, str. 82, Ježíš Kristus Syn Boží 1906, str. 32, 43, Katolická církev 1907, str. 13. Sláva na výsostech Bohu 1907, 50, Moravský Karmel 1911, 130, Čím je náboženství vojínům 1915, 99. — O. v. p.

V neděli 5. října zemřel v nemocnici v Olomouci Frant. Výlet, far. v Paršovicích. Vodíval velké průvody každoročně na Sv. Hostýn a konával tu duchovní cvičení. — O. v. p.

9. září zemřel v Uh. Brodě ředitel Josef Mazal, jenž pro blaho města pracoval 40 roků a má velké zásluhy o jeho rozkvět. Jsa přesvědčením katolík, chodíval denně na mši sv. a zúčastňoval se církevních pobožností a slavností. Mnoho pracoval, aby dr. Ant. Stojan byl zvolen za Uherskobrodsko poslancem. Den před svou

smrtí byl u sv. svátostí na Sv. Hostýně.

O. v. p.

24. srpna zemřel v Konici ve stáří 86 let Jan Sroslík, nadučitel v. v., zakládající člen Matice svatohostýnské. Ve válku sebral na záchranu zvonů svatohostýnských sbírkou mezi známými asi 11 kg rozličného kovu. Na Sv. Hostýně byl asi 12 krát a na Velehradě 17krát; často tam konával duchovní cvičení a proto jej dobře znal pan arcibiskup Stojan a jej také osobně navštívil, když biřmoval 24. srpna 1921 v Jesenci a přes Konici se vracel do Olomouce. Pro své katolické přesvědčení byl od pokrokářů v novinách napadán. Po exerciciích na Velehradě si uvil v klášterní zahradě kytíčku, a přinesl si ji domů a pravil své vnučce: „Až umru, Růženko, dáš mi ty kytíčky z Velehradu do rakve.“

Povětrnost v září. Letošní září nebyl ani zdaleka takový jako loňský. Loni bylo 12 jasných dnů a většinou zamračené jen dva, kdežto letos byl jen 5. září jasný a 12 dní bylo většinou zamračených; ostatní byly polozamračené. Mraky snad byly příčinou, že teplota neucházela do ovzduší a držela se země, neboť průměrná teplota byla 12 st., kdežto 25letý průměr jest 11.3 st. Průměrná ranní teplota byla 11 st., polední 15 st., večerní 12 st. Nejtepleji bylo 1. září — 23. st. — nejchladněji dva dny na to: 6.3 st. Ku konci měsíce, kdy na rovině byly mlhy a teplota klesala k nule, udržoval se teploměr na Hostýně mezi 8-10 stupni.

Jako byl září zamračený, byl také i deštivý. Pršelo skoro každý den — třeba jen desetiny milimetru — mimo 2., 5., 17. a 19. září. 26. září večer o 10. hod. se spustil liják, jenž trval až do 6. hod. ráno. Napršelo půl decimetru. Na Hranicku byly bouře a záplavy; zátopa naplnila celý kraj. Odra vystoupila ze břehů a od Bělotína až k Bernaticům i k Šenovu bylo plno vody. V tutéž dobu se snesla nad Želechovicemi a nad želechovskými, jaro-slavskými a provodovskými pasekami velká bouře s průtrží mračen. Potoky se rozvodnily a voda se valila po polích, lukách i po ulicích v Želechovicích. Hasičstvo s četnictvem v noci udržovalo pořádek a účastnilo se zachraňovacích prací. Na Hostýně voda rychle odtekla. Louky se pěkně ze-

lenaly a na konci měsíce na Chvalčovsku se sekly otavy a my nahoře jsme kopali zemáky.

Z činnosti Jednoty křesťanských matek. Teresie Strašáková popisuje ve Věstníku jednoty křesťanských matek, co tato Jednota v Tupesích dobrého učinila, jak založila besídku dítek a kterak se o ni starala. A pokračuje: Ukončení školního roku nemělo býti jen tak obyčejné. Dětská besídka vykonala pout na Sv. Hostýn. Zúčastnilo se jí asi 80 dětí a 20 dospělých. Jely jsme ve dvou autobusech, cestou děti zpívaly, na Sv. Hostýně byla mše sv., při níž téměř všechny z vlastního popudu přistoupily k sv. přijímání. O jídlo se jim hojně postaraly maminky. Vzaly jsme s sebou několik litrů mléka, nahoře se uvařila káva, v poledne polévka a odpoledne čaj. Chléb a buchty měly děti s sebou. Stravování bylo velmi jednoduché, laciné a výdatné. O 11. hodině dop. byla v Boží přírodě vedle kostela pořádána zase akademie se zpěvy, výstupy a básněmi, k něž byli pozváni i poutníci, právě meškající na Sv. Hostýně. Odpoledne byla soukromá pobožnost, prohlídka kostela a večer návrat domů. Děti se vrátily zdravé a nadšené s předsevzetím, že to příští rok vykonají ještě ve větším počtu. Neopomenuly jsme je vést i před svatoštěnkem, přistupují měsíčně v hojném počtu ke stolu Páně.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V září 1930.

7. bylo lidí v kostele	9800	a u sv. přijímání	3120
8. " " "	16000	"	6036
14. " " "	5700	"	2237
21. " " "	2400	"	682
28. " " "	1200	"	373
Ve všední dny úhr.	1783	"	1128
Úhrnem	36883	"	13576
Mši sv slouženo 215.			

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče

od Ježíška, sv. Janu z Boha děkují plněc slib: F. M. sodálka z Val. Meziříčí za uzdravení, vyslyšení prosb, za pomoc v jisté záležitosti a za milost, že jest sodálkou mariánskou. Cítí se šťastnou pod jejím praporem, neboť Panna Maria pomůže jí v boji proti světu. Slibuje, že zůstane hodným dítkem a doufá v mocnou ochranu Panny Marie a těší se na pout na Sv. Hostýn. — nej. z Veřovic za uzdravení z těžké nemoci — nej. ze Stržiteže za dvoje uzdravení — Marie Mizera 14 Lydia Binghamton za uzdravení z nemoci — J. P. z Velatic za vyslyšení — nej. ze Všechovic za uzdravení — nej. za ochranu a pomoc v důležité záležitosti — nej. z Malhotic za udělená dobrodiní — 38 letá stařenka Fr. Černobílská z Loučky u Vizovic za udělená dobrodiní a z vděčnosti daruje 100 Kč na kostel — M. S. z Bylnice u Brumova za vyslyšení prosby — A. B. z Prostějova každoročně putuje k Matičce hostýnské a do její ochrany doporučí své dítky a letos se zvláště modlila za zdraví svého syna a stav syna se zlepšil — B. K. z Bruntálu ve Slezsku za pomoc v nemoci. S dcerou Františkou v jedné době onemocněla; dcera na zápal pohrudnice, matka srdeční nervosou. Mívala tak silné srdeční záchvaty, že již očekávala poslední vydechnutí. V hrozné úzkosti vzala sošku Panny Marie svatohostýnské a prosila Pannu Marii o pomoc. Nemoc se značně zlepšila a dcera za 14 dní již mohla chodit do školy — J. H. z Jaroměřic u Jevíčka za uzdravení neduhu — nej. z Val. Meziříčí za urovnání těžké záležitosti — Anežka K. z Kateřinek u Opavy za uzdravení své malé Anežky — M. L. ze Zlatník u Opavy za vyslyšení prosb ve mnohých záležitostech — nej. z Kladerub za obdrženou milost — F. M. z Lidečka za uzdravení — Ž. J. ze Staré Vsi u Přerova za ulevení srdeční nemoci — řeholní sestra R. z choryňského kláštera za trojnásobnou podivnou pomoc v trojí těžké nemoci a operaci. Ve třech letech se tyto nemoci a operace vystřídaly a po každé z nich — k údivu lékařů a ošetřovatelek — se tak nemocná zotavila, že mohla poměrně brzy zastávat vážné povinnosti svého úřadu. Ona sestra má neomezenou důvěru k Matičce svatohostýnské a mimo modliteb uží-

vala též vody z pramene hostýnského — M. B. z Luboměře za vyslyšení — nejím. ze Zbrašova za uzdravení nemocného dítky — A. H. z Malhotic za vyslyšení a uzdravení jisté osoby — A. S. z Brna za vyslyšení prosby a uzdravení dětí — M. M. z Vlčnova za uzdravení z oční nemoci — M. Z. z Rožnova za uzdravení čtyřletého děvčete. Dostalo tyfus a k němu se přidružily jiné nemoci, takže nebylo naděje na uzdravení. Bylo jedináčkem. Rodiče byli zoufalí. Ze srdečného soucitu s nimi spojilo se nás několik duší ve vroucí prosbu k P. Marii svatoh. za uzdravení. K našemu velikému překvapení došla nás od rodičů děvčátka z Prahy radostná zpráva, kterou poslala ctih. sestra ošetřovatelka z Mor. Ostravy, že děvče je netoliko mimo nebezpečí, ale že bude brzy posláno uzdravené domů — manželé J. za uzdravení manželky a vyslyšení prosby.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svalohostýnské.

PROSBY.

Manželé J. za odvrácení nepříjemností a osvětlení Duchem sv. — čtenářka Hlasů za vyslyšení ve dvou věcech — jiná za vyslyšení v těžké záležitosti — 19letá začátečnice v továrně, aby jí P. Maria byla nápomocná a chránila ji ode všeho zlého — L. R. v Mor. Ostravě za uzdravení syna, jenž není schopen práce.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasý Svatohostýnské“.

Na prvním místě uvádíme a vřele doporučujeme všem, kdož touží po obrázkových týdenních časopisech naše dva katolické: „Šťastná rodina“ a „Československá žena“. Vydává je Československá akciová tiskárna, Praha II., Karlovo nám. 5 a 6. — Každé číslo 80 h. Každý z obou časopisů je čtrnáctideník, takže střídavě vycházejí každý týden.

Tyto jsou naše jediné katolické obrázkové časopisy týdenní, všechny ostatní pestré a barevné týdeníky nejsou redigovány

v duchu křesťanském a namnoze šíří nemravné zásady životní. Jak nemůžeme před těmi časopisy pohanického směru dosti varovati, tak nemůžeme dosti doporučovat tyto dva uvedené. Žádejte ukázková čísla! Doporučujte je všude, kde zahlédnete v rodinách jiné obrázkové týdeníky!

V brožurové sbírce „Životem“ vyšla tři nová čísla: 89 Dr. Hyněk, „Čemu nás učí Konnersreuth? — 90 Dr. Hyněk, „Zpět k Římu!“ — 91 Pelikán, „Mezi 17. a 24.“ Výchova k mravní čistotě pro jinochy.

V první knížečce podává katolický lékař, který vícekrát byl v Konnersreuthu a vše důkladně prostudoval, svůj úsudek o Terezii Neumannové. Je to výtah z jeho vědeckého spisu, který byl přeložen nedávno i do řeči francouzské. — V druhé knížečce popisuje též lékař, který byl nevěrcem, jak našel cestu zpět do katolické církve a jak se stal jejím apoštolem. — Třetí spisek patří do rukou každého mladíka mezi 17. a 24. rokem, aby ho uchránil mravní zkázy. To není něco obyčejného, to je strhující spisek pro mladíky.

Lefebore — Dacík, **Základy liturgie**, Olomouc, Edice Krystal, Slovenská 14, Cena 12.50 i s poštovným.

Vedle hnutí exercičního a eucharistického kráčí světem také hnutí liturgické. U nás se šíří hlavně časopisem emauzských benediktinů „Pax.“ Kdo chce poznat základní směrnice a myšlenky tohoto hnutí, nalezne je jasně a přesvědčivě sestaveny v této knize.

Baumroth, **Scandalum crucis** (Pohoršení kříže), Brtnice 1930, Jos. Birnbaum. Vychází v sešitech. Cena Kč 19.60.

Katolický román, který líčí poslední zápas moderního pohanství s církví katolickou. Doporučujeme do knihoven spolkových a farních.

Majer O. S. A., **Tarsicius, mučedník Eucharistie**, drama ve 3 jednáních, Praha 1930, V. Kotrba. Cena 10 Kč.

Toto drama z prvních dob křesťanských bylo sepsáno pro kroužky a odbory eucharistické v Jednotách orelských a Skupinách katolické mládeže. Doporučujeme je katolické mužské mládeži, která by působivou náboženskou hrou chtěla apoštolovat.

Kolísek K., „**Do Karthaga**“. Nákladem vlastním, Brno, Falkensteinerova 42. Cena 6 Kč.

Kdo chce se v duchu účastnit letos slaveného 30. mezinárodního eucharistického kongresu v Karthagu, nalezne v této knížce vše, po čem touží a bude zajisté povzbuzen.

Durych Jaroslav, „**Naděje katolictví v zemích českých**“, Praha, Kuncíř.

I když nesouhlasíme právě s každou myšlenkou a všelicos bychom chtěli doplnit, přece věhlasný spisovatel podává v tomto spisku myšlenky velmi

cenné a každý si z četby odnese mnoho užitku. Líbí se nám jeho nadpřirozené pojmání. Je to katolická řeč!

Svatohor V., „Božetěch“ Trilogie života, Praha 1930, V. Kotrba. Kč 36.—.

Doporučujeme tuto cennou knihu pro knihovny spolkové a farní. Co vychází z péra Svatohorova je vždy učené a poutavé. Formou zábavnou rozebírá dnešní svět ve světle víry, pak očistec a ráj. Kniha připomíná Danteovu Božskou komedii a je přístupna vrstvám lidovým.

Kdyby byl pan autor husitskou scenu v nebi vynechal, byl by svému dílu nemálo posloužil. — Tak bude tato kapitola u čtenářstva bohovědně méně vzdělaného (což jsou i mnozí inteligenti) působiti jen zmatek. Škoda!

Šťastná rodina. Péči Sdružení katol. rodičů v Praze a nákladem Kropáče a Kucharského v Praze. Cena 20 Kč.

Tato významná kniha má poskytnout katolickým snoubencům a manželům plnou orientaci o všech otázkách mravních, zdravotních a výchovných, týkajících se manželského a rodinného života. Tuto knihu sepsali katolický kněz, katolická žena a katolický lékař-odborník. Nebude snad vhodnějšího dárku pro snoubence nad tuto knihu. Vřele ji doporučujeme. Kéž najde mnoho vděčných čtenářů! Každý knihkupec vám ji obstará za udanou cenu.

Dr. K. Vrátný, „Život Panny Marie v obrazech“, Praha, Kropáč & Kucharský. Váz. v hedvábí 10 Kč.

Roztomilá knížečka s 20 barevnými obrázky dle mistrů klasického umění a vybraným textem hodí se jako dárek k různým příležitostem.

Emanuel Žák: Boj o duši. Zajímavé thema o duši rozvíjí autor ve způsobu rozhovorů, kterými podává lidovou apologii duše. Drobná tato knížečka je dobrým vůdcem vždy pohotovým a bystrým v odpovědích. — Spisek vyšel jako 3.4 číslo sbírky „Poznáním k pravdě“ za Kč 2.— nákladem fy Kropáč & Kucharský v Praze I., Konviktská ul. č. 5.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Die Millionärin Donna Dorothea. Napsal P. Alegre S. J. Strán 48. Cena 0.30 Mk. — Vznešená, zámožná paní, rozdává svůj majetek mezi chudé a zřizuje chudobince. Řeší skutkem sociální otázku, mezi svým okolím. Je vzorem majetným a útěchou chudým.

Bihlmeyer Pius O. S. B., Die Eigenmessen der Kirchenprovinz Prag und der Diözese Brünn, lateinisch u. deutsch. Im Anschluss an die Messbücher von Schott O. S. B., Freiburg i. B., Herder. Cena Kč 5.70.

České vydání „Římského misálu“, které vyšlo nákladem Dědictví Svatojanského, má mešní formuláře jen hlavních patronů českých, proto poslouží jistě mnohým milovníkům liturgie tato knížečka,

ve které mají formuláře všech svátků a svátečků, jak jsou v kalendáři diecése českých a diecése brněnské. Proč arcidiecése olomoucká není pojata, není nám povědomo.

Jordans Jos. S. J., Papst Pius XI. Enzyklika über die christliche Erziehung der Jugend, Saarbrücken 1930, Saarbrücker Druckerei. Cena není udána.

Krásné a pohodlné vydání okružního listu sv. Otce o křesťanské výchově mládeže v překladě německém. — Toto vydání je určeno ku hromadnému rozšíření mezi lidem. Vidíme z toho, jak i v Německu chápou význam tohoto listu. Doporučujeme toto vydání v krajinách smíšených. Katolíci všech národností musí býti zajedno v boji o katolickou školu.

Kalendáře cizojazyčné na rok 1931.

Almanach du Pélerin, Paris - 8, Maisson de la Bonne Presse, 5, Rue Bayard. Cena 2 fr.

Velký, ryze katolický kalendář bohatě ilustrovaný i v barvách.

Mon almanach, Paris - 8, Maison de la Bonne Presse, 5, Rue Bayard. Cena 1 fr.

Malý, ryze katolický kalendář, rovněž ilustrovaný, formátu kapesního. Naše české katolické kalendáře mohly by se všeličemu učit od těchto svých francouzských kamarádů. Zejména aby si zachovaly při všeliké zajímavosti katolický svéráz. Toto schází mnohým českým kalendářům z katolických nakladatelství.

Čilí Salvatoriáni berlínští vydali tři vkusné a krásně ilustrované kalendáře z vlastní tiskárny v Berlíně O 34, Warschauer Str. 57:

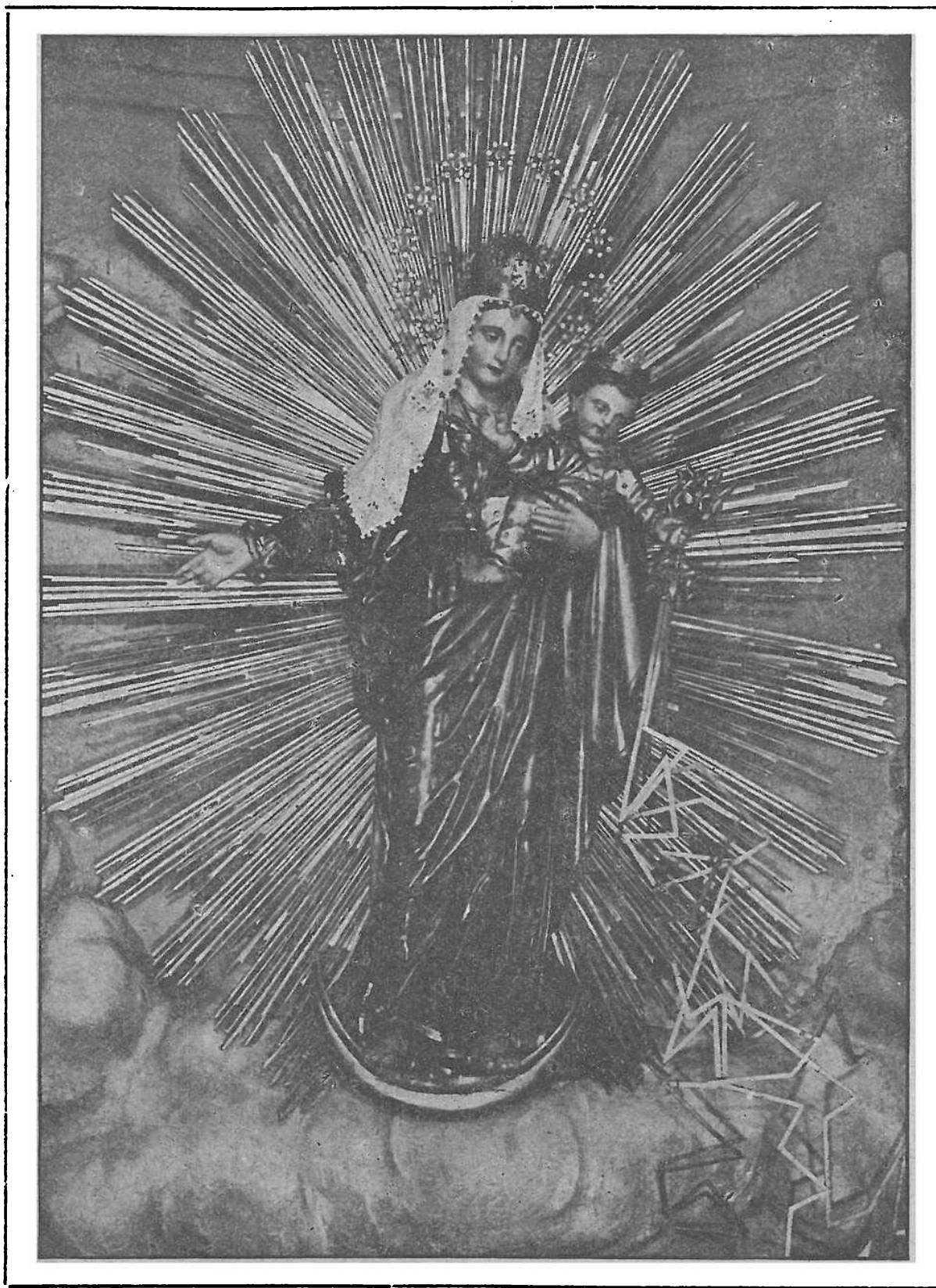
1. Velký lidový „Apostelkalender 1931.“

2. Malý, roztomilý pro děti „Manna-Kalender 1931.“

3. Úhledný, útržkový (týdenní) s citáty a esegetickými výklady z Písma sv. „Salvator-Kalender 1931.“

Listárna redakce: pí Veronika V.: Všechny mše svaté odslouženy podle přání. — p. Josef S. v Brně: Postaráme se, aby v budoucím roce pouti z měst lépe se rozdělily. Potom nedojde k nedostatku noclehů. Sv. Hostýn teď plně vyhoví, bude-li všechno dobře uspořádáno. — sl. F. N. v Olomouci: Doporučujeme Vám životopis Markétky Lekeuxové z Edice Smíru v Přerově. Naučí Vás, za jaký konec byste to chytla. Také spisek: Ve službách Milosrdenství z téhož nakladatelství poskytne Vám i poznání i odvahy. — pí K. P. v K.: Neztrácejte mysl, modlete se a důvěřujte. Pán Bůh se postará!

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: Píseň adventní z 16. století, str. 197. — Redakce: 20. prosince 1905, str. 197. — F. P. Kyjovský: Nezatvrzujte srdcí svých, str. 199. — F. Prager: Poutníci, str. 200. — Orelstvo na Sv. Hostýně (Dokončení), str. 202. — Dětský ráj, str. 204. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 205. — Poděkování, str. 210. — Prosby, str. 210. — Dopisy, str. 210. — Časopisy redakci zasílané, str. 211. — Cizojazyčné časopisy redakci zasílané, str. 212. — České knihy, str. 212. — **Vyobrazení:** Chrám při elektrickém osvětlení v noci, str. 200. — Opravené průčelí chrámu, str. 201. — Poškozený les sněhovou vánicí koncem října 1930, str. 203. — Na obálce: Přátelům Sv. Hostýna - Dary - Listárna - České knihy (pokračování ze str. 212) - Zemřeli členové,

Přátelům Sv. Hostýna.

V noci ze 26. na 27. října stihla sněhovou vánicí, jak Vám to důkladněji popisuje v tomto čísle náš meteorolog, Sv. Hostýn značná pohroma a způsobila škody, které budou státi několik tisíc korun. Až v létě na Sv. Hostýn zavítáte, již toho nepoznáte, až snad na prořídlý lesík kolem Vodní kaple a poblíž rozhledny. Škody způsobené

sobené bouřemi budou již nahrazeny, ale vyžádají si značné výdaje. Doufáme, že tím neutrpí další opravy. Na Svatém Hostýně nutno vždy počítati s mimořádným počasím a mimořádnou zkázou toho, co zde střežíme ke cti a chvále Matky Boží a k dobru poutníků.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: N. N. manželé z Vičonic 500 — N. N. Staré Město 300 — Po 100 Kč: Farní úřad Štítná n. Vl. — Dp. Th. Kaláb, katecheta, Třebíč — Pav. Smrček, Savín — Ed. a A. Zásmětovi, Prostějov — Ant. Vranová, Řikovice — Jos. Sekaninová, Kobylnice — N. N. z Vysoké za zdraví dítěte — Far. úřad, Račaje u Kroměříže — 50 Kč: N. N. Klenovice, na poděkov. — Fr. Hrouzková, Osek n. B. — N. N. Horní Moštěnice — N. N. z Kroměříže — Petr Mičuda, Zákopčie. Slov. — N. N. Velká u Hranic — K. Breicetlová, Líšeň u Brna — N. N. Hertice u Opavy — Ant. a A. Janikovi, Místek — Al. a M. Zatloukalovi, Cí ašov — A. Romanová, Lhotka u Hradčovic — J. Minařík, Rebešovice — 40 Kč: N. N. z Havřic — 34 Kč: Dp. M. Horký, far. Špičky — 30 Kč: A. Pavliková, Bernatice, na poděk. — 25 Kč: M. Turovská, Lobodice — Fr. Hrabina, Rokytnice — Dp. V. Dostál, far. Kurovice — Dp. J. Příbyl, prof. Bubeneč — M. Figurová, Polanka — M. Zdražilová, Zborovice — 20 Kč: A. Ondrášková, Přerov — T. Benačková, Mor. Ostrava — K. Látalová, Olomouc — A. Konšelová, Určice —

Pout. z Březové n. Sv. dodatečně — A. a Jos. Hečikovi, Merklín — A. Hruška, Hranice — R. Polívková, Zákopčie — M. Pešatová, Drahaný — A. Šubertová, Ve ká u Hranic — M. Foltasová, Střítež — A. a A. Děškovi, Předmostí — B. Hájková, Přerov — Fr. Hejštinová, Šenov — T. Kolář, Příluky — Fr. Žujová, Bilovice — M. Ch. Podhr. Lhotka — N. N. Vrahovice — Ž. Šainarová, Mor. Ostrava — 100 Kč: N. N. z Uher. Ostrohu, na poděkov. — 18 Kč N. N. z Klokoči — 15 Kč: Fr. Kubáček, Prostějov — Fr. Pláček, Zábřeh — J. Břínek, Brno — 10 Kč: A. Janotková, Klokočov — J. S. dláček, Veselí n. M. — A. Libosvárová, Rožnov — Fr. Surá, Místek — V. Henzl, Jaroměřice — Fr. Krejčí, Přibyslavice — M. Jemelková, Dub — G. Michenková, Pol. Domášovice — A. Konvičková, Myslík — M. Poláková, Rousínov — N. N. Kašava — V. Jelinek, Prostějov — J. Trnka, Viganice — J. Příbylský, Hodonín — B. Kunovský, Olomučany — A. Štrakošová, Fryčovice — J. Dostál, Příbor — 9'80 Kč: J. Špendíková, Želechovice — 5 Kč: A. Motýčková, Raškovice — A. Vlčková, Kunčice p. Ondř.

Číslo 12.

Prosinec 1930.

Ročník XXVI.

PÍSEŇ ADVENTNÍ Z 16. STOLETÍ.

Staré mariánské písně oslavují Pannu Marii spolu s Kristem Pánem, a chvála Matky Boží přechází ve chválu Syna Božího. Oba tvoří jednotku v díle našeho vykoupení: Nový Adam s novou Evou přinesli nám spásu!

*Jakožto růžička krásná,
nad hvězdy, nad slunce jasná,
Maria svatá je Panna,
čistá Máť věčného Pána,
požehnaná.*

*Od Syna Panny té čisté,
spasení vzešlo všem jisté,
Adamův starý dluh splacen,
člověku život je vrácen,
milost dána.*

*Uládce všech andělských sborů
vtělil se pro spásu tvorů,
světa hříchů krví svou obmyl,
temnosti nadoládu zlomil,
zrozen z Panny.*

*Žvítěziv přeslavně v boji,
vrátil se ve slávu svoji,
aby nám u svého Otce
připravil božský náš vůdce
věčné stany.*

*Přispěj nám, Vítězi, Králi,
jemuž zní tvorů všech chvály;
pod prapor svatého kříže
přijmi nás, věčný náš kníže,
Bože spásy!*

*Ježíši, zrozený z Panny,
otevři rajské nám brány,
s Marií přej nám tam býti,
s anděly na tvář tvou zřítí
věčné časy.*

Z Českého kancionálu.

Redakce:

20. PROSINCE 1905.

TENTO DEN bude povždy památným dnem na věčnosti, ve slávě nebeské. Na zemi si tohoto dne a jeho letošního 25. výročí nevšimne leč jen hrstka zbožných katolíků.

Za to však různé památné dny, které se někdy velmi okázale velebí na zemi, vyblednou ve světle věčnosti. Stanou se bezvýznamnými.

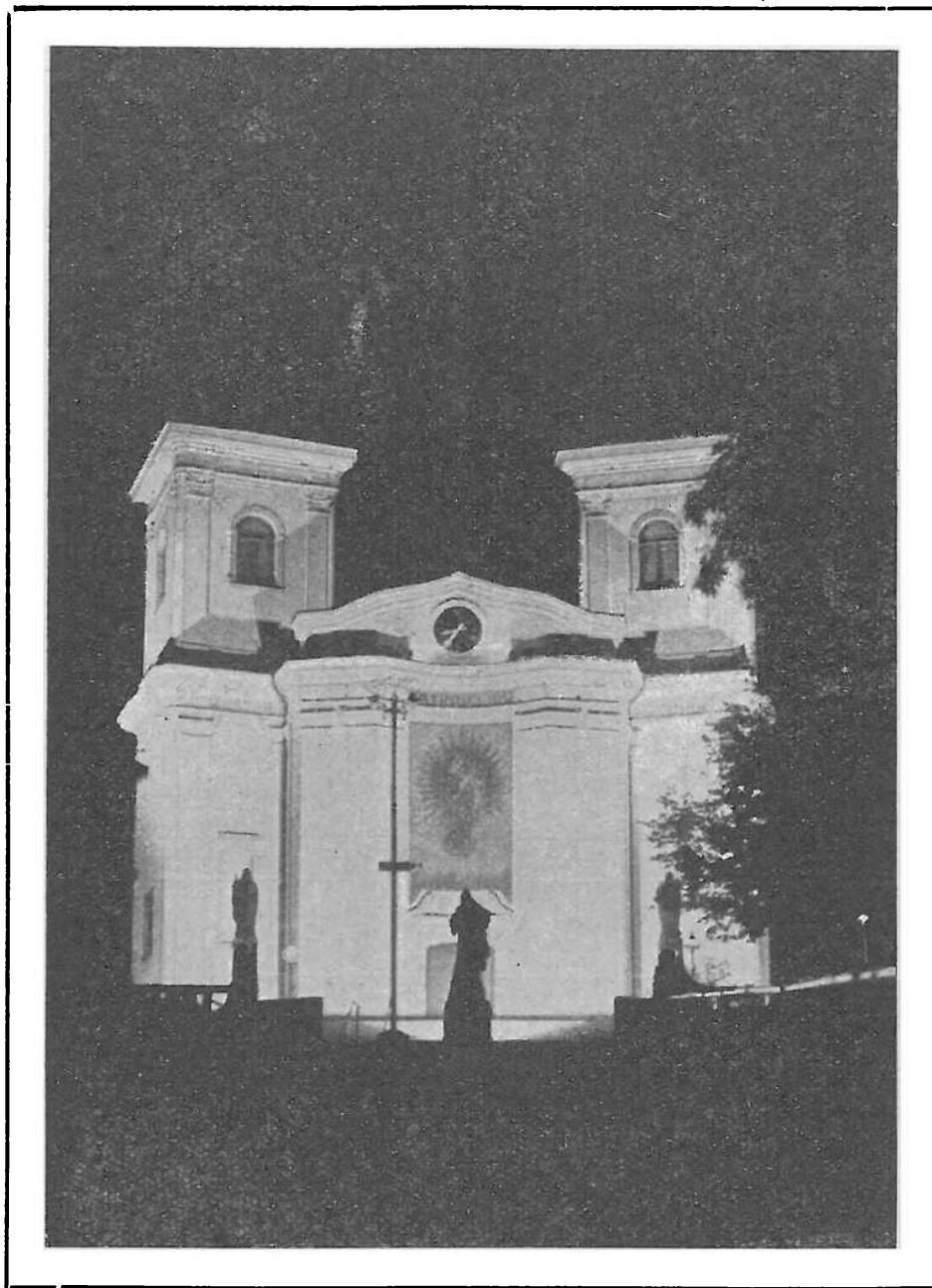
Známí vyprávěli, že Jakub později několikrát vyslovil lítost nad zanedbáním misie ve své domácí farnosti a že toho osudného dne zajel do města koupit si

nové šaty, v nichž se chtěl zúčastnit pobožnosti v sousední osadě. „Ubohý hoch!“ podotkl misionář, slyše tyto zprávy. „Pomodelme se, by Bůh byl jeho duši milostiv.“

F. Prager :

POUTNÍCI.

Chrám při elektrickém osvětlení v noci.

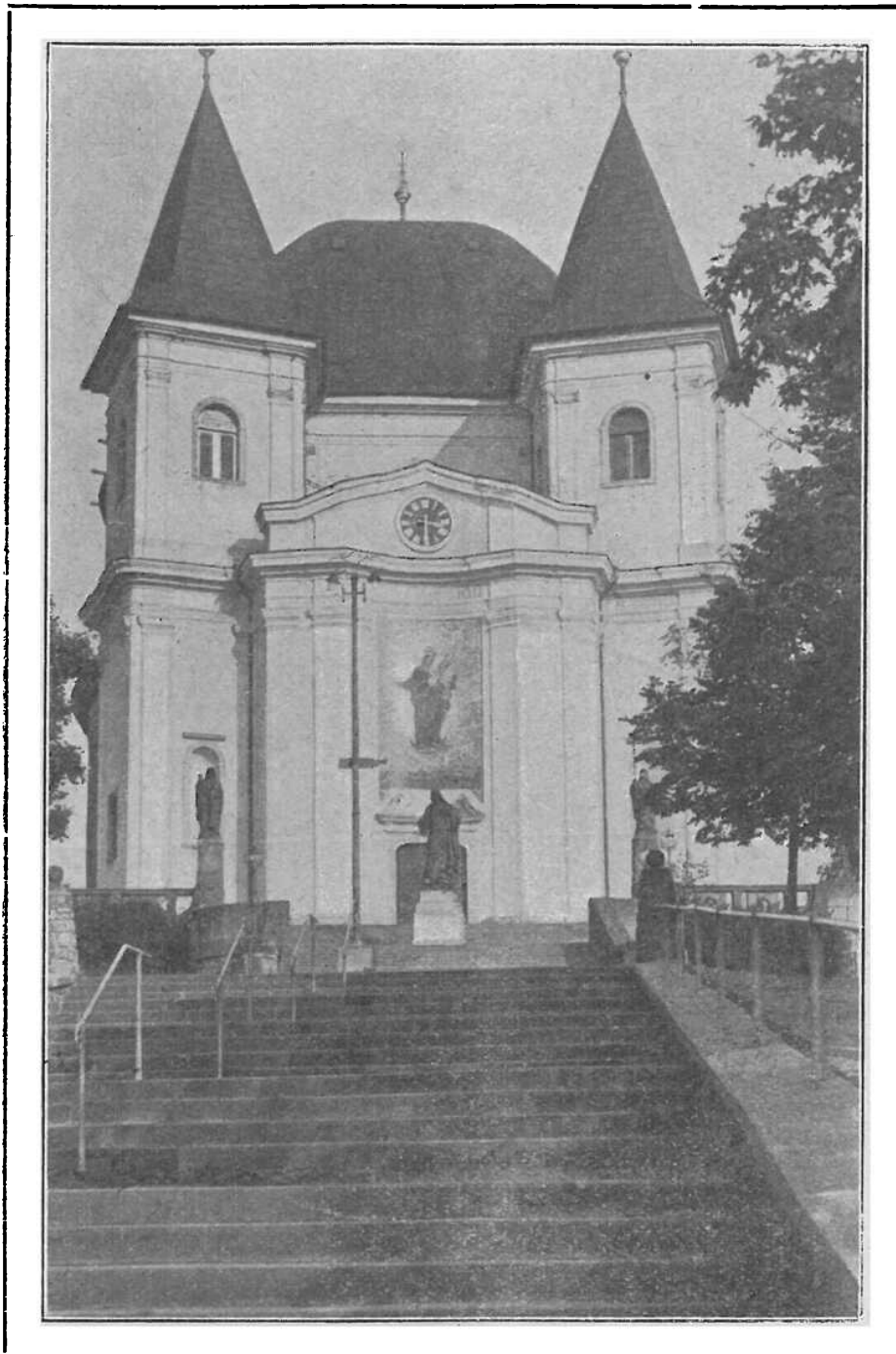
Je měsíc září, měsíc tahu špačků a vlaštovek, ale také poutníci táhnou naši horskou krajinou. Byly dva svátky po sobě a poutníci byli tři dny na cestě a s korouhvičkami a písní, kterou po předříkávači opakují, vracejí se unaveni do svých domovů. Se zpěvem mariánské písně „S Bohem má velebná Svátosti,“ která prý není v kancionále a je tištěna „len tak“, vchází

procesí po ránu do města; napřed mladí, uprostřed muž s brýlemi na nose a tlustým kancionálem v rukou (ten nejen písně, ale celou organizaci této pouti vede), a nakonec shrbené babičky v šátečkách na hlavách a noškami na zádech.

„Odkud jste?“ táži se, zastavuje jednu, zatím co ti přednější již stanuli s korouhvemi před portálem farního kostela.

„Až z Nových Lhotek,“ odpovídá.
 „To je pod Javořinou,“ pravím.
 „Ano, ano ještě máme skoro deň cesty,
 — od soboty isme na nohách . . .“
 A bylo úterý dopoledne.
 „Byli jsme u Panny Marie Hostýnskej,
 a ida zpátky, stavovali jsme sa ve Štípě,

ské, ale od téj doby, co tam zkasírovali
 prameň slanej vody — víte jak odtékalo
 kamenným korýtkem od Vincinky na lázeň-
 ském placi, — tož lidé pocestní se nemajů
 čím občerstvit, a tož tam víc nechodija . . .“
 „Tož sme šli na Ořechové a zrovna na
 Brod a je to aji bližej.“

Opravené průčelí chrámu.

a potom na Provodově a v Důbravách sme
 včil nocovali.“

„A dyť,“ povídám, „processa dycky zpátky
 chodily na Luhačovice.“

„Ja, ja,“ vmísil se do řeči letitý hospo-
 dář, „chodívalo sa na Slané vody luhačov-

Ještě něco pro podívanou bývalo pro
 provodovské poutníky, a to „čertův kameň“
 nad Ludkovicemi. Ten vyčníval strmě z
 lesa a teď, kdy singulární les jej svými
 korunami zakryl, jsou nejen turisté, ale i
 poutníci o ten půvab pohádkami obestře-

ného skaliska, na němž dokonce i stopy po čertových pazourech byly patrný, ochuzení.

S poutníky, se kterými jsem u kašny rozmlouval, byla i patnáctiletá holčička, a ta šla na pout „len pro radost,“ jak její švagr v bílé lhotské haleně elegantního střihu mi hovoril:

„Veť doma má to dievča len smutek, otca nemá a matka je reumatizmem prejde- ná, na tretí rok poléhá, aj v Piščanoch raz bola a ništ platné není, tož dcerku vypravila, abychom ju sebú pojali . . .“

„A kerý kostel byl najpěknější?“ táži se.

„Lúbilo sa mně na Hostýnku — a tam ani nepršalo — dost sme cestú zmokli. Přes deset tisíc ludu tam bolo — od Strážnice, od Hradišča, ze Slovenska, až od Žiliny Slováci a nekeří po mašině aji od nás sa vezli, a my chudobnější ideme pěšky.“

Rozmlouvám s Lhoťanem, vypravuje mi o cestách, co vedú přes hranici na Slovensko, o „pobité“ cestě, o „vinné“ cestě, o „stolíkové“ cestě, dále že bokem Lhoty nad Javorníkem je „hradisko“, nad Vápenkami že je vrch „Porážky“ a potom k jihu „Šibeniční vrch“, — „to je všecko pomenované skrz ty uherské vpády, lebo tu jindová pokoja nebývalo a ludé tu moc skrz vojenský lud trpěli.“

„Pěkný kabát máte, kdo šijú takové?“

„Ba ai u nás ešče je krajčíř Tomáš Matějiček.“

„Kde kupujete sukno?“

„Sami si ho robíme, to sa ostrihajú ovce, vlna sa v zimě večerama spráde, potom

sa to dá kadlecovi, zvalčuje sa v Suchovském podhájském mlýně alebo v Turéj. U nás ai konopě sejú a roby chodija v v konopném, nebo to tenké plátno nic nepováží při naší těžkej práci.“

„A co v zimě?“

„To děláme žebře, táčka, lopaty a z jara se s tým ide na trh — najvíc do Hodonína a do Brodu. Z Javořiny berem drevo . . .“

„To kupujete?“

„Jak kdy sa dá.“

Vytahuji hrozen ze sáčku, „co“ jsem si na trhu koupil a dávám děvčičce se slovy: „Až přijdu k vám, tož mi to oplátíš.“

„Černých malin vám nasbieram, praví děkujíc.“

„Však to tam u nás mosíte dobre znat, když znáte Slavkovské lúky ai Miladku.“

„I potok Kazivec,“ pravím, „a tam musel být mlýn kdysi, neb jsem tam viděl zanesenou mlýnskou struhu . . .“

„Bol ai — šak tam rikajú „čertův mlýn“. Tož přijďte k nám!“

Rozcházíme se. Starší bratr lhotského procesí vrací se v průvodu tetek od perníkáře, kde byli nakoupit svéc, které „z pouti“ donesou do svého domácího kostela. Jiní vycházejí z krámů, kde byli nakoupit „vítané“.

Žizniví napili se u kašny vody, jiní obouvají bosé nohy a rovnajíce nošky, stávají se za své korouhve.

Se zpěvem „Tisíckrát pozdravujeme Tebe,“ berou se k Nivnici a dále ku svým horám.
„Den“ 25. září.

ORELSTVO NA SV. HOSTÝNĚ.

(Dokončení).

4. Na Sv. Hostýně samém je potřebí, v zájmu poutního místa, od poutníků více ohledu a smyslu pro pořádek a čistotu. Je pravda, že několikatisícový zástup nepřejde beze stopy ani v kostele, ani v poutních ubikacích, to je samozřejmo, ale při dobré vůli, ukázněnosti a jen trochu smyslu pro pořádek, není třeba všude odhazovati papíry, skořápky z vajec, kosti a různé odpadky. Kdo to donesl nahoru a měl na to místo, když v tom měl zabalenu stravu, ten to unese v tašce, baťochu nebo v kapse i dolů. A v restaura-

cích třeba jen od stolů učiniti pár kroků ke košům, nad nimiž je napsáno, nač tam jsou a netřeba to házet pod stůl. Po velké pouti vypadá to všude jako po válce, v lese, venku, u kostela, ba i v kostele nechávají se papíry. V poutním domě všude nápisy hlásají pořádek, čistotu zachovati, klid dodržovati a zatím když o velikých poutích většina poutníků vstává o 3. hodině, co tu shonu, křiku, běhání a osudného bouchání dveřmi světniček. Pravím „osudného.“ Či popraví se stavení tím stálým otrásáním, ač je to

důkladně stavěno? — Za nějakých 10 let, co bude opravy! — A přece při ukázněnosti a dobré vůli by to nemuselo býti. Přidrží-li dvěře, i když je průvan, lze vždy tiše zavírat. A to běhání, shánění ráno (večer už se to trochu odpustí, když každý hledá s lístkem své místo, ač zase je to mládež, která už místo má a znova běhá po schodech ven a sem tam,

čistoty jak v kostele tak i v hostincích a poutních domech, dovede posouditi jen ten, kdo to vše viděl. Kdyby tak musel takový nepořádný, lehkomyšlný poutník, který všecko znečišťuje, po několika poutích uklízet, jistě by se naučil pořádku a slušnosti.

Těchto několik upřímných slov na uvážení před poutí orelským bratřím a sestrám věnuje
Orlice-poutnice.

Poškozený les sněhovou vánicí koncem října 1930.

dlouho do noci vyrušuje unavené poutníky ze spánku). Vždyť to vše lze vykonati bez běhání, křiku a hluku, slušně a důstojně. Poutní dům není tančírna. Samozřejmě, ruch nějaký musí býti při tolika lidech, ale netřeba křiku a rozpuštělosti. Zvlášť v noci jsou mnozí lidé bezohlední, jdou-li ven. Místo, aby tichounce se vyšoupli ze světničky a po špičkách se ubírali chodbami, vyskočí, prásknou dveřmi a probudí starší lidi ze spánku. —

A co dlužno říci o nemístném znečišťování venku v různých koutech, ba i kolem kostela?

Co peněz, práce, starostí, obětí, zdraví a spánku vyžaduje udržování pořádku a

O průběhu pouti napsal „Pozorovatel“ tuto zprávu:

VELKOLEPÝ HOLD ORELSTVA PANNĚ MARII NA SV. HOSTÝNĚ. První podnět k orelské pouti na Sv. Hostýně dali členové eucharistických kroužků moravských jednot. Sami si pout přáli a když osvětová rada přání jejich vyhověla a na neděli 25. srpna t. r. pout orelskou na Sv. Hostýn svolala, tu tito členové přičinili se o tak velkou účast, že nikdo na ponejprv tak velkou účast neočekával. Již v sobotu při zahájení pouti byl prostranný kostel svatohostýnský, do kterého se vejde 5000 poutníků, vyplněn poutníky do posledního místečka. Proto také dp. superior Vraštil, který po-

řadatelům pouti vyšel s nevšední ochotou vsťíc, mohl již při přivítání projevit upřímnou radost nad tak četnou účastí. V promluvě vyzvedl důležitost pouti a vysvětlil, co mládež Panně Marii přináší a co za to od ní očekávat může. Po požehnání seřadil se tisícíhlavý světelný průvod, který za zvuků hudby a za nadšeného zvuku písně Tisíckráte pozdravujeme Tebe ubíral se podél křížových cest k pomníku padlých. Tichem večera velebně a dojemně se nesly nadšené zpěvy zbožných poutníků. U pomníku padlých měl neúnavný pan superior dojemnou promluvu, která hluboce zapadla do srdce všech posluchačů. Po společné večerní modlitbě za zpěvu písně Odpočiňte v pokoji, rozcházel se poutníci do nocleháren. Počasí v sobotu odpoledne nebylo právě nejlepší, sem tam i několikrát se dalo do deště, ale pořad sobotní přece mohl býti dodržen. Přes noc se pak vyčáslilo, a v neděli bylo takové počasí, jaké jsme si opravdu jen přáli mohli. Hlavní kádr poutníků dostavil se teprve v neděli ráno. Vlaky a autobusy dovážely takové množství poutníků, že od rána až do 9. hod. se cesta od Bystřice hemžila tisíci a tisíci zbožných poutníků, kteří nepřetržitým průvodem přicházeli. Viděli jsme členstvo, dorost i žactvo ze všech žup nejen moravských, nýbrž i českých, ba i ze župy vídeňské. Znalci odhadovali účast na 15.000 lidí, z nichž dobrá dvě třetiny byla mládež, zdobená odznaky orelskými a omladinářskými. Mše sv. slouženy byly od časného rána, zpovídal se v sobotu i v neděli a počet komunikantů byl velice značný. O 7. hod. sloužil slavnou mši sv. dp. Křenek z Vyškova, po níž nadšené kázání měl dp. superior. O 9. hod. zahájena byla za im-

posantní účastí na volném prostranství u Sarkandrovky Orelská akademie. Zahájil ji a řídil říšský vzdělavatel dp. Křenek. Pořad zpestřil 25členný pěvecký sbor z Holešova a Bystřice p. H., řízený ředitelem kůru panem Karlem Šerým, mužskými sbory Věno od Smetany a Modlitba od Bendla. Přesné podání obou sborů svědčilo o umělecké výši jak dirigenta, tak i obětavých zpěváků. Smíšený sbor z Hor. Újezda za řízení varhaníka p. Masařika zazpíval pěkně případný duchovní sbor. — Programovou přednášku „Orel a Eucharistie“ měl nadšený organisátor a vůdce eucharistických kroužků orelských dp. Nesrovnal z Prahy. Přesvědčivá a nadšená slova jeho jistě přinesou hojně ovoce. Pan superior za nadšeného souhlasu přednesl návrh osvětové radě, by orelská pout na Sv. Hostýně konávala se každoročně v neděli po oktávě svátku Nanebevzetí Panny Marie. Za vídeňské Orelstvo pronesl krásný pozdrav br. Krejčí z Vídně. Za župu Urbanovu přivítal přítomné župní vzdělavatel dp. Vil. Tihelka z Holešova. Vzpomněl bl. Jana Sarkandra, jehož kaple stojí hned vedle kostela Panny Marie na sv. Hostýně. Přítomný nový redaktor Květů mládí nabádal mládež k odeírání a šíření orelského tisku. Případné recitace procítěně přednesly dvě členky a jeden člen jednoty bystrické. Zapěním národních hymen byla zdařilá tato akademie skončena. O 11. hod. konána za velké účasti pobožnost křížové cesty. Po odpoledním požehnání rozcházel jsme se z této první svatohostýnské orelské pouti s radostným vědomím jejího zdaru a se všeobecným přáním na shledanou zase narok na Sv. Hostýně.

DĚTSKÝ RÁJ.

Viděli jste už náš dětský ráj? Pojďte se podívat na ten milý koutek nahoře, na chóru, kde v přítmí, ozářena mystickým světlem několika červených žárovek, zvedá svou malou ručku k požehnání milounká soška pražského Jezulátka. Tam denně klečívá přes sto dětí a předkládají Jezulátku všechny tužby, potřeby i žalosti svých dětských srdcí.

Nám jest ona soška soškou milostnou od doby, co v onom koutěčku vyprosily děti uzdravení naší malé Hermínce. Všechny jsou přesvědčeny, že to byl zázrak, a my jsme jisty, že přirozeným způsobem se její uzdravení sotva dá vysvětlit.

Naše šestiletá Hermínka prodělala těžkou nemoc, jen tak že z ní vyvázla, a sotva se uzdravila, dostala těžký zánět plic. Tři

její sestry na tužéž nemoc už zemřely, a otec, jehož jsme okamžitě zavolaly, soudil, že to bude i její poslední nemoc. Lékař naději nedával, jen děti se bez ustání modlily ve svém dětském ráji. Horečka nemocnou zmítala a ji vysilovala, a my dnem i noci jsme se nehnuly od jejího lůžka, tak jako chovanky se nehnuly od milého pražského Jezulátka.

Konečně bylo patrno, že z této nemoci se maličká již neprobere. Ležela na loži bez vlády, skoro bez dechu, ústa otevřená, tělo již chladlo a my plny úzkosti se ptaly lékaře, je-li ještě možná naděje, když odpověděl: „Ne, dítě jest příliš slabo“. Tu chvíli shromáždila vychovatelka všechny chovanky: „Musíte mi u Jezulátka vyprosit Hermínčino uzdravení.“ A zatím co na sto dětských srdcích se modlilo v dětském ráji, čekaly jsme konec své nejmenší svě-řenky. V tom maličká vykřikla, tělo se prudce zmítalo — myslily jsme nejinak, než že poslední okamžik nadešel — ale ona začíná dávat známky života, začíná volněji dýchat, život se vrací do chladnoucích údů a za chvíli jsme viděly, že modlitba maličkových je vyslyšena!

Lékař, jenž druhého dne přišel, kroutil hlavou nad uzdravením, jemuž podobného ještě nezažil a za 8 dní běhala a skotačila maličká s družkami v zahradě, jakoby nikdy nemocná nebyla, ne jako ta, která před týdnem byla jistou kandidátkou smrti. Tak rychlé uzdravení sotva se dá jen přirozeně vysvětlit, a proto naše milé Jezulátko v dětském ráji platí našemu

ústavu za sošku milostnou. Čím dále tím více se na našem ústavě vyplňuje Jeho zaslíbení. „Tím více vám budu žehnati, čím více mne budete uctívati.“

Zajděš-li si někdy na Lysou horu a bude-li tam již stát kaplička, kterou otec uzdravené slíbil postavit, věz, že byla postavena na poděkování milému Jezulátku za podivuhodnou pomoc nám poskytnutou.

Z vděčnosti pražskému Jezulátku

Bedřichův ústav
sester sv. Karla Borom.
ve Frýdlantě n./O.

Letošní pouti. S letošními poutěmi můžeme být spokojeni. Nemusíme si stěžovati na špatné počasí, jak to činí majetníci horských podniků, kteří jsou po většině odkázáni na hosty v prázdninách, kdy již letos často pršivalo. Déšť celkem pouti nepřekazil. V sobotu před 5. nedělí po velikonocích na Valašsku pršelo a přece přišla obvyklá procesí. V sobotu

9. srpna v dešti připutovali Místečtí, a až i v neděli pršelo, přece 12 autobusů stálo u Lázní pod kopcem. V neděli nato bylo velmi ošklivé počasí: déšť, mlha, vítr; chrám však byl plný poutníků od veřejšího dne. Jen na Svatou Trojici, ač bylo pěkně, přišlo v sobotu jen jedno procesí: z Brušperku; snad mnozí poutníci odkládali s poutí na následující ne-

děli, kdy se konal průvod s Nejsvětější Svátostí oltární. Při velkých službách Božích byl však chrám plný. Nyní jsou pouti rovnoměrněji rozděleny než ku př. před 20 lety, kdy ve žně v neděle přicházvalo málo poutníků. Teď v ony neděle přicházejí poutníci s hor, nebo z měst, a autobusy i ve žně přivázejí poutníky.

Osady, odkud průvody přicházely — pokud bylo možno zjistiti — byly uváděny v Hlasech — autobusy jsme nemohli kontrolovati. Těmito však nyní se dopravuje mnoho poutníků, kteří dříve chodily v průvodech, tak ku př. ze Zlína, kde je mnoho autobusů Baťových, z Určic, Vřesovic, Hradiska, od Prostějova a odjinud.

Těžko je také určit, s kterých míst a krajin nejvíc poutníků přišlo. Jistě, že všechny kmeny moravské chtějí zavoditi o prvenství a všichni se chtějí skrýti pod ochranný plášť P. Marie. Přece však musíme některé nápadnější věci uvést. Zvláště zmínky zasluhuje, že z Brna přijely čtyři zvláštní vlaky: na Svatý Duch, 13. července a dva vlaky 16. srpna; a ještě zvláštní vlak z Brněnska, z Troubska a z Rajhradu a dvakrát autobus s knězem ze Sloupu. Slušno také vzpomenouti pěti zvláštních vlaků ze Slovácka: z Uherskobrodské, na slavnost Božího Těla, z Břeclavy na 17. srpen, 7. září ze Strážnice a z Velké, a 14. září z Kunovic 1100, kdy již byla neděle poněkud volnější.

Mnoho jich přijelo autobusy mnoho jich přišlo pěšky. Tak z Nové Lhoty jich 100 přijelo vlakem, 100 přišlo pěšky a 50 jich přijelo v září autobusem s knězem. Ti poutníci, kteří se pěšky vraceli s pouti 9. září, zastavili se v Uherském Brodě. Tam je zastihl V. Prager a dal se s nimi do řeči. Svou rozmluvu s nimi popsal ve Dnu 25. září. Podáváme ji v tomto sešitě.

Škoda že nějaký jiný Prager nepopsal jiné procesí, které tu také zasluhuje zmínky: z Čadce ze Slovenska. Tvrdí-li se o Valašsku vůbec a o Rusavě zvláště, že je tu začátek kamení a konec chleba, což teprve říci o okolí Čadcy, kde viděti skoro samo kamení a jen místy políčka, jejichž rozměry musíš počítati na kroky. A z této tak chudobné krajiny přijel zvláštní vlak přes Těšín se 600 dospělými a se stem družiček, oděných v bílé, třebas chu-

dobné šaty. Jak významný to pro ně den! Budou na Sv. Hostýně družičkami při průvodu Božího Těla! Chtějí býti dítkami Panny Marie a nevěstami Krista Pána!

Až budou starší, musí odejti do světa vydělat si živobytí. Co jich čeká protiventství, svádění a pod.! Myšlenka, že je dítkem mariánským a nevěstou Kristovou bude její jedinou útěchou a posilou!

Průvody obyčejně přicházely v soboty odpoledne a v neděli se loučily se Sv. Hostýnem. Procesí z Čadcy, z Karlovic, ze Znojma, z Bratislavy a z vesnic na Valašsku zůstávají tu celou neděli neb svátek, konají rozmanité pobožnosti a teprve třetího dne odcházejí.

S radostí připomínáme, že i letos přivedli procesí Monsgre Evarist Czaykovski, kanovník v Bratislavě a vdp. Ad. Horák, děkan ve Zdounkách, kteří od let devadesátých, tedy skoro 40 let, přicházejí s poutníky na Sv. Hostýn.

Z Hranic letos nepřišlo procesí; zato však přijížděly často autobusy pokaždé s 25 poutníky a to: 8., 22., a 29. června, 5., a 13. července, 17. a 31. srpna (24. srpna dva autobusy), 7. září dva autobusy, 21. září autobus, 11. října dva autobusy, a 5. července přišel pěšky průvod 60 osob. Poutníci i letos ukázali svou návštěvou a obětavostí lásku k Sv. Hostýnu.

Povětrnost v říjnu. Pohromy, které na konci měsíce zasáhly skoro celou Moravu, nešetřily ani Sv. Hostýna. V neděli 26. října pokrývala mlha hory a mírně pršelo. V pondělí ráno však již byl vrch pokryt sněhem, z něhož bylo vody 30 mm; sníh padal až do noci; dopoledne bylo z něho vody 34 mm, a do večera 23 mm, do rána 17 mm; za neděli a pondělí napadlo 12 cm vody. Sněhu bylo přes půl metru. Stromy se pod tíhou sněhu ohýbaly a když nastala vichřice, ulamovaly se větve, i koruny, i pně, neb byly stromy i s kořenem vyvráceny. U Vodní kaple skoro každý třetí strom byl poškozen a vozová cesta od slavkovského lesa pod rybníčkem až k sv. Antonínu byla zatarasena. Elektrický stožár u Vodní kaple byl přelomen a sousední stožár u schodiště celý pokroucen. Jak jsme slyšeli, byly radiem večer 27. října přednášeny ukázky básní rukopisu královédvorského, mezi nimi i ukázka z Jaroslava jednající o porážce

Tatarů pod Hostýnem a u Olomouce. „Bylo klání, bylo porubání, bylo lkání, bylo radování.“ A právě v tu dobu bylo klání, roubání hostýnských lesů. V den samostatnosti přišel do kostela jeden občan z Chvalčova a jedna osoba ze Slavkova. V pondělí večer přišel na pout v tom nečase vdp. Frant. Běloch, katecheta z Hodonína. O půlnoci vichřicí byl zlomen smrk na Slavkovsku, jenž přetrhl elektrické spojení, které však bylo do večera obnoveno. Také telefon několik dní vypověděl službu. Sníh rychle tál, vozová cesta byla brzy vyklizena a kočí z Poutního domu jezdíval bez obtíží do Bystřice. Na Vše svaté a pak v neděli přišli poutníci a vypravovali, jak se vylévá Morava na Slovácku. I my jsme viděli bílé pásy rozlité Moravy u Dubu, za Záhlinicemi a směrem ku Kvasicím. Také okolo Přerova byl bílý pás vylité Bečvy. Na Vše svaté odpoledne vypadala rozlité voda u Záhlinic v záři zapadajícího slunce jako oheň.

Od 10.—20. října bylo babí léto: pěkné, teplé, slunečné počasí. Bukové listí na začátku měsíce žloutlo, v polovici měsíce rudlo a hory byly pokryty pestrým kobercem, jenž brzy zešedivěl, neboť 20. října prudká vichřice rudé listí strhala.

Za celý měsíc napršelo 223 mm vody. Sněhová vrstva trvala od 27. října do konce měsíce.

První mráz letos byl 27. října —1 st. Pak vystoupil teploměr až na 7 st. V babí léto od 14.—22. října bývalo v poledne 10-16 st. tepla.

Průměrná teplota byla 7 st; ranní a večerní 6 st., polední 9 st.

Jak známo, nemohla se pro velký vítr konati u pomníku padlých pobožnost dušičková. Takových vichrů bylo v říjnu mnoho: 4.—9., 11., 12., 16.—18., 20., 21., 25., 27., 28., 31. října. Průměrná síla větru byla 5 st. Nejčastěji vál JV vítr.

Jasně dny: 14., 15., 17.—20. října; zato následující dny byly buď úplně zatažené neb zamlžené. Viděli jsme 3. října Praděd a Kriváň a 7. října večer o 8. hodině 25 minutách na severní straně meteor, jenž osvětlil celé okolí.

Transformator. Když před svátkem Vše svatých opravovali monteré elektrické vedení, pokazil se transformator. Přerovské elektrárny ochotně zapůjčily svůj

a nákladním autem jej na Vše svaté dopoledne dopravily až k sv. Antonínu. Dál to nešlo. Vážil 7 metr. centů. Monteré přišli nahoru, zapřáhli v Poutním domě koně do vozíku a jeli pro něj. Z auta předělali transformator na vozík. Konej však nemohli uvéztí. Museli býti z Bystřice přivedeny těžké koně, kteří jej s velkou námahou nahoru dopravili. Přijeli o půl 7 večer. Monteré vydělali hostýnský transformator, nasadili přerovský a po osmé hodině již svítilo světlo. Hostýnský transformator dali na auto a zavezli do Přerova na správu.

Slováci na Sv. Hostýně. Hoci nám naše milé marianske sviatky potupujú, predsa vidieť, že úcta Mariánska je hlboko do srdca nášho slovenského ľudu vštepená. Ako dôkaz toho nech milým čitateľom „Nášho Priatel'a“ poslúži hold slovenských obcí, preukázaný prebl. Panne Marii Hostýnskej.

Slovenská púť na Sv. Hostýn je už veľmi starou tradiciou. S radosťou pozorujeme, ako sa tento kult marianský po vojne vzmáha.

I tohoto roku konala sa púť od 5. do 9. sept. Púte sa zúčastnilo viac než 500 pútnikov. Keď uvážime ťažkosti s tým spojené, a že púti sa zúčastnili ľudia väčšinou z práce rúk žijúci, obetujúci všetko s radosťou, istotne sa nám nad tým srdce poteší. Cestu tu a späť sme vykonali peši. Trvá to úplných 5 dní. Že je to veľká obeť od slovenskeho katolíckeho ľudu, svedčia zjavné svedectvá od vdp. farárov na Morave; ba i sami obyvatelia se veľmi čudovali, že sme sa na takú cestu peši podujali, lebo dnes je už v „móde“ vlakom putovať.

Dúfam, že bude zaujímať milých čitateľov „Nášho Priatel'a“, kto boli ti, čo konali takú dlhú púť. Tejto púti sa zúčastnili: Z našej farnosti nemšovskej peši 120; vlakom približne 80; z farnosti Trenčianská Teplá 150 a z okolitých farností išli sdružení s púťou Hor. Srnieho 270. Potešiteľný zjav bol, že mužovia nemšovski v neočakávanom počte sa zúčastnili.

Púť bola veľmi pestrá, nielen krojove, ale i čo do rokov pútnikov; boli tu hojne zastúpeni starci, ako aj tí, čo po prvý raz mohli svoj nevinný zrak upreť na P. Mariu sv. Hostýnsku. Slzy radosti sa liali

prúdom, keď sme sa lúčili s milovanou Matičkou. Ano, slzy radosti to byly pre nevinnú mládež, že mohla po prvý raz Jej obetovať svoju poctu „perlu ctností“. Ale byly to aj slzy zármutku, veď koľky naši dobrí, šediví starčekovia už možno nikdy viac tu na zemi nespatria Jej milostivej podoby. Počul som hovoriť jedného starca: „Bože môj, koľká sa tu udeľuje ubolenému srdcu radosť. Ó, jaká to bude večná radosť prebývať s Mariou v nebi“.

Pri zpiatočnej ceste navštívili sme milostné miesta P. Maria: vo Štípe a na Provodove.

Pri svojom putovaní nezabudli nemšovskí pútníci ani na „Nášho Priateľa“. Po krátkej reči o význame jeho činnosti, sošbieral nás spevár Ján Bartek na podporu „Priateľa“ 40 Kčs.

Na tele síce unavení, ale duševne posilnení sv. Sviatosťami šťastlivo sme sa navrátili domov. Pri vchode do Nemšovej nás čakal dp. farár Ž. Martiš. Pod jeho vedením sme prišli pred trón Kráľa kráľov. Na to dp. farár povedal utešenú kázeň o význame púti. Po kázni nasledovalo požehnanie s Prevelebnou Sviatosťou Oltárnou a tým sa naše putovanie skončilo.

Daj, Bože, aby po tomto príklade každý roc viac a viac pútnikov išlo na sv. miesta Mariánske. Pamätajme dobre, že len skrz Pannu Mariu prideme k P. Ježišovi do neba!

Vojtech Salezián, klerik. — „Náš Priateľ“ Zvoleň 26. října 1930.

Kouzlo Sv. Hostýna. (Úryvek z dopisu.) „Snad ještě nikdy při návštěvě Sv. Hostýnka, nebyl jsem tak dojat, jako teď naposled.“

Tam u nebeské Královny a Matičky naši člověk teprve pozná pravý duševní klid, když s očistěnou duší přistoupí ke stolu Páně a přijme sv. chléb nebeský. Jaký posvátný okamžik povstane v duši, nelze vypovědět. Pak pohled na Tu svatou a milou Matičku, která nad oltářem tam trůní i s Božským Synem svým, jejíž milá a svatá tvář působí zrovna zázračně i na ta nejzatvrzelejší srdce, dojde kouzlem nevysvětlitelným, a člověk, dojat takto krásou nebeskou, musí zaplakat.

Ani představit si nedovedete jak rád jsem spěchával, třebas i v noci, na tu ča-

rovnou horu svato-hostýnskou, abych po dlouhé době osvěžil svou duši a potěšil se pohledem na tu dobrou a milou Matičku svatohostýnskou a jejího přemilého Synáčka.

Věřte mně, že není nikde krásnějšího místa poutního, pokud mně bylo možná poznati, jako Sv. Hostýnek.

Jda na nádraží, potkával jsem velké průvody, které spěchaly uctít P. Marii, zaplakal jsem radostí nad tím, že najde se ještě tolik hodných a zbožných duší, které podstupují i největší oběti, by mohly spatřiti P. Marii a u trůnu Jejího načerpati si posily a milosti Boží pro další běh života. Ó, jak nadšeně spěchali — mnozí z nich stařecci šediví — a chvátali do kopce neúnavně, by mohli co nejdříve octnouti se tváří v tvář oné milostné Bohorodičky. S jakou radostí jsem v sobě oživil vzpomínky na doby, kdy jsem mohl býti tak blízounko Té přemilé Panně svaté a u trůnu Jejího přijímati denně sv. chléb andělský. Byly to skutečně nejkrásnější doby mého mládí a celého mého života, na které snad pokud budu živ, budu vždy vzpomínat.

Snad se Vám bude zdáti toto mé psaní trochu pošetilé, ale po příchodu domu, mé srdce bylo naplněno tak tesklivou a neodolatelnou touhou, že jsem musel svému srdci aspoň v tomto dopise uleviti“.

Které osady byly před vpádem Tatarů v okolí hostýnském? I. V bývalém kraji přerovském: V okrese kroměřížském: k r. 1078 Kyselovice, k r. 1110 Kroměříž, Cetechovice, Divoky, Jaroňovice, Kunkovice, Kvasice, Litenčice, Lubná, Němčice, Hrubé Těšany; k r. 1159 Pačlavice; k r. 1160 Zlobice. — V okrese přerovském k r. 1052 Přerov; k r. 1086 Ivaň; k r. 1131 Dluhonice, Kovalovice, Lobodice, Horní Moštěnice, Oplocany, Penčice, Srbce, Věrovany; k r. 1145 Říkovice; k r. 1150 Čelčice, Obědkovice, Prusy; k r. 1174 Uhřetice. — V okrese hraničském: k r. 1131 Těšice a Zámrsky, pak dle Jirečka Milotice a konečně Paršovice. — V okrese valašsko-meziříčském k r. 1065 Lazníky; k r. 1131 Choryňa Kladeřuby. — V okrese novojičinském a místeckém nepřipomíná se do r. 1200 žádná osada. —

II. V bývalém kraji hradištském: V okrese holešovském: r. 1028 Holešov,

r. 1131 Býškovice, Martinice, Roštění, Turovice, Zahnašovice a dle Jirečka Kostelec; r. 1160 Hradčany a dle Jirečka Želechovice. — V okrese hradištském: r. 1043 Kostelany; r. 1131 Ořechov, Otrokovice, Stříbrnice, Tlumačov, Tučapy, Velehrad, Sušice; r. 1196 Kunovice. — V okrese uherskobrodském: r. 1030 Bánov, r. 1087 Bojkovice, r. 1131 Brod, Biskupice, Mladotice, Ořechov Velký, Praksice, Vasilsko.

III. V bývalém kraji olomouckém: V okrese prostějovském: r. 1127 Vítovice, r. 1131 Biskupice, Čechy, Držovice, Kostelec, Lutotín, Ohrozim, Olšany, Ptení, Služín, Smržice, Stichovice, Třebčín, Žaravice a dle Jirečka Prostějov; r. 1160 Vřesovice a dle Jirečka Hradčany.

Toto je vyňato z článku V. Houdka: „O stáří osad moravských na základě zpráv listinných“, uveřejněného v časopise Matice moravské roč. 15. z r. 1891, str. 36. Jisto jest, že ty osady tenkrát již byly; jisto je též, že na Hostýně bylo velké hradisko; můžeme tedy také s jistotou souditi, že se okolní osadníci na Hostýn uchýlili, a že Tataři se o nich dověděli a je obléhali; obležení neměli vody a žízni zmírali, obrátili se o pomoc k Panně Marii, která je z obležení vysvobodila.

O rozhledu. 11. července 1896 psal stavitel bystrický Otto Zeman z Karlových Varů dopis, z něhož vyjímáme: „Jelikož mám zde mnoho času, prozkoumal jsem již veškeré okolní rozhledny nejen v Karlových Varech, nýbrž i v Mariánských Lázních. Obzvláště rozhledna na zdejším kopci Aberg se mi líbí co se týká jednoduchosti a praktického zhotovení stavby. Obkreslil jsem si ji tedy náležitě, neboť podobná rozhledna by se velmi hodila pro náš Sv. Hostýn. Kdyby se zamýšlená rozhledna měla stavěti, mohl bych podati dobrý návrh. Celá rozhledna je z kamene, jehož je dosti na Hostýně.“

Nevíme, pokud bylo užito onoho plánu při stavbě hostýnské rozhledny.

Románská kaple byla letos pro sešlost a zpuchřelost na konci dubna odstraněna. P. Cibulka o ní napsal 30. srpna 1897: „Dnes byla dokončena na severní louce stavba kaple bl. Panny Marie, která spočívá na kamenné dlažbě. První náskres učinil a provedl stolař Zicháček z Bystřice;

tohoto roku přidal krytou chodbu Vincenc Odložilík z Velehradu; byla ozdobena barevným oknem představujícím Pannu Marii Hostýnskou od brněnského umělce Škardy. Celá kaple byla postavena na památku nejstarší kapličky postavené z dob sv. Cyrila a Metoděje.“

Návštěva chrámu. Na pobožnost dušičkovou přišel průvod z Horního Újezda 220 s far. Ant. Solařem, dva autobusy z Velehradu; ostatní autobusy nebyly přihlášeny. 19. října bylo na 700 poutníků a na 400 sv. přijímání. 26. října přes 100 poutníků a skoro 100 sv. přijímání, na Vše svaté a v neděli 2. listopadu po každé na 400 poutníků a přes 100 sv. přij. Oba dny po službách božích se konal průvod na hostýnský hřbitůvek. Svíčky však ani na hřbitově, ani u pomníku padlých pro prudký vítr nemohly hořeti. Večer na Vše svaté se zvonily hrany půl hodiny za zemřelé. 9. listopadu bylo přes 100 lidí a skoro 100 jich bylo u sv. přijímání.

Čištění kostela. Od 20. října do 4. listopadu byl kostel a Sarkandrovka čištěna a také musely býti upraveny páky od hodin, protože je spousta padajícího sněhu pokrývala.

Opravy. V druhé polovici října bylo opravováno zdivo na XI. zastavení nové křížové cesty. Velká hradní zeď na dvou místech praskla a měla značné rozsedliny. Do půdy byly na 1 m hluboko vloženy silné železné tyče a našrubovány na železné plotny, které byly položeny zvenčí hradby a pak utáhnuty, aby se v budoucnosti zdivo nerozestupovalo. Zároveň bylo položeno potrubí, aby voda po dešti neprosakovala půdu. Také i kolem kostela kladeno potrubí, aby voda z rýn přímo odtékala do kanálu. Tím, jak se doufá, bude i klášter vysušen, neboť dříve bývala zeď u klášterního vchodu mokrá. Při kopání potrubí u kostela blíže Sarkandrovky přišli dělníci na základy staré budovy. Podobně našli zbytky staré zdi při kopání potrubí u rýny na jižní straně průčelí chrámového. Také v hotelu bylo kladeno potrubí, aby studna nebyla znečištěna dešťovou vodou. Nový vodovod se osvědčil, neboť i za suchých dnů měl hojnost pitné vody. Doprava vody ve vodovodu stála měsíčně asi 800 Kč.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V říjnu 1930.

5. bylo lidí v kostele	1100	au sv. přijímání	384
12. " " "	6300	"	1740
19. " " "	760	"	392
26. " " "	130	"	85
Ve všední dny úhr.	995	"	740

Úhrnem 9285 " 3341

Mši sv slouženo 168.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče od Ježíška děkují plníce slib: Č. B. z K., jenž měl spornou záležitost a umínil si, že daruje něco pro Sv. Hostýn, když to dobře dopadne. Vše nad očekávání dobře skončilo. — Nej. z Dřevohostic za vyslyšení v jisté záležitosti — nej. z Hutiska za vyslyšení prosby — J. T. z Tlumačova za uzdravení — V. K. z Mor. Ostravy za uzdravení dítky — L. K. z Radotína za vyslyšení prosby — nej. z Uh. Ostrohu za uzdravení — A. P. z Lomnice za vyslyšení — M. K. z Líšně za pomoc v těžké operaci — nej. z Kobylnic za vyslyšení prosby — F. Z. z Bilovic za vyprošení zdraví pro sebe a pro syna — M. V. z Uh. Hradiště za vyslyšení a uzdravení z nemoci — P. Jindřich Valouch, katecheta ze Vsetína za uzdravení z těžké nemoci a za vyprošení pomoci v důležitých záležitostech — odběratelé z Dřevohostic za pomoc v nesnázi — M. K. z farnosti valašskomeziříčské za pomoc v těžké nemoci a velmi nebezpečné operaci své sestry. Odvezli ji do nemocnice úplně v bezvědomí v silných křečových záchvatech. Naděje na uzdravení nebyla žádná. Obrátila jsem se s důvěrou k Matičce svatoh. Denně jsme se společně modlili sv. růženec a modlitbu k sv. Josefu a k sv. Teresii Ježíškově po devět dní. Sestra je již zdráva.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Z. N. za uzdravení maminky — M. K. za vyslyšení.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

O pobožnosti za padlé vojny měla Naše Omladina v 22. čísle dva dopisy, jeden ze Strážnice a druhý z Deštné. První zní takto:

Smutně zvony na Hostýně lkají,
Moravěnkou širou jejich znějí hlasy,
do srdcí nám hloubí zvuky zalétají,
zpřítomňují v duši dávno zašlé časy.

Tato slova z básně „Pohřební průvod“ tanula mi v mysli, když zvony Svatohostýnské se rozezvučely ve večer dušičkové pobožnosti 11. října na Sv. Hostýně. Však škoda, že velký vítr znemožnil světelný průvod a pobožnost u pomníku padlých. Bylo vše v kostele s nadějí, že ráno v neděli půjde průvod z kostela k pomníku, kdež bude kázání a zpěvy. Než ani to býti nemohlo, vítr burácel stále. Jen Omladina z Hané přítomna se dvěma prapory přišla s hudbou k pomníku, kdež měl promluvu předseda Jiříček z Třebětic vzpomínkou na padlé vojny, hudba pak zahrála hymny národní. Pak byla sloužena mše svatá za vojny padlé ve válce světové. S obětí mše sv. vznášely se modlitby a vzpomínky poutníků za těmi, jimž Omladina zbudovala pomník, by tento hlásal „Nezapomeň“ tisícům poutníků putujícím na Sv. Hostýn. I my z dalekého Slovácka vzpomínati budeme rádi na tuto pouť a dá-li Pán Bůh, zajížděti budeme na dušičkovou slavnost každoročně.

Z Deštné u Jevíčka.

Sdružené katolické spolky konaly v neděli 12. října autobusem pout na Sv. Hostýn, na kterou si každý účastník zajistí i po letech rád vzpomene. O krásách Sv. Hostýna nebudu se zmiňovati, neboť by mi nestačila celá „Omladina“ než jen o jedné věci se chci rozepsati. Když jsme vystoupili z autobusu, tu každý puzen jsa touhou stanouti u nohou Vítězné Ochránkyně Moravy spěchal mlčky nočním tichem a toužebně vyhlížel cíl naší cesty, stánek Matky Boží. Asi po hodinovém stoupání do vrchu objevila se nám svatyně svato-

hostýnská v plné záři světél, což působilo na každého tak mocným dojmem, že se mu zaleskly v oku slzy radosti. Tu stáli jsme již přede dveřmi a plni radosti a touhy vstupovali jsme do chrámu přeplněného zbožným lidem moravským, který přišel uctít svoji Ochránkyni. Naše zraky utkvěly na krásném obraze Matky Boží svatohostýnské nad hlavním oltářem, která vztaženou pravicí jakoby vítala všechny pontníky, a jako by od nich chtěla všechny ty kříže a trápení převzít, je potěšiti a posílit. Neboť ještě nikdy neslycháno, že kdo od ní opuštěn, což každý poznal, když druhý den jsme odcházeli, každý občerstven, potěšen a s vroucím přáním ještě jednou stanouti a pomodlit se u nohou Vítězné Ochránkyně Moravy, která zůstane zajisté i nadále Matkou lidu svému. Poutník.

Blíží se již doba jeho,
a dny jeho nejsou daleko.
Neboť slituje se Hospodin nad Jakobem,
vyvolí zase Israele.

z Isajáše 14, 1.

Aj, panna počne a porodí syna,
zván bude jménem „Emmanuel“,
máslo a med bude jísti, až dovede
zavrci zlé a voliti dobré.

z Isajáše 7, 14.

Veselit se bude neschůdná pustina,
plesat a kvést bude poušť jak lilie.
Bujně pučeti se bude,
plesat bude a jásat a výskat,
nádhra Libanu bude jí dána,
krása karmelu i Saronu.
Oniť uzří slávu Hospodinovu,
krásu našeho Boha.

z Isajáše 35, 1.

Časopisy redakci zasílané.

Akord, Kuncíř, Praha II., Voršilská 3 -
Anděl Strážný, Brno, Starobrněnská 19-21
— **Anežka**, Č. Budějovice, Kněžská 7 n
— **Apoštolát**, Olomouc, Wilsonovo n. 16
— **Archa**, Olomouc, Wilsonovo n. 16 —
Argus, Smíchov, Smetanova 2 — **Časo-**
pis Vincentina, Praha-Břevnov — **Če-**
skoslovenská žena, Praha II., Karlovo
n. 5-6 — **Česká žena**, 1611 South 11th.
St. Louis, Mo. USA — **Dorost**, Praha III.,

Novodvorská 2 — **Echo z Afriky**, Brno,
Petrov 7 — **Hlas** 1611 South 11 th. St.
Louis, Mo. USA. — **Hlas malého Pe-**
tříka, Boskovice — **Holešovský kraj**,
Přerov, Masarykovo n. 16 — **Hvězda**,
Bílsko, p. Cholina u Litovle — **Jitro**,
Praha II., Spálená 15 — **Katolík** 1637
Allport Street. Pilsen Station. Chicago Ill.
Kat. Sokol, 1611 South 11th. St. St.
Louis, Mo. USA. — **Korespondence Čs.**
úst. zahrani. Praha II., Na Florenci 5n
— **Květy lásky**, Vinohrady, Francouzská
56 — **Marta**, Olomouc, Wilsonovo n. 16
— **Museum**, Brno, Antonínská ul. 1 —
Náš domov, Brno, Biskupská 1 — **Naše**
Omladina, Brno, Starobrněnská 19-21 —
Neděle, Praha II., Karlovo nám. 5-6 —
Noviny z Podradhoště, Val. Meziříčí —
Nový Národ, Přerov, Masarykovo n. 16
— **Občan a škola**, Přerov, Blahoslavova
41 — **Od Karlova mostu**, Praha I.,
Křižovnický klášter — **Pax**, Praha II.,
Emausy 320 — **Poklad věřících**, Ko-
trba, Praha II., Pštrossova 200 — **Posol**
B. S., Trnava, Slovensko — **Poutník**
Jerusalemský, Brno, Zelný trh 3 —
Pozorovatel, Kroměříž — **Přítel opu-**
štěných, Vinohrady, Londýnská 19n —
Ráj, Wien IX., — 4 Pulverturm. 18 —
Růže dominikánská, Praha I., Husova 8
— **Růže lurdská**, Brno, Falkensteinerova
42 — **Selské Hlasy**, Ostrov u Macochy
— **Serafinské květy**, Olomouc, Klášter
00. Kapucínů — **Serafinský prapor**, Pra-
ha II. 753 — **Škola B. Srdce P.** Brno,
Biskupská 1 — **Směrnice kat. akce**,
Přerov, Šířava 7 — **Slovácké noviny**,
Uh. Hradiště, Mariánské n. 78 — **Štast-**
ná rodina, Praha II., Karlovo n. 5-6 —
Štít, Hradec Králové, Albertinum — **Sv.**
Eucharistie, A. Pryč, farář v Brodku u
Nezamyslic — **Sv. Hora**, Příbram-Sv. Hora
— **Václav**, Č. Budějovice, Kněžská 7n —
Ve službách Královny, Praha II., Ječná 2
— **Věstník díla šíření víry**, Praha IV.,
Vikařská 2 — **Věstník Jednoty duch.**,
A. Nevřkla, farář v Koněšíně, p. Vladisla-
va, Morava — **Věstník kat. učitelstva**,
Přerov, Blahoslavova 41 — **Vychovatel**,
Praha, Žitná 570-II. — **Z našich hor a**
lázní, Praha, Smíchov 1496 — **Za lá-**
skou, Brno, Biskupská 7 — **Zasvěcení**,
Praha IV., 58, — **Život**, Praha II., Spá-
lená 15 — **Životem**, Hlučín, Slezsko.

Cizojazyčné časopisy redakci zasílané.

Au revoir. Exerciční časopis francouzský — **Czes'z' Marji**, Poznaň, Polsko — **Exerzitienglöcklein**, Wiesbaden — **Gospa Sinjská**, Sinj Dalmacia — **Katoličke Misje**, Zagreb — **Kraljestvo Božie**, Maribor — **La vie nouvelle**, Quebec, Kanada — **Messenger d. C. d. J.**, Toulouse — **Pod znakiem Marji**, Zakopane, Polsko — **Poslaniec B. S. J.**, Kraków

— **Der Rufer**, Johannesbund, Leutesdorf am Rhein — **Das Schwert des hl. Michael**, Bilin — **Sendbote d. g. H. J.** Innsbruck — **Sodalis Marianus**, Kraków — **Stella maris**, London — **The Jesuit Seminary News**, Woodstock, Amerika — **The Queen's Work**, St. Louis, Amerika — **Hostja**, Kraków — **Introibo**, London — **Truth**, New York.

ČESKÉ KNIHY.

Z obrázkových týdeníků u nás oblíbených jsou pro katolíky pouze tyto dva: „**Šťastná Rodina**“ a „**Československá žena**“. Každý sešit 80 h. Žádejte je v prodejnách, ve kterých je vyložena spousta jiných obrázkových týdeníků, aby měli na prodej také naše katolické.

Ostatní obrázkové týdeníky české, ať jsou sebe pestřejší a vábivější, nejsou psány pro katolíky a katoličky, nýbrž pro moderní pohany a pohanky. Rozleptávají namnoze mravní smýšlení našeho lidu a působí přímo ničivě. Svědomí vám zakazuje je kupovat a číst.

Toťto není inserát Československé akciové tiskárny, nýbrž diktát kněze, kterému záleží na záchraně rodin a českého lidu. Myslí to vážně.

Lhande: Mé dítě knězem. Z deníku matčina, Přerov, Edice Smíru, 15 Kč.

P. Lhande, apoštol pařížské periferie patří také mezi přední spisovatele francouzské. Napsal tuťto dojemnou povídku ve formě matčiných zápisků, kterou Sestry širavské převedly do češtiny. Matkám a dívkám, které touží po mateřství, doporučujeme vřele tuťto knížku, aby nám vychovaly pravá kněžská povolání. Avšak i studentům, zvláště seminaristům a bohoslovcům může četba této knihy velmi prospěti. K blížícím vánočním svátkům byla by vhodným dárkem pro leckterou šlechetnou duši.

Urban Jan, Ev. O. F. M., Katolická akce, Praha, Kropáč a Kucharský, 1 Kč.

Ve sbírce brožurové tohoto nakladatelství „Poznáním k pravdě“ vyšel tento zdařilý, praktický a jasný spis jako číslo 5. Tolik se mluví a píše o katolické akci, a čím více se mluví a píše, tím méně často poznáváme, oč běží. Zde vám P. Jan stručně, ale jasně sděluje, oč běží v jednotlivých farnostech, neboť podkladem veškeré Katolické akce je drobná práce ve farnostech. Z té pak přirozeně vyrůstá

akce diecesní, zemská a říšská. Tento spisek velmi názorně vše podává a varuje se přepjatých požadavků. Zaslужuje velkého rozšíření nejen mezi duchovenstvem, nýbrž i mezi laiky, kteří jsou povoláni ke spolupráci v duchovní správě soustavně.

Urban Jan T. J., Na cestu životem. Kytka mravních pokynů pro dospělé dívky. Z polštiny přeložil podle 3. vyd. F. Lutopecký, Brtnice, Birnbaum, 12 Kč.

Nadpis již praví, oč se jedná. Polský jesuita napsal tuťto knížku pro dospělé dívky, aby je uchránil mravní zkázy, které propadá dnes šmahem náš mladý ženský svět. Kniha se druží k Schilgenově knize, „Ty a on“, která vyšla u téhož nakladatele a zaslужuje stejného doporučení. České katolické dívky nemohou si stěžovat na nedostatek výchovné literatury pro ně. Kéž se najdou matky, které by jim opatřily tuťto literaturu a kéž ji také pilně čtou!

I. Hoffman S. J., Dr. F. E. May, Em. Schmutzerová, Šťastná rodina, Praha, Kropáč a Kucharský, 20 Kč.

Tato kniha byla již oznámena v předešlém čísle. Teď je na prodej a zahajuje své blahodárné poslání. Rozšiřujte ji kde možno. Matky by neměly opomenouti, dají ji svým dceruškám, když se jedná o zasnoubení a sňatek. Již v době vážné známosti by měla dívka z této knihy čerpat životní moudrost. Tak zachráníme rodinu, ale také národ. My katolíci jsme jediní, kteří mohou zadržet mravní rozklad, který dnes nastal v rodinném životě. Abychom toťto obrovské dílo vykonali, potřebujeme pevných zásad. Tyťto zásady skýtá tato důležitá kniha.

Pokračování na 3. straně obálky.

Doporučujeme pozornosti čtenářů inseráty pana J. Kyncla a paní Klabusayové na poslední stránce obálky tohoto sešitu.

Upozornění pro naše čtenářstvo.

První číslo nového ročníku dostanete ještě před vánočními svátky. Doufáme, že nám bude možno nejen kalendář přiložit, ale také věrnou barevnou reprodukci Matky Boží na Sv. Hostýně ve formátě našich Hlasů. Prosíme vás tedy nevracejte toto číslo a hleďte získati ještě jiné odběratele nového ročníku!

— Fl. Vala, Solanec — M. Bašťařová, Rázovice
— A. Zermeg, Vsetín — Škol. Duchoňová, Brno
— M. Kučová, Otice — M. Šoustalová, Loukov
— Št. Mičuda, Zákopčie — Ant. Váňa, Skalička
10 — Členové živ. růžence, Skalička 15 — N. N.
Měrovice 100 — M. Závodná, Nové Zámky 6 —
L. Stuchlik, Přístbo 7 — M. Drozdová, Kunčice 8.

Na hlavní oltář: M. Vičánková, Uh. Hradiště,
na poděkov. za vyslyš. 50 — N. N. Hufisko 10
— J. Trávníčková, Tlumačov — A. K. z far. Val.
Meziříčské, na poděk. 10 — N. N. z Mořkova 50
— Jos. Charvát, Brusné 5.

Na oltářní a věčné světlo: Fr. Dohnaliková,
Střížovice 20 — Jos. Bařík, Dol. Ves 10.

Na sochu B. Srdce Páně: St. Slavík, Tlumačov 50.

Na korunky Panny Marie: Far. úřad v Pečíně 10.

Na křížovou cestu: Obec Senice u Olom. 1550.

Na pouť dům: B. Veissová, Milokoš 25.

Na elektrické světlo: S. Zapletal, Hostišov 10
J. Žákovský, Bystřice p. H. 8 — N. N. z Dra-
hlova 5.

Na kněžský dorost T. J.: N. N. z Holešova 20.

Na zvonové zařízení: J. Pardus, Polesí Lušová 40.

Na tiskový fond: 8 Kč: J. Holub, Měrkovice
— B. Kotyšová, Bruntál — Fr. Pospíšil, Hulín —
Far. úřad Prusinovice — V. Ryšavý, Ořechov u
Brna — Fr. Dostál, Císařov — C. Obrtlíková,
Bratislava — 3 Kč: Fr. Kunert, Chrovec — A.
Švandová, Trusovice — A. Vetešnicková, Vrchosla-
vice — A. Zbořil, Tetčice — M. Jandová, Žide-
nice — A. Vysloužilová, Držovice.

Všem šlechetným dárčům srdečné Zaplať Pán Bůh!

LISTÁRNA. F. a M. Pl. v Jevíčku:
Žádaná mše svatá sloužena 17. listopadu.
— Různým dotazovatelům: Autobu-
sová doprava z nádraží na Sv. Hostýn
není dosud vyjednána, ač nepochybujeme,
že bude zřízena. — M. Š. v M. Ostravě:
Žádná prosba k B. P. Marii nerí nadarmo,
nebyla-li vyslyšena dle Vašeho přání, byla
vyslyšena lépe než jste si toho přála. O tom
nepochybujte. — R. R. v Brně: Exerci-
cie pro laiky dáváme ve Stojanově na
Velehradě. Sv. Hostýn se zatím v době
zimní pro exercicie vůbec nehodí a v době
letní sloužití může jen pro exercicie kněžské.
— Josef Navrátil v P.: Očekáváme, že
poklesne počet katolíků při nastavajícím
sčítání lidu. Víme však také, že lepší pa-
storační metodou ve smyslu katolické akce
bude nám možno zbloudilé duše přivést
opět do lůna pravé církve. Nevědí, co činí.
Jsou obětí falešné orientace a pusté agitace.

ČESKÉ KNIHY.

Šebesta Dr. Pavel, **Rinda.** Obraz ze ži-
vota v misii při řece Zambezi. Dle ruko-
pisu upravil Fr. Vsetečka, Brtnice, Birn-
baum, 8 Kč.

Máme českého misionáře mezi pohany, který má
světové jméno také jako učenec - anthropolog. Tento
misionář rapsol tuto knihu a mládež i dospělí lidé
navštíví s ním v duchu misii v jižní Africe a poučí
se poutavým způsobem více, než kdyby četli jen
d. broduzství některého cestovatele. Vhodný dárek
vánoční pro naši mládež.

Klaverský kalendář 1931, Brno, Pe-
trov 7, Družina sv. Petra Klavera, Cena 5 Kč.

Tento kalendář zde uvádíme, že je to kalendář
misijní. Nepobaví vás vymyšlenými povídkami, ale
skutečnými příběhy z afrických misii. Také laciný
dárek na vánoce.

R. H. Benson, **Neviditelné světlo,** pře-
ložil Ant. Stříž, Praha I., Kuncič. - Cena
neudána.

Kdo se zajímá o mimořádné zjevy lidského po-
znání, nalezne v této knize řadu zaručených, po-
divných případů ze života starého, anglického kněze,
sestavenou známým katol. spisovatelem Bensonem

Pfannmüller, Donat. O. F. M., **Když
přišla na svět láska,** 2. vyd., Přerov
Edice Smíru, 20 Kč.

Toto vypravování o hlavních událostech ze života
Krista Pána od velkého znalce Pisma sv. našlo i u
nás takové obliby, že bylo nutno pořídit již druhé
vydání. Také vhodný dárek k vánočním svátkům!
Lze to nazvat evangeliem pro školní mládež.

Raná setba. Knihovnička pro mládež,
kterou řídí prof. Jan Hrubý T. J., ročně
10 sešitů — 320 stran za Kč 15.—,
Československá akciová tiskárna, Praha II.,
Karlovo nám. 5 a 6.

V této knihovničce vychází právě ušlechtilé a
mládež přímo strhující povídky islandského spiso-
vatele Jóna Svenssona a amerického spisovatele
Francise J. Finna. Zavděčíte se mládeži školní,
když ji tyto sešity předplatíte. I dospělí je budou
sledovat se zájmem a s užitkem. Vřele doporučujeme
jako vhodný dárek k sv. Mikuláši nebo k vánocům

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Tomáš Chlup z Prostějova.

František a Ludmila Kolaříkovi z Litenčic.

O. v p.!

Obrazy Panny Marie Svatohostýnské
litograficky provedené, barevné ve velikosti 45 x 33 cm
na tuhém kartoně, za cenu Kč 5.— za 1 kus.

Zasílá firma
LAMBERT KLABUSAY,
obchodní dům V HOLEŠOVĚ.

„Hlasy Svatohostýnské“
vydaly a mají dosud na skladě tyto spisy:

Puntigam: V bouřích mládí.

Kniha pro mužský dorost, zajímavá a zdobena cennými kresbami Führichovými. Cena poštou 6.— Kč.

Ovečka: Duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly. Kritický překlad původního španělského textu s úvodní studií P. Ovečky. — Cena 18.— Kč neváz., 23.— Kč váz.

Ovečka: Návod k rozjímavé modlitbě

Kniha poskytuje více, než praví nadpis. Je to návod ke všem druhům vnitřní modlitby až k modlitbě mystické, kterou autor charakterizuje stručně, ale jasně. Cena 26 Kč nev., 32 Kč váz.

Abel-Tomeček: Katolický muž.

Modlitební knížka stručná, ale praktická pro muže. Vázaná 2.— Kč.

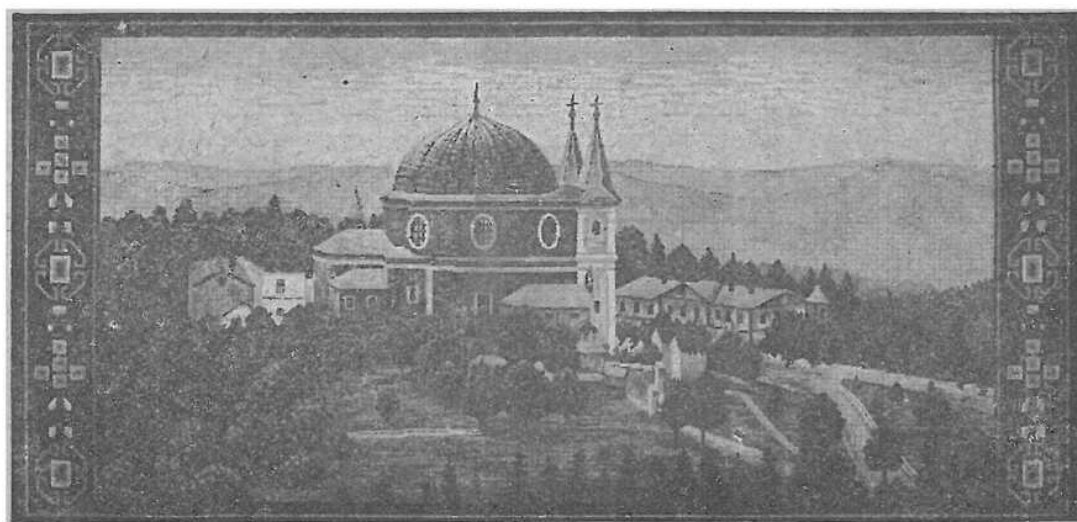
Lepka: Sv. Alois a jeho životní program. Úvahy časové pro naši katolickou mládež. Cena 3.— Kč.

Rozkošný: Svatý Hostýn.

Ótisk ze Slovníku bohovědného. Cena 50 hal.

Ovečka: Chléb náš vezdejší.

Stručné poučení o častém sv. přijímání podle zásad sv. Otce Pia X. Cena 80 hal.

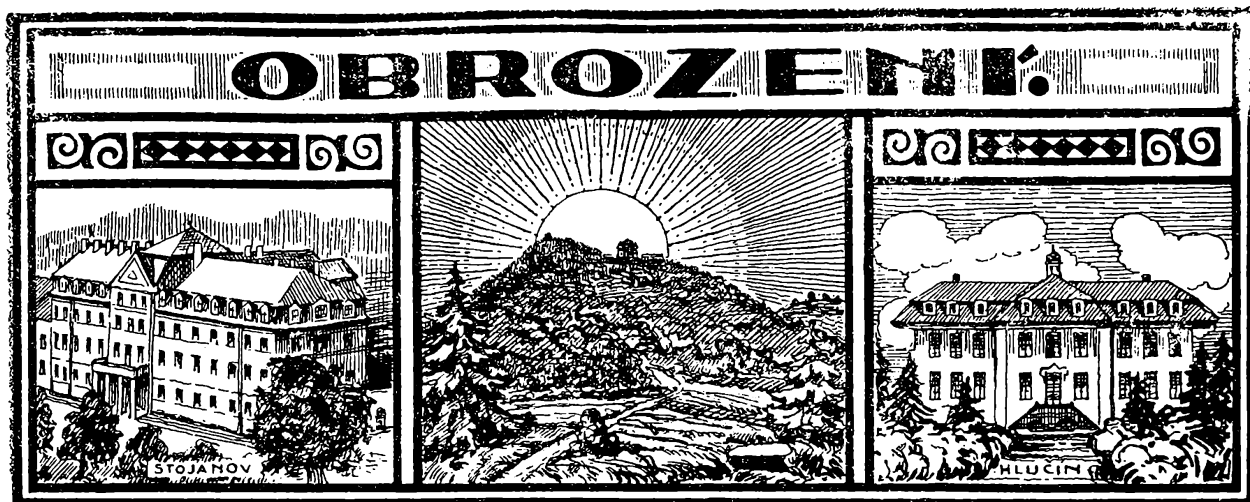

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberce, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé přikrývky a vozové plachty, prošívané přikrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Karel Sudbrack S. J. VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE.

Chodívej často k sv. přijímání.

K tomu jsou opět a opět exercitanti povzbuzováni. § 863 církevního zákonníku praví: Věřící budtež povzbuzováni, aby často, i každodenně svátostným chlebem byli syceni dle apoštolských ustanovení: aby ti, kteří jsou na mši sv., nejen duchovně, ale i po řádné přípravě svátostné Tělo Páně přijímali.

Snad chodíváš po exerciciích každodenně, neb alespoň často na mši sv. Nemohl bys tedy také každý den, neb několikrát v týdnu také jít k sv. přijímání? Žádá toho Pán Ježíš, římský papež, spása tvé duše, i dobrý příklad. Častým sv. přijímáním se udržuje život dítky Božího, milost posvěcující. Tvůj příklad by také jiné věřící povzbudil k častému sv. přijímání. Posvátný sbor odpustkový píše 10. dubna 1907: Když chladne zbožnost, nemůže býti žádný způsobitější prostředek vymyšlen, aby vlažné křesťanské srdce se oživilo láskou k Bohu, než časté a denní přijímání. v němž se přijímá ten, jenž jest pramenem nevroucnější lásky.

Jestliže se ti to zdá býti příliš mnoho, chodívej k sv. přijímání každou neděli a svátek. Obdržíš od Pána Boha velkou posilu. Mnoho exercitantů konává po exerciciích šestinedělní pobožnost k sv. Aloisiovi. Proč ne ty?

Při nejmenším neodkládej se sv. přijímáním přes měsíc. Mnozí při měsíčním ba i týdenním sv. přijímání nemají tolik síly, aby se uvarovali těžkého hříchu. Ti potřebují častějšího sv. přijímání. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný

a já jej vzkřísím v den nejposlednější.

Jan 6, 54.

Proto apoštolé exercicií do prvních řad!

Exercitanti spojte se!

Ze zkušenosti víme, jak je to obtížné uchovati si užitek exercicií po delší dobu, zvláště, když je ve světě člověk sám na sebe odkázán. Sám jsem slabý. Proto třeba se spojit. Založte exerciční svaz, spolek mužů pod ochranou sv. Ignáce, exerciční sdružení, třetí řád, družinu, odbor ve spolku atd. Spojené síly mnoho dokáží.

Nač jsou vlastně exerciční sdružení? Aby pěstovala vnitřní život, aby si ve světě zachovala posvěcující milost. Pokud to činí, působí apoštolsky, když to zanedbávají, nejsou k ničemu a zvolna vymírají. Proto podporujte takové družiny ve spolecích a ve farnostech modlitbami, obětmi, dary, apoštolskou činností a chodívejte na jejich pobožnosti.

Exercitanti sdružujte se! Církev sv. vás v dnešních bojích potřebuje. Můžete si na tom zakládati. Ale nezapomeňte: hrstka rozhodných katolíků zmůže daleko více než celé pluky vlažných. Tři prostředky vám dodají síly k útokům:

Jděte opět na exercicie.

Exercicie pěstují duchovní život, rozvíjejí jej až k nejvyššímu stupni. Když konáte znovu exercicie, nahrazujete ztráty v duchovním životě a sbíráte nové síly. Proto předpisuje církev sv. všem řeholníkům a všem kněžím každý rok, po případě každý třetí rok exercicie. Kan. 595, 126.

Proto mohou a mají i laikové opět jít na

exercicie, pokud jím to postavení a poměry dovolují. Duše jest přednější než tělo.

Konávejte měsíční duchovní obnovu!

Netajíme se s tím, že měsíční duchovní obnova nestačí pro mnohé mladé lidi, žijící uprostřed zkaženého světa, aby si zachovali milost posvěcující. Lépe by bylo konati ji každý týden, jak se to předpisuje v pravidlech mariánských družin. Týdenní pobožnost je lepší než měsíční, tato lepší než čtvrtletní, tato lepší než nic. Čistě náboženské pobožnosti jsou základem exercičních sdružení.

Buďte apoštoly! Kdo koná exercicie, má býti ve farnosti solí země, světlem postaveným na svícnu, městem na hoře. Má býti laickým kaplanem, farářem, apoštolem Ježíše Krista. Proto apoštolé exercicii do prvních řad!

Měsíční obnova.

O některých věcech musíme ještě podrobněji pojednat. Předně o duchovní obnově. Krátké rozjímání, pohled na minulý měsíc, svaté přijímání jsou její podstatou. Konává se rozmanitým způsobem.

Soukromá obnova.

Možno si pro ni vybrati první pátek v měsíci. Z přiměřené knihy se přečte rozjímání, pak se přemýšlí o chybách a opomenutích předešlého měsíce a na druhý den jest sv. přijímání.

Muž z lidu píše:

S dovolením našeho duchovního správce jsem založil spolek exercitantů, jenž se schází před prvním pátkem v měsíci k pobožnosti, po níž je požehnání, které mívá kněz. Z počátku byly obtíže, ale přece to šlo. Napřed jest vzývání Ducha sv., pak jest krátké čtení z knihy o užtku a potřebě měsíční obnovy. Potom se zvolna předčítá rozjímání z exercičního časopisu. Dělalí se přestávky, aby každý mohl přemýšleti o obsahu a ze srdce se modliti. Všechno to velice dojmá. Na konci jest litanie k Božskému Srdci Páně a požehnání. Časem mívá měsíční obnovu sám duchovní správce. A teď posuďte sám: Můžete si něco krásnějšího mysliti než si připomínati každého měsíce exerciční myšlenky a předsevzetí, která nám v samotě působila velkou radost? Když jsme obnovu začínali, byla nás hrstka. Nyní jest již kaplička malá, společné rozjímání vábí

muže i ženy, neboť věčné pravdy vnikají hluboko do duše. Brzy bude třeba obnovu konati dvakrát po sobě, tolik jest účastníků.

Učitelka vypravuje.

Před krátkým časem jsem učinila dívkám, které byly na exerciciích, návrh, abychom založily exerciční sdružení a abychom se scházely jednu neděli v měsíci k společné obnově. Duchovní správce rád to dovolil. Také i dívky s radostí uvítaly tuto myšlenku. Před shromážděním, které se konává v mém pokoji, pokaždé ozdobím obraz Panny Marie. Začínáme pobožnost vzýváním Ducha sv. a modlitbou k Panně Marii. Pak přemýšlíme o minulém měsíci, k tomu přidáváme krátké rozjímání jakožto přípravu na smrt. Někdy končíme duchovním čtením.

Nyní k jednotlivostem. Napřed uvažujeme o dobrodiních, která jsme obdržely minulého měsíce od dobroty Boží. Potom si klademe otázky: Jak jsme plnily povinnosti k Bohu, k bližnímu a k sobě samým? Zda jsme dávaly pozor na chybu, kterou jsme si v minulém měsíci umínily odložit a v čem jsme se chtěly zvlášt cvičiti? (Zvláštní zpytování svědomí). Při předsevzetí si dáváme otázky: V čem se chci budoucí měsíc polepsiti? Čemu zvlášt mám svou pozornost věnovati? Rozjímání se předčítá v oddílech, aby se mohlo o přečteném déle uvažovati. Příprava na smrt nás uvádí na smrtelné lůžko. Chceme do pořádku uvéstí svůj život ve světle hromničky. Poslední díl, duchovní čtení, se konává, zbývá-li nám čas. Po náboženských úkonech rozproudí se při kávě zábava. Dívkám se to velice líbí.

Na první pátek v měsíci a v neděli potom chodíváme k sv. přijímání. Z toho všeho jest mnoho dobrého. Mnohým se takto zajišťuje a usnadňuje milost vytrvání až do konce. Zda všechny účastnice vytrvají, nevím. Výsledek ukazuje, že nekonám práci nadarmo. To mi stačí.

Veřejná duchovní obnova.

Tuto obyčejně řídí kněz. Kde se konává, třeba se jí zúčastniti. Způsob je rozmanitý. Někdy se koná, jak jest v předu udáno, někdy bývá spojena se svatou hodinkou, na památku smrtelné úzkosti Krista Pána. Koná se při ní také rozjímání, zpytování svědomí, pak je sv. přijímání. Exercitanti nabídněte své služby při měsíční obnově

duchovním správcům. Vezměte si na starost zvaní, dopisování atd. Jedná se o to, aby exerciční hnutí dále trvalo, a aby ti, kteří je konali, vytrvali až do smrti.

O apoštolátu exercitantů.

Z vnitřního života, z lásky k Bohu, prýští láska k bližnímu, apoštolát, který jest svou podstatou - láskou. V jakém poměru jest hnutí exerciční, k laickému apoštolátu, ke katolické akci? Exercicie jsou školou laického apoštolátu.

Jako soli potřebujeme exercicií, abychom vypěstovali laický apoštolát. Jak to? Máme ve spolcích celé pluky laických apoštolů a přece málo mužů a žen činu. Máme celé zástupy za sebou a přece málo uvědomnělých katolických podnětů. Máme celé množství lidu za sebou, ale přece málo ducha, který oživuje, málo ducha katolické akce. Odkud tohoto ducha čerpati? Z exercicií. Čtyři století to dokazují. Exercicie vytvoří ducha katolické akce, ducha, jenž má hlavní zájem o Boha a o spásu duší, ducha nepřemožitelného laického apoštolátu.

Církev nařizuje katolickou akci.

Církev si žádá katolické akce a to ne na posledním místě od exercitantů. Spoléhá na jejich apoštolský příklad, na jejich apoštolskou modlitbu, apoštolské oběti, apoštolské činy.

Exerciční apoštolé, církev vás volá k spolupráci s kněžími na širých oborech karity, katolického spisovatelství, misí,

exercicií, duchovní správy, kněžského a řeholního povolání, v mnohých oborech víry a mravnosti, vždy v nejužším spojení s apoštolátem biskupů.

Exerciční apoštolové musíte proto býti pravými apoštolý Ježíše Krista v apoštolátech mužů, ve spolcích mládenců, žen, matek, v mariánských dívčích družinách, zkrátka všude, kde je třeba zastupovati zájmy Kristovy. Musíte býti odvážnými, nezištnými, skromnými, opatrnými apoštolý Ježíše Krista v malém i velkém, v domácím i veřejném životě, v dílnách, v úřadech, v zastupitelstvu obecním, městském i okresním, ve sněmích i ve vládě. Kristus má všude panovati! Jeho duch, jeho pravda, jeho láska, jeho milost má celý lidský život pronikati, oživovati, oblažovati. Jako kdysi před 1900 lety podniklo dvanáct apoštolů se statečnými muži a ženami útok a dobylo pohanského světa, tak chce i katolická akce nynější zpohanštělý svět Kristu získati. Proč? Aby byla opět navracená božskému Srdci Krista Krále povinná úcta a vláda. Pius XI.

Hlaste se u svých předsedů, farářů, duchovních správců, neb u zástupců katolického, laického apoštolátu. Obdržíte apoštolskou odměnu. Ano, apoštolskou odměnu: utrpení, námahy, výsměch, pohanu, pronásledování, ale pro Krista, pro církev.

Proto exerciční apoštolové do prvních řad!

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Duchovní cvičení v exercičním domě v Hlučíně.
Každý člověk si přeje šťastného, požehnaného, nového roku. Tato touha se splní všem, kdo se snaží sjednotit svou vůli s vůlí Boží a vycházejí Pánu Bohu ochotným, dětinným srdcem vsříc. Nejlepší přípravou na šťastný nový rok jsou zajisté exercicie. Příležitost k nim poskytuje exerciční dům v Hlučíně.

Exercicie budou:

- pro německé panny od 3. do 7. ledna,
- pro německé muže od 8. do 12. ledna,
- pro český III. řád (ženy a panny) od 21. do 25. ledna,
- pro české muže od 26. do 30. ledna.

Správa exercičního domu v Hlučíně blahopřeje k novému roku všem, kteří se v tomto roce účastní exercicií v Hlučíně, i těm, kteří se na ně chystají do Hlučína v příštím roce, a modlí se za ně.

Stojanov. Exercicie v zimním období:

- 9. prosince večer - 13. pros.: jinoši I.;
- 16. prosince - 20. prosince: jinoši II.;
- 13. ledna - 17. ledna: muži I.;
- 20. ledna - 24. ledna: muži II.;

3. února - 7. února: ženy;

10. února - 14. února: dívky I.;

17. února - 21. února: dívky II.

Zimní období začalo exerciciemi pro zaměstnané ve farních domácnostech, 11.—15. listopadu, 22 účastnic. Po nich přišly ženy z venkova, 18.—22. listopadu, 94 účastnice. „Velebný pane, co jste nám říkal při stavovské úvaze . . . já to nezapírám, měl jste pravdu a my jsme to zasloužily. Vite, ono v každé domácnosti se občas všelicos stane, a my ženské místo abychom mlčely, jak jste říkal, mužovi odpovíme, a to je hned oheň na sřeše. Bylo by to lepší, kdybychom to dovedly jako ta matka sv. Augustina, co jste povídal — že mlčela, když její muž se zlobil nebo byl špatně naložen. Ono by pak bylo víc pokoje v domě, to se ví, ale kdepak my to dokážem. A že máme dozírat na děvčata, když dorostou, aby se nefoulaly za ženichama, svatá pravda; ale kdež pak si dá dnes ta mládež říct — a pak to vede k takovým koncům, na vlas tak, jak jste říkal. Ale víte co, já vám pošlu na dívčí exercicie obě svoje dcerky, taky jim pořádně vycinkejte, a hlavně aby poslouchaly mámu . . .“

Za týden přišly dívky: bylo jich 163 a měly počasí tak příznivé, že podobného v zimním období vůbec nepamatují. Největší počet vykazuje farnost zdounecká, místěfinská, milotická, Dol. Bojanovice a pak Tupesy (farnosti velehradské). Nevím, zda by maminky s tím „vycinkáním“ byly spokojeny. Ale já podle právní zásady: „Každému, což jeho jest“. Kterási účastnice vypravovala: „Bylo by to opravdu krásné, kdyby každá dívka a každý jinoch tak důstojně a svatě pojímal své budoucí povolání. Vždyť většinu z nás Pán Bůh k tomu stavu povolal.“

Exercitátor řekl: „Je tak málo matek, k nimž by mohly děti hledět jako k strážnému andělu rodiny, protože není dívek, které za svobodna andělsky žijí. Z děvčete, které se dalo zatáhnout do prachu, nebude anděl nikdy. Kořeny rodinného štěstí sahají do svobodných let. Jsou-li otráveny, co může z otráveného kořene vyrůst? Tak málo na to dnešní mládež myslí, a následky můžeme rukama hmatat. Rozervané a nespokojené rodiny, naprostý nedostatek úcty a důvěry dítek k rodičům, rozluky. Stěžuje-li si pak mnohá matka, že má doma „trápení“, nechť zpytuje napřed svědomí: „Jak to vypadalo se mnou za svobodných let?“ To jsou asi myšlenky, které se mi nejhlouběji vtiskly v duši.“

Co vypravují exercitanti doma Jede-li někdo z rodiny poprvé na exercicie, vzpomínají na něho doma těch pět dní bez přestání, zvláště u stolu, kde jedno volné místo zrovna křičí: „Náš . . . je kdesi daleko“. Od pondělka do pátku pryč - ale v pátek! Samou nedočkavostí ani vydržet nemohou, a když ztracený syn nebo dcera se objeví na zápraží nebo vystoupí z vagonu, to je vyptávání! A maminka ani neví, že se mu (nebo jí) vedlo tak dobře a že měl času na vzpomínání tak málo, že sotva kdy v myšlénkách domů zabloutl. Od rána do večera zaměstnán: rozjímání, čtení, pobožnost, odpočinek, a zase znova do kaple (nebo také do jídelny), to je náš denní program.

Ale co chci prozradit na vás, milí exercitanti (ač-li se proto nebudete na mne hněvat), je to, co doma vypravujete, když vás maminky a domácí vůbec zasypávají otázkami se všech stran.

Jinoši začínou: „Pěkné to bylo, měli jsme se výborně. Kuchyně výtečná, hlodu jsme neměli, v pokojích zatopeno, a kouřit bylo také co. Jenže se nesmí ven, nanejvýš do zahrady . . .“

Dívky: „Krásné to bylo. V pokojích na lůžkách prádlo bílé jako padlý sníh, na chodbách samý mrámorek, v jídelně samý lustr, a také dvě zrcadla, až ke stropu, že se tam člověk celý vidí . . .“

Mužové (vypravují sousedům): „Stojí to za to; člověk má na tři dny pokoj od staré i od děcek, škoda, že to netrvalo déle . . .“

Maminky: „Zaplať Pán Bůh, že jsem zase u vás . . . libilo se mi, ale navzpomínala jsem se dost. A co nejhorší, že se musí mlčet. Tady se s sousedy jsme prosily, aby nás dali do pokojíčku vedle sebe; dali nás tam, ale hned řekli, že se nesmíme ani navštívit. Teprv ve vlaku jsme si mohli zase „trochu“ popovídat . . .“

Které rozjímání se vám nejvíce libilo?

II.

Účastník jinošských exercicií: „Jsem nemajetný - na exercicie jsem přijel na kole; plných 8 hodin jsem jel, od rána, s krátkou přestávkou o polednách. Což divu, že jsem první rozjímání skoro celé prospal. Ale druhé rozjímání jsem sledoval svědomitě,

a to pozůstavilo v mé duši největší dojem. „Co platno člověku, kdyby celý svět získal, na duši své však škodu trpěl?“ Těmito slovy božského Učitele začalo úvaha. „Člověk je stvořen, aby Bohu sloužil - jak jsme slyšeli v první meditaci - a tím spasil svou nesmrtelnou duši“: to byla základní myšlénka celého rozjímání, a ta se vracela v nejrozmanitějších obměnách stále a stále. Vysvětlování, důkazy, obrazy, příklady - to vše se střídalo v nejrozmanitější pestrosti, a mně bylo, jako by nás exercitátor hnál do slepé uličky, kde jsme byli konečně zakliněti a sevření se všech stran a nezbývalo, leč abychom se volky nevolky vzdali a řekli: „Jistě - pro věřícího křesťana, a nejen pro křesťana, nýbrž pro každého, kdo je přesvědčen, že má nesmrtelnou duši, jest nad slunce jasnější: spasit duši, to je největší starost a hlavní povinnost člověka, to je záležitost, která mu především musí na srdci ležet. Vše ostatní přijde až na druhém místě.“ A ty příklady - musil jsem uznat: to nebyla přemrštěnost, jak jednali na př. Irčané, kteří si dali raději vzít vše, pole, domy, majetek všecken, ba i svobodu, než aby se vzdali sv. víry a tím ztratili duši - to bylo docela správné, ba to bylo jejich svatou povinností, jak řekl exercitátor, dovolávaje se tuším jistého výroku sv. Augustina. A tak i u ostatních příkladů. Ano, svatá povinnost to je, raději vše ztratit než o duši přijít - ale zdali pak bych i já byl schopen takového hrdinství? Kdyby k tomu došlo, byl bych povinen - toť očividné; co platno člověku, kdyby poklady celého světa získal a při tom ztratil duši? Ale ta lidská křehkost! Tak jasně nahlédneme v exerciciích: je přiměřeno, je nutno, abych tak jednal - a jak těžko se to ve skutečnosti provádí! Nezbývá, leč prosit a modlit se: „Pane, dej síly a účinné milosti, a učiním vše, co přikazuješ.“ To asi byly pocity, s nimiž jsem opouštěl kapli za zpěvu písně:

„Jednu jenom duši máš,

a tak málo o ni dbáš!

Pomni, jestli duši ztratíš, vše ztraceno máš.

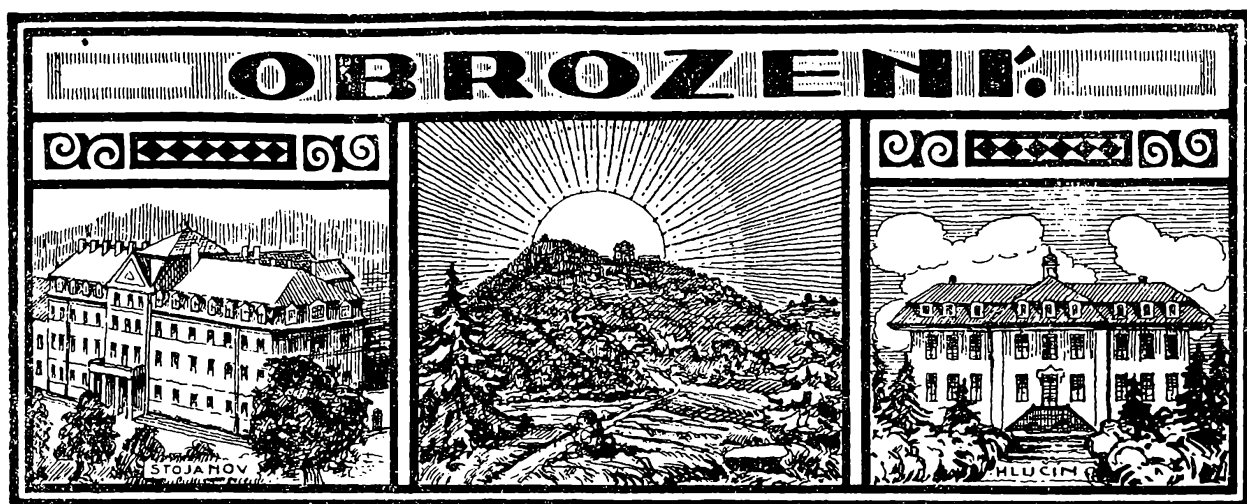
Proto budiž péči tvou

jedinou a horlivou,

abys pro ráj zaslíbený spasil duši svou . . .“

Jest to pravda sv. víry, kterou každé dítě zná, a kolem níž jsem dosud chodil jako slepý. V ní věřil, o ní byl přesvědčen, a jak málo dosud pronikala můj praktický život, jak malý vliv měla na mé veškeré jednání a chování! Ano, exercicie otevírají oči, burcují ze sna a nemilosrdně trhají veškerou polovičatost. Exercicie mi pověděly, co znamená to krátké slovo: máš duši, čeká ji věčnost, a její osud spočívá v rukou tvých“.

Před obrazem svaté Panny. Homérovi hrdinové vedli řeckou mládež jen ke statečnosti, nikdy ne k ctnostnému životu, odříkání, oběti, sebezáporu, čistotě; hrdinové z Iliady nevychovali ani jediného světce, zatím co za Marii šlo a jde na tisíce velkodušných jinochů a dívek, kteří jsou si vědomi: „Pro něco vyššího jsem zrozen, ne abych se stal otrokem těla“. Její život a její ctnosti se staly školou vznešených duší, jež pokládají pod svou důstojnost plazit se v prachu země“. Tak jsem asi mluvil, ale neřekl mu, že to jsou slova, jež mi byla řečena ve sv. zpovědi. Můj společník jen prohodil: „Kde se to v tobě dnes bere - mluvíš jak kazatel, a přec jsi nebyl už léta v kostele“. Viděl jsem, že i on odcházel ze Sv. Hostýna s hlubokými dojmy, ale neměl tolik mravní síly, aby přetrhal pouta vášně a šel tam, kam ho volal hlas milosti. (Pokračování).

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Karel Sudbrack S. J.

VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE.

Exerciční apoštolové při práci.

Co dělati? Všechny obory katolické akce se musejí vzdělávati. Uvádíme několik příkladů.

Sodálka mariánské družiny píše:

Velice jsme povznesly práci v družinách tím, že jsme podporovaly exercicie pro činovníky družin.

Exerciciemi představených se opravdu často obnovuje apoštolská činnost v celých spolicích.

Laický apoštol a misie ve velkoměstě.

Jest předvečer velké misie. Chtěl bych uskutečniti předsevzetí, které jsem učinil Spasiteli při exerciciích, že mu totiž přivedu mnoho duší. Protože naše farní duchovenstvo nemůže navštívit a pozvati všechny farníky, proto tuto úlohu vzalo na se šest exercitantů. Tušil jsem při tom, že mě potká něco zlého, ale tak zlé jsem si to nepředstavoval. Jak je asi knězi, jenž daleko lépe poznává duševní bídu farníků, než jeden z nás? Nebudu si však stěžovati, ale chci dále pracovati ke cti Krista Krále.

Z dopisu matky.

Opět a opět mi znějí v uších vaše slova: Církev potřebuje mnoho svatých kněží, aby spasila lidstvo. Darujte tedy Bohu své syny, kdyby ráčil od vás žádati tuto oběť. Kdybyste to však nemohly učiniti, pomozte chudému, zbožnému, nadanému hochu. Důstojnosti! Přišla mi na mysl spasitelná myšlenka. Nemohly bychom my exercitantky, matky, paní, panny se spojití a skládati mezi sebou malý měsíční příspěvek,

abychom pomohly vystudovati chudému studentu, jenž by se chtěl stát knězem? Kdyby každá z nás dala malý obnos, přece by všechny dohromady nasbíraly značný měsíční příspěvek a byly bychom my, ženy, v prvních řadách apoštolátu. Naše matka sv. církev by se pak nemusila strachovati, že bude nedostatek kněží. My samy bychom měly kněze, kteří by se za nás modlili, mši sv. sloužili. Popud se uskutečnil, dobře se vyvíjel a vydrží několik seminářistů.

Obyčejný muž vypravuje:

Založili jsme spolek sv. Vincence. Hned po exerciciích jsme začali šířiti dobrý tisk. Rozprodali jsme ve více než 100 osadách 12 000 brožurek, rozdali jsme přes 40.000 letáků. Na naši výzvu byla založena svatá hodinka, na niž měsíčně přijde 60 — 70 osob. Svaté exercicie jsou pramenem naší práce.

Pracovní program exercičního oddílu:

Muži a mládenci z N. se zavázali po exerciciích k těmto povinnostem: Kdykoliv by se mluvilo v továrnách, dílnách, na ulici, při hospodářství proti Bohu a sv. náboženství, veřejně se proti tomu ohradí a bez dlouhého výkladu umlčí posměváčka.

Nečísti žádného protináboženského neb bezbarvého časopisu a bojovati proti čtení podobných listů.

Každý týden aspoň jednou jíti do kostela a tam se modlití za vítězství církve sv. v tamější farnosti a v okolí.

Když někdo jde okolo chrámu Páně, ať smekne klobouk a pomodlí se: Pochválen buď Ježíš Kristus, a nesmí dbáti na společnost, s níž jde.

Tento program mnohé statečné muže vábil, a po každých exerciciích se přihlásili noví členové.

Zprávy z čínské misie ve Východní Číně. Starý exercitanti se přičinil ze všech sil, aby jeho rodina přijala křest sv. Musil odstraniti mnoho překážek, ale přece se mu to konečně podařilo. — Několik bohatých křesťanů založilo po exerciciích bratrstvo nejsv. Svátosti oltářní, aby mohlo lépe pomáhati farářům při zakládání nových škol, a aby měl také větší vliv na jiné chudší křesťany. Zavedli dále noční klanění nejsv. Svátosti; ač s tímto podnikem měli velké výlohy, přece se rychle rozšířil po okolních osadách. Mnozí musejí daleko choditi do chrámu. — Někteří křesťané pozvali pohany do chrámu na vánoční svátky, aby s nimi slavili Narození Páně. — Jiní křtili umírající pohanské děti. Jejich počet byl větší, než pohanů nově na víru obrácených. Mnoho mužů a žen teprve v exerciciích dostalo odvahy, aby veřejně vystoupili jako laičtí apoštolové. Jak píše biskup Lecroart, exerciciemi se obnovují a zdokonalují jak jednotlivci tak celé rodiny, a vycházejí z nich praví apoštolové.

Exerciční dům sv. Martina u Mont-realu v Kananě si vytkl od založení roku 1914 tento program: Pošlete nám z každé farnosti, z každého stavu, z každé společenské třídy 15-20 prozíravých, rozhodných, přesvědčených laiků na exercicie a my vám slibujeme podivnou věc: jestliže se tyto jednotlivé oddíly spojí v jeden svaz, uvidíte brzy velký obrat v rodinách, v životě náboženském, sociálním a národním.

Z tohoto exercičního domu povstaly tyto podniky: spolek exercitanti, jenž mívá měsíční obnovu, spolek pro šíření mravnosti, spolek křížové cesty, jenž se rozšířil v 50 farnostech v diecési montrealské, kurs pro obranu víry, spolek katolických cestujících, jenž bývá velmi doporučován, spolek zaměstnanců železničních, spolek pro šíření dobrých knih, sociální dny a sociální týdny.

Co soudí hrabě de Mun o francouzském exercičním domě v Athisu. Odvažuje se o něm tvrditi, že není nad exer-

cicie lepší přípravy jak pro soukromý tak veřejný život, pro plnění povinností v rodině, ve společnosti, pro státníky i soukromníky. Samota je pro nás velkou školou. Všichni, kteří v našich řadách měli vlivné místo jako vůdci lidu, nejvíce šířili naše myšlenky, vzdělali se v Athisu. Tam ucelili své povahy, a ničeho se nebáli. Tam se stali z bojácných horlivými apoštoly Kristovými. Tam se seznámili, v důvěrných rozmluvách navázali pevné styky a spojenými silami ve světě své ideály uskutečňovali a neochvějně pokračovali vpřed.

Některé výsledky holandského exercičního apoštolátu.

Exercicie začaly r. 1906. Z nich se šířilo křesťanství činu: přestala lidská bázeň zvláště u mužů, velice se rozšířilo časté a denní sv. přijímání, oživily spolky střidmosti, s dobrým výsledkem bylo využito osmihodinné práce tím, že muži a dělnická mládež, používajíc volného času, chodívá často na mši sv. Celé obrodné hnutí je vlastně prací mužů.

Výsledek.

Nehodí se každý apoštolát pro všechny. Rozmanité jsou schopnosti a síly apoštolů, různé jsou předpoklady, poměry a potřeby, podle nichž se apoštol musí řídit. Vyhledej si tedy apoštolát, který se pro tebe nejlépe hodí! Porad se s knězem, jenž tě zná! Nabídní mu své služby! Bude velice rád. Promluv také s knězem, jenž dává exercicie! Exercicie musí býti především cvičením ducha a ne návodem pro laický apoštolát. Dávají však mnoho povzbuzení pro apoštolát. Také se dějí pokusy svolati exercitanty jedné farnosti do exercičního domu na poradu, jak si počínati při apoštolátě.

Katolická akce se vyvíjí.

Náš program.

Nepotřebujeme dlouho propramu vyvíjeti. Vyjádříme jej stručně dvěma větami: Buď celým křesťanem, buď celým apoštolem!

Buď celým křesťanem! Co chybí nejvíce dnešnímu katolíku? Vnitřní život. Co jest tedy našim nejdůležitějším úkolem? Obnoviti tento život. Naříkáním, stěžováním nespravíme nic. Proto, exercitante, začni sám u sebe, je-li u tebe vše v pořádku! Aspoň bude o jednoho opravdového katolíka na světě více. Jinak to nepůjde.

Ano, musí přijít velká obnova. Ale tato nastane jen tehdy, obnoví-li se jeden muž po druhém, jedna žena po druhé, jeden mladík po druhém, jedna panna po druhé. Obnoví-li se jednotlivci,lepší se poměry v rodinách, ve stavech, v obcích, v obecních radách, ve sněmovnách, ve vládách a v celé církvi. To je ta nejjistější cesta. Tuto cestu si zvolil Kristus Pán a apoštolové; také i my za 1900 let musíme po ní kráčet v temnostech moderního pohanství. My všichni: kněží, laičtí apoštolové musíme napřed sebe posvěcovati, chceme-li apoštolsky působiti mezi lidem. To je samozřejmý požadavek.

Staň se pravým apoštolem.

Dožíváme se exercičního jara, o němž se nám před několika lety ani nezdálo. V minulém století se málo mluvilo o laických exerciciích. Teprve na začátku tohoto století se začalo exerciční hnutí rozvíjeti, a to nejdříve ve spolcích. Hnutí se velmi šířilo. Teprve před několika roky se konaly

exercicie pro ostatní stavy. Diecéšní organizace se ujaly hnutí a velmi je podporovaly. Ještě před krátkou dobou i katoličtí vůdcové přes všechno dobré nadšení pochybovali o větším rozmachu exercicií. A přece, když se hnutí ujalo, velké diecéšní organizace pod vedením biskupů poznaly, že lid, a zvláště jeho vůdcové, potřebují exercicií, a proto se stavěly exerciční domy. V Německu jich bylo r. 1926 76 kromě řeholních domů a jiných útulků, kde se také dávaly exercicie. U nás se také začínají stavěti domy exerciční, jako jsou domy na Velehradě, v Hlučíně a na Sv. Hostýně. I v jiných katolických zemích pozorujeme velký rozvoj exercičního hnutí, aby se vše obnovilo v Kristu.

Exercitanti a exercitantky! Máte se státi kvasem evangelia, abyste pronikli nynější život učením Kristovým! Máte se státi apoštoly v katolické akci! Připravujte se na to, abyste stáli v prvních řadách při obnově lidské společnosti!

EXERCICHNÍ HLÍDKA.

Z Hlučína. Dostavil se k nám nemilý host „zima“. Moudře jedná, kdo se hledí opatřiti teplým oděvem, aby zamezil nepříjemné následky zimy. Ale ještě moudřejší je člověk, který nepřipustí zimu do svého nitra ani nejmenší skulinou. A víš milý čtenáři, kde se duševní skuliny ucpávají? Nejlépe poradí exercitanti z Hlučína. Vycházejí z exercičního domu obrnění proti ledovým šípům nevěry a proti chladné lhostejnosti. Jak si pochvalují ty tři dny, které prožívají v zátíší.

Jedna těžce zkoušená matka pravila: „Sestřičko, přišla jsem na exercicie, abych nabyla správného poučení o naší sv. katolické víře. Mám 5 dětí, ale všechny nevěrou otrávené. Odpadly od víry katolické a přestoupily k sektě československé. Ač se namáhám, jak mohu, přece je nemohu přesvědčit, ba naopak, ony by chtěly mě strhnout za sebou. Ani nevíte, jak trpím. Tak drze se ke mně chovají. A při tom propukla v pláč; více říci nemohla pro bolest, která jí sevřela srdce. Bylo mi opravdu líto této matičky. Snažila jsem se jí několika slovy potěšiti a povzbuditi k modlitbě za bloudící děti. Při exerciciích velmi bedlivě sledovala přednášky a ve volné době ji bylo vidět faktika stále klečet před svatostánkem. A ten, jenž tak rád hojí duševní rány, zahojil i její ránu. Po exerciciích pravila: „Teď už se nebojím výsměšků svých synů a všechno ráda snesu, jen abych jim vyprosila sebezpoznaní“.

Jiná matička: „Dobrý Bůh seslal na mne těžký kříž. Mám dceru nemocnou již 6 let. Abych její nářky a všechny obříze s tím spojené snáze snesla, jest mi třeba pomoci Boží, a pro tu si jdu na exercicie“.

Uvěřujeme to proto, aby všechny matičky, které jsou v podobných situacích, věděly, kde mají hledati posilu.

Jako tělesně nemocní hledají léčivé prostředky v různých ozdravovnách, tak duchovně nemocní hledají sanatoria duchovní. Jedním z takových sanatorií je Exerciční dům v Hlučíně, který pořádá duchovní cvičení v měsíci únoru

od 19. do 23. února pro české panny,
od 24. do 28. února pro české jinochy.

Stojanov. Jinoši napravili letos svou lonskou netečnost. Loni vykazovaly jinošské turny nejslabší účast, letos bylo jich hned v 1. turnu více než loni všech dohromady — 134 účastníci, z nichž skoro polovina (56) patřila sdružení lidových absolventů hospodářských škol. Počasí bylo neobyčejně příznivé, ale při závěrečném rozjímání o Neposkvrněné Panně posledního dne večer zhasla náhle všechna světla v kapli a nad Stojanovem začalo blýskat a hřmít, kroupy padaly na okenní tabule, div je nerozbily — krátce počasí jako stvořené pro meditaci o soudném dnu, ne však pro meditaci mariánskou. My jsme se však nedali přivést z konceptu a pokračovali klidně v rozjímání, dokud nesehnali po domě nějakou svíčku pro naši nedobrovolnou černou hodinku. Jinoši zakusili tentokrát sami na sobě: kázeň v exercičním domě je trochu přísná; první den nebývá po chuti, druhý den ji přivyknou, a třetí den uznává kde kdo: je to tak lépe, nebyli bychom si jinak odnesli ani desátý díl toho užitku, který si odnášíme. Když přišla na konec píseň „Bože, chválíme tebe“, zazpívali si ji s takovou chutí a nadšením, že je bylo jistě slyšet až někde za Cyrlkou.

Za týden druhý turnus jinochů. 16.-20. prosince, 104 účastníci, z nichž 29 ze Strání u Uh. Brodu. Důstojný pán je ohlásil dopisem: „Chceme, aby všechna naše mládež prodělala aspoň jednou du-

chovní cvičení. Založili jsme tedy fond, a výtěžek všech divadel, která naše sdružení sehrálo, věnovali jsme na ten účel. Posílám vám 29 jinochů, po nich přijdou na řadu dívky, a pak, dá-li Pán Bůh, i dospělí . . .“

V uplynulém roce byly dávány 24 turny, v klášterní budově 1 turnus, tedy 25 turnů, z nichž 11 mužských a 14 ženských. Myslili jsme, že svato-václavské slavnosti červencové a zářijové zavíní značný úbytek účastníků — vždyť skoro všechna mládež orelská i neorelská se hrnula ty dny do Prahy a mládež nemá obvykle peněz tak mnoho. Není tedy divu, že jsme byli důkladně překvapeni, když jsme viděli, že jinochů a dívek nejen neubýlo, nýbrž značně přibýlo. Studentů a studentek bylo skoro stejně co loni, jinochů z venkova skoro třikrát tolik a dívek z venkova dvakrát tolik co loni. Kéž by Pán a svatá Panna žehnali našim pracím i v nastávajícím roce!

Pan arcibiskup dr. Leopold Prečan o velké potřebě exercičního hnutí. V Olomouci 7. ledna. Sdružení lidových absolventů hospodářských škol v Brně usneslo se zřídit zvláštní exerciční fond. Požádalo olomouckého p. arcibiskupa, aby smělo fondu dáti jeho jméno. Pan arcibiskup dr. Prečan předsednictvu Sdružení odpověděl tímto krásným připisem:

„Vaše oznámení ze dne 20. prosince 1929, že jste se po vykonání duchovních cvičení na posvátném Velehradě rozhodli založit exerciční fond, jehož účelem má být umožnění duchovních cvičení nemajetným členům Sdružení a šíření myšlenky exerciční též na venkově, přijal jsem s velkou radostí a velmi ochotně svoluji, aby tento fond nesl mé jméno.“

Radost moje z Vašeho počínu je tím větší, protože jste se k němu odhodlali právě ve chvílích, kdy sv. Otec vydal překrásný okružní list o exercičiích, v němž slovy jemu vlastními se exercicie nejen osobám stavu duchovního, ale i laikům tak vše doporučí, takže i z toho důvodu cítím se zavázán Váš úmysl netoliko schváliti, ale i k následování jiným spolkům katolickým co nejvíce doporučiti a podpořiti. Nepochybuji, že encyklika o exercičiích, jež sv. Otec vzhledem k veliké lehkomyšlnosti, s jakou se nyní žije, a vzhledem k nedostatku vážného přemýšlení o předuležitých pravdách životních, označuje jako zvláštní ochranu věčného spasení, zdroj nevýslovné útěchy a mravní síly pro duševní chorobou lidskou společnost, vzbudí v řadách věřících, a zvláště u inteligence, jakmile bude její znění v denních listech uveřejněno zaslouženou pozornost a nový zájem a nové nadšení pro hnutí exerciční, jež na Moravě, díky Bohu, se v poslední době tak utěšeně rozvíjí.

Kéž proto mocná přimluva Matky Boží svato-hostýnské, kterouž zýváme jakožto Vítěznou Ochránkyni Moravy, kéž orodování našich svatých apoštolů slovanských způsobí, aby i ve Vašich řadách láska k duchovním cvičením rostla a žila vždy intenzivněji a intenzivněji!

K tomu Vám uděluji, velevážení pánové, z celého srdce své požehnání a trvám v lásce oddaný dr. Leopold Prečan v. r., arcibiskup olomoucký.

P. S. Dávám současně své hlavní pokladně v Kroměříži příkaz, aby poslala na Váš exerciční fond obnos 1000 Kč.“

Před obrazem svaté Panny. (Dokončení z minulého čísla). Já jsem však s pomocí Boží vytrval. Když budu já jednou od snoubenky žádat, aby mi přinesla srdce andělsky čisté, musím se i já vykázat životem čistým, aspoň od té chvíle, co se mne dotkla milost Boží před obrazem sv. Panny a kdy i já, jeden z mnohých, podlehl kouzlu toho ideálu, který přicházejí na Sv. Hostýn uctívat rok co rok tisícové. Šlo to těžko, stálo to mnohé vnitřní boje, ale vytrval jsem; exercicie, doufám, dilo obrácení dokonají. Jsem jist, že nejsem jediný, který tam před jejím obrazem byl přiveden na lepší cesty, a co dobrého tam se vykoná, to ví jen sv. Panna a ten, který ji za Matku vyvolil.“

Smrt přichází blíž a blíž . . . Hluboké ticho v sále — Druhý den exercicií, nálada dušičková — vždyť celý den probíraly pravdy tak hluboce vážné, že nikomu nebylo do žertování, a i ty největší šťebetalky, které včera ještě trochu rušily posvátné ticho, zvážněly a zmlky dočela.

Bylo právě odpolední rozjímání.

„Smrt přichází blíž a blíž,
na tebe snad čeká již . . .“

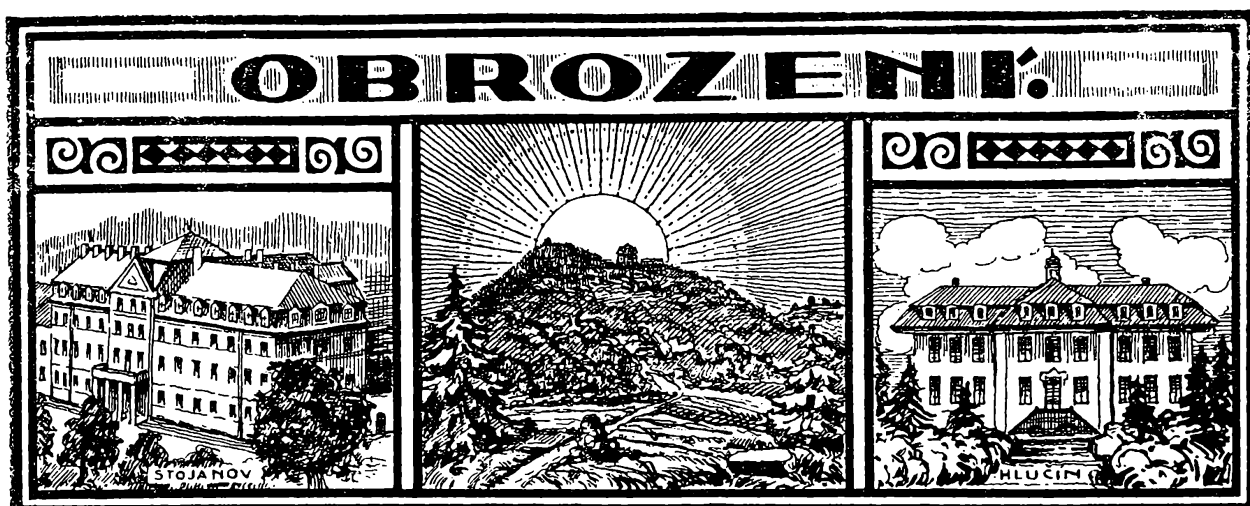
zpívalo se cestou do sálu, a teď v rozjímání se probírala tato slova misijní písně, vážně, klidně, bez přehánění, bez nadsazování, bez pathosu — k čemu pathos, když ta pravda mluví sama vážně a důrazně dost a dost?

„Kdo z nás asi přijde první na řadu? Snad já, vždyť jsem nejstarší z vás všech — snad ale některá z vás, kdož ví! Byly mladší než vy, a už prodělaly tuto vážnou proceduru. Jste mladé. ano, ale nezapomínejte, že starý musí a mladý může. Možná, že právě ty, jejíž oči neznalé ještě světa na mne teď hledí, budeš první z nás — možná, že šat, který máš na sobě, je tvůj poslední, možná, že ti půjdou na pohřeb tvé spolužačky, s kterými zdravá a čilá sedíš ve školní lavici . . . Bojíš se snad té myšlenky? Sodálko! Dítka mariánské! Kdo vroucně Neposkvrněnou Pannu v životě ctíl a miloval, kdo ji své srdce zasvětil, ten se smrtí pod její ochranným pláštěm neděsí, v náruči a na srdci Matičky se blaze umírá“.

Jehlu bych byl slyšel na zem padnout. Ještě několik myšlenek o rozjímání končí. Pak několik minut tiché úvahy, a za zvěvu písně „Až se poslední den schýlí . . .“ se sál pomalu prázdní.

Třetího dne, jak to při exerciciích bývá, slunko zase vyšlo: láska Srdce Páně, krása Marie Panny a ostatní rozjímání toho dne, a všechny opouštěly exercicie šťastné a spokojené — „jako by je okoupal“. řekla jedna sestra.

Asi za čtyři týdny jsem dostal dopis: „ . . . Pamatujete se snad na Celušku H. . . . Když jste byl u nás na exerciciích, netušili jsme, že je nebi tak blízka. Bylo to asi 14 dní po duchovních cvičeních. Škola i život v klášteře šel zase obvyklým chodem. Jednou ráno vstala s červenou skvrnou ve tváři. Ale kdopak by toho byl dbal! Šla klidně do školy, druhý den však se přidružila hořečka, musila na lože; ale ani lékař v tom neviděl nic vážného, nerci-li nebezpečného, jak bychom tedy byly čekaly, že věc bude mítí náhle tak fatální obrát! Následujícího dne ráno jsme však viděly, že je opravdu zle. Daly jsme ji okamžitě zaopatřit, přijala svaté svátosti s klidnou tváří. (Pokračování).

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

ENCYKLIKA J. SV. PIA XI. O DUCHOVNÍCH CVIČENÍCH.

Ctihodným bratrům pozdrav a apoštolské požehnání!

Jsou vám dobře známy, ctihodní bratři, úmysly, které Nás pohnuly na počátku tohoto roku vyhlásiti zvláštní jubileum u příležitosti padesátého výročí našeho kněžství. Jak jsme slavnostně prohlásili v Apoštolské konstituci¹⁾ ze dne 6. ledna 1929, zamýšleli jsme netoliko vyzvati všechny milé děti velké rodiny, aby při jubileu společného Otce vzdaly díky nejvyššímu Dárci všeho dobra, nýbrž kojili jsme se zvláště sladkou nadějí, že z velikých pokladů, jejichž správcem Nás Prozřetelnost ustanovila, využijí věřící co nejvíce, aby se posílili ve víře, rostli ve zbožnosti a dokonalosti křesťanské, a obrodili co nejlépe život soukromý i veřejný. A tak s usmířením jednotlivců se sebou samými a s Bohem dostaví se vzájemný pokoj duší a národů.

Naše naděje nebyla marnou. Vždyť ono podivuhodné nadšení, s nímž bylo přijato vyhlášení Milostivého léta, netoliko neochabovalo, nýbrž stále více mohutnělo, dík pamětihodným událostem, jimiž Pán ještě více zdůraznil upomínku na tento rok opravdu spasný. A My jsme mohli býti s nevyslovitelnou útěchou na vlastní oči svědky toho potěšujícího vzrůstu víry a zbožnosti v tak různých a četných řadách tolika drahých dětí, které jsme viděli osobně a které jsme mohli přijmouti ve Svém domě a je mohli, tak řečeno, přitisknouti ke Svému otcovskému srdci. Nuže, zatím co vysíláme k Otci milosrdnému vroucí díky za tak krásné ovoce, kterému ráčil dáti vzrůst, uzrát a které sbíral na

své vinici po celý jubilejní rok, Naše pastýřská starostlivost v Nás posiluje vroucí přání, aby takové a tak veliké plody se uchovaly a rostly k dobru jednotlivců a tím i k dobru celé společnosti.

Uvažujce, jak by se to mohlo státi, vzpomínáme, že Náš Předchůdce, blahé paměti Lev XIII., prohlašuje Milostivé léto při jiné příležitosti, vážnými slovy, které jsme již připoměli v Konstituci „*Auspiciantibus Nobis*“, vybízel všechny věřící, aby „se usebrali a povznegli k výšinám své myšlenky zapadlé ve starosti pozemské.“²⁾ Napadá Nám dále, co Náš Předchůdce, blahé paměti, Pius X., který slovem i skutkem projevoval a dával příklad kněžské svatosti, v jubilejním roce svého kněžství ve zbožném a pamětihodném „*Povzbuzení katolickému kněžstvu*“ ukazoval, aby byly duše povzneseny k výšinám duchovního života.⁴⁾

Duchovní cvičení jako lék na nemoci doby.

Nuže, úplně po příkladu oněch velikých Velekněží považovali jsme za vhodné učiniti též něco pro dobro křesťanského lidu. Myslíme rozšíření užitečných cvičení netoliko mezi kněžími, nýbrž i mezi laiky katolickými a tak jim zanecháme jaksi otcovskou upomínku na Náš jubilejní rok. Činíme to tím raději v tomto jubilejním roce Našeho kněžství, pomyslíme-li s hlubokou vděčností a radostí na božské radosti a jiné nesmírné slasti, jichž jsme sami okusili v duchovních cvičeních, které

jsme si navykli stále konati v různých obdobích Svého kněžského života a v nichž jsme získávali světlo a sílu ku poznání a plnění božské vůle. A uvažující o svém kněžském životě během dlouhých let, v nichž Bůh nám dal častokráte konati duchovní cvičení, můžeme vypovědět nesmírné dobro, které z nich plyne pro spásu duše.

A skutečně, ctihodní bratři, z mnohých důvodů se Nám zdají nejvýše nutnými, užitečnými a vhodnými duchovní cvičení hlavně v těchto dobách. Nejtěžší nemoci moderní doby, stálým pramenem zla, jež všechny zarmucuje, jest mělkost přemýšlení, z níž pochází ten ustavičný a opravdu horečný zájem o věci časné, ona nezřízená žádostivost po bohatství a po rozkoších, které pomalu ubíjejí v duších každý vznešenější ideál, připoutávají je k věcem zemským a pomíjejícím a nedovolují jim zahloubati se v myšlenky o pravdách věčných, o zákonech věčných, o samém Bohu, jediném základu všeho, co jest, jediném cíli všeho stvoření, který přece ve své nekonečné dobrotě a milosrdenství i v našich dnech vábí k sobě duše, přes velikou všeobecnou zkaženost. Nuže, jaký bychom mohli dáti lepší lék na tak těžkou nemoc lidského pokolení, než pozvati všechny unavené duše k duchovním cvičením? A skutečně, kdyby duchovní cvičení spočívala jen v krátkém útěku od naléhavého zaměstnání a pozemských starostí a v odpočinku ducha v samotě byla by již pochopitelnou jejich vhodnost, neboť by umožňovala člověku mysliti na životnější problémy, které v nejtajnějších úkrytech našeho svědomí vždy zajímaly a zajímají lidstvo, totiž problémy o jeho původu a jeho cíli „odkud přichází a kam jde“. Věru, není to malý prospěch z duchovních cvičení.

Duchovní cvičení jsou školou výchovy vůle.

Ale duchovní cvičení mají ještě krásnější vliv. Nutíce člověka k přemýšlení, k rozjímání, ke zpytování sebe sama, napomáhají schopnostem lidským. Vždyť v této škole se mysl učí přemýšlet, vůle se posiluje, vášně se ovládají, činnost dostává směr, normu, účinný podnět a celá duše se povznáší ke své původní vznešenosti a velikosti, jak to nazval Velekněz

sv. Řehoř ve své knize: „Lidská mysl na způsob vody, je-li uzavřena, zvedá se do výšek, neboť se vrací, odkud přišla. Je-li puštěna, rozlévá se, poněvadž se rozlévá do hlubin.“⁵⁾ Při duchovních cvičeních nejen „mysl radující se ve svém Pánu jest vzněcována jako nějakým bodcem mlčení a posilována prazvláštní silou,“ jak dí sv. Eucherius, biskup lionský,⁶⁾ nýbrž dostává se jí i „božské obživy“, o které mluví Lactantius, když dí, že „žádný chléb není duši milejší, než poznání pravdy“.⁷⁾ Jest připuštěna do té „školy božské nauky a palestry nebeských umění“,⁸⁾ jak ji zve starý spisovatel, za něhož byl dlouho považován sv. Basil Veliký, ve které „Bůh jest vším, čemu se učíme, jest cestou, po níž se ubíráme, vším, čím dosahujeme poznání pravdy“.⁹⁾

Z toho plyne, že duchovní cvičení netoliko zdokonalují přirozené vlohy člověka, nýbrž že mají i podivuhodnou moc k vytvoření člověka nadpřirozeného, to jest křesťana. V těžkých nynějších dobách, v nichž pravý smysl Kristův, duch nadpřirozený, základ našeho svatého náboženství, má v cestě tak veliké překážky, v době vlády naturalismu, který chce zeslabiti životnost ideálů víry a utlumiti žár křesťanské lásky, jest tím potřebnějším vytrhnouti člověka z toho „okouzlení marnosti“, které „zatemňuje dobro“¹⁰⁾ a přenést ho do té blažené samoty, v níž u božského učitele poznává duše pravou cenu lidského života a poznává, i co jest skutečně služba Boží; hanbí se za své činy, má svatou bázeň Boží, cítí marnivost věcí světských a v rozjímání Toho, jenž jest „cesta, pravda, život“,¹¹⁾ odkládá starého člověka¹²⁾, a zapírá sebe sama, a ve cvičení pokory, poslušnosti, umrtvování a oblékajíc se v Krista, dospívá v toho dokonalého člověka a v tu „míru plnosti Kristovy“, o níž mluví Apoštol,¹³⁾ takže může říci s ním: „Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus.“¹⁴⁾ Tím duše stoupá k dokonalosti a spojuje se s Bohem působením božské milosti v ustavičné a vroucí modlitbě, v níž jest účastna zbožně přesvátých tajemství.

Nadpřirozené ovoce duchovních cvičení. — Touha po apoštolátu.

Jsou nevypověditelnými ta nadpřirozená dobra, ctihodní bratři, v nichž jedině spo-

čivá klid, štěstí, opravdový pokoj, po nichž prahne s hlubokou tesknoutou i duše i dnešní svět, ale jež marně hledá v pachtění po ideálech pozemských, v hluku života. Zkušenost duší přčetných dokázala jasně během věků, a dokazuje dnes více než kdy jindy tu usmiřující moc a ten posvěcující klid v odloučení duchovních cvičení, z nichž vycházejí duše „přeměněné a povzbuzené v Kristu“,¹⁵⁾ plné světla, síly, štěstí, který převyšuje všechny naše smysly.“¹⁶⁾

Ale z té plnosti křesťanského života, kterou duchovní cvičení přinášejí a zdokonalují, mimo přelíbezné plody vnitřního pokoje, roste jakoby spontánně jiné, velice živné ovoce, které má veliký význam sociální: totiž snaha získati duše Kristu, duch apoštolátu. Jest skutečně přirozeným důsledkem lásky, že duše, když jest plna Boha, cítí potřebu sdíleti se s jinými du-

šemi o poznání a lásku k nekonečnému dobru, jež sama nalezla.

Právě v těchto dobách, v nichž lidstvo tolik potřebuje duchovní pomoci, když daleké země misíi „se již běhají pro žeň“¹⁷⁾ a žádají stále více dělníků, kdy v našich krajích rostoucí potřeby duchovní lidu vyžadují četnějších vybraných apoštolů v obou kleru a jako účastných na hierarchickém apoštolátu laiků, zasvěcených do činnosti Katolické akce, My, ctihodní bratři, poučení zkušeností dějin, vidíme v duchovních cvičeních a pozdravujeme v nich prozřetelnostní večeřadlo, ve kterém šlechtná srdce působením milosti nejen poznají ve světle věčných pravd a příkladů Krista neocenitelnou cenu duší, a budou rozplameněna touhou pomoci jim, ať jsou v jakémkoliv postavení, nýbrž budou i rozšířena ve svém apoštolátu a ve své činnosti. (Pokračování.)

EXERCICNÍ HLÍDKA.

Z exercicií z Hlučína. Na Štědrý den přišel otec našeho kamaráda z exercicií z Hlučína. Vyprávěl, jaké to bylo pěkné, jak se mu to líbilo a vybízel naše rodiče, aby nás poslali také na exercicie. My jsme k tomu ovšem mnoho chuti neměli, poněvadž jsme na exerciciích ještě nikdy nebyli. Konečně jsme se přece tři rozhodli, že poslechneme rodičů a půjdeme. Ale hůře bylo se čtvrtým kamarádem. Nechtěl ani slyšet. Rodiče a sestry ho prosili, i my jsme ho přemlouvali, ale marně. „Co bych tam dělal, vždyť jsem nikomu nic zlého neudělal,“ byla vždycky jeho odpověď. Až konečně slzy matčiny ho pohnuly k tomu, že se ustrojil a šel s námi.

V exercicním domě byli jsme velice vlivně přijati cth. sestrou představenou (sešlo se nás celkem 16) a ještě téhož dne večer bylo sv. požehnání a první promluva dp. exercitátora. Již první promluva působila na nás hlubokým dojmem. A čím dále jsme poslouchali krásná rozjímání dp. exercitátora, tím větší převrat se v nás děl. Nedá se slovy vyličit, co jsme prožívali! S naším kamarádem se stala zřejmá změna. Ba, když jsme se někdy zapomněli a nějakým slovíčkem porušili přísně nařízené mlčení, sám nás napomínal k větší zbožnosti. A když se exercicie blížily ku konci, řekl nám: „Nemlčuji, že jsem šel a budu-li za rok živ a zdrav, přijdu zase“.

Vřele doporučujeme každému, kdo nemá chuti jít na exercicie, aby si vzal příklad z onoho mladíka — poslechl rodičů a šel! Nebude toho nikdy litovati!

Zároveň děkujeme jménem všech účastníků duch. cvičení dp. exercitátorovi za jeho krásné a procítěné promluvy a cth. sestřičkám za laskavé přijetí a za všecku námahu, kterou s námi po čas exercicií měly.

A nyní ještě jako další doprovod. Onen zmíněný „čtvrtý kamarád“ měl asi velmi mnoho předsudků proti exerciciím. Hned při příchodu bylo na něm poznati, že byl asi donucen. Když na zazvonění šla sestra otevřít, objevili se tři jinoši, čtvrtý zůstal za dveřmi. Chlíc opět zavřítí, byla upozorněna, že je tam ještě jeden, který si netroufá dovnitř. Šla mu naproti a zvala jej dál. Když musel, no tak šel až do hovorny, ale hrozně se mračil. Snad proto, že viděl nenáviděné sestřičky. Po zápisu byl uveden do vykázaného pokoje a pak se řídil stanoveným pořádkem. Druhý den byl jeho pohled již trochu příjemnější a než odcházel, vyjasnilo se zmařené nebe v jeho duši úplně. Nikdo by nebyl řekl, že je to on. Byl úplně spokojen a uklidněn. Nejen v nebi radovali se andělé nad ním, ale i jeho kamarádi a všichni, kdož byli svědky jeho příchodu. Zkusil mnoho na vojně, ale málo poznal Toho, jenž jediný může oblažiti lidské srdce, utišiti vášnivě bouře. Na exerciciích však došel klidu, jehož jinde marně hledal. Kéž by více jinochů poznalo, kde je zdroj síly v rozhodném boji se vzpírajícími se vášněmi!

Další exercicie v Hlučíně budou:

Od 6. do 10. března český III. řád (muži),

od 11. do 15. března české ženy,

od 17. do 21. polské ženy a panny.

Od 22. do 31. března je volná doba, možno jí použití pro zvláštní kursy jednotlivých farností, spolků, družin a t. d. Použijte vhodné příležitosti a přijďte v hojném počtu zvláště vy, kterým polní práce nedovolují účastnit se exercicií v letní době. Exercicie vykonané v postní době jsou dobrou přípravou na radostné svátky velkonoční. Exercicní dům v Hlučíně Vás mile uvítá!

Něco o exerciciích. Mnohý ani neví, co to jest. A mnohý, kdo ještě nebyl na exerciciích, má zase z nich strach, nebo mu jde o těch pár korun, které se platí za stravu. Slyšte, co soudím o nich. Tak jako musíš dát tělu pokrm, tak v exerciciích očistiš a nasýtiš svou duši, a co je nejdražší ze všech pokladů sv. ta, obdržíš klid a pokoj své duše.

Drahý bratříčku nebo sestřičko! Kdybys snad chtěl na exercicie a někdo tě od nich zdržoval, nedej se zdržeti a jdi! Ten dobrý přítel ukazuje tím, že je špatným. I mně se tak vedlo. Od sv. exercicii mě zdržovalo zlé svědomí a ten nejhorší nepřítel - zlý duch. Měl jsem na své duši velké vady, a proto jsem musel před exerciciemi prodělat těžký duševní boj. Zlý duch mi namlouval: „Nechod, na to máš čas! Jsi blázen! Jiní nejdou a ty půjdeš sám? Budou se ti smát a o tobě si povídat. A různé jiné výsměšky mě napadaly. Ale také se ozvalo jiné povzbuzení: Jdi, jdi, nedej se svěsti“. A já jsem nevěděl, co mám činiti. Ten boj trval několik týdnů. Poslechl jsem hlasu druhého a šel jsem. Přišel jsem do Děhylova, sedl do auta a tázal se, kde je exerciční dům. Šofér odpověděl: „Pojedem kolem, Já tam zastavím“. Jeli jsme asi 5 minut a byli jsme na místě. Zastavil a ukázal mi exerciční dům. Vskutku krásná budova. Přišel jsem ku vchodu a zazvonil. Nic. Tlačil jsem na knoflík, až mě prst bo'el a ještě nikdo nepřišel. Napadlo mi, že zvonek je jistě zkažený. Přišel jsem totiž k nepravému vchodu. Obcházel jsem kolem domu, a tu jsem zahlédl sestřičku ve světnici. Hned mi přišla otevřít. Vstoupil jsem, zaplatil poplatek, a sestřička mne odvedla do pokoje. Myslel jsem si: Tak už jsem tu. Ale kdyby už tak bylo po té žalobě. První den byly promluvy a přednášky, na druhý den zase. Až odpovíme jsme mohli jít k sv. zpovědi. Důstojný pán redemptorista byl velice vřelý a milý. Každému jistě poradil a poučil ho, jak potřeboval. Po sv. zpovědi to vypadalo ve svědomí jinak. Bylo mi, jak v krásný květnový den. A jak by ne, když Král všech králů spřátelil se s mou duší. Tichá radost obývala duši mou. To jest právě to, co v exerciciích zakusíš ten, kdo se dobře vyzpovídá a zachová po tři dny mlčení.

Příteli drahý, jestli máš neklidný život, nebo něco na srdci, jdi na sv. exercicie a budeš mít v své duši pokoj, jehož svět ve svých radovánkách ti dáti nemůže. Nebudeš toho nikdy litovat. Budeš vždy s tichou radostí na ty dny vzpomínat.

Smrt přichází blíž a blíž (Pokračování z minulého čísla). - „Celuško“ pravím k ní, „chovanky se budou dnes střídavě po celý den v kapli za tebe modlit, aby tě Ježíšek uzdravil.“

„Ano, bude-li Ježíšek chtít.“

„A ty bys už nechtěla být zdráva a zase do školy chodit?“

„Ale ano, proč by ne -- ale jen jak bude božský Spasitel a Májová Královna chtít.“

Tak nám odpovídala na všechny otázky. Žádná bázeň, žádná hrůza. Vzpomínali jsme na smrt sv. Aloise. Věděla dobře, že konec je blízký, a hleděla mu tak klidně vstříc.

K večeru zavolala k loži všechny své družky, pokud je místnost pojala a rozdala jim na památku všechny obrázky, co jich měla.

„Celuško, budeš se za nás modlit u Jezulátka a u Matičky?“ tázala se ji jedna spolužačka.

„Budu“ — bylo její poslední slovo a při úplném vědomí, s očima obrácenýma na sošku pražského

Jezulátka, kterou měla u lože, s růžencem a křížkem v ruce, vydechla svou mladičkou, nezkaženou duši právě ve chvíli, kdy domácí zvon svolával ústav k májové pobožnosti. Blankytnou stuhu soddálskou s medaili Královny družin chtěla mít v poslední hodině kolem krku.

Nikdy jsem neviděla umírat mladou dívku s takovou odevzdaností do vůle Boží. tak klidně, řekla bych skoro tak radostně. Nepatřím mezi ty, kteří hned po smrti někoho prohlašují za svatého, ale k vůli zajímavosti vám sděluji, s čím se mi nedávno její družky svěřily. V prostotě srdcí se ty maličké na ni obracely o pomoc ve svých školních „oblížích“ a „křížích“ a prý byly vždy vyslyšeny.

Nám její smrt je dosud záhadou. Lékař na konec řekl, že to byla růže — ale věřte mně, staré a zkušené milosrdné sestře: to nebyla růže. Nemohu leč s hlubokým pohnutím vzpomínat na skon tak čisté a nadějně dívky. Co mohla dobrého vykonat v životě! Ale snad si ji Pán vzal k sobě, aby svět nepošpinil tu bílou květinou.“

Ndp. biskup z Fuldy píše v úředním církevním listě: „Aby co možná nejvíce lidí stalo se účastnými neocenitelného užitku duchovních cvičení, prosíme důstojné duchovenstvo a z laiků zvláště ty, kteří už konali duchovní cvičení, o čilou agitaci pro exercicie. Výsledek exercičního hnutí závisí hlavně na horlivosti, s níž se chopí tohoto díla kněží spolu s laiky.“

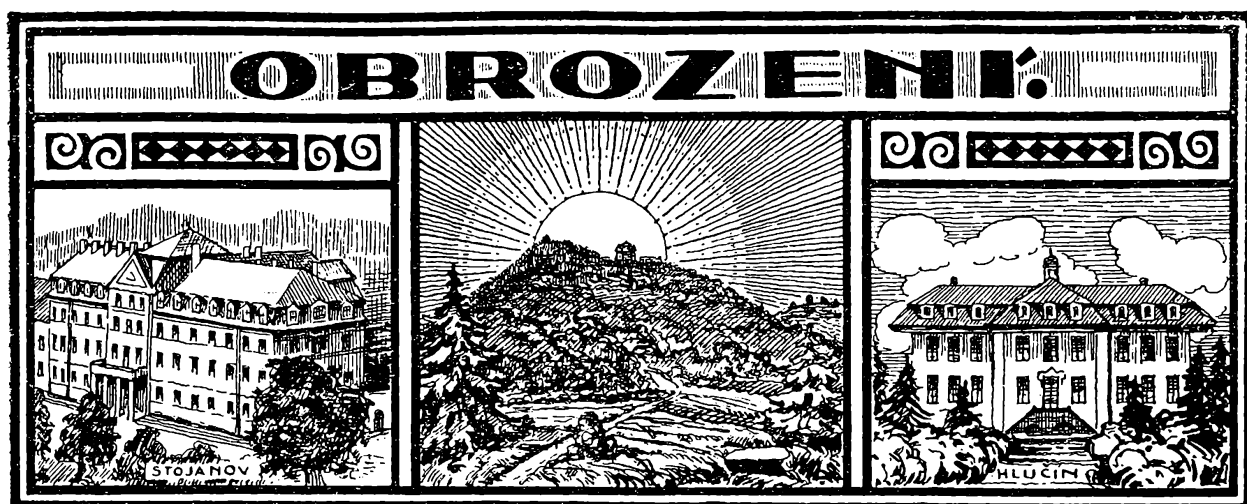
Není snad možno získati z každé farnosti alespoň několik účastníků pro duchovní cvičení? Výsledek soustavné spolupráce prospěje obci samé. Neboť uzavřené exercicie — jak učí zkušenost — působí že ti, kteří se ocnou v životním zápase, kteří mají vůdčí postavení aneb ti, kteří stojí před volbou povolání, bývají získáni, upevněni a pro příští boje uschopněni. Dále jsou duchovní cvičení účinným prostředkem k získání spolehlivých laických apoštolů, kteří napomáhají prováděti zásady katolické akce v životě soukromém i veřejném.“

Maďarský bývalý ministerský předseda Huszar důtklivě doporučuje tamější exerciční dům „Manreza“: „Lidé ztýráni moderní společností, úřady, četbou, veřejností, rušnými továrnami, neúrodnými poli, shonem po vědomostech a nehodami životními naleznou v domě „Manreza“ útulný a přívětivý domov. Životní shon tam neproniká. Svěry ve veřejném životě, hluk strojů, hemžení penězoměnců, skřípání zuby v třídních bojích — nic z toho tam nemá ozvěny.“

Do věčných klamech a šalbách, jimiž jest život naplněn, cítíme pod nohama jistou věčnou skálu. Duše je tu vnímavější než kdekoli jinde. Slova Pisma sv. nabývají nové síly a citáty z něho jsou tak pronikavé, jakoby sám Ukřižovaný patřil na naše hříšné duše.

Maďarská inteligence žila celá desetiletí lehkomyslně, povrchně, prázdně. V ohledu hospodářském, právním, zdravotním a peněžním měli radce, jen vedení duše ponechali náhodě. Kulturní nihilismus vyšších kruhů zaplavil svým bahnem nižší třídy společenské. Inteligence, vyloučivši víru, učinila národ bídým. Pravá příčina úpadku země tkví v pohanství inteligence. To zlomilo naši mravní pružnost.

Pokoušíme se vyšinouti z hloubky na výši, naši státníci organisují znovu zemi. Hospodáři snaží se posílit život hospodářský a peněžníci upravují s nesmírnou námahou státní finance. Uzdraven však bude národ, bude-li také duše zdráva; k tomu nám mají hlavně pomáhati exercicie v domě „Manreza!“

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

ENCYKLIKA J. SV. PIA XI. O DUCHOVNÍCH CVIČENÍCH.

(Část další)

Kristus vychovával exerciciemi apoštoly.

Ostatně týž způsobem vychovával i Ježíš Kristus své apoštoly. Božský Spasitel nespojuje se dlouhým skrytým životem v Nazaretu; dříve, než vystoupil na veřejnost, uchýlil se na čtyřicet dnů na poušť. Proto po únavných evangelických kázáních zval apoštoly do ústraní: „Jděte na místo odlehlé a odpočiňte si poněkud!“¹⁸⁾ Proto si přeje, aby po jeho nanebevstoupení dokončili apoštolové svoji přípravu ve večeradle jerusalemském, „setrvávajíce ve svornosti na modlitbách“¹⁹⁾ a očekávajíce Ducha svatého v tom památném osamocení desíti dnů, které byly, odvažujeme se říci, prvními duchovními cvičeními v církvi, z nichž se i církev sama zrodila ve vši své vždy mladistvé svěžesti: Blahoslavené exercicie, v nichž v mateřské přítomnosti Mariině se utvořili spolu s apoštoly ti, které chceme zváti předchůdci Katolické akce.

Od toho dne konání duchovních cvičení, když ne pod tím jménem a v té podobě, ve které je nyní známe, jistě v podstatě se stala „oblíbenými u starých křesťanů“ jak dí sv. František Saleský²⁰⁾ a ve spisech svatých Otců máme o nich četné zmínky. Tak sv. Jeronym psal vznešené matroně Gelancii: „Najdi si místo vzdálené od rodiny, na kterém budeš moci zakotviti jako v přístavu. Tam budiž studium svatého Pisma tak intensivní, tak usebrané modlitby, tak ustavičným přemýšlením o budoucích věcech, že se tím budeš moci odměniti za všechny starosti ostatních dob. Neříkáme to proto, že by-

chom tě chtěli odloučiti od tvých drahých. Zamýšlíme tím, aby ses tam naučila a rozjímala, jak si máš vésti se svými drahými.“²¹⁾ V tomtéž století veliký biskup ravenšský, sv. Petr Zlatoústý, napsal svým věřícím tato slova: „Dali jsme tělu jeden rok, dejme duši několik dnů . . . Žijme několik dnů pro Boha my, kteří jsme žili ustavičně pro svět. Zavznívej v našich uších božský hlas. Domácí prelud nás neruš . . . Tak uzdraveni, bratří, vyhlásíme válku hříchu . . . jisti svým vítězstvím.“

Po celé věky stále cítili lidé tu přitažlivost a tesknost po odloučení a po samotě, ve které by se mohli oddati rozjímání. A čím bouřlivější byly doby, tím více byly puze Duchem svatým, který volal na poušť duše žíznící po spravedlnosti a pravdě, aby „úplně opuštěny od tělesných žádostí, mohli naslouchati božské Moudrosti v hloubi svého nitra, a umlčevše všechny starosti pozemské, usebraly se ve svatých rozjímáních a ve věčné slasti.“²³⁾

Sv. Ignác z Loyoly a jeho exercicie.

Později vzbudil Bůh ve své církvi osvědčené učitele nadpřirozeného života, kteří dali moudrá pravidla a metody v duchu zjevení a podle svých vlastních zkušeností a zkušeností věků křesťanských a ne bez prozřetelnostního řízení Páně vyšla na světlo „Duchovní cvičení“ velikého služebníka Božího, sv. Ignáce z Loyoly, stručně zvaná „pokladem“, jak je jmenoval ctihodný muž řádu sv. Benedikta, Ludvík Blossius, citovaný sv. Alfonsem Maria de

Liguori v překrásném dopisu o „duchovních cvičeních v samotě“, „pokladem, který Bůh dal církvi v těch dnech a za něž je třeba vzdávat obzvláštní díky.“²⁴⁾

Nám tak drahý svatý Karel Boromejský užil těchto duchovních cvičení, aby ještě více vznítit svatý život a jak jsme již dříve řekli,²⁵⁾ „rozšířil je mezi kněžstvem i mezi lidem“, netoliko svou horlivostí a autoritou svého jména, nýbrž i zvláštními pravidly; sv. Karel založil dokonce výlučně pro duchovní cvičení podle sv. Ignáce z Loyoly zvláštní dům, kterému dal jméno „Asceterium“, první snad toho druhu, po němž zanedlouho vznikaly podobné ústavy i jinde.

Láska k duchovním cvičením v církvi stále rostla a proto přibývalo exercičních domů, které byly jakýmiśi svěžími a úrodnými oasami na poušti pozemského putování, určené k tomu, aby přijímaly odloučeně věřící obou pohlaví na jistou dobu k duchovnímu obrození. Po hrozně válečné tragedii v důsledcích hlubokých sociálních proměn, jež válka způsobila, po zániku tolika ilusí, a když v mnohých duších začala se ozývat touha po vznesených myšlenkách, rozšířily se exercicie podivuhodně působením Ducha svatého: Duše ubité životními bouřemi, unavené bojem o život, neuspokojené světskými rozkošemi a svody, duše přesycené racionalismem a smyslností hledají útěchy vtěch útulcích míru, v těch domech modlitby, v nichž mohou dát odpočinouti svému duchu, usebratí síly a dát nadpřirozený směr celému životu.

My tedy, radující se z plna srdce z tohoto spasitelného hnutí, ve kterém spatřujeme lék na současné nemoci, jsme rozhodnutí, pokud na Nás jest, podporovatí milosrdné záměry Božské Dobrotы a nenechatí marně váti ten dech, který ovívá mnohá srdce. Proto Stolica Apoštolská, která tolikráte doporučovala duchovní cvičení i příklad dávala věřícím, přeměňujíc již dlouhou dobu na několik dní krásné místnosti vatikánské ve Večeřadlo rozjímání a modliteb. Tento zvyk jsme i My přijali s opravdovou radostí a jeho vykonávání jest Nám posílením. A abychom co nejvíce radosti a síly připravili Sobě a těm, kteří jsou s námi a vyhověli jejich zbožným přáním, ustanovili jsme, aby ve Vatikáně byla konána duchovní cvičení

každý rok. I vy, ctihodní bratři, znáte velikou cenu duchovních cvičení, jimiž jste v sobě živili ducha kněžského a připravovali se ku plnosti kněžství a k nim se občas utíkáte v čele svých kněží jako k oasám pokoje a svatého občerstvení, abyste se obrodili a zmužili po těžkých starostech pastýřských. Vzdáváme zde veřejně zaslouženou chválu oné vaší horlivosti. Víme mimo to a uvádíme to za příklad k napodobování, který jest tím zářnější, čím jest méně častý, že v některých zemích, západních i východních, biskupové se svým metropolitou nebo patriarchou se shromažďují k duchovním cvičením, jak káže jejich důstojnost a povinnosti, které z ní vyplývají. A snad nebude při tom třeba překonávatí veliké překážky, takže budou moci býti zavedena pravidelná duchovní cvičení v jednotlivých provinciích církevních, která nesmírně prospějí spáse duší, a jak vyžaduje doba, vykonají mnoho ke všeobecnému dobru. Tak jsme činili i My s lombardskými biskupy, když jsme řídili po krátký čas milánskou metropoli, a byli bychom tak činili dále, kdyby úmysly Boží Prozřetelnosti nebyly změnilы běh našeho života.

Užitečnost a nutnost exercicií pro řeholníky a kněze.

Jsme tedy právem přesvědčeni, že řeholníci a kněží, jimž jsou předepsána duchovní cvičení církevním zákoníkem, často užívají tohoto účtyhodného prostředku posvěcení, a že nyní budou tak konati ještě častěji, čím slavnějším jest hlas církevních kánonů, který je k tomu pobádá.

Proto vybízíme naléhavě světské kněze, aby konali duchovní cvičení aspoň tolikrát, kolikrát jim předpisuje církevní zákoník²⁶⁾ a aby konali je se vši opravdovostí, čím větší cítí v těžkém svém povolání potřeby oné plnosti ducha, která jest jim nezbytná, poněvadž ji mohou, jak jest jejich povinností, vylíti na duše jim svěřené. To cítili vždycky horlivější kněží, tak činili a učinili všichni ti, kteří vynikli jako vůdcové duší a vychovatelé kněžstva, jako třeba sv. Josef Kafaský, kterého jsme nedávno svatořečili, a který duchovními cvičeními povznášel ke svatosti sebe a své spolu-bratry kněze, a právě na konci jednéh exercicií mohl s nadpřirozenou intuicí ukázati jednou mladému knězi, svému ka-

jícniku, onu cestu, již mu určila Prozřetelnost, a po níž kráčeje, stal se potom blahoslaveným Donem Boscem: žádnou chválou nevystihneme jeho velikosti.

Řeholníci, kteří konají každoročně duchovní cvičení, jak jim přikazuje jejich řehole,²⁷⁾ naleznou v nich nevyčerpatelný a bohatý důl všemožných pokladů, po nichž mohou všichni sáhnouti podle svých zvláštních potřeb, aby vytrvali a pokračovali v dokonalosti a plnění zákona a rad evangelických. Roční duchovní cvičení budou pro ně jakýmsi mystickým „stromem života“,²⁸⁾ jímž budou růsti jak jednotlivci, tak celé komunity v duchu, ke kterému je vede jejich řád.

Ať se nedomnívájí kněží a řeholníci, že ztratí pro apoštolát čas, který vynaloží na konání duchovních cvičení. Sv. Bernard neváhal doporučovati jich i tomu, který byl kdysi jeho žákem a tehdy papežem, bl. Evženovi III.: „Chceš-li býti celý všechně jako ten, který se stal vším všem, chváím takovou lidskost, jen aby byla úplná. A jak bude úplná, vyloučíš-li sebe sama? I ty jsi člověkem. Aby tedy tvá lidskost byla celá a úplná, ať se sebere ona, která všechny přijímá. Jinak co

by ti prospělo, kdybys uzdravoval ostatní a sám zahynul? Proto jako tě všichni mají, buď i ty jedním ze svých držitelů. Vzpomeň si, neříkám vždycky, neříkám často, ale aspoň někdy, že je třeba, aby ses sám usebral.“²⁹⁾

Duchovní cvičení jest nutné pro pracovníky Katolické akce.

A neméně zdůrazňujeme, ctihodní bratři, nutnost duchovních cvičení pro různé skupiny té Katolické akce, kterou ustavičně a neúnavně budeme rozšiřovati a doporučovati, ježto jest nejužitečnějším, ať nedíme, nezbytným účastenstvím laiků na hierarchickém apoštolátě církve. Jest nám velikou útěchou, že jsou všude pořádána duchovní cvičení pro mírumilovné šiky oněch udatných vojnů Kristových, a hlavně pro mládež, a že se jich mnoho lidí účastní, aby se vyzbrojili ke svaté bitvě Boží, a v nich netoliko našli sílu k zlepšení svého vlastního života, nýbrž i slyšeli tajemný hlas, který je volá, aby se stali apoštoly v plném smyslu toho slova. Je to radostná jitřenka božských dober, která předchází den, kdy duchovní cvičení budou všude pořádána katolickým sdruženími, hlavně mládeží.³⁰⁾

EXERCICIŇ HLÍDKA.

Exercicie v Hlučíně Od 1. do 5. dubna české panny (Orlice), — od 6. do 10. německý III. řád (muži), — od 26. do 30. německý III. řád (ženy a panny.)

Podle exercičního kalendáře měl býti kurs od 1. do 5. dubna pro paní z Opavy, ale pro velké misie, které budou v té době v opavských kostelích je kurs odvolán, a bude v té době kurs pro české panny (Orlice). —

Mnozí lidé nevědí ani, co jsou, exercicie. Ať se přesvědčí, jak jistý stařeček, který četl v Hlasech svatohostýnských dopisy exercitantů. „Exercicie, nevím ani co je to“, pravil si sám pro sebe. Čtení o exerciciích se mu zamlouvalo. Nedočkavě čekal další číslo Hlasů svatohostýnských. Tam mu padly do oka zase články o exerciciích. Uvažoval: Nemohl bych také jít na exercicie? Proč ne? Jen chť! Půjdu, a co nejdřív! Ten malý poplatek snadno si zase ušetřím. Svému rozhodnutí dostál a skutečně přišel na exercicie pro muže.

Byl to mlý, hodný stařeček, postavy ještě přímé, ale hlava mu již hodně prokvétala šedinami. Přišel s jakýmsi ostychem, ale velmi vážně a svědomitě si počínal. Když chtěl říci svému soudruhu cosi důležitého, zavedl ho až do besídky v zahradě, aby nerušil mlčení v domě. Podle jeho výpovědi byl se vším spokojen; jen na botky se trochu zlobil, že mu vrzaly a tak rušily klid v domě. Na otázku: „Jak se Vám to líbilo?“, odpovídal: „Dobře, velmi

dobře, jen toho lituji, že jsem nešel na exercicie už dřív. Lepší je modlit se nežli hřešit!“ —

Láska je vynalézavá. Jí nestačí, že sama má to, po čem touží, nýbrž i jiným pomáhá k cíli. To velice dokazuje pěkně jedna slečna, jejíž jméno ze šetnosti zamlčíme. Nespokojuje se tím, že sama vykonala exercicie, ne, to se jí zdá sobecké. „Já musím získat též jiné duše, které tomu nechtějí rozumět“, říkává. A je skutečně v té věci vynalézavá. Aby usnadnila jiným přístup na exercicie, rozšiřuje střádanky; sbírá od chudších dívek „po korunce“ a tak jim pomáhá k exerciciím. Má s tím ovšem nepřijemnosti, ale láska nepočítá, nemyslí na to, co jí to s'ojí, nýbrž jen na to, jak by duším prospěla a Pána Boha víc oslavila. Kéž bychom měli více duší tak smýšlejících, by chápaly potřebu prohloubení náboženského života v rodinách! Najdou se takové duše, ale je jich ještě málo. Kéž rozmnoží se řada horlitelů a horlítelek pro exercicie, aby svým příkladem povzbuzovali jiné, slabší duše k horlivosti, aby opět oživil v rodinách katolických duch Ježíše Krista a Jeho sv. církve!

Štojanov. Leden byl vyhrazen mužům, dva furny se 152 účastníky a na konci měsíce muži a jinoši z Vyškovska 31; „Nováčkům“, t. j. těm, kteří tu byli po prvé — a těch byla většina — se to líbilo nesmírně, třeba že po exerciciích bylo slyšet hlasy, že to je „jako na vojně“ a že za ty tři dny o několik let omládli, „jako tenkrát, když jsme ještě byli „sami.“

V únoru ženy, od 3. do 7, 273 účastnice.

Pak dívky, dva turny. Ale takový hon a shon, jaký byl odpoledne 10. února, neviděl Stojanov už dávno. Přihlášeno bylo asi 140 účastnic, přijelo jich však 228 — jak a kam je umístit! To bylo umění! Nemožno naprosto vypočíst všechny vesničky a městečka, odkud nám přišly účastnice. Nejvíce z farností pavlovské (u Přerova), dobromilické, vnošovské, Val. Klobouky a Vlachovice. Na druhém turnu 195 účastnic, nejvíce ze Strání u Uh. Brodu, Zdounek a Kyšperka. Mnohé z okolních osad do Stojanova docházely, v obou turnech 45, některé hodně z daleka.

S jakou náladou se účastnice rozjíždějí, prozrazují některé dopisy, jež pak dostanu. Jen několik ukázek. „Když jsem se na podzim z exercicii vrátila, bylo mou touhou, aby všechny dívky z naší vesničky exercicii se zúčastnily a odnesly si to, co jsem si odnesla já. V listopadu jsem byla na duchovních cvičeních z naší vsi první a úplně sama. Snažila jsem se přiměti i jiné; odvážnému štěstí přeje, a tak mi bylo dopřáno, že mohu přihlásit tolik a tolik dívek na exercicii.“ — Jiný dopis: „Cestou domů jsme nehovořily o jiném, než o exerciciích, o rozjímáních, o příkladech v nich uváděných. . . . Ty tři dny nám utekly jako když bičem praskne; ani jsme se nenadály, a konec týdne byl tu. Dlouhé chvíle jsme ve Stojanově neměly. Všecko tak pěkně zařízeno, střídá se modlitba, rozjímání, čtení, zpěv, jdeme z jednoho do druhého, jako v pohádce, a o nějaké jednotvárnosti nebo únavě ani řeči. Nás všechny, co jsme z N, stály exercicie nějakou oběť. Některé jsou zaměstnány v továrně, musely obětovat týdenní mzdu, jiné se vzdaly plesu, jedna nových šatů a já své dovolené. Ale nelitovala žádná z nás.“ — A do třetice všeho dobrého. Pan farář z . . . píše: „Museli jsme sáhnout hluboko do spolkové pokladny, abychom mohli všecko mládež na Velehrad vypravit. Ale pozoruji, že od exercicii jsou hodnější, mizí různé nepřistojnosti, na které jsem už dávno žehral, a přibývá častých sv. přijímání. Vydané peníze nesou hojný úrok.“

Mysleli jsme, že bláznivě masopustní dny způsobí úbytek účastníků a zatím přišlo dívek víc, než kdykoli jindy. Zimní období vykazuje čísla: mužů 160, jinochů 261, žen 367, dívek 586. Kdyby bylo ve Stojanově místa pro 40–50 účastníků jako v jiných exercičních domech, kolik turnů by muselo být pro těch 1374 exercitantů? Solva by jich 30 pro ně stačilo — to by však zimní měsíce musely mít každý aspoň 8–10 týdnů. Končíme prosbou k Neposkvrněné Panně a svatým věrozvěstům našim, aby požehnáním provázeli sítě, jež zde — jak doufáme — padlo v půdu úrodnou, zvláště u oněch 847 jinochů a dívek, (Komu čest, tomu čest — letos se mládež držela, má skoro dvouřetětinovou většinu!)

V květnu: 1. Od 30. dubna večer do 4. května ráno (3. května večer) exercicie pro dívky, hlavně z měst. Tento turnus je výhodný pro dívky zaměstnané v závodech a továrnách, protože obsahuje dva volné dny: 1. máje a neděli 3. máje.

2. Od 29. května večer do 2. června ráno pro dívky — členky Mariánských družin.

Které rozjímání se nám nejvíce libilo.

III.

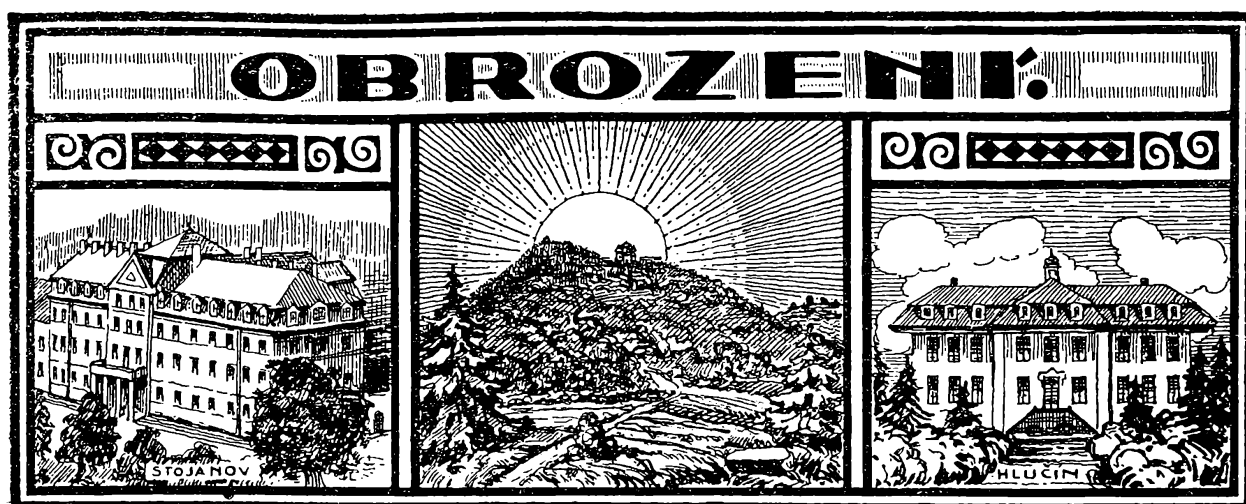
Účastník studentských exercicii: „Nejvíce mne zaujalo třetí rozjímání, které nazval exercitátor „Užívání tvorů.“ Nepravím, že se mi nejvíce libilo —

ono to při něm šlo tuze do živého —, ale upoutalo a zaměstnalo mne docela. První a druhé rozjímání může klidně vyslechnout a k němu spokojeně kývat každý na světě. „Člověk je stvořen pro Boha, pro nebe, věčná blaženost jest jeho poslední cíl, spása duše, jeho největší starost, sloužit Bohu jeho jediná povinnost.“ To všecko se ještě dá docela dobře poslouchat.

Ale z toho klidu vás nemilosrdně vyburcuje třetí rozjímání. „Z toho tedy plyne, že všech věcí, které na světě jsou, má člověk užívat potud, pokud jsou mu nápomocny k dosažení spásy, a má se jich potud zdržovat, pokud jsou jeho spásy na závadu.“ Exercitátor řekl, že tato myšlenka je čistě ignaciánská. Z této zásady pak se vyvozovaly důsledky, ale s železnou logikou, věřte mi, s železnou důsledností — jako když profesor v matematické hodině vyvozuje ze známých pravidel novou neznámou poučku — a vám při tom je, jakoby jste se octli v železných rukou nějakého Bayarda nebo jiného starého rytíře, a nemožno upláchnout, ani na pravo ani na levo. „Kdykoliv něco podnikám, volím, konám, po něčem toužím, vždycky si mám dát napřed otázku; „Prospěje to mé duši, či ji to bude na škodu?“ A než si na tu otázku upřímně podle pravdy odpovím, nemám povolit žádné tužbě, nemám se pustit do ničeho: a dá-li mi mé svědomí odpověď zápornou, pryč od toho byt bych tím třeba miliony ztrácel. Proč? Protože má duše je nadevšecko, jak jsme slyšeli v předešlém rozjímání.“

A pak přišlo zpytování svědomí, ještě nemilosrdnější než ta logika. Probírá vám váš každodenní život, od božího rána, do pozdního večera: vše co konáte, mluvíte, ba i myslíte a po čem toužíte, vše přišlo na přetřes, vše na operátorský stůl — bylo by to všecko pěkné, ale když ten operátorský nožik zajel někdy příliš hluboko! Revise nebo kontrola není nikdy příjemná, ale takováhle revise! Na jednom místě jsme se dali všichni jako na popel do smíchu — obrátil se totiž na nás s takovou na pohled nevinou otázkou, a my se v tom všichni poznali! Vám při tom je, jako když vás kopřivami šlehne a řešíte se jen myšlenkou starého Vergila, že v takové chvíli je bláze „socios habuisse dolorum“ — mít spolčníky v utrpení — ono to totiž padá na ostatní právě tak jako na vás.

Opouštíte toto rozjímání s myšlenkou: „Tohle dokázat, jsi světec.“ Ale nota bene, v tom rozjímání nic přehnaného, ani přemrštěného, cítíte sami: „Mělo by to tak být.“ Odcházel jsem ze sálu nikoli s takovými pocity, jako když odkládám dočtený životopis svěťce — to si vždy řeknu; „Inu, omilostněná duše, tak vysoko si nemůže troufat ubohý smrtelník, jako jsem já.“ V rozjímání však nebylo nic přehnaného, nic nemožného, jest to jen důsledek předešlých exercičních pravd, které každý uznal a přijal. Nic víc než důsledek a vy cítíte, vlastně vidíte veškerou svou ubohost. Věci, o kterých vám snad ani nenapadlo, že by mohly být nezřízené, nesprávné, nedokonalé nebo snad i hříšné. — A dokázat vše tak, tak jste právě slyšeli? Kdyby té sebelásky v člověku nebylo — a té slabosti! Trochu mne potěšilo, co nám bylo řečeno na konci exercicii při loučení: „Nedokážeš-li provést všecičko, co jsi zde slyšel a rozjímal, hleď alespoň, aby ses k tomu ideálu dokonalosti, který ti exercicie tak názorně a jasně před oči postavily, přiblížil pokud můžeš nejvíce.“

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

ENCYKLIKA J. SV. PIA XI. O DUCHOVNÍCH CVIČENÍCH.

(Dokončení)

A jest nyní opravdu podivuhodným zá-
měrem Boží Prozřetelnosti, že v době, ve
které touha po dobru časném a blahobytu
nn-otném a jistém pohodlí životním za-
chvacuje velikou část dělníků a větší část
lidu, jest prozřetelnostním dílem, že i v
širších vrstvách věřících se ujímají duchovní
cvičení, aby vyvážila tíži dober pozemských,
aby duše nezapadly v teoretické i praktické
hmotařství.

Radujeme se tedy a žehnáme otcovsky
dílu „Pro Exercitiis — Pro duchovní cvi-
čení“, které povstává již v různých krajích,
hlavně oněm tak užitečným a vhodným
duchovním cvičením dělnickým, a dopo-
ručujeme je upřímně, ctihodní bratři, Vaši
starostlivé péči.

Ale toto vše, co jsme právě uvedli o
podivuhodných plodech duchovních cvičení,
předpokládá, aby

byla konána v duchu opravdovosti,
jak se patří

a nestala se obyčejným zvykem bez vnitř-
ního nadšení a energie, takže by jejich
užitek pro duši nebyl žádný.

Je tudíž především třeba, aby duchovní
cvičení byla konána v osamocenosti, v
úplné opuštěnosti od starostí každodenního
života. Krásně dí zlatá knížka „Následování
Krista“: „V mlčení a klidu prospívá zbožná
duše.“³¹⁾ Tedy, i když jsou jistě chvály-
hodnými a zasluhují rozšiřování duchovní
cvičení konaná veřejně, a jsou od Pána po-
žehnána, zdůrazňujeme obzvláště duchovní
cvičení uzavřená, při nichž jest snazším
odloučení od věcí stvořených, a duše v

mlčení a v samotě pečuje jen o sebe a ná-
slouchá jedině Bohu.

Duchovní cvičení vyžadují dále určitého
období časového, aby mohla býti opravdu
nazvána exerciciemi; období časového, které
se mění podle okolností a osob, od ně-
kolika dnů až k jednomu měsíci, ale v
žádném případě nemělo by býti příliš
obmezeno, chceme-li z nich míti ten pro-
spěch, o němž jsme mluvili. Jako pro tělo
jest nutno zůstatí déle na zdravých místech,
aby pobyt tělu prospěl, tak i při této kůře
duchovní musí se duše zdržeti určitou
dobu, chce-li se opravdu zotaviti a posílit.

Konečně nejdůležitější podmínkou, aby
byla konána duchovní cvičení dobře, jest,
aby byla konána podle moudré
a praktické metody.

Nuže, není pochybnosti, že ze všech metod
duchovních cvičení, které se řídí zásadami
zdravé katolické asketiky, jedna jest nejvíce
doporučována a schválena Svatou Stolicí,
byla nesčetněkrátě chválena svatými a
učiteli duchovního života, přináší již po
čtyři staletí nejkrásnější plody svatosti,
totiž metoda sv. Ignáce z Loyoly, jehož
nazýváme výtečným učitelem exercicií, a
jehož „podivuhodná kniha duchovních
cvičení“³²⁾ malá objemem, ale veliká
vzácným obsahem, ode dne, kdy byla slav-
nostně schválena Naším Předchůdcem, blahé
paměti Pavlem III.,³³⁾ „jakoby rázem se
vnutila — mluveno slovy, která jsme pro-
nesli ještě před Svým pontifikátem — jako
nejmoudřejší a universální kodex duchovní
vlády duší, jako nevyčerpatelný pramen

hlubší zbožností v době, jako jistá pobídka a nejjistější vůdce k obrácení a k nejvyšší duchovnosti a dokonalosti.³⁴⁾ A když na počátku našeho pontifikátu, „vyhovující hlasu a vroucím přáním pastýřů téměř celého světa katolického obou ritů,“ Apoštolskou konstitucí z 25. července 1922 jsme prohlásili a ustanovili sv. Ignáce božským patronem všech duchovních cvičení³⁵⁾ a pak ústavů, bratrstev a sdružení, která pečují o ně, a těch, kdož je konají, neučinili jsme nic jiného, než že jsme Svou Nejvyšší Autoritou schválili, co cítili společně pastýřové i věřící. To již často kráté vyjádřili i Naši Předchůdci, chválice duchovní cvičení sv. Ignáce, hlavně mimo již připomenutého Pavla III. velicí papežové Alexandr VII.,³⁶⁾ Benedikt XIV.,³⁷⁾ Lev XIII.³⁸⁾ To s takovými chválami stvrdili a svými ctnostmi dosvědčili a co dosáhli ve škole exercicií všichni ti, — mluveno slovy téhož Velekněze, blahé paměti, Lva XIII., — kteří „buď asketickou naukou nebo svatostí života“ v posledních čtyřech stoletích „dospěli nejvyššího stupně svatosti“.³⁹⁾ Síla duchovní nauky, vzdálené nebezpečí a přeludů lžimystiků, podivuhodná přizpůsobitelnost založení osob, od duší nadaných k životu rozjímavému, až k lidem žijícím ve světě, organická jednota jejich částí, podivuhodný řád, v němž následují pravdy rozjímání a povzbuzení duchovní, které mají vésti člověka od viny k nejvyšším vrcholům modlitby a lásky Boží jistou cestou umrtvování a vítězství nad vášněmi,⁴⁰⁾ činí metodu sv. Ignáce nejvhodnější a nejprospěšnější.

Zbývá, ctihodní bratři, aby zůstalo v duších ovoce duchovních cvičení, od Nás tak velebených a aby byly obnoveny spásitelné úmysly, doporučovati zbožné konání rekolekcí, které jsou stručným obnovováním duchovních cvičení, to jest několikadenní cvičení každého čtvrt roku. Ten zvyk,

jak děl Náš ctihodný Předchůdce, Pius X., „by měl býti zaveden všude“,⁴¹⁾ hlavně do kongregací a mezi kněze, a přejeme si vroucně, aby jejich dobrodiní se rozšířilo i mezi laiky, to tím spíše, že nemohou-li konati duchovních cvičení, mohou je jimi nahraditi.

Závisí na nich obroda společnosti.

Ctihodní bratři, v rozšíření duchovních cvičení ve všech vrstvách křesťanské společnosti a hlavně v opravdovém jejich konání spatřujeme nejspasnější prostředky obrody nadpřirozeného života, apoštolátu, jejichž ovocem bude mír jednotlivců a celé společnosti.

Bylo to v mlčenlivé tajemné noci, daleko od světského hřmotu, v osamocení, když Slovo věčné, stavší se člověkem, se zjevilo lidstvu a na nebesích se ozýval andělský zpěv: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.⁴²⁾ Tento zpěv křesťanského pokoje, který jest nejvyšším přáním Našeho apoštolského srdce a metou všeho Našeho úsilí a Naší práce — Pokoj Kristův v Říši Kristově — bude zníti mocně v duších křesťanů, kteří odloučení od ubíjejícího hřmotu moderního života se uchýlí do mlčenlivé samoty, aby rozjímali o pravdách víry a tajemství Toho, který přinesl na svět a zanechal nám jako vzácné dědictví dar pokoje: „Pokoj svůj dávám vám!“⁴³⁾

Toto pozdravení pokoje posíláme vám všem, ctihodní bratři, v tento den, v němž jest dokončeno padesáté výročí Našeho kněžství, jakoby pod dohledem a v předvečer toho přesladkého tajemství pokoje, jímž jest narození Našeho Pána Ježíše Krista. A s tím přáním udílíme vám, vašemu kněžstvu a vašemu lidu, to jest celé veliké a nejrozšířenější Rodině katolické, Apoštolské Požehnání.

Dáno v Římě u sv. Petra dne 20. prosince 1929, osmého roku Našeho Pontifikátu.
Pius PP. XI.

1) Acta Apost. Sedis, sv. XXI. (1929), str. 6.

2) Acta Apost. Sedis, sv. XXI. (1929), str. 6.

3) Litt. Encycl. „Quod auctoritate“, 22. pros. 1885: „Acta Leonis XIII.“: sv. II., pp. 175 ss.

4) Exhortatio ad clerum catholicum: „Haerent animo“, 4. srp. 1908 (Acta Sanctae Sedis, sv. XLI., pp. 555—577).

5) Sv. Řehoř M., Pastor., L 3 (adm. 15, Migne P. L., sv. 77; sl. 73).

6) S. Eucher., De laud. eremi. 37 (Migne P. L., sv. 50., sl. 709).

7) Lactant. De falsa relig., II, c. 1 (Migne, P. L., sv. 6., sl. 118).

8) Sv. Basil, De laude solitariae vitae, initio (Opera omnia, Venetiis, 1751, sv. 2, str. 379.)

9) Tamtéž.

10) Sap. IV, 12.

11) Jo. XIV, 6.

12) Rom. XIII, 14.

13) Efes. IV, 13.

14) Galat. II, 20.

15) Koloss. II, 7.

16) Filip. IV, 7.

17) Jo. IV, 35.

18) Marc. VI, 31.

19) Act. Ap. I, 14.

²⁰⁾ Sv. Frant. Sal., *Traité de l'Amour de Dieu*, L 12, k. 8.

²¹⁾ Sv. Hieronym., *Ep.* 148 ad Celant., 24 (Migne, P. L., 22, sl. 1216.)

²²⁾ Sv. Petr Chrysolog., *serm.* 12, (Migne P. L., sv. 52, sl. 186.)

²³⁾ Sv. Lev. Vel., *serm.* 19. (Migne, P. L., sv. 54, sl. 186.)

²⁴⁾ Sv. Alf. M. de Liguori, „*Lettera sull' utilità degli Esercizi in solitudine*“: *Opera ascet.* (Marietti, 1847), sv. 3, str. 616.

²⁵⁾ *Const. Apost.*, „*Summarum Pontificum*“, 25. červ. 1922; *Acta Apost.*, Sed., sv. XIV, (1922), str. 421.

²⁶⁾ *Cod. Iur. Can.*, can. 126.

²⁷⁾ *Cod. Iur. Can.*, can. 9595, pr. 1.

²⁸⁾ *Gen.* II., 9.

²⁹⁾ Sv. Bern., *De consider.*, kn. I., kap. 5, (Migne, P. L., sv. 182, sl. 734.)

³⁰⁾ Cfr. „*Ordine del giorno di Mons. Radini-Tedeschi*“, nel. *Cong. Catol. Ital.*, an 1855.

³¹⁾ *De imit. Chr.*, kn. I., kap. 20., 6.

³²⁾ *Brev. Rom.*, in festo S. Ign. (31. červ.), lect. 4.

³³⁾ *Litt. Apost.*, „*Pastoralis officii*“, 31. červ. 1548.

³⁴⁾ „*S. Carlo egli Esercizi spirituali di S. Ignazio*“ in „*S. Carlo Borromeo nel 3e centenario della Canonizzazione*“, n. 23, Set. 1910, str. 488.

³⁵⁾ *Const. Apost.*, „*Summarum Pontificum*“, 25. červ. 1922; *Acta Apost. Sedis*, vol. XIV (1922), str. 420.

³⁶⁾ *Litt. Apost.*, „*Cum sicut*“, 12. říj. 1647

EXERCICNÍ HLÍDKA.

Exercicní ruch v Čechách. Zájem o exercicie zejména uzavřený (třídenní) roste. Klášter v Želivě (dd. OO. Premonstrátů) a ve Veltrusích (ctih. SS. Božské Lásky) lze nazvat exercicními domy. Laskavostí a péčí nejdůst. p. opata želivského B. Vavrouška, který projevil vzácné porozumění pro exercicie, konala se r. 1929 po vánocích (od 26. do 30. XII.) duch. cvičení pro jinochy. Bylo jich přes 70. Sotvaže skončí jarní polní práce, bude v Želivě zase rušno: od 18. 22. V. budou exercicie pro jinochy, od 22. 26. V. pro dívky, 30. V. nastoupí ženy a o svátcích svatodušních budou se duchovně cvičiti muži.

Ve Veltrusích zahájí se duch. cvičení exerciciemi divěk 30. dubna (do 4. května) první skupina; druhá skupina bude od 16. 20. července a třetí od 30. července do 3. srpna.

V Praze arcib. gymnasium v Bubenči poskytne i letos středškolskému studenstvu své služby k třídenní duchovní obnově.

Ve Volšovech na Šumavě uspořádány péčí p. vikáře Motila ve Velharticích v únoru t. r. dva turny exercicii: jeden pro jinochy, druhý pro dívky; jinochů bylo 20, divěk 27. Počet účastníků se jistě zvětší, poněvadž kněžstvo tamního vikariátu (sušického) zřídilo exercicní fond na podporu chudých exercitantů.

Velké prázdniny budou pravou obrodou pro znavení duše všedností života. Není kláštera (ženského), který by nebyl ochoten umožnit tuto obrodu paním a dívkám, které po ní touží. Abychom alespoň některé jmenovali: Klášter S. Voršily v Praze přijme do svých síní katol. učitelky na třídenní exercicie od 30. VI. — 4. VII. Klášter Voršílek v Kutné Hoře, Anglických Panen ve Svojsicích (u Peček, Sester III. ř. sv. Františka ve Slatiňanech (u Chrudimě) a j. jsou již obvyklé úfuky pro exercitanty.

„Sdružení katolické mládeže“ v Čechách má pěkný úsporný systém, jenž má chudším členům a členkám umožnit exercicie. Mezi členy rozdají se

tak zv. střídaneky, t. j. listky, na které se nalepují známky, které za 1 Kč prodá sekretariát Sdružení katolické mládeže. Jakmile je 50 nebo 60 známek nalepeno, exercicie jsou zajištěny, ačkoli potřebný obnos na cestu a pobyt v klášteře jest nejméně 80 až 100 Kč. Jakmile totiž majitel nebo majitelka střídaneky od koupi dalších známek upustí a nemá v úmyslu jít na exercicie, případnou peníze stržené za známky exercicnímu fondu Sdružení; to při malém obnosu majitelé připustí, kdežto při větším se přičiní, aby si exercicie zajistili a splaceného obnosu sami použili. Pěkný způsob svépomoci pro exercicie.

P. Jos. Rybák S. J.

Stojanov. Exercicie pro členky Mar. družin budou od 28. května večer do 1. června ráno, tedy o den dříve než jak bylo v minulém čísle omylem oznámeno. Od 12. do 16. května exercicie pro paní z měst.

Exercicní kursy v Hlučíně.

V květnu: Dne 4. května duch. cvičení pro školní děti (dívky).

Od 14. do 18. května česká Mar. druž., od 19. do 23. český III. řád (ženy a panny.)

V červnu: Od 6. do 10. tov. dělníci a zaměstnání při zemědělství,

od 10. do 14. český III. řád (muži), 15. června duch. cvičení pro školní děti (hoši) a

od 28. června do 2. července němečtí studenti.

Kněžské exercicie v Hlučíně.

Od 8. do 12. července čeští kněží,

od 21. do 25. července němečtí kněží.

• Od 4. do 8. srpna čeští kněží,

od 9. do 13. srpna němečtí kněží.

Od 21. srpna večer do 30. srpna ráno budou exercicie pro kněze, kteří již jednou osmidenní exercicie konali, s kursem, jak dávat exercicie mládeži. Řídití bude dp. P. Alois Stork, Superior T. J. z Prahy.

DOPISY EXERCITANTŮ.

V Hlasech svatohostýnských a v Apoštolátě sv. Cyrila a Metoděje často čítávám v příloze „Obrození“ úryvky z dopisů těch, kteří ličí své dojmy a učiněná předsevzetí, jež si z exercicii domů přinesli; kteřížto všichni bývají nadšeni pro exercicní hnutí.

Z toho důvodu dovoluji si Vás obtěžovati několika řádky, v nichž alespoň několika slovy chci vyličit, jaké účinky měly exercicie i v mém životě.

Nebudu se zmiňovati o životě duchovním, jelikož to není možno vyličit, to se musí prožít, zmíním se pouze o životě veřejném.

Byl jsem ještě malým hochem asi 9letým a již jsem měl přání státi se knězem, a toto své přání jsem také před svými rodiči projevoval: bylo to mé nejvroucnější přání, jaké jsem kdy měl. Než nebylo mi toho štěstí dopřáno, musil jsem volit povolání

jiné a vzdát se naděje na stáv, po němž jsem tak vroucně toužil. Teď, kdykoliv vidím kněze přistupovat k oltáři, vždy si na to vzpomínám, jak jsem chtěl též tak činiti a nejednou i slza zakalí oko.

Když jsem konal exercicie na posv. Velehradě a poznal tam teprve cenu nesmrtelné duše a svatou povinnost pracovati nejen o spásu vlastní, nýbrž i o spásu jiných, tu opět oživil ve mně tužby mládí neboť jsem poznal, co může činiti pro spásu duší dobrý kněz. Proto jsem si také tenkrát umínil, že se podle možnosti vynasnažím, abych co nejvíce pracoval pro spásu nesmrtelných duší, alespoň jako laik, když nemohu jako kněz. Právě v té době se mi naskytla vhodná příležitost uplatnit se apoštolicky a vykonat něco na poli laického apoštolátu.

V té době se jistí manželé, jež jsem dobře znal, po prvním roce manželství od sebe odloučili a nacházeli se oba, obzvláště však manželka, na šikmé ploše. Umínil jsem si, že se vynasnažím tyto manžely zase smířit a přivést je opět k sobě. Proto jsem konal vše možné a volil jsem různé způsoby, jen abych dosáhl svého cíle. Nesčíslněkrát přemlouval jsem ženu tuť, která se nacházela takřka na pokraji zoufalství a radil vše možné, jen aby se usmířili; ale zdálo se vše marné. Přece však jsem se nevzdával naděje na šťastný výsledek. Na mé domluvy vždy odpovídala ona paní, že je už vše marné, že to už jinak nebude, já však jsem vždy říkal, že se to musí zase k dobrému obrátit, že neustanu o to usilovati. Za tím účelem prosil jsem jistého důst. pána o vzpomínku v modlitbě za ony nešťastné manžely. Prosil jsem sv. Josefa, patrona rodin, o pomoc, sám jsem se při každé mši sv., již jsem byl přítomen, na ten úmysl modlil a sv. přijímání obětoval. Bohudík, vše dobře skončilo. Odioučení manželé se smířili; a teď je tomu tři léta, co žijí společně.

Kéž dobrovitý Bůh dá jim milosti, aby šli tímto životem s pravou manželskou láskou!

Příští rok jsem konal exercicie v Hlučině.

Dp. exercitátor P. Schikora poukazoval hlavně na špatný tisk a na jeho zhoubné účinky. Ukazoval na příkladech, jaké spousty působí špatný tisk, a jak hrozně se tento jed šíří. Na druhé straně nám také ukázal, jak proti takovému špatnému tisku má zase čelit tisk dobrý, jak mnoho dobrého může dobrý tisk vykonati. Ukázal také na příkladech, jak mnohdy jen několik řádků dobré knihy nebo časopisu má blahodárný vliv i na obrácení člověka a záchranu jeho nesmrtelné duše a nabádal k šíření dobré četby. Když pak po kázání v samotě jsem o tom uvažoval, poznal jsem jasně, že ačkoli mi není dopřáno, abych jako kněz pracoval o spásu duší, přece mohu i ve svém povolání mnoho vykonat v tomto směru tím, že budu šířit dobrý tisk. Také jsem si pevně umínil, že budu podle možnosti se starat o šíření dobré četby, a to zvláště tam, kde toho bude nejvíce zapotřebi jako u osob mravně kleslých, neb ohrožených a lehkomyšlných nebo k lehkomyšlnosti náchylných. Proto si teď všímám takových osob, ba je takřka přímo vyhledávám a jsou to ponejvíce dívky, jež jsou mravně ohrožené nebo lehkomyšlné, rozvrácené rodiny a vůbec ti, kteří žijí lehkomyšlně. Napíši si adresu a pak se postarám, aby oné osobě se dostal do rukou nějaký dobrý, vhodný tisk, buďto brožura nebo kniha - podle okolností. Jsem však přesvědčen, že dostane-li se do ruky takové kleslé osobě neb jinochovi na př. spisek „V bouřích mládí“, vydaný na Sv.

Hoslýmě, „Mar'a útočiště“, neb „Sv. Růženec“ vydávané v Hlučině, že to není bez ohlasu a že to přinese ovoce. Aneb dostanou-li manželé spisek „O manželství“, neb „Manželé mezi sebou“, že také to přinese užitek; proto nelituji ani těch peněz, které vynakládám za tím účelem, ba zdá se mi, že čím více obětuji, tím více mi Pán Bůh žehná. Prosím však Boha, aby žehnal mým snahám, abych mohl co nejvíce přispěti k záchraně duší nesmrtelných a k šíření království Božího na zemi. Bože, žehnej našemu přičinění!

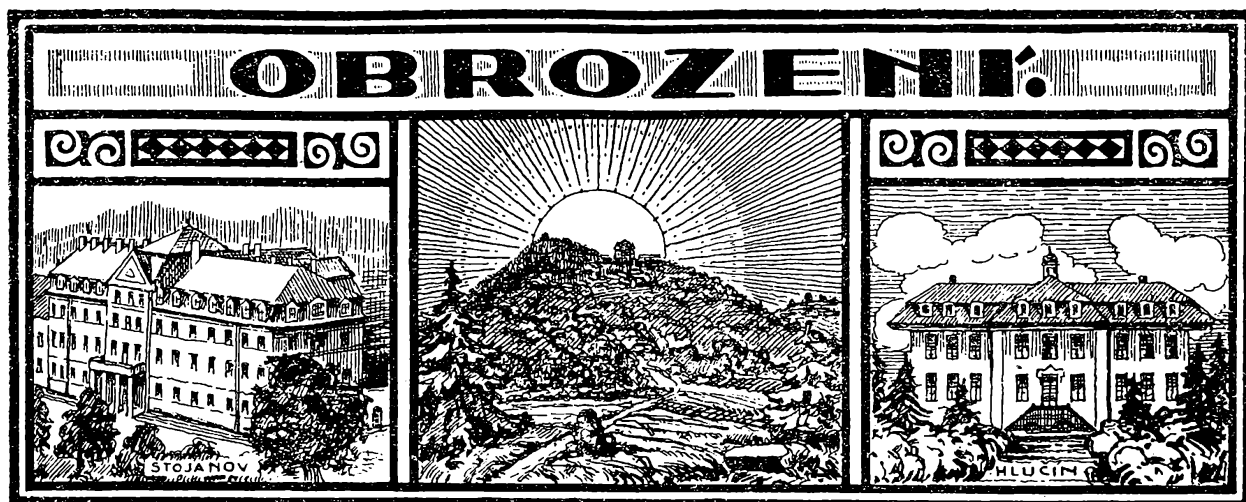
Mé první exercicie.

Když byly ohlášeny exercicie mužů, rozhodl jsem se, že se jich zúčastním. Vydal jsem se na ně na kole. Vyjel jsem v půl 3 a v 5 jsem byl již na Velehradě. První rozjímání bylo o cíli člověka, další o smrti, věčnosti, hříchu a vášních lidských. Jak krásně mluvil dp. exercitátor, nedá se vypovědět. Člověk v těchto rozjímáních zapomněl na celý svět. A když jsme čtvrtého dne s kytičkami na kabátech — odkáz to arcib. dra Stojana — kráčeli k sv. přijímání, nebylo snad krásnější chvíle nad tuto. Kdo nezkusil, neuvěří. Jsou to všim právem duchovní hody. Jak těžko jsme se loučili se Stojanovem! Bylo nás tehdy 74 účastníků téměř ze všech stavů: rolníků, řemeslníků, ba i jeden statkář. Většinou starší mužové, několik nás mladších.

Kdo chceš zakusit duchovních hodů, jdi na exercie! Uvidíš, že nebudeš nikdy litovati. Ty tři dny uteklo rychle; člověk nemá ani kdy v těch krásných rozjímáních na domov si pomyslit. Byly to nejkrásnější chvíle mého života. Účastník z Chylic.

Do vykonaných duchovních cvičení 1. února 1929 bolestně jsme se loučili se Stojanovem. Při tom nás vldp. rektor Kubiček mezi jiným prosil, abychom byly vždy dobrými apoštolkami a pomáhaly rozšiřovati modlitbou a dobrým příkladem exerciční hnutí. Naše předsevzetí bylo pevné. Že nám Božské Srdce Ježíšovo žehnalo, ukázalo se lefos ve dnech 3.—7. února. Sešlo se nás opět na duch. cvičení 273 žen oproti 117 roku minulého. Připravily jsme ctihodným sestřičkám mnoho starostí a práce. Ale ty obětavé duše se všemožně staraly o naše pohodlí a nedaly na sobě znáti nižádné únavy. Tiše chvátaly po chodbách, aby bylo všude dobře vytopeno. V jídelně nejvýzornější pořádek a obsluha. V kapli se krásně naslouchalo svatým pravdám Božím.

Vám veledůstojný pane exercitátore, poněvadž nebylo možno na místě osobně poděkovat, jménem všech spolusester vzdávám srdečně „Zaplať Pán Bůh!“ Slibujeme Vám, že budeme Božské Srdce Ježíšovo prosit, aby žehnalo Vaším krokům a aby Vaše slova padala na dobrou půdu. Matička Boží nechť Vám vyprosí u milého Ježíše sv. trpělivosti, rovněž sv. Terezička od Ježíška nechť Vám sype růže milosti, které tolik potřebujete! Též ctihodné sestře představené a ostatním sestřičkám voláme „Zaplať Pán Bůh!“ Vy milé spolusestry, apoštolujte každá ve svém okolí jak skutkem tak dobrým tiskem, aby se co nejvíce rozšiřoval exerciční ruch. Prosíme Božské Srdce Ježíšovo, abychom se zase příštího roku ve Stojanově shledaly a opět nové a nové účastnice s sebou přivedly! K tomu nám dopomáhej Matička Boží a svatá Terezička od Ježíška! Sřítežská Marie z Kelče.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

VÝZNAM EXERCICIÍ!

NÁŠ NÁROD je v nebezpečí. Milionový odpad od víry, tisícové rozluky manželství, otrava syfilidou a alkoholem — to jsou příznaky smrtelné choroby. Ale i mezi námi katolíky - kolik vlažnosti, kolik polovičatosti ve veřejném životě! . . . Co tedy činit? . . . Máme položit ruce v klín a naříkat, jak to za starých časů bylo lepší? To by nepomohlo. Svět se polepší jenom tehdy, když lidé se polepší vnitřně. Je to možné?

„Mějte důvěru! Já jsem přemohl svět!“ — Tato slova Spasitelova platí ještě dnes. Ovšem, mimořádné nebezpečí vyžaduje mimořádných prostředků! Katolická církev je má. To dokazuje malé Holandsko se svými dvěma miliony katolíků . . . Odkud berou sílu?

V Holandsku již desetiletí stojí jako hrady říše Kristovy mnoho exercičních domů. V nich se scházejí z každé obce každoročně zvláště muži a jinoši. Tito působí jako apoštolé ve svých farnostech. Holanští tito exercitanti dokázali, že exercicie mohou zachovat celé provincie ba i celé říše.

I nás zachrání jen silné hnutí exerciční. Misie jsou dobré ale nenahradí exercicii. Při misiích zůstane člověk při svém zaměstnání a starostech, a často ani nemůže všechna kázání vyslechnouti. Poutě jsou dobré. Ale jak rychle to nadšení tam nabyté mizí! Kolik roztržitostí znemožňuje sebranost duše!

Exercicie však nás vyvedou ze všedních starostí do tichého exercičního domu s

tichou kapličkou. Mlčení nás uklidní a soustředí. Rozjímání zkyprí půdu našeho srdce, roznítí mysl k velikým předsevzetím, k opuštění dosavadního hříšného života. Jen tak lze pozvednouti pokleslého ducha, očistiti svědomí. Jen tak lze hluboko vštípit si základy víry a mravnosti, jen tak lze uniknouti smrti a zkáze, obroditi sebe a celý národ k novému životu.

Co soudí nekatolíci o exerciciích?

Filosof Leibnitz, protestant, dělal sám každý rok několik dnů exercicie. Historik čili dějepisec, profesor Karel Holl píše: „Co přitáhlo lidi tak neodolatelně k exerciciím? Byla to zkušenost, že tato cvičení vzbudila v nich síly, jichž před tím neměli.“

Protestantský farář Jan Albani vydal v roce 1914 exercicie pro protestanty podle sv. Ignáce. Později se navrátí k církvi katolické. — Protestant Pierre Lafitte píše: „Exercicie jsou dle mého názoru mistrné dílo moudrosti a mravnosti; zasluhují, aby byly vážně studovány.“

Protestant Weinhadl Ferdinand napsal: „Exercicie jsou nejenom brevírem katolicismu, nýbrž také školou vůle a soustředěnosti . . .“

Z dopisů exercitantů.

Nejlépe mohou souditi o exerciciích ti, kteří je prodělali. Máme spoustu takových dopisů. Podáváme z nich některé:

Zámečník G. G. „K uzdravení a posílení duše jest nejlepší lék zúčastnění se exercicií. Jest to lék pro život a pro duši. Deset poutí nemá pro duši takový

význam, jako toto třídní mlčení, to poslouchání přednášek čtyřikrát denně, ta příprava na generální sv. zpověď, ty procházky v překrásné zahradě, to společné jídlo v sále spojené s duchovním čtením, potom ten pravidelný a přísný denní pořádek. A vrchol duševní žádosti jest dobrá generální zpověď spojená se sv. přijímáním, se závěrečným kázáním a Te Deum. Žádné oko nezůstane bez slz. Všichni účastníci jsou nadšeni, jenom jedinou bolest máme, že musíme pryč. Brzy přijdeme zas? To bylo předsevzetí každého.

Student akademik: „Smím Vám prozraditi, jak nevýslovně jsem byl zkažený? Zdálo se, že již nemám mravní síly vykopat se z této bažiny. Život se mi zosklivil, již jsem si koupil revolver, abych odhodil tento bezcenný život. Tu mně moje matka upozornila na exercicie. Bylo mi jí líto a proto jsem šel.

Víte, jak se mi tam dařilo? S počátku jsem se bránil, myslil jsem: pro tebe již není pomoci. Ale věčné pravdy vzbudily ve mně vzpomínku na šťastné mládí; slova o marnotratném synu, příklad vítězného Augustina a jeho dobré matky mne pohnul až k slzám. Byly to slzy lítosti. Generální zpověď mi vrátila víru v Boha a v sebe. Exercicie mě zachovaly pro tento život a jak doufám - i pro věčnost. Důstojnosti, nemohu Vám děkovat slovy, ale doufám, že Vám budou odměnou slzy radosti mé matky.“

Jinoch: „Kdyby všichni mladí lidé věděli, jak šťastni jsme po exerciciích, jistě Váš dům by se nevyprázdnil celý rok.“

„Jiný: „Exercicie ze mne udělaly člověka. Teď aspoň vím, proč a k čemu jsem na světě. Byl jsem těžce poraněn na duši, pravé vnitřní radosti jsem neznal. Tady ve Vašem „sanatoriu“ jsem našel uzdravení duše, tady jsem našel radost pokoj a potěšení. Mnoho jsem zažil ve svém životě, ale něco tak krásného a velkolepého, jako exercicie, ještě nikdy.“

Zvláště významný je dopis nemocné:

„Moje nervy mne přivedly až k šílenství. Šla jsem k primáři ústavu pro choromyslné v O. Ten se upřímně přiznal: „Zde jsem s naší vědou u konce“. V zoufalém stavu jsem přišla na exercicie. Boje byly veliké, ale našla jsem klid a síly ovládat své nervy. Dnes moje nervy sice ještě jsou slabé a dělají mi potíže; ale naučila jsem se právě z toho získati síly duševní a příležitosti k apoštolským obětím.“

Tolik o významu exercicií. Latinské přísloví praví: „Experto crede Ruperto“ čili česky: Věř zkušenému - anebo zkusi všimu! Mohl bych užiti slov Pisma sv.: „Pojďte a zkuste, jak sladký jest Pán!“ A naše krásná píseň k nejsladšímu jménu Ježíš praví: „Kdo zkusil, věří nejspíše, co jest mít v lásce Ježíše.“ Na každém exercičním domě by měl být daleko viditelný nápis: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, já vás občerstvím. Jho mé je sladké a břímě mé lehké. Kdo chce za mnou přijíti, zapři se, vezmi kříž svůj a následuj mne. A naleznete pokoj duši svých!“ P. T.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

VZPOMÍNKY NA EXERCICIE ŽELEZNIČÁŘŮ Z ROKU 1926.

„Dobře jsme se měli — rádi nás viděli — podruhé zas přijdem!“ tak se loučival nebožtík arcibiskup Dr. Stojan téměř se všemi účastníky Velehradských sjezdů a zvláště exercicií. Zdálo se mu asi, že tato prostičká, ale upřímná slova národní písně nejlépe vyjadřují pocity loučících se ctitelů Velehradu. A měl pravdu ten nezapomenutelný tatíček Stojan. Každý, kdo tehdy zakusil pohostinství zbožné a pečlivé Marty, sl. Hřivové, musel si říci: „Dobře jsme se měli.“ A kdo si všiml usměvavě tváře dobráckého Dra. Stojana, jak zářil při pohledu na množství af studentů, či bohoslovců neb kněží musel uznati, že „rádi nás viděli.“

A konec všeho a účinek: rozhodnutí pro příští rok „podruhé zas přijdem!“ — — —

Tatíček Stojan dřímá tichý sen v Královské kapli, ale přesto se mu zdá, jakoby z toho sarkofágu

zaznívala tatáž slova jako vroucí přání ke všem exercitantům, kteří se s ním chodí loučit. Vždyť za tím účelem zbudoval „Stojanov“, aby z tisícerých úst znělo ustavičně: „Podruhé zas přijdem!“

Loučení s Velehradem! Loučení se Stojanovem! Loučení s nebožtíkem arcipastýřem v Královské kapli! To bych ti přál, milý čtenáři, zakusit po dobře vykonaných exerciciích ve Stojanově. Byl jsem svědkem několikerého loučení studentů, jinochů, kněží, bohoslovců — ale nikdy jsem nebyl tak dojat jako při loučení železničářů — exercitantů. U nich se opravdu osvědčilo, že čím lépe se konají exercicie, tím dojemněji a s těžším srdcem se koná loučení s misty, která byla svědky duchovního obrodu a vzkříšení.

„Dítky na odchod se strojme, loučení nám nastává, v žalozpěvu hlasy spojme, s v a t á d o b a

skonává. — Libáme tvé svaté prahy, s Bohem Velehrade drahý! Libáme tvé svaté prahy, s Bohem Stojanove náš!" těmito slovy bych asi nejlépe vyjádřil pocity loučících se železničářů. A ještě jednou se táži: Proč? Protože je pravdivé přísloví: „Jaký život — taková smrt“ — tak obdobně můžeme říci: „Jaké exercicie — takové loučení!“

Již začátek exercicií byl mnohosižný. Ač začínají vždy večer, přijel starostlivý vůdce katolických železničářů a velký pracovník pro hnutí exerciční pan vrchní inspektor čsl. st. drah p. Pavelka z Olomouce již ráno na Velehrad. Přijel, aby jako starostlivá matka všechno připravil k srdečnému přivítání drahých kolegů. Po poledni se začali sjíždět ve větších a menších skupinách. Radostná byla podívaná, jak se upřímně a nenuceně vítali. Horlivý pan inspektor jistě jásal v srdci při pohledu na takový počet exercitantů — železničářů. Vždy jeho dávné přání se po třetí uskutečnilo a to vždy s dvojnásobným výsledkem. První rok jich bylo asi 14. druhý rok již 40 a letos 80.

Pověst velmi dobrá zůstala po nich za předešlý rok ve Stojanově a proto celý personál v čele s obělavou sl. Hřivovou se těšil na železničáře. Bylo slyšet posudky: „Ti jsou zbožní! Jak vážně konali exercicie vlouň! Ó kdyby tak všichni exercitanti zachovávali mlčení, jako železničáři! — Ti budou zpívat, to si poslechneme!“ Byl jsem opravdu zvědav, jak se vše vyplní. A neklamal jsem se.

Večer po 7. hodině, když přijela poslední skupina, shromáždili se všichni u Cyrilky a za zvukného zpěvu: „Ejhe, svatý Velehrad už září“ se ubírali ve dvojestupech do svatyně velehradské. Po vzývání Duchu sv. a svátostným požehnání odešli za zpěvu téže písně do kaple ve Stojanově, kdež s veškerou pozorností vyslechli úvodní přednášku vdp. P. Metoděje Řiháka, T. J. Po večeri v krásné jídelně ve Stojanově dali si navzájem čestné slovo, že mlčení po celou dobu exercicií svědomitě zachovají. A opravdu sám jsem svědkem, že slovu dostáli. Byl jsem povzbuzen vážností, s níž vše konali, co se od nich žádalo. Přál bych vám, milí čtenáři, abyste je viděli, jak napjatě sledovali každé slovo vdp. exercitátora a pak zejména jak často a rádi dleli na modlitbách v útulné kapli.

Vždy jsem po ty dny děkoval Spasiteli, že národu našemu dává takové apoštoly mezi inteligenci. — Ale co bylo všem nápadné, byla svěžest, s ja-

kou zpívali tyto vzdělání a vážní páni náboženské písně. Bylo vidět, že pocítím radosti duševní, kterou byli naplněni v exerciciích snažili se dáti výraz nadšeným a procítěným zpěvem. Jsem přesvědčen, že všichni zakusili sami na sobě pravdivost tvrzení: „Kdo dobře zpívá, dvakrát se modlí.“

Poslední den odpoledne uspořádali průvod do Cyrilky, kde obnovili křestní slib a uctili políbením ostatky sv. Cyrila, apoštola Slovanů. Pak se ubíral průvod do Královské kaple, kdež se velmi dojemně a případně rozloučil jménem všech pan inspektor Pavelka. Z jeho slov sálala neobyčejná vděčnost a láska k zvěčnělému příteli železničářů Dru. Stojanovi. Slova jeho vyzněla ve slib slavnostní: „Podruhé zas přijdem a zatím vzpomínat budem.“ . . .

K večeru téhož dne přijely četné dámy — chotě exercitantů, některé i s dětmi a i ony téhož dne vykonaly sv. zpověď. Večer po 8. hodině za tmy uspořádán světelný průvod k soše Božského Srdce Páně, u níž se všichni zasvětili Srdci Ježíšovu. „Srdci Tvému, Ježíši, Ty náš Králi nejvyšší, po Tvé vůli přesvaté zasvětíme srdce své!“ — tak mohutně zněl slib těchto neohrožených mužů nádvořím velehradským.

Vyvrcholením a zakončením těchto exercicií bylo společné sv. přijímání příštího dne. Na tváři všech účastníků bylo vidět dojetí a zračící se mír a klid duše, jež Spasitel slibil slovy: „Pokoj svůj dávám vám, ne jako svět dává, já vám dávám!“ Po mši sv. byla poslední společná snídaně spojená s tím, co pravému exercitantu je nejtrpčím — loučení, loučení se Stojanovem.

V tu chvíli jakoby se téměř vylily proudy dojmů, které třídenním mlčením se tajily v duši. Tak mi připadaly všechny ty děkovné proslovy vdp. exercitátorovi, vůdci, p. inspektorovi, sl. Hřivové a všem, kteří se nějak přičinili o příjemnější těch ideálních tří dnů. Viděl jsem, že se jim nechtělo ani odejít, stále a stále se vraceli, ještě navštívili milou kapli a tam si zazpívali tu případnou píseň: „S Bohem, má radosti, Velebná Svátosti . . .“ a se slzami v očích další slova: „Vracím se v ten zlý svět, do strastí zlob a hřd a vždy si rozjímám, že jdu již naposled . . .“ — Ještě naposled si zašli rozloučit se se svými pokojičky a konečně znovu k tomu, jenž vlastně to vše jim umožnil — ke hrobce pana arcibiskupa, aby mu poděkovali a oznámili: „Dobře jsm. se měli, rádi nás viděli a slibili fatičkovi: „Podruhé přijdem zas!“

Duchovní cvičení ve Stojanově na Velehradě o prázdninách 1930. Červenec:

1. Od 8. večer do 12. ráno pro akademiky (poplatek 50 Kč) a pro ostatní inteligenci (poplatek 60 Kč.)
2. Od 14. večer do 18. ráno pro studující dívky (40 Kč, akademičky a nestudentky 50 Kč).
3. Od 21. večer do 25. ráno studenti 7. a 8. třídy (40 Kč).
4. Od 28. večer do 1. srpna ráno studenti nižších tříd v budově klášterní (30 Kč)
5. Zároveň s nimi kněží ve Stojanově (80 Kč).
1. turnus.

Které rozjímání se vám nejvíce líbilo?

IV.

Při exerciciích pro jinochy odpověděl kdosi na tuto otázku takto:

„Dva okamžiky pozůstávaly v mé duši dojem nerasatelný: když prvního dne po skončených úvahách o cíli člověka a spáse duše začalo rozjímání o hříchu, a když druhého dne večer po rozjímání o posledních věcech člověka začalo rozjímání o božském Srdci Páně (o Kristu Králi).

První den mi plynul tak klidně, jako když loďka se houpá na vlnách a já si skutečně připadal, jako bych spolu s apoštoly se plavil po tiché hladině Genezaretského jezera — tehdy, když Pán jsa unaven usnul a spal na zádi lodi. Ale večer! Jako tam náraz vichru zčeřil klidnou hladinu a způsobil onu strašnou noční bouři, tak i zde. „Začíná nejvážnější část exercicií, rub a stín dosavadních úvah. Budeme teď provázet člověka na cestě zkázy, člověka, který nedbá našich dosavadních exercičních pravd,

odvrací se od Boha a od cíle pro který je stvořen. odpírá Bohu poslušnost a podrobenost, kterou je mu povinen . . . kam to přivede? To nám ukážou další rozjímání.“

A hned první — hřích andělů. Sotva by kdo tušil, kolik důsledků se dá vyvodit z této na pohled jednoduché pravdy sv. víry; anděl hřešil a tím se připravil o nebe. Celou hodinu trvalo rozjímání, a my ani nedýchali — všiml jsem si dobře, jak všichni napjatě sledují a dávají pozor. Jedna myšlenka plynula z druhé, stále nové a nové důsledky, nové vývody — a na konec otázka: „Co je tedy hřích, když má takové následky?“ Žádné kázání a žádné exerciční rozjímání mne tak nerozechvělo.

Když pak na konec přišla otázka: „Zahleď se teď na sebe, na své hříchy a uvažuj . . . co soudíš sám o sobě? cos zasloužil za své hříchy ty?“ — pravím: při té otázce jsme byli šach — mat (jsem horoucí milovník šachů). Co odpovědět? Nic, leda slova žalmu, který potom vůdce zanořil: „Smiluj se nade mnou, ó Bože, podle nekonečného milosrdenství svého.“

Po rozjímání byla zhašena všechna světla v kapli až na jednu slabou lampu — v tom přitnutí jsme pak na kolenou uvažovali a obraceli rozjímané pravdy na sebe. Byla to nálada vpravdě velkopáteční — jako večer po temných hodinkách ve sv. týdnu — a mně bylo, jako by můj věčný Soudce stál neviditelně před námi, a jen důvěra v jeho svatý kříž nás držela.

Dívky z měst i venkova, od 30. dubna do 4. května, 70 účastnic; největší počet vykazuje Dolní Dobrouč v Čechách, Praha, Loštice. „Měsíc Královny májové jsme začaly tentokráte exerciciemi ve Štojanově. Některé z nás na to obětovaly dovolenou, kterou by jinak nedostaly. Já jsem tu již po čtvrté, a vždycky nabýru síly, abych obstála v těžkých okolnostech, do kterých mne Boží prozřetelnost postavila . . .“

Jak máme konati exercicie?

Slovo „exercicie“ překládáme do češtiny jménem „duchovní cvičení“. Máme se tedy při exerciciích cvičit, namáhat. Nestačí vyslechnouti několik přednášek exercitátora. Nikoliv, hlavní úloha spočívá v tom, že o tom přemýšlíme, na sebe obracíme a snažíme se z obsahu přednášek čerpati užitek pro svou duši. Dni exercicií jsou dny práce - ne práce a námahy tělesné, nýbrž náš duch se má vážně účastniti, pracovati.

Jako voják se připravuje výcvikem („exercírou“) do boje proti nepříteli, tak se má exercitant vyškoliti k boji proti svým nezřízeným náklonostem, proti těmto největším nepřítelům duše.

A jako voják se učí při výcviku ochotně a věrně uposlechnouti příkazu vojévůdce, důstojníka, tak se má exercitant učiti v exerciciích poslouchati a rád i věrně následovati svého Božského Vůdce, Pána a Spasitele Ježíše Krista a ve všem se podrobiti Jeho nejsvětější vůli; pod tímto vedením chce dosíci vítězství - věčné spásy.

Kdo tedy koná exercicie, má pracovati na spáse své duše hojnou modlitbou a především vážným přemýšlením o tom, co bylo řečeno v přednáškách; při tom může slyšené pravdy obracet na svůj minulý a budoucí život, má se vážně zpytovat, jak to dosud zachovával a pak učiniti určitá i jasná předsevzetí pro budoucnost. Toto všechno je zcela nutné pro dobré exercicie.

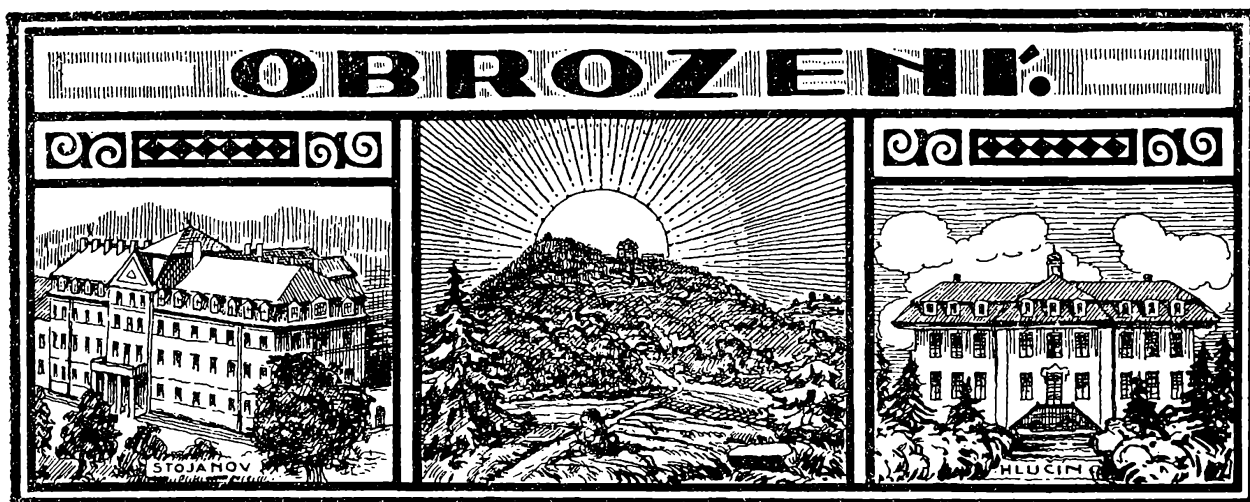
Toto vážné přemýšlení a spolupráce prospívá duši; člověk při tom poznává mnoho, nač dosud vůbec nepomyslel. Ano, takto získané poznání je cennější a prospěšnější než nejkrásnější slovo přednášky.

Abychom to ještě jasněji vyjádřili, záleží ona vlastní spolupráce při exerciciích v účasti rozumu, citu a vůle. Rozum se snaží poznati, co je ve věčných pravdách prospěšného pro duši a obrací toto poznání na vlastní život jak minulý, tak přítomný i budoucí. Cit se odvrací srdečnou lítostí od zlého a kloní se ve vroucí lásce k Bohu. Vůle činí mocná a praktická předsevzetí pro budoucí obnovu životní. Pak se mají účastníci a cvičiti rozličné schopnosti duševní při exerciciích.

Velmi důležité je smýšlení, s jakým jdeme na exercicie. Chceme-li je dobře vykonat budme hned od začátku velkomyslní a obětaví.

Exerciční dům je takřka posvátná půda. Proto sezuju zaprášenou obuv svých starostí pozemských a vejdeme s radostnou uctivostí. Bůh nás očekává. Velké milosti nám chystá. Pryč s úzkostí! Tichá, očekávání plná radost nechť plní naši duši. Pán Bůh bude v těchto dnech samoty mluvit k nám hlasitěji než dosud, poví nám, čeho si od nás žádá a přeje. A dobrý exercitant otevře dokořán své ucho i své srdce: „Pane, mluv, Tvůj služebník slyší. Žádej ode mne, co chceš; nechci nic jiného a nehledám nic než Tvou nejsvětější vůli“.

S takovým smýšlením vejdeme do Štojanova a máme zaručeny velké milosti.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

JAK JINDE AGITUJÍ PRO EXERCICIE.

1. Na kostelních dveřích v celé diecési vyvěšen je exerciční kalendář (plakát), t. j. oznámení doby, kdy v tom a onom domě exercičním jsou exercicie.

2. Tento kalendář se rozešle s přípisem všem katolickým spolkům diecése. Všechny farní úřady jsou požádány, aby své farníky s kazatelnou i soukromě upozorňovaly na exercicie a povzbuzovaly k jejich návštěvě.

3. V každém exercičním domě jsou přihlašovací lístky. Každý, kdo na exercicie přijde, vyplní takový lístek podle udaných rubrik: Jméno, povolání, přesná adresa, farnost, věk, ke kterému katol. spolku náleží, zda již exercicie konal, přibude-li drahou nebo autobusem a kdy? Podpis.

Užitek z těchto údajů je dvojitý:

- a) Exercitátor má znamenitou orientaci;
- b) exerciční sekretariát má zásobu adres pro další agitaci. Každý rok dostanou exercitanti dopis o exercičním ruchu a jsou zváni, aby se zase zúčastnili exercicií, anebo aby alespoň získali pro ně jiné. Tento exerciční dopis je natištěn a rozesílá se spolu s kalendářem jako tiskopis.

Dopis zní:

Všem milým účastníkům exercicií!

Již jednou měl jste štěstí konati v N. duch. cvičení. Nebylo o Vás postaráno tak, že jste byl velmi spokojen? Obtíže, uvolnit se na tři celé dny, byly snad pro Vás dosti velké, ale jistě jste nelitoval, že jste tuto oběť přinesl.

Vzpomínáte ještě krásných dnů, vnitřního a vnějšího pokoje a klidu. „Kéž by

tomu tak bylo vždy! - Škoda, že jsou tyto dny opět u konce. - To byly nejkrásnější dny mého života. - Štěstí exercicií nelze líčiti. - To třeba zakusiti.“ Tak a podobně psali a smýšleli všichni exercitanti v letech minulých. Proto chápete, proč se toto hnutí tak rychle šíří.

Nechcete zase jednou okusiti tohoto štěstí? Nechcete dopřati zase celé tři dny své duši? Tehdy jste si to pevně umínil. Dnes Vás k tomu zve zas milost Boží. Zveme Vás co nejzdvořileji a nejpráteleštěji, abyste přišel letos opět se usebrat a zajistit si pokoj a štěstí. Vykonejte si i letos duch. cvičení! Nemůžete-li sám, řekněte svým známým, přátelům, rodičům, bratrům, sestrám, aby přišli na exercicie. Sám jste si to předsevzal a též přislíbil, že budete pro exercicie agitovat. Teď na dešla doba, abyste své předsevzetí vyplnil. Jen osobní agitací lze bohužel ještě tak mnohé pochybnosti a námitky proti exerciciím rozptýliti. Buďte apoštolem exercicií! Tím způsobíte nekonečně mnoho štěstí a požehnání, tím zajistíte sobě upřímný dík všech, které získáte, i neocenitelné požehnání Boží.

K agitaci použijte údajů o počtu návštěvníků dosavadních exercicií! R. 1927-8 na podzim a v zimě bylo 215 mužů, 543 jinochů, 981 žen a 970 dívek. Dohromady tedy 2588 katolíků diecése, roku 1928-9 byl počet exercitantů již 3498. Když tito mohli na exercicie, proč byste nemohl také Vy?

Exerciční dílo naše i dům těší se na Vaši návštěvu co nejupřímněji a nejradostněji.

Na přiloženém kalendáři jsou poznamenány letošní kursy, i zveme Vás přátelsky, abyste jeden z nich navštívil anebo alespoň naň upozornil své známé.

S přátelským exercičním pozdravem

Exerciční sekretariát diecése N. N.

Jak jsme z četných dopisů na dílo exerciční seznali, mnozí účastníci dřívějších exercičií cítili se tímto vřelým pozváním tak poctěni, že všechno vynaložili, aby buď sami přišli na exercicie aneb aby alespoň poslali na ně své přátele a známé. Tento způsob agitace zdá se býti nejpůsobivější.

II. Oč se jinde ještě starají?

1. Výlohy při návštěvě exercičií!

Někde jsou hospodářské poměry tak bídny, že mnozí hodní katolíci při nejlepší vůli nemohou sehnati obnos na cestu a zaopatření v domě exercičním. Tomu se hledí odpomoci zejména ve spolcích mládeže tím, že se asi polovina výloh hradí nejchudším členům ze spolkové pokladny. Tento způsob slouží znamenitě pro návštěvu exercičií i pro agitaci.

2. Z různých stran se žádá rozdělití účastnice exercičií, na př. konati zvláštní kurs pro starší slečny (přes čtyřicet let), poněvadž se nehodí ani mezi ženy ani mezi dívky. Dále též rozdělití jak jinochy tak dívky, a sice zvláštní kurs pro 14-17leté a zvláštní pro mladíky přes 17 let. To z té příčiny, poněvadž některá témata nelze tak probírat, jako jsou-li účastníci stejného věku. Ovšem toto provéstí bude záhodno, až myšlenka exerciční ještě více pronikne mezi lid.

3. Četba.

V mnohých exercičních domech má každý exercitanti po ruce tyto knihy: Nový Zákon, Následování Krista, Bohumila. Kromě toho lze exercitanti nahlédnouti i do celé řady jiných knih a též si vybrané koupiti na konci exercičií. Zkušenost svědčí, že si exercitanti velmi rádi kupují knihy, které poznali při exercičích. Tím se šíří dobré knihy mezi lidem a myšlenky exerciční mají v nich svou oporu.

4. Zřízení exercičního sekretariátu a ustanovení jednoho kněze při každém děkanátu za propagátora exercičií osvědčilo se velmi výhodně pro hnutí exerciční.

EXERCICHNÍ HLÍDKA.

Které rozjímání se vám nejvíce líbilo? Mistrovským dilem exerciční knížky sv. Ignáce jest rozjímání o hříchu andělů (trinum peccatum) a o hříších osobních. Tato chvíle je kritickým okamžikem duchovních cvičení. Až dotud bývají účastníci často pasivní, jen vyslechnou promluvy a jdou, a pak buď čtou nebo mívají dlouhou chvíli. Od těchto dvou rozjímání začíná opravdová spolupráce: rozjímají, zpytují svědomí, modlí se. Kým ani tyto úvahy nehnou, kdo je chladně vyslechnou a jde přes ně lhostejně dál (po hanácku řečeno „nerozkývá se ani těd“), pro toho exercicie vyzněly na prázdno.

Provede-li exercitátor dobře tyto meditace (jejichž doplňkem je rozjímání o věčných trestech), pak se exercicie neminou účinkem. Často lze slyšet chválu, jak prý to bylo pěkné, a dobří exercitanti nevědí, že všechna chvála vlastně padá na sv. Ignáce, jehož exerciční knížka je pro exercitátora normou a vodítkem.

Rozjímání o hříších osobních charakterisoval účastník mužských exercičií takto (mluvil s technickým vůdcem exercičií): „V tomto rozjímání nám postavil před oči zrcadlo, ve kterém se každý viděl tak, jak jest, celičký, od hlavy až k patě. Vyfotografoval nás každého tak důkladně a jasně, že jsem si řekl: „Ten ti vidí až na dno duše.“ Chvilkami jsem měl pocit, jakoby na mě vivisekci prováděl a to takovou, že mě mráz přebíhal. Věřte mi, že jsem měl oči sklopené a netroufal si je zvednout, protože mi bylo, jakoby při každém slově se na mě díval. Mé nitro, má minulost — inu, všecičko mi pověděl a na nic nezapomněl. Teprve když na konci za-

čal: „Zahleďme se k Svatému kříži . . .“, dýchalo se mi volněji. Na vojně při raportu mi nebývalo tak úzko.“

Otiskujeme do slova — snad to nebylo tak zlé, ale tolik je jisto: poznání sebe sama je jeden z hlavních cílů exercičií, a čím lépe se kdo pozná, tím větší užitek si z duchovních cvičení odnáší.

Z Hlučína. Duchovní cvičení orelských jinochů v hlučinském exercičním domě ve dnech 22.—26. března 1930. Příchod Vesny v přírodě — počátek jara v duši. Tato věta není jen prázdným poetickým přirovnáním. Zeptejte se kteréhokoli z těch 17 bratří Orlů a každý z nich Vám prohlásí, že slova jejich exercitátora a zasloužilého pracovníka v orel. eucharistickém hnutí br. P. F. K. Nesrovnala T. J. byla klíčicím semenem, jež padlo na půdu dobrou. Dobrovolně čestným slovem se přihlásili všichni exercitanti slavnostně do eucharistické akce, chtějice častým sv. přijímáním býti apoštoly pravého orelství ve svých Jednotách. Často se nazývají exercicie vysokou školou životní; my bychom o letošních našich exercičích právem mohli říci: Velikonoce, svátky vzkříšení našich duší. Měli bychom si hlučinských exercičií co nejvíce vážiti a účinněji na ně upozorňovati, neboť jimi je nejlépe rozřeseno, jakým způsobem se „vše obnoví v Kristu.“

V prázdniny budou v exercičním domě v Hlučíně tyto exerciční kursy:

v červenci: od 2. do 6. pro ženy z Frýdku a z okolí, od 8. do 12. pro české kněze, od 15. do 19. pro německé ženy a panen z Karvinné, od 21. do 25. pro německé kněze, od 26. do

30 pro české studenty, od 30. července do 3. srpna pro německé panny.

V srpnu: od 4. do 8. pro české kněze, od 9. do 13. pro německé kněze, od 14. do 18. pro české panny (liturgický kurs, řídí jej dp. P. Schikora). Od 21. srpna večer do 30. srpna ráno budou exercicie pro kněze, kteří již osmidenní exercicie konali, s kursem jak dávat exercicie mládeži. Řídit je bude dp. P. Alois Stork, superior T. J. z Prahy.

Kurs pro ženy z Frýdku, který byl ohlášen v exercičním kalendáři od 3. do 7. července, bude již od 2. do 6. července.

Dne 6. července bude česká duchovní obnova a 20. července německá pro muže i pro ženy.

Kněžská okřídlová v prázdninách Letos konají se dva kursy: Jeden na počátku prázdnin, ihned po Říšském pracovním sjezdu Mariánských družin, od 7. července večer do 16. července ráno v novém Arcibiskupském semináři kněžském v Praze-Dejvicích. Pořádá jej Unio apostolica cleri a je určen pro kněze, kteří dosud nikdy neprobrali soustavně exerciční knížku sv. Ignáce, onu knížku, kterou nedávno sv. Otec Pius XI. ve své encyklice o exerciciích tak velebil. Při tomto kursu bude v odpoledních hodinách každodenně konference o soustavném vedení duší, jak individuálním, tak kolektivním. Každý duchovní správce a kněz-katecheta, kterému opravdu záleží na obnově farností, ve které působí a chce vychováti kolem sebe spolehlivou laickou pomoc v duchovní správě podle zásad Katolické akce, měl by vychoditi takový kurs, jinak bude většinou tápat.

Druhý kurs bude pořádán v útulném exercičním domě hlučínském, ku konci prázdnin, od 21. srpna večer do 30. srpna ráno. Tento kurs je výhradně pro kněze, kteří v posledních letech již konali osmidenní exercicie a probrali soustavně knížku sv. Ignáce. Nelpíme na liteře, máme již plnou orientaci a chceme dále! Kněží, kteří osmidenních exercicií dle knížky sv. Ignáce ještě neprobrali, ať se hlásí na dejvický kurs. Je však v Čechách, na Moravě i na Slovensku již asi 100 kněží, kteří splnili tyto podmínky. — S tímto kursem spojíme každodenně odpoledne konferenci, jak soustavně a účelně dávat třidenní exercicie různým světským stavům zvláště mládeži. Exerciční hnutí se u nás již pořádně probouzí, nemáme však dostatek exercitátorů, kteří by to chytli za pravý konec, z čehož hrozí nebezpečí, že se nám celé hnutí zvrhne, nedobudeme-li soustavně postupovat. Důkladná znalost knížky sv. Ignáce se předpokládá.

Přihlášky na první kurs přijímá Ředitelství arcibiskupského semináře kněžského, Praha-Dejvice. Přihlášky na druhý kurs Správa exercičního domu Hlučín, Slezsko.

Stojanov. Paní z měst (12.—16. května 52 účastnice) měly příležitost vidět svěcení oltáře. Večer 14. května byl dosavadní přenosný oltář z kaple Stojanova odstraněn a nejd. pan biskup Stavel recitoval za asistence kněží a kleriků T. J. jitřní hodinky ke cti sv. mučedníků Theodora a Liberata, jejichž ostatky byly vystaveny k účtě po celou noc a určeny k tomu, aby byly zazděny do nového pevného oltáře (altare fixum). Sváté obřady druhého dne začaly v půl 6. hod. a trvaly plně dvě hodiny,

načež byla sloužena mše sv. Myslím, že všechny účastnice viděly svěcení oltáře po prvé v životě. Litanie ke Všem svatým, svěcení svatořečhořské vody, zazdění ostatků, pomazání celé mramorové oltářní desky, pálení svíc a kadidla ve čtyřech rozích — a při tom oltář neustále v hustém oblaku kadidlovém, asi jako archa úmluvy ve chrámě Šalomounově. Oltář byl posvěcen ke cti nejsv. Srdce Ježíšova.

Členky mariánských družin, hlavně dívkách, přišly v hojném počtu (123) 28. května. Praha, Přerov, Valašské Meziříčí, Hodonín, Olomouc, Loštice byly zastoupeny nejhojněji. Večer 31. května, kdy celý svět se loučil s májovou pobožností, měli jsme závěrečné rozjímání a sice mariánské. Krása Marie Panny a pravá krása dívčí duše, bylo thema naší poslední meditace a pozoroval jsem, že žádného rozjímání nesledovaly s takovým napjetím jako toto. Což divu, vždyť družiny jsou k tomu, aby pěstovaly v mladých duších úctu a lásku k Neposkvrněné, a proto rád věřím, že se rozezvučely nejskrýtejší struny všech mariánsky cílicích srdcí.

Po exerciciích. V klášteře v N. se všechno obléklo do svátečního hávu: učitelky, chovanky, venkovské žačky, kaple, třídy ba i chodby — ty se aspoň hezky do čista umyly. A jakž by ne — vždyť je dnes společné svaté přijímání a zakončení exercicií — a odpoledne bude přijetí nových sodálek do Mar. družiny — to je událost, která patří ke třem největším svátkům v ústavě (ty další dva neprozradím, třeba že mnohý čtenář a zvláště členárka snad nebude moci zvědavostí usnout). Kdo neprodělal alespoň ruk takové klášterní výchovy, sotva si dovede představit, jak rozčeří hladinu tichého a poněkud jednotvárného života v klášteře, když sestra z nenadání po večeri řekne té drobotině: „Víte-li pak, co je nového?“ Jako by elektřinu do nich pustil. „Exercicie“ volá jedna přes druhou. „Jak to viš?“ „Uhodly jsme, exercicie budou“ a sestra se marně snaží zůstat vážnou. Na tři dny sbohem knihám a školním lavicím a pak to slavné přijetí do družiny — čekatelky budou oblečené bile jak družičky, maminky se přijdou podívat, jak jim to bude u oltáře slušet, přivezou snad s sebou nějakou malou sestřičku a snad i nějakou malou bedničku (její obsah je úřední tajemství), to bude zase radosti a slávy!

Vyučování druhého dne nestálo za mnoho; děti měly v hlavě jiné starosti, než aby mohly soustřediti myšlenky na obchodní počty, nebo korespondenci a těsnopisná úloha dopadla tentokrátě všelijak k malé radosti třídní profesorky. Večer pak začala slavnostní nálada a ta se stupňovala v neděli, kdy exercicie končily. Celý ten malý národ ve svátečním úboru se žene do kaple, ale ta nezůstala dnes pozadu: samý květ, samý věnec, „sváteční“ koberec a hlavní oltář proměněn v malý háj: po stranách i na něm spousty kytic a květů a v záplavě květů a světel trůn patronka ústavu a patronka družiny. Panna bez poskvrny počatá, již kol hlavy září koruna zhořovená z 12 malých červených žárovek.

„Ve jménu Otce... Pochválena a pozdravena...“ modlí se společně dětské hlasy. Pak promluva, kratičká „Vytrvej až do konce a dám tobě korunu života“ — Potom mše svatá. —

Kapli se nesou poslední akordy velebného zpěvu „Bože, chválíme Tebe“, pak svátostné pozhnání, obvyklé modlitby k pražskému Jezulátku za rodiče,

za dobrodince a už se hrnula všechna ta drobotina z kaple ven, aby si odechla po třidenní „práci“. Na chodbách sice předepsáno mlčení, ale některá z těch všudybylů to nevydržela, aby nepošeptala družce, že to „vydržela“ celé tři dny.

Ale pak v jídelně, to bylo efeta! Až do sakristie to bylo slyšet! Tři dny byly více v kapli než ve studovnách, volného času bylo tak málo, skoro žádný. Však si to teď vynahradí a povědí si všechno důkladně!

Děti byly už dávno po snídani, když k exercitátorovi přišly do pokoje některé sestry. „Ty děti jsou dnes šťastné“, praví jedna. P. Exercitátor si pomyslí: „A sestřičky s nimi.“ Jakž by re, v klášteře se sdílí velcí i malí o všechno, o radost i žalost — tam v tomto ohledu vládne ten nejušlechtilejší „komunismus“.

„Ale Mařenka N. se dala po mši sv. do pláče“, praví druhá sestra. „Šla jsem k ní, těšila ji a chlácholila, a na konec se ptám, proč pláče. „Pro Emila“ zněla odpověď.

Emila, její nejmilejší družka, dívka z rodiny bez víry, pokřtěná sice, ale nábožensky lhoslejná. Otec i matka bez vyznání, snad i ji jednou odhlásí z církve. Exerciční promluvu poslouchala s ostatními, ale k sv. svátostem nešla, a její družka teď pláče, když vidí, že ona jediná ze všech nemá účasti na společném blahu a štěstí, jež skýtá očistěné svědomí po exerciční sv. zpovědi. Mařenka konala exercicie po prvé, a odpoledne bude s jinými přijata do družiny, duše jí oplývá bláhem — a zároveň bolestí, když vidí, že Emila právě v té nejsvětější věci je jejímu srdci i pravému blahu tak daleka. V exerciciích poznala, jak bohatá a šťastná je duše, která má Boha a jak ubohá duše bez Boha. Teď teprve chápe, jaká je to milost, narodit se z katolických rodičů, být povolána k pravé víře, být vychovávána v pravé víře, a smět nazývat Marii svou Matkou — postavit se pod její prapor a pod její ochranu. Její dětská, ještě neotrávená duše by se o to své štěstí dnes ráda sdílela s celým světem a tu sedí vedle ní nejmilejší družka a je jí cizí, tak cizí!

„Znám její matku“, praví sestra; bývala kdysi naší chovankou a byla hodná i pilná. Za několik let po odchodu z našeho ústavu začala známost s protestantem. Jak jsem to zvěděla, varovala jsem ji, několikrát jsem ji psala, ale vše nadarmo. Tehdy jsem po prvé zakusila, že se zamilovaným děvčetem není rozumná řeč možná. „Můj Fanda není takový jako jiní, on mi slibuje, že se dá se mnou církevně oddat, že mi nebude činit v plnění náboženských povinností prázdných překážek, že svolí ke katolické výchově dítek. Tak hodný a laskavý je můj Fanda a já se budu hodně modlit, já ho ještě obrátím, já získám jeho duši“. To byla vždy její odpověď. A další nemusím vypravovat. Svatba byla sice v katolickém kostele, první dítko katolicky pokřtěno, ale pak muž prohlásil, že je bez vyznání, zvlažnělá manželka šla za ním a ostatní děti kromě Emy jsou nepokřtěné.“

„Stará historie a přece stále nová, na denním pořádku to máme. Říci si děvče nedá a učiní pak nešťastnou sebe i dítky.“

„Jedna starší slečna byla přítomna závěrečné slavnosti a řekla mi potom: „Mně bylo do pláče, když jsem ty děti viděla — jak jsou šťastné! A já! Kdybych byla měla takové mládí jak ty děti zde!“

„Které pak se více těšily na exercicie, starší chovanky nebo ty nové?“

„Všecko se to těšilo. Ty starší, které exercicie už prodělaly, poučily už dávno „nováčky“ co duchovní cvičení jsou a všechny společně mě už od vánoc mučily, kdy prý to začne.“

„Což přijetí do Mariánské družiny?“

„To bude vrchol jejich štěstí — ale já to zítra ve škole odnesu, vyučování nebude stát za nic. Děti budou mít hlavu plnou dojmů z exercicií — tu zkušenost už mám — loni na př. při fysice mi do toho pletly příklady, které v promluvách slyšely, místo Volta mi řekly Voltér, a na konec mi nezbylo, leč abych zavřela knihu a mluvila sama.“

Exercicie pro učitelky konají se ve dnech 23.-27. srpna v Čes. Budějovicích v klášteře u sv. Josefa. Přihlášky buď v klášteře nebo u Marie Ratajové, učitelky v Čes. Budějovicích, Třída čes. legií č. 28.

Z duchovního cvičení v Americe. (Úryvek dopisu p. Rosalie Nedvědové v „Katoliku“. Duchovní cvičení pro ženy a panny bylo ukončeno ve čtvrtek odpoledne v klášteře Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše, sester řádu sv. Benedikta, Lisle III.

Tohoto duchovního cvičení se zúčastnilo 57 žen a dívek, vesměs z Čicaga a jedna paní z Gary. Mili přátelé, škoda, přeškoda, že to trvalo jen tak krátkou dobu a věřte, že se nám od těch duchovních hodů ani nechtělo. Přála bych Vám slyšet všechny ty příklady, ta povzbuzující slova duchovního ředitele. Pokusím se, pokud mé slabé síly stačí, vám vše poněkud vypsát.

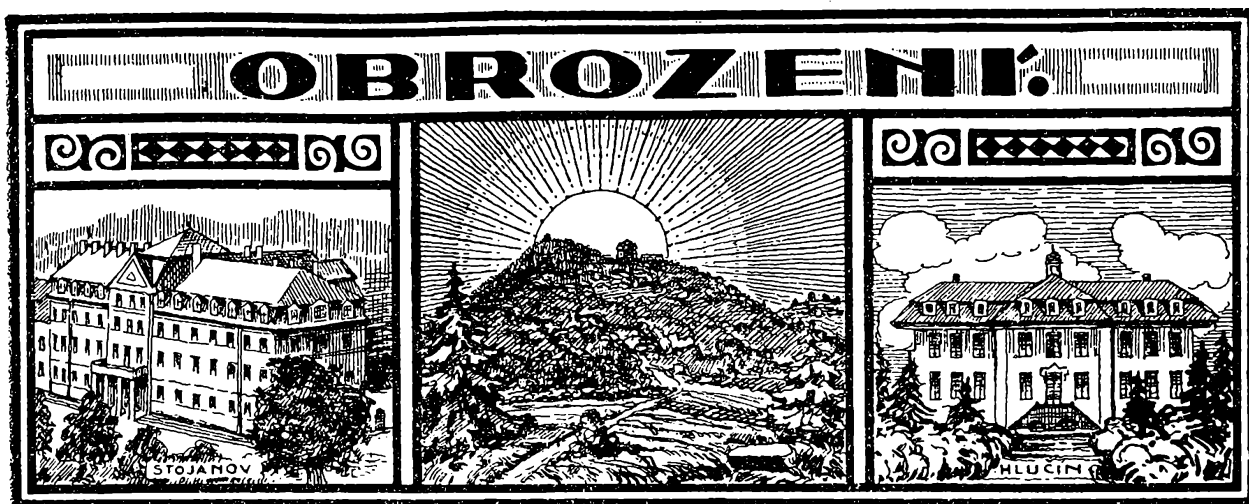
Duchovní cvičení bylo zahájeno v pondělí večer pobožností, kterou řídil vdp. Prokop Neužil, nám všem dobře známý horlivý missionář. Cvičení bylo zahájeno v 7 hodin večer předmluvou a pak svatým pozhnáním s Nejsvětější svátostí oltářní.

První slova vdp. ředitele byla: „A přikázal jsem jim, aby neodcházeli z Jerusalema, dokud by nebyli posilněni s hůry Duchem svatým.“ Dilo svatým apoštoľům svěřené bylo veliké a čas příliš krátký a přece neměli spěchat k dílu, nýbrž čekat, poněvadž sami byli ještě nedostateční k vykonávání díla tak velikého, poněvadž Duch svatý měl jim umožnit to, co bez pomoci té učinit nemohli.

Těž nám bylo uloženo dílo veliké a nesnadné. Bylo to obrácení a spasení snad jen jedné duše a to duše naší. Je to snad dílo snadné? Proč jsme je až dosud tak málo a tak špatně konali? Jak daleko jsme v tom úkolu pokročili? Pomysleme jen na ten nesmírný a nekonečný rozdíl mezi námi a Ježíšem Kristem. On, Bůh a člověk nejsvětější a my bidní červi země a bláta, plní hříchů a nepravostí. Je to snad úkol snadný? Již ta okolnost, že jsme dosud tak daleko od cíle, může nám dokázati, že jest to úkol nesnadný a přetěžký.

Nám bylo poručeno, abychom se stali dokonalými a svatými. „Svatí buďte jako já, svatý jsem! Buďte dokonalí jako Otec váš, kterýž jest v nebesích! Jak obrovský počet lidí na světě tvoří hříšníci a jak malý, velmi malý je počet lidí, kteří jsou opravdu dokonalí a svatí!“

Zdaž ta okolnost jasně neukazuje, jak to musí být těžké a obřížné státi se svatými a dokonalými a přec každý, kdo se chce spasit, musí do jisté míry státi se svatým a dokonalým, jinak běda vám. (Pokračování).

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

MARIA ANTONIA DE LA PAZ, APOŠTOLKA EXERCICIÍ.

Upravil Jos. Fiedler T. J.

EXERCICIE právem zovou se „dílem prozřetelnosti Boží.“ Je-li již podivné, že je zavedl sv. Ignác, jenž byl sice vynikajícím důstojníkem, avšak nikoli theologem, je-t jejich zachování přes všechno namáhání nepřátel církve je zničit, přes zrušení Tovaryšstva Ježíšova, je muž sv. Ignác svěřil své dílo, ještě divnější. Aby zachránila exercicie v jižní Americe, k tomu vyvolila prozřetelnost Boží M. Antonii de la Paz, která se narodila r. 1730 v Santiagu del Estero v Argentině.

Dostalo se jí od Tvůrce bojných darů přirozených i nadpřirozených. Ač měla nejlepší vyhlídky na skvelou budoucnost, rozhodla se v panenském věku vstoupiti do „Beateria“, kláštera to přísné klausury; tím se též vysvětlují její pozdější rozsáhlé cesty. Dlouhá léta věnovala se zde modlitbě a domácím pracím a připravovala se tak nerušeně na svůj úkol, jež jí chtěl Pán Bůh uložit.

R. 1767 byli jesuité svými nesčetnými nepřáteli přinuceni, aby Argentinu opustili a zdálo se, že tím úplně zahynou i exercicie, pro něž se v této zemi nadšení nadějně šířilo. Ale už dávno připravil si Pán Bůh vhodný nástroj, který měl zastavit blížící se bouři. Aby i tentokráte ukázal svou moc, užil k tomuto velkému dílu slabé ženy, v níž ovšem nepřátelé církve naprosto nemohli tušiti svého nejmocnějšího protivníka.

Zpráva o vypuzení jesuitů z Argentiny způsobila M. Antonii nesmírnou bolest. Její duše se třásla při myšlence, že tolik

domorodců, kteří se teprve po tak dlouhé a namáhavé práci obrátili ku katolické víře, má býti oloupeno o své misionáře a duchovní otce, zvláště pak, že bez nich nutně zahynou exercicie, které svým duchem již pronikly veškeré obyvatelstvo. Neustále doléhala na nebe svými prosbami o pomoc v této bídě. A kdo byl povolanejší, aby pokračoval v tomto velikém díle, zachránit exercicie před blížící se zkázou, nežli M. Antonie, jež jako řeholnice sama poznala z vlastní zkušenosti jejich cenu a denně mohla u jiných pozorovati jejich mocné účinky?

Když opět jednou byla ponořena do modlitby před svatostánkem, zdálo se jí, jako by slyšela vnitřní hlas: „Vynalož všechny své síly na záchranu exercicií! Obětuj se za ně!“ Ulekla se, váhala, cítila svou slabost, ale když poznala, že je to vůle Boží, vzmužila se se sv. Pavlem: „Všecko dovedu v tom, který mne posiluje.“

Ale obrovské obtíže postavily se v cestu jejím plánům. Drah a silnic tehdy ještě nebylo, La Plata a její přítoky byly bez mostů, nebezpečí od divokých zvířat hrozilo jí při každém kroku, zloba počasí, proti níž byla bezbranná, oddalovala úspěchy. Mimo to byli přistěhovalci nábožensky velmi vlažní, poněvadž mnoho jich opustilo nejen katolickou vlast, nýbrž vzdalo se i víry svých otců.

A jak byla vyzbrojena M. Antonie proti takovým překážkám? Ježíška v srdci, duši plnou důvěry v prozřetelnost Boží, v pravici hůl v podobě kříže, v levici potravu na

jeden den, to bylo všechno, co s sebou nosila. Peněz neměla. Nedohledné roviny řeky La Plata a přítoků byly teď jejím působišťem. Proputovala celou zemi. Kdo spočítá ony zimní noci, v nichž drsný kámen byl jejím polštářem, husté vlhké mlhy její pokrývkou, a kdy jenom její anděl strážce a věčný Bůh tiše u ní bděli? Ale Pán Bůh požehnal nápadně její horlivosti pro spásu duší. Podařilo se jí zavést mnoho exercičních kursů, při čemž byla podporována od nejlepších kněží, kteří exercicie dávali a při nich zpovídali. Ale největších úspěchů měla dosáhnouti v Buenos Aires samém, ovšem ne bez malého utrpení.

Slunce se už sklánělo k západu, když se dostala do hlavního města Argentiny. Ale jaké přivítání! Výrostci běhali za ní, pokřikovali na ni a tupili ji; dospělí se jí vysmáli; světská a církevní vrchnost pokládaly ji za blázna, ač ona toužila jen po spáse duší. Ukázala-li už při dřívějších obtížích svou obětavost a velkomyslnost, pak nyní se stala v pravém slova smyslu hrdinkou. Nezoufala, nýbrž hledala svou sílu v modlitbě. V kostele „Piedat“ oznámil jí Bůh, že právě v tomto městě ještě mnoho vykoná k jeho cti a slávě.

Znovu posilněna dala se zase do práce. Chodila dům od domu, ošetřovala nemocné,

modlila se s umírajícími, sbírala dary pro chudé, ujímala se sirotek. Mluvila málo, zvláště o svém vlastním cíli, tím více skutkem ukazovala, že lid opravdu miluje a jenom o jeho časnou a věčnou blaženost se stará. Takto si brzy získala důvěru širokých vrstev, zvláště dělníků, kteří ji ctili a milovali jako světici. Ba i sám biskup, zpozorovav její tiché a blahodárné působení, dal jí po devíti měsících dovolení k stavbě exercičního domu. A tak se vyplnila její největší touha. Vznikl onen velkolepý dům, jenž dnes stojí uprostřed světového města a sám pro sebe tvoří celý okres. Od r. 1780, kdy byl vystavěn, až do r. 1788 vykonalo v tomto domě 80.000 osob osmidenní exercicie.

Ale ani tímto dílem, jež bylo právem nazváno jejím životním dílem, se nespokojila tato apoštolka. Opět si vzala hůl do ruky a proputovala území na východ od řeky La Plata a založila ještě celou řadu nových domů, až ji Pán Bůh r. 1799 povolal k sobě do nebes, kde jistě na ni již čekala bohatá odměna. Vždyť umožnila v 16 letech svého působení více než 100.000 osobám osmidenní nebo desetidenní exercicie. Kéž by nalezla i v naší době a v našich zemích mnoho náslavodníků!

K. Plafer T. J.

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO LAIKY.

I.

Na začátku.

1. Co se rozumí duchovní obnovou.

Všechny věci, kterých užíváme, potřebují občas, abychom jim věnovali trochu pozornosti: abychom je prohlédli, vyčistili, vyspravili.

Domácnost potřebuje každého roku na jaře důkladného úklidu přes to, že se stále utírá prach. Záclony se sejmou dolů, koberce se vyklepají, všechno se obrátí na ruby. Muži na to bruchí, ale ženy vědí, že to musí býti. Chceš-li mítí byt v pořádku, musíš se s tím smířiti.

Loď se každý rok dopraví do loděnice, dřevěné součástky se obnoví, strojovna důkladně prohlédne, loď zvenčí znova natře. Každodenní drhnutí a leštění nestačí.

Tělo během roku ochabuje a potřebuje odpočinku a změny v potravě a jiného

vzduchu. Všichni cítíme potřebu nějaké dovolené, třebaže jsme po celý rok konávali pravidelně nějaká tělesná cvičení.

Totéž platí o duši. Naše duše je velmi jemná a velmi složitá věc, a potřebuje, abychom si jí bedlivě všímali. Náš náboženský život umdlévá a ochabuje, jeho barvy blednou, prach se naň usazuje. Víra naše jakoby usínala, svět dusí našeho ducha. „Ale vždyť se každý den modlím a o nedělích a zasvěcených svátcích nikdy nevynechám mše sv.“ — Ano, snad. Ale možná, že i vaše modlitba ochabuje a že to, co říkáte, odřikáváte jen ze zvyku.

Buď tomu jakkoli, podívejme se na věc trochu pozorněji! Nemůžeme se tak zlehka vydávat do nebezpečností. Kdyby něco prasklo, mohlo by to býti osudné. Je-li ve stroji něco v nepořádku, musím to co nejdříve zjistiti a hned to opravit. Jinými

slovy: nesmím ztratiti svou duši; můj život se nesmí zakončiti takovým hanebným úpadkem.

Tedy sám zdravý rozum mne nabádá k duchovní obnově.

2. Proč mám tuto obnovu činiti co nejlépe.

Když už tedy chci duchovní obnovu podniknouti, chci ji udělati pořádně a důkladně. Tedy žádné polovičatosti! Je to práce ze všech mých prací nejdůležitější. Možná, že na ní závisí mé věčné spasení.

Až tuto obnovu ukončíte, budete opravdu rád, že jste se přičinil konati ji co nejlépe. Uvidíte možná, že jste ji skutečně potřeboval; že trámy tu a tam zahnívaly, základy se sesedaly. „Zaplať Pán Bůh, že jsem na to přišel ještě včas!“

Řeknu si tedy zkrátka a doopravdy: Vynasnažím se, abych tuto duchovní obnovu provedl co nejlépe.

Mnoho záleží na tom, jak se do toho pustíme. Sodhodlanosti! Velkodušně! Skočme do vody po hlavě! (Pokračování).

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Přehled exercičních kursů v srpnu 1930:

Velehrad: 18.-22. učitelky, 25.-29. kněží.

Sv. Hostýn: 25.-29. kněží.

Hlučín: 4.-8. kněží, 14.-18. liturg. kurs pro dívky, 21.-30. kněží (8 denní).

Hájek: 4.-8. muži, 11.-15. orelské, 25.-29. kněží.

Vimperk: 25.-29. kněží, 30.-3. záři ženy a dívky.

Veltrusy: 6.-10. paní a dívky.

Sloupnice: 20.-24. paní a dívky.

Kardašova Řečice: 27.-31. paní a dívky.

Čes. Budějovice: 23.-27. učitelky.

Stará Boleslav: 23.-27. úřednice a učitelky.

Pízeň: 26.-30. studentky.

Břevnov: 23.-27. studenti od kvinty, 28.-31. studenti nižších tříd.

Byla jsem vybidnuta jednou dobrou duší, abych napsala pár řádků o exercičích, kterých mi Bůh dopřál se zúčastniti po prvé v životě. Činím tak ráda a to ze tří důvodů: z vděčnosti, z poslušnosti a ku povzbuzení těch, kteří té duchovní slasti ještě nezakusili. Již několikrát jsem pomýšlela na exercicie, ale vždy mi starost o živobytí, neodkladná práce a finance bránily, že jsem nedosáhla toho, po čem jsem toužila.

Před několika měsíci jsem četla v novinách, že se duchovní cvičení konají v Hlučíně ve Slezsku po celý rok, odděleně pro různé stavy; při dobré vůli se může každý zúčastniti, může si vybrati dny, odpovídající jeho stavu a povolání. Přemýšlela a radila jsem se s naším vdp. ředitelem III. ř. Sv. F. a ten mi tyto exercicie doporučil. Pro mne byl nejpříhodnější měsíc květen a přednášky pro české terciářky. Přihlásila jsem se u správy exercičního domu v Hlučíně, ale stále mě pronásledovaly obavy: je to daleko, nesneseš dlouhou jízdu vlakem, budeš roztržita starostí o své drahé, o peněžní výdaje a konečně jsem se obávala, zda budou přednášky české, budu-li z nich míti duchovní užitek. Malicherné starosti; ale když se jimi člověk zabývá, stačí, aby zůstal pohodlně doma.

Konečně jsem jednou v neděli ráno sedla v Praze do osobního vlaku a večer jsem šťastně přijela do Hlučína. Nikdy jsem tak daleko nebyla. Okouzila mě krása krajiny, útulnost domu a konečně laskavé a upřímné přijetí správou exerc. domu. Toto místo bych přirovnala k hoře Alverně, kam se náš sv. Otec František častěji uchýloval, aby mohl nerušeně poznávat, milovati a chváliti Boha a s ním rozmlouvat. Zahradka velká, krásná, vzdálená od světského hluku; uprostřed ní tichý, útulný dům, v němž ze všech koutů září posvátný klid. V prvním poschodí

jest útulná kaplička, na oltáři za svatostánkem trůní Matka ustavičné pomoci, aby se za hříšníky přimlouvala a kajícím vyprosila milost u svého Syna.

Večer o půl 7. hod. začala pobožnost zváním Ducha sv., sv. požehnáním a první promluvou. Nastalo mlčení; 43 duší se oddalo rozjímání, které nám čtyřikrát denně přednášel kněz z řádu OO. redemptoristů. Vše bylo krásně rozděleno; nebylo zapomenuto ani na tělesné osvěžení na čerstvém vzduchu. Při jídle, které bylo vždy vzorně a chutně upraveno dovednou rukou sestry kuchařky, bylo nám předčítáno za života Markěty Lekeuxové, která celý svůj život obětovala záchraně duší. Přiznávám se, že jsem zapomněla na vše, i na své drahé, na které jindy myslím každou chvíli. Oddala jsem se rozjímání, chtěj vykonati exercicie, jak nejlépe dovedu a jako bych se hned po nich měla odebrat na věčnost. Myslím, že všechny exercičantky jsme se věnovaly exerciciím opravdově; při ukončení bylo na všech vidět klid a duševní radost. Mnohé z nás si zaplakaly upřímně a ze srdce; jednak lítostí nad svou nevděčností k Bohu a nad svou ubohostí a jednak radostí, že se nám dostalo tolik nezasažených milostí. Škoda, že to trvalo tak krátce!

Vdp. exercitátor nám ve svých krásných přednáškách otevíral knihu života Krista Pána, obracel list po listě i v našem nitru. Laskavě nám ukazoval, kterými cestami se máme bráti, čeho jest se nám varovati, abychom prošly ve šlépějích Kristových pouť tohoto života až ke Kristu, do vlasti nebeské. Jeho otcovská slova budila v našich duších upřímnou lítost, předsevzeť, že budeme lepšími a oddanějšími do vůle Boží. Vše, co jsme konaly v celém svém životě, ozvalo se v nitru a my jsme poznávaly, co bylo dobré a co zlé.

Pérem nelze vypsati, jak působí dobře vykonané exercicie na duši a na život člověka. Zde se teprve pozná velikost, moc a láska Boha, Stvořitele a Vykupitele k hříšnému člověku a lidská ubohost a nicota. Pak se člověk nediví, proč tolik svatých a mučedníků žio, trpělo a umíralo z lásky ke Kristu Pánu.

Kdo z Vás, milí čtenáři a čtenářky, neměl dosud příležitosti vykonati uzavřené duchovní cvičení, vynalož vše, abys tak co nejdříve učinil. Každá dobrá hospodyně občas uklidí byt ze základů, aby se v něm dobře bydlelo, oč více jest třeba své srdce očistit, aby se v něm Bohu líbilo. Každý nemocný vynaloží vše, nešetří peněz, neleká se

daleké cesty do lázní, k moři atd., jen aby to hříšné tělo bylo zdrávo, a přece dříve nebo později jest Boží Prozřetelností určeno k potravě červům a k proměně v prach a popel.

Duše naše však je nesmrtelná, krví Kristovou vykoupená, Boží Prozřetelností určená k životu věčnému. Život naší duše bude buď šťastný nebo nešťastný podle toho, jak jsme zde na zemi živi a kolik zásluh si získáme pro věčnost. Nuže, chceme být po smrti věčně nešťastní? Jistě si to z nás nikdo nepřeje; proto začneme každý hned a co nejdříve pracovat o spáse své duše a pomáhejme i svým bližním!

Bez uzavřených duchovních cvičení není možno dobře poznat sama sebe, i kdybychom byli denně na kázání, na pobožnostech; když se neodloučíme aspoň na několik dnů do ústraní, nezapomeneme úplně na vše světské, nemůžeme poznati velikost a lásku Boží k nám a svou nicotu. Ponořme se opravdově do rozjímání, zkoumejme sebe sami, litujeme svých hříchů, čínme pokání! Všechny obavy stranou, vše je malicherné proti věčnosti. Proto se starejme hlavně o duši!

Podporujeme exerciční hnutí, modleme se na ten úmysl a přičiníme se, aby každý v našem okolí se zúčastnil aspoň jednou za čas duchovních cvičení. Já z vlastní zkušenosti radím upřímně každému exerciční dům v Hlučíně ve Slezsku. Tam jest krásná příležitost od světa se vzdávit, vykonat exercicie v tichosti a na zdravém vzduchu. Spojení drahou i autobusem jest pěkné a v domě všechno pohodlí. Ctihodné sestry, které mají dům ve správě, učí i vše, čeho třeba k Vašemu pohodlí tělesnému i duševnímu. Já je jinak nemohu nazvat, než anděly lásky a prosím je na tomto místě, by se pro to na mne nehoršily; jsou to slova upřímně pronesená z vděčnosti za jejich nezištnou práci celoživotní.

Jistě nikdo z Vás nebude litovat těch malých obětí a rádi budete zpomínati šťastných chvil, které při duchovních cvičeních zažijete, a nikdy na ně nezapomenete. Kříže Vašeho stavu a povolání stannou se Vám lehčími a snazšími. Snahou o exerciční hnutí zachráníte nejen své duše, nýbrž i duše svých bližních a budete podporovati snahy správy exercičního domu. Podporujte je nejen modlitbou, nýbrž i hmotně, buď dárky peněžními neb přispějte něčím ze svého hospodářství do kuchyně podle své možnosti. Lásky je vynalézavá, a proto jistě i Vy si najdete příležitost, abyste podporovali nanejvýš potřebnou věc, která jest určena záchraně mravů a zbožnosti našeho národa československého. Bůh slíbil odměnu za sklenici vody podarou z lásky k bližnímu; odměni i Vám mnohonásobně každou sebestřednou obět nejen zde, ale zvláště na věčnosti.

V Čechách a na Moravě jsou též některé kláštery, kde se konají exercicie, někde pro ženy, jinde pro muže. Váš duchovní správce Vám na požádání poradí, kde by to bylo pro Vás nejlepší. V Hlučíně jsou duchovní cvičení po celý rok, pro muže i pro ženy, mladé i staré, bohaté i chudé; zkrátka pro všechny lidi dobré vůle. Správa domu Vám na požádání zašle rozvrh na celý rok, podle něho se zařídíte!

Všem čtenářům a čtenářkám, jakož i svým spoluexercičantkám zasílá srdečný pozdrav terciářka ze středních Čech.

Starodávná Boleslav stává se exercičním místem. Nový klášter Redemptoristů. — Exercicie na nejpamátnějším místě starých Čech. — Šlechtným

darem arcibiskupa pražského, který věnoval budovu starého proboštství Otcům Redemptoristům, vzniká ve Staré Boleslavi nový klášter kněží Božského Vykupitele, Redemptoristů. První starost P. Louly, který jest jmenován prefektem nového kláštera, byla obrácena na soustavné opravení vnitřku proslulého chrámu, ke kterému putují ročně statisíce poutníků ze všech míst Čech. Koncem května veškeré opravy byly dokonány a celý vnitřek chrámu pozbyl šedě, která se nashromáždila za posledních desetiletí. Chrám jest znovu vytvářen, erby vyzvednuty barevným vyplněním znaků a hlavní oltář jakoby znovu vyhoupl se ze šedivého pozadí tím, že římsy krásné barokové stavby byly čteněji vyzlacený, oltář získal tím na členitost a působivost. Po 1. červnu pokračuje se v opravách jednotlivých kaplí v lodích, na pracích, které vyžadají si ještě delší doby, než budou noví ochránci staroboleslavské svatyně plně spokojeni.

Po několik dnů sype se ještě z velkého dřevěného lešení bílý prášek a zasypává lavice, které čekají na opravu, aby krásné dílo baroka bylo dobrým protějším obnovenému vnitřku svatyně. Mluví se ještě o mnoha plánech, přemístění dosavadních úschoven, sakristie a j. a na všechny přijde čas. Chrám opravuje se převážně z výsledků sbírek poutníků a šlechtných příznivců nejstaršího poutního místa české země, práce může proto pokračovati pomalu, ale díky dobrému místu, které si Stará Boleslav získala v srdcích všech příznivců křesťanské kultury, jistě vpřed. Příštím rokem přikročí se k opravám průčelí, během zimy provede se nutné zharmonisování zvukové hry, dnes poněkud rozladěně hrající. Zvenci zeji delší trhliny v chrámovém zdivu; i na staroboleslavské svatyni objevuje se původní zjev starých staveb, které mají mohutné zdi, ale slabé, mělké základy. Zdivo poškozené puklinami bude vyspraveno pomocí cementových injekcí vháněných pod tlakem do trhlin a které tím budou dobře spjaty se zdivem.

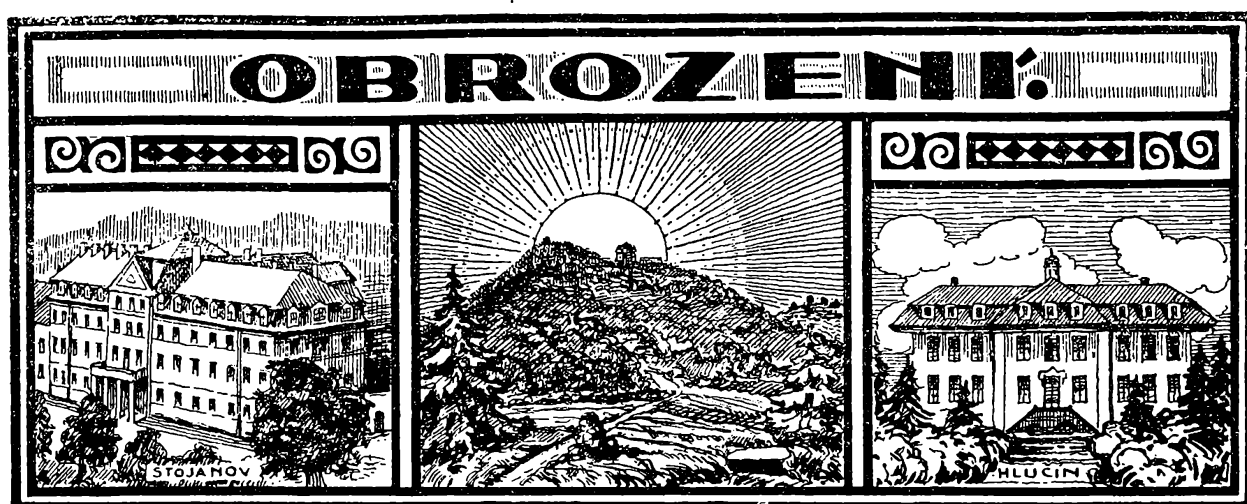
Opravy ve Staré Boleslavi jsou vedeny s plným pochopením pro umělecký ráz místa. Právě nejumělečtější díla jsou ceny trvalé a není zapotřebí je v krátkých intervalech obnovovati.

Ze Staré Boleslavi vyrůstá pomalu exerciční středisko. Dům sloužící pro exercitanty jest již upraven z budovy starého proboštství, v němž dnes sídlí jen P. Loula, který zcela právem, mužně a skromně zároveň říká o sobě, že jest na světě jen hrábě, kterými Pánbůh hrabe!

Ještě lefos budou ve Staré Boleslavi pořádány exercicie.

Kněžské oktiduum v Praze-Dejvicích. Z technických důvodů nelze provést nedávno oznámené oktiduum v kněžském semináři dejvickém. Do jiných exercičních domů je přeložiti nelze. Proto bude oktiduum hlučinské od 21. srpna večer do 30. srpna ráno rezervováno pro kněze, kteří dosud nekonali osmidenních exercicií dle knížky sv. Ignáce. V odpolední konferencích bude projednáno soustavné vedení duší v duchovním životě. Exercicie, které původně pro Hlučín byly stanoveny s kursem, jak dávati tridua pro různé stavy, odkládají se na příští rok.

Kdo se tedy do Dejvic hlásil anebo hlásiti chtěl, ať pošle svou přihlášku do Hlučina (Exerciční dům, Slezsko). Nutno však rychle se hlásiti, poněvadž v Hlučíně je počet pokojů značně omezen

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

K. Plater T. J.

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO LAIKY.

(Pokračování).

Je leccos v minulosti, co se musí napravit. Třeba nějaká tajná zásuvka ve svědomí, nějaký hřích nikdy pořádně nevyzpovídaný, nějaká pochybnost nikdy nerozluštěná.

Je třeba zabývat se přítomností. Špatné návyky se klidně rozmáhají. Nabyl některý z nich úplné vlády nad mnou? Jestliže ano, uznám to a řeknu si to poctivě.

A třeba mysliti na budoucnost. Co mi přinese příštích dvanáct měsíců? Bůh jediný to ví. Snad zemru. Kdyby se to stalo, jak rád budu v tu chvíli, že jsem se přičinil vykonati tuto duchovní obnovu co nejlépe, abych si mohl říci, že jsem s Pánem Bohem v pořádku. Snad na mne čekají protivnosti, ztráty, nemoci. Snad budu potřebovati veliké duševní statečnosti. Nuže, nyní se jí chci zásobiti.

Nebo možná, že v několika příštích měsících na mne přijde nějaké velké pokušení; přizneme se prudká vichřice a bude klatiti stromem mé víry, mé čistoty. Musím býti připraven. Snad budu potřebovati zcela zvláštní pomoci, kterou si mohu získati jen tím, že se nyní budu za ni modliti.

Také k vůli jiným chci vykonati tuto obnovu co nejlépe. Musím něco učiniti pro Boha a pro církev nežli mne uloží do hrobu. Musím dělati čest své svaté víře. Mohl bych vykonati nesmírně mnoho dobrého, ať je jakékoli moje životní postavení, moje stáří,

moje zdraví, jen kdybych byl za lepší s Pánem Bohem.

Dobrá obnova mi k tomu dopomůže. Dobrá obnova mi zjedná vnitřní pokoj a štěstí, s nímž nelze srovnati nic na světě. To vám řekne každý, kdo dobře vykonal takovou obnovu. Řeknou vám, že by to nebyli pokládali za možné; ale opravdu, obnova udělala z jejich života něco zcela jiného; nikdy by si teď nemohli odpustiti, kdyby jí nebyli dělali.

3. Co třeba činiti.

Dělati duchovní obnovu znamená uchýliti se od světa za tím účelem, abychom poslouchali hlasu božího.

Musíme tedy býti při této obnově tak samotni jak jen jest možné. Odrhnouti se ode všech hovorů, od novin, od svých starostí, od vši roztrávenosti. Velmi pomáhá trávit nějaký čas v zahradě nebo v ústraní nějakého parku.

Toto všecko vám bude přirozeně snadné, konáte-li svou obnovu v nějakém řeholním domě, zvláště v domě, ustanoveném právě pro duchovní cvičení. Konáte-li svou obnovu jinde, zařídte si to podle své možnosti tak, abyste byl sám a měl pokoj, tak abyste byl pospolu jen s Bohem.

Zaznívá-li v našich uších hluk světský, nebudeme moci slyšeti ten ti-chouneký hlas, kterým Bůh mluví k naší duši. Je-li naše obraznost plna svět-

ských starostí, novinek, zábav a podobných myšlenek, nedovedeme upíratí oči pevně na Boha a na svou duši.

Dejte této obnově možnost, aby na vás působila! Jistě to není mnoho, když věnujeme nějaký den v roce Pánu Bohu.

Posloucháte-li při obnově něčí výklady, poslouvejte pozorně a pečlivě je sledujte. Konáte-li obnovu sám pro sebe, čtěte pozorně a pomalu! Málo by vám bylo platno, prohlížeti si povrchně nějakou knihu duchovních cvičení. Čtěte pomalu! Nic nepřeskakujte! Hleďte to, co čtete, náležitě strávití, t. j. důkladně si to promysleti! A nedívejte se napřed na to, co přijde potom!

Co teď následuje, je ze všeho nejdůležitější.

Užitek, který vám má duchovní obnova přinéstí, nezávisí na poslouchání nebo na čtení. Nejdůležitější věc jest, abyste přemýšlel o tom, co jste slyšel nebo četl.

Když vyslechnete přednášku nebo si přečtete určitou kapitolu své knížky duchovních cvičení, potom si to v myšlenkách pomalu opakujte! Tím se nemyslí, abyste se snažil vzpomenouti si na každé slovo, nýbrž hleďte to, co jste slyšel nebo četl, obračeti na sebe, jak se to právě na vás hodí. Když na vás některá myšlenka učinila zvláštní dojem, opakujte si ji! Nepospíchejte dostati se k následující myšlence!

Při obnově slyšíte nebo čtete něco, co zní velmi prostě. Vám se zdá, že tomu rozumíte. Ale není tomu tak. Myšlenka nevnikla do vaší mysli náležitě hluboko. Vy jste si jí dobře neuvědomil.

Na příklad někdo vám řekne: „Smrt jest jistá.“ To se zdá velmi otřepanou novinkou. O tom není jistě třeba dlouho přemýšleti. Počkejte trochu! Přemýšlejte o tom! Postavte si tu myšlenku před oči své mysli a pozorně se na ni dívejte! Já zcela jistě umru. Nemohu tomu ujíti. A smrt přichází. Já budu musiti opustiti svou rodinu, své přátele, své zaměstnání, své zábavy, všecko. Budu uložen do země — já ovšem. Přijde můj konec. — Lidé řeknou: „Chudák N. N. umřel,“ a budou jme-

novati mé jméno, jako já jsem často oznamoval smrt jiných lidí. Takto můžete nyní pokračovati sám. Zkuste to asi pět minut: zahloubajte se do té myšlenky!

Aha, nyní vidíte. Nyní vám začíná svítati. Dříve jste na to takhle nemyslel. Možná, že se vám to nelíbí. Ale je to pravda; a chcete-li býti šťasten, jediné cesta k tomu je toto, abyste se podíval pravdě do očí.

Nuže dobrá! Podobným způsobem přemýšlejte také o všech ostatních částech této duchovní obnovy. Nedejte si pokoj, až vaše duše těmi myšlenkami nasákne jako houba úplně napitá vodou!

To jest ta část vaší duchovní obnovy, která má skutečnou cenu: práci, kterou při tom podnikáte, konáte pro sebe. Znamená to určitou námahu. Znamená to trpělivost. Ale výsledek stojí za to.

Potom ovšem také musíte prositi Pána Boha, aby vám pomáhal. Bez jeho obzvláštní pomoci by se vám tato obnova naprosto nedařila, ale on vám bude pomáhati, když jej o to budete prositi. Bez něho nemůžeme nic činiti, a jen maříme čas. Když tedy budete přemýšleti o rozličných věcech, jak jsem vám právě naznačil, obračejte se tu a tam střelnými modlitbami k Bohu: „Ach, Pane B. že, pomoz mi, abych viděl jasně tuto neb onu pravdu! Já si připadám takový tupý a hloupý. Pomoz mi, abych si z toho vybral to, co ty chceš, abych si vybral!“

Volejte k němu a on vám pomůže! Když slepec v evangeliu slyšel, že „Ježíš Nazaretský tudy jel,“ volal na našeho Spasitele, aby jej slyšel. Lidé pak mu domlouvali, aby mlčel. Také nás bude se ďábel pokoušeti umlčeti. Ale volejte tím hlasitěji! Říkejte tím upřímněji: „Pane, dej mi, abych viděl!“ A náš Spasitel uzdraví vaši slepotu.

II.

Smysl života.

Začneme s něčím velice prostým. Je to tak prosté, že se vám snad bude zdáti, že je vůbec škoda ztráceti čas takovými věcmi.

A přece je to skutečnost, na které všecko závisí. Jestliže to dobře nepochopíte a nepromyslíte, tato obnova

skončí pro vás úplným nezdarem. A ačkoli je to vskutku dosti prosté, přece je v tom mnoho obsaženo. Celý zbývající čas svého života byste o tom mohl přemýšlet a nikdy byste s tím nebyl hotov. Velicí svatí a moudří lidé trávili každý den přemýšlením o té věci jedině. A čím více o tom pře-

mýšleli, tím větší a důležitější se jim ta věc jevila.

Pochopíte-li to dobře, pochopíte veliké tajemství tohoto světa, velikou „záhadu všehomíra“. Je to jako skála, na které spočívá všechna theologie a filosofie, a znáti to, je užitečnější než všechny vědomosti tohoto světa.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Exerciční dům v Hlučíně. V září budou tyto exerciční kursy: od 2. do 6. září kurs pro české čtenářky časopisu „Na hlubinu“. Řídí j-j vdp. redaktor P. Brait. Doufáme, že čtenářky použijí této příležitosti a zavítají v hojném počtu

Od 7. do 11. září bude kurs pro německé rekruty, od 16. do 20. září pro české rekruty.

Je třeba dobře se připravit na každé životní povolání. Ale zvláště je to nutno tomu, kdo má nastoupit vojenskou službu. Tam přijde mladý člověk do nové společnosti, někdy dobré, ale bohužel častěji zapadne mezi špatné druhy. Exerciemi však se nejlépe ozbrojí proti jedovatým šípům nevěry. Exerciie jsou výbornou školou pro katolíky a hodí se velice pro všechny stavy.

Jeden důstojník zanechal v Hlučíně pěknou vzpomínku.

Při exerciciích dával vzorný příklad svou hlubokou vírou v přítomnost svátostného Spasitele. Každý krok, každá poklona, každý úkon byl výronem jeho šlechetného vnitřního smýšlení.

Všem letoším hochům rekrutům ze srdce přejeme, aby se dostali pod vedení takových důstojníků.

Katoličtí hoši, rekruti, neopomeňte se včas přihlásit na exercicie! Poplatek je nepatrný, jen 50 Kč za stravu a byt.

Exerciie pro policejní úředníky konaly se ve dnech 17.-21. května v Berlíně, jakož i v jiných větších místech Německa za hojně účasti.

Vzácný pokus. Vdp. Roháč, děkan v Holohlavech u Smiřic, uspořádal letos 2 kursy uzavřených exercicií. Má velkou budovu děkanskou, kterou ve dnech 30. května až 2. června propůjčil 20 dívkám a 20. až 23. června hochům. Exerciie na děkanství! Co to bylo předsudků, námitek, kritiky, odsouzení i u našich katolíků! Mnohý se i horšil. Marně. Vdp. děkan chce mít osadu duchovně vyspělou. Z finančních a technických důvodů často nelze se účastnit mnohým z mládeže exercicií v termínech. Proto se pokusil o uzavřené exercicie doma. Primitivní lůžka atd. exercitanky radostně přijaly. Obzvláště se zachovávalo přísné mlčení. Dojemná byla závěrečná slavnost v kostele. Po společném sv. přijímání bylo zasvěcení mládeže B. Srdci Páně. Slzící oko mluvilo o pokoji a milosti Kristově v srdci. Dívky velmi těžko se loučily s provisorním zátiším exercičním. Snad tímto způsobem dalo by se odpomoci v mnohém kraji nářkům: „Exerciie jsou tuze nákladné. Pro finance nemůžeme jít.“ Tak jako ve vidině rysuje se v Holohlavech nový exerciční dům. Dejž Bůh!

Přehled 1930 č. 9.

Nový exerciční dům v Kardašově Řečici. Zámek býv. hr. Paara převzaly Školské sestry de N.

Dame (z Horažďovic) a adoptují jej na pensionát a (snad stálý) exerciční dům. První exerciční kursy konaly se tam pro ženy a dívky v červenci a v srpnu. Prozatím bude možno 20 exercitankám poskytnouti milosti exerciční. Jindřicho-hradecko má tedy nový exerciční dům.

Přehled.

Studentské exercicie na Velehradě. Kursu pro vyšší třídy středoškolské se účastnilo asi 170, kursu pro nižší třídy přes 120 studentů. Lze mít radost z těchto exercicií i proto, že stojí i kvalitativně daleko výše než tomu bývalo dříve. Studující konali svá duch. cvičení s opravdovostí, vroucně, důkladně a důsledně. Exercií účastnilo se též mnoho abiturentů, z nichž většina je rozhodnuta, studovati v seminářích moravských na kněze. Hle: „Velehrad víry rozkvétá vždy znova!“

Našinec.

Stojanov. Studentky měly exercicie od 14. do 18. července a dosáhly letos rekordu počtem 164 (dosud největší účast byla 115). Vyškov, Kyjov, Mor. Budějovice, Přerov, Tišnov, Břeclav, Strážnice, Hodolany, Praha byly nejvíce zastoupeny. Rychle nám uběhly ty dny milosti, „jako když bičem práskne,“ řekl kdosi na konci.

Jak nadějná mládež o exerciciích soudí, vysvítá z rozhovoru se dvěma — jedna je patnáctiletá, přijde do 4 třídy gymnasiální, druhá je v 8. třídě.

„Jak se vám letos exercicie líbily?“

Kvartánka: „Loni byly hezčí, bylo v nich více příkadů.“

Oktávánka: „Letošní se mi líbily více, protože byly poučnější a hlubší.“

Kvartánka: „Pamatuji se na loňskou úvahu o církvi, ta se poslouchala jako pohádka.“

Oktávánka: „Mne letos uchvátilo rozjímání o Božském Srdci Páně — ještě nikdy nestála velebnost a vznešenost Božské osoby Kristovy v tak zářném jasu před mýma očima jako tentokrát.“

Kvartánka: „Stavovská úvaha se mi také líbila, jak jste to rozdělil na 12 měsíců.“

Oktávánka: „Mne upoutala více meditace o krásě Neposkvrněné Panny.“

„Mně se zdá, že jste více psaly poznámky než se modlily.“

Kvartánka: „To abych nic nezapomněla, a mohla mamince všechno vypravovat.“

Oktávánka: „Já chci mít v našem sdružení řeč o exercičním hnutí.“

„Jak dlouho vydržíte být po exerciciích hodné?“

Kvartánka: „Já po celý život.“

Oktávánka: „Myslím, že na jeden rok to vydržím, tak asi do příštích exercicií.“

Starší jsou tedy, jak patrně, trochu střízlivější než ohnivá mladší generace. Ale na konec se na mne sesypaly všechny. „Velebný pane, půjčte mi tu

báseň ze závěrečného rozjímání . . . a mně ty verše o světské marnosti . . . mně tu modlitbu k Panně Marii . . . mně zase citát o Božském Srdci Páně o té růži . . .“ „Milé studentky, to bychom tu musili zůstat spolu ještě celý den.“

Ale aspoň v Obrození jim něco z těch veršů dáme, aby měly nějakou radost, a sice z mediace mariánské dvě nebo tři sloky.

„Ó hvězdo zářivá Ty mého žití,
nám na rozchodnou žehnej láskou svou!
Náš pozdrav poslední teď račiz přijmout,
my nechcem Tebe nikdy zapomenout,
nás oblaž i Ty svoji vzpomínkou!

My všechny, co jsme prožily zde chvíle míru,
Tvou lásku nikdy zrádně nezklamem:
i venku, v bohaprázdňém světě víru,
svou lásku Tobě vždycky zachováme
a Tebe, Máti, vděčně vzpomem.

Ve víru toho nečistého světa
má duše, Máti, nesmí zahynout!
Já nechci, abys jednou pro mne slz v lila,
jen nezapomeň dítka svého. Máti milá,
já nezarmoutím, nikdy srdce Tvé . . .“

Z duchovních cvičení v Americe. (Pokračování minulého čísla). Hle, náš úkol veliký a těžký a naše vůle a schopnost tak malá a slabá! Zdaž úkolu svému dostojíme? — Avšak, jaké to štěstí pro nás! I nás volá Kristus do Jerusalema - do samoty, ale nejen volá, nýbrž poroučí, abychom ze samoty Jerusalemské neodcházeli, dokud nebudeme posilněni shůry. Poroučí nám to slovy Písma sv. „Povedu vás na poušť (do samoty) a tam mluvití budu k srdci vašemu.“ Na poušti v samotě chce mluvití k duši naší.

Chceme tohoto rozkazu Božího, rozkazů církve svatě uposlechnouti? Či snad jen na oko a ne srdcem a skutkem? Či jsme už tak špatní a zkažení, že bychom ani tak vážných rozkazů poslechnouti nechtěli? Pakli ale musíme přec, nedělejme to jenom na oko nebo pokrytecky, ale opravdu! Takové pokrytectví rač od nás dobrý Bůh odvrátit.

A jak chceme toto nastávající duchovní cvičení konati? Chceme toto duchovní cvičení konati v duchu kajicnosti a prosíme vroucně nejsvětější srdce Pána Ježíše, blahoslavenou Pannu Marii a sv. Josefa a naše svaté patronky, aby nám byli nápomocní toto duchovní cvičení dobře vykonati . . .

Druhý den (dne 31. srpna).

Ráno v 7 hodin mše svatá, pak snídání. Po snídání kázání o důležitosti spasení.

Trest jeho byla tato:

Záležitost našeho spasení jest na de vši pochybnost nejdůležitější ze všech, poněvadž je to záležitost, v níž se jedná o naši věčnost. Zajištěním našeho spasení míníme přechod z tohoto života do nejvyšší šťastné věčnosti a tím ujití věčným trestům v pekle. Jedná se tu o věčnost jak duše naší, tak těla našeho.

Všecky ostatní záležitosti, jakkoliv je můžeme považovati za důležité, jsou vždycky jen záležitostmi dočasnými. A co je čas? Co je to 20, 50, 60 roků u porovnání s věčností? Jakou zas epeností a jakým bláznovstvím by tedy bylo zabývat se více věcmi týkajícími se času, místo těch, které se týkají věčnosti a zbavit se věčného spasení nebo třeba jen vyvíti se do nebezpečí, že ztratíme věčné spasení za některou pozemskou radost nebo rozkoš. Jaká

to záměna? A přece velká většina lidí tak nemoudře jedná. Pohledme jen kolem sebe a poznáme, že tomu tak jest.

Leč nebylo toto bláznovství také naším a není naším až dosavad, aspoň v některém ohledu? Umiňme si pevně, že od nynějška ve všech věcech vyhledávat budeme jen zálibu Boží a tak shromažďovat sobě pokladů pro věčnost podle slov Kristových: „Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a všechno ostatní bude vám přidáno.“

Záležitost našeho spasení je proto nejdůležitější, poněvadž, jestli jednou je ztracena, je pak navždy ztracena a ztráta je nenahraditelná. Každé jiné neštěstí lze nějak spravit nebo něčím nahradit, jenom ztráta našeho spasení se ničím na světě nahradit nedá. Zkažená práce se dá znovu napravit, nebo za ztracený majetek můžeme získati jiný, ale mine-li se svým spasením, to bude jednou pro vždy. Ztrátu věčné blaženosti nemůžeme ničím nahradit ani spravit.

Vynasnažme se tentokrát poznati a přemáhati ty nezřízené žádosti, které jsou největší překážkou našeho spasení!

Můj cíl. — Věřím v Boha Otce všemohoucího. Stvořitele nebe i země, ale dodává se ještě - všech věcí viditelných a neviditelných. My jakožto katoličtí křesťané vše to věříme. Tak věříme, že nás Bůh stvořil a sice že stvořil nás k své slávě a k naší věčné blaženosti. Věříme, že nas Bůh stvořil, abychom jej poznali, jej milovali, chválili, jemu sloužili a po smrti abychom se s ním věčně v nebi radovali. Boha poznáváme rozumem a věrou, milujeme jej srdcem a vůlí a chválíme jej ústy. Bohu jsme povinni sloužit nejen někdy, nýbrž vždycky, celý svůj život, každý okamžik svého života. To vše se vyrozumívá, kdykoliv vyslovíme první článek víry . . .

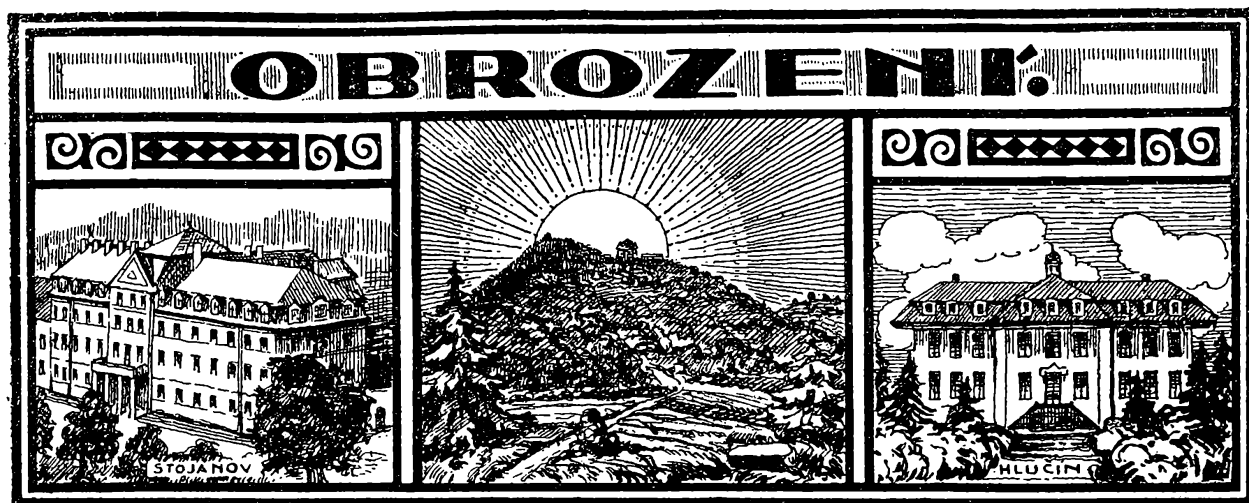
. . . Tato slova jsme často vyslovovali . . . leč bohužel ani jsme na to nemysleli, co pravíme, nebo jsme skutky svými dokazovali, že nevěříme.

Doba duchovních cvičení je určena k tomu, abychom nahlédli do svého života, abychom poznali, zdali jsme sloužili Bohu nebo světu nebo sobě a ďáblu.

Když jsme jeli po vlaku a ujeli jsme asi dvě stě mil, tu jsme mohli pozorovati, že vlak se na delší dobu zastavil a že pod našimi vozy zvláštní lidé přišli s kladivy a oklepávali každé kolo. Nebylo na tom dosti, aby totiž viděli, že ještě, všechna kola jsou pod vozy našimi, ale každé kolo bylo oklepáno, zdali vydrží jeti nových dvě stě mil, sice jinak, kdyby měla za jízdy vlaku kola prasknout bylo by velké nebezpečí, že vlak se rozbije a mnoho lidí přijde o život. Proto ta opatrnost.

Podobně se to má v našem duchovním životě. Nestačí jen spravit a nahradit, co bylo polámano, ale je třeba prohlédnouti všechna ústrojí duše a těla. Žádný rychlovlak po zemi neujiždí tak rychle k svému cíli jako náš život rychle se žene ku věčnosti. Běda nám, kdybychom měli na té dráze ku věčnosti ztroskotati. Neznamenalo by to jen konec spokojeného a šťastného života, nýbrž také začátek života věčně nešťastného.

Ohledejme tudíž všechna kola vozu našeho duchovního života a přesvědčme se zdali některé neškřípe, takže nebude-li spraveno, daleko s ním nedojedeme. Máme-li tudíž poznati, zdali jsme vedli život svůj pro Boha, zdali jsme sloužili jen Pánu Bohu, zkoumejme sebe jak jsme to učinili . . .“

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Alois Stork S. J.

STAV NAŠEHO EXERCICHNÍHO HNUTÍ.

Je dosti utěšený, ačkoliv se nesmíme ještě porovnávat s cizinou. Velehrad a Hlučín jsou dobrá střediska, k těm se druží Želiv v Čechách, kde se pořádají již kursy po celý rok. Hájek pracuje jen v létě. Nové středisko povstává ve Staré Boleslavi. K těmto exercičním domům přistupuje řada klášterů, které hlavně o prázdninách propůjčují své místnosti pro exerciční kursy laiků. O kněžských a řeholních exercičiích zde nemluvíme.

Leckde se jeví snaha založit exerciční dům. Než není radno bez rozvahy množit počet takových sanatorií pro duši moderního člověka. Dům se konečně snadno založí nebo upraví pro exercicie, než kdo jej bude vydržovat? Domy exerciční jsou celkem pasivní, sotva který si zaplatí z příspěvků exercitantů veškerou režii. A pak není dosti exercitatorů. Nedovede každý kněz ani každý řeholní kněz dávat exercicie a tak je dávat, aby hnutí exerciční se šířilo a ne snad se dusilo. Zvláště k stavovským exercičiím třeba někdy velkých znalostí a zkušeností, abychom duším poskytli plnou orientaci.

Nedostává se také dosti porozumění pro exercicie, jinak by mnohé kursy lépe byly navštíveny. V tom ohledu nejvíce záleží na drobné práci duchovenstva ve farnostech. Nestačí ohláška nějakého kursu v novinách. Nutno, aby se v jednotlivých farnostech na základě takových zpráv získávali účast-

níci a aby se dokonce vybírali soustavně. Jen takto naplníme kursy v exercičních domech zdatnými účastníky a farnost získá znenáhla řadu uvědomělých katolíků všech stavů, se kterými pak lze něco podnikat pro království Boží.

S touto získávací činností souvisí také péče o subvence pro chudší exercitanky a o strážatelské snahy všech účastníků. Želivská organizace strážanek a nálepek se plně osvědčuje a zasluhuje, aby byla zavedena i v ostatních exercičních domech. Informace poskytne ochotně Exerciční sekretariát Praha II., Ječná 2. Jako Želiv tak by měl mít každý trvalý exerciční dům svůj rayon čili okršlek, aspoň pro kursy, které se konají během roku a také důvěrníky v jednotlivých farnostech onoho obvodu, kteří by získali účastníky pro jednotlivé kursy. O prázdninách lze počítati s účastníky vzdálenějšími, kteří na cestách rádi konávají duchovní obnovu v cizím kraji. Je to většinou také zámožnější inteligence.

Ještě se nám nedostává spolehlivých a úplných přehledů o všech kursech. Lokálky v novinách se snadno přehlédnou a kdo je bude hledati v novinách odložených? Jak by to bylo pohodlné a účelné, kdybychom měli na každý měsíc v roce úplný seznam všech exercičních kursů pro každý stav s údaji, kde se hlásit a jaké jsou platební podmínky. Sestaviti takový seznam pro každý měsíc bude snahou

tohoto časopisu. Doufáme, že pořadatelé kursů vyjdou nám vstříc a oznámí nám závčas vše potřebné. Již

teď o to prosíme v zájmu dobré věci, aby exerciční hnutí zachvátilo všechny vrstvy našeho milého národa.

ÚDOLÍ ŠTASTNÝCH LIDÍ.

Uprostřed lesů, na stoku Trnávky a Želivky, pod starým hradem, kde kdysi vládli Trčkové, leží klášter Želiv. Údolí dostalo nedávno název „údolí šťastných lidí“. Šťěstí to jest rázu duchovního, a šťastní duchovních hodů poskytlí bílí Otcové premonstrátské již tak mnohým!

V klášteře Želivě byly, počínaje ložskem, zavedeny exercicie a mládež, která je především navštěvuje, vyjádřila svou spokojenost v sladkém romantickém názvu, vyňatém jako z románů z doby amerických pionýrů.

Jde zde také vlastně o dílo pionýrské. Naše mládež a to především ta, která jde za ideály a cílem svého Sdružení, navštěvuje toto místo, v němž Otec Pelikán z řádu Tovaryšstva Ježíšova již druhý rok vede duchovní cvičení. Lidé, kteří o tomto díle vyprávěli, praví, že celá vysočina jest zachváćena nadšením z mládeže, pokud se účastní želivských exercicií.

Porozumění pro velkou myšlenku posily ducha — takový je výsledek cvičení — jaké chová k dílu tamější pan opat Dr. Bedřich Vavroušek, umožnilo vytvoření exercicií v tomto zalehlém kraji vysočiny. Do „údolí štěstí“ chodí nadšení hoši a dívky ze

vzdálenosti až 6 hodin, ve sněhu i dešti a duchovní správce jest spokojen se stavem duší, které vede k duchovnímu štěstí.

Moderní doba vtiskla tomuto dílu moderní metody. Želivské exercicie zná již 23 důvěrníků v širokém kraji. Sbírají stoupence exercicií, jsou čilými jednateli velké myšlenky. Organizace exercicií, jest provedena pomocí střádanek, do nichž se vlepují známky. 40 zaplněných okének 40 známkami umožňuje každému majiteli legitimace účast na duchovních cvičeních na Želivě. Tím jest zajištěno množství účastníků a získává se přehled, kolik nových stoupenců je tím získáno.

Zaznamenali jsme již dříve, kdy budou jednotlivé exercicie na Želivě pořádány. Exerciční sekretariát, dosud vedený v Praze II., Ječná ulice 2., sbírá přihlášky všech, kdož by chtěli prožiti několik dní v údolí, z něhož vracejí se lidé šťastní, neboť prožili krátkou chvíli mimo svět, uzavření ve starobylém klášteře bílých mnichů uprostřed ticha, přerušovaného jen šuměním lesů a bubláním vysychajícího potoka.

„Pražský večerník“ 19. VII. 1930.

P. Jos. Rybák T. J.:

DUCHOVNÍ CVIČENÍ SV. IGNÁCE - ŠKOLA CHARAKTERU.

Charakterem rozumíme, jak známo, pevnou, poctivou, vyrovnanou a vytrvalou povahu. Kolik je takových povah, kolik je takových lidí? A přece jak velice jest jich třeba v zájmu jak jednotlivce tak celé společnosti! Ptáme se: Co může povahu slabou, nevyrovnanou, nepoctivou a nestálou upevniti, vyrovnati, zoceliti? Je takový prostředek? Jest! Exercicie sv. Ignáce. Nepravíme ovšem, že jsou jediným prostředkem, nýbrž, že jsou znamenitým prostředkem.

Exercicie čili duchovní cvičení odstraňují účinně u exercitanta to negativní, bezcharakterní, krátce hřích, a dopomáhají mu k pozitivní, ušlechtilé stránce, k ctnosti. Exerciciemi má se exercitant čili cvičenec přiblížiti co nejvíce k svému začátku a konci, Bohu; má se „obnoviti na duchu myslí své a obléci člověka nového, stvořeného podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy“ (k Ef. 4, 23). Duchovními cvičeními má se připodobniti nejkrásnějšímu ideálu

životnímu, samému vtělenému Bohu, na kterýžto úkol upozorňuje sv. apoštol Pavel: „Ukázala se zajisté milost Boha, Spasitele našeho, všem lidem, učíc nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě a spravedlivě a pobožně byli živi na tomto světě“ (k Tit. 2, 11-12).

Již vnější soustava exerciční žádá, aby se exercitant nepoddával své náklonnosti nebo náladovosti, nýbrž dbal ve všem své povinnosti, totiž předepsaného pořádku se stálým zřetelem na účel duch. cvičení. Všeho, cokoli k duchovním cvičením nepatří, má se vystříhat; ano, kdyby pohodlnost nebo jakákoli méně šlechetná pohnutka sváděla ho na př. zkrátit úvahu, má ji naopak aspoň o něco prodloužit. Na konci úvahy máme si uvědomiti, co ji podporovalo a co jí překáželo, setkali-li jsme se se zdarem čili nic, abychom v příští úvaze zužitkovali tyto zkušenosti. V ničem nemá rozhodovati nezřízená náklonnost, nýbrž všechno má se řídit podle toho, čeho vlastně chceme dosíci duchovními cvičeními. Jaké ocelení vůle, která je hlavním činitelem při charakteru!

Charakteru však těžko lze se nadíti, kde není pevného přesvědčení, neboť o toto se opírá vůle a její pevnost. Proto sv. Ignác chce, aby cvi-

čenec sám vážně promyslel pravdy věčné, ba aby se touž láskou obíral i v druhé, třetí i čtvrté následující úvaze, což znamená, aby se aspoň čtyři hodiny ne-li více pohroužil v týž předmět.

Připojíme-li, že se při duchovních cvičeních nemáme spokojiti všeobecnými předsevzetími, která pro praktický život znamenají tak málo, nýbrž že se máme propracovati k předsevzetím zvláštním, do skutečného života živě zasahujícím, a uvážíme-li, jak sv. Ignác naléhá, abychom se po každé úvaze úpěnlivě modlili za milost, již třeba k splnění předsevzetí a k naší posile v dobrém, není možno, abychom neuznali, že exercicie jsou znamenitou školou charakteru. A proto chápeme snadno, že ti, kdo se s porozuměním věnovali vážně úkolu svému v exerciciích, vyšli z nich jako charaktery, t. j. jako lidé vyrovnaní, ucelení, zúšlechťení a pro Boha i jeho sv. službu nadšení. A co je tu hlavní? Vůle jejich uvedena jest v krásný soulad a žádoucí shodu s vůlí Boží, což není než uskutečňování nejvyšší mravní snahy podle příkazu samého Spasitele: „Buďte dokonalí, jako i Otec nebeský dokonalý jest!“ (Mat. 5, 4)

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Z Hlučína. Kněžských tří denních exercicií účastnilo se v Hlučíně 44 kněží. Z arcidiecése olomoucké 26, vratislavské 13, brněnské 3, královéhradecké 1, pražské 1. Účastníků osm denních kněžských exercicií bylo 18. Z olomoucké arcidiecése 9, vratislavské 3, čes. budějovické 2, královéhradecké 2, pražské 1, trnavské 1. V říjnu budou v Hlučíně exercicie pro českou Mar. družinu od 14. 18. října. Řídí je dp. P. Alfons Daňha C. SS. R. Pro české ženy od 20. do 24. a pro české muže od 25. do 29. října. V první polovici října je volná doba, možno ji použít pro zvláštní kursy. Kdo by si přál, nechť to laskavě oznámí správě exercičního domu v Hlučíně.

Na Velehradě ve Stojanově budou se konati duchovní cvičení

pro ženy I. od 3. listop. večer do 7. list. ráno,
pro ženy II. od 24. listop. večer do 28. list. ráno,
pro zaměstnané na farách od 10. listop. večer do 14. listopadu ráno,
pro dívky od 17. listop. večer do 21. listop. ráno,
pro jinochy I. od 9. pros. večer do 13. pros. ráno,
pro jinochy II. od 15. pros. večer do 19. prosince ráno. Poplatek za ubytování 70 Kč, chudší

60 Kč. Přihlášky budtež zaslány aspoň 4 dny před začátkem Papežské koleji na Velehradě a jen těm zaručujeme přijetí, kteří obdrží vyrozumění, že přijati byli. Papežská kolej T. J. na Velehradě.

Mé první exercicie. Se zájmem čítávám dopisy čtenářů Hl. Sv. jimiž líčí své dojmy ze sv. exercicií. Dopisy plné nadšení, přelévaly ono nadšení i v srdce mé, jež s celou horoucností toužilo po tomto štěstí.

A skutečně! Bůh ve Svě dobrotivosti mi popřál letos mimo očekávání blaha tohoto, a já zde doznávám, že všechno popisování dojmů ze sv. exercicií, daleko nedostihuje skutečnosti.

To se popsání nedá, to se musí prožít! V těchto dnech odloučenosti od světa, samoty, tajemného ticha, zdá se, že Bůh jest bližší nám, slyšíme jasněji, zřetelněji hlas Boží, duše sebraněji dovede s Bohem hovořit a Jeho odpovědi žižnivě jímá.

Ano, bylo nám při přednáškách, důstojného pana exercitátora, jako žižnivému, který čím více pije, tím větší má žízeň.

Cítili jsme jasně, že touhu toho neklidného srdce lidského může upokojit jedině Bůh.

Učili jsme se v posvátných těch okamžicích chápati dokonaleji Boží lásku a nesmírnou prohlubeň Božího milosrdenství.

Učili jsme se žítí v Bohu a pro Boha. Hluboce v duši mi utkvěla slova: „Jest chybou naší, že chodíme k Bohu pouze jako na návštěvu, my máme cele žítí s Ním, On v nás a my v Něm. Práce starosti a utrpení mají nás přiváděti pouze k Němu, aby i ta nejneprávnější práce byla pro nás bohoslužbou.

Dp. exercitátor učil nás duši n řiti do poznávání Božích dokonalostí a duši pak naplněnou touhou po nich povzbuzoval k novým vzletům.

Učil nás poznávati sebe. A tento pohled do vlastního nitra působil, že jsme vypověděli rozhodný boj pýše, sebezpyčování, ješitnosti a všemu co tam nepatří, ježto jsme jasně poznávali nicotnost hříšného tvora, vzhledem k nesmírnému Majestátu Božímu.

Učil nás poznávati cenu kříže, utrpení, i oddanému volání „Buď vůle Tvá“.

Učil nás praktickému názoru na život: „Kdo žije s Bohem umí žít s lidmi.“ Pravá zbožnost společenský život nerozdvojuje, nýbrž doplňuje, zdokonaluje. Zde právě poukazoval na apoštolát dobrého příkladu, na život podle víry a na apoštolát modlitbou a činem.

Připomínajíc si to vše, musím mimoděk celou duší volati: „Zdaliž srdce naše nehořelo, když Jsi, o Bože, nasycoval slovem Svým naše slabé a mdlé duše a uváděl nás do světů, kde Ty Jsi Nejvyšším Blahem a Štěstím všech, kdož po Tobě a Tvé lásce touží?“

Byť onám v těchto milostiplných dnech, jako ptáčatům, jež touží se vznést co nejvýše, které však vzhledem k své slabosti, bojí se, aby z'ý víchor je nesrazil k zemi.

O sv. exerciciích platí plnou měrou slova písně: „Tehdy poznám teprve, co jsem dlužna lásce Tvé!“

Exercitanka M. P. z Ostravska.

Naše exerciční literatura. Mnozí chtějí exercicie soukromě dělat aneb aspoň je poznat a vědouce, že sv. Ignác je tvůrcem exercicií, objednávají si Ovečkovy vydání Duchovních cvičení svatého Ignáce z Loyoly, které vyšlo nákladem Hlasů svatohostýnských. Obyčejně jsou zklamáni. Čekali hluboká a nádherná rozjímání a dostala se jim do rukou knížečka plná suchých poznámek, rozvrhů a stručně naznačených námětů k rozjímání.

Proslulá knížečka svatého Ignáce je více psána pro toho, kdo exercicie dává než pro toho, kdo je koná. Naznačuje soustavu, dává směrnice a jen přehledně kreslí jednotlivá rozjímání. Kdo chce poznat exercicie svatého Ignáce, musí je dělat pod vedením zkušeného kněze, který mu z pokladu této knížky vybírá látku a ji vysvětluje. Exerciční knížka předpokládá exercitátora. Exercitátor dá si ji vyložití a prakticky ji

prožívá. Exercicie se nečtou a nestudují, exercicie se dělají.

Knížka svatého Ignáce podává látku a osnovu na jeden měsíc. Kdo chce konati exercicie jen po několik málo dní, má v ní látku stanovenou na prvních stránkách. Obyčejně si však z toho mnoho nevybere. Teprve při osmidenkých exerciciích se tato knížka v rukou exercitantů plně uplatní.

Aby si však duše po exerciciích toužící přece poněkud pomohly, dostalo se nám knih, které ve smyslu duchovních cvičení sv. Ignáce jsou psány a poněkud aspoň nahradí exercitátora.

Je to především Schmidt- Ondroušek, Manresa (Praha, Kotrba.) V této knize jsou hlavní rozjímání důkladněji rozvedena. Kniha se hodí pro každého. Stojí asi 10 Kč.

Ve smyslu duchovních cvičení svatého Ignáce je psána Platerova knížečka: Duchovní obnova pro laiky (Praha, Franc). Stojí pouze 5 Kč a s touto knížečkou může si každý snadno konati soukromě malé exercicie.

Známá knížka P. Dosse: Myšlenky a rady, (Brno, Občanská tiskárna) prolíná ve 4 svazcích celé exercicie svatého Ignáce pro mládež dospívající, hlavně studenty. Stojí 18 Kč.

Konečně je i Arnoudtova knížka: Následování nejsv. Srdce Ježíšova (Brno, Občanská tiskárna) rovněž ve 4 svazcích, vybudována na podkladě Duchovních cvičení svatého Ignáce a může částečně nahradit skutečné exercicie.

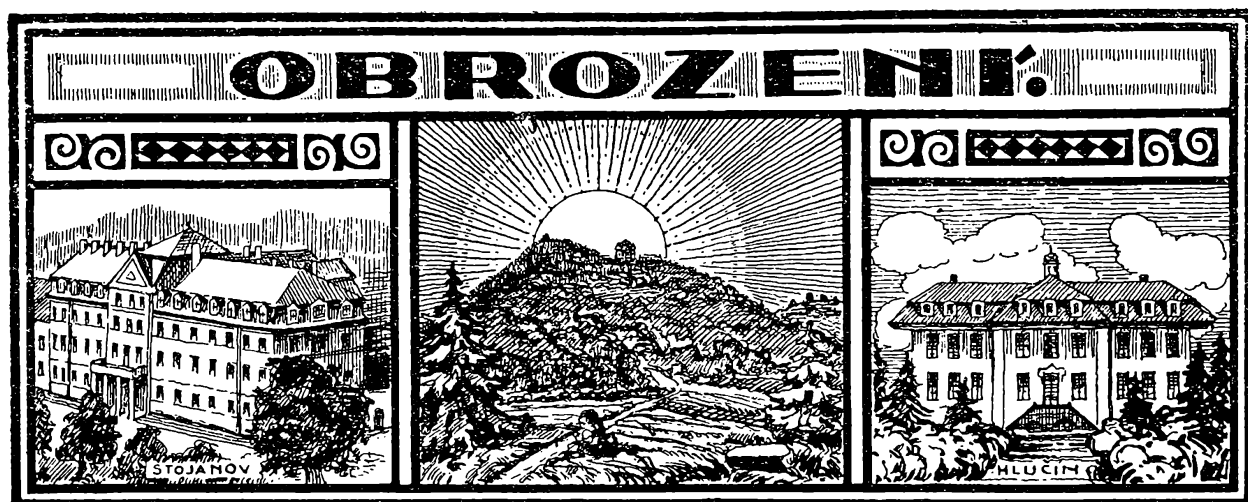
Ovšem náhražky zůstanou jen náhražkami a kouzla exercicií v plné síle zakusí pouze duše, která se na nějakou dobu uchýlí do samoty pravého exercičního domu a tam se podrobí pokorně vedení zkušeného exercitátora.

Dvě zlatá zrnka z Duchovních cvičení svatého Ignáce.

Čím více se naše duše shledává sama a v ústraní, tím schopnější se činí, aby se přiblížila a přistoupila k svému Stvořiteli a Pánu; a čím blíže tak přistupuje, tím lépe se přizpůsobuje k tomu, aby dostala milosti a dary od jeho Božské a svrchované dobroty.

* *

Ne mnoho vědětí sytí a uspokojuje duši, nýbrž pociťovati a okoušet věci vnitřně.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

TAJEMSTVÍ EXERCICIÍ SV. IGNÁCE.

Pokračování rozboru univ. prof. dr. Jana Lindworského.

Právě vylíčený první týden ukázal exercitantu dvě hodnoty: kladnou — štěstí v Bohu a zápornou peklo, které dovedou poskytnouti dosti síly i proti nejtěžším zkouškám. To platí zejména o pekle. Ale ne u všech stejně bývá vystupňována pohnutka svrchovaného Majestátu a Dobrotы Boží. Též málokterým bývá jasno, jakým způsobem máme Bohu sloužit. Proto následují tři další týdny exercicií. Druhý týden má ozřejmiti především otázku, jak mám Bohu sloužit. Sv. Ignác ukazuje exercitantu ideál — Ježíše Krista. Odůvodňoval-li v prvním týdnu základní myšlenku spíše pohnutkami přirozenými, nutnosti (peklo), blaživosti (spokojenost, nebe), jme se v první, povšechné, programické, ale spíše citové meditaci druhého týdne apelovati na šlechtnost — lásku k Spasiteli. Když exercitant opravdu velkomyslný, (jen takové duše jsou připouštěny k rozjímáním dalších týdnů), popatří na Krista, jenž se mu zde představuje v osobě vojevůdce, táhnoucího dobýti sobě celého světa, pak jistě vrhne se k nohám jeho s prosbou: Chci Tě následovat, Ježíši, tak, jak jen a pokud mi to dovolíš! Jeť povolání apoštolské jistě darem Božím. Pro onu velkomyslnou lásku, na niž sv. Ignác apeluje, jsou ovšem důvody vzaty z prvního týdne: Bůh cíl a štěstí života, hřích jediná skutečná zkáza,

ale jsou přivedeny v bližší styk s životem: osvobození vlastního nitra od hříchu a pomoc pro duši jiného. Centrální hodnota Boha — ohnisko exercicií — je do jisté míry znázorněna na osobě Bohočlověka.

Pak následuje osm až deset dní klidných rozjímání o narození, skrytém životě a apoštolské činnosti Spasitele, stále pod zorným úhlem, jak Kristus se snaží převést člověka od hříchu k Bohu. Úkolem rozjímajícího jest, aby dával pozor, pro kterou část života našeho Vykupitele cítí nadšení, čili jinými slovy, aby si volil svůj ideál, životní povolání. Není každý povolán ku stejnému způsobu života. Ale každé životní povolání může a musí být utvořeno dle vzoru našeho Spasitele, jen tak má svůj vnitřní smysl a cenu. Exerciční knížka je při volbě úplně nestranná. Totéž nařizuje i exercitátorovi. Proto se často stává, že leckdo začíná duchovní cvičení s úmyslem státi se knězem nebo řeholníkem a končí je se zralým rozhodnutím sloužit Bohu ve světském stavu. Jen všeobecná a pro každého křesťana platná upozornění předeseílá exerciční knížka volbě stavu: lžedát se strhnout touhou po bohatství a cti a býti ochoten poslechnouti výzvy Boží s velkomyslnou odhodlaností.

Povšimnutí hodná je zde opravdová úcta jakou sv. Ignác prozra-

zuje při volbě vůči jednotlivci. Kreslí jen základní rysy, které pomáhají pojmouti ideál co nejhlouběji, vše ostatní ponecháno cvičenci. Tuto zdrženlivost přikazovalo svatému spisovateli jen jeho nadpřirozené pojetí volby. Vykonali-li exercitanti svou povinnost, pak milost Boží převezme sama další vedení. Jeť bezcenný ideál, který člověk hledá u nejvyšších hodnot, aniž by nalézal potřebný ohlas ve vlastním nitru. Proto varuje se sv. Ignác přepjatého idealismu, spíše krotí nerozvážený cit poznámkou, že k apoštolskému povolání třeba zvláštní výzvy Boží. Chce vyvolati u žáka jen úplnou ochotu a odhodlanost. Proto přivádí cvičence v rozjímáních jen do jisté

míry v blízkost ideálu a určuje jako cíl úvah jen: větší poznání, žhavější lásku, pak užší následování, ale v jednotlivostech nechává žáka rozhodnouti se samého.

Kdykoliv se cvičenec odhodlal v tom neb onom napodobiti božského Mistra, zahleděl se též do budoucnosti zkoumaje, při kterých příležitostech bude mu ten či onen úmysl ve skutek uvést. A tak nejdůležitější a snadno předvídatelné události jsou spojeny s předsevzetím a pohnutkami k nim. Tyto pohnutky jsou pak posíleny rozjímáními třetího a čtvrtého týdne, kdy božský Vůdce představuje se nám jako pokorný trpitel a slavný vítěz.

Alois Stork S. J.

BÝVALÝM EXERCITANTŮM.

Přátelé!

Loučíte se s útulným exercičním domem byli jste dojatí a nadšení. Na Velehradě říkali kdysi: „Tak, když se nám zde nejvíce líbilo, když jsme se dostali na vrchol svého štěstí, posíláte nás domů“. Jeden exercitátor zakazoval zpívati ku konci závěrečné pobožnosti píseň: „S Bohem, má radosti“. Říkal: „Nač je rozplakávat?“ Tomuto svému vrcholnému nadšení dávali mnozí průběh dopisy. Zanechali v pokojíčku, který je po tři dny hostil, psaníčka, kterými projevovali vroucí, přetékaající dojmy své duše. Leckteré z těchto „vyznání“ bylo uveřejněno i v tomto věstníku.

Potrvala tato útěcha a nadšená nálada? Rozeznávejme: Za citovým nadšením tajila se horlivá vůle. Citové dojmy pominuly, jak opadávají květy, zůstalo, anebo aspoň mělo zůstat, vlastní ovoce, vůle povzbuzena úvahami k lepšímu životu.

Mělo zůstat! Bohužel, u mnohých exercitantů zmizela brzy také horlivost ve vůli a člověk se vrátil ke starému životu. Z exercičí zbyla jen blahá vzpomínka.

To je málo, pramálo! Pro pouhé blahé vzpomínky nebudujem exercičních domů! Usilujeme o

reformu života. Chceme, aby z těchto moderních samot vycházelo nové pokolení, katolíci podobní katolíkům prvotní církve, schopní plavati proti proudu dnešní pohanské doby, způsobilí k spolupráci na dnešních obrovských úkolech katolické církve.

Proč nepřinesou u mnohých duší exercicie žádaného ovoce?

Hlavně proto, že je snad dělali povrchně. Poslouchali pouze přednášky, neuvažovali, nepropracovali je, nepromodlili je, rozptylovali se. Nešlo to do hloubky. Nepřešlo to do krve.

Některým však neplatí tato výtka a přece u nich vymizela žádoucí horlivost. Proč? Nevytrvali po návratu při duchovních úkonech. Tento důvod zasluhuje, přátelé, plnou vaši pozornost.

Exercicie probudily vaši horlivost a na vás jest, abyste ji zachovali a plně uplatnili. To se stane, budete-li po návratu ze samoty konati dvě věci: Pravidelně přistupovat k sv. svátostem aspoň jednou v každém měsíci a pak dle možnosti denně konat duchovní anebo rozjímavou četbu. Tyto dva úkony stačí, abyste si zachovali posvátný oheň náboženské horlivosti, který jste si odnesli z exercičí a prospívali v duchovním životě.

Myslím, že vám tyto dva úkony na srdce kladli, když jste s exercitátorem jednali o reformě života. Vraťte se k

nim. Rozdmýcháte oheň doutnající pod popelem . . .

EXERCICNÍ HLÍDKA.

Exerciční literatura pro kněze. Není třeba, aby kněz se účastnil pokaždé společných exercicií, zvláště má-li ve zvyku každoročně konati aspoň triduum. Lépe někdy uchýliti se do samoty k soukromým třídním cvičením. Poslední dobou vydány tři spisy, které poslouží tomuto účelu. P. Tomeček na Velehradě upravil výtečné náčrty staříckého inšpruckého exercitátora P. Hurtera a vydal je pod názvem: **Duchovní domácí samota** (Brno, Občanská tiskárna). Stojí 7 Kč. — Podobnou knihu vydal P. Rybák a nazval ji: **Vademecum úvahy pro kněžské triduum**. (Praha, Francel) Stojí Kč 10. Podává vhodné myšlenky k obnově kněžského života. — Velmi praktickou pomůcku vydal pan prelát Msgr. Jan Pauly a nazývá se: **Kněžské exercicie**. (Praha, Kofrba). Stojí rovněž 10 Kč. Myslím, že upoutá každého kněze z duchovní správy a poskytne mu hojnou látku k třídní obnově.

Exerciční ruch v cizině. Ukázkou budiž program exercičního domu Bonifatiushaus bei Emmerich. Má již do konce června ohlášených 22 kursů, nejen třídních, ale také pěti - šesti a osmidenních. O novoročních svátcích konají exercicie abiturienti, začínají na Silvestra večer! V masopustních dnech se dávají exercicie vzdělaným pánům. Ve svatém týdnu děloží šestidenní exercicie profesori náboženství, současně v jiných místnostech tovaryši. Po velikonočních universitní studenti. Hlášen je též velký třicetidenní kurs pro kněze během srpna. Kéž tam brzy dospějeme!

Exerciční odbor katolické akce v Brně. Tento odbor pracuje čile a pořádá kursy na různých místech v diecesi brněnské. Letos vydal v červnu úhledný plakát pro kostely, ústavy a spolkové místnosti, na němž přehledně a jasně se všemi údaji oznámil sedm kursů prázdninových v diecesi a pět dalších kursů prázdninových na Velehradě. Tak aspoň věří: snadno se dověděli o blízkých kursech a nemuseli je teprve pracně shledávat po novinách. I katolíci, kteří na exercicie nejdu, jsou takto upozorněni, že se něco děje, že je zde jakési hnutí, že církev žije. — Doufáme, že takových exercičních odborů přibude a že se navzájem dohodnou na stejném postupu.

Stojanov v měsíci září hostil od 3.-7. září 47 železničářů, kteří tvoří skupinu velmi horlivou. Od 10.-14. září tam byly 102 paní a dívky z Olomouce, od 17.-21. září 60 paní a dívek z Vyškova a od 24.-28. září 85 paní a dívek z Frenštátu. Jaké pozhledání musí plynouti městům a farnostem, když jádro ženského světa v takovém množství se uchýlí na 3 dni do samoty! Kéž také jiné farnosti napodobí tento příklad. Několik roků této práce a budeme mít značný počet spolehlivých pomocníků a pomocnic pro Katolickou akci ve farnostech.

Exercicie pro nezaměstnané. Smutný zjev dnešní doby: Člověk, který by rád pracoval, ale nemůže dostati práci. Státníci a národní hospodáři lámou si hlavu, jak by odpomohli. Doufáme, že se to

časem přece podaří a že za součinnosti všech lidí dobré vůle zmizí hospodářská a sociální krize, pod kterou trpíme. V Německu jsou vynalézaví: Což, nemohli bychom nezaměstnaným poskytnouti exercicie? Času mají dost a jistě lépe ponesou kříž, který na ně dolehl a nedají se svést komunistickými rejdy. Platit si je chudáci nemohou, ale „Svaz karit“ to vyrovná. — Stalo se. Máme zprávy z Vratislavy, kde 200 nezaměstnaných konalo exercicie s velkým užtkem a nemohli dosti děkovati pořadatelům za toto dobrodíní.

Zpěvníček pro exercicie. Českého ještě nemáme a musíme v exercičních domech píšně všelijak stloukat. Nesnáze působí také velká rozříštěnost ohledně kancionálů. Sejdou-li se ku př. na Velehradě exercitanti z různých diecesí, pak již nevíme, co zpívat k požehnání. Není jednotných textů. Německé exerciční domy mají v tom ohledu již postaráno. Právě vydal františkán P. Rafael Hüfner zpěvník pro exercicie, kde pro každé rozjímání je zvláštní píseň a pak ještě velký výběr písní k různým pobožnostem. Zpěvník se jmenuje: **Lieder der Einsamkeit für die Tage der Exerzitien** a vyšel v nakladatelství Karl Jansen, Kevelaer. Cena není udána. Zpěvník je s notami a má 112 stránek. Formát pohodlný. Tak bych si představoval zpěvník český pro exercicie. Kdo nám jej pořídí?

Důležitá poznámka pro každého. Prosíme snažně, aby si exercitanti navykli hlásit se předem na exercicie a vyčkali přijímací lístek z exercičního domu. Mnoho exercitantů a exercitantek nezná ještě této kázně a působí někdy zbytečně obtíže exercičním domům. Příklad uvedu ze Stojanova. V zimě lze vytápět 74 pokojíků. Ideálem jest, že každý má svůj pokojíček, svou samotu na 3 dny. Kdyby se všichni hlásili a jen přijeli, kdo skutečně byli přijati, měli bychom ideální kursy, každý exercitant svou samotu, a bylo by možno se každému více věnovati. Tak přijede spousta lidí, pokojíčky nestačí, musí dva nebo i tři býti v jednom, sestry nemohou stačit s uklizením a vařením. Věta po ideálech exercičního kursu! Jak snadno by se utvořily dva nebo tři kursy s normálním počtem, místo aby byl jeden se 150 — 200 exercitantů!

Upozornění pro důstojné farní úřady a katolické spolky. Račte si prohlédnout poslední stránku tohoto „Obrození“. Tak to chceme dělati budoucně, aby veledůstojní duchovní správcové a ředitelé katolických spolků měli sami přehled o duchovních cvičeních, mohli soustavně získávat pro ně své farníky a svěřence a mohli tento přehled i někde vyvěsit. Děkuje všem, kdož nám zavčas dali zprávy a prosíme, aby i ostatní kursy toho kterého období nám byly hlášeny. Jen koncentrací přivedeme toto hnutí k plnému rozvoji.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	ženy III. řádu	v Hlučíně	1./XII. večer do 5./XII. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
2.	jinochy	„	6./XII. večer do 10./XII. ráno	„
3.	jinochy	na Velehradě	9./XII. večer do 13./XII. ráno	„
4.	jinochy-orly	„	15./XII. večer do 19./XII. ráno	„
5.	pro dívky bez domova a pro tovární dělnice	v Hlučíně	22./XII. večer do 26./XII. ráno	„
6.	jinochy	v kněžském semináři v Č. Budějovicích	25./XII. večer do 29./XII. ráno	50 Kč na strádance
7.	dívky	u Sester Nejsv. Sv. v Č. Budějovicích	25./XII. večer do 29./XII. ráno	„
8.	muže	na Velehradě	5./I. večer do 9./I. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
9.	dívky, které konají exercicie poprvé	„	12./I. večer do 16./I. ráno	„
10.	muže	„	19./I. večer do 23./I. ráno	„
11.	dívky, které již jindy exercicie konaly	„	2./II. večer do 6./II. ráno	„
12.	absolventy hospo- dářských škol	„	9./II. večer do 13./II. ráno	„
13.	dívky, které nemohly na kurs 9. nebo 11.	„	23./II. večer do 27./II. ráno	„

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs. Kdo přijde **bez přijímacího lístku**, vydává se v nebezpečí, že bude poslán domů, kdyby již volného pokoje nebylo. Hlásí-li se více, účastníků, než je místa, bude uspořádán jiný kurs v době pozdější.

Přihlášky adresujte:

Pro Č. Budějovice: Sl. M. Kadlecová, jedn. OSKM. Č. Budějovice, Česká 22.

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.